

Ác Ma Cũng Đi Làm

Contents

Ác Ma Cũng Đi Làm	2
1. Chương 1: Ác Ma Đại Nhân Làm Tổ Trưởng	3
2. Chương 2: Ác Ma Đại Nhân Gặp Sếp	5
3. Chương 3: Ác Ma Đại Nhân Bị Giáng Chức	7
4. Chương 4: Ác Ma Đại Nhân Vs Sếp	9
5. Chương 5: Ác Ma Đại Nhân Bị Sếp “chỉnh”	12
6. Chương 6: Ác Ma Đại Nhân Trừ Tà	14
7. Chương 7: Ác Ma Đại Nhân Giáo Huấn Thiên Sứ Trông-thấy-ghét	16
8. Chương 8: Ác Ma Đại Nhân Và Nghệ Thuật Hành Vi	19
9. Chương 9: Ác Ma Đại Nhân Hằng Hái Làm Việc Nghĩa	23
10. Chương 10: Ác Ma Đại Nhân Góp Công Phá Đại Án	25
11. Chương 11: Ác Ma Đại Nhân “hun” Sếp	28
12. Chương 12: Ác Ma Đại Nhân Xảy Ra Xung Đột Với Sếp	30
13. Chương 13: Ác Ma Đại Nhân Trúng Mảnh Lớn	33
14. Chương 14: Ác Ma Đại Nhân Gặp Tai Nạn Núi Lở	35
15. Chương 15: Ác Ma Đại Nhân Bị Vạch Trần Thân Phận, Sau Đó ...	37
16. Chương 16: Ác Ma Đại Nhân Và Âm Mưu Của Liêu Thần	40
17. Chương 17: Ác Ma Đại Nhân Gặp Tai Nạn Xe Cộ	43
18. Chương 18: Ác Ma Đại Nhân Bị Liệt Nửa Người ?	45
19. Chương 19: Ác Ma Đại Nhân Xuất Viện	48
20. Chương 20: Ác Ma Đại Nhân Cùng Liêu Xuyên Xuyên Đàm Phán	50
21. Chương 21: Ác Ma Đại Nhân Tái Xuất Giang Hồ	53
22. Chương 22: Ác Ma Đại Nhân Và Cuộc Ghé Thăm Của Tình Dịch	56
23. Chương 23: Ác Ma Đại Nhân Gặp Phải Bi Kịch Ái Tình Sến Súa	58
24. Chương 24: Kế Hoạch Cứu Viện Của Ác Ma Đại Nhân	61
25. Chương 25: Cuộc Giải Cứu Của Ác Ma Đại Nhân	64
26. Chương 26: Ác Ma Đại Nhân Mở Shop Bán Hàng Online	67
27. Chương 27: Ác Ma Đại Nhân Đụng Độ Thiên Sứ Trưởng	71
28. Chương 28: Ác Ma Đại Nhân Đi Cứu Người	74
29. Chương 29: Yêu Cầu Của Ác Ma Đại Nhân	77
30. Chương 30: Ác Ma Đại Nhân “chập Điện”	81
31. Chương 31: Sự Nghiệp Giải Trí Ngắn Ngủi Của Ác Ma Đại Nhân	83
32. Chương 32: Ác Ma Đại Nhân Bị Lật Tẩy	86
33. Chương 33: Ác Ma Đại Nhân Thám Hiểm Tokyo	89
34. Chương 34: Ác Ma Đại Nhân Đụng Độ Mỹ Nữ “bảo Xe” Đêm	92
35. Chương 35: Phiên Ngoại 1	95
36. Chương 36: Đêm Đầu Tiên Trên Du Thuyền Xa Hoa	97
37. Chương 37: Ác Ma Đại Nhân Và Cuộc Phân Tranh Gia Tộc	102
38. Chương 38: Ác Ma Đại Nhân Bị Sa Thải	105
39. Chương 39: Ác Ma Đại Nhân Đi Bán Hoa	108
40. Chương 40: Cuộc Sống Thuê Trọ Của Ác Ma Đại Nhân	111
41. Chương 41: Ác Ma Đại Nhân Và Căn Phòng Ma Ám	114

42. Chương 42: Đại Chiến Ngày Valentine	117
43. Chương 43: Ác Ma Đại Nhân Trong Nhà Tắm Công Cộng	120
44. Chương 44: Ác Ma Đại Nhân Nghênh Đón Ma Hoàng	123
45. Chương 45: Ác Ma Đại Nhân Tiếp Đãi Ma Hoàng	127
46. Chương 46: Ác Ma Đại Nhân Chơi Trò Lừa Đảo Qua Mạng	130
47. Chương 47: Ác Ma Đại Nhân Và Câu Chuyện Nhỏ Xen Giữa	133
48. Chương 48: Ác Ma Đại Nhân Và Cơn Ghen Đáng Sợ Của Ma Nữ	137
49. Chương 49: Ác Ma Đại Nhân Và Khu Vườn Đêm Kinh Hồn	140
50. Chương 50: Ác Ma Đại Nhân Và Chuyến Phiêu Lưu Trường Học	143
51. Chương 51: Ác Ma Đại Nhân Và Buổi Phỏng Vấn Đây Bao Táp	147
52. Chương 52: Ác Ma Đại Nhân Châm Ngồi Thổi Gió	149
53. Chương 53: Ác Ma Đại Nhân Mang Thai ?!!	152
54. Chương 54: Ác Ma Đại Nhân Và Gặt Hái Của Kẻ Thù Không Đội Trời Chung	156
55. Chương 55: Ác Ma Đại Nhân Dính Bẫy Của Kẻ Thù	159
56. Chương 56: Ác Ma Đại Nhân Có Thịt Ăn Rồi	163
57. Chương 57: Nữ Thủ Trưởng Của Ác Ma Đại Nhân	165
58. Chương 58: Con Đường Thăng Chức Của Ác Ma Đại Nhân	168
59. Chương 59: Ác Ma Đại Nhân Ra Tay	171
60. Chương 60: Bí Thuật Tái Sinh Của Ác Ma Đại Nhân	175
61. Chương 61: Ác Ma Đại Nhân Nhận Được Sự Quan Tâm Của Liêu Thần	180
62. Chương 62: Ác Ma Đại Nhân Đi Ăn Kfc	184
63. Chương 63: Ác Ma Đại Nhân Về Thăm Quê Nhà	188
64. Chương 64: Ác Ma Đại Nhân Không Có Ở Nhà Thì Tiết Kiệm Tiền Làm Sao	192
65. Chương 65: Ác Ma Đại Nhân Lại Phải Chịu Khổ Rồi	195
66. Chương 66: Ác Ma Đại Nhân Bị Hiểu Lầm	199
67. Chương 67: Ác Ma Đại Nhân Là Hoàng Tử ?!!	202
68. Chương 68: Ác Ma Đại Nhân Trong Kỳ Nghỉ Phép	206
69. Chương 69: Ác Ma Đại Nhân Vs Đại Ma Đầu	209
70. Chương 70: Gặp Lại Ác Ma Đại Nhân Trong Mưa Gió	212
71. Chương 71: Ác Ma Đại Nhân Lập Phái Đoàn Lên Thiên Giới	215
72. Chương 72: Ác Ma Đại Nhân Giá Lâm Thiên Giới	218
73. Chương 73: Ác Ma Đại Nhân Gặp Mặt Thánh Thiên Sứ	222
74. Chương 74: Ác Ma Đại Nhân Rời Khỏi Thiên Giới	225
75. Chương 75: Ác Ma Đại Nhân Về Thăm Lại Chốn Xưa	229
76. Chương 76: Ác Ma Đại Nhân Và Nơi Kỷ Niệm Mỗi Tình Đầu	232

Ác Ma Cũng Đi Làm

Giới thiệu

Edit : Họa Lam + Dạ DuBeta : Dạ Du Thể loại: HÀI / Huyền huyễn / Hiện đại / 1 vs 1. Nội dung “

1. Chương 1: Ác Ma Đại Nhân Làm Tổ Trưởng

Thông tấn xã vỉa hè.

Theo nguồn tin truyền miệng không chính thức.

Bất cứ ai đã từng tiếp xúc với Quân Tư Vũ, hình như đều có chung một nhận xét — Tên này, nhìn qua đúng là bộ dáng tinh anh không tầm thường !

Quả thật, khuôn mặt Quân Tư Vũ hoàn toàn có thể dùng từ [đẹp trai] để miêu tả, kiểu đẹp trai mà không quá già dặn, đường hoàng nhưng cũng không hề yếu đuối, nhu nhược. Cộng thêm dáng người thon dài cao ngất, mỗi khi khoác lên bộ Âu phục thường khiến cho người ta choáng ngợp, cứ ngỡ hẳn là một anh chàng đẹp trai chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết hay phim ảnh. Hơn nữa, cách ăn nói nho nhã lễ độ, khí chất tao nhã lại càng làm cho người ta nghĩ hẳn hiển nhiên là một đại thiếu gia của danh gia vọng tộc nào đó.

Thế nhưng, thực tế lại chứng minh hẳn bình thường hơn những gì người ta tưởng tượng, tốt nghiệp trường đại học bình thường, sống một cuộc sống bình thường, đảm nhận một chức vụ tầm thường trong một công ty bình thường mà dễ chừng cả năm năm qua, hẳn đã ngồi đến ngu người mà vẫn chưa được thăng chức. Liên tục suốt năm năm, hẳn cần mẫn công tác ở tổ phân phối hậu cần, cái tổ năm nào cũng vinh dự được bầu trọn là [hàng trưng làm kiếng – thà để đóng bụi chứ không dùng], hơn nữa còn là tổ trưởng trong cả năm năm đó luôn. Làm “sếp sòng” lãnh đạo một tổ nhân viên ngàn năm nhất quyết không thay đổi, chuyện quan trọng cần làm mỗi ngày của bọn họ là vào tài khoản QQ chat nhảm, ngồi tùm tùm ăn vặt ăn vụng, không thì cũng tụ tập tán dóc đủ thứ trên trời dưới bể, hết giờ tan sở thì giải tán ra về, cuối tháng đều đều lĩnh một khoản tiền lương muốn đời không nhích thêm được lấy một bạc ... Nghe thì có vẻ vui thú nhàn tản đấy, nhưng nói trắng ra thực tế chỉ là một đám [những người khốn khổ] một tí tiền đồ cũng chẳng thấy đâu.

Vậy mới nói, những người đã từng tiếp xúc với Quân Tư Vũ, thấy hẳn “bệ rạc” tới mức độ này thì đều ngầm ngầm cảm thấy tiếc cho hẳn, nhưng tự Quân Tư Vũ lại không cảm thấy vậy, vẫn một mình hồn nhiên hưởng thụ cuộc sống vô vị chán ngắt. Những đồng nghiệp vào công ty cùng đợt với hẳn bấy giờ đều đã thành đạt, thăng chức hết rồi, ngày ngày vênh mặt lái ô tô riêng đi làm, còn Quân Tư Vũ vẫn chết dí với cái xe đạp điện chậm rì rì đã gắn bó với hẳn suốt năm năm.

Quân Tư Vũ đó, mặt mũi tuy đẹp để rạng ngời vậy mà một mảnh tình vắt vai cũng chưa có, thế nên có dạo người ta đồn thổi rùm beng lên rằng hẳn là một tên “bóng”, thế nhưng ít lâu sau, thậm chí một chút xì-căng-đan tình ái cũng chẳng thấy, thiên hạ chán chả thêm đồn nữa, kết luận Quân Tư Vũ hẳn đúng là một kẻ đơn điệu nhàm chán.

Với những người hiểu hẳn thì lại cho rằng Quân Tư Vũ tuyệt đối không thể được xếp vào hàng [phần tử có chí hướng], một con người “vô thể dục, bất thể thao”, cũng chẳng đặc biệt ham thích thứ gì. Mấy thứ kiểu như bài bạc, bia rượu, karaoke hay gái gú này nọ hình như chưa bao giờ xuất hiện trong cuộc sống của hẳn chứ đừng nói ra ngoài “ăn đêm”, cứ ngày ngày tan tầm là cưỡi xe đạp điện đi mua đồ ăn, sau đó về nhà nấu cơm, xem TV, ngủ, chấm hết.

Bất kể là ở công ty hay ở nhà, Quân Tư Vũ vẫn tỏ ra như vậy thờ ơ không quan tâm tâm đến chuyện gì, cần mẫn đóng vai một vị tiên sinh không màng thế sự.

Này này, người như vậy chẳng phải cũng rất thích hợp với bộ dạng chồng-tốt-diễn-hình đó sao, phải cái hẳn đối với phụ nữ không có hứng thu a.

Dưới đây là những chuyện cực kỳ giật gân, nếu mọi người chăm chú lắng nghe, đảm bảo sau đó liền nhìn Quân Tư Vũ bằng ánh mắt khác ngay á.

Quân Tư Vũ có một bí mật — Thật mà, thường thì mấy kẻ trông càng ra vẻ bình thường lại càng che giấu một bí mật kinh người, chẳng phải trong phim vẫn hay nói thế sao. Bí mật của Quân Tư Vũ cũng không

phải tầm thường kiểu như hần là một tên cuồng sát hay có sở thích kì dị gì đâu, so với tướng tượng còn kinh thiên động địa hơn nhiều !

Thực ra ————— hần là một ác ma !

Ầy, đã bảo là đừng nghĩ vớ vẩn, hần không phải là một tên biến thái như đảng ấy tưởng tượng đâu, cũng chẳng phải là kẻ hai mặt, ban đêm lại biến đổi nhân cách đi phá làng phá xóm hù người khác, hần là một ác ma thật đó.

Một kẻ tầm thường ở Ma giới bỏ trốn đã đủ thú vị, đảng này lại là một quý tộc Ma giới bỏ trốn, chắc chắn câu chuyện lại càng thú vị hơn rồi. Nói thú vị hơn chính là ở chỗ hần như vậy lại đi dung nhập vào thế giới loài người – thế giới mà từ trước giờ vẫn luôn bị Ma giới khinh thường, hơn nữa còn sống một cuộc sống không thể tầm thường nhàm chán hơn trong suốt năm năm trời, trong thời gian đó, hần không hề liên lạc với Ma tộc.

Sở dĩ Quân Tư Vũ rời bỏ Ma tộc là vì hơn trăm năm trước, Thiên giới cùng Ma giới nổ ra cuộc thiên địa đại chiến. Băng Lam đại công tước – cũng chính là Quân Tư Vũ, do không muốn bị lôi vào cuộc chiến vô nghĩa tranh giành quyền lợi của đám thiên sứ cùng Ma tộc nên đã lặng lẽ vi phạm giao ước trốn xuống nhân gian, sống một cuộc sống bình thường, buồn tẻ.

Rồi rồi, giờ thì tạm thời bỏ cái thân phận địa vị cao quý sang một bên đi, nhìn xem ngài tổ trưởng tổ phân phối đang làm cái gì nào.

Ồ, hần đang làm món trứng bắc cà chua a.

Quân Tư Vũ cầm cùi nấu nướng, dọn cơm, định là sau khi đánh chén no nê sẽ nằm dài ra xem TV, xem chán rồi lăn ra ngủ, một ngày cứ như thế là bình yên qua đi.

Thế nhưng, khung cảnh bình yên đó ngay lập tức bị tiếng chuông di động đập đổ, Quân Tư Vũ cầm lấy máy điện thoại, dùng tiếng nói hoàn hảo như một người dẫn chương trình của đài phát thanh, “Gì vậy ?”

“Tổ trưởng !! Không xong rồi !!!” Tiếng nức nở của tổ viên tổ phân phối Đại Trương vang lên.

“Xảy ra chuyện gì ? Cậu đi ngoại tình bị bà xã bắt gặp hả ?” Quân Tư Vũ một bên xào rau, một bên hỏi.

“Không phải như vậy !! Tổ trưởng !! Cả đám chúng ta đều không xong rồi !! Bởi vì, bởi vì ...”

Nghe Đại Trương nói xong, cái mặt vạn năm bất biến của Quân Tư Vũ cuối cùng cũng phải đổi sắc, hần mở to mắt hỏi : “Thật vậy sao ?”

“Chắc luôn đó Trưởng phòng nhân sự đã lên cho em biết.... ô ô ô tổ trưởng.... nửa đời còn lại của chúng ta phải sống thế nào bây giờ ! Đứa nhỏ nhà em vừa mới đi nhà trẻ.... học phí bây giờ lại đắt như vậy..... còn có bà xã em.... bà đòi li hôn.... Tiểu Lệ cũng chia tay với em luôn.....” Đại Trương khóc không thành tiếng.

“Tôi sẽ nghĩ cách.” Quân Tư Vũ dập máy, vẻ mặt khó có thể nhẫn nại được ————— sao có thể như vậy được chứ !!! Hần đường đường là đệ nhất quý tộc của Ma giới, Lam Băng đại công tước, thế nào mà lại bị ... ?? Cắt.giảm.biên.chế ???

Không !! Hần vất vả lắm mới dung nhập được vào nhân gian để hưởng thụ cái lạc thú làm người bình thường, hơn nữa còn tìm được một công việc làm sâu một* mà những người bình thường khác vô cùng ngưỡng mộ. Không được ! Tuyệt đối không thể bỏ qua như vậy được !

Quân Tư Vũ về mặt trầm tư.

Nghe nói việc cắt giảm biên chế này là do mới đây có một vị quản lý mới vào công ty, người này đúng là một nhân tài, tốt nghiệp trường đại học tên tuổi hàng đầu, có bằng thạc sỹ, tinh anh tài tuấn cực đỉnh luôn. Người nọ vừa mới đầu quân cho công ty đã đưa ra ý kiến đòi cải cách, thay đổi cơ cấu làm việc, cắt giảm biên chế đối với những nhân viên thừa thãi.

Vì vậy, Quân Tư Vũ quyết định trước hết phải đi nịnh bợ vị quản lý này đã, bảo vệ “bát cơm” của chính mình quan trọng hơn.

Hết chương 1

=====

* : ý của ảnh là ảnh đang chuyên tâm đóng vai quan chức thoái hóa biến chất, là cái nhọt trên mông của xã hội, đục khoét tài sản của nhà nước.

2. Chương 2: Ác Ma Đại Nhân Gặp Sếp

Thông tấn xã vừa hè.

Theo nguồn tin truyền miệng không chính thức.

Nịnh bợ sếp là một môn khoa học cực kỳ thâm thúy, bởi nếu nịnh không đúng chỗ, rất có thể từ [vuốt mông ngựa] thành [sờ đùi ngựa], dễ dẫn đến nguy cơ “lọt hố”. Vậy nên vì lý do an toàn ... Quân Tư Vũ quyết định điều tra một chút lý lịch trích ngang của vị sếp sắp tới này.

Cái này thực sự là nực cười đi, hần đường đường một thân Ma tộc thể mà phải hạ mình bợ đỡ một tên người phàm. Khốn nạn cho cái xã hội thể chế cạnh tranh !

Quả nhiên, ngày hôm sau tới công ty, mọi người ai ai cũng sôi nổi bàn luận về vị quản lý mới này, nghe nói người này thân phận cực kỳ không đơn giản, có khi còn là quan chức cấp cao, lần này tới đảm nhiệm chức vụ quản lý chẳng qua cũng chỉ như cái bàn đạp cho con đường sự nghiệp trải thảm đỏ sau này. Cũng bởi công ty sắp được chào đón một đỉnh đỉnh đại nhân vật như vậy, thành ra mọi người đều cố sức vắt óc mà nịnh bợ y, còn có tin đồn rằng, vị quản lý kia vừa mới bước chân tới đã có người nhao nhao quà cáp biểu xén, các cô nàng trong công ty cũng bắt đầu rục rịch, xoa tay chờ đến dịp thì triển hết vốn liếng.

Quân Tư Vũ thở dài, hần không phải kiểu ác ma mà người ta vẫn nói, có thể mê hoặc lòng người, muốn gió được gió muốn mưa được mưa, hần kỳ thực chỉ là một ác ma rất biết an phận nơi Ma tộc mà thôi. Giống như bây giờ, khi nhìn người khác hết thấy triển khai kế sách nịnh nọt vị sếp mới, hần tự dưng thấy chán nản.

Thử ngó qua sổ tiết kiệm với vài con số còm cõi của hần coi, nằm mơ cũng không mua nổi một món quà có thể khiến vị đại thiếu gia nhà cao cửa rộng kia để mắt đến, còn cái gì mà tài ăn nói có thể cuốn hút người chết sống lại cũng khỏi phải bàn tới đi. Mất thấy công việc “làm cái nhọt trên mông xã hội” hình như đang đưa tay vẫy vẫy mà từ biệt mình, Quân Tư Vũ nhớ lại thời gian trước kia hần đi xin việc, khổ sở thật không khác bị xử lăng trì tra tấn. Giờ thì hần chỉ có thể ngồi im lặng trong văn phòng nhỏ hẹp, nghe những lời bàn luận lú lú của đồng nghiệp không ngừng bay tới như tai họa trời giáng.

Hay là dùng ma lực giết quách thằng cha đó luôn ta ! Không dưng lại nảy sinh ý tưởng dã man lệch lạc như vậy, Quân Tư Vũ đưa tay gãi gãi đầu, muốn rũ bỏ hình ảnh hoang tưởng vừa vụt qua, tiện thể đem suy nghĩ chính lại cho “thẳng” — Có lẽ hần nên chủ động đến gặp vị quản lý kia, cho y thấy tổ phân phối hậu cần có tầm quan trọng lớn lao đến mức nào, nghĩ cách bảo vệ “bát cơm” của các đồng nghiệp đáng thương đang ngồi nhàn nhả kia, như vậy mới xứng là một tổ trưởng chân chính a !

Đúng rồi, chính là như vậy. Quân Tư Vũ hạ quyết tâm, quay sang hỏi một bác gái đang bô bô nói đầy oán giận – Bà Lý : “Bà Lý à, bà có biết vị quản lý mới này tên gì không ? Văn phòng của y ở đâu ? Tôi sẽ đi gặp y nói chuyện, biết đâu có thể thuyết phục y lưu lại mọi người.”

“Tổ trưởng ! Tổ trưởng đúng là cứu tinh của đời em !” Người nào đó cảm động thốt lên, nhìn Quân Tư Vũ như thể hần là vị Chúa cứu thế đầy nhân từ, ánh mắt chờ mong dán chặt lên người vị tổ trưởng suốt mấy năm qua chuyện gì cũng không quản. Lần đầu tiên trong đời, mọi người cực lực cảm thấy Quân Tư Vũ có đáng đáp của kẻ dẫn đầu.

“Tốt lắm ! Mọi người theo tôi đồng loạt đứng lên, đấu tranh bảo vệ miếng cơm manh áo của mình ! Tiểu Trương, tôi muốn có bản báo cáo công trạng nhiều năm qua của tổ chúng ta ! Tiểu Vương, đem cho tôi bản công văn tổng giám đốc lần trước tới thăm đã đưa ra đây ! Đại Trương, giúp tôi soạn một văn bản nói lên tầm quan trọng của tổ phân phối ! Mau mau, mỗi người một công một việc, cố gắng đi tìm tư liệu tin tức, quyết chiến giành lại “bát cơm” cho chính mình !” Quân Tư Vũ đứng lên, vỗ tay chỉ đạo mọi người phân chia công việc.

Ngay lúc mọi người bận rộn chạy đông chạy tây, bà Lý – “ bà trùm” tin tức trong công ty, sau một hồi lượn lắt nghe ngóng, chạy lại báo cho Quân Tư Vũ những thông tin bà vừa “moi” được về vị quản lý kia :

Vị quản lý mới tới này tên Liêu Thần, năm nay chỉ vừa 24 tuổi, nghe mọi người đồn y là con nhà họ Liêu chuyên làm quan chức, có thể coi là thuộc hàng “con ông cháu cha” không thể động vào, y vừa bước chân đến công ty đã lên thẳng văn phòng quản lý ở trên tầng cao chót vót, mấy vị viên chức tầm thường cũng chưa có cơ hội giáp mặt, đủ thấy người có địa vị như y không phải để cho đám nhân viên vô danh tiểu tốt dễ dàng mơ tưởng.

Quân Tư Vũ nhú mi, định bụng sau khi giải quyết xong bữa trưa sẽ đi gặp vị tân quản lý quý hóa kia.

Nhà ăn trong công ty giống như một bãi chiến trường, mỗi ngày ăn cơm cùng với đánh giặc cũng chẳng khác nhau là mấy. Nói vậy thôi, thật ra trừ bỏ lúc đầu phải chen lấn ở vòng ngoài, nội bộ trong công ty đều đã chia bè kết cánh hết cả, mỗi “môn phái” đều tự chọn ra “lãnh thổ” cố định cho riêng mình rồi.

Trong công ty này thì tổ phân phối hậu cần, hay còn được biết đến là tổ “để trưng không dùng”, từ trước đến nay vẫn là một đám bị người ta khinh thường. Nhất là trưởng phòng kế hoạch vốn đã có tiền sử đối với Quân Tư Vũ không có hảo cảm, mỗi lần nhìn thấy hấn là lão lại lên giọng chê bai. Chuyện này là có lý do, bởi vì từ hồi mới vào công ty, bà xã trưởng phòng kế hoạch vừa nhìn thấy Quân Tư Vũ liền chết mê chết mệt, thế nhưng lại bị tên ác ma kia thẳng thừng từ chối nên đành cắn răng lên xe hoa với trưởng phòng kế hoạch, từ đó về sau, lão đối với Quân Tư Vũ là cả một mối thâm thù, cho rằng hấn chỉ là một tên vô dụng sống nhờ vào cái mặt.

Vậy nên hôm nay, lão nghênh ngang ưỡn cái bụng bia tiến về phía Quân Tư Vũ, vênh váo ném khay cơm lên bàn ăn, cười lạnh nói : “Ăn đi, ăn đi, ăn cho hết bữa cơm cuối cùng của mày đi ! Đến ngày mai là lũ vô tích sự nhàn rỗi chúng mày phải cuốn gói cút đi rồi !”

“Triệu Dục, ông đừng có lên mặt đắc ý !!” Tiểu Vương ngồi cạnh Quân Tư Vũ nghe vậy liền tức giận đứng lên, giơ nắm đấm ý chừng đe dọa.

“Mày có giỏi thì đánh thử xem ! Đồ vô dụng ! Còn lo mình chết mà không kịp giã dũa sao ? Đáng thương, mau về nhà chuẩn bị hồ sơ mà biến đi chỗ khác làm đi !” Trưởng phòng kế hoạch Triệu Dục ôm tay cười lạnh.

“Tiểu Vương, bình tĩnh đi, ai đi ai ở lại còn chưa biết kìa.” Quân Tư Vũ bình tĩnh ngăn cản Tiểu Vương. “Loại người như hấn không cần chấp nhặt.”

“Không cần cùng ta chấp nhặt, khẩu khí của ngài Quân Tư Vũ đây thật lớn a ! Đừng tưởng dựa vào cái mặt làm cho đám đàn bà mê mẩn là mày có thể vênh váo !” Triệu Dục lấy tay chỉ vào chóp mũi Quân Tư Vũ, như thể muốn đục luôn một lỗ trên mặt hấn.

Quân Tư Vũ chỉ lạnh lùng cười, đối với lời phỉ báng căn bản không để vào tai. Hấn càng tỏ ra điềm tĩnh lại càng làm cho Triệu Dục cảm thấy khó chịu, lão vốn định nói khích cho hấn tức giận đến không biết làm sao, lại không nghĩ đến phản ứng của hấn vẫn là trưng ra bộ mặt ngàn năm bất biến, đến cả chân mày cũng không nhíu lấy một lần.

Mọi người chờ xem vở kịch đến hồi cao trào lại bị biểu tình lạnh tanh của Quân Tư Vũ dẹp tan, mấy cậu chàng trẻ tuổi bốc đồng trong tổ thì tỏ ra tức giận không thôi, thâm mắng Quân Tư Vũ vẫn luôn như vậy sợ phiền phức mà lẩn tránh, càng làm cho tên Triệu Dục kia được đà lấn tới, khệnh khạng không coi ai ra gì.

“Tôi sẽ nghĩ cách bảo trợ công việc cho mọi người, không phải có thể, mà là nhất định.” Trong phòng làm việc, Quân Tư Vũ đối với mọi người nói ra một câu đầy khí phách và hứa hẹn.

Ba giờ chiều, cầm theo tập tài liệu mà mọi người vất vả thu thập, Quân Tư Vũ đứng trong thang máy một đường tiến thẳng đến tầng cao nhất.

Thật ra, đây là lần đầu tiên trong năm năm qua hắn được đi thang máy.

Trong công ty này, ngoài 15 tầng bên dưới là văn phòng bình thường thì tầng thứ 23 – tầng nhà cao nhất, cũng chính là văn phòng của tổng giám đốc, vậy mà lại nghe nói vị quản lý Liêu Thần kia vừa mới tới đã được trực tiếp dọn lên văn phòng bên cạnh phòng tổng giám đốc, chỉ nhiều đó thôi cũng đủ thấy địa vị của y đến mức nào.

Quân Tư Vũ bước tới bàn tiếp tân của tổng giám đốc, lập tức khiến cho cô nàng tiếp tân mặt mày rạng rỡ, hướng hắn nở một nụ cười quyến rũ, “A, không phải là Quân tổ trưởng đó sao ? Hôm nay lại rảnh rỗi lên đây vậy ? Anh được thăng chức rồi à ?”

Quân Tư Vũ mỉm cười mê người, chỉnh chỉnh lại cà-vạt, “Cũng không khác lắm, tôi đến tìm Liêu quản lý, nhờ cô nhắc giúp một tiếng được không ?”

“Hôm nay người đến tìm Liêu quản lý nhiều kinh khủng luôn đó, Quân tổ trưởng chịu khó ngồi chờ một chút đi, bên trong vẫn đang tiếp khách mà.” Cô nàng tiếp tân cười cười nói, đoạn nhìn Quân Tư Vũ từ trên xuống dưới, lặng lẽ nói với hắn : “Quân tổ trưởng, sao anh không chuyển sang ngành giải trí nghệ thuật mà làm người mẫu ấy.”

“Tôi đâu có tố chất làm nghệ đó.” Quân Tư Vũ đáp lại, sau đó ngồi xuống chỗ ghế dựa bên cửa chờ đợi.

Đại khái là đợi khoảng nửa tiếng đồng hồ, cánh cửa văn phòng xa hoa mở ra, trưởng phòng kế hoạch mặt mũi bơ phờ xám xịt bước ra, đi ngang qua Quân Tư Vũ cũng không để ý, thần thờ bước về phía thang máy. Xem ra đúng là bị Quân Tư Vũ nói trúng rồi, lão cũng bị cho nghỉ việc.

Cô nàng tiếp tân chuyển điện thoại, nói một hai câu, sau nhìn Quân Tư Vũ ý bảo hắn có thể vào, cũng hướng hắn giơ tay làm động tác [cố lên].

Hết chương 2

3. Chương 3: Ác Ma Đại Nhân Bị Giáng Chức

Thông tấn xã vừa về.

Theo nguồn tin chưa được kiểm chứng.

Ác ma đại nhân mở cửa, mang theo tập tài liệu thật dày đi vào.

Trong văn phòng tràn ngập ánh nắng tươi sáng có bày rất nhiều những chậu cây cảnh nho nhỏ — mặc dù trồng cây xanh trong văn phòng là cách giúp thư giãn rất tốt, nhưng có nhất thiết phải trồng nhiều như vậy không ? Quân Tư Vũ ngẩng đầu nhìn những giò hoa tha thướt treo trên trần nhà cùng với những chậu cảnh nho nhỏ bày bên ban công, thầm nghĩ vị quản lý này nhất định rất nhiệt tâm với nghề làm vườn đi.

Vị cấp trên ngồi phía sau bàn làm việc là một thanh niên đáng người hơi mảnh khảnh, nước da trắng nõn, tướng mạo tuấn mỹ còn phảng phất nét trẻ con, khiến cho y nhìn qua trông không giống một thanh niên đã hơn hai mươi tuổi, ngược lại có điểm trông như thiếu niên mười mấy tuổi thì đúng hơn. Không lẽ người thanh niên trông có vẻ yếu đuối này lại là nhân vật [thà giết nhầm còn hơn bỏ sót] đối với ác ma trong truyền thuyết đó sao ? Ác ma đại nhân chăm chú ngắm nghía cậu thanh niên xinh đẹp hiếm có này.

“Anh là tổ trưởng Quân phải không ? Mời ngồi !” Âm sắc Liêu Thần thực thanh lệ, làm cho người nghe có cảm giác rất êm tai, chỉ tội ngữ điệu khi nói chuyện của y lạnh như băng, không mang theo chút tư tình cá nhân nào. Cộng thêm ánh mắt y nhìn Quân Tư Vũ cũng là lạnh như băng.

“Liêu tổng, là như vậy, hôm nay tôi mang tư liệu của tổ phân phối hậu cần tới đây, muốn cùng ngài bàn một số vấn đề.” Quân Tư Vũ cung kính đem tập tư liệu đặt trước mặt Liêu Thần.

Liêu Thần ngồi trên ghế xoay, tiện tay lật một tờ tư liệu, nói : “Hôm nay có rất nhiều khoa ngành trong công ty chạy tới báo cáo công tác với tôi — Hôm trước, tôi cũng đã xem qua tư liệu của tổ phân phối hậu cần các anh. Từ khi công ty thành lập đã thấy có [tổ hậu cần], có thể coi như thuộc hàng “lão làng” rồi.”

“Đúng vậy, Liêu tổng, tổ của chúng tôi vẫn luôn cố gắng hết mình vì công ty.” Quân Tư Vũ phụ họa theo.

Liêu Thần hàn tinh lóe lên trong mắt, mĩa mai nhìn Quân Tư Vũ vẻ mặt ngoài cười trong không cười, lãnh đạm nói : “Chính là, theo như tôi biết, tổ hậu cần ngay từ đầu vốn là do tổng giám đốc vì muốn ổn định đơn vị mà thiết lập ra, thực chất đối với công ty không có đóng góp gì lớn lao, ngược lại hàng năm còn tiêu tốn mất một khoản tài chính để nuôi sống một đám nhân viên nhàn nhả suốt ngày. Tổ trưởng Quân, anh hẳn là người rõ nhất, trong từng ấy năm, nhân viên của tổ hậu cần cái gì cũng không làm đi ?”

“Trong lúc những người khác dốc hết năng lực đóng góp cho công ty, nhân viên tổ hậu cần các anh lại nhàn nhả an ổn, như vậy không phải là hơi quá bất công với các nhân viên khoa khác rồi sao ?”

Ý bảo, tổ hậu cần cũng đến lúc giải tán đi là vừa.

Ý cười trên mặt Quân Tư Vũ nhất thời ngưng kết, hẩn một thân quý tộc cấp cao nơi Ma giới, chưa từng phải hạ mình nịnh bợ bất cứ ai, vậy mà bây giờ cứ như thế bị tên người phàm này một câu phủ định sạch trơn ?! Hẩn trừng mắt, con ngươi nâu đen hiện ra vàng sáng màu băng lam đặc hữu của Ma tộc, xem ra Quân Tư Vũ là đang tức giận thật rồi.

Hẩn vội vàng xoay đầu lại, khiến cho Liêu Thần không kịp nhìn ra điểm bất thường, sau một hồi cố gắng bình ổn tâm tình, Quân Tư Vũ thay bộ mặt khẩn cầu thảm thiết : “Liêu tổng, thật sự không thể ... cho chúng tôi một cơ hội nữa sao ? Hẩn là ngài biết, công nhân trong tổ đều là người đã lớn tuổi, bây giờ nói bọn họ đi nơi khác kiếm việc, bọn họ nhất định không cạnh tranh nổi với đám thanh niên rồi. Ngài không cần phải làm đến mức đẩy bọn họ ra đường mà sống a ! Hơn nữa tất cả mọi người đều đã lập gia đình, còn phải kiếm tiền nuôi sống một nhà mấy miệng ăn kia !”

Liêu Thần đem hai tay đan chéo, hạ mắt nhìn hẩn, nói : “Theo ý anh nói, công ty phải nuôi sống một đám nhàn rỗi như vậy là điều đương nhiên ?”

“Đương nhiên không phải ! Liêu tổng, ngài có thể một lần nữa điều chỉnh lại công tác trong tổ, chỉ cần giúp cho mọi người giữ được vị trí công tác, công việc gian khổ thế nào chúng tôi cũng có thể làm được !” Quân Tư Vũ vội vàng nói.

Liêu Thần trầm nghĩ một lúc, ngẩng đầu lên nói : “Được rồi, đây là chính anh nói, tổ của các anh là [tổ phân phối hậu cần], vậy từ hôm nay trở đi, công việc hậu cần tạp vụ giao cho các anh.”

“Không phải công việc vệ sinh dọn dẹp đều có lao công đảm nhiệm rồi sao ?” Quân Tư Vũ kinh ngạc hỏi lại.

“Có là có, nhưng công ty thuê người làm bán thời gian, về phần bảo vệ gác đêm và dọn toilet đến nay vẫn còn trống, vừa lúc có tổ hậu cần bổ khuyết vào, coi như các anh có cơ hội phát huy năng lực — Được rồi, tôi không muốn nghe thêm ý kiến nào khác, tôi còn nhiều việc cần giải quyết. Tổ trưởng Quân, anh phải biết rằng, hiện tại, mọi người muốn bảo trụ được địa vị công tác là vô cùng khó khăn, quyết định như vậy đối với tổ hậu cần đã là nhượng bộ lớn nhất rồi !” Lời nói có Liêu Thần nghe thật có điểm chói tai vô cùng.

Vì thế, để bảo vệ “bát cơm” cho mọi người, Quân Tư Vũ ngậm đắng nuốt cay trở thành [tổ trưởng WC] danh giá trong công ty.

Nhờ ơn “ác ma giảm biên chế”* Liêu Thần mà sau một hồi càn quét trong công ty, tổng cộng hơn hai trăm nhân viên ầm ỨC ra đi, những người ở lại thì vô cùng bất an, trên dưới khắp công ty bao trùm bầu không khí hoang mang u ám, tất cả mọi người triệt để phát huy tinh thần làm việc, năng suất so với bình thường

tăng gấp mấy lần. Một tuần sau, tại cuộc họp toàn công ty, Liêu Thần tuyên bố chiến dịch cắt giảm biên chế kết thúc, khủng hoảng rồi cuộc cũng qua đi.

Chỉ có tổ phân phối hậu cần bây giờ là rơi vào tình cảnh [vạn kiếp bất phục]. Tuy rằng công cuộc bảo vệ “bát cơm” đã thành công tốt đẹp, thế nhưng cả tổ bây giờ lại bị người ta dòm ngó trên chóc, đổi luôn tên thành [tổ WC], ngày xưa nhân nhà giờ đã là dĩ vãng, mỗi ngày lại mỗi ngày “đóng quân” ở toilet tầng trệt, cùng nhau thăm đậm uất hận mà giăng oán khí mù trời.

Cũng lúc này, Liêu Thần một hơi thăng tiến, trở thành thủ lĩnh dẫn đầu công ty, bộ dáng trang nghiêm lúc điều lệ chế độ, họp hành giữa các phòng ban cùng với vẻ ôn nhã bên ngoài thật một điểm cũng không tương xứng. Chỉ là cung cách làm việc lạnh lùng quyết đoán của y khiến cho nhân viên không khỏi âm thầm oán hận, nhìn xem công ty hiện tại đã muốn xây dựng theo hướng [chuyên chế tập quyền] rồi, mọi người sau lưng đều ngầm gọi y là ác ma.

Nói gì thì nói, cũng nhờ Liêu Thần nghiêm khắc quản lý, bầu không khí lười nhác trong công ty giờ đã được uốn nắn, chỉnh đốn lại. Cũng từ sau khi Liêu Thần tới công ty, năng suất làm việc của nhân viên thực là tăng rõ rệt, lương thưởng cũng theo đó mà hơn hẳn trước đây.

“Không nghĩ thành phần trí thức như ai kia cũng có ngày cùng đám lao động chân tay chúng ta [đồng cam cộng khổ] a !” Nhìn thấy Quân Tư Vũ một tay linh kính xô chậu, dù khoác lên bộ quần áo lao công vàng chóc vẫn anh tuấn mê người, tổ trưởng tổ vệ sinh ưỡn cái bụng bự như đang mang thai, trào phúng nói.

“Triệu lão đầu, ít nói chuyện vô nghĩa, muốn chúng tôi làm gì thì nói mau đi !” Quân Tư Vũ lạnh lùng nói, từ ngày “lên chức” tổ trưởng tổ WC, tâm trạng hắn cũng rất không tốt.

“Ô, khẩu khí cũng lớn thật nha ! Ta tuy rằng địa vị ở trong công ty cũng chẳng bằng ai, nhưng ba chữ [Triệu lão đầu] không phải ai muốn gọi là gọi a. Tổ trưởng Quân, nếu đã như vậy thì nhiệm vụ lau cửa sổ ngoài trời hôm nay đành phiền đến các người rồi.” Tổ trưởng tổ vệ sinh lập tức đẩy công việc khó khăn nhất cho bọn Quân Tư Vũ, muốn bọn họ đu dây từ trên mái nhà xuống mà lau mấy cái mặt cửa kính ở ngoài trời.

Cả tòa nhà hơn hai mươi tầng, sẩy chân một chút là coi như vĩnh biệt cái mạng nhỏ này, Quân Tư Vũ nhìn sang một đám đồng nghiệp đứng nhìn đầy sợ hãi, trên nóc nhà gió lạnh vù vù thổi, đến mức khiến bọn họ phát run, vì thế hắn nói : “Việc này để tôi làm, mọi người ở trên giúp giữ dây là được rồi.”

“Tổ trưởng ! Nhiều cửa như vậy, biết lau đến lúc nào mới xong. Để em cùng làm với sếp !” Tiểu Trương xúc động, nhiệt huyết tuổi trẻ bùng lên, dũng cảm xung phong cùng Quân Tư Vũ kề vai sát cánh “chiến đấu đến hơi thở cuối cùng”.

“Được rồi ! Chú ý an toàn !” Quân Tư Vũ kiểm tra lại dây thừng bảo hộ, ra hiệu cho mọi người phía sau hỗ trợ rồi thả dây đu xuống.

Hết chương 3

* Ý nói mọi người coi anh Liêu Thần như ác ma, nhìn thấy người là thấy bốn chữ [cắt giảm biên chế] hiện ra rồi =))))

4. Chương 4: Ác Ma Đại Nhân Vs Sếp

Thông tấn xã vừa hè.

Theo nguồn tin chưa được kiểm duyệt.

Bên dưới những đám mây màu tím nơi Ma giới, hiển hiện trôi nổi trên đỉnh ma sơn chính là công huân điện – nơi ghi danh những anh hùng kiệt xuất của Ma tộc, chính thể được dùng ám thạch anh dựng lên, kiến trúc đối xứng mà hùng vĩ bao trùm cả tòa núi non, bốn đạo thanh tuyến uốn lượn vờn quanh tứ phía, dưới ánh sáng chiếu rọi tạo nên Ma giới tuyệt thế kỳ cảnh.

Đại diện quanh năm ẩn khuất trong mây chính là nơi cử hành nghi thức trưởng thành cho dòng dõi Ma tộc. Hàng năm, các quý tộc đến tuổi trưởng thành sẽ ở tại nơi này trang trọng tuyên thệ, chính thức trở thành thành viên cao quý trong hàng ngũ quý tộc Ma giới.

Chứng kiến nghi lễ thần thánh này chính là bức tượng anh hùng rất lớn được đặt trước tiền điện — toàn bộ bức tượng được điêu khắc từ khối bằng lam kim cương trong suốt, đệ nhất kỳ sĩ trang nghiêm mà tao nhã, đứng đầu trong giới quý tộc, đã từng kề vai chiến đấu cùng với đệ nhất Ma hoàng, dùng sức một người mà đánh bại bảy vị Đại thiên sứ, sau khi sát thần thành công, vị thống soái vĩ đại của Ma tộc được xưng tụng là [Băng chi ma thần] hay [Sát thần chi ma], trở thành hình tượng vĩ đại trong Ma giới —— Vũ Uyên – Băng Lam đại công tước. Hình ảnh thần thánh của hắn được truyền tụng đời đời, là trụ cột tinh thần bất hủ.

.
. .
. .
. .

Được rồi, ở đây là đang muốn nói đến ...

Cái vị đại quý tộc ấy mà, hiện giờ đang cheo leo ở tít mấy tầng lầu cao chói vót mà lau cửa kính kia kìa.

Không thể tưởng tượng nổi, hôm nay nhất định là ác ma đại nhân ra khỏi cửa bước nhầm chân rồi, thế nào lại đi lau cửa vào đúng lúc trời nổi gió to, kết quả làm cho dây thừng của cả ba người xoắn xít lại với nhau, ở giữa không trung mà mắc kẹt tới mấy giờ liền, cuối cùng phải gọi 119 đến cứu viện mới đưa được cả ba “hạ cánh an toàn”, đài báo truyền hình đều nhao đến đưa tin, ác ma đại nhân bị đùn đẩy lên làm “nạn nhân đại diện”, đứng trước toàn bộ phóng viên nói một câu.

“Cám ơn cảnh sát nhân dân 119 !”

Sau vụ tai nạn treo lủng lẳng kia, vị tổ trưởng tổ vệ sinh bụng phê rất nhanh bị kỷ luật, can tội trưng dụng nhân viên không chuyên, làm suýt nữa gây ra hậu quả nghiêm trọng, mà ác ma đại nhân cũng phải chịu phạt vì bản thân vốn không có kinh nghiệm lại dám tự tiện đi lau cửa kính ngoài trời.

Chính vì vậy mà ác ma đại nhân đành ngậm ngùi nhìn tiền lương thưởng tháng này bị khấu trừ thê thảm.

Kể duy nhất trong họa hưởng phúc chính là hai gã tổ viên kia, sau một hồi kẹt cứng giữa không chung, chịu không nổi về nhà liền phát sốt, vì vậy mà công ty đồng ý cho hai người nghỉ phép, còn được hưởng trợ cấp rất là “sộp” nha. Ác ma đại nhân bị khấu trừ tiền lương sau khi nghe được câu chuyện, liền lặng lẽ viết đơn xin nghỉ phép, gửi lên cấp trên.

Nhưng là vị lãnh đạo vẫn luôn phê duyệt giấy xin phép lại nói với hắn, hiện tại mọi đơn từ xin nghỉ phép đều phải được Liêu Thần phê chuẩn mới có hiệu lực, hơn nữa còn phải có con dấu của bệnh viện. Ác ma đại nhân nghĩ nghĩ, sau thẳng tăng một lèo lên thang máy, hướng tới người mà hiện tại nhân viên sợ y như sợ cọp – Liêu Thần, đệ đơn xin nghỉ phép.

Lần này hình như Liêu Thần đã cho cô nàng tiếp tân nghỉ việc, bên ngoài không còn người chuyển lời nhắn, Quân Tư Vũ trực tiếp gõ cửa : “Liêu tổng, tôi là Quân Tư Vũ của tổ phân phối hậu cần.”

“Vào đi !” Liêu Thần ngẩng đầu lên khỏi núi tài liệu, nhìn thấy Quân Tư Vũ tới, thần tình lãnh đạm hỏi : “Có chuyện gì ? Nếu là về chuyện tiền lương bị khấu trừ thì anh khỏi cần nói, cảm thấy bất mãn thì cứ tự nhiên đưa đơn xin thôi việc.”

Đồ độc tài. Quân Tư Vũ trong lòng thầm mắng một câu, đưa đơn xin nghỉ phép trình lên : “Liêu tổng, hôm nay tôi muốn xin nghỉ phép.”

“Anh cũng xin nghỉ phép ? Tiểu Trương và Tiểu Lý là do hoảng sợ quá độ, phát sốt nên nhập viện, còn anh không phải là vấn bình thường sao ? Hay là anh cũng muốn nhận tiền trợ cấp ?” Liêu Thần liếc hắn.

“Tôi cũng phát sốt.” Quân Tư Vũ trơ mặt mo ra, nghiêm trang nói.

Liêu Thần ngay lập tức mở ngăn kéo, đưa cho hắn một cái nhiệt kế. “Kẹp vào nách, ba phút sau đưa cho tôi xem.”

“Liêu tổng trang bị quá mức đầy đủ rồi đó.” Quân Tư Vũ lắc lắc đầu, nói.

“Quá khen quá khen, thời buổi bây giờ, cẩn thận một chút vẫn hơn.” Liêu Thần tiếp tục vùi đầu vào đồng công văn.

Quân Tư Vũ đem nhiệt kế kẹp dưới nách, đối với quý tộc cấp cao của Ma giới như hắn mà nói, mấy cái trò đem thân nhiệt nâng lên chỉ là chút tiểu xảo vặt vãnh, hai phút sau, Quân Tư Vũ đem nhiệt kế đưa lại cho Liêu Thần.

Liêu Thần cầm nhiệt kế đưa ra chỗ sáng, soi một lúc, ghê chưa, dễ chừng phải đến bốn mươi độ !

Liêu Thần quay đầu nhìn Quân Tư Vũ, nhíu mày hỏi : “Anh thật sự phát sốt ?”

“Vâng.” Quân Tư Vũ gật như bả củi.

“Lại đây tôi xem !” Liêu Thần ngoắc ngoắc Quân Tư Vũ tới gần, tự mình đưa tay áp lên trán hắn kiểm tra, quả nhiên là nóng đến dọa người.

“Được rồi, coi như anh nghỉ ốm thật, nhưng là anh cách ngày mới phát sốt, xin nghỉ phép trong lúc này thì tiền lương bị khấu trừ sẽ tính vào viện phí, còn nữa, anh đi chiếu chụp kiểm tra lại, tôi muốn có giấy xác nhận về tình hình sức khỏe của anh.” Liêu Thần từng chữ từng chữ nói ra thật rõ ràng.

Quân Tư Vũ trộm gà không được còn mất luôn nắm gạo, thản nhiên thở dài, chỉnh lại cà-vạt, cái gì cũng không nói liền rời khỏi văn phòng của Liêu Thần.

Quân Tư Vũ được nghỉ ốm, lừ lừ cưỡi xe đạp điện tới phòng khám của bệnh viện, vác về một bộ dây cùng chai dịch truyền.

Sáng sớm ngày hôm sau, ác ma đại nhân an vị trong WC dành riêng cho lãnh đạo ở trên tầng cao nhất, tự cắm ống truyền. Trên mu bàn tay hắn loằng ngoằng dây cùng kim truyền (thực ra cũng chỉ là lấy băng dính dán vào thôi, không hề cắm vào da, chốt kim truyền cũng không hề mở nữa kìa), chai dịch truyền thì treo tạm lên chỗ móc dùng để treo khăn lau.

Tổ viên vừa dọn dẹp trong WC xong quay ra thấy hắn bộ dáng như vậy, quan tâm hỏi : “Tổ trưởng, cảm thấy người không khỏe thì không cần đến làm a.”

Liêu Thần vừa từ văn phòng vào WC, bắt gặp hắn như vậy, nhin không được nhíu mi nói : “Quân Tư Vũ, là anh cố ý làm như vậy ?”

“Đâu có, hôm nay bệnh viện đông bệnh nhân quá trời, tôi không muốn lãng phí phòng bệnh, cho nên ở chỗ này tự mình truyền nước, truyền xong lại tự mình thu dọn, như vậy không cần khấu trừ tiền lương của tôi vào tiền viện phí rồi.” Ác ma đại nhân thản nhiên nói.

“Anh cho rằng lợi dụng giờ làm việc để ngồi truyền nước sẽ không bị khấu trừ tiền lương sao ?” Liêu Thần rút cuộc âm điệu cũng bắt đầu cao lên, xem ra là bị ác ma đại nhân chọc giận rồi.

“Được rồi, tôi không có ngồi không, tôi đi quét dọn là được chứ gì ? Tiểu Mã, nâng cái chai truyền giúp tôi.” Ác ma đại nhân chống tay đứng dậy, vớ lấy cái chổi. Liêu Thần một bên sắc mặt trắng nhợt, thực sự là bị hắn chọc cho phát giận rồi, ngay cả liếc mắt cũng không nhìn hắn lấy một cái, bước thẳng vào WC.

Mấy cậu tổ viên đứng một bên toát mồ hôi lạnh, ai ya, tổ trưởng lợi hại thật nha, cứ như vậy mà dễ dàng đem Liêu đại ác ma chọc đến phát khùng ! Giải hận ! Giải hận !

MY tổ trưởng !! MY HERO !!

Hết chương 4

5. Chương 5: Ác Ma Đại Nhân Bị Sếp “chỉnh”

Thông tấn xã vừa về.

Theo nguồn tin chưa được kiểm duyệt.

Mười ngày sau, Liêu Thần triển khai cuộc tổng thanh tra đánh giá năng lực nghiệp vụ trong toàn công ty. Nghe nói nếu bị đánh giá là không hợp cách sẽ bị giáng cấp hoặc giảm biên chế. Bầu không khí hoang mang một lần nữa len lỏi khắp nơi. Sau cuộc thanh tra, từng ngành từng ngành được thông qua, rốt cuộc cũng đến phiên tổ phân phối hậu cần. Lần này, đích thân Liêu Thần sẽ cùng đoàn thanh tra tới xem xét đánh giá, Quân Tư Vũ hiểu được, Liêu Thần là đang dùng cách này để “chỉnh” hắn đây.

Quả nhiên không sai. Hôm sau, Quân Tư Vũ thay bộ đồ lao động, đeo găng tay cao su, toàn bộ “võ trang” từ đầu đến chân, cùng các tổ viên đứng nghiêm chỉnh trong trụ sở công tác – chính là WC chuyên dụng trên tầng cao nhất. Một lúc, Liêu Thần tay chấp sau lưng, cùng một đoàn thanh tra chậm rãi “giá lâm”.

“Liêu tổng hảo.” Quân Tư Vũ máy móc chào hỏi.

“Chào buổi sáng, tổ trưởng Quân, hôm nay đến phiên tổ hậu cần đánh giá năng lực nghiệp vụ. Vì đặc thù công tác của tổ các anh có chút khác biệt, cho nên quá trình sát hạch cũng có điểm không giống với các phòng ban khác. Được rồi, giờ dẫn chúng tôi đi xem việc quét dọn WC của các anh đi.” Liêu Thần nâng gọng kính, xem ra y đúng là đang “bới lông tìm vết” mà.

“Lãnh đạo xin cứ yên tâm.” Quân Tư Vũ đẩy cửa phòng WC — mở ra trước mắt là thành quả lao động cật lực cả ngày hôm qua của tổ hậu cần, toilet từ trong ra ngoài đều sạch bong, sáng bóng, không nhiễm một hạt bụi, thậm chí còn thoang thoảng mùi thơm của quýt.

Liêu Thần cùng một đám thanh tra bắt đầu chỉ trở. Y tiến đến mở nắp bồn cầu đầu tiên, nhìn vào, chỉ thấy toàn bộ sạch sẽ tinh tươm, gạch men sứ trắng sáng như mới, thậm chí còn tỏa ra ánh sáng chói lọi. Liêu Thần gật gù đầu, hướng Quân Tư Vũ nói : “Tổ trưởng Quân, nói cho tôi biết tiêu chí công tác của tổ các anh.”

Quân Tư Vũ bắt đầu dài dằng dặc : “Là như vậy, tiêu chí làm việc của tổ chúng tôi, chính là đem nơi thần thánh tối quan trọng đối với nhân sinh này biến thành thánh địa đích thực, làm cho những người tới đây “giải sầu” đều cảm nhận được sự thư thái, thoải mái, xóa bỏ nỗi thống khổ đè nặng trong lòng để sau đó có thể nhẹ nhõm cất bước, tiếp tục cuộc hành trình đầy gian khổ, chông gai trong đường đời.”

Nghe hắn nói xong, mọi người triệt để không nói gì.

Liêu Thần lặng im, trân trân nhìn hắn, rốt cục gật đầu nói : “Được rồi, được rồi, Quân tổ trưởng, không cần thiết phải màu mè như vậy. Hiện tại tôi muốn anh làm một cuộc thí nghiệm.”

“Cái gì ?” Quân Tư Vũ nhướn mày.

Khuôn mặt lạnh băng của Liêu Thần cuối cùng lộ ra một nụ cười hắc ám : “Công ty chúng ta có thể nói là đứng hàng đầu trong lĩnh vực kinh doanh thị trường, cho nên năng lực của nhân viên trong công ty nhất định đều thuộc hàng ưu tú. Về tổ của các anh, tổ trưởng Quân, không biết mọi người có nghe chuyện thủ tướng Nhật Bản đã từng làm nhân viên dọn toilet, để chứng minh toilet mình dọn là cực kỳ sạch sẽ, ông ta đã uống ngay một ly nước lấy từ trong bồn cầu. Như vậy, tổ trưởng Quân, không biết anh có tự tin cam đoan rằng mình dọn toilet sạch đến mức có thể ... ? — đây sẽ là bước cuối cùng để đánh giá về việc tăng giảm tiền lương cho toàn bộ nhân viên trong tổ hậu cần.”

Ý tứ của Liêu Thần đã quá rõ ràng, nếu Quân Tư Vũ có thể uống nước “đó đó” múc từ trong “đó đó”, như vậy y sẽ ra quyết định tăng lương cho tổ hậu cần. Nhưng nếu hắn không dám uống, tiền lương của tổ hậu cần sẽ bị giảm đi một bậc.

Khóe miệng Quân Tư Vũ có chút run rẩy — cái gì mà ác ma, so với tên này thì không biết ai mới chân chính là ác ma đây. Hắn hiện tại cảm thấy kế hoạch tiêu diệt nhân loại, kiến tạo thế giới mới của Ma hoàng năm đó có bao nhiêu chính xác a !

“Tôi sẽ không uống, Liêu tổng.” Ác ma đại nhân rốt cục nhượng bộ.

“Tốt lắm, như vậy đã đủ chứng minh trình độ của các anh so với một công nhân ưu tú chênh lệch tới mức nào. Cho nên tôi thấy mức lương hiện tại của các anh kỳ thực có điểm bất hợp lý.” Liêu Thần vừa lòng nhìn Quân Tư Vũ cúi đầu không nói, vẻ mặt đắc ý không cần che giấu.

“Chờ một chút, Liêu tổng, trách nhiệm lần này hoàn toàn thuộc về tôi, các thành viên trong tổ đều rất nỗ lực công tác, vậy nên ngài có thể chỉ trừ lương của một mình tôi được không ?” Ác ma đại nhân vẫn như vậy cố gắng vì các thành viên trong tổ, tranh thủ thêm một chút.

“Nga ? Ý của anh là, anh muốn một mình gánh vác toàn bộ phần tiền lương bị khấu trừ của cả tổ ? Tổ trưởng Quân, anh hẳn là hiểu rõ rồi chứ, nếu làm như vậy, tiền lương tháng tới của anh ...” Liêu Thần ác ý nói.

“Không sao, bọn họ còn phải nuôi sống gia đình, tôi chỉ có một mình, chi tiêu cũng không nhiều.” Quân Tư Vũ “vì nghĩa diệt thân”, kì kèo xin xỏ khiến cho người ta không khỏi cảm động.

“Được rồi ! Đây là do chính anh nói ra !” Liêu Thần cắn chặt răng, thấp giọng nói.

Chính vì vậy, đồng lương còm cõi của ác ma đại nhân so với người khác còn thê thảm hơn gấp mấy lần.

“Niichan ! Niichan ! Cái anh công nhân dọn WC ngoài kia thật là đẹp trai quá đi !” Cô bé con với đôi mắt to tròn lấp lánh, thân thiết quấn lấy tay Liêu Thần. Trong phòng tổng giám đốc luôn luôn nghiêm túc, vang lên tiếng cười nói huyền ảo.

Liêu Thần khổ sở nhu nhu huyết Thái Dương, nhìn con bé lúc nào cũng nhí nhảnh cười nói này chính là em gái mình – Liêu Xuyên Xuyên, tuy mới mười ba tuổi thôi, thế nhưng tiểu quỷ này thật biết cách bày trò tai quái, lúc nào cũng hi hi ha ha, tính cách hoàn toàn khác với ông anh lạnh lùng trầm tĩnh.

“Đừng gọi [niichan] này nọ ! Gọi là [anh hai] được rồi !” Liêu Thần tuy rằng mặt mũi lúc nào cũng lạnh băng, gặp chuyện không biến sắc, thế nhưng trước mặt cô em mà y cưng chiều nhất lại hoàn toàn bó tay.

“Trong phim hoạt hình Bleach, Rukia Kuchiki vẫn hay gọi anh trai như vậy mà ! Em cũng muốn gọi !” Liêu Xuyên Xuyên đích thực là một otaku nha.

“Toàn mấy thứ hình vẽ biết động đây, nội dung vô bổ đi lừa đám trẻ con !” Liêu Thần chẳng thèm ngó tới.

“Hừ, dù sao nói chuyện này với anh cũng không thấy vui chút nào. Anh hai, cái anh công nhân dọn WC ngoài kia đúng là đẹp trai quá a. Sao anh không cho anh ấy làm nhân viên quét dọn cho riêng văn phòng này, ai ai, như vậy lúc nào cũng được ngắm anh đẹp trai !” Liêu Xuyên Xuyên chống cằm mơ màng, “Anh ấy giống như ma vương Lucifer vậy, tao nhả cao quý lại tản ra vẻ đẹp đầy ma tính ...”

“Trật tự ! Đừng có dùng cái giọng như trong phim hoạt hình mà nói chuyện với anh ! Em đã bao nhiêu tuổi rồi ! Chú tâm học hành đi, đừng có mê mẩn vào mấy thứ không lành mạnh như vậy nữa !” Liêu Thần cuối cùng bạo phát.

Lúc này, Quân Tư Vũ đang nhẩn nha ngồi cạnh bồn hoa ngoài hành lang nhâm nhi trà sữa, vừa rồi không hiểu sao có cô bé con cứ chĩa di động về phía hắn mà chụp hình. Nhìn con bé bước vào văn phòng của Liêu Thần, hắn thầm nghĩ có lẽ là người thân của y. Ý nghĩ xấu xa trong đầu ác ma đại nhân bắt đầu vận chuyển sau nhiều năm không nhúc nhích.

Muốn cải thiện quan hệ với cấp trên, cách nhanh nhất và tốt nhất là nịnh bợ người thân của sếp.

Quân Tư Vũ lạnh lùng cười, nhưng sau đó lại bi ai đứng lên.

Suốt bao năm qua ở Ma giới, hắn trước mặt Ma hoàng chưa bao giờ khom lưng cúi mình lấy một lần, cũng chỉ cần trừng mắt liền có thể khiến cho tả hữu tướng quân run sợ hết hồn, hiện tại lại vì một tên nhân loại xấu tính mà đi lấy lòng một cô bé con ?!

Ầy, quên đi, cái này là do dòng đời xô đẩy, tôi luyện mà thành a ! Quân Tư Vũ phục hồi phong độ, đứng tựa vào dàn hoa, chậm rãi “thả mối”, chờ cho cô bé con kia mắc câu.

“Anh hai, anh hai, cho em mượn anh đẹp trai kia một chút được không ?” Liêu Xuyên Xuyên kéo tay Liêu Thần, làm nũng cầu xin, “Bọn em sắp tới có tham gia lễ hội hóa trang, dự định sẽ dàn dựng một vở kịch tên [Ác ma chi thương], hiện tại còn chưa có người đóng vai ma vương, anh hai cho em mượn anh đẹp trai kia làm diễn viên được không ? Anh là cấp trên, nói một câu còn sợ anh ấy không nghe sao ?”

“Như vậy sao được !” Liêu Thần sắp bị cô em gái chọc cho tức chết rồi.

“Anh hai quá đáng ! Ô ô ô ! Anh quên mất lời mẹ dặn trước khi mất rồi sao !” Liêu Xuyên Xuyên òa khóc nức nở, tiếp diễn một màn [em gái nhõng nhẽo vs anh trai cứng rắn].

Năm tiếng sau, Quân Tư Vũ đã xử lý xong đồng đồ ăn nhanh, nhàn nhã mở tạp chí ra đọc.

Trong lúc đó, Liêu Thần sức cùng lực kiệt gơ tay đầu hàng, rút cuộc ấn nút điện thoại, dùng loa phóng thanh lắp ngoài hành lang, thông báo : “Quân Tư Vũ, đến văn phòng gặp tôi !”

Hai mắt Liêu Xuyên Xuyên sáng rực lên : “Thì ra tên ảnh là Quân Tư Vũ, nghe cũng oai phong như người vậy nha ! Cho anh ấy diễn vai [phúc hắc đế vương công] là chuẩn luôn a”

Liêu Thần liếc mắt nhìn con bé một cái, tuy rằng y không hiểu cái gì mà [đế vương công] này nọ, nhưng chắn chắn không phải là thứ tốt đẹp đi ! Chết tiệt, bảo y mở miệng nói với Quân Tư Vũ thế nào đây !!!

Thật là cô em gái khiến người ta lúc nào cũng lo lắng !!!

Hết chương 5

6. Chương 6: Ác Ma Đại Nhân Trừ Tà

Thông tấn xã vừa hề.

Theo nguồn tin chưa qua kiểm duyệt.

“Liêu tổng, ngài gọi tôi có việc gì sao ?” Quân Tư Vũ ra vẻ mình là nhân viên chuyên cần và mẫn cán. Liêu Xuyên Xuyên ngồi trên sofa, ôm cặp sách, nhăm nháp que kẹo to tổ chẳng, tranh thủ nhìn ngó đánh giá ác ma đại nhân.

Liêu Thần trầm mặc trong chốc lát, rốt cục nói : “Tôi muốn nhờ anh một việc, là việc riêng tư cá nhân thôi, nếu anh cảm thấy không ổn, có thể không cần giúp. Đương nhiên tôi không để anh làm không công, thù lao sẽ thanh toán đầy đủ.”

“Liêu tổng ngài đang nói cái gì vậy ? Nếu là chuyện tôi có thể giúp, ngài cứ nói thẳng là được rồi.” Quân Tư Vũ thần nhiên cười nói.

“Là như vậy, trường của em gái tôi sắp tới có tổ chức lễ hội, nó đảm nhiệm phần biên kịch, hiện giờ vẫn đang thiếu người đóng vai nhân vật chính, ngày kia đã là công diễn rồi, cho nên tôi muốn anh đến trường giúp nó một tay, đương nhiên, tôi sẽ tính thù lao theo giờ, không để anh chịu thiệt.” Liêu Thần nói xong, vớ lấy cái máy tính.

“Không cần, mấy chuyện thù lao gì đó không cần nhắc tới, miễn sao cho vở kịch diễn ra thuận lợi là tốt rồi ! Chẳng phải vẫn nói [cứu người như cứu hỏa] đó sao ?” Quân Tư Vũ quay về phía Liêu Xuyên Xuyên nở nụ cười đầy mê hoặc khiến con bé nhìn đến ngây mặt.

Liêu Thần khẽ ho một tiếng, trầm nghĩ, con bé này thật là ! Còn nhỏ như vậy mà đã ...

Vì thế, y coi như bình thường mà giới thiệu : “Xuyên Xuyên, đây là anh Quân. Ngày mai em dẫn anh ấy theo diễn tập. Quân Tư Vũ, đây là em gái tôi, anh cứ gọi [Xuyên Xuyên] là được rồi.”

“Anh Quân, chào anh !” Liêu Xuyên Xuyên trên mặt treo nụ cười thật tươi, vui vẻ nói : “Anh hai, không cần phải chờ đến ngày mai đâu, hội trường trường em giờ này vẫn chưa đóng cửa, để em với anh Quân đi lấy một ít đạo cụ. Anh hai cũng sắp tan tầm, lấy xe chở bọn em đi được không ?”

“Nhưng mà, phần lương bị khấu trừ của tôi” Quân Tư Vũ cố ý nói.

“Tiền lương mấy ngày này của anh sẽ không bị khấu trừ nữa.” Liêu Thần rộng lượng “ban ân”, vì thế kêu Quân Tư Vũ thay quần áo, đứng trước gara chờ y.

Thời khắc hoàng hôn chiếu rọi như có một loại ma lực khiến cho tinh thần người ta hoảng hốt, đây cũng là khoảng thời gian thần bí mà người xưa vẫn gọi là [phùng ma chi khắc].

Thay xong bộ thường phục, Quân Tư Vũ đứng chờ trước cửa gara, đắm chìm trong ánh trời chiều, cả người như được phủ lên một lớp hoàng kim, tựa như một pho tượng được điêu khắc hoàn mỹ. Đáng tiếc, chiếc xe đạp điện trong tay hắn lại là nét chấm phá, đập đổ hoàn toàn mỹ quan.

Liêu Thần đánh xe đến cửa, tuy là tổng giám đốc của một công ty lớn, thế nhưng xe của y lại thuộc hàng dân dụng cực kỳ bình thường, nhìn qua chẳng có nổi một điểm thu hút. Liêu Thần giúp Quân Tư Vũ đem xe đạp điện nhét vào cốp, lại cho hắn an vị trên ghế phụ cạnh tay lái, Liêu Xuyên Xuyên ngoan ngoãn ngồi ở hàng ghế sau.

Đây là lần đầu tiên Quân Tư Vũ tiếp xúc với Liêu Thần ở khoảng cách gần như vậy, không gian bên trong xe nhỏ hẹp, hai người ngồi kế cận, cảm giác giống như còn có thể nghe được tiếng thở nhẹ nhàng của đối phương. Liêu Thần lại cảm thấy có chút khó chịu, người kia dấu sao cũng đã cùng y đối đầu vài lần, đương nhiên quan hệ cũng có phần xa cách, hơn nữa, từ nhỏ đến lớn, trừ bỏ Xuyên Xuyên là em gái, Liêu Thần cũng không có mấy người thân thích, ngay cả bằng hữu tri kỷ cũng chẳng có ai.

Liêu Xuyên Xuyên giờ phút này rất nhanh chộp lấy cơ hội, nói : “Anh hai, bây giờ mà tới trường em, chỉ sợ trời đã tối đen mất rồi. Hay là anh hai đưa anh Quân về nhà mình ăn cơm đi ! Nếu không thì ra nhà hàng cũng được ha ?”

“Ra nhà hàng ăn.” Liêu Thần không có thói quen mời người lạ về nhà.

“Vậy cùng tới nhà hàng Wizard of the Oz* được không, anh hai ? Nơi đó phong cảnh thật đẹp a !” Liêu Xuyên Xuyên hưng phấn đứng lên.

“Được rồi.” Liêu Thần nghiêm mặt nói, nhà hàng kia giá cả đắt chết bỏ. Y liếc nhìn Quân Tư Vũ một chút, thực hý vọng hắn sẽ từ chối, thế nhưng tên kia một chút phản ứng cũng không có, không biết có phải là đang giả ngu hay không — Đáng ghét, hắn là đang muốn “ăn trạc” của sắp một bữa cơm đi ?

Quân Tư Vũ đúng lúc đó quay đầu sang, cười nói : “Cám ơn Liêu tổng.”

Liêu Thần hừ nhẹ một tiếng, không rõ ý nghĩa.

Sắc trời mùa đông tối rất nhanh, mới hơn năm giờ chiều, ngoài trời đã muốn tối đen luôn. Liêu Thần lái xe qua mấy con đường, ra tận ngoại ô, thẳng tiến tới ngôi trường nổi tiếng phía Tây thành phố – [Trường trung học Tây Thành]. Đây chính là nơi mà Liêu Xuyên Xuyên đang theo học, hội tụ đầy đủ tiêu chuẩn và quy mô của một ngôi trường quý tộc, học phí thì cao đến dọa người, ngay cả phòng dạy học trông cũng chẳng khác nào cung điện xa hoa.

Cho xe dừng lại trước cổng trường, Liêu Xuyên Xuyên liền nhảy xuống xe, kéo theo Quân Tư Vũ và Liêu Thần tới trước cổng lớn – giờ phút này đã đóng cửa im ỉm. Liêu Xuyên Xuyên giở mảnh khóa cầu xin bảo vệ trực đêm, nói dối rằng mình bỏ quên đồ trong lớp, cuối cùng, người bảo vệ đành chào thua, yêu cầu phải để lại một người đứng chờ ngoài cửa, Liêu Xuyên Xuyên liền không do dự bỏ lại anh trai mình ngoài cổng trường. Liêu Thần làm sao có thể yên tâm, con bé quay lại làm cái mặt quỷ, lập tức kéo Quân Tư Vũ chạy vào trong sân trường tràn ngập bóng tối.

Khuôn viên trường yên tĩnh không một bóng người, cây cỏ bốn phía rì rào lay động, không phân biệt được sáng tối. Hai người đứng giữa hành lang tĩnh lặng, cảm nhận từng đợt hàn khí khiến cho người ta có chút run rẩy. Quân Tư Vũ ngẩng đầu nhìn từng dãy phòng học, hỏi Liêu Xuyên Xuyên : “Đạo cụ tập kịch của em để ở đâu ?”

“Ở trong phòng chứa đồ của tổ, trên lầu bốn a.” Liêu Xuyên Xuyên vỗ vỗ ngực, “Ai nha, nếu không có anh Quân đi cùng, em cũng chẳng dám đến đây đâu ! Mấy bạn trong trường em vẫn thường kể về truyền thuyết bóng ma sau giờ học đó !”

“Ừ, đôi khi truyền thuyết cũng không phải là tin đồn vô căn cứ !” Đôi mắt của ác ma đại nhân trong bóng đêm dần biến thành màu băng lam thâm thúy như trời đêm, tinh tường thấy rõ từng bóng ma đang vật vờ trong phòng học. Giờ phút này, đám yêu ma quỷ quái kia đang túm tụm một chỗ, dùng mắt mắt quỷ dị trào phúng nhìn chăm chăm vào hai người.

Ác ma đại nhân tỉnh bơ hít sâu một hơi, cũng lại nhẹ nhàng thở ra, người thường không thể nhìn thấy ma khí màu lam như những sợi tơ đang theo từng bước chân của hắn mà tản mát, len lỏi vào bên trong phòng học. Không đầy năm giây sau, đám yêu ma quỷ quái đã biến sạch không còn một con. Lúc này, Liêu Xuyên Xuyên còn nắm tay ác ma đại nhân bước vào cửa lớp.

“Hồi hộp quá đi, giống như đang cùng anh Quân đi thám hiểm vậy !” Liêu Xuyên Xuyên vượt vượt ngực, Quân Tư Vũ mở đèn pin, tìm được công tắc điện trong đại sảnh, cả hành lang lập tức sáng rõ.

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại di động của Xuyên Xuyên vang lên, là nhạc nền của một bộ phim hoạt hình nào đó. Liêu Xuyên Xuyên mở điện thoại, thì ra là cậu bạn cùng lớp xấu xí đã bị con bé lôi kéo vào câu lạc bộ truyện tranh – lớp trưởng Ngải Dịch. Nghe nói thằng bé là con lai, cho nên tóc vàng, mắt xanh, da trắng, nhìn thế nào cũng khiến người ta thốt lên [Đáng yêu nha !!]. Nếu không phải tính tình có phần hơi cổ hủ, không chừng người ta còn nghĩ thằng bé là thiên sứ cũng nên.

“Uy ? Lớp trưởng Ngải Dịch, cậu gọi tôi có việc gì vậy ? Chắc không phải là hỏi bài tập chứ ? Đừng nói là hôm nay cậu không biết về nhà học bài nào đi ?” Liêu Xuyên Xuyên cười hì hì hỏi.

Không nghĩ đầu dây bên kia lại vang lên tiếng kêu đầy lo lắng của Ngải Dịch, ngay cả Quân Tư Vũ cũng nghe thấy — Uy, là sao vậy nè ?

“Liêu Xuyên Xuyên !! Mau rời khỏi chỗ đó đi !! Chỗ cậu đang đứng toàn ma khí bạo phát của đại ác ma a !! Chạy mau !! Nói cho tôi biết cậu đang ở đâu ? Tôi tới ngay !!”

“Ày, đang ở trường học nè, cậu tới luôn đi !” Liêu Xuyên Xuyên ngắt điện thoại, sau đó lăm bằm lăm bằm, “Được rồi, vừa lúc đang đông người ăn cơm căng vui !”

Quân Tư Vũ tỏ vẻ bất đắc dĩ, gãi gãi đầu. Hắn vốn chắc chắn ở nơi này sẽ không bị phát hiện, không nghĩ tới có chút sơ sẩy, trước giờ đã đem ma khí “ém lại” đến mức thấp nhất rồi, sao vẫn bị tên kia đánh hơi ra vậy ta ? Mà hình như người này có cùng mục tiêu [cải thiện qua hệ với sếp thông qua người thân] như mình hay sao á ?

Hay là hợp tác cùng nhau nịnh bợ đi ?

Hết chương 6

=====

* : The Wizard of Oz (Tạm dịch: Phù thủy xứ Oz) là một bộ phim Mỹ năm 1939, thuộc thể loại phim thần thoại, đạo diễn chủ yếu Victor Fleming và chuyển thể từ tiểu thuyết thiếu nhi năm 1900 The Wonderful Wizard of Oz của L. Frank Baum.[1] Trong phim, những nhân vật thần thoại kết bạn với các nhân vật đời thực, giống như bộ phim cùng tên phát hành năm 1925 để tăng tính hấp dẫn và tính giáo dục. Phim phát hành vào “Thời hoàng kim” của Hollywood. Tuy không thành công về mặt doanh thu, chỉ thu được 2,7 triệu USD so với chi phí quá lớn bỏ ra, nhưng nó vẫn được các nhà phê bình hoan nghênh nhiệt liệt. Phim nhận được 6 đề cử Oscar nhưng chỉ mang về 2 giải cho ca khúc phim (Over the rainbow do Harold Arlen viết nhạc và E.Y Harburg viết lời) và nhạc nền (Herbert Stothart).

_____theo Wikipedia_____

7. Chương 7: Ác Ma Đại Nhân Giáo Huấn Thiên Sứ Trông-thấy-ghét

Thông tấn xã vừa hề.

Theo nguồn tin truyền miệng không chính thức.

“Ta là Ngải Định ! Thiên sứ cấp 7, hệ [Thủy]. Hôm nay là ngày thứ 68 ta thức tập dưới nhân gian. Đây là bản ghi âm báo cáo thứ 16. Trong lúc ta đang chuẩn bị công tác trừ ma tại Học viện Tây Thành đã xảy ra biến cố trọng đại ngoài ý muốn.”

“Đại công tước của Ma tộc xâm nhập nơi này, vậy là ta đã nhận được lời khiêu chiến lớn nhất đời mình. Có lẽ ta sẽ hy sinh vì nhiệm vụ, đổi lại được vinh quang cùng Thần tồn tại, vĩnh viễn.”

“Đây có thể là bản ghi âm cuối cùng, ghi lại quá trình chiến đấu không mệt mỏi của ta. Bởi lúc xuống trần gian đã lỡ tay đánh mất viên đá thạch anh giúp liên lạc với Thiên giới, bản thân ta lại mất đi linh lực, không thể xuyên phá không gian, cho nên, chỉ có thể đơn thương độc mã đương đầu với địch nhân.”

“Còn nữa, điều trọng yếu cần báo cáo, về thân thể của tên Ma tộc mà ta đã giáp mặt, chính là [Sát thân chi ma] đại khủng bố trong cuộc chiến Thiên – Ma trước đây, quý tộc cấp cao của Ma tộc – Đệ nhất đại công tước Băng Lam Vũ Uyên !! Hiện giờ ta đang vô cùng kích động, chỉ mong bút ghi âm [Thiên Sứ] có thể ghi lại toàn bộ thời khắc chiến đấu quên mình, vượt qua mọi khó khăn của ta. Báo cáo, hết ! — Cho tôi một suất mỳ Ý tôm hùm !”

Cậu học sinh trung học với mái tóc vàng hoe nghiêm túc thu lại chiếc bút ghi âm, sau một hồi thao thao bất tuyệt, bất chấp ánh nhìn quái dị của ba kẻ kia – Liêu Xuyên Xuyên, Liêu Thần và Quân Tư Vũ, bình tĩnh đánh chén đĩa mỳ Ý trước mặt.

Nhà hàng Wizard of the Oz trang hoàng rực rỡ trong ánh đèn, bốn người lúc này đã an vị quanh một bàn ăn nhỏ, cách một tấm kính cửa nhìn ra đường phố nhộn nhịp bên ngoài.

“Em đã nói, cậu ấy đúng là trời sinh để tham gia vào tổ otaku của bọn em mà ! Đúng không ? Đúng không ?” Liêu Xuyên Xuyên thật muốn ôm bụng cười phá lên rồi.

“Cậu ấy là bạn cùng lớp em hả ?” Liêu Thần cầm thực đơn, nhỏ giọng hỏi Liêu Xuyên Xuyên.

“Đúng vậy, cậu ấy là nhân vật chủ chốt trong tổ đó a ! Kịch bản của bọn em đều là cậu ấy viết, anh hai vừa rồi xem cậu ta xuất khẩu thành thơ, nói như lời thoại trong phim vậy, thực sự quá tuyệt !” Liêu Xuyên Xuyên nói.

Ngải Định một bên ôm cánh tay, không để ý đến hai anh em bát nháo nhà kia, ánh mắt nghiêm túc nhìn Quân Tư Vũ, hỏi : “Băng Lam đại công tước, người lần này xuống ngụ ở nhân gian là có kế hoạch to lớn nào sao ? Cho dù có chết, ta nhất định phải tìm hiểu cho bằng được, người định phá hủy kết giới của Nhân giới ? Hay là muốn đi tìm hậu kiếp của Đại thiên sứ để tận diệt ?”

“Kế hoạch của ta là” Khóe miệng Quân Tư Vũ khẽ nâng lên, để lộ nét cười ma mị đầy thâm ý.

Ngải Định khẩn trương đến mức đầu đầy mồ hôi, thân thể không tự chủ nghiêng về phía trước, hai tay đập nhẹ xuống bàn.

“Ném bom oanh tạc tòa tháp đôi Mỹ quốc*.” Quân Tư Vũ cười lạnh, nói.

[Rầm]. Lần này là đầu của Ngải Định đập xuống bàn.

“Hai người đừng đùa nữa ! Mau gọi món đi a !” Liêu Xuyên Xuyên thúc giục mọi người, cuộc đối đầu “giao hữu” giữa thiên sứ và ác ma thế là kết thúc, tỷ số tạm thời 1 – 0 nghiêng về ác ma đại nhân.

[Đây mà là người cùng chí hướng hả ?]

Liêu Xuyên Xuyên ăn uống no đủ xong, lôi túi đạo cụ hóa trang ác ma, bày ra cho mọi người xem.

Đủ thứ nào là tóc giả, kiềng, trang phục, kịch bản, ... hơn nữa, bộ trang phục đó rõ ràng là làm ra cho Quân Tư Vũ, Ngải Định cũng đã nói không thành vấn đề, cứ giao hết cho cậu ta là tốt rồi.

Liêu Thần một bên nhìn hai tiểu quỷ nhao nhao không ngớt, buồn chán lôi ra một điều thuốc, châm lửa ngồi hút. Liêu Xuyên Xuyên bất mãn nói : “Anh hai, anh lại hút thuốc ! Không phải đã nói anh nên bỏ thuốc đó sao ?”

“Đột nhiên muốn hút thôi.” Liêu Thần thở nhẹ ra làn khói, dáng vẻ hòa nhã nhưng lại nhuộm phần suy sụp. Y mệt mỏi nhu nhu sống mũi, từ ngày tiếp nhận lãnh đạo công ty đến nay đã hơn một tháng, y sắp kiệt sức, thực sự là muốn gục luôn rồi.

Quân Tư Vũ lấy một miếng dưa hấu trên mâm, nhàn nhã ngồi gặm.

“Rời ròi, Ngải Định, cứ làm như vậy đi ha. Ngày mai cậu dẫn theo Lục Y, đến công ty anh hai tôi, chúng ta sẽ kiểm chỗ yên tĩnh cùng tập luyện.” Lục Y theo như lời Liêu Xuyên Xuyên nhắc tới, cũng là nhân vật chủ chốt của tổ otaku. Cậu nhóc đó cùng với Liêu Xuyên Xuyên và Ngải Định trong tổ được xưng tụng là [tam đại quái kiệt].

“Được rồi, Bằng Lam đại công tước, người tốt nhất nên biết điều một chút, nơi này không phải là linh giới, đừng ra vẻ diêu vũ giương oai ...“ Ngải Dịch trừng mắt nhìn Quân Tư Vũ.

“Xì.” Quân Tư Vũ phun hạt dưa, thiếu chút nữa dính lên mắt Ngải Dịch làm cậu nhóc tức muốn điên lên.

Sau khi ăn uống no say, Quân Tư Vũ thản nhiên dỡ xe đạp điện của mình xuống khỏi cốp ô-tô của Liêu Thần, chào hỏi mọi người xong quay xe về thẳng, để lại Ngải Định đằng sau ngạc nhiên đến không khép nổi miêng.

“Hắn như vậy mà lại cười xep đạp điện ! Hắn như vậy mà lại cười xe đạp điện !” Thằng bé không tin nổi vào mắt mình, gào lên.

Hôm sau, Liêu Thần lam dung chức quyền, đem phòng họp còn trống trên lầu cao nhất cho em gái tập kích.

Nhờ phúc Xuyên Xuyên, Quân Tư Vũ hôm nay không cần làm việc, nghiêng người đứng dựa trong phòng họp trống không, dài cổ chờ lũ nhóc đến.

Quả nhiên không bao lâu, ba đứa nhóc hung hăng xông vào — thì ra ở trường đang trang trí lại khuôn viên chuẩn bị cho lễ hội, vậy nên cả đám được nghỉ học.

Không chỉ có Ngải Định, Liêu Xuyên Xuyên còn kéo theo một thằng nhóc tên Lục Y. Nhóc này trước kia chuyển trường cùng một đợt với Ngải Định, hình như hai đứa có quen biết từ trước. Lục Y có mái tóc đen xoăn tự nhiên, hăm hở xông vào phòng trước tiên, sau đó đột nhiên gục trên nền gạch, kêu to : “Hứ ừ ừ ừ ừ ừ ừ ừ ừ ừ ừ ừ !!!”

“Mắc cái chứng gì vậy ?” Quân Tư Vũ đứng lên, quái di nhìn thẳng bé.

“Ta rút cuộc cũng nhìn thấy ngài rồi !!! Bằng Lam đại công tước !!! Ngài là thần tượng của đời ta !! Nhà chúng ta mấy đời đều sùng bái ngài !!!” Lục Y sút sùi như mưa.

Thì ra Lục Y cũng là Ma nhân, trên thực tế, Lục Y cùng Ngải Định hai đứa vừa thấy mặt nhau đã lao vào ẩu đả, tiểu thiên sứ cùng tiểu ác ma từ trước vốn đã chảnh ưa nhau, sau trận đó liền kết luận tên kia chính là kinh địch lớn nhất đời mình. Vì thế, trái với lệnh cấm tự ý giao đấu ngoài ranh giới thánh địa, hai đứa đều bị thương, rơi vào khe hở không gian, lưu lạc tới nhân gian.

“Hôm qua ta ngủ say như chết, không biết ngài giá lâm ! Không kịp nghênh đón ! Thật là tội lớn tày đình a !” Luc Y quỳ trên mặt đất, hết sức lo sợ.

“Nhập vai dễ sợ.” Liêu Xuyến Xuyến thổi keo cao su, cùng Ngải Dịch đang đen mắt nhìn Lục Y.

Bốn người nháo xong liền bắt tay vào diễn tập. Vì nịnh bợ cấp trên, ác ma đại nhân không tiếc cùng đám nhóc con rồng rắn một đoàn. Nếu nói ra lý do [để cứu văn lương cuối tháng], có khi nào biến thành trò cười cho khắp Thiên -Ma hai giới hay không ? Ác ma đại nhân sờ sờ cằm, ánh mắt mãi miết nhìn đôi tiểu oan gia Ngải Địch và Lục Y, bỗng dưng nổi lên sát ý muốn giết người diệt khẩu.

“Luyện cho tới trưa, coi như mọi người đã nắm được lời thoại, vậy là chỉ còn phần hóa trang, Ngải Địch, không phải là câu nói có biện pháp đó sao?” Liêu Xuyên Xuyên hỏi Ngải Địch.

“Đương nhiên rồi, nhưng lúc bọn tôi hóa trang, cậu không được nhìn, bởi vì cậu là con gái, vậy nên ra ngoài chờ đi, nửa tiếng nữa quay lại.” Ngải Địch cùng Lục Y mạnh mẽ đẩy Liêu Xuyên Xuyên ra khỏi phòng, sau đó khóa trái cửa lại.

Chỉ còn hai tên tiểu quỷ đối mặt với Quân Tư Vũ, Ngải Địch mở miệng lên tiếng trước : “Băng Lam đại nhân, ta muốn nhờ ngài biến trở lại nguyên hình. So với việc hóa trang, thực thân của ngài dễ tạo hiệu ứng trên sân khấu hơn.”

“Đúng vậy ! Băng Lam đại nhân ! Ngài ở Ma giới đã lâu chưa lộ diện, ngài làm ơn, trước khi ta chết, cho ta được diện kiến thực thân của ngài đi !” Lục Y cũng đau khổ cầu xin, sau đó liền quỳ xuống ôm riết lấy chân Quân Tư Vũ.

“Chỉ bằng hai người các người cũng muốn ra lệnh cho ta làm việc sao ?” Ác ma đại nhân đá văng Lục Y ra xa, liếc mắt nhìn Ngải Địch, Ngải Địch đột nhiên bị một cỗ cường lực vô hình đánh bay, giống như bị ghim lại trên tường, không thể nhúc nhích.

“Ta chỉ cần động một ngón tay, các người đừng mong sống sót.” Quân Tư Vũ neho mắt nhìn, trên cổ Ngải Địch như có một luồng linh lực kịch liệt bóp nghẹt, chỉ thiếu điều muốn đem cổ thẳng bẻ chặt đứt. Khuôn mặt Ngải Địch vặn vẹo đỏ lên như cà chua chín.

“Cứu” Không thể phát thêm một lời nào nữa, ngay lúc sắp mất đi ý thức, cỗ áp lực vô hình kia dường như biến mất, Ngải Địch ngã xuống nền nhà.

“Hai người nghe cho rõ, không ai có thể ra lệnh cho ta, các người càng không có tư cách. Đừng thấy ta đối xử hòa nhã liền có thể được một tác muốn tiến một bước.” Quân Tư Vũ lộ ra vẻ mặt lãnh khốc vô tình, một cước như muốn đạp dẫm Lục Y xuống sàn, nhìn thẳng bé nằm phủ phục dưới chân.

Liêu Xuyên Xuyên lúc sau gõ cửa tiến vào, phát hiện ra bầu không khí trở nên kỳ quái, thì ra Lục Y cùng Ngải Địch bỗng đứng trước mặt Quân Tư Vũ trở nên khấp khểnh, ngay cả thở mạnh cũng không dám. Liêu Xuyên Xuyên hỏi : “Đạo cụ chuẩn bị thế nào rồi ? Sao các cậu còn chưa hóa trang ?”

“Chuyện hóa trang ... Quân-sama đều nắm chắc trong lòng rồi, ngày mai vở kịch chắc chắn sẽ diễn ra thuận lợi.” Lục Y nơm nớp lo sợ nhìn Quân Tư Vũ.

“Aiii — không biết các cậu muốn làm cái quỷ gì nữa — vừa rồi tôi cùng với anh hai nói chuyện, anh ấy bảo ngày mai sẽ tới xem chúng ta diễn kịch, các cậu tốt nhất làm ăn cho ra hồn !” Liêu Xuyên Xuyên nói.

Ngải Địch cùng Lục Y kỳ quái nhìn về phía Quân Tư Vũ, thấy khóe miệng hần khe cong lên, rốt cục nói : “Được rồi.”

Chết tiệt ! Rõ ràng mạnh đến phá trời phá đất, thế mà trước mặt một tên phạm nhân lại tỏ ra khuất tùng ?!

Ngải Địch vừa rồi suýt nữa bị đại ác ma bóp chết, trong lòng kịch liệt tru lên từng hồi.

Hết chương 7

=====

* Xin tham khảo thông tin chi tiết về [Ngày khủng bố 11/9]

Warning : Nghiêm cấm mọi suy diễn/liên tưởng/tưởng tượng ... về mối quan hệ của anh Vũ và Bin Laden !

8. Chương 8: Ác Ma Đại Nhân Và Nghệ Thuật Hành Vi

Thông tấn xã vừa hè.

Theo nguồn tin truyền miệng chưa được kiểm chứng.

Ác ma đại nhân tiếp tục thanh thoi nhâm nhi trà sữa ngoài hành lang, sau đó đi thị sát một vòng trong WC.

Liêu Thần từ trong WC đi ra, gặp Quân Tư Vũ, thấy xung quanh không có ai, liền nói với hắn : “Chuyện nhà tôi lần này phiền đến anh, tiền lương tháng này tôi sẽ cắt nhắc tăng thêm cho anh một chút.”

“Không có gì, chỉ là tiện tay nên giúp thôi.” Quân Tư Vũ nói.

“Bọn trẻ con bây giờ được gia đình nuông chiều quá mức, lúc nào cũng muốn hành động bốc đồng, gây sự chú ý. Kỳ thực, tôi thấy phương pháp giáo dục hiện nay” Liêu Thần giống như đang thoải mái than phiền với bằng hữu, tựa hồ quên luôn chuyện mấy hôm trước, hai người mỗi lần chạm mặt nhau còn muốn [giương cung bạt kiếm].

“...Tuy rằng học phí đắt đỏ, nhưng tôi vẫn mong Xuyến Xuyến sau này có thể thi được vào đại học A.” Mỗi lần nói về em gái mình là Liêu Thần lại có cảm giác không dừng được, hơn nữa đại học A từ trước đến nay vẫn đứng đầu danh sách những ngôi trường danh tiếng nhất.

“Tốt nghiệp đại học A thì sao ? Còn không phải làm nhân viên dọn WC đó thôi.” Quân Tư Vũ nhấp một ngụm trà sữa, nhớ lại trên tờ khai lý lịch, hắn có ghi rõ ràng là tốt nghiệp đại học A.

Thật không thể nói chuyện với tên này quá năm phút. Liêu Thần ngậm miệng, quay người bước về văn phòng.

Tan tầm, Quân Tư Vũ cười xe đạp điện tới siêu thị mua đồ ăn, cơm nước xong xuôi, đem rèm cửa kéo kín lại, một mình trong phòng tắm đứng trước gương cởi áo, thay vào bộ thường phục mang theo từ Ma giới — nói là thường phục của Ma giới, so với y phục nhân gian thì kiểu dáng hoa lệ hơn gấp mấy lần, áo choàng dài tối màu có thêu hình bụi gai trên vạt áo, đai lưng khảm đầy những mảnh ngọc thạch sáng lấp lánh. Ác ma đại nhân nhắm mắt lại, lúc sau mở mắt, hiện ra trong gương là một diện mạo khác hẳn, mái tóc đen tuyền như thác nước đổ dài, đôi mắt màu lam tỏa ra ma lực nhấn chìm vạn vật, sau lưng là đôi cánh đen dài tới mười trượng, từng sợi lông vũ đều mang theo ma khí âm trầm, làm cho người ta có cảm giác, chỉ cần đôi cánh kia giang ra đã có thể đem cả thành phố phá hủy hoàn toàn.

Như vậy khác nào gào tướng lên cho thiên hạ biết Băng Lam Vũ Uyên đang ở đây ??? Thêm chút nữa lại thành ra vô ý khai hỏa một hồi [thiên địa đại chiến] không chừng.

Thực sự là hành động vừa kích thích lại vừa thú vị, Mr.Ác ma cao quý sờ sờ cảm ra về tính toán.

Lúc bước ra khỏi nhà tắm, Quân Tư Vũ lơ ngơ thể nào quên thu cánh lại, kết quả đôi cánh ngoại cỡ dựng một cái làm vỡ luôn bóng đèn treo trên tường. Loài người lòng dạ hẹp hòi, ngay cả chỗ ở cũng chật hẹp xấu xí, vậy mà mỗi tháng vẫn đều đều một ngàn hai tiền thuê nhà !!! Có lẽ nên đem thằng cha chủ nhà ngày nào cũng thúc giục đòi tiền thuê, giết quách cho rồi !

Quay sang nhìn cái bóng đèn không chớp mắt, chắc hẳn thằng cha chủ nhà nhất định sẽ to mồm mà hét giá trên trời đòi bồi thường, tiền lương tháng này đã bị khấu trừ gần hết rồi, nếu không phải nhanh trí ôm chân cấp trên mà nịnh bợ, chắc chỉ còn nước ra đường cái nằm ngủ. Xã hội loài người thật quá sức tàn khốc đi. Ác ma đại nhân càng nghĩ càng thấy giận, hươu cánh một cái, đem cái bóng điện đáng thương đánh cho rụng luôn, sau đó biến lại bộ dáng loài người, kiếm một mảnh xốp trong thùng rác-tông khoét thành hình cung, đem treo lại lên tường. Chắc, nhìn qua so với bóng đèn huỳnh quang trắng trắng cũng có vài phần giống giống.

Chắc cũng “lòe” được thằng cha chủ nhà đi.

Đến thứ Bảy, ác ma đại nhân cười xe phóng đến trường Tây Thành — trên đường đi còn gặp Liêu Xuyến Xuyến thò đầu ra từ cửa xe vẫy tay chào hắn, Liêu Thần quả nhiên là đến xem em gái diễn kịch. Ác ma đại nhân lập tức đem xe đạp điện ném vào cốp sau ô tô của Liêu Thần, sau đó thần nhiên trèo lên ghế phụ ngồi cạnh Liêu Thần. Liêu Thần trợn mắt — người đầu tự nhiên như ruồi ??

Quân Tư Vũ quay sang khấn thiết nhìn Liêu Thần, “Liêu tổng, sáng nay tôi lại bị người ta giục tiền nhà, sắp phải ra đường ngủ rồi.”

“Nếu tháng sau anh làm việc tốt, tôi sẽ cất nhắc tăng lương.” Liêu Thần nói, mặt vẫn lạnh tanh.

“Tháng này không tăng được sao ?”

“Không được ! Lương tháng này đã đưa lên trên quyết toán, không thể vì một người mà làm ảnh hưởng đến toàn công ty được.” Liêu Thần nói, “Nhưng tôi sẽ trả thù lao thỏa đáng cho anh.”

“Được rồi, vì ngài, ngay cả thể diện tôi cũng muốn bán.” Quân Tư Vũ nói.

“Tôi đâu có bảo anh múa thoát y, chỉ là diễn kịch mà thôi.” Liêu Thần dừng xe, trước mặt đã là trường Trung học Tây Thành.

Trường học hôm nay đặc biệt náo nhiệt, xe hơi sang trọng đỗ thành hàng dài ngoài cổng. Vì muốn tuyên truyền quảng bá với các vị phụ huynh quyền thế hay các nhân vật nổi tiếng, lễ hội văn hóa lần này tổ chức vô cùng long trọng, không thua gì những buổi tụ họp, party của xã hội thượng lưu. Quân Tư Vũ vì thể hôm trước đã thuê một bộ Âu phục khoác lên người, vốn đã ngoại hình xuất chúng nay lại càng thêm mê hoặc cuốn hút, làm cho các nữ sinh vừa thấy hấn bước xuống xe đã thét lên chói tai, sôi nổi lấy điện thoại di động ra chụp ảnh không ngừng.

Liêu Xuyên Xuyên thấy vậy liền khoác lấy tay Quân Tư Vũ, kiêu hãnh cùng hấn sóng đôi bước đi, bỏ mặc ông anh đáng thương Liêu Thần còn đang tụt lại phía sau. Liêu Thần nhất thời cảm thấy giận điên lên, con nhỏ chết tiệt này !!

Liêu Xuyên Xuyên giống như công chúa, trong ánh mắt ngưỡng mộ của đám bạn, một đường lồi kéo ác ma đại nhân tiến về cánh gà phía sau hội trường. Lúc này, các tổ nhóm đều đang khẩn trương chuẩn bị, thấy Liêu Xuyên Xuyên dẫn theo ác ma đại nhân tà mị cùng Liêu Thần tuần lảng, một trận hú hét lại nổi lên, nữ sinh trong tổ diễn kịch phấn khích không ngừng, “Oa, không hổ danh nữ vương Xuyên Xuyên-sama ! Vạn tuế !”

“Giới thiệu với mọi người ! Đây là anh trai ta, Liêu Thần. Còn đây là trợ thủ đắc lực của anh hai ta, Quân Tư Vũ ! Là seme cấp dưới đó nha !” Nói xong liền quay sang hướng các nữ sinh cười tà một tiếng, thế là tất cả lại nhìn nhau cười đầy thâm ý.

“Cái gì seme?” Liêu Thần cùng Quân Tư Vũ không hiểu được, nhưng là trẻ con nói chuyện, bọn hấn cảm thấy không cần thiết phải xen vào.

“Công việc quan trọng hơn đó, Liêu Xuyên Xuyên, sân khấu sắp khai mạc rồi kìa.” Lúc này, Ngải Địch trong trang phục tiểu thiên sứ cùng Lục Y trong trang phục tiểu ác ma bước tới, cả hai đứa đều là “mì chính cánh” duy nhất trong tổ otaku toàn con gái.

Lục Y không để ý ánh mắt quái dị của mọi người, nhìn thấy Quân Tư Vũ liền nằm úp sấp trên nền nhà mà hành lễ. Sau lần đó, thằng bé nhìn thấy Quân Tư Vũ là sợ chết khiếp, cho nên bộ dáng lúc này trông hết như chú thỏ con nằm run rẩy trên mặt đất.

“Lục Y ra dáng trung khuyển nhược thụ ghê nha !” Các nữ sinh bàn luận sôi nổi.

Quân Tư Vũ gật gật đầu, quay sang Ngải Địch đang trong trạng thái xù lông chuẩn bị chiến đấu, nói : “Đi thôi, vào phòng hóa trang.”

“Ma vương đại nhân, mời đi bên này !” Ngải Địch cố gắng gạt một đám nữ sinh đang vây quanh Quân Tư Vũ, kéo hấn đi. Liêu Thần bị Liêu Xuyên Xuyên kéo đi xem xét khán đài, rồi lại chạy qua dòm ngó sân khấu.

Ngải Địch vùng Lục Y rốt cục cũng bắt đuôi được đám nữ sinh đeo bám Quân Tư Vũ, dẫn hấn chạy lên sân thượng không bóng người. Ác ma đại nhân từ trong ngực áo lấy ra chai thủy tinh nhỏ, trước mặt hai đứa lắc qua lắc lại, bên trong là bốn năm viên cầu sáng lấp lánh, trông như viên đường phèn. Ngải Địch cùng Lục Y vừa nhìn thấy mấy viên cầu kia, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Bởi vì những viên cầu nho nhỏ kia chính là một trong những kiệt tác của thiên sứ luyện kim trên Thiên giới – kết tinh [Thần Phật Hoàn], chỉ cần nuốt vào một viên, cho dù là người của Ma tộc hay thiên sứ cấp

cao, toàn bộ linh lực cũng sẽ bị tiêu tán sạch bách, cuối cùng hóa thành một khối tượng đá không có sinh mệnh. Những thiên sứ không may bị Ma tộc bắt được thường dùng viên kết tinh này để tự sát, vậy nên đối với người của linh giới mà nói, tuyệt đối là độc dược a !!

Chẳng lẽ Bằng Lam đại nhân muốn độc chết hai đứa tụi nó hay sao ?!!

Đương lúc hai thằng nhỏ toát mồ hôi lạnh, ác ma đại nhân lại nói : “Một khi ta triển khai [song dược], có thể sẽ dẫn đến hiện tượng nhật thực, ma hóa cả thành phố, vậy nên phải dùng mấy “viên đường” này ức chế lại.” Nói xong đem cả chai dốc hết vào mồm.

“Bằng Lam đại nhân !!” Lục Y lo lắng kêu lên, cho dù hẳn có ma lực cao cường thì hành động này cũng không khác nào tự sát !

Kết tinh [Thần Phật Hoàn] thể mà bị coi như đồ ăn vặt, ác ma đại nhân nuốt xong còn nhăn mặt, tự nhủ : “Nuốt một lúc cả năm viên, ngọt chết được, ghen ...”

Thì ra vị đại nhân này thường xuyên đem loại độc dược đáng sợ kia ra ăn để áp chế ma lực, hơn nữa nghe nói loại kết tinh [Thần Phật Hoàn] này có nhiều loại, thành ra mùi vị cũng khác nhau, có điều từ trước đến giờ chưa có ai ăn xong loại kịch độc này mà còn sống, đừng nói là miêu tả mùi vị ngọt nhạt ra sao. Hiện tại Lục Y cùng Ngải Dịch coi như được mở mang kiến thức.

Ác ma đại nhân sau khi uống hết cốc nước thông hống mới chính thức bắt đầu hiện thân !

“A a a —— !!” Hậu trường từng đợt từng đợt vang lên tiếng thét chói tai, ác ma đại nhân mặc áo choàng thêu hình bụi gai, sau lưng là đôi cánh đen tuyền siêu lớn, bị vây kín giữa một rừng di động, camera, máy chụp hình của các nữ sinh.

Có điều mấy thứ đồ công nghệ hiện đại đó cũng không thoát khỏi tầm ảnh hưởng của ma khí, muốn chụp cũng không chụp được, 90% đều hiển thị thông báo lỗi chương trình, cho nên ác ma đại nhân yên tâm rằng chân dung diện mạo của mình sẽ không đến nỗi bị phát tán khắp nơi.

“Thực sự là coser vĩ đại nhất thế kỷ !” Thành viên trong tổ otaku kích động ôm nhau hò hét không ngừng, khẳng định ác ma đại nhân nếu không phải coser thiên tài thì chắc chắn là người trong giới nghệ sĩ, diễn viên gì đó. Phóng viên của câu lạc bộ báo chí nhanh chóng chạy đến phỏng vấn ác ma đại nhân.

“Anh hóa trang rất đẹp ! Xin hỏi anh hiện đang làm gì ?” Cậu phóng viên đem micro chìa thẳng vào ác ma đại nhân.

Ác ma đại nhân im lặng một lúc, rốt cục nói : “Tôi đang làm người mẫu cho phòng nghệ thuật XXX, phụ trách mảng sân khấu nghệ thuật.”

“A ! Anh thực sự là làm cho phòng nghệ thuật XXX a ? Chẳng trách có thể hóa trang công phu đến vậy ! Oa, đôi cánh này làm giống như thật vậy !” Phóng viên nhìn không được đưa tay sờ thử, ác ma đại nhân bắt lấy tay cậu, nói : “Đụng vào cánh của tôi sẽ bị ám phải ma khí, không tốt.”

“Gi ?” Phóng viên ngơ ngác khó hiểu. Lúc này, sau lưng hắn là đám nữ sinh đang xếp thành hàng dài, thi nhau sờ sờ, vuốt ve, thậm chí còn áp mặt vào mà cọ cọ.

“Tự tìm đường chết.” Ác ma đại nhân hừ nhẹ một tiếng. Nghe nói đám nữ sinh hôm sau không hiểu vì sao lại đồng loạt phát sốt, nằm liệt trên giường đến cả tháng trời mới dậy nổi. Đương nhiên cả những người xem ác ma đại nhân trình diễn cũng không thoát khỏi xui xẻo, chỉ là mức độ nặng nhẹ khác nhau mà thôi.

Tuy rằng nội dung vở kịch không có gì mới mẻ, dàn dựng thô cứng, diễn xuất nghiệp dư, thậm chí ngay cả diễn viên câu khách —— ác ma đại nhân đôi lúc cũng nhầm lẫn lời thoại lung tung, thế nhưng dựa vào chân thân của hắn đã là điểm mị hoặc lớn nhất, cộng thêm giọng nói trầm thấp câu hồn, khiến cho người ta không thể rời mắt, si mê rơi vào vòng xoáy không lối thoát. Nếu ác ma đại nhân cố ý sử dụng ma lực trong lời nói, chỉ sợ mọi người ở đây đều biến thành con rối chịu sự thao túng của hắn.

Thật may, quý ngài câu hồn đoạt phách kia cuối cùng cũng kết thúc buổi biểu diễn, trịnh trọng nói lời cảm ơn. Mãi đến khi sân khấu hạ màn, Liêu Thần mới sực tỉnh, không thể tin nổi nhân vật ác ma chính mình vừa rồi nhìn không chớp mắt lại là tên nhân viên quèn dọn WC ở công ty !

Đúng là không thể nào tin nổi mà !!

Liêu Thần vội vàng kéo Liêu Xuyên Xuyên lúc này vẫn đang mơ mơ màng màng, ra khỏi đại lễ đường.

Hôm sau, cả hai anh em đều phát sốt phải nhập viện. Hiển nhiên là bị ma khí ám phải rồi.

Cuộc sống của ác ma đại nhân cũng trở lại bình yên như xưa, nhận được tiền thù lao Liêu Thần đưa cho, tiền nhà cũng đã thanh toán sòng phẳng. Biết tin tổng giám đốc nằm viện, hẩn thẩn nghĩ, không chừng là cơ hội trời cho — sắp nằm viện chính là thời cơ tốt nhất cho nhân viên xum xoe nịnh bợ a !!

Vì thế, chiến dịch [vuốt đuôi ngựa] lại một lần nữa triển khai !!

Hết chương 8

9. Chương 9: Ác Ma Đại Nhân Hăng Hái Làm Việc Nghĩa

Thông tấn xã vừa về.

Theo nguồn tin chưa qua kiểm duyệt.

Hôm sau vừa lúc ác ma đại nhân được nghỉ làm, vì thế hẩn cẩn rằng, đem tiền lương vừa lĩnh được, chạy tới siêu thị mua một hộp thức uống dinh dưỡng hiện đang được quảng cáo rầm rộ nhất, thêm hai cân trứng chim và một rổ hoa quả, đem tất cả chất đống lên yên xe, bon bon chở tới bệnh viện.

Nhưng là ác ma đại nhân tới chậm, chỉ thấy trong phòng bệnh của Liêu Thần đầy ắp những giỏ hoa cùng quả tặng, còn có rất nhiều các cán bộ nhân viên trong công ty đang vây quanh giường y nằm, chật chội chen chúc đến nỗi ác ma đại nhân muốn thò một chân vào còn khó.

Thật vất vả chờ cho những người đó ra về hết, Quân Tư Vũ mới có thể bước vào phòng bệnh, giờ phút này, Liêu Thần bị đám người kia ép cho mất hoa đầu choáng, thẩn nghĩ muốn nghỉ ngơi. Y suy yếu liếc nhìn Quân Tư Vũ, dùng chút khí lực còn sót lại, nói : “Biên độ tiền lương tháng này đã là lớn nhất rồi, sẽ không tăng nữa.”

“Đồ keo kiệt !” Ác ma đại nhân trong lòng lạnh lùng rú lên.

Ngó thấy trời sắp tối, Liêu Thần vẫn nằm ngay đơ trên giường bệnh truyền dịch, ác ma đại nhân định ra ngoài mua hai suất đồ ăn nhanh, cho Liêu Thần một suất, không ngờ khi vác đồ ăn trở về, đã lại thấy một đám nhân viên vây quanh Liêu Thần, cơm bưng nước rót tới nơi tới chốn, còn có người cầm giấy vệ sinh đứng một bên chờ hầu hạ. Ai ya, thật giống như ông hoàng nhà !

Liêu Thần bị phiền nhiễu, tức giận đem cả đám người đuổi đi. Ác ma đại nhân ngồi một đống trước cửa, nhẩn nha chén hết cả hai phần cơm gà vừa mua.

“Quân Tư Vũ, sao anh còn chưa đi ?” Liêu Thần sắp hết kiên nhẫn rồi, ngồi thù lù trước cửa như vậy, ai chịu nổi !

“Tôi ngồi đây nghỉ một chút, không được sao ?” Quân Tư Vũ tiện tay ném túi giấy đựng cơm vào thùng rác, sau đó nhàn nhai lời tạp chí ra đọc, tiếp tục án ngữ trước cửa. Liêu Thần triệt để trầm mặc, lúc sau nói : “Nâng giúp tôi chai dịch truyền, tôi muốn đi toilet.”

Quân Tư Vũ nhướng mày, hỏi : “Còn muốn tôi giúp mấy chuyện “đó đó” nữa không ?”

“Không cần ! Trong WC có móc treo rồi !” Liêu Thần cố sức bước xuống giường, Quân Tư Vũ vội tới đỡ lấy y, tay nâng cao bình truyền, giúp y vào toilet. Thấy Liêu Thần ngồi trên bồn cầu, hẩn không khỏi thắc mắc : “Tay còn cầm kim truyền như vậy, lát nữa “xong việc”, lấy tay nào mà lau ?”

Liêu Thần xấu hổ gào lên, đuổi cho Quân Tư Vũ chạy tóe khói.

Liêu Xuyên Xuyên nằm ở khoa nhi đối diện, thỉnh thoảng buồn chán lại lấy điện thoại nhắn tin cùng anh hai. Liêu Thần không nói cho con bé biết chuyện Quân Tư Vũ tới thăm, nếu không chỉ sợ nó đã ba chân bốn cẳng mà chạy tới góp vui rồi.

Quân Tư Vũ ngồi bó gối trên sofa dành cho người nhà trong phòng bệnh, chăm chú xem TV, đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, quay sang hỏi : “Liêu tổng, sao tôi lại không thấy người nhà của ngài tới thăm ?”

“Thân nhân của tôi chỉ có mỗi Xuyên Xuyên.” Liêu Thần trả lời, giọng lạnh băng, nhưng trong ánh mắt lại toát lên vẻ cô độc và phần uất. Quân Tư Vũ biết mình hỏi đúng chỗ đau của y, liền ngậm miệng.

Không ngờ Liêu Thần hỏi lại : “Còn người nhà của anh thì sao ? Tôi chưa từng nghe thấy anh nhắc tới.”

“Tôi không có thân nhân, chỉ ở một mình.” Quân Tư Vũ nói.

“Ở một mình không thấy tịch mịch sao ? Sao anh không nghĩ tới việc lập gia đình ?” Khẩu khí của Liêu Thần có vẻ mềm mỏng hơn trước.

“Không có, tôi thấy sống một mình cũng không có vấn đề gì.”

“Anh không có bạn gái sao ? Đừng nói là chưa từng yêu đương gì đi ?” Liêu Thần bỗng nhiên hỏi lại.

“Không có.” Từ trước đến giờ, Quân Tư Vũ đối với mỹ nhân của Ma giới chỉ có lãnh đạm cùng lạnh nhạt, tình yêu giống như một khái niệm mơ hồ chưa từng xuất hiện trong đời hắn, có lẽ là vì hắn quá mạnh mẽ, vậy nên thứ cảm xúc ủy mị đó, hắn chưa từng trải nghiệm.

“Hừ, gạt người. Người như anh mà lại nói không biết tình yêu là gì” Liêu Thần hừ lạnh một tiếng, đột nhiên phát hiện ngữ khí của mình lại mang “mùi giấm chua”, vội vàng im miệng.

Bầu không khí khó xử chùng xuống, Liêu Thần cũng cảm thấy mệt mỏi, dứt khoát nằm xuống, nhắm mắt dưỡng thần, lát sau liền nhẹ nhàng đi vào giấc ngủ.

Ngồi một lúc thấy trời đã khuya, Liêu Thần cũng ngủ say rồi, Quân Tư Vũ rón rén đóng cửa lại, chuẩn bị ra về.

Mười một giờ đêm, trên đường không một bóng xe cộ qua lại, Quân Tư Vũ hít một hơi dài cảm nhận bầu không khí se lạnh, chỉnh lại khăn quàng cổ, bước tới chỗ để xe.

Thế nhưng, ác ma đại nhân tìm hoài tìm hoài, rốt cục kết luận, sao lại không thấy cái xe đạp điện của mình đâu cả ?!!

Chắc chắn là trong lúc hắn đi thăm bệnh, có kẻ cuỗm mất rồi !!

Ác ma đại nhân mặt dài thộn ra, xe của hắn a, đã gắn bó hơn năm năm, làm chỗ đặt móng cho hắn, cùng hắn rong ruổi qua bao chặng đường, thật là thoải mái biết bao nhiêu ! Điều trọng yếu chính là, nhờ có chiếc xe đạp điện đó, hắn mới có thể “thần thiên” hai trăm đồng tiền trợ cấp đi lại của công ty cấp cho.

Hiện tại, một cái xe đạp điện ít nhất cũng phải hơn một ngàn đồng, tiền lương của hắn bị Liêu Thần khấu trừ nhiều như vậy, trả tiền nhà không thôi đã là cổ hết sức rồi, lấy đâu ra tiền mà mua xe nữa đây ? Tiền a, tiền a, có cách nào kiếm ra tiền không a ? Ác ma đại nhân thần thờ bước đi, thấy máy ATM bên đường vẫn sáng đèn, thật muốn dùng phép trộm ít tiền xài đỡ.

Đang lúc hắn còn ngáy ngẩn, phía sau đột nhiên vang lên tiếng xe máy lao vun vút, ác ma đại nhân thầm nghĩ, có lẽ lại là đám thanh niên “bão đêm”, không ngờ ngay lúc chiếc xe vọt qua, tên cầm lái bất chợt vươn tay giật lấy túi xách của hắn, phóng mất hút — Thì ra là bọn chuyên đi cướp giật trên đường phố !!!

Ác ma đại nhân rốt cục bạo phát !! Trong túi xách là cả gia tài cùng giấy tờ tùy thân a ! Còn có năm trăm đồng vừa rồi Liêu Thần cho hắn để cảm ơn nữa kìa !!

Vì thế Quân Tư Vũ hướng theo chiếc xe đã ở xa tít mù, cật lực đuổi a đuổi !

.

.
.
Chuyện kể rằng, tên cướp sau khi đoạt được “chiến lợi phẩm”, nghênh ngang phóng như bay trên đường, đột nhiên thấy trong gương chiếu hậu xuất hiện bóng một người ! Đúng vậy ! Hắn nhớ rõ ràng, người kia chạy đuổi theo hắn. Là chạy đó ! Cho dù hắn đã nhấn ga tăng tốc, người kia xem chừng tốc độ còn nhanh hơn ! Không những thế, trong tay còn cầm theo cái gì nữa ta ?

Tên cướp ngã nhào xuống đất, chiếc xe máy đập văng ra xa, trước khi hôn mê còn mơ hồ ý thức được, vừa rồi bị cả viên gạch chọi vào đầu.

Đêm khuya, trên đường không một bóng người, ác ma đại nhân rốt cục đã lấy lại được túi xách. Nhìn thấy tên cướp còn nằm bất tỉnh trên đường, bèn bấm số gọi 110.

Ác ma đại nhân vs kẻ cướp, tỉ số 1 – 0.

Hôm sau, chân dung của ác ma đại nhân vẽ vẽ vang vang xuất hiện trong mục [Người tốt việc tốt], báo chí hăng hái đưa tin, nói hắn giữa đêm khuya đã dũng cảm đối đầu với kẻ gian, đem tên tội phạm chuyên cướp giật tài sản của công dân giao nộp cho đồn cảnh sát, vì thế được ngài trưởng đồn cảnh sát khen thưởng, tặng cho một ngàn đồng.

Quân Tư Vũ rốt cuộc cũng có tiền mua xe, sau lễ khen thưởng liền hớn hỏ chạy tới siêu thị, ngắm nghía chiếc xe đạp điện mà hắn đã ao ước từ lâu. Chiếc xe trước của hắn có thể xếp vào hàng “đồ cổ”, vậy nên lần này quyết định mua loại phân khối lớn hơn, thoát nhìn trông rất giống xe máy, còn có thể chở được hai người đi lại thoải mái. Quân Tư Vũ mê mẩn đem xe chạy thử một vòng, vừa đặt mông lên, còn ngồi chưa ấm chỗ đã bị năm, sáu thằng thanh niên vây quanh.

“Thằng này là đứa đã tống Tiểu Ngũ vào đồn đây hả ? Nhìn không ra cái loại mặt trắng này lại dám dùng gạch đánh gục Tiểu Ngũ.” Một tên dáng vẻ côn đồ, mồm ngậm thuốc, cố ý để lộ ra hình xăm trên cổ, hướng Quân Tư Vũ trừng mắt.

“Anh cả, mình “chỉnh” nó như thế nào đây ?” Một thằng khác lên tiếng.

“Lôi ra phía sau nhà xe, tẩm quất cho nó một trận ! Cho nó biết chúng ta là ai ! Lần sau thấy mặt bọn tao thì biết đường mà tránh đi !” Tên cầm đầu ra lệnh một tiếng, Quân Tư Vũ cùng chiếc xe mới mua lập tức bị cả đám xềnh xệch kéo đi.

Hết chương 9

10. Chương 10: Ác Ma Đại Nhân Góp Công Phá Đại Án

Thông tấn xã vừa hò.

Theo nguồn tin truyền miệng không chính thức.

Mấy thằng người lôi kẻ kéo, đem Quân Tư Vũ ra sau nhà xe, quây vòng quanh hắn, xe đạp điện đáng thương bị quăng qua một bên. Một thằng hát hò, “Loại sống mà không nhận thức như mày, bọn ông đây hôm nay cho mày mở rộng tầm mắt ! Xem mày dám động vào anh em của bọn ông !”

Nói xong, tên côn đồ dẫn đầu đi lên, một cước đá vào bụng Quân Tư Vũ, chờ khi hắn ôm bụng khụy xuống, cả đám liền nhất loạt xông lên tã xung hữu đột.

Cứ như vậy ẩu đả một lúc, một thằng nắm tóc Quân Tư Vũ kéo lên, khiến cho hắn ngẩng đầu, một thằng khác mang găng tay, đem cái mặt của ác ma đại nhân làm bao cát mà hung hăng đấm, lại có thằng sau lưng xuất ra một cây côn sắt, nhằm thẳng vào gáy Quân Tư Vũ phang mạnh xuống.

Đánh đến như vậy, tên cầm đầu mới phun ra bã kẹo cao su, ý bảo bọn đàn em không cần gây án mạng, vì thế bọn chúng mới đem Quân Tư Vũ bị đánh đến gần như hấp hối ném lên mặt đất, lại tiện chân đạp thêm hai phát, chuẩn bị rời đi.

Lúc này, tên cầm đầu nhìn sang chiếc xe mới cứng của Quân Tư Vũ, vừa rồi chỉ lo đánh người, quên mất một món hời trước mắt. Gã cười khềnh khệch, “Đem luôn cái xe này theo.”

“Đại ca, hôm nay cũng coi như thu hoạch không tồi đi.” Một thằng vừa đẩy xe, vừa cười nịnh bợ.

“Chờ một chút.” Quân Tư Vũ đang nằm một đống trên mặt đất bỗng nhiên lên tiếng, “Không được lấy xe của ta đi.” Nói xong liền lồm cồm bò dậy.

“Thằng chó chết, còn dám mở mồm !” Tên cầm đầu tiến về phía hắn, hung hăng đạp mạnh về phía bả vai Quân Tư Vũ, định một cước cho hắn nằm luôn. Không ngờ Quân Tư Vũ chỉ một tay nắm lấy giày của gã, cứ như vậy lấy làm điểm tựa, nhẹ nhàng đứng thẳng dậy, trong nháy mắt đem gã còn đồ kia dốc ngược lên. Tên cầm đầu bị ác ma đại nhân túm chân nhấc lên — gã bị thịt gần hai trăm cân thật giống như một chút sức nặng cũng không có, bị xách như xách gà.

Gã ngay cả khóc thét lên còn chưa kịp, cả thân thể đã bị ném lên không trung, dễ chừng phải cao đến ba thước, lại còn lộn một vòng mới đập mặt xuống, máu mồm cùng máu mũi bê bết, bất tỉnh nhân sự.

Quân Tư Vũ phỉ phỉ bụi đất dính trên người, tuy rằng vừa rồi bị quần cho một trận tơi tả, thế nhưng trên khuôn mặt tuấn mỹ không thấy có chút dấu vết nào lưu lại. Hắn chậm rãi bước tới, giống như một con quái vật đáng sợ, cả người toát lên loại sát khí quỷ dị.

“Đại ca ! Đại ca !” Cả đám khiếp đảm kêu to, thế nhưng vẫn không dám tới gần, mắt thấy Quân Tư Vũ có thể một tay nhấc bổng người ta lên, bọn chúng đều luống cuống không biết nên xông vào hay bỏ chạy.

Quân Tư Vũ mặt không biểu tình từng bước tiến đến, vung tay một cái, còn chưa nhìn thấy hắn ra đòn, mấy thằng lưu manh đã bị hất ra xa đến vài thước, chịu chung số phận như tên cầm đầu, nằm một đống.

“Cút.” Quân Tư Vũ khẽ quát một tiếng, mấy tên còn lại sợ đến vãi ... linh hồn, bỏ chạy thực mạng.

Quân Tư Vũ ngồi lên xe, không thèm nhìn đến đám người còn nằm vật vờ trên mặt đất, nổ máy nghênh ngang rời đi.

Sau khi Quân Tư Vũ rời đi không lâu, đằng xa, một chiếc xe hơi đen bóng từ từ tiến tới, cửa xe có rèm che kín, người đàn ông đeo kính đen ngồi trên xe, rút điện thoại ra, nói, “Ông chủ, đã xác định được, gã tên Quân Tư Vũ kia đích xác là thủ vệ do Liêu Thần thuê tới. Nhìn cách hắn ra tay, hẳn là thành viên của trường huấn luyện sát thủ quốc tế ... Đúng vậy, tôi có thể xác nhận ... Ngài cứ yên tâm, tôi tuyệt đối có thể hạ được hắn ... Yên tâm đi, tôi bắt đầu có chút hứng thú với nhiệm vụ lần này Phải làm cho đám người kia được mở mang tâm mắt một chút, thấy rõ hiệu suất làm việc của chúng ta.”

Ba ngày sau, Liêu Thần mặc kệ bệnh tình còn chưa khỏi hẳn, một hai sống chết đòi đến công ty. Nghe nói sắp có thanh tra đầu ngành về thị sát, chẳng trách y liều mạng như vậy. Vì nghênh đón phái đoàn về kiểm tra, toàn bộ nhân viên trong công ty lại một lần nữa tiến nhập trạng thái tinh thần căng thẳng, ngay cả tổ phân phối hậu cần cũng không ngoại lệ, ngày nào cũng đem WC ra lau sạch bóng đến không nhiễm một hạt bụi, để tổng công ty lỡ có “tập kích” bất ngờ cũng không có cơ để trừ lương.

Liêu Thần vì đợt kiểm tra lần này, giống như một canh bạc đem cả tính mạng ra đặt cược, liên tiếp mấy ngày liền thâu đêm tăng ca, mỗi ngày nghỉ ngơi không quá ba giờ, đến mức hai mắt thâm quầng đỏ vằn lên. Đến giờ nghỉ trưa, y thực sự không thể gắng gượng thêm nữa, liền ghé vào bàn làm việc, gục đầu ngủ trong chốc lát.

Nhưng vào lúc này, Quân Tư Vũ đẩy cửa đi vào, mang theo đơn xin tăng lương, nhẹ nhàng bước tới, thấy y mệt mỏi gục trên bàn, hắn nhìn thoáng qua thấy trên sofa có cái áo khoác liền cầm lấy, khoác lên vai Liêu Thần, đương nhiên, còn cố ý tạo ra tiếng vang đánh thức y dậy.

Liêu Thần xoa xoa mũi, ngẩng đầu dậy, thấy là Quân Tư Vũ, nhẹ nhõm thở dài một hơi, “Có chuyện gì ?”

“Tôi thấy Liêu tổng làm việc vất vả, định mời ngài một cốc trà sữa uống cho tỉnh táo.” Quân Tư Vũ đem cốc trà sữa đang uống dở của hắn đặt đến trước mặt Liêu Thần.

“Không phải tôi đã nói rồi sao ? Hiện tại tiền lương của tổ hậu cần đã ở mức cao nhất, không thể tăng thêm. Nếu các anh cảm thấy không thỏa đáng, cứ tự túc xin chuyển đổi công tác đi.” Liêu Thần tựa vào ghế, thần nhiên nói. Kế hoạch xu nịnh của Quân Tư Vũ, y liếc mắt một cái là thấy rõ ràng.

“Tiền lương của chúng tôi một tháng được có một ngàn năm trăm đồng, trong khi nhân viên bên văn phòng một tháng ít nhất cũng được ba ngàn năm trăm đồng. Liêu tổng, ngài xem có thể hay không châm chước cho chúng tôi một chút ?” Quân Tư Vũ mỉm cười cứng ngắc.

“Người ta là lao động trí óc, so với lao động chân tay như các anh, đương nhiên là khác biệt hoàn toàn. Còn nữa, cho dù có sa thải các anh, tôi đến phòng nhân lực tuyển người, đề ra mức lương tám trăm đồng một tháng, còn sợ không có công nhân vệ sinh trình độ hơn hẳn các anh sao, điều này hẳn là anh phải rõ ràng hơn ai hết chứ ?” Liêu Thần keo kiệt hề hề nói.

“Nhưng tiền lương của tôi bây giờ đúng là chỉ có tám trăm đồng một tháng.” Quân Tư Vũ nói, từ sau vụ uống nước bồn cầu, tiền lương của hắn vẫn duy trì ở mức tám trăm đồng.

“Nga ? Không phải anh tự nguyện muốn gánh phần khâu trừ thay cả tổ sao ? Hơn nữa, gần đây anh đâu có đóng góp đáng kể, như vậy làm sao tôi có thể tăng lương cho anh ?” Liêu Thần nói.

“Liêu tổng, ngài quá vô tình.” Quân Tư Vũ bất đắc dĩ liếc y một cái, nuốt giận rồi đi.

Khóe miệng Liêu Thần khẽ nhếch lên. Vô tình, đúng vậy, y vốn là vô tình. Vì lợi ích của công ty mà đi nhờ vả người đàn ông đã nhẫn tâm bỏ rơi mẹ con y, lại càng vứt bỏ tự trọng làm trâu làm ngựa cho lão, đúng là không từ thủ đoạn để đạt được mục đích !

Chính là, cho dù cả thế giới có quay lưng, xỉ vả y dè tiện, ham bạo dõ, y cũng chấp nhận đi theo con đường này ! Bất luận như thế nào, y cũng phải bảo trợ cho tương lai của Xuyên Xuyên, chỉ cần cô em gái mà y yêu thương nhất có thể hạnh phúc mà vui sống, y nguyện trả bằng mọi giá, cho dù là phản bội lại di nguyện của người mẹ đã oan uổng mà chết, cho dù phải cùng đám anh em cùng cha khác mẹ kia đấu đá không ngừng, y chỉ cần ... có thể được bình yên ổn làm việc trong công ty của riêng mình ! Một ngày nào đó, nếu phải chịu sự trừng phạt, y thà đóng vai kẻ tàn nhẫn lạnh lùng, gánh lấy mọi tội đồ, chỉ xin đừng bắt y xóa bỏ sự tồn tại của người mẹ đã mất và em gái duy nhất của y trên thế gian này.

Y đã hạ quyết tâm, trong thời gian ngắn nhất, phải đem công ty trên bờ vực phá sản này, cải tổ, phát triển hùng mạnh trở lại, dù sao nó cũng nằm trong một phần kế hoạch của y ! Hiện tại đã bước đầu thành công, y tuyệt đối không thể buông tay !

Liêu Thần cắn răng động viên chính mình, không để ý đến sự mệt mỏi kiệt quệ của bản thân, lại khẩn trương vùi đầu vào công việc.

Có một điều Liêu Thần không biết, người đàn ông mà y phải gọi là [cha], một tay trùm có máu mặt trong giới tài chính quốc tế — Liêu Dật Vân, hiện đang hấp hối chống chọi với căn bệnh nan y. Kể đã gần đất xa trời như ông vẫn canh cánh trong lòng những dẫn vật cùng hoài niệm về người phụ nữ mà ông yêu nhất, cũng chính là mẹ của Liêu Thần — Lâm Mạn Nhi. Năm đó, vì công danh lợi ích trước mắt, Liêu Dật Vân đã từ bỏ Lâm Mạn Nhi cùng đứa con trai mới sinh — Liêu Thần, ra nước ngoài làm ăn, sau đó kết hôn với một tiểu thư quý tộc giàu có, lập thành công danh.

Trong những năm tháng cuối cùng của cuộc đời, Liêu Dật Vân vẫn không khỏi cắn rứt lương tâm, quyết tâm bù đắp cho hai mẹ con Mạn Nhi, vậy nên ông đã đưa Liêu Thần vào ngôi trường giáo dục đặc biệt, muốn y trải qua một phen tôi luyện, có thể chính mình tự lực cánh sinh, kế thừa sự nghiệp của ông, hơn nữa, từ lâu ông đã bí mật lập di chúc, chỉ định Liêu Thần là người thừa kế gia sản. Có điều, bản di chúc đó đã sớm bị đứa con thứ ba — Liêu Nghiêm, kẻ vẫn luôn nhắm nhe khối tài sản khổng lồ của cha mình, phát hiện. Hắn âm thầm liên hệ với tổ chức sát thủ, dàn dựng âm mưu hãm hại, thậm chí là đưa Liêu Thần vào chỗ chết !

.
. .
Chuyện kể rằng ...
. .
.

Ân oán tranh đoạt như vậy, thế nào lại liên can đến ác ma đại nhân ?

Ca trực đêm.

Ở cửa sau, ác ma đại nhân nhấc chân đá đá vào tên sát thủ đeo kính đen đang nằm gục trên mặt đất — Vừa mới nãy, kẻ ngốc này đại đột tập kích Quân Tư Vũ, hơn nữa còn định phóng hỏa thủ tiêu chứng cứ. Ác ma đại nhân từ trước đến giờ vẫn là người theo chủ nghĩa thực tế, mấy chuyện đấu đá, âm mưu tranh giành quyền lực cùng địa vị của giới nhà giàu, đối với hắn giống như phim dài tập viễn vông, nhắm nhĩ. Nói về phim, hắn thích xem mấy bộ phim truyền hình nói về cuộc sống bình dị vẫn hay chiếu vào trước giờ cơm tối hơn, vừa dễ hiểu lại thực tế, sống động. Sở thích vốn dĩ dễ ảnh hưởng đến lối suy nghĩ, ác ma đại nhân đầu óc đơn giản, cho rằng tên sát thủ chỉ đơn thuần muốn đến phóng hỏa, nhất định là đồng bọn với đám du côn hồi chiều rồi, thế nhưng tên này còn đem theo súng a, có khi nào là thành viên của một đường dây buôn lậu súng ống không đây ? Lỡ mà đoán đúng, chẳng phải ác ma đại nhân phá được đại án rồi sao ? Như vậy tiền thưởng nhất định phải cao hơn lần bắt tên cướp vặt lần trước rồi !

Vì thế, tên sát thủ nổi tiếng thế giới về về vang vang ngồi ngất ngư sau xe đạp điện, được ác ma đại nhân tận tình chở đến đồn cảnh sát.

Hết chương 10

11. Chương 11: Ác Ma Đại Nhân “hun” Sếp

Sau khi đem tên sát thủ đáng thương giao nộp cho cảnh sát, lại nghe mấy chú hết lòng vì nhân dân kia nói phải lập chuyên án điều tra, khiến cho ác ma đại nhân dài cổ chờ đợi đến lượt mình lên lấy lời khai.

Đương nhiên, cũng vì biến cố lần này mà kế hoạch ám sát Liêu Thần coi như bị phá hủy hoàn toàn, tổ chức ám sát bên kia vẫn một mực chờ tin tức của sát thủ báo về, đâu ai biết kẻ bất hạnh đó hiện vẫn đang trong trạng thái hôn mê. Cho nên mới nói, chuyên án điều tra cùng kế hoạch ám sát chỉ còn cách nắm tay nhau đi vào ngõ cụt. Cũng bởi vậy mà Liêu Thần bỗng được dẹp đường sạch sẽ, thuận lợi hoàn thành công tác chuẩn bị cho cuộc tổng thanh tra sắp tới.

Thứ Sáu, vừa đúng giờ tan tầm, Liêu Thần rốt cục xong việc, có chút thời gian rảnh rỗi, bèn chiều theo ý Xuyên Xuyên, lái xe đi du lịch đâu đó cho khuây khỏa, đây vốn là y hứa với con bé từ trước rồi. Vậy nên Xuyên Xuyên vác theo đủ thứ túi lớn túi nhỏ, chất đầy khoang hành lý trong xe, không những thế còn kéo theo ác ma đại nhân.

“Xuyên Xuyên ! Em lại bày trò gì nữa ? Quân tổ trưởng còn nhiều việc phải làm ! Không thể tùy tiện quấy rầy người ta được !” Liêu Thần thấy Quân Tư Vũ tỉnh bơ dắt theo xe đạp điện ra khỏi thang máy, trông xích khóa lại trước cửa WC. Đứng nói là hắn cũng đòi theo đi, Liêu Thần nhú mày đứng dậy, cố tỏ ra hơi hột nói.

“Không việc gì, không việc gì, chẳng nào cuối tuần tôi cũng rảnh rỗi !” Quân Tư Vũ rất là thích “bám càng” sếp đi du lịch nha, đâu phải lúc nào cũng có thể ở gần để bồi dưỡng tình cảm với sếp, là cơ hội khó tìm a ! Nói xong lại càng thần nhiên đem bao hành lý ở sau xe vác lên.

Liêu Thần âm thầm bĩu môi, dùng thái độ mẹ ghẻ-con chồng dẫn theo Quân Tư Vũ rờn rần lên đường.

Dự định khởi hành lúc hoàng hôn, lái xe đến nửa đêm là tới, ở trong khách sạn nghỉ ngơi, sáng hôm sau sẽ lên núi nấu cơm cắm trại.

Ác ma đại nhân tỏ vẻ vô cùng hứng thú với chuyến du lịch, bước lên ô tô liền dính chặt lấy cửa kính xe, hau háu nhìn ra cảnh đêm bên ngoài, có đôi khi cùng Liêu Thần nói chuyện phiếm vài câu, thế nhưng mới quá mười giờ đã thấy hần dựa vào ghế xe, ngủ vù vù.

Liêu Xuyên Xuyên lúc này cũng cuộn người nằm ở băng ghế sau, Liêu Thần đành dừng xe, kiểm cái chăn mỏng đắp cho con bé. Đến lúc y quay lại ghế ngồi, phát hiện Quân Tư Vũ nằm im không nhúc nhích, xem ra là ngủ say thật rồi. Ánh đèn neon bên đường chiếu qua cửa kính, phủ lên khuôn mặt hoàn mỹ như điêu khắc của hần lớp ánh sáng đầy mịn hoặc, diện mạo tuấn tú đầy vẻ nam tính khiến cho người ta gặp qua liền muốn ngoảnh đầu nhìn thêm lần nữa, có điều ông trời không phải là phú nhảm cho hần gương mặt như vậy đấy chứ ? Dù có đẹp trai đến đâu cũng chỉ là một tên nhân viên dọn WC vô dụng mà thôi !

Nghĩ đến đây, Liêu Thần giũ cột hờ lạnh, tiện tay vớ lấy cái áo khoác đắp lên người Quân Tư Vũ, tiếp tục lái xe.

Không biết qua bao lâu, Quân Tư Vũ uể oải tỉnh lại, lơ mơ hỏi Liêu Thần, “Liêu tổng, đang ở đâu vậy ?”

Liêu Thần nửa ngày cũng không để ý tới hần, Quân Tư Vũ cảm thấy kì quái, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy y thần tình toát mồ hôi lạnh, nắm chặt lấy tay lái, nói, “Chúng ta ... hình như ... lạc đường rồi ...”

“A ?!” Quân Tư Vũ vội vàng cầm lấy bản đồ du lịch ở phía trước, xem xét một lượt, lại nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy một tầng sương mù ẩn ẩn hiện hiện bao phủ quốc lộ vắng vẻ cô tịch, hai bên đường là những bãi đất hoang trải dài, trừ bỏ mấy cái cột điện lẻ loi cùng với những ánh đèn cao áp lơ mơ ở phía xa xa.

Quân Tư Vũ tỏ vẻ khó hiểu, “Không phải cứ chạy thẳng một đường theo quốc lộ 208 là tới sao ? Lẽ ra khoảng 11h là đến nơi rồi chứ, sao phía trước nhìn thế nào cũng không giống thẳng cảnh Phi Bộc sơn mà sách du lịch nói đến vậy ?”

“Phía trước hình như là thị trấn nào đó, nhưng trên bản đồ nói xung quanh thành phố đó đâu có trấn xã nào đâu, nơi này chắc chắn là Phi Bộc sơn rồi !” Liêu Thần già mồm chống chế, nhất quyết không chịu thừa nhận mình đi sai đường.

Bọn hần đem xe dừng lại ven đường, Quân Tư Vũ xuống xe xem xét, nhìn màn sương mù đang bao phủ khắp nơi, kì quái, thị trấn kia giống như chưa từng xuất hiện trên bản đồ vậy.

“Hiện tại là mấy giờ rồi ?” Quân Tư Vũ quay sang hỏi, Liêu Thần nhìn vào đồng hồ điện tử trên xe, nói, “Mười hai giờ. Chúng ta bây giờ phải tìm chỗ nghỉ qua đêm trước đã. Vào xe đi, lái thêm một đoạn xem sao.”

“Không, không, Liêu tổng, đừng xem đồng hồ điện tử, phải xem chính xác đồng hồ đeo tay cơ.” Quân Tư Vũ vội vào trong xe, lôi ra cái điện thoại di động đời cổ lỗ, so với màn hình đồng hồ trong xe, vẫn thấy con số trên điện thoại nhảy đúng mười hai giờ.

“Làm gì vậy ?” Liêu Thần khó hiểu hỏi hần.

“Chờ một chút, để tôi đếm xem.” Quân Tư Vũ bắt đầu đếm nhẩm, “1, 2, 3, 4, 5, 6, ..., 100.”

Liêu thần cũng ngây ngốc không hiểu vì sao mình lại kiên nhẫn nghe hần đếm, lại chờ hần đếm xong mới hỏi, “Anh đang làm cái gì vậy ?”

Quân Tư Vũ chìa điện thoại ra so với màn hình đồng hồ trên xe, “Ngài xem, không chịu nhảy phút, vẫn là chỉ đúng mười hai giờ, y hết điện thoại của tôi. Không chừng đồng hồ của ngài cùng Xuyên Xuyên cũng đang chỉ đúng mười hai giờ đi !”

“A !? Anh nói vậy là ý gì ?” Liêu Thần móc điện thoại trong túi ra xem, quả nhiên là đúng mười hai giờ.

Quân Tư Vũ ghé vào tai Liêu Thần, nhẹ nhàng nói, “Là bị quỷ bịt mắt đó.”

Liêu Thần sắc mặt lập tức trắng bệch, “Đừng nói bậy, chuyện ma quỷ đều là mê tín.”

“Vậy ngài định giải thích thế nào về việc đồng hồ một loạt đều không nhảy giờ ?” Quân Tư Vũ nói.

“Là trùng hợp !” Liêu Thần nghe hần nói vậy, chỗ này lại là nơi đồng hồ không mông quạnh, trong lòng bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

“ Kia, giờ ngài ngẩng đầu lên xem, hiện tại hần không phải là trùng hợp đi.” Ác ma đại nhân chỉ về phía trước, Liêu Thần nhìn theo hướng tay hần chỉ, nhất thời kinh hãi, thì ra cái thị trấn nhỏ vừa rồi hai người nhìn thấy cách không đến mười lý, vậy mà giờ nhìn lại lại thấy khoảng cách kia ít nhất phải vài dặm đường, thậm chí còn có hình bóng mấy ngôi nhà lác đác trải dài.

“Này ! Chuyện này đến tột cùng là sao ?” Liêu Thần lần đầu tiên trong đời gặp phải tình huống quái gở này, suýt nữa kêu lên.

“Đừng nói to, nó đang ở cạnh chúng ta, nghe lời tôi, tắt máy xe, cả đèn đóm cũng tắt hết, chờ nó đi qua rồi tính tiếp.” Quân Tư Vũ nhỏ giọng nói.

“[Nó] ... Anh nói [nó] là cái gì ?” Liêu Thần đầu đầy mồ hôi.

“Một loại [ma chướng] mà nhân gian vẫn hay nói đến, là do oán niệm hoặc do lỗi hổng thời không hình thành, mặc dù ma lực cũng không mạnh lắm. Thường thì trong một số tình huống hoặc do trường sinh học của người nào đó quá mạnh sẽ thu hút nó tới, giống như chúng ta bây giờ chứng kiến, có điều phạm vi ảnh hưởng lần này có hơi bất thường.”

“Ở những nơi đông người, nó sẽ biến mất, nhưng nếu gặp phải một vài người du hành đơn độc, nó sẽ tấn công. Thật ra muốn tránh nó cũng rất đơn giản, chỉ cần mình ngủ say, sẽ không bị nó phát hiện và gây ảnh hưởng, giống như Xuyên Xuyên bây giờ vậy, nếu là tỉnh, chỉ cần tắt hết đèn, giả vờ ngủ.”

Quân Tư Vũ giải thích, nói xong mới phát hiện, thế nào lại bất tri bất giác đem những chuyện con người không nên biết nói hết ra.

“Anh ! Anh nói lằng nhằng cái gì vậy ? Tinh thần rối loạn” Liêu Thần xoa xoa trán, “Có lẽ vừa nãy là tôi nhớ nhầm đường Thành phố kia không chừng là ở rất gần rồi a Được rồi, không nói linh tinh nữa, lên xe đi tiếp”

Ác ma đại nhân trong lúc nói chuyện, phát hiện thứ ma chướng kia đang len lõi tới gần, bất đắc dĩ, đúng lúc Liêu Thần định nổ máy, hần đột nhiên nhào tới, dùng môi mình chặn miệng Liêu Thần — Ấy, hần chỉ là đơn giản muốn y im lặng một chút, nhân tiện dùng ma khí của mình truyền qua người y, tạo thành kết giới. Chỉ có cách đó mới giúp cho phạm nhân như Liêu Thần tiếp nhận ma khí mà không bị tổn thương.

Có điều, ai đó làm ơn định nghĩa dùm hần, rằng hành động nóng bỏng này được gọi là [Hôn] đi ! Liêu Thần bất ngờ bị dọa cho ngây người !

Hết chương 11

12. Chương 12: Ác Ma Đại Nhân Xảy Ra Xung Đột Với Sếp

Thông tấn xã lá cải.

Theo nguồn tin chưa qua kiểm chứng.

Quân Tư Vũ thế nào lại hôn mình a !!!

Liêu Thần bị hôn đến không biết phải làm sao, muốn đẩy ra nhưng không đủ sức, chỉ có thể để mặc hần tàn sát bữa bãi trên môi mình. Y cảm giác được Quân Tư Vũ đang hướng miệng mình mà thổi khí, đầu lưỡi linh hoạt khiêu mở hai hàm răng, trong lúc cả hai còn triền miên dây dưa, hình ảnh thị trấn hay là thứ ma chướng gì đó bỗng nhiên co rút, biến thành một trận cuồng phong thổi vụt qua. Đôi mắt màu băng lam thâm thúy của ác ma đại nhân khẽ mở, nhìn ảo ảnh đang gào thét bên ngoài cửa xe, thật lâu sau, rốt cục buông Liêu Thần ra, nhìn y lúc này đã đơ cứng thành đá, nói, “Ma chướng qua rồi.”

Vừa dứt lời, khuôn mặt của ác ma đại nhân cùng nắm đấm của Liêu Thần có cuộc tiếp xúc thân mật đầu tiên.

“Đồ biến thái chết tiệt !” Liêu Thần mắng, đang muốn bạo phát, lúc này giật mình ngẩng đầu, lại thấy cảnh vật phía trước đã hoàn toàn khác lạ, từng từng trước mắt chính là thắng cảnh Phi Bộc sơn, y hệt như trong sách quảng cáo du lịch, dưới chân núi là quốc lộ uốn lượn vòng quanh, còn có khách sạn ôn tuyền nằm giữa sườn núi vẫn sáng đèn, thậm chí có thể thấy cả biển hiệu đèn neon sáng nhấp nháy.

“Tôi chỉ là không muốn ma chương phát hiện ra nên mới tìm cách giúp ngài giấu hơi thở thôi à !” Quân Tư Vũ cực lực chống chế.

Liêu Thần đau đầu xoa trán, chuyện này đúng là hoang đường ! Hết vụ hiện tượng siêu nhiên lại đến lượt Quân Tư Vũ phát cuồng mà hôn mình, được rồi, y phải tin tưởng, nhất định phải tin tưởng Quân Tư Vũ là bất đắc dĩ mới làm như vậy, do hắn mê tín quá mức a. Có lẽ vừa rồi chỉ là ảo ảnh hoặc mấy thứ hiện tượng bí ẩn kiểu như thủy quái Tây Tạng hay đĩa bay gì đó chẳng hạn, hiện tại các ngành khoa học lý luận còn chưa giải thích được, bọn họ chẳng qua xui xẻo nên mới đụng phải !

Liêu Thần càng nghĩ càng hỗn loạn, chỉ tay vào mặt ác ma đại nhân, nghiêm khắc nói, “Quân Tư Vũ, tôi mặc kệ anh có phải đồng tính luyến ái hay không, nhưng anh nhớ kĩ cho tôi ! Tôi không phải thứ đồng bóng như anh ! Tốt nhất đừng có giở trò !”

Liêu Xuyên Xuyên lúc này mơ hồ ậm ừ, có vẻ đã tỉnh ngủ, dụi dụi mắt nhìn Liêu Thần cùng ác ma đại nhân hình như vừa xảy ra mâu thuẫn, vội vàng hỏi, “Anh hai, có chuyện gì vậy ?”

“Không có gì.” Liêu Thần mạnh mẽ áp chế lửa giận, không muốn để cho em gái biết đến hành vi xấu xa của Quân Tư Vũ.

“Na ? Em vừa nghe thấy cái gì mà đồng tính luyến ái ?” Radar hủ nữ không thể bắt nhầm sóng đầu nha. Liêu Xuyên Xuyên hai mắt lóe sáng.

“Không có gì, vừa rồi nghe được trên radio có chuyên mục nói về đồng tính luyến ái thôi.” Quân Tư Vũ tỉnh ruồi chối tội.

Kỳ thực, ở Ma giới, chuyện yêu đương đồng tính đều hết sức tự do, Ma hoàng các triều đại cũng có không ít người lựa chọn nam giới để bầu bạn. Quân Tư Vũ cảm thấy chuyện đó không có gì là xấu xa, hơn nữa, đối với Liêu Thần, hắn lại có một loại ham muốn chinh phục, người này càng tỏ ra ngạo mạn, hắn càng muốn thấy dáng vẻ thuần phục của y dưới tay mình.

Thân là ma nhân, cá tính của hắn lại không bừa bãi như những ma nhân khác trong tộc, muốn làm gì thì làm, mà là độc lập độc hành, tự sướng với việc áp chế ma tính cường bạo thị huyết bẩm sinh của mình, cũng bởi kiềm chế càng lâu nên thời khắc cuối cùng bùng nổ lại càng mang đến khoái cảm cực hạn ! Trong quan niệm của hắn, cơ hội mang đến khoái cảm cực hạn là cái gì không quan trọng, quan trọng là ... có thể đạt đến thứ cảm xúc vừa tao nhã lại vừa cực đoan kia — vì vậy, hắn nhiệt tình kiềm chế, cuối cùng cũng nhiệt tình giết chóc cùng chinh phục.

Cho nên vô luận là [sát Thần] hay nhân viên dọn WC, đối với hắn đều không thành vấn đề, chỉ cần có thể chinh phục đến cùng, hơn nữa vừa rồi cũng đã hôn, tuy chỉ là sự cố ngẫu nhiên, nhưng lại làm hắn tin tưởng, chính mình ở nhân gian lượn một vòng, khiến hắn vì tiền mà lụy, chỉ có thể là con người quá cường, tự cho mình ăn trên ngồi trốc thiên hạ — Liêu Thần mà thôi.

Ác ma đại nhân nghĩ đến đây, không khỏi nở nụ cười tà mị, hiện tại hắn một chút cũng không nóng lòng, con mồi đã nằm ngay trước miệng, cứ từ từ vỗ béo rồi làm thịt mới thú —————

— Nhưng mà, ăn y rồi, sau này lấy ai tăng lương cho mình ? = =!

Lý trí của ác ma đại nhân nổi lên rồi.

Quý ngài Ma tộc cấp cao đây có một khuyết điểm — đôi khi, thú tính lại không thắng nổi lý tính a

.

.

Liêu Thần cũng đang tâm phiền ý loạn, cảm xúc không thể kiềm chế khiến cả người y run run, thống khổ dâng lên khi hình ảnh Quân Tư Vũ hôn y chảy ngược vào trong não, cùng với nỗi sỉ nhục sâu sắc, là bí mật y đã cố gắng chìm sâu, che lấp dưới tận đáy lòng ...

Trong khoảng thời gian được cử đi du học, y ở cùng phòng với một cậu sinh viên trẻ tuổi người Nhật, vốn là thiếu gia con nhà giàu. Ngay từ đầu, y vẫn nghĩ mình cùng gã kia chính là hảo bằng hữu, lại không ngờ vào đêm mưa gió đó, gã thiếu gia chuốc rượu cho y đến say mềm, kéo lên giường Từ đó về sau, gã ngang nhiên thể hiện thái độ độc chiếm đối với Liêu Thần. Lúc này, Liêu Thần mới dần dần biết được, thì ra gã là đại thiếu gia của một tổ chức hắc đạo, còn chưa nói đến tương lai sẽ tiếp nhận chức vị đại đương gia, đứng đầu gia tộc hắc đạo lâu đời và hùng mạnh nhất Nhật Bản — Đằng Nguyên Tông Giới !

Hai người ở chung một năm, Liêu Thần rốt cục không thể chịu nổi tình yêu cuồng bạo chiếm hữu của Đằng Nguyên, tự sát, thật may là chết hụt. Gã thiếu gia kia sau đó chỉ có thể im lặng thả tự do cho Liêu Thần, cho y về nước.

Thế nhưng, sau khi về nước Liêu Thần lại phát hiện, chính mình đối với nữ giới đã không còn cảm giác, đây đều là do tên Đằng Nguyên kia hại, khiến y chịu phải sang chấn tâm lý quá nặng nề. Cho nên đối với cái gọi là đồng tính luyến ái, Liêu Thần thực cảm hận đến tận xương tủy ! Là do Đằng Nguyên hủy hoại cuộc đời y !!

Y đã quyết, tuyệt đối không cho phép mình rơi vào tay bất cứ một gã đàn ông nào nữa ! Liêu Thần cảm hận liếc sang Quân Tư Vũ, bỗng nhiên nhin không được cười lạnh — Chỉ là một tên công nhân dọn WC, không có tôi xem anh có ra đường cái mà ngủ không ! Còn dám đối với tôi Được rồi ! Quân Tư Vũ, chờ coi !

Trong mắt hiện lên một tia độc ác, Liêu Thần cố gắng đè nén tâm tình, bày ra bộ mặt của thương nhân ngoài cười trong không cười, nói, “Được rồi, tổ trưởng Quân, tôi tin vừa rồi chỉ là hiểu lầm nho nhỏ giữa chúng ta, cũng đã khuya, mau đi tìm chỗ nghỉ trọ trước đã.”

Dứt lời liền khởi động ô tô.

“Chắc chắn là ngài đang nghĩ cách trừ lương hoặc là chính tôi một trận.” Quân Tư Vũ thản nhiên đem tâm tư của Liêu Thần nói toạc ra, “Được rồi, vậy tôi cũng muốn nói cho ngài biết mục đích của mình luôn. Dù sao chuyện tới nước này cũng chẳng còn gì đáng sợ nữa.”

Tay lái Liêu Thần không khỏi run lên.

Liêu Xuyên Xuyên mở to hai mắt, mong chờ một màn bày tỏ nồng nàn !!

“Tăng lương cho tôi ! Tám trăm đồng không đủ tiêu ! Nếu không tăng lương cho tôi, tôi đem xăng tới văn phòng của ngài rồi tự thiêu !”

Ác ma đại nhân cười lạnh nói, quyết tâm [lành làm gạo, bể làm muối], bày ra vẻ mặt âm độc so với Liêu Thần hồi nãy còn muốn hơn, áp đảo hoàn toàn.

Nụ cười trên gương mặt Liêu Xuyên Xuyên lập tức đông đá — ách, đúng là cách thức đe dọa tàn khốc nha ! Quả nhiên tình yêu thuần khiết chỉ có trong BL tiểu thuyết thôi !

Mà Liêu Thần cũng sợ ngây người.

Nửa phút sau, cả ác ma đại nhân lẫn túi hành lý đều bị đá xuống xe, Liêu Thần tức giận bỏ lại hân, nghênh ngang lái xe rời đi. Ác ma đại nhân xem ra đập chuột vỡ bình, thấy nịnh bợ cấp trên không có khả năng thành công liền nảy sinh ý định đe dọa lãnh đạo, bắt y tăng lương cho mình. Liêu Thần, người thật sự là rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt !

Ác ma đại nhân lạnh lùng cười, vác túi hành lý lên vai, lủi thủi bước đi.

Hết chương 12

13. Chương 13: Ác Ma Đại Nhân Trúng Mảnh Lớn

Thông tấn xã lá cải.

Theo nguồn tin đồn thổi nhảm nhí.

Màn đêm dày đặc, cột đèn đường trợ trợ chỉ có thể chiếu lên mặt đất những quãng sáng nhỏ bé mỏng manh, không khí lạnh buốt đến nỗi ngay cả hô hấp cũng cảm thấy có chút đau đớn khó khăn. Ác ma đại nhân vác túi hành lý, lững thững bước đi trên con đường mờ mịt không một bóng người.

Liêu Thần cũng thật vô tình, nói đi là đi thẳng, không chịu quay lại đón, khiến hắn đến tận nửa đêm mới lết được tới nơi. Liêu Thần vừa nhận phòng, ác ma đại nhân đã lò dò bước vào cửa khách sạn, đối với một người đi bộ mà nói, hình như chẳng ai nhận ra tốc độ của hắn có chút quỷ dị phi thường.

“Xin hỏi ngài có đặt phòng trước không ?” Tiếp tân lễ phép hỏi Quân Tư Vũ.

“Ách, tôi có đặt trước phòng 301.” Ác ma đại nhân nói. Phòng 301 đúng là phòng Liêu Thần đặt trước a.

“Thưa ngài, phòng 301 là phòng đơn, hiện tại đã có người ở.” Cô tiếp tân xem xét trên máy tính một chút, nói, “Hay là ngài chuyển sang phòng khác ? Chỗ chúng tôi vẫn còn phòng trống, giá cả phải chăng, chỉ có ba trăm đồng một ngày.”

“Ba trăm đồng ?” Ác ma đại nhân nhướn mày, còn không bằng nửa tháng lương đi ! Hắn lập tức thi triển ma pháp, hướng cô tiếp tân nở nụ cười tà mị, đôi mắt màu băng lam lóe lên quang hoa, thanh âm câu hồn đoạt phách khiến người ta rơi vào vòng xoáy u mê. “Cho tôi một phòng thượng hạng, đăng ký tên Liêu Thần. Hóa đơn thanh toán gửi đến văn phòng tổng giám đốc công ty Phỉ Thúy Chi Sâm.”

Cô tiếp tân lập tức trở nên mê muội, giống như con rối nhất nhất làm theo lời Quân Tư Vũ, đem yêu cầu đặt phòng của hắn xác nhập vào máy tính. Ác ma đại nhân mạo danh thành công, thần nhiên tiến vào đại sảnh xa hoa trong khách sạn.

Nhưng mà, ông trời thật không thương kẻ xấu, lúc hắn vác túi hành lý theo chân nhân viên phục vụ bị hắn dùng ma lực khống chế, đi nhận phòng, phát hiện trong phòng đã có người ở từ trước, mà hiện tại, có vẻ như phòng trống chỉ còn loại phòng đơn bình thường giá ba trăm đồng một ngày mà thôi.

Kế hoạch hưởng thụ của ác ma đại nhân tuyên bố thất bại, rốt cuộc đành tìm cách đuổi nhân viên phục vụ đi, hướng thẳng về phía phòng 301. Theo như Liêu Thần đã lên kế hoạch đặt phòng từ trước, Quân Tư Vũ biết y ở phòng 301, Liêu Xuyên Xuyên ở phòng 302. Vì muốn trả đũa vị cấp trên đáng kính, hắn đến trước cửa phòng 301, dùng chìa khóa dự phòng vừa lấy được ở quầy tiếp tân, mở cửa, yên lặng bước vào.

Liêu Thần không có trong phòng, chỉ thấy một mớ quần áo vứt bừa trên giường, chắc y đang ngâm mình dưới ôn tuyền. Ác ma đại nhân nghĩ nghĩ, sau đó liền khóa cửa, chính mình cũng nên hưởng thụ cảm giác tắm suối nước nóng chút đi.

Ác ma đại nhân vào phòng thay đồ, nhanh chóng lột quần áo, quần khăn tắm, xỏ dép lê loẹt quẹt tới bên hồ nước bốc hơi nghi ngút. Đã nửa đêm, chẳng còn ai ngâm mình, hắn lặng lẽ bước đến gần thành hồ, chợt thấy gần bụi hoa phía bờ bên kia, Liêu Thần đang thư thái ngâm mình, quay lưng về phía hắn, hai tay tựa bên thành hồ, nhắm mắt dưỡng thần. Vóc người của y so với tưởng tượng còn thon gầy hơn, Quân Tư Vũ thầm nghĩ, đáng người mảnh khảnh như kia, sức lực chắc cũng chẳng tới đâu.

Hiện tại là cơ hội tốt để ra tay nha ! Ác ma đại nhân hạ quyết tâm, lập tức quăng đôi dép lê, nhảy ùm xuống hồ làm nước văng lên tung tóe.

Liêu Thần giật mình, vừa nghe thấy tiếng vật gì đó rất lớn rơi xuống nước, thế nhưng nhìn quanh lại không thấy có người nào, còn chưa kịp phản ứng, đã thấy trước mặt mình xuất hiện một bóng người cao lớn !!

Liêu Thần kinh hãi vội vàng đứng lên, “Anh định làm gì !!”

Chỉ thấy Quân Tư Vũ mỉm cười, dục vọng trong mắt tóe ra chói lọi, hấn đứng trong hồ nước, thân hình cường tráng khác hẳn với kiểu viên chức văn nhợt. Nói một cách hình tượng hóa là trông giống như con báo đen đang vận sức, chờ thời cơ lao vào vồ lấy con mồi !

Liêu Thần cả người run rẩy, vội vàng cầm lấy gáo nước bên cạnh, nhằm thẳng mặt Quân Tư Vũ mà ném !!

“Đừng có đụng vào tôi !!” Liêu Thần gào lên.

Quân Tư Vũ nhanh như chớp nghiêng đầu né qua, sau đó ngồi thụp xuống, phờn phơ ngâm mình, không nói lời nào.

Bầu không khí trở nên dị thường căng thẳng.

Năm phút sau, ác ma đại nhân rốt cục mở miệng nói.

“Liêu tổng, ngài tăng lương cho tôi đi.”

“Đừng mơ tưởng, tuyệt đối không có khả năng.” Liêu Thần vừa rồi bị “hố”, xấu hổ cùng kích động, theo phản xạ lập tức từ chối lời xin xỏ của Quân Tư Vũ ... À, cũng một phần là do y keo kiệt nữa ...

“Được rồi, ngài vẫn kiên quyết không chịu, tôi cũng đành nói thật.” Quân Tư Vũ nói, “Kỳ thực tôi đã sớm lắp camera quay lên trên xe ngài, cảnh “thân mật” vừa rồi của chúng ta đương nhiên cũng được ghi lại đầy đủ, cuộn phim tôi đã cất kỹ. Nếu ngài không chịu tăng lương cho tôi, tôi sẽ công bố “clip riêng tư” kia cho toàn công ty chiêm ngưỡng, Liêu tổng, hẳn là ngài không hi vọng thấy một màn như vậy đâu !”

Ác ma đại nhân thông dong nhìn sắc mặt Liêu Thần từ đỏ chuyển thành trắng, lại từ trắng chuyển sang xanh. So với xem kịch còn thú vị hơn nhiều.

“Anh ! Đê tiện !” Liêu Thần cảm thấy Quân Tư Vũ có mưu đồ từ trước, quả nhiên đúng vậy ! Y giận đến cả người phát run, cực lực kiềm chế chính mình, nói, “Anh rốt cuộc là muốn cái gì ?”

“Đưa cho tôi năm mươi vạn, tôi sẽ đưa cuộn phim cho anh.” Ác ma đại nhân bắt đầu chuyển kịch bản thành tổng tiền.

“Tôi không có năm mươi vạn !” Liêu Thần cắn răng nói.

“Vậy thì ngài lợi dụng chức quyền, tăng lương cho tôi, chỉ cần cao hơn lương quản lý là được.” Quân Tư Vũ cười tới tã ác.

“.....Được rồi, nhưng làm sao tôi biết thực sự là anh có cuộn phim kia hay không ?” Liêu Thần thoát khỏi cơn kích động, dần tỉnh táo lại. Nhớ tới chuyện xảy ra trong xe vừa rồi, cảm thấy rất có khả năng Quân Tư Vũ đang bày trò lừa đảo để tổng tiền.

“Cuộn phim có hay không cũng không quan trọng.” Quân Tư Vũ mỉm cười bước tới, đột nhiên đem y ép tới vách đá bên bờ hồ, thật sâu hôn xuống. Nụ hôn vừa dứt, hấn khẽ nâng cằm Liêu Thần, cho y nhìn thấy chiếc camera đã được giấu kín trong góc từ lúc nào.

Liêu Thần cứ như vậy lại bị ác ma đại nhân chiếm tiên nghi.

Phải mất một lúc đứng ngơ ngác, Liêu Thần mới sực tỉnh, liền lĩnh đi về phía chiếc camera, định tìm cách tiêu hủy tang chứng, lại bị Quân Tư Vũ vòng tay ôm chặt lấy thắt lưng, y như con mèo đang lên cơn, chân tay giãy dụa đâm đá lung tung, thề nhất định phải đập tan cái camera kia ra. Đùa ! Cái này liên quan trực tiếp đến danh dự và tiền đồ của một con người a !

“Đừng nghĩ trốn, nói cho ngài hay Liêu tổng, tất cả đều phí công thôi.” Quân Tư Vũ vẫn không buông tay, còn cố ý ghé vào tai y thổi nhẹ.

“Ác ma ! Đồ ác ma !” Liêu Thần oa oa kêu lên.

“Phải, tôi là ác ma vậy đó, ai bảo ngài keo kiệt, không chịu tăng lương cho tôi !” Quân Tư Vũ dứt khoát đem y ôm ra khỏi ôn tuyền, Liêu Thần lúc này hết đập lại cắn, hấn cũng không để ý, một đường ôm y về thẳng phòng 301, khóa trái cửa lại, đem Liêu Thần ném lên giường.

“Anh điên rồi ! Quân Tư Vũ !” Liêu Thần từ trên giường nhảy dựng lên, lại bị hấn đè xuống. Quân Tư Vũ uy hiếp nói, “Chỗ này không có lắp camera, nhưng tôi có biện pháp khiến ngài phải khuất phục. Liêu tổng, đừng khiến tôi không khách khí.”

“Anh anh rốt cuộc còn muốn cái gì ?” Nghe giọng điệu của hấn, Liêu Thần cũng có chút kiêng kị.

“Nghe nói nhà của ngài rất lớn, còn có một phòng không dùng đến, Liêu tổng, vừa đúng lúc chỗ của tôi đòi tăng tiền thuê nhà, không bằng ngài cho tôi làm nhân tình, dọn đến ở nhà ngài đi.” Quân Tư Vũ lại mặt dày thay đổi mục tiêu, ngay cả chuyện tiền nhà cũng nhắm tới giải quyết luôn.

“Đòi hỏi quá đáng !!” Liêu Thần biết Quân Tư Vũ một khi đã đeo bám thì chẳng khác keo dính sắt là mấy, từ này về sau sẽ còn hơn ! Hai mắt y lóe lên ngọn lửa oán độc, thề sau này nhất định phải chinh cho Quân Tư Vũ sống không bằng chết !!

Vì thế, chuyến đi du lịch suối nước nóng lần này, ác ma đại nhân trúng mánh lớn rồi.

Hết chương 13

14. Chương 14: Ác Ma Đại Nhân Gặp Tai Nạn Núi Lở

Thông tấn xã lá cải.

Theo nguồn tin đồn nhảm chưa qua kiểm chứng.

Suốt chuyến du lịch, Liêu Xuyên Xuyên hưng phấn chụp được rất nhiều ảnh ác ma đại nhân và Liêu Thần ở cùng một chỗ, sắp tới nhất định phải đem ra khoe với đám bạn — Qua lời kể thêm mắm dặm muối của Liêu Xuyên Xuyên trên diễn đàn hủ nữ ở trường, hai người bọn họ hiển nhiên trở thành một đôi lý tưởng, thậm chí còn là nhân vật chính trong cuốn tiểu thuyết tự biên tự diễn truyền tay nội bộ mang tên [YY Love story]. Ấy, có ai hiểu được bọn họ kỳ thực như nước với lửa a.

Lúc Liêu Xuyên Xuyên nghe ác ma đại nhân ngỏ ý muốn đến nhà mình ở nhờ, nhất thời mừng đến nhảy cẫng lên, không nhìn đến vẻ mặt oán độc của Liêu Thần còn đang tính toán kế hoạch trả đũa, làm sao khiến cho Quân Tư Vũ đến chết không có chỗ chôn.

Vì thế, khi Liêu Xuyên Xuyên bám lấy Quân Tư Vũ kéo hấn đi ngắm cảnh, Liêu Thần lén lút trốn tọt trong phòng, lôi điện thoại ra gọi đến văn phòng thám tử tư. Văn phòng thám tử này làm việc rất hiệu quả, thậm chí ngay cả dịch vụ [vô ý tạo sự cố] cũng có luôn.

Bí mật giao dịch một phen, Liêu Thần ra giá sáu vạn đồng, cùng đối phương hoàn thành thủ tục, văn phòng bên kia cam đoan trong vòng hai tuần sẽ tìm hiểu tất cả đời tư cũng như nhược điểm của Quân Tư Vũ, thậm chí còn có thể “dựng chuyện” khiến hấn thân bại danh liệt.

Giao kèo xong xuôi, Liêu Thần rốt cục thở ra một hơi, chờ ác ma đại nhân tiến vào bẫy. Y thật mong chờ được nhìn thấy bộ dạng chết tiệt của Quân Tư Vũ bị chinh cho hồn bay phách lạc a ! Hừ hừ !

Liêu Thần gọi một tách cà phê, chậm rãi nhấp môi, tâm tình cũng rất nhanh bình phục.

Thế nhưng lại xảy ra một chuyện ngoài ý muốn.

Một vài tiếng động trời long đất lở vang lên, ly cà phê trong tay chấn động đến văng tung tóe ra ngoài. Liêu Thần lập tức nhận ra, có chuyện rồi !!

“Đất lở rồi ?!”

Sau khi nghe thấy những tiếng ầm ầm dội lên, Liêu Thần lập tức chạy ra khỏi khách sạn, kết quả nghe được từ đám du khách đang hoảng loạn lộn xộn biết được, khu sân bắn Huyền Nhai trên núi phía nam xảy ra sạt lở đất, rất nhiều người ở đó đều gặp nạn !!

Nơi đó chính là chỗ Xuyên Xuyên cùng Quân Tư Vũ đang ngắm cảnh !!

“Xuyên Xuyên !!” Liêu Thần diên cuồng lao về hướng tai nạn xảy ra thế nhưng lại bị bảo vệ của khách sạn chặn lại, khuyên y không nên kích động, hiện trường tai nạn hiện rất nguy hiểm. Liêu Thần lúc này chẳng còn quan tâm đến chuyện gì khác, không hiểu sức mạnh đột nhiên từ đâu có được, đẩy bật đám bảo vệ cản trở, liều mạng chạy về phía xảy ra sự cố.

Lúc này, đội phòng cháy 119 dưới chân núi đã cấp tốc có mặt tại địa điểm sạt lở, thế nhưng do địa hình hiểm trở, công tác cứu hộ rơi vào cục diện khó khăn, Liêu Thần chỉ có thể quỳ rạp xuống bên dải biên ngăn cách, hướng về phía núi sạt mà kêu đến tâm tê phế liệt.

Vài tiếng sau, phóng viên đài truyền hình cùng trực thăng cứu hộ đều đã có mặt, cả tiếp viện quân từ thành phố lân cận cũng gấp rút được huy động đến, triển khai kế hoạch cấp cứu người gặp nạn.

“Ô ô ô ô ô ...” Liêu Xuyên Xuyên dựa vào người Quân Tư Vũ, khóc thút thít.

Con bé nhớ rõ lúc đó đang cùng Quân Tư Vũ đứng gần hành lang bảo hộ để chụp ảnh, xung quanh còn có rất nhiều du khách khác, đột nhiên trời đất rung chuyển. Ngay sau đó rất nhiều người cùng rơi xuống vách đá Lúc nó tỉnh lại, phát hiện xung quanh rất nhiều người chết, còn mình thì nằm trong ***g ngực Quân Tư Vũ, không xây xát đến một cọng tóc, xem ra cả hai may mắn rơi trúng chỗ có cành cây tươi tốt. Quân Tư Vũ bị kẹt một chân dưới tảng đá lớn, không thể động đậy, hiện tại hai người chỉ có thể chờ cứu viện tới ...

“Tư Vũ đại ca, anh có sao không ?” Liêu Xuyên Xuyên lo lắng hỏi.

Quân Tư Vũ nói, “Anh không sao.”, nghe thấy hắn nói chuyện rõ ràng, Liêu Xuyên Xuyên không ngừng động viên, “Tư Vũ đại ca ! Anh nhất định phải cố gắng chịu đựng ! Chờ đến lúc có người đến cứu chúng ta ! Nhất định không được ngủ a ! Ô ô ô”

“Yên tâm đi, anh sẽ không ngủ. Ai ya, đừng khóc nữa.” Quân Tư Vũ vươn tay xoa đầu con bé. Nếu không phải có Liêu Xuyên Xuyên ở đây, có khi hắn đã dễ dàng đem tảng đá lớn kia làm bóng mà tung hứng rồi.

Liêu Xuyên Xuyên không dám quay đầu lại, chỉ có thể gắt gao tựa vào người Quân Tư Vũ, bởi vì phía sau bọn họ là thi thể của rất nhiều du khách, chết rất thảm. Liêu Xuyên Xuyên vừa lạnh vừa sợ, không ngừng bắt Quân Tư Vũ trò chuyện cùng mình, cứ như vậy thủ thỉ tới tận đêm khuya, rốt cục nghe thấy tiếng chó sủa vang lên từ phía trên vách núi, còn có tiếng chân của rất nhiều người. Liêu Xuyên Xuyên mừng rỡ đứng lên, khàn khàn gọi to, cuối cùng cũng có người phát hiện !

Rất nhiều cứu hộ viên đu dây trèo xuống, đưa Liêu Xuyên Xuyên lên, sau đó có cả bác sĩ mặc áo blouse trắng vội vàng xuống dưới, cùng với các nhân viên cứu hộ cấp cứu cho những người sống sót, đồng thời tìm cách kéo Quân Tư Vũ thoát khỏi tảng đá, thế nhưng tảng đá kia nặng tới cả tấn, chỉ dựa mấy người bọn họ căn bản không có cách nào đẩy ra được. Bác sĩ lo lắng chân của Quân Tư Vũ đã sớm bị đè tới dập nát, chỉ còn phương án cưa chân, cứu lấy mạng người quan trọng hơn.

Ác ma đại nhân nghe thấy thế liền hít sâu một ngụm, thừa dịp mọi người không chú ý, hai tay hắn đẩy nhẹ khiến cho tảng đá khẽ di động một chút, kéo theo mấy tảng đá nhỏ cũng rung rinh lăn xuống. Đám nhân viên cứu hộ còn tưởng là dư chấn, vội vàng kéo Quân Tư Vũ ra, không hề thành công, thật đúng là kỳ diệu !

Ác ma đại nhân thanh thoi nằm trên cáng cứu thương, được trực thăng hỏa tốc đưa đến bệnh viện trong tiếng khóc lóc của Liêu Xuyên Xuyên.

.
. .

Ba ngày sau, Liêu Thần mệt mỏi bơ phờ dẫn theo Liêu Xuyên Xuyên đến bệnh viện thăm Quân Tư Vũ. Đến nơi mới biết Quân Tư Vũ do không đủ tiền đóng viện phí, cả nhập viện lẫn xuất viện đều trong cùng một ngày, thật là khiến người ta ngạc nhiên a !

Thực ra lúc nhập viện kiểm tra, chiếu chụp cẩn thận xong cũng không soi ra bất cứ thương tổn nào trên người, kỳ tích a kỳ tích, ác ma đại nhân liền cứ như vậy mà xuất viện. Liêu Xuyên Xuyên nhất quyết đòi đi thăm Quân Tư Vũ, bất đắc dĩ, Liêu Thần đành phải tra địa chỉ trong hồ sơ, lái xe chở theo rổ trứng chim cùng hộp đồ uống dinh dưỡng tới thăm Quân Tư Vũ.

Ác ma đại nhân đang nhàn nhã ngồi trong phòng, vừa ăn cơm vừa xem TV, chợt nhận được điện thoại của Liêu Xuyên Xuyên nói muốn đến thăm bệnh, hắn liền nhảy dựng lên, ngay cả TV cũng quên tắt, cười xe đạp điện phóng thẳng đến bệnh viện.

Hắn cấp tốc mua một cái xe lăn, những ba trăm đồng cơ đấy, sau đó lại hùng hục vác về phòng, đúng lúc đụng mặt người hàng xóm bên cạnh, người nọ kì quái hỏi hắn, “Tiểu Quân, cậu mua cái này làm gì a ?”

“Cháu gần đây đột nhiên mắc chứng viêm khớp mãn tính.” Quân Tư Vũ tùy tiện buông một câu, không cần biết có hợp lý hay không.

“Chạy một hơi sáu tầng cầu thang mà còn viêm khớp phải ngồi xe lăn sao ?” Người hàng xóm không hiểu ra sao cả, than thở một câu. Ác ma đại nhân cười âm hiểm, đem xe lăn vào nhà định giả dạng tàn phế để đòi Liêu Thần phải bồi thường, thế nhưng vừa mới chân trong chân ngoài bước vào cửa liền phát hiện con người tên Liêu Thần kia đã an vị trong phòng mình, cùng với Liêu Xuyên Xuyên thản nhiên xem TV.

“Ngài vào bằng cách nào vậy ?” Quân Tư Vũ hỏi.

“Anh đâu có đóng cửa.” Liêu Thần mặt không đổi sắc, nhìn chằm chằm vào cái xe lăn trên tay ác ma đại nhân.

“Sao không thấy xe của ngài đỗ ngoài cửa ?” Ác ma đại nhân làm mặt = =!

“Tôi cùng Xuyên Xuyên thuê taxi tới, xe tôi bị hỏng.” Liêu Thần lập tức hỏi lại, “Anh khiêng xe lăn làm gì ?”

“Chân tôi bị thương nặng, từ hôm nay trở đi phải dùng xe lăn.” Ác ma đại nhân đặt cái xe lăn xuống, sau đó lại tự mình ngồi lên, “Ngài đến để nói về chuyện trợ cấp của công ty hả ?”

“Không, tôi chỉ dẫn Xuyên Xuyên tới thăm anh thôi. Rổ trứng chim này là hồi trước anh mang tới. Cám ơn anh đã cứu Xuyên Xuyên, nhìn bộ dạng anh khỏe mạnh như vậy, mau chóng nghỉ ngơi rồi đi làm trở lại, miễn cho tiền lương lại bị khấu trừ.” Liêu Thần vừa nói vừa chỉ vào rổ trứng chim đặt trên nền nhà, sau đó kéo Liêu Xuyên Xuyên đang mặt mày nhăn nhó không nói được lời nào, rời đi.

Kế hoạch dùng xe lăn để lừa bịp tổng tiền của ác ma đại nhân chính thức tuyên bố “chìm xuống.”

Ác ma đại nhân quyết định chiều nay phải tới nhà Liêu Thần trả đòn.

Hết chương 14

15. Chương 15: Ác Ma Đại Nhân Bị Vạch Trần Thân Phận, Sau Đó ...

Thông tấn xã lá cải.

Theo nguồn tin đồn nhằm chưa qua kiểm chứng.

Chiều hôm đó, ác ma đại nhân gọi điện đến công ty chuyển nhà, nói dọn là dọn đi luôn. Tuy rằng buổi chiều có lát phát mưa đông, thế nhưng Quân Tư Vũ vẫn không ngại vất vả đem đồ đạc trong phòng gói ghém sạch sẽ, vác từ lầu sáu xuống lầu một, chất lên xe tải, thẳng tiến tới khu chung cư cao cấp của Liêu Thần.

Liêu Thần đang ở nhà cơm cho Xuyên Xuyên, chợt nghe thấy tiếng đập cửa. Liêu Xuyên Xuyên vừa mở cửa, lập tức hét rầm lên, Liêu Thần từ trong bếp nhanh chóng lao ra, còn không quên cầm theo con dao thái, chỉ thấy Quân Tư Vũ đang án ngữ trước cửa, tay trái đẩy xe lăn, trên xe chở theo cái TV đời cổ lỗ,

tay phải ôm theo một bao giấy to đùng, mặc áo gió, vô cùng khốc soái đứng dựa vào khung cửa, cười tà mị với Liêu Thần, “Liêu tổng, cho tôi một phòng hảo hạng đi.”

Liêu Thần lúc này đang đeo tạp dề, tay cầm dao thái thịt, hai người ánh mắt vừa giao nhau, lập tức châm lên ngọn lửa cừu hận bốc cháy hừng hực.

“Tư Vũ đại ca ! Để em dẫn anh đi xem phòng !” Liêu Xuyên Xuyên kéo lấy góc áo Quân Tư Vũ, kiên quyết kéo hẳn vào, mà bên ngoài hành lang lúc này đã bị đông đồ của Quân Tư Vũ lấp kín, Liêu Thần giận đến mức thiếu chút nữa lao vào dùng dao xia cho thẳng cha kia vài nhát.

Nơi Liêu Thần đang ở nằm trên tầng 49 của khu chung cư hạng sang, một căn hộ cao cấp đúng tiêu chuẩn với hai tầng lầu, tầng trên là phòng trống, chỉ dùng cửa giấy để ngăn ra, so với phòng trọ trước đây của Quân Tư Vũ cũng chẳng khác là bao. Liêu Xuyên Xuyên chỉ vào căn phòng đã được kê sẵn giường ngủ cùng đồ đạc trong nhà, nói, “Tư Vũ đại ca, căn phòng này vốn là định cho người khác thuê cùng, cho nên đồ đạc thiết yếu đều có cả, mấy thứ đồ dùng cũ kĩ kia của anh nếu không dùng đến nữa thì nên bán bớt đi.”

“Mấy cái đó anh dùng lâu rồi, có cảm giác gắn bó.” Ác ma đại nhân đúng là người hoài cổ nha.

“Hừ, đồ nhà quê.” Liêu Thần ở bên cửa hừ lạnh, “Vừa rồi tôi gọi điện cho công ty dọn nhà, bảo bọn họ lập tức đem đồ rác rưởi dưới nhà dọn đi rồi, Quân Tư Vũ, mấy thứ rách nát đó đáng giá mấy đồng, cùng lắm tôi đền cho anh.”

“Trong ngăn tủ sofa còn có sổ tiết kiệm của tôi đó, Liêu tổng, ít nhất cũng phải năm sáu vạn.” Quân Tư Vũ lại mặt dày hét giá ngay tại chỗ.

“Cho anh tiền, đi mua lại mấy bộ đồ cũ mà dùng.” Liêu Thần mở ví, rút ra năm mươi ... đồng, ném cho Quân Tư Vũ.

“Hai người thật là hạnh phúc nha !” Liêu Xuyên Xuyên thăm hỏi sau này nên tiến hành khóa huấn luyện tiểu công cho Quân Tư Vũ thế nào đây.

Bữa cơm hôm đó ở nhà Liêu Thần mang theo cảm giác uất nghẹn, bởi sự tồn tại vô cùng chướng mắt — Quân Tư Vũ.

Quân Tư Vũ cùng hai anh em nhà Liêu gia ngồi bên bàn ăn, đưa mắt nhìn đĩa trứng chiên, bánh mì và súp rau do Liêu Thần tự tay làm, cố nén tiếng thở dài. Liêu Thần chỉ biết làm vài món tây đơn giản, thành ra Liêu Xuyên Xuyên ngày nào cũng gọi cơm ngoài về ăn. Xem ra bữa tối hôm nay cũng không làm Liêu Xuyên Xuyên vừa lòng, con bé quyết định lát nữa sẽ gọi đồ ăn bên ngoài.

Quân Tư Vũ nhìn quét qua một vòng, không nói lời nào tiến về phía tủ lạnh, Liêu Thần bắt đầu xỏ xiên, “Vừa mới tới nhà người ta đã tự ý dụng loạn chỗ nọ chỗ kia, gia giáo thật là có vấn đề.”

Quân Tư Vũ không để ý tới lời châm chọc của y, khoắc sạch đồ trong tủ lạnh, được một mớ chân giò hun khói, trứng, cà chua và bông cải xanh. Dem đồ ăn vừa tìm được tới bên bồn rửa, rửa rửa cọ cọ lại thái thái chặt chặt, sau đó bật bếp xào xào nấu nấu, rất nhanh đã nấu xong một bàn thức ăn nóng hổi — Thịt xào bông cải, trứng chiên, canh trứng cà chua, còn thêm nổi cơm gạo trắng muốt dậy lên mùi hương cùng màu sắc cho bữa tối hoàn hảo.

Liêu Xuyên Xuyên tròn mắt nhìn ác ma đại nhân bưng đồ ăn lên, không để ý tới Liêu Thần vẫn đang ngạc nhiên tới há hốc mồm, cầm đũa gấp thử một miếng, ăn xong liền vui vẻ quay sang Quân Tư Vũ khen ngợi không ngớt, tay nghề nấu nướng của ác ma đại nhân cũng không tầm thường a.

“Liêu tổng, mời dùng bữa, yên tâm tôi không có hạ độc.” Ác ma đại nhân ngồi vào bàn, xới cơm cho Liêu Thần, cố ý cười nói.

“Tôi thấy hương vị cũng bình thường.” Liêu Thần vừa ăn vừa nói. Chỉ chốc lát sau, cả bàn đồ ăn đều được anh em nhà Liêu gia giải quyết sạch sẽ.

Quân Tư Vũ chăm chú nhìn đến khi anh em nhà Liêu Thần xới sạch miếng trứng chiên cuối cùng, bát đĩa trên bàn đều vết đến trống trơn, liền vất chân lên ngồi, hỏi, “Liêu tổng, bữa cơm này nên tính toán thế nào đây ?”

“Anh hai, hay là bây giờ mỗi tháng anh đưa tiền cho Tư Vũ đại ca, để anh ấy nấu cơm cho chúng ta đi.” Liêu Xuyên Xuyên xoa bụng, hả hê nói.

“Không được, đồ anh ta nấu đều lấy trong tủ lạnh, còn tiền gas, tiền nước ... dựa vào cái gì mà phải đưa tiền cho anh ta, hơn nữa từ đầu đến cuối, không ai yêu cầu, đều là anh ta tự ý làm cơm.” Liêu Thần vẫn như trước keo kiệt tới cực điểm.

“Dv a

video clip a

” Ác ma đại nhân tỉnh bơ ho khan một tiếng.

Liêu Thần cắn răng, đành phải móc ví, “Bao nhiêu ?”

“Cứ đưa 50 đồng trước đây.” Ác ma đại nhân cười tà.

Ế ế ế ? Hai người nhắc tới cái gì mà dv với video clip vậy nè ? Hơn nữa sao anh hai tự dưng lại thay đổi thái độ dữ vậy ?

Chạm tới phương diện nhạy cảm, radar hủ nữ của Liêu Xuyên Xuyên lập tức dò sóng, hai mắt âm thầm lóe sáng.

Ăn xong cơm tối, ác ma đại nhân đẩy đồng chén đĩa về phía Liêu Thần, ý bảo Liêu Thần đi rửa bát, còn mình thì thản nhiên thờ thẩn xem xét khắp nhà, Liêu Xuyên Xuyên sắm vai hướng dẫn viên du lịch, dẫn hắn đi xem phòng.

Phòng riêng của Liêu Xuyên Xuyên bài trí như căn phòng của công chúa, giá sách bên tường chất đầy tiểu thuyết đam mỹ cùng truyện tranh, con bé rút bừa một cuốn đưa cho Quân Tư Vũ, nói, “Tư Vũ đại ca, cho anh mượn xem đó, chỗ em nhiều sách hay lắm nha.” Nói xong còn cười ám muội.

Sau đó, Xuyên Xuyên lại kéo Quân Tư Vũ qua dòm ngó phòng của Liêu Thần. Đáng thương cho Liêu Thần vẫn hí hoáy rửa bát, không hề biết em gái quý hóa đang đem phòng riêng của y phơi bày ra ánh sáng.

Phòng của Liêu Thần cũng giống như con người y, gọn gàng và ngăn nắp, xem ra đồ đạc trang trí cũng không nhiều. Liêu Xuyên Xuyên tỏ vẻ úp úp mở mở, “Tư Vũ đại ca, chúng ta làm một cuộc giao dịch nhỏ nhỏ đi.”

“Giao dịch cái gì ?” Quân Tư Vũ khoanh tay đứng tựa bên cửa.

“Em đem thông tin về anh hai bán cho anh, nhưng em không cần tiền, chỉ cần anh đến làm người mẫu cho nhóm otaku tụi em là được rồi.” Liêu Xuyên Xuyên giao hoạt nói.

“Không cần, mấy cái tư liệu đó anh tới phòng nhân sự một hồi là tra ra hết à.” Quân Tư Vũ nói.

“Ày, mấy cái đó đâu có viết tới sở thích hay ưu nhược điểm của anh hai a. Không lẽ anh không muốn tìm hiểu thêm về anh hai em sao ?” Liêu Xuyên Xuyên giận dữ nói.

Ác ma đại nhân nghĩ thấy cũng đúng, biết người biết ta trăm trận trăm thắng, liền nói, “Mấy cái hoạt động đội nhóm gì đó của đám nhóc con, anh không hứng, nhưng nếu muốn thì anh mời em ăn KFC.”

“Em không cần ăn KFC, ày, thật ra là” Liêu Xuyên Xuyên hai tay bắt phía sau lưng, tỏ vẻ do dự bất an, rốt cục nói, “Nếu em đem anh hai dâng cho anh, liệu anh có giống như trong Kuroshitsuji, trở thành quản gia ác ma ở nhà em không ?”

“Gi ?” Ác ma đại nhân ngu ngơ thộn mặt ra.

“Hừ, em biết thân phận thật sự của anh rồi ! Hôm trước Lục Y và Ngải Dịch đã nói hết cho em ! Hơn nữa lúc xảy ra vụ tai nạn trên núi, anh không hề bị hư tổn đến một cọng tóc, chẳng phải là rất kì lạ sao ! Nếu là bình thường sẽ có chút không tưởng tượng nổi nhưng mà em vẫn mong xảy ra kỳ tích a !” Liêu Xuyên Xuyên kích động đến mức hai tay nắm chặt, “Nếu anh đúng là quý tộc ác ma, hãy thực hiện nguyện vọng của em được không ! Giống như Sebastian vậy đó”

“Tin lời hai thằng nhóc kia sao ?” Ác ma đại nhân không thể tưởng nổi thời đại bây giờ vẫn còn người tin vào sự tồn tại của ma quỷ, “Mà Kuroshitsuji là cái gì ?”

“Là truyện về một đại ác ma cực kỳ đẹp trai a !” Liêu Xuyên Xuyên hai mắt sáng lên như đèn pha, chạy một mạch về phòng, bê một chồng truyện tranh sang đưa cho hắn, “Anh xem sẽ biết ! Em rất muốn trong nhà cũng có một ác ma như vậy nha ! Như Sebastian trong này nè”

“Ra là nhân vật trong truyện.” Ác ma đại nhân không có hứng thú, nói, “Ai, anh là người lớn, không rảnh chơi đùa cùng đám nhóc con.”

“Eh ? Không phải mấy anh ác ma đẹp trai tà ác thường tỏ ra có hứng thú với người biết thân phận thật sự của mình sao !” Liêu Xuyên Xuyên ngây ra.

“Muốn nghe lời khuyên chân chính từ một ác ma chân chính hả ?” Ác ma đại nhân hỏi.

“Thỉnh ngài nói đi !” Liêu Xuyên Xuyên ôm ngực, nhiệt huyết sôi trào, “Cho dù có phải dâng hiến linh hồn cho ác ma, ta cũng sẵn sàng đi theo ngài ! Vì ngài, ta tình nguyện rời bỏ chính nghĩa theo gian tà ! Hãy ban cho ta ma lực ! Biến ta thành một tiểu ma nữ tận tụy phục vụ ngài !”

.
. .
.

[Ba]

Ác ma đại nhân nắm lấy hai vai Liêu Xuyên Xuyên.

“Học tập chăm chỉ, mỗi ngày đều phải cố gắng.” Ác ma đại nhân nói xong còn không biết xấu hổ ôm đồng truyện rời đi.

Nhìn theo bóng lưng hắn, Liêu Xuyên Xuyên ôm một bụng hoài nghi, đây thật là ác ma đại quý tộc, nhân vật truyền thuyết trong cuộc chiến Thiên – Ma đó sao ?

Liêu Thần ngồi trong phòng khách, ngẩng đầu nhìn Quân Tư Vũ đang từ trên cầu thang bước xuống, hỏi dồn, “Anh cùng Xuyên Xuyên làm cái quỷ gì vậy ? Tôi nghe thấy con bé hô to gọi nhỏ loạn xạ cả lên ?”

“Không có gì, tôi chỉ khuyên em gái ngài chăm chỉ học tập mà thôi.” Ác ma đại nhân xuống nhà khuôn hết đồ đặc linh kinh về phòng. Ở nhà Liêu Thần có thể thoải mái mà tắm nước nóng, có điều buổi tối có muốn xem TV hay lên mạng đều không được — bởi vì máy tính và TV đều bị anh em Liêu Thần chiếm giữ hết rồi, chẳng còn chuyện gì làm, ác ma đại nhân đành nằm dài trên giường, ngón hết đồng truyện tranh của Xuyên Xuyên.

Liêu Xuyên Xuyên vừa nãy đưa cho hắn một đồng đam mỹ tiểu thuyết cùng truyện tranh, bộ nào cũng có nội dung liên quan đến ác ma quỷ quái, Quân Tư Vũ xem đến hai mắt sáng ngời.

Hết chương 15

16. Chương 16: Ác Ma Đại Nhân Và Âm Mưu Của Liêu Thần

Thông tấn xã vừa hè.

Theo nguồn tin chưa kiểm duyệt.

Ác ma đại nhân bắt đầu cuộc sống đầy đặc ý tại nhà Liêu Thần, cây thế nắm đằng chuôi, thứ nhất rất mất tư cách không chịu trả tiền nhà, thứ hai rất vô sỉ không dă động đến tiền điện nước, thứ ba còn mặt dày

đòi tiền công nấu cơm chiều ... cứ như vậy đến ngày thứ ba, Liêu Thần đã hận tới mức thiếu chút nữa xách dao chọc người mà gây án mạng.

Đến ngày thứ tư, hôm đó là thứ Hai, cấp dưới của ác ma đại nhân sinh bệnh khiến hắn không tránh khỏi nguy cơ làm tăng ca, Liêu Thần rút cuộc bắt được cơ hội tốt, nhân lúc Xuyên Xuyên vắng nhà vào buổi trưa, bèn gọi thám tử tới, trang bị camera lắp khắp hành lang cùng trong phòng Quân Tư Vũ, đến lượt WC, Liêu Thần do dự không biết có nên lắp hay không, cuối cùng hạ quyết tâm, “Lắp ! Lần này nhất định phải khiến hắn thân bại danh liệt !”

Thám tử tư nói cho Liêu Thần, người cần mời tới nay sẽ tới, chỉ còn chờ Liêu Thần sẵn sàng sẽ lập tức sắp đặt cho trình thám. Liêu Thần nghe xong hít sâu một hơi, sau đó liền gọi điện Liêu Xuyên Xuyên, con bé lúc này đang trong giờ nghỉ trưa ở trường.

“Xuyên Xuyên, tối nay chúng ta qua thăm dì đi, hôm trước dì cứ nhất quyết nài nỉ chúng ta tới nhà bà ở một đêm, sau giờ học anh sẽ tới đón.” Liêu Thần đem lý do đã suy tính từ trước nói ra.

“Anh hai, sao đột nhiên lại nổi lên lòng tốt vậy ?” Liêu Xuyên Xuyên hỏi.

“Dì lớn tuổi rồi, nói là nhớ em, thế nào cũng muốn chúng ta tới chơi. Quyết định vậy đi.” Liêu Thần tắt máy, nhìn một vòng quanh phòng khách, đột nhiên có cảm giác buồn bực, chỉ tại Quân Tư Vũ chết tiết kia dọn đến ở, khiến y ngày nào ở nhà cũng cảm thấy nặng nề, thật sự là Có điều, nếu đã hạ quyết tâm, y sẽ không từ thủ đoạn !

Uống phí căn phòng để ác ma ở không !

Giờ nghỉ trưa ở trường, Liêu Xuyên Xuyên đang cùng Ngải Dịch và Lục Y túm tụm trong góc thì thăm bàn bạc, nghĩ cách làm sao lôi kéo được ác ma đại nhân về phe mình.

Liêu Xuyên Xuyên trước giờ vẫn mơ ước có thể biến thành một tiểu ác ma xinh đẹp giống như trong truyện, được trải qua những cuộc phiêu lưu mạo hiểm giữa hai giới Thiên – Ma. Thế nhưng ác ma đại nhân Quân Tư Vũ kia lại ngoan cố không chịu, mặc dù diện mạo bên ngoài quá thừa tiêu chuẩn, thế nhưng một chút khí chất của đại ác ma cũng không có.

Ngải Dịch và Lục Y cũng có ý đồ riêng, hai đứa muốn lợi dụng ma lực của Quân Tư Vũ giúp mình khôi phục năng lực, trở về cố hương, vậy nên cực lực khuyến khích Liêu Xuyên Xuyên.

“Không phải ác ma trong truyền thuyết vẫn hay đòi có mỹ thanh niên hay mỹ thiếu niên làm đồ hiến tế đó sao ? Sao anh ấy lại không tỏ ra hứng thú với anh hai vậy ?” Liêu Xuyên Xuyên buồn rầu nói.

Lục Y ôm tay hừ lạnh, “Các cậu đừng có coi thường Vũ Uyên đại nhân như vậy chứ, ngài ấy tuyệt đối khác với đám Ma tộc tầm thường, không thèm để mắt đến người nhân gian thấp kém đâu, đến cả thiên sứ trưởng đẹp nhất thiên giới còn bị ngài ấy không chút lưu tình chém rụng một tay kia”

“Thật là một người bạo lực !” Liêu Xuyên Xuyên cả người run lên, “Ày, tôi thấy anh ấy đâu có đến nỗi khủng bố như lời cậu nói a, nhưng mà tôi biết anh ấy thích cái gì đó nha !”

“Nhóc con như cậu thì biết cái gì ?” Ngải Dịch cùng Lục Y đưa mắt nhìn nhau.

“Hừ, ác ma thiên sứ bỏ đi như các cậu mới là đám không biết gì, lặng im tôi nói cho nghe, đại ác ma Quân Tư Vũ thực ra thích nhất chính là cái này nè !” Liêu Xuyên Xuyên rút ra tờ tiền phe phẩy trước mặt hai cậu nhóc.

“Tiền ?! Không thể nào ! Vũ Uyên đại nhân sẽ không đến mức dung tục như vậy chứ !” Lục Y ôm bụng cười ha hả.

“Hừ, các cậu chờ xem, chỉ cần đưa tiền ra, tôi cam đoan anh ấy sẽ nghe theo chúng ta.” Liêu Xuyên Xuyên phát ra tiếng cười đậm chất ác ma.

“Nhưng chúng ta biết lấy tiền ở đâu ?” Lục Y ngây ngốc hỏi lại.

Ngải Định vội ho một tiếng, cười ngao nghễ, “Kỳ thực muốn kiếm tiền cũng không khó, nhất là đối với thiên tài như ta mà nói. Thế nhưng ta là thiên sứ chân chính nha, làm ra mấy chuyện đáng khinh như vậy thật không nên mà”

“Mau nói đi, rề rà hoài !” Liêu Xuyên Xuyên cùng Lục Y lập tức đem thằng nhóc dồn tới chân tường, lộ ra bộ dáng muốn đánh người.

“Được rồi được rồi, để người ta từ từ nói !” Ngải Định cười hì hì, nói ra một câu.

Lục Y cùng Liêu Xuyên Xuyên nghe xong đều kích động, “Xâm nhập hệ thống máy tính của ngân hàng ?!”

“Đúng vậy, ta được tôn xưng là thiên sứ thông minh, thành thạo công nghệ cao nhất đó a, hừ hừ” Ngải Định tự đắc cười lớn.

Tám giờ tối.

Ác ma đại nhân rút cuộc từ công ty trở về. Thế nhưng trong nhà lại không có một bóng người, xem ra hai anh em Liêu Thần đều đi vắng. Trên bàn có tờ giấy nhắn lại, nói bọn họ đi thăm người thân, đêm nay chưa chắc đã về.

Ác ma đại nhân nhất thời cảm thấy, từ nay chủ nhà chân chính sẽ là mình. Nghĩ tới đó liền hớn hờ bật TV, mở điều hòa, gọi thêm một đồng đồ ăn, chuẩn bị hưởng thụ một đêm thoải mái không sợ ai làm phiền.

Vừa gác điện thoại xuống liền nghe thấy tiếng đập cửa, ác ma đại nhân lon ton chạy ra mở cửa, chưa thấy rõ khách đến là ai, một thanh niên ăn mặc sành điệu diêm dúa đã bước vào, sau đó còn không khách khí đóng cửa lại, xáp tới bên hần.

Người nọ vẽ mặt âm nhu, tóc tai dài thướt, trên tay vung vẩy điều thuốc lá, dùng ánh mắt mê huyền nhìn ác ma đại nhân, “Baby, cưng thật là đẹp trai quá đáng nha, tối nay chọn được em là may mắn của cưng đó. Đến đây đi, không cần đứng “làm” chứ, đến đây cùng nhau hưởng thụ.”

“Gì ?” Ác ma đại nhân ngu mặt.

Gã trai kia lại càng dán sát vào người hần, dùng tay vẽ loạn trên ngực áo Quân Tư Vũ, cười cười nói, “Thân thể cũng cường tráng ghê a, em thích rồi đó, cưng còn đứng ngây ngốc làm gì ? Đến đây !” Nói xong ném tàn thuốc, đi vào phòng khách cởi bỏ áo khoác, lộ ra thân trên trần trụi. Trên người gã chỉ mặc độc chiếc quần da bó sát, đai lưng tinh xảo vắt qua vai tạo vẻ gợi cảm, trước ngực còn bấm hai chiếc khoen bạc sáng lóa. Gã nằm dài xuống sofa, uốn éo thắt lưng, hai tay không ngừng mân mê đôi môi cùng đùi trong, ánh mắt hướng về phía Quân Tư Vũ mời gọi.

“Oh ! Baby ! Come on !” Hai tay gã bắt đầu khiêu lộng, rất nhanh sau đó đã thoát ý hoàn toàn, quay sang thấy Quân Tư Vũ vẫn lặng im đứng đó, gã càng ra sức khiêu khích, cầm lấy phân thân của mình, xoa nắn.

“Mau tới đi ! Cưng có phải đàn ông không vậy ... a ... a ...” Gã không ngừng rên rỉ.

“Đợi chút.” Ác ma đại nhân xoay người vào trong nhà, lát sau đi ra, cầm theo tấm vải nhựa lớn, vốn thường ngày hần vẫn dùng làm áo che mưa.

“Baby ? Cưng muốn chơi trò gì vậy ?” Gã kia mút mát ngón tay, có chút tò mò khó hiểu.

“Đem cái này lót xuống phía dưới kéo lát nữa bắn ghê.” Quân Tư Vũ nói.

“Fuck ! Mà cái đồ *\$^%#%+* #\$\$%^) (*& (*~*& !!!” Gã chửi ầm lên, “Mày là thái giám a !! Đồ ăn dăng tới tận miệng còn không xơi, rượu mời không uống muốn uống rượu phạt phải không ?”

Sau đó gã vô lấy cái điện thoại, hung tợn nói, “Thằng khốn này thật khó hầu hạ ! Chúng mày tới chơi đùa với hần chút coi !”

Ác ma đại nhân kéo ghế tới ngồi bên cạnh nghe gã gọi điện, một lát sau, cửa ngoài bị mấy tên cao lớn thô kệch đập vang ra, hùng hổ tiến vào, gã trai lẳng lơ diêm dúa nằm trên ghế hất hàm chỉ về phía Quân Tư Vũ, “Thằng khốn này không biết hưởng thụ, dạy cho hần vài trò cơ bản đi !”

Mấy tên kia như hổ rình mồi rút từ trong bao ra một cuộn dây thừng, định bụng trói nghiêng ác ma đại nhân lại, sau đó nhẹ nhàng dạy cho hắn một bài học. Thế nhưng khi nhìn thấy rõ mặt ác ma đại nhân liền sợ đến mức chạy muốn tuột dép.

Thì ra mấy tên này là đám côn đồ lần trước ở sau nhà xe bị ác ma đại nhân “dợt” cho một trận, thật đúng là bất hạnh mà, bọn chúng cũng chỉ là lưu manh vặt vãnh, hôm đó vừa giở trò càn quấy một chút đã bị ác ma đại nhân tấn cho một trận tơi bời hoa lá, như tên đại ca đến giờ vẫn lơ mơ nằm trong bệnh viện, cả khuôn mặt đều bị hủy hoại đến nhìn không ra người, lần này bọn chúng cũng chỉ định đi kiếm ăn chút đỉnh, ai ngờ lại đụng trúng sát tinh này.

Gã trai đang nằm trên ghế vội đứng vọt dậy, kinh hô, “Chúng mày là lũ nhát gan a ! Chạy cái gì mà chạy ! Uy !”

“Tôi với mấy cậu đó cũng coi như quen biết đi.” Ác ma đại nhân đứng lên, cười tới tóa sáng, “Có biết tại sao bọn họ lại sợ tôi không ?”

Gã trai kia vội vàng lấy tay che đi phần thân bên dưới, bỗng nhiên nổi lên cảm giác sợ hãi kinh hoàng.

Hết chương 16

17. Chương 17: Ác Ma Đại Nhân Gặp Tai Nạn Xe Cộ

Thông tấn xã lá cải.

Theo nguồn tin đồn nhảm chưa qua kiểm duyệt.

Gã trai co rúm người che đi thân dưới, thế nhưng vẫn không thoát khỏi vận số đen đủi, bị Quân Tư Vũ túm lấy, quăng đi như quăng bịch rác ra khỏi cửa. Ác ma đại nhân sau đó liền cầm điện thoại gọi cho Liêu Thần.

“Quân Tư Vũ, có chuyện gì ?” Liêu Thần có chút chột dạ.

“Liêu tổng, ngài đang muốn khiêu chiến tôi đến cực hạn sao ? Ngài cho rằng phái một đám vô dụng đến là có thể chế phục được tôi ? Vậy, chúng ta thử xem.” Quân Tư Vũ lạnh lùng nói.

Đang ngồi ăn bánh chéo ở nhà dì, Liêu Thần đột nhiên cảm nhận được một luồng hàn khí lạnh lẽo như hầm băng. Y buông đũa, quay sang nói với người dì, “Dì, công ty có việc gấp, giờ cháu phải có mặt ở đó, Xuyên Xuyên đêm nay ngủ tạm ở đây đi !” Nói xong vội vã lao xuống lầu, đánh xe thẳng hướng về nhà.

Tâm tư của y rất loạn, không biết những lời Quân Tư Vũ nói là có ý gì, ngay từ đầu, y cho thám tử gài gã MB kia đến dụ dỗ Quân Tư Vũ, sau đó chụp ảnh lại, vậy mà kết quả xôi hỏng bỏng không !! Liêu Thần càng nghĩ càng rối, vô đầu bứt tai, không thể chuyển chú lái xe, rốt cuộc về tới chung cư, vội vàng chạy vào thang máy.

Lúc y run rẩy dùng chìa khóa mở cửa, phát hiện Quân Tư Vũ đang vắt chân ngồi trong phòng khách, trong nhà ngoại trừ hắn chẳng còn ai khác, ánh mắt Quân Tư Vũ nhìn y mang theo lãnh khốc khiến cho Liêu Thần không rét mà run.

“Tôi tìm thấy cái này trong phòng khách.” Quân Tư Vũ chìa chìa vào đồng camera nằm chỏng chơ trên bàn, không biết bằng cách nào mà hắn tìm ra được.

“Tôi tin chắc mấy thứ này trong nhà không chỉ có một cái, quả nhiên là như vậy. Liêu tổng, tôi chỉ yêu cầu ngài tăng lương, ngài lại keo kiệt đến mức bắt chấp như vậy.” Thanh âm Quân Tư Vũ càng lúc càng lạnh.

“Anh Anh” Liêu Thần cảm giác như máu trong người đều đông cứng, không nói lên lời, mặt tái xanh tái xám.

“Nói cho ngài biết, kỳ thực chuyện xảy ra ở suối nước nóng hôm đó, cái camera kia không có chụp được tấm hình nào, ngay cả chức năng ghi hình cũng không có luôn. Nhưng hiện tại thì khác rồi, khắp nhà đều được

lắp camera, một khi đã vậy có phải hay không tôi cũng không cần do dự ? Liêu Thần, ta* đã cho người vô số cơ hội, vậy mà bản tính ích kỷ của người một chút cũng không thay đổi.” Ác ma đại nhân đứng lên, đột ngột nắm lấy cà-vạt của y kéo lại. Liêu Thần còn chưa kịp phản ứng xem chuyện gì đang xảy ra đã bị hấn hung hăng ôm lấy, lại một nụ hôn thật sâu phủ xuống. Quân Tư Vũ mạnh mẽ đem Liêu Thần ôm xốc lên, đi vào phòng ngủ, ném y xuống giường.

“Không ! Không cần làm vậy !” Liêu Thần bị Quân Tư Vũ áp đảo trên giường, không động đậy được, chỉ có thể bất lực gọi to, nước mắt của sự sợ hãi cùng tuyệt vọng rơi xuống, không thể làm gì ngoài việc vô lực nhìn Quân Tư Vũ xé mở áo mình, ngay cả quần cũng bị hấn kéo xuống.

“Người thật là một con người ích kỷ ! Nhìn diện mạo xấu xí của người, chỉ xứng làm nô dịch dưới địa ngục ! Loại người xấu xa như người, thật thích hợp thỏa mãn cơn đói khát của ác ma, ha ha, khiến ta có cảm giác muốn hủy hoại người !” Ác ma đại nhân hung tợn ghé vào tai y nhe răng cười, nhìn Liêu Thần vô lực chống đỡ dưới thân mình, bản tính tàn ngược trong hấn bỗng nhiên bị kích thích, móng tay rất nhanh dài ra, nhọn hoắt, ngay lúc này đây hấn hoàn toàn có thể rạch nát yết hầu của Liêu Thần, hoặc ở trên người y phát tiết dục vọng, biến y thành nô dịch cho chính mình cuối cùng vẫn là ác ma đại nhân cố gắng đè nén ác tính, bàn tay đưa lên lại chuyển thành vuốt nhẹ trên mặt Liêu Thần, khàn khàn cất tiếng.

“Cảnh vừa rồi hấn là camera ghi lại đúng hàng thật giá thật rồi a ? Liêu tổng, chúng ta xem như huề nhau.”

Nói xong, hấn xoay người ngồi dậy, nhìn sang Liêu Thần vẫn đang bị dọa đến toàn thân cứng đờ.

“Quân Tư Vũ ... Tôi ... sẽ giết anh” Một lúc lâu sau mới nghe thấy tiếng Liêu Thần cắn răng nói.

“Là ngài bắt nhân trước nên tôi mới bắt nghĩa, mọi người ai cũng vậy a.” Quân Tư Vũ từ trong túi áo Ấu phục của Liêu Thần rút ra bao thuốc lá cùng bật lửa, ngậm lấy một điếu, châm lửa — Ác ma đại nhân trông vậy chứ chưa từng hút thuốc, chẳng qua là muốn ra vẻ làm màu, vậy nên rút chưa được ba hơi đã bị sặc khói, lụ khụ ho khan, lập tức dụi tắt điếu thuốc.

“Anh rốt cuộc muốn bao nhiêu tiền mới chịu rời khỏi cuộc sống của tôi và Xuyên Xuyên ?!” Liêu Thần rống lên, y không chịu nổi nữa rồi ! Không thể chịu nổi bị Quân Tư Vũ đeo bám bên cạnh !

“Một trăm vạn.” Quân Tư Vũ ngoác mồm ra ngáp dài.

“Được ! Một trăm vạn ! Với điều kiện sau đó anh lập tức biến khỏi công ty ! Rời khỏi thành phố này ! Không bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa !” Liêu Thần quyết đoán ra lệnh, “Một tuần sau tôi sẽ đưa tiền cho anh, đến lúc đó anh lập tức cút đi !”

“Hừ.” Ác ma đại nhân nhếch mép, không nói lời nào.

Hôm sau, Liêu Thần tới ngân hàng, không thể không rút hết tài khoản nhiều năm tích cóp của mình ra, cũng chuẩn bị bán đi một phần bất động sản, lần này Quân Tư Vũ đúng là muốn bòn rút của y tới tận xương tủy. Đến khi cầm tiền trong tay, Liêu Thần đột nhiên cảm giác từng trận quặn thắt trong tim, đau đến tâm tê phế liệt, ây, đã nói là y vô cùng keo kiệt rồi mà. Cần thậm giấu lại mọi chuyện, từ đầu đến cuối toàn là Quân Tư Vũ thừa nước đục thả câu, vì cái gì mình phải đem công sức cả đời tích góp đưa cho hấn a ?!

Liêu Thần lúc sau liên thông suốt, đem tiền trả lại ngân hàng. Nếu mấy trò quay phim chụp hình không đưa được hấn vào trông thì vẫn còn nhiều phương pháp khác.

Liêu Thần rút ra một điếu thuốc, bắt đầu tính toán.

Hôm sau tới công ty, Liêu Thần thấy Quân Tư Vũ đang thơ thẩn quét dọn ngoài hành lang, vì thế liền bước tới, mỉm cười thân thiện vỗ vai hấn, “Quân tổ trưởng, hôm nay cũng bận rộn ghê ?”

“Ờ.” Ác ma đại nhân ngẩng đầu lên, thấy vẻ mặt giả lả cười nói của Liêu Thần liền biết y đang toan tính điều gì.

“Sau giờ tan tầm, anh có rảnh không, cùng tôi đi ăn tối.” Liêu Thần tiếp tục giả mù sa mưa.

“Liêu tổng đã có lời mời, sao tôi dám từ chối.” Quân Tư Vũ buông cây lau nhà, rửa tay, sẵn sàng lên đường.

Hai người một trước một sau bước tới gara, Quân Tư Vũ vẫn thản nhiên như trước nhảy vào ghế ngồi bên cạnh tay lái. Liêu Thần nói, “Chỗ ngã sáu đường vào thành phố có một nhà hàng mới mở, tôi đã đặt chỗ trước, mình tới đó đi. Nhà hàng đó cũng khá yên tĩnh, chúng ta vừa ăn vừa bàn chuyện tiền lương.”

“Hết thầy nhờ Liêu tổng sắp xếp.” Quân Tư Vũ cười nhạt nói.

Liêu Thần khởi động xe, hướng đường quốc lộ thẳng tiến.

Dọc đường đi hai người đều cố gắng kiềm lời đến hết mức có thể, chỉ có Liêu Thần thỉnh thoảng cùng Quân Tư Vũ trò chuyện vài ba câu nhằm chán không đầu không cuối, cứ như vậy rất nhanh đã đến đường cao tốc. Có điều xe chạy càng lúc càng nhanh, Liêu Thần ngồi bên cạnh cũng đã toát mồ hôi lạnh.

“Làm sao vậy ?” Quân Tư Vũ phát hiện ra có điểm bất thường.

“Phanh không ăn !! Xe phanh không được !!” Liêu Thần rít cuộc kêu lên.

Lúc này xe của Liêu Thần đang phóng như bay trên đường quốc lộ, hai bên đều là container vun vút vọt qua, nguy hiểm vô cùng !!

Liêu Thần gấp gáp liều chết nhấn phanh, thế nhưng chẳng thấm tháp vào đâu, ngay lúc đó lớp xe phía sau đột nhiên xảy ra sự cố, ô tô vẫn đang phóng đi ở tốc độ cao bị xóc nảy kịch liệt.

Chiếc xe bất ngờ mất thăng bằng, lộn nhào trên đường lớn.

Rõ ràng, xe của Liêu Thần đã bị ai đó âm thầm giở trò gài đặt.

Hết chương 17

=====

* Tổ thay đổi cách xưng hô của anh Vũ để có thể một phần nào cứu vãn được cái khí chất ác ma vốn đã không nhiều nhận gì trong anh. Nghe cũng oai, nhỉ

~Khuyến cáo :Chống chỉ định với những người mắc hội chứng ám-ảnh-hình-tượng-anh-hùng, những người mẫn cảm với các thể loại xuyên tạc, bóp méo, bôi bác ... Khuyến cáo này áp dụng cho tất cả các chương về sau.

Tất cả những câu thoại (in nghiêng trong ngoặc) là của tác giả, ê-đít-tờ không có cửa chêm mồm vào.

18. Chương 18: Ác Ma Đại Nhân Bị Liệt Nửa Người ?

Thông tấn xã lá cải.

Theo nguồn tin đồn thổi chưa qua kiểm chứng.

Trong công cuộc nịnh bợ cấp trên, level cao nhất không phải là làm cho sếp vô cùng hài lòng về mình, mà là phải làm sao khiến cho sếp đối với mình mang tấm lòng cảm kích sâu sắc cùng tinh thần sẵn sàng hậu tạ bất cứ lúc nào.

Lúc chiếc xe lộn nhào trên đường, hất văng hai người ra xa, ác ma đại nhân liệu mình bảo vệ Liêu Thần, trong thâm tâm không ngừng hoài nghi, đối với tên quỷ hẹp hòi như Liêu Thần mà nói, hành động xả thân cứu người này liệu có mang vài phần ý nghĩa nào không đây ?

Điều tệ hại chính là trên đường cao tốc, một chiếc xe vận tải chở đầy sắt thép cùng vật liệu xây dựng đang phóng thẳng về phía họ, những cọc thép trên xe do bị va chạm mà rơi xuống, tốc độ rơi trở thành thứ vũ khí sát thương kinh hoàng, lao về phía xe của hai người. Lúc cả hai bị hất văng ra khỏi xe, ác ma đại nhân bị một ống tuýp xuyên thẳng qua ngực, thê thê thảm thảm nằm một đồng ven đường quốc lộ, mà Liêu Thần vì được hấn liều mạng bảo vệ nên chỉ bị xây xát chút xíu, nằm bất tỉnh.

Vụ tai nạn trên quốc lộ lần này khá nghiêm trọng, Liêu Thần bị từng đợt tiếng nổ đánh tỉnh, phát hiện mình như vậy không có thương tổn gì, mà Quân Tư Vũ lại nằm trên người y, trước ngực bị một cọc thép lạnh như băng xuyên qua.

“A a a a a !!!” Liêu Thần hét lên, y nghĩ Quân Tư Vũ đã chết.

“Tôi còn chưa chết.” Quân Tư Vũ đột nhiên mở to mắt, nói chuyện so với Liêu Thần còn bình tĩnh ổn định hơn. Nhưng là trông bộ dạng như xác chết vùng dậy, bởi vì không ai bị thương nặng như vậy mà còn nói chuyện được a.

“Anh ... anh ...Không được nói nữa ! Cố gắng thở đều !” Liêu Thần trong đầu trống rỗng chỉ liên tục thốt ra một câu, y hoàn toàn không biết lúc này phải làm gì.

“Tôi không sao.” Quân Tư Vũ cực lực bày ra bộ dạng lưu luyến nhân gian, “Công ty có chịu chi trả tiền viện phí không ? Nếu công ty thanh toán, tôi sẽ đi bệnh viện, còn không thì tôi nhất quyết phải về nhà ngài, có chết cũng phải chết trên giường của ngài, chết bên cạnh ngài.”

“Sẽ thanh toán ! A a a a a !!!” Liêu Thần bị hấn bức đến phát điên, ôm đầu gào lên.

Nhân viên cứu hộ lúc sau mới tới nơi, Liêu Thần thấy bọn họ dùng cửa điện cắt đoạn thép trước ngực Quân Tư Vũ ra, còn đoạn cắm sâu trong cơ thể phải chờ đưa vào bệnh viện phẫu thuật để gỡ ra.

Cảnh tượng đó khiến cho Liêu Thần sợ đến mém xủ, y cũng không biết cuối cùng thế nào lại được đưa vào bệnh viện, đến khi tỉnh lại đã thấy mình nằm trên giường bệnh. Tinh thần hoảng loạn cực độ cũng dần ổn định, y run rẩy cầm lấy điện thoại.

“Alô, Xuyên Xuyên à, đêm nay anh phải ở lại công ty ... Ừ, hôm nay anh không về.” Nói xong y vội vàng tắt máy, sợ con bé phát hiện ra giọng mình có chút nghèn nghẹn.

Lúc sau dần bình phục, y vội vàng hỏi thăm tình hình Quân Tư Vũ hiện tại thế nào, y tá tra tra lật lật sổ sách một hồi, nói Quân Tư Vũ hiện vẫn đang trong phòng phẫu thuật, ca mổ lần này tỉ lệ thành công rất nhỏ. Liêu Thần trong lòng phát lạnh, nhớ lại những lời quái dị Quân Tư Vũ nói trước khi chết (Ồ này, hấn còn chưa chết mà !), y đột nhiên cảm thấy từng đợt gai người, có khi nào Quân Tư Vũ còn đang vất vưởng ám bên người mình ? Nói không chừng lúc cùng mình lái nhả chuyện thanh toán viện phí, hấn đã chết rồi cũng nên ! Kỳ thực lúc đó chỉ là oan hồn của Quân Tư Vũ bám lại trên thi thể để cùng y giao kèo a ?!!

Liêu Thần càng nghĩ càng thấy sợ, vội khoác áo choàng, lảo đảo men theo phòng bệnh bước đi, thương thế của y không nặng, vậy nên y tá cũng không tỏ ý ngăn cản. Liêu Thần vào thang máy xuống dưới lầu, ngồi bên ngoài bậc thang hút thuốc tĩnh tâm, gió lạnh thổi qua giúp y thanh tỉnh đôi chút.

Lúc này, Liêu Thần bỗng phát hiện ra phía bên kia đường, đối diện bệnh viện có cửa hàng bán vòng hoa và hũ đựng tro cốt, vì thế ma xui quỷ khiến thế nào liền đi tới, mua một ít tiền giấy, dù sao tâm nguyện lớn nhất của Quân Tư Vũ hồi còn sống (Ày, đã nói là hấn chưa có chết !) là được tăng lương, vì vậy liền cầm tiền giấy vào thang máy, đi tới trước cửa phòng phẫu thuật. Đèn trước cửa phòng phẫu thuật lúc này chớp tắt, Liêu Thần sắc mặt tái xanh nhìn bác sĩ đẩy giường bệnh đi ra, bệnh nhân lúc này chầm chần kín mặt, rõ ràng là ca phẫu thuật thất bại, người cũng đã thăng thiên rồi.

Liêu Thần kích động che miệng, cảm thấy trong lòng từng trận chua xót đau thương, y run rẩy hỏi bác sĩ, “Người ... đi lúc mấy giờ ?”

Bác sĩ ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, nói, “Lúc tám rưỡi tối. Nén bi thương đi.”

“Quân Tư Vũ, lúc anh còn sống, tôi chưa tăng lương cho anh, giờ anh chết rồi thì cố gắng siêu thoát, đừng lang thang vất vưởng bám theo tôi nữa, tôi đốt tiền cho anh” Liêu Thần nước mắt nước mũi sụt sùi, ngồi bên cạnh giường bệnh lôi bật lửa ra đốt tiền vàng.

Y tá vội vàng ngăn y lại, bảo Liêu Thần muốn đốt vàng mã thì ra ngoài, không được đốt ngoài hành lang.

“Cho tôi nhìn mặt anh ấy lần cuối. Tôi sẽ báo tin cho người nhà anh ấy.” Liêu Thần hít hít mũi, nghẹn ngào nói.

Y tá đành đem tấm chăn trắng trước mặt bệnh nhân lật lên cho y xem, Liêu Thần hai mắt đắm lệ mơ hồ nhìn qua — là một ông cụ ?!!

“Đây là ông Lưu nằm giường 78, thọ 98 tuổi, không qua khỏi cuộc phẫu thuật, cho nên” Y tá một bên giải thích.

Liêu Thần quệt quệt mắt, nói, “Không phải người này, tôi muốn tìm là một người họ Quân, hơn ... 20 tuổi, đưa vào phẫu thuật gấp dị vật a.”

“Vậy anh tìm phòng phẫu thuật số 2, ở hành lang phía đông.” Y tá chỉ đường cho Liêu Thần.

Lúc Liêu Thần tìm được phòng số 2, ca phẫu thuật đã hoàn thành, Quân Tư Vũ được đưa tới phòng hồi sức, vẫn đang trong tình trạng hôn mê. Liêu Thần thở ra một hơi, vội hỏi bác sĩ về tình hình của hắn.

Bác sĩ phụ trách thao thao bất tuyệt nói cho Liêu Thần biết, nào là ý chí sống của Quân Tư Vũ hơn người, tuy rằng bị ống sắt đâm vào làm tổn thương tim và phổi, nhưng cuộc phẫu thuật đã thành công. Có điều xương sống, xương ức và nội tạng bị tổn thương nghiêm trọng, dù có sống được cũng sẽ để lại di chứng, thần kinh có thể phục hồi hay không cũng là một vấn đề. Quan trọng nhất là, chi phí phẫu thuật và điều trị sau này cao đến dọa người.

“Phải tốn bao nhiêu tiền ?” Liêu Thần hỏi.

Bác sĩ phụ trách nói một câu, Liêu Thần nghe xong liền trợn tròn mắt.

Quân Tư Vũ nằm trên giường bệnh, trên người cắm đầy các loại dây truyền ống dẫn. Liêu Thần ngồi bên cạnh giường, chờ hắn tỉnh lại, y không biết sẽ phải giải thích tình hình cho Quân Tư Vũ thế nào. Lúc này đã là 2 giờ sáng, trong bệnh viện yên tĩnh không một tiếng động, trải qua đủ những sự cố kinh hoàng, Liêu Thần cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Hiện tại cẩn thận ngủ lại, y cảm thấy có nhiều điểm kì quặc. Hai ngày trước y đã đưa xe đi kiểm tra, hoàn toàn không thể có trục trặc, Liêu Thần càng nghĩ càng thấy sợ, vội vàng lấy điện thoại ra, gọi cho Xuyên Xuyên. Y có dự cảm, có người nào đó đang muốn giở trò với y và Xuyên Xuyên.

Đang định bấm số, chợt nghe thấy Quân Tư Vũ rên nhẹ một tiếng, tựa như sắp tỉnh lại. Liêu Thần vội ấn nút chuông ở đầu giường gọi y tá tới.

Quân Tư Vũ chậm rãi mở mắt ra, mơ hồ thấy Liêu Thần cùng y tá đang chăm chú nhìn mình.

“Đây là nơi nào ?” Quân Tư Vũ mệt mỏi nhìn quanh, hoảng hốt hỏi.

“Đây là bệnh viện, anh bị tai nạn, may mà được cấp cứu kịp thời !” Liêu Thần khẩn trương nói, “Anh không cần lo lắng, cứ nghỉ ngơi điều dưỡng vài ngày là có thể ra viện.”

“Sao người tôi không còn cảm giác” Quân Tư Vũ mờ mịt hỏi, “Bên dưới ... không có cảm giác, cũng không cử động được.”

“Đó là do ảnh hưởng của thuốc gây tê, đợi hết tác dụng sẽ không sao ...” Liêu Thần trên trán đã toát mồ hôi lạnh, trái với lương tâm mà nói dối một câu. “Anh cứ yên tâm nghỉ ngơi, đừng suy nghĩ nhiều.”

“Anh à, bệnh nhân vừa mới tỉnh lại còn rất yếu, không nên nói chuyện nhiều. Bây giờ chúng tôi sẽ tiến hành kiểm tra và tiêm thêm thuốc. Anh cũng nên quay về buồng nghỉ ngơi đi.” Y tá nói với Liêu Thần.

Liêu Thần gật gật đầu, nói với Quân Tư Vũ, “Anh cứ an tâm điều trị, ngày mai tôi lại qua thăm. Tiền thuốc men tôi sẽ thanh toán, anh yên tâm, mai tôi sẽ cho người đưa cơm tới.” Nói xong liền rời khỏi phòng bệnh.

Vừa bước ra khỏi cửa, hai chân Liêu Thần đã muốn mềm nhũn, suýt nữa ngã. Y không biết sau này phải nói như thế nào cho Quân Tư Vũ biết chuyện hắn bị liệt do di chứng của vụ tai nạn.

Hết chương 18

19. Chương 19: Ác Ma Đại Nhân Xuất Viện

Thông tấn xã lá cải.

Theo nguồn tin chưa qua kiểm chứng.

Lúc Liêu Thần hồn bay phách lạc về đến nhà, trời đã gần sáng. Liêu Xuyên Xuyên đang chuẩn bị đến trường, nhìn thấy bộ dạng thần thờ của y liền lo lắng hỏi thăm đã xảy ra chuyện gì, Liêu Thần lắc đầu, miễn cưỡng mỉm cười cho con bé đỡ lo. Liêu Xuyên Xuyên đi rồi, y lại ôm đầu, buồn bã trầm tư.

Hôm nay y đã lên công ty xin cho mình và Quân Tư Vũ được nghỉ phép dài hạn, công việc tạm gác qua một bên, lo xử lý việc cá nhân trước đã. Y gọi đồ ăn ngoài, mang tới bệnh viện, Quân Tư Vũ bị thương nặng, hệ tiêu hóa cũng bị ảnh hưởng, Liêu Thần chỉ mua một ít cháo loãng và thức ăn mềm thích hợp cho người bệnh.

Lúc y bước vào phòng bệnh, phát hiện Quân Tư Vũ đã được tháo mắt nạ dưỡng khí, yếu ớt nửa nằm nửa ngồi tựa bên thành giường, ánh mắt mệt mỏi nhìn về phía xa xăm nào đó. Nhìn thấy hắn như vậy, trong tim Liêu Thần không khỏi từng trận nhói đau.

“Quân Tư Vũ, tôi đến đưa cơm cho anh.” Liêu Thần trong lòng bất an, vội bước đến bên hắn, đem túi thức ăn đặt lên mặt tủ ở đầu giường.

Quân Tư Vũ chậm chạp quay lại, nhìn thấy y, dờ dẫm nói, “Đã qua buổi trưa rồi, thân thể tôi vẫn không có cảm giác.”

“Kỳ thực, ách ... cái kia, chắc là được hiệu vẫn còn ...” Liêu Thần ấp úng.

“Ngài đừng gạt tôi.” Khuôn mặt Quân Tư Vũ thoáng hiện lên nét cười tuyệt vọng, chậm rãi nói, “Không phải là đã bị liệt luôn rồi chứ?”

“Không phải ! Bác sĩ nói vẫn còn hi vọng hồi phục” Liêu Thần đột nhiên cảm thấy lời nói của mình không có chút sức thuyết phục.

“Im đi !! Tôi không muốn nghe nữa !!” Quân Tư Vũ đột nhiên nổi giận, vung tay gạt đổ hết đồ đạc trên mặt tủ. Liêu Thần sợ hãi, vội vàng ấn chuông báo động, sau đó cố gắng ôm lấy người Quân Tư Vũ, đè hắn xuống giường, lớn tiếng nói, “Anh bình tĩnh lại ! Không phải là còn sống sao ?! Chỉ cần còn sống còn có hi vọng !!!”

“Tôi không muốn hi vọng nữa !” Quân Tư Vũ nhắm mắt, cay đắng nói.

“Không ! Anh còn cả cuộc đời nhân nhĩ thanh thoi ! Tuổi anh còn trẻ, chỉ là bị liệt nửa người mà thôi, anh còn có đôi tay lành lặn, còn có thể làm rất nhiều việc !” Liêu Thần dè dặt bờ vai hắn, kích động nói, “Không được buông xuôi ! Nghe chưa ! Tôi không cho phép anh từ bỏ cuộc sống ! Chờ anh khỏe lại, tôi sẽ cho anh làm nhân viên của tôi ! Chân không cử động được thì có thể làm công việc thư ký, anh không phải phế nhân ! Tuyệt đối không phải !”

“Ý ngài là về sau tôi không cần dọn WC nữa ?” Ác ma đại nhân mở to mắt.

“Vớ vẩn ! Anh đến phòng làm việc của tôi, làm thư ký riêng cho tôi, mỗi tháng tôi sẽ trả lương cho anh, cho đến khi anh về hưu ! Được rồi chứ ! Không được nói mấy lời tuyệt vọng đó nữa ! Chuyên tâm phối hợp điều trị ! Tỉnh dưỡng cho mau khỏe !” Liêu Thần lúc này so với hắn còn muốn kích động hơn.

“Được.” Tinh thần ác ma đại nhân khôi phục nhanh đến quỷ dị.

Liêu Thần rót cốc thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống giường, nói, “Tiền viện phí lần này tôi sẽ chi trả, chờ anh ra viện chúng ta sẽ lo liệu thủ tục bên bảo hiểm, còn có tiền trợ cấp của công ty, hắn là sẽ chống đỡ được qua thời gian khó khăn. Anh cầm lấy cái điện thoại này, có việc gì cứ gọi cho tôi. Ngày mai tôi sẽ thuê một nam hộ sĩ tới giúp anh ... vân vân và mây mây ...” Liêu Thần bắt đầu thao thao bất tuyệt an bài cuộc sống tương lai cho Quân Tư Vũ.

Y chưa nói xong, điện thoại chợt đổ chuông, thì ra trong công ty có việc gấp cần tìm. Liêu Thần thở dài, nói với Quân Tư Vũ, “Anh nhất định không được vắng vợ nghĩ quần, công ty có việc gấp, tôi đi rồi buổi tối sẽ trở lại thăm, anh còn cần cái gì thì cứ nói với tôi.”

“Giúp tôi xin thêm bảo hiểm thương tật nha.” Ác ma đại nhân nói.

“.....Được rồi.” Liêu Thần =.=

Sau khi Liêu Thần tới phòng tài vụ xin đăng ký bảo hiểm thương tật cho Quân Tư Vũ, rất nhiều đồng nghiệp rủ nhau tới thăm ác ma đại nhân, hỏi thăm sức khỏe hần xong, mọi người đột nhiên cảm thấy đời mình vẫn còn tươi đẹp lắm, niềm tin cuộc sống bỗng dưng dào dạt dâng lên. Phòng bệnh của ác ma đại nhân tràn ngập hoa quả và đường sữa của đồng nghiệp thăm tặng.

Ác ma đại nhân ở trong bệnh viện không phải lo ăn uống, còn có người chăm sóc tận giường, cuộc sống thực quá thoải mái, cứ như vậy qua hơn chục ngày, bác sĩ kết luận tình trạng sức khỏe của hần tiến triển rất tốt, lại thêm Liêu Thần nhất quyết yêu cầu bệnh viện ký giấy cho hần xuất viện. Một ngày nằm viện tốn không ít tiền a, Liêu Thần bộ dạng đau lòng ra mặt.

Vì thế, lúc ác ma đại nhân đang phởn phơ nằm trên giường bóc chuối, thấy Liêu Thần cùng hộ lý đẩy xe lăn đi vào, vội vàng nói, “Không phải tôi vẫn đang trong thời gian trị liệu phục hồi sao?”

“Bệnh viện ký giấy đồng ý cho xuất viện rồi, tôi đến đón anh.” Liêu Thần nói.

“Sao sớm vậy ?” Ác ma đại nhân ngừng ăn, quả chuối đưa đến bên miệng còn chưa cắn hết. Liêu Thần đưa mắt ra hiệu, hộ lý liền bước đến bên giường, xốc chăn lên, nhanh chóng giúp ác ma đại nhân sửa sang lại quần áo, sau đó đỡ hần tới bên xe lăn.

“Xe lăn ở bệnh viện đắt quá, tôi lấy luôn cái xe cũ của anh mang tới.” Liêu Thần đẩy xe đưa hần rời khỏi phòng bệnh, tiến thẳng tới thang máy.

Liêu Thần đẩy xe giúp Quân Tư Vũ ra khỏi bệnh viện. Ác ma đại nhân mặc một cái áo lông thật dày, đầu đội mũ len thật dày Liêu Thần mua cho, cổ quàng khăn len cũng thật dày, hai tay mang găng tay bằng bông to xụ. Cả người hần được bao bọc kín mít, chỉ chừa ra đôi mắt, cứ như vậy ngồi trên xe lăn từ trong bệnh viện đẩy ra, mọi người nhìn thấy liền ba chân bốn cẳng xúm xít bầu vào giúp, khiêng cả người lăn xe lên taxi.

Tài xế nhìn Quân Tư Vũ ngồi tựa vào ghế đằng sau, quay sang hỏi Liêu Thần, “Anh ta không có mắc chứng đại tiểu tiện không khống chế đó chứ ?”

“Không có không có, yên tâm đi, không làm bẩn xe ông đâu mà lo.” Liêu Thần tắc trách trả lời qua loa cho xong chuyện.

Cứ như vậy, bọn họ im lặng không nói lời nào, một đường về thẳng tới nhà. Liêu Thần trả tiền, giúp Quân Tư Vũ ra khỏi taxi, ngồi lên xe lăn, chậm chạp tiến vào chung cư.

“Khi nào tôi có thể đi làm ?” Quân Tư Vũ đột nhiên nói chuyện, dọa cho Liêu Thần nhảy dựng.

“Chờ anh bình phục hơn đã. Chẳng phải anh cũng cần tập huấn cho quen với công tác mới sao ?” Liêu Thần từ trong túi lấy một cuốn sổ nhỏ, “Đây là sổ lương mới tôi làm cho anh, còn có tiền trợ cấp và bảo hiểm thương tật hàng tháng sẽ chuyển khoản vào đây.”

“Vậy là cuộc đời tôi phụ thuộc vào cuốn sổ này sao ?” Quân Tư Vũ lạnh lùng hỏi.

“Về sau sẽ còn nhiều cơ hội để phát huy tiềm năng của bản thân mà, anh xem, công ty có danh sách xuất ngoại, nếu trình độ nghiệp vụ của anh tốt, không chừng sẽ được tiến cử đi công tác ở nước ngoài ...” Liêu Thần chỉ định nói cho hần yên lòng, kỳ thực với tình trạng thân thể như vậy, đời này đã coi như xong rồi, làm gì có ai bị liệt nửa người mà còn được tiến cử, thay mặt công ty danh tiếng đi công tác chứ ?

Hai người cứ vừa đi vừa trò chuyện, thẳng đến khi đến trước cửa nhà Liêu Thần.

Lúc này Liêu Xuyên Xuyên vẫn đang học ở trường, trong nhà không có ai. Liêu Thần đem đồ đạc của Quân Tư Vũ cất vào phòng khách, lại chỉ về phía căn phòng đối diện, nói, “Căn phòng này tôi thu xếp dành riêng cho anh, bên trong cũng có trang hoàng đồ đạc cần thiết rồi, để tôi dẫn anh đi xem.”

Quân Tư Vũ lột đi mớ quần áo đóng bộ như người già, để Liêu Thần đẩy xe lăn vào xem phòng mới. Mỗi chỗ trong căn phòng đều có lắp thêm tay vịn thấp thấp, bàn ghế giường tủ cũng đều là đồ đặc chế, so với vật dụng bình thường thấp hơn rất nhiều. Liêu Thần nhìn nét mặt Quân Tư Vũ, có chút cẩn thận hỏi, “Thế nào, không vừa lòng sao ?”

“Căn phòng này chắc vừa mới được trang bị không lâu ?” Quân Tư Vũ tháo găng tay, sờ sọc lên tường một hồi, nói, “Mùi foóc-môn nặng quá.”

“Đừng soi mói nữa, tôi thấy phòng này thích hợp với anh a !” Liêu Thần ngó qua đồng hồ trên tường, nói, “Cũng không còn sớm nữa, sắp đến giờ Xuyên Xuyên tan học rồi, tranh thủ thời gian để tôi giúp anh mát-xa đi.”

Nói xong cũng không cần biết Quân Tư Vũ có đồng ý hay không, Liêu Thần đã bước tới ôm lấy hần, có điều với một kẻ vô thể dục bất thể thao như Liêu Thần lại gặp phải tên có vóc dáng cao to như Quân Tư Vũ mà nói, chỉ cần ôm được hần lên đã muốn hụt hơi rồi. Cuối cùng đành đổi từ ôm thành tha lời, chặt vật mãi mới đưa được ác ma đại nhân lên giường. Nghĩ đến sau này mỗi ngày đều phải vật lộn như vậy để mát-xa cho hần, Liêu Thần bỗng dưng thấy tuyệt vọng vô cùng.

Y thở hổn hển ngồi xuống bên giường, kéo chân Quân Tư Vũ, giúp hần cởi giày, bắt đầu từ ngón chân nhu nhu day ấn. Quân Tư Vũ nằm tựa trên giường, để mặc sếp tùy ý mát-xa cho mình, thậm chí còn dút khoát nhắm mắt lại, vù vù ngủ một mạch. Mà bên kia, Liêu Thần đầu đầy mồ hôi giúp hần vận động chân tay, tránh cho cơ thể bị hoại tử.

Làm như vậy gần bốn mươi phút, Liêu Thần quệt quệt cái trán ướt mồ hôi, thở hồng hộc nói, “Tốt lắm, hôm nay làm đến đây thôi.”

Tới giờ cơm chiều.

Liêu Xuyên xuyên cầm bát, nhìn chằm chằm vào ác ma đại nhân đang nhàn nhã ngồi trên xe lăn, chóp chép nhai cơm. Con bé vẫn không hay biết gì về vụ tai nạn khủng khiếp vừa qua, thẳng đến khi tan học, về nhà nhìn thấy anh hai đang đẩy xe lăn giúp ác ma đại nhân, lúc đó mới biết được sự tình nghiêm trọng thế nào.

Vậy là, ác ma đại nhân sẽ bị liệt sao ? Liêu Xuyên Xuyên có dự kẹo cũng không tin nổi.

Thái độ của Liêu Thần đối với Quân Tư Vũ rõ ràng là tốt hơn rất nhiều, không chỉ nhiệt tình xối cơm mà còn đẩy đĩa rau tới trước mặt hần, dặn dò, “Ngày mai tôi ở công ty cả ngày, Liêu Xuyên Xuyên đi học, một mình anh ở nhà nhớ phải cẩn thận an toàn. Máy vi tính tôi cho chuyển ra phòng khách rồi, nếu anh cảm thấy buồn chán thì cứ lên mạng mà chơi. Trong WC cũng lắp tay vịn, điện thoại tôi đã xỏ thêm dây, nhớ đeo vào cổ, lỡ có bị ngã thì gọi điện cho tôi ngay.”

“Ồ.” Quân Tư Vũ mặt vô biểu tình, cúi đầu vào bát cơm.

Liêu Xuyên Xuyên hoài nghi không biết Quân Tư Vũ có đúng là ác ma không, tuy rằng tên Lục Y kia đúng là có cánh, lại còn biết bay nữa, còn đây ... người này thật là ác ma trong truyền thuyết đó hả ? Sao mới bị xe tông một chút đã nằm liệt luôn rồi ? Nếu là thật vậy chẳng phải ác ma đại nhân đúng là đồ vô dụng a ! Liêu Xuyên Xuyên trong lòng trầm tư một hồi, cầm đĩa và vôi bát cơm cho xong, sau đó chạy về phòng hí hoáy nhắn tin.

Hết chương 19

20. Chương 20: Ác Ma Đại Nhân Cùng Liêu Xuyên Xuyên Đàm Phán

Thông tấn xã vừa hề.

Theo nguồn tin chưa qua kiểm duyệt.

Ác đại nhân một mình ở nhà hưởng thụ.

Liêu Thần đi làm, Liêu Xuyên Xuyên đi học, cả căn phòng giờ còn có một mình hắn. Vừa bật TV, vừa ôm lấy cái máy tính lên mạng, ác ma đại nhân chật vật trải qua một ngày nhàm chán.

Cắm mặt vào màn hình máy tính tới tận trưa, ác ma đại nhân cảm thấy thực mệt mỏi, liền đứng dậy, bước ra khỏi xe lăn, chạy vào WC “giải quyết”. Trên bệ toilet bóng loáng có một quyển truyện nằm lẫn lóc, là truyện tranh BL của Liêu Xuyên Xuyên, nội dung đại loại là về tình yêu bị cấm đoán của ác ma và thiên sứ, hơn nữa còn là truyện rating 18+.

Ác ma đại nhân ngồi trên bồn cầu, cầm quyển truyện lật giở từng trang. Những nét vẽ đơn giản, thô ráp trên trang giấy làm ác ma đại nhân không khỏi nhớ về cổ hương của mình, cũng chính là nơi vẫn thường được gọi là Ma giới kia.

Đôi khi, giây phút bình yên trong toilet thường làm cho người ta ngẩn ngơ đến thất thần.

Phụ tặng – giới thiệu về cổ hương của ác ma đại nhân.

Ma giới.

1 / Khái quát địa lý.

Phạm vi địa lý đại khái là gấp năm lần diện tích địa cầu, cực kỳ rộng lớn.

Hàng năm vào những đêm cực hạ sẽ có sao chổi và cực quang quét sáng cả bầu trời, một năm có 13 tháng và chỉ riêng tháng thứ 13 là có được ánh sáng ban ngày, bởi đó là thời điểm khoảng cách giữa Ma giới và Nhân gian là gần nhất. Trong khoảng thời gian này, từ Ma giới có thể nhìn thấy được hình ảnh đồ sộ của địa cầu chiếu hiện trên trời đêm.

Bề mặt Ma giới được bao phủ bởi những loài thực vật không tưởng, cây cối mọc cao vút, ngọn cây vươn lên tận trời. Thực vật nở hoa cũng có rất nhiều loài giống như hoa hoang cỏ dại ở địa cầu, có điều tất cả đều mang theo màu sắc mê tà, ngay cả mùi hương cũng u lãnh và phần lớn là có chứa độc tố.

Cảnh quan địa lý ở Ma giới tuy rằng có chút phức tạp, nhưng so với địa cầu vẫn là có vài phần tương đương, ví như đại dương, sa mạc, đồi núi, rừng rậm, ao hồ ... Bởi sâu trong lòng Ma giới có tiềm ẩn ma lực cực lớn, do đó có những dãy núi được hấp thụ ma lực mà thoát khỏi lực hấp dẫn trọng trường, lơ lửng trên không trung. Đồi núi ở Ma giới được phân chia theo độ cao, có nơi đạt đến hàng vạn km, làm cho rất nhiều ma vật trong quá trình tiến hóa cũng vì thế mà có khả năng tự do bay lượn.

Ma giới có đến năm mặt trăng, trong đó, mặt trăng màu đỏ sậm có kích thước lớn nhất được gọi là Huyết Nguyệt, đây là mặt trăng duy nhất có chu kỳ tròn khuyết, còn lại bốn mặt trăng kia luôn duy trì ở trạng thái khuyết. Ánh trăng tròn khuyết theo chu kỳ ảnh hưởng đến quá trình sinh trưởng và phát triển của ma vật, lại có quan hệ mật thiết với ma lực, cho nên được tôn sùng như thánh vật.

2 / Nhân văn cảnh quan.

Đô thị của ma giới phân bố ở những khu có ma lực đồng đều, phần lớn là các đô thị lơ lửng trên không trung, dựa vào nguồn năng lượng cực lớn từ ma lực của dãy núi Huyền Phù để vận hành, kiến trúc theo phong cách Phục hưng rất phức tạp, kiểu dáng hoa lệ vừa cao vừa mãnh, cũng tương tự như phong cách kiến trúc Gothic của nhân loại. Mỗi khu đô thị [hay còn gọi là lãnh địa] sẽ do một đại quý tộc của ma giới thừa kế chưởng quản, có thể coi là “lãnh địa được phong”.

Trên đỉnh của dãy Huyền Phù có một nơi tập trung ma lực lớn nhất ở Ma giới, được gọi là [Vực sâu thống khổ vĩnh hằng]. Nơi đó được xây dựng hoàn toàn bằng thủy tinh hắc ám, tạo thành một đô thị cực lớn – trung tâm quyền lực của Ma giới.

[Vực sâu thống khổ vĩnh hằng] là mép vực hắc ám có diện tích lớn nhất Ma giới. Theo tính toán, diện tích mặt sau có thể đạt tới 400 000 km², còn độ sâu hiện tại vẫn chưa thể đo đạc chính xác. Bởi vì ẩn chứa một nguồn ma lực quá mức mãnh liệt, cho nên xung quanh mép vực luôn có lõi điện tử sắc bao phủ.

3 / Thành phần chủng tộc.

Chủng tộc Ma giới rất phức tạp, ma vật có ma lực hùng mạnh sẽ tự xưng là quý tộc, thống lĩnh Ma giới. Mọi sinh linh trong Ma giới đều sùng bái sức mạnh và sự tàn sát. Sức mạnh càng cao, địa vị càng lớn. Địa vị của quý tộc là cao nhất, quán triệt tuyệt đối các quy định cấp bậc. Mặt khác, những ma vật bị giáng chức sẽ bị gọi là loại á chủng. Ma giới khởi xướng lực lượng cực đoan, cứ 50 năm một lần, hội quý tộc sẽ cử hành điển lễ tàn sát, cho phép ma vật cấp thấp khiêu chiến với ma vật có cấp bậc cao hơn, đồng thời cũng là dịp để ma vật cấp cao đại khai sát giới, thỏa mãn dục vọng giết chóc, đào thải nhược đẳng ma vật.

4 / Những dấu mốc lịch sử.

Trọng đại nhất trong lịch sử Ma giới chính là sự kiện ba lần thiên địa đại chiến. Sau khi cuộc Thiên – Ma đại chiến lần thứ ba nổ ra, Vũ Uyên đại công tước chính thức được lưu danh sử sách, trở thành chiến thần huy hoàng nhất trong lịch sử Ma giới.

Thân thể của Vũ Uyên đại công tước.

Là kết quả của kế hoạch [Chiến thần] mà Ma giới đã bày ra từ thời thái cổ. Trải qua biết bao năm tháng, nhiều thế hệ Ma hoàng đã đem các quý tộc được sinh ra ở tận đáy [vực sâu thống khổ vĩnh hằng] tỉ mỉ chọn lọc. Hơn mười vạn năm không ngừng bí mật thay đổi huyết thống, đào tạo ra rất nhiều quý tộc cực đoan vĩ đại, mà từ trong đó lại chọn ra cặp Ma nhân ưu tú nhất, cứ như vậy lặp lại. Kết quả sau đó là đã nghiêm khắc hướng ma vật tới đỉnh cao của sự tiến hóa.

Bởi vì gần như trong một vạn nhân vật vĩ đại của quý tộc mới có một người có thể sinh tồn ở [vực sâu thống khổ vĩnh hằng], vậy nên những hi sinh cho kế hoạch [Chiến thần] đã lớn tới mức khó có thể tưởng tượng. Nhưng kế hoạch đẫm máu này vẫn bí mật kéo dài, cũng có thể coi là nhờ sự kiên trì và cố chấp của người trong Ma giới. Và kỳ tích lớn nhất đã xảy ra ... Trong lúc Thiên – Ma đại chiến lần thứ ba nổ ra, kế hoạch tạo ra [Chiến thần] đã có kết quả. Nhờ vào phương pháp thụ thai tự nhiên, một ma vật với cấp độ tiến hóa cao nhất đã ra đời – quái vật.

Mĩa mai thay, [Thiên sứ thần thánh] – thiên thần được sùng ái nhất, do bàn tay của Thánh thần trải qua thời gian hơn mười vạn năm đào tạo nên, hình dáng so với [Chiến thần] của Ma giới lại có phần tương tự, giống nhau như hình với bóng khiến cho người ta có những dự đoán hoài nghi về nguồn gốc của Ma giới và Thiên giới.

Lại mơ tưởng viễn vông tới xuất hồn a !!

Vị ác ma đỉnh đỉnh đại danh kia “thượng” WC một hồi cũng thấy chán, lại chạy ra bắt điện thoại gọi đồ ăn rồi !! Nào, để người ta tiếp tục dòm ngó cuộc sống nhàn nhã của ác ma đại nhân cái coi.

Ác ma đại nhân gọi mấy cuộc điện thoại xong quay về xe lăn ngồi, một lúc sau, có tiếng chuông cửa vang lên.

Ác ma đại nhân vội vàng lăn bánh xe ra mở cửa, chỉ thấy một vành mũ ép tới rất thấp, người thanh niên mặc đồ lao động màu vàng, xách theo hộp đồ nghề, thấp giọng hỏi, “Chào ngài, hôm qua ngài đã gọi điện tới công ty sửa chữa đường ống phải không ? Tôi tới bảo trì lại ống dẫn khí gas.”

Quân Tư Vũ nghĩ nghĩ, đúng là Liêu Thần hôm qua có nói tới chuyện đường ống khí gas dạo này có vấn đề, muốn gọi người tới kiểm tra, liền gật đầu, mở cửa cho người kia vào nhà.

Đây là người khách đầu tiên ác ma đại nhân tiếp đón trong ngày hôm nay a.

Cậu công nhân kia đi vào phòng bếp, bắt đầu gỡ đồ nghề ra loay hoay sửa chữa. Khoảng nửa tiếng sau, vị khách thứ hai ghé thăm.

Lần này là một người đàn ông ăn mặc bảnh bao, Âu phục đóng bộ trông như quản lý của một công ty nào đó. Vừa nhìn thấy Quân Tư Vũ, mặt mũi đã tràn đầy tươi cười, nói vừa mới hay tin Quân Tư Vũ gặp chuyện không may, hỏi hân có muốn mua bảo hiểm XX hay không ?

“Không cần, tôi có bảo hiểm rồi.” Quân Tư Vũ lắc đầu.

“Để tôi giới thiệu cho ngài một sản phẩm giúp trị liệu và bảo vệ sức khỏe rất tốt nha, đối với bệnh của ngài là thần dược luôn đó. Lần trước có một vị đại gia cũng bị liệt nửa người như vậy nè, chỉ cần uống sản phẩm của công ty chúng tôi, sau đó tiến hành một khóa trị liệu phục hồi chức năng, bây giờ ổng có thể giữa mùa đông mà nhảy xuống bể bơi phăng phăng luôn đó ! Không tin ngài cứ xem TV sẽ rõ, trên TV ngày nào cũng chiếu chương trình quảng cáo sản phẩm bảo vệ sức khỏe của chúng tôi a !” Vị trông như quản lý kia thao thao bất tuyệt, vừa nói vừa dúi vào tay Quân Tư Vũ một gói sản phẩm dùng thử.

“Ách ...” Quân Tư Vũ không kịp chen vào câu nào đã thấy vị quản lý kia lôi từ trong cặp ra một chồng giấy tờ, nói, “Mặt khác, chúng tôi còn hỗ trợ tư vấn kết hôn nữa a. Ngài thử xem, với điều kiện như ngài, chúng tôi hoàn toàn có thể giúp ngài kiếm được “nửa kia” hoàn hảo đó nha. Tàn tật không phải là trở ngại của tình yêu, chỉ cần ngài đăng ký, sau đó nộp 3800 tệ là có thể hội viên vàng liền hà. Cam đoan là sẽ có rất nhiều cô gái xinh đẹp cho ngài lựa chọn a !”

Ác ma đại nhân vội vàng lắc đầu, ngắt lời vị quản lý vẫn chưa muốn ngậm miệng này, nói, “Về phương diện này tôi không có nhu cầu.”

Vị quản lý kia đưa mắt khê liếc qua phòng bếp, thấy anh chàng công nhân đường ống kia đang dọn dẹp dụng cụ, liền nói, “Được rồi, vậy tôi không quấy rầy ngài nghỉ ngơi nữa.” Nói xong vội thu thập sổ sách tài liệu, lăm lết rời đi.

Anh chàng công nhân kia cũng đã xong việc, đưa giấy tờ cho ác ma đại nhân ký nhận, cũng lập tức ly khai.

Quân Tư Vũ chờ mãi, chờ mãi, người cần tới vẫn chưa thấy đâu, gọi điện thoại cho nhà hàng hỏi thăm, mới biết nhân viên đưa hàng đang bị kẹt xe. Quân Tư Vũ đành phải mặc áo khoác, đội mũ đeo khẩu trang, lén lút lút ra khỏi nhà.

Thời tiết hôm nay thật không tốt chút nào, mây đen u ám, lại lạnh thấu xương, ác ma đại nhân đeo khẩu trang, đi tới phố chợ bình dân, dừng cạnh một quầy hàng ven đường chờ mua bánh chiên trứng cút.

“Không phải là đang bị liệt nửa người sao ?” Liêu Xuyên Xuyên chống nạnh, thỉnh linh đứng đằng sau hần, lên tiếng.

Ác ma đại nhân quay đầu lại, thấy Liêu Xuyên Xuyên dẫn theo Ngải Dịch và Lục Y, không biết ba đứa đứng ở phía sau hần từ lúc nào.

“Vũ Uyên đại nhân” Chứng kiến ác ma đại nhân một thân áo khoác, khẩu trang cùng mũ trùm kín mít, Lục Y khao khát thực muốn mắt mình hồng luôn cho rồi.

“Có chuyện gì ?” Ác ma đại nhân thản nhiên hỏi.

“Ta đã cho lắp camera trong nhà, sau đó dùng điện thoại của Ngải Dịch để theo dõi hành động của ngài !” Liêu Xuyên Xuyên vung vẩy cái điện thoại công nghệ cao, cười lạnh nói, “Ác ma đại nhân ! Ta thấy ngài nên đáp ứng nguyện vọng của ta thì hơn a ! Bằng không ta sẽ đem đoạn phim này cho anh hai xem ! Nói cho anh hai biết ngài đang giả tàn tật để lừa gạt anh ấy !”

Liêu Xuyên Xuyên cười, so với ác ma chân chính còn đen tối hơn gấp mấy lần.

“.....” Ác ma đại nhân trầm mặc không nói.

Năm phút sau, tại một quán cóc ven đường, ác ma đại nhân cùng ba đứa nhóc không quản thời tiết lạnh cóng, ngồi xúm tụm một chỗ, một bên xì xụp húp tào phớ, ăn bánh chiên trứng cút, một bên nghiêm túc bàn luận đại sự.

Hết chương 20

21. Chương 21: Ác Ma Đại Nhân Tái Xuất Giang Hồ

“Mấy đứa rớt cuộc là muốn gì ?” Ác ma đại nhân vừa hỏi vừa xì xụp húp tào phớ.

“Ừ, ngài tốt xấu gì cũng là ác ma cao cấp, đừng có nhầm đúng thời khắc thần thánh ta sắp trở thành cô gái ma pháp mà húp tào phớ có được không ?” Liêu Xuyên Xuyên bắt mẫn nói.

“Con nhóc này thật lắm chuyện.” Ác ma đại nhân cuối cùng cũng chén xong bát tào phớ.

“Được rồi, ta muốn ngài ban cho ta ma pháp, để ta biến thành nữ chiến binh xinh đẹp, nữ anh hùng trừ ma hay cô gái ma pháp gì đó đại loại thế. Ta muốn có đạo cụ biến thân, còn có khả năng bay lên trời và ma lực chiến đấu, quan trọng nhất là phải biến ra hình dáng hoa lệ đặc sắc nữa !” Liêu Xuyên Xuyên hai mắt tỏa sáng nói.

“.....Không phải ra ngoài mua vài bộ quần áo mặc vào là được rồi sao ?” Ác ma đại nhân gọi cho con bé một gáo nước lạnh.

“Ta mặc kệ, dù sao ngài cũng là đại ác ma không gì không làm được, ta nhất định phải có năng lực biến thân giống như trong truyện tranh a !” Liêu Xuyên Xuyên lôi điện thoại ra uy hiếp, vẻ mặt tràn đầy nét cười âm hiểm, “Nếu như ngài đáp ứng nguyện vọng của ta, ta sẽ tặng ngài tờ chi phiếu giá trị mà Ngải Địch trộm được ở ngân hàng ! Bên trong có tới một vạn đồng a !”

“Chỉ có một vạn mà đòi mua chuộc ta ?” Ác ma đại nhân cười lạnh, “Trước hết chúng ta đi kiếm chỗ nào ngồi nghiên cứu đã, để sắp xếp xem nên ban cho nhóc ma pháp biến thân thể nào.” (Này này, đúng là bị một vạn làm mờ mắt rồi hả ?!!)

Vì vậy, bốn người rờn rờn khỏi quán cóc bên vỉa hè, chuyển đến cắm cọc tại một nhà hàng tương đối lịch sự.

Ác ma đại nhân cầm lấy chi phiếu và điện thoại của Liêu Xuyên Xuyên, mở ra xem xét một hồi, nói, “Ta sẽ đưa ma lực vào chiếc điện thoại, sau này nhóc có thể dùng nó làm công cụ biến thân.”

“Oa a a a ! Vậy thần chú biến thân là gì ?” Liêu Xuyên Xuyên kích động hỏi.

Ác ma đại nhân nghĩ nghĩ một lúc, nói, “[Vùng ơi mở ra], thể nào ?”

“Quê chết được !” Liêu Xuyên Xuyên lắc đầu liên tục.

“Ày, vậy [Hãy ban cho ta sức mạnh, hồi điện thoại biến hình], được không ?”

“Êu êu êu ! Ác ma-sama ngài là người của thập niên 80 thế kỷ trước sao ?”

“[Năm nay ăn tết không lấy tiền, chỉ cầu nữ phù thủy nhỏ ...]” Ác ma đại nhân thuận miệng nói ra mấy câu như trong quảng cáo.

“Thật sự là đại ác ma quê một cục ...” Ngải Địch nhỏ giọng thì thầm với Lục Y.

“Ta muốn câu thần chú phải cá tính một chút !” Liêu Xuyên Xuyên phát điên lên rồi.

“Thật ra ta thấy lúc biến thân mà hô thần chú bằng thơ cổ cũng rất có cá tính a. Đến mấy con nhỏ nữ chính trong manga Nhật Bản còn chưa dám hô vậy nữa kìa.” Ác ma đại nhân đưa ra chủ ý.

“Cũng đúng a !” Liêu Xuyên Xuyên cảm thấy ý kiến dùng thơ cổ làm thần chú biến thân thật không tồi, vậy nên ngồi ngẫm nghĩ một lúc, lại thấy thành tích thơ văn của mình cũng chẳng được đến đâu, quyết định chọn câu thần chú là [Uyên Uyên ôm cái nào !!]

Thần chú đã chọn xong, ác ma đại nhân theo yêu cầu của Liêu Xuyên Xuyên mà tiến hành, sau đó điều chỉnh lại ma lực. Để tránh cho nhóc con kia gặp phải rắc rối, ác ma đại nhân nói cho nó biết ma pháp chỉ có hiệu lực trong khoảng thời gian từ 12 giờ đêm tới 2 giờ sáng mà thôi, Liêu Xuyên Xuyên có thể biến thành tiểu ma nữ tự do bay lượn, nhưng nếu dám ra ngoài gây chuyện ồn ào sẽ lập tức bị thu hồi sức mạnh, kéo về phòng ngủ của mình.

“Ày, chẳng lẽ không thể cho ta nhiều ma lực hơn một chút sao ? Như vậy làm sao mà biến thân thành công chúa ma pháp được chứ ?” Liêu Xuyên Xuyên cảm thấy năng lực như vậy thật là quá ít a.

“Loài người thường vì lòng tham vô hạn mà tự hủy hoại chính mình, không phải là nhóc chưa từng thấy đi.” Ác ma đại nhân điềm nhiên ngồi nhấp trà.

Đêm hôm đó, Liêu Xuyên Xuyên chong mắt ngồi nhìn chăm chăm về phía đồng hồ báo thức. Tiếng chuông báo 12 giờ vừa vang lên, con bé lập tức rút điện thoại ra, hô to một tiếng.

“Uyên Uyên ôm cái nào !!”

Màn hình điện thoại đột nhiên phát ra quang sáng màu lam kỳ dị bao phủ quanh người Liêu Xuyên Xuyên. Trong quang sáng chói lọi đó, Liêu Xuyên Xuyên cảm thấy thân thể trở nên nhẹ nhàng vô cùng, đến khi ánh sáng lam sắc tan đi, con bé thấy mình thực sự nhẹ tới mức có thể bay lên được rồi !!

Có điều, ngay sau đó nó phát hiện ra, với tốc độ hai giây mới bay được 1m thể này thì nên gọi là trôi nổi thì đúng hơn. Như vậy thì trong hai tiếng đồng hồ, muốn bay đi xa căn bản là không thể a !!

Liêu Xuyên Xuyên giận dữ bấm điện thoại chất vấn ác ma đại nhân, “Sao lại bay chậm như vậy chứ ! Hơn nữa cả hình dáng cũng không có thay đổi !”

Ác ma đại nhân nằm trên giường nói, “Nếu không hài lòng thì để ta thu hồi ma lực, sau đó xóa sạch trí nhớ là xong. Nhóc con, nghĩ mình đang giao dịch với ai hả ? Hay là nhóc con nhà người tình nguyện dùng linh hồn và tuổi thanh xuân để đánh đổi lấy ma lực cao siêu ?” Âm cười tà mị của ác ma đại nhân vang lên trong điện thoại.

Liêu Xuyên Xuyên rùng mình một cái, vội vàng cúp điện thoại. Nó không muốn bán linh hồn cho quỷ dữ a. Vậy là cuối cùng, con bé đành phải quơ quào trôi qua trôi lại trong phòng ngủ.

Quanh đi quẩn lại đã tới tối thứ Sáu, ác ma đại nhân sau khi cùng anh em nhà Liêu Thần ăn tối xong xuôi thì ngồi lý trên sofa xem TV, Liêu Xuyên Xuyên nằm trong phòng đọc đam mỹ tiểu thuyết, còn Liêu Thần thì đang cầm cùi rửa bát ở dưới bếp. Đột nhiên có tiếng chuông điện thoại vang lên.

“A lô ... công ty đặt hàng qua mạng ? Tôi đặt mua cái gì ? Xe điện ba bánh dành cho người tàn tật ? Tôi không ... a, đợi một chút !” Liêu Thần che đi một đầu loa điện thoại, quay sang nhìn ác ma đại nhân, hỏi, “Là anh đặt mua hả ?”

“Ồ, hôm trước có lên mạng đặt hàng, dùng tiền của tôi.” Ác ma đại nhân móc thẻ ngân hàng từ trong túi áo ra đưa cho Liêu Thần, “Thứ Hai tôi phải đi làm. Về sau đi lại dùng loại xe đó cũng tiện, nếu ngại không ngại thì cùng đi, tôi sẽ chở.”

Liêu Thần vốn muốn nói ai cần ngồi chung xe với người tàn tật như anh, nhưng nghĩ đến việc có thể tiết kiệm tiền xăng xe, lại do dự, vì vậy nói qua điện thoại, “Được rồi, ngày mai các anh đưa hàng tới dùm a !”

“Quân Tư Vũ, anh tin rằng mình bây giờ có thể đi làm ?” Liêu Thần hỏi, “Anh vừa mới ra viện chưa được bao lâu.”

“Ngài đang vũ nhục lòng tự tôn của tôi sao ? Tôi không phải là phế nhân.” Ác ma đại nhân liếc mắt nhìn y.

“Được rồi” Tuy là nói vậy nhưng Liêu Thần lại cảm thấy để hấn đi làm có khi còn phiền phức hơn.

Ngày hôm sau, công ty trên mạng chuyển hàng tới, một chiếc xe điện ba bánh mới tinh đặt giữa phòng khách nhà Liêu Thần, ác ma đại nhân ngồi trên xe lẩn ngẩm ngắm chiếc xe mới, tỏ vẻ cực kỳ vừa lòng. Thực ra hấn từ lâu đã muốn ngồi thử trên chiếc xe này lái vòng vòng quanh phố chơi, nếu như có thêm cái rèm che nữa, cảm giác sẽ không khác gì ngồi kiệu a.

Theo thỉnh cầu của Quân Tư Vũ, Liêu Thần giúp hấn dắt xe ra ngoài hành lang, đỡ hấn ngồi lên xe rồi sau đó lại rất không tình nguyện ngồi đằng sau cho hấn chở đi loanh quanh một vòng. May mắn là hành lang ở chỗ tương đối khuất vắng, không có người qua lại, bằng không để người khác nhìn thấy thì y không biết giấu mặt đi đâu.

Mặc dù cảm thấy rất mất mặt nhưng đến sáng thứ Hai, để tiết kiệm tiền, Liêu Thần vẫn dùng khăn quàng che đi nửa mặt, một tay xách cặp tài liệu, một tay ôm xe lẩn đã được gấp gọn lại, ngồi sau xe Quân Tư Vũ bon bon tới chỗ làm. Y nhất định dặn dò ác ma đại nhân chọn con đường vắng vẻ yên tĩnh để tránh

có người nhận ra, tới công ty cũng là đi vòng từ cửa sau. Liêu Thần dùng chìa khóa đặc biệt mở cánh cửa riêng dẫn vào lối sau của công ty, cùng ác ma đại nhân lén lút bước vào đại sảnh lầu một.

Mặc dù bọn họ đã cố gắng đơn giản hóa mọi chuyện, thế nhưng khi nhìn thấy ác ma đại nhân ngồi trên xe lăn xuất hiện tại đại sảnh, các nhân viên khác lập tức vây lại hỏi thăm. Ngày hôm đó, chuyện Quân Tư Vũ phải ngồi xe lăn đi làm trở thành đề tài nóng hổi được buôn chuyện nhiều nhất ở công ty.

Liêu Thần không nuốt lời, dẹp qua mọi lời đồn vô căn cứ, trong văn phòng đã chuẩn bị bàn làm việc cho Quân Tư Vũ, đề bạt hắn làm thư ký riêng cho mình. Thực tế chức vụ đó cũng rất nhàn rỗi, trong khi Liêu Thần làm việc, ác ma đại nhân chỉ cần ngồi lặng im trước máy tính online mà thôi.

Nhìn qua thấy cuộc sống có vẻ như đã dần ổn định lại, Liêu Thần mệt mỏi thở ra một hơi, không nghĩ rằng mọi chuyện lại lâm vào hoàn cảnh này. Có điều, hắn còn không nghĩ tới, tất cả bây giờ mới chỉ là bắt đầu.

Hết chương 21

22. Chương 22: Ác Ma Đại Nhân Và Cuộc Ghé Thăm Của Tình Dịch

Ác ma đại nhân đang ở trên QQ đi trộm rau nhà người khác đến phi thường phấn khởi. Thừa dịp mọi người trong tổ lao công bận bịu làm việc, hắn lượn một vòng quanh friendlist, qua nhà mỗi người ăn trộm một chút.

Ngay lúc hắn đang trộm đến cao hứng, màn hình QQ bỗng nhảy ra một cái biểu tượng mặt cười, ác ma đại nhân tò mò click chuột vào đó, bắt đầu online chat nhảm. Tác giả [Con mèo phơi nắng] vô tình đi ngang qua và đã ghi lại được cuộc nói chuyện như sau :

[Ma hoàng] : Vũ Uyên, người lại trộm rau trong vườn nhà ta ! Người đang ở Nhân gian làm cái gì vậy ? Mau lặn về đây cho ta !

[Ác ma đại nhân] : Người đang ở Ma giới, làm thế quái nào lại lên được QQ vậy ?

[Ma hoàng] : Vớ vẩn ! Hiện tại Ma giới có trang bị hệ thống “câu” trộm internet ở Nhân giới, nhưng chỉ có hoàng tộc mới được sử dụng thành quả khoa học này a ! Người mau trở về cho ta, hiện tại công việc để cho bọn trẻ làm, ta không yên tâm, chỉ có người làm ta mới vừa ý thôi à !

[Ác ma đại nhân] : Không phải bây giờ hai phe đình chiến rồi sao ? Còn gọi ta về làm gì ? Mà người coi chừng bị đám người Thiên giới nghe lén cuộc nói chuyện này đó !

[Ma hoàng] : Yên tâm, cái đám thiên sứ tử thủ vì đạo kia sẽ không lên QQ đâu. Vũ Uyên, chỉ cần người trở về, ta sẽ đáp ứng hết mọi nguyện vọng của người.

[Ác ma đại nhân] : Tăng lương cho ta sao ?

[Ma hoàng] : (o) Người nói cái gì ?

[Ác ma đại nhân] : =.= Không có gì, quen tay gõ nhầm thôi ... Ta tạm thời sẽ không trở về, sau này tình thế có lẽ nguy cấp thì báo ta a invisible

[Ma hoàng] : Đừng tưởng là ta không biết người đang ẩn nick ! Được rồi, người cứ việc ở Nhân gian mà rong chơi cho chán đi ! Một ngày nào đó ta sẽ cho người biết thần uy của bản đế ! Còn nữa, nhớ nạp QQ tệ cho bản đế a !

“Đang trong giờ làm việc không được chat chit lung tung !” Liêu Thần cầm tập giấy đập nhẹ xuống bàn, đánh tan vẻ mặt đạo tặc đang cười tới âm hiểm của ác ma đại nhân.

Ác ma đại nhân sau đó liền đeo lên vẻ mặt nghiêm nghị cứng rắn, tiếp tục lách cách gõ chữ chat nhảm. Đang lúc hẩn nhảm chán chuẩn bị đeo headphone vào mạng xem phim, điện thoại trên bàn làm việc của Liêu Thần chợt vang lên.

Liêu Thần bắt điện thoại, vừa nghe một lúc sắc mặt liền ngưng trọng, thấp giọng nói, “Tôi biết rồi, sẽ thông báo cho toàn bộ công ty ngay lập tức.”

Thấy y tỏ vẻ khẩn trương, ác ma đại nhân tò mò hỏi, “Làm sao vậy ?”

“Người của tổng công ty sẽ tới kiểm tra đột xuất. Đoàn thanh tra trước đó vốn đã dự định dời lại hai tuần, để tháng sau mới tới !” Liêu Thần vội vàng đứng dậy sửa sang quần áo, vuốt phẳng lại bộ âu phục, nói, “Một tiếng nữa đoàn thanh tra sẽ tới đây, ngay cả thời gian để chúng ta tổ chức tiếp đón ở sân bay cũng không thu xếp, bọn họ quả là làm việc quyết đoán quá mức a.”

Liêu Thần nói xong liền bước ra khỏi văn phòng, xuống dưới bố trí công việc.

Còn lại một mình ác ma đại nhân trong phòng làm việc.

Đoán chừng Liêu Thần giờ này còn đang loay hoay bề bộn, căn bản sẽ không quay lại văn phòng, ác ma đại nhân liền đứng dậy bước khỏi xe lăn, tiện mông ngồi xuống ghế đệm xa hoa của Liêu Thần, xoay qua xoay lại hưởng thụ cảm giác làm tổng giám đốc. Hẩn còn cố ý cầm điện thoại, bắt chước bộ dáng của Liêu Thần, nói, “Đúng, mang bản hợp đồng số 18 lên cho tôi ... Được, chiều nay tôi phải tham gia hội nghị thiết kế, các anh nhớ chuẩn bị cho tốt.”

Sau đó ác ma đại nhân còn chuyển sang dáng ngồi bắt chéo hai chân, chống tay trên bàn, vênh mặt nói với không khí, “Liêu Thần, tác phong nghiệp vụ của cậu quá kém, làm cho công ty chịu tổn thất lớn như vậy, cầm lấy hồ sơ đi chỗ khác xin việc đi ! Cậu bị sa thải !”

Ác ma đại nhân diễn tới phát nghiện, ngó qua màn hình vi tính cũng thấy oải, liền dựa trên ghế gật gù ngủ một giấc.

P/S : Có người hỏi QQ tệ là cái gì vậy ? Nói cho mà nghe a, QQ tệ chính là một loại tiền ảo trên mạng. Ác ma đại nhân dùng QQ nhưng chưa bao giờ biết đến khái niệm nạp tiền, bởi hắn đã từng tuyên bố, tuyệt đối không cho nhà mạng tư tưởng mó được đến một đồng nào của hắn, cho nên dù có lên mạng cũng kiên quyết không mở tài khoản, lại càng không đụng tới các ứng dụng tốn tiền khác luôn.

Trong lúc ác ma đại nhân còn đang mơ mơ màng màng, chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân vang lên, hắn liền vội vàng chạy về phía xe lăn, ngẩng đi ngẩng lại thấy như vậy cũng không ổn lắm, vì vậy đứng lên, bê xe lăn trốn ra đằng sau tủ đựng đồ của Liêu Thần ở trong góc phòng. Trong tủ chồng chất đủ thứ bàn ghế rương hòm này nọ, còn có giá treo quần áo của Liêu Thần, cấu trúc tủ chìm bề ngoài nhìn vào giống như vách tường, phía trước còn có chậu cây lớn che đi, rất khó phát hiện. Ác ma đại nhân trốn ở trong này, còn có thể từ khe cửa nhìn lén tình hình bên ngoài, đột nhiên nổi lên một loại khoái cảm rình mò rất hạ cấp.

Y như hắn dự đoán, đoàn thanh tra của tổng công ty cùng Liêu Thần bước vào phòng làm việc. Có khoảng ba, bốn ủy viên thanh tra đang theo sau Liêu Thần, mặt mũi người nào cũng sáng sủa tinh anh, ác ma đại nhân vừa nhìn qua đã có cảm giác muốn khinh ghét kỳ thị. Liêu Thần không biết có phải đang khẩn trương hay không, sắc mặt trông rất khó coi.

“Để tôi giới thiệu một chút, Liêu quản lý, vị này là Đặng Nguyên Tông Giới*, lần này sẽ cùng chúng tôi tới thị sát công ty. Công ty của Đặng Nguyên tiên sinh có mối quan hệ hợp tác rất chặt chẽ với công ty chúng ta, phần lớn hợp đồng mậu dịch của chúng ta hoàn thành được là nhờ sự giúp đỡ của ngài đây, vậy nên đành phiền Liêu quản lý tiếp đãi chu đáo cho Đặng Nguyên tiên sinh.” Tổng phụ trách của đoàn thanh tra giới thiệu cho Liêu Thần. Người kia dáng vẻ cao ngất, bộ âu phục màu đen khoác lên người gã càng làm toát lên khí chất cao ngạo, khiến cho người ta không khỏi cung kính, khuất phục.

Lúc Liêu Thần cùng vị Đặng Nguyên tiên sinh kia bốn mắt giao nhau, sắc mặt y càng trở nên khó coi, thân thể cũng khẽ run rẩy.

Đặng Nguyên Tông Giới nhìn Liêu Thần, nở nụ cười mê người tới cực điểm, “Liêu quản lý, rất vui được gặp ngài. Tôi nghĩ chúng ta nên có một cuộc trao đổi riêng về dự án sắp tới. Đúng rồi, chủ nhiệm Trương,

hay là các anh cứ tiếp tục đi thị sát công ty, tôi cùng Liêu quản lý đây sẽ ngồi lại văn phòng, bàn bạc về kế hoạch ra mắt nhãn hiệu trang sức mới ở Châu Á vào mùa hè năm nay.”

“Được, Đằng Nguyên tiên sinh xin cứ tự nhiên.” Đoàn thanh tra rầm rập nghe theo lời gã, ngoan ngoãn lui ra ngoài.

Đợi những người kia rời đi hết, Đằng Nguyên Tông Giới vươn tay nắm lấy eo Liêu Thần, không cần biết y có đồng ý hay không, hung hăng cưỡng ép. Liêu Thần bị hôn đến hít thở không thông, chân tay không ngừng giãy giụa chống cự.

Đợi cho gã buông tay, Liêu Thần cắn răng nói, “Vì cái gì ! Vì cái gì anh lại xuất hiện ở đây ?!”

“Cậu cho rằng mấy năm qua ta thực sự buông tha cho cậu sao ? Cậu cho rằng có thể thoát khỏi tay ta sao ? Thần, nói cho cậu biết, dù cậu có chạy tới chân trời góc bể, ta vẫn có thể tìm được cậu, thế lực của ta trải rộng khắp thế giới này !” Đằng Nguyên Tông Giới bá đạo tuyên bố, “Có điều, mấy năm qua ta muốn giải quyết triệt để chuyện thừa kế, rốt cục cũng thay thế được địa vị của cha ta, trở thành bang chủ của tổ chức yakuza lớn nhất hiện nay. Thần, có lẽ cũng đến lúc ta nên lấy lại những thứ thuộc về ta rồi a !”

“Không ! Đừng quấy rầy cuộc sống của ta ! Ta chịu đủ rồi ! Đằng Nguyên ! Người là đồ ác ma !” Liêu Thần kích động hét lên.

Thì ra gã kia chính là Đằng Nguyên Tông Giới, đại thiếu gia hắc đạo trước kia đã điên cuồng nhốt giữ, đối với Liêu Thần luôn là thái độ độc chiếm cùng chấp nhất ái tình.

“Ha ha ! Đúng vậy, ta chính là ác ma, hơn nữa còn là ma hoàng a !” Đằng Nguyên cười tà ác, áp sát lấy Liêu Thần, gặm cắn môi y.

Cùng lúc đó, trên màn hình vi tính ở đằng sau bọn họ bỗng nhảy lên cửa sổ chat, Quân Tư Vũ vừa nãy lại quên chưa thoát nick QQ.

[Ma hoàng] : Vũ Uyên, có định nạp QQ tẹ cho ta không vậy ? Nhìn tài khoản trống không, ta thật thấy hoài nghi thành ý của người a ...

Đó, vị đó mới đích thực là Ma hoàng bệ hạ a

Ác ma đại nhân trốn trong tủ nhìn trộm, đột nhiên có cảm giác giống như đồ vật của mình sắp bị người khác cướp mất, đối với gã tên Đằng Nguyên Tông Giới kia, hẳn cảm thấy vô cùng chán ghét.

Hết chương 22

23. Chương 23: Ác Ma Đại Nhân Gặp Phải Bi Kịch Ái Tình Sến Súa

“Ta, Đằng Nguyên Tông Giới, tuyệt đối sẽ không buông tay từ bỏ tình yêu !” Đằng Nguyên cao giọng tuyên bố, không chút che dấu tham vọng độc chiếm của mình đối với Liêu Thần.

“Đằng Nguyên ! Anh vì sao lại không hiểu ! Tình yêu bị cưỡng ép cuối cùng sẽ không có kết quả !” Liêu Thần kích động hét lên. Y muốn đẩy Đằng Nguyên ra nhưng lại càng bị gã ôm chặt hơn. Đằng Nguyên đẩy y xuống sofa, đè lên áp đảo khiến cho Liêu Thần không cách nào giãy giụa được. Gã bắt đầu cởi bỏ thắt lưng bằng da đắt tiền, theo từng động tác, chiếc áo sơ-mi rộng mở dần để lộ ra cơ bụng kiện mỹ. Xem ra vị thiếu gia hắc đạo này đã tập luyện rất tốt nha, thân hình như vậy còn không khiến các em gái mê mẩn ngất ngây đi.

Có điều, Liêu Thần nhìn thấy bộ dạng Đằng Nguyên như vậy liền minh bạch, gã đang muốn trên người y mà phát tiết dục vọng ! Sẽ lại giống như những ngày ở Nhật Bản, bị cầm tù đến không thể phân biệt ngày đêm ! Không ! Chẳng lẽ y dù có liều mạng chống cự cũng không thể thoát khỏi cơn ác mộng này !!

Nghĩ đến thảm cảnh trước mắt làm cho Liêu Thần ngay cả hít thở cũng khó khăn.

Đặng Nguyên vừa tháo thắt lưng xuống liền một phen đem âu phục của Liêu Thần xé bỏ. Dưới bàn tay hung hăng của gã, thắt lưng của Liêu Thần [xoẹt] một tiếng, rách làm hai, khóa kéo cũng bị xé mở. Đặng Nguyên đang muốn vươn tay thăm dò, chợt nghe thấy đằng sau vang lên tiếng bánh xe lăn tới.

“Kẻ nào tiến vào !! Chán sống rồi sao !!” Đặng Nguyên nhanh như chớp rút súng lục từ bên hông ra, chỉ vào người vừa tới đằng sau — Dục vọng đang muốn phát tiết, gã tuyệt đối sẽ không tha cho kẻ nào dám tới quấy rầy ! Đặng Nguyên vốn không phải là người tính tình hòa nhã, khi lên cơn cuồng nộ trông càng giống hùng sư hung mãnh, hơn nữa gã cực kỳ căm ghét kẻ nào làm mất hứng, vậy nên thủ hạ dưới tay đều biết, chọc giận gã đồng nghĩa với việc tự tìm đến cái chết !

Người đang bị hòng súng chĩa vào chính là Quân Tư Vũ. Ác ma đại nhân ngồi xe lăn, trên tay cầm một mớ khăn lau, mặt không biểu tình, nói, “Thật ngại quá, ta đến quét dọn vệ sinh.”

“Mẹ kiếp !” Đặng Nguyên từ trên người Liêu Thần đứng dậy, cao ngạo nhìn xuống Quân Tư Vũ đang ngồi xe lăn, khoe miệng đột nhiên cong lên lộ ra nụ cười âm độc, “Mày cố ý ? Mày tưởng một mình mày có thể làm tao dừng lại sao ? Đồ phế nhân, hay là không chờ được để người ta ‘chơi’ mày ?”

“Ta chỉ thấy một con chó hoang động dục đang muốn phát tiết thôi ?” Quân Tư Vũ nở nụ cười không kém Đặng Nguyên là bao, có khi còn mỉa mai hơn vài phần.

“Mày dám nói tao là chó hoang ?” Đặng Nguyên thu hồi dáng cười, nheo mắt nhìn hắn, “Mày cho rằng mình đang nói chuyện với ai ? Hả ? Đồ phế nhân hèn mọn !”

“Mày cho rằng mày đang nói chuyện với ai ? Đồ vượn người hèn mọn !” Ác ma đại nhân vênh mặt, trừng mắt nhìn Đặng Nguyên. Hai người cứ như vậy gườm gườm nhìn nhau khiến cho bầu không khí muốn tóe ra lửa luôn rồi.

“Tuy rằng tao không muốn ra tay với phụ nữ và người tàn tật, nhưng mày sẽ có vinh dự là ngoại lệ đầu tiên.” Đặng Nguyên nâng nắm tay, khoe miệng giương lên, “Ít nhất cũng dạy cho mày biết, làm người phải có lễ nghi !”

Dứt lời, gã liền xông tới hung hăng tung một đấm vào mặt ác ma đại nhân. Lúc Liêu Thần hoảng sợ hô lên một tiếng, ác ma đại nhân đã trúng một đấm ngay giữa mặt, Đặng Nguyên ra tay tàn bạo khiến cho hắn cả người lẫn xe đều bị ngã văng xuống đất. Ác ma đại nhân ngã sấp xuống còn bị xe lăn đè lên, mà Đặng Nguyên tỏ vẻ không muốn buông tha, nâng chân lên định đá.

“Dừng tay ! Dừng đánh nữa ! Anh ta là người tàn tật ! Căn bản không thể đỡ đòn được !” Liêu Thần lao tới can ngăn lại bị Đặng Nguyên vung tay đẩy ngã, chỉ có thể bất lực trở mắt nhìn ác ma đại nhân bị gã kia quyền đấm cước đá không thể chống cự.

Đặng Nguyên đánh tới phát nghiện, đến khi dừng tay thì ác ma đại nhân đã bị một trận trời bời. Gã bước tới chỗ Liêu Thần, nắm lấy cổ tay y, nói, “Bây giờ theo ta trở về ! Dừng nói là cái công ty cón con này, ngay cả một nửa đầu mối kinh tế của Nhật Bản ta cũng sẵn sàng giao cho cậu luôn !”

“Đặng Nguyên ! Tốt nhất là anh không nên ép buộc tôi !” Trong mắt Liêu Thần thoáng lên một tia tuyệt vọng.

“Ép buộc ? Ta chính là toàn tâm toàn ý đối tốt với cậu, Thần, cho dù là bất cứ thứ gì ta đều có thể thỏa mãn cậu, chỉ cần cậu ngoan ngoãn là người yêu của ta.” Đặng Nguyên cúi xuống hôn lên trán y, vẻ mặt bạo hòa sau một hồi nộ phát liền khôi phục khí chất trầm ổn. Gã nói, “Nếu ta nhớ không nhầm, hình như cậu còn có một cô em gái.”

“Anh định làm gì Xuyên Xuyên ?” Liêu Thần ôm ngực, cực lực đè nén phần nộ trong lòng.

“Cũng không có gì, chỉ là muốn cậu ngoan ngoãn theo ta trở về, ta đảm bảo sẽ cho em gái cậu một tương lai sáng lạn.” Đặng Nguyên đã nắm được góc chết của y.

Liêu Thần rốt cục tuyệt vọng nhắm mắt lại, “Được rồi, tôi chấp nhận, sẽ cùng anh quay trở lại Nhật Bản. Nhưng trước đó, tôi muốn anh đưa người vừa bị anh đả thương kia đến bệnh viện.”

“Xem ra cậu cũng quan tâm đến tên phế nhân này quá a. Hừ, ta còn chưa truy cứu xem quan hệ của hai người là như thế nào.” Đặng Nguyên bước tới dựng xe lăn dậy, sau đó kéo Quân Tư Vũ đang nằm không

nhúc nhích trên mặt đất, ném hấn vào xe lăn. Gã ra vẻ quan tâm vỗ vai ác ma đại nhân, dữ tợn cười tà, ghé vào tai hấn nói nhỏ, “Nếu dám tơ tưởng đụng đến người của ta, ta sẽ chặt hai tay ngươi, cho ngươi biến thành người côn, hừ hừ.”

“Ngươi cũng thật ngu xuẩn, nghĩ ta sợ ngươi ?” Quân Tư Vũ vẫn như trước lạnh lùng cười.

“Ngươi thật sự là không muốn sống nữa sao ? Tưởng to mồm là dũng cảm à ? Ngươi chờ đó cho ta !” Đằng Nguyên không muốn Liêu Thần lại quấy rầy gã cho Quân Tư Vũ một trận, vì vậy cố ý lấy điện thoại ra bấm số gọi, “Alô, là Yamato hả ? Đến văn phòng tổng giám đốc, tôi muốn nhờ cậu đưa một người đi bệnh viện.”

Lát sau, một gã đàn ông bộ dạng như bảo kê hung ác bước vào, Đằng Nguyên sắc mắt ra hiệu, gã liền hiểu ý, đưa Quân Tư Vũ ra khỏi phòng. Liêu Thần nhìn bóng ác ma đại nhân sắp đi khuất, lên tiếng gọi, “Đợi đã !”

Quân Tư Vũ quay đầu lại, thấy y lục lọi trong ngăn kéo, rút ra một tờ chi phiếu nhét vào tay hấn, “Đây là phần đền bù tôi muốn đưa cho anh, mật mã là 68. Quân Tư Vũ, có lẽ chúng ta sẽ không còn gặp lại nữa, chân của anh, thật xin lỗi ...”

Nói xong, y quay lại nhìn Đằng Nguyên, lạnh lùng nói, “Anh có biết tại sao người này bị liệt không ? Là vì cứu tôi ! Anh luôn mở miệng nói tôi là người yêu của anh, vậy lúc tôi gặp nguy hiểm anh ở đâu ?! Nếu không có anh ta cứu, hiện tại anh đang đối mặt với một cỗ thi thể là tôi rồi ! Đằng Nguyên, người anh cần không phải là tôi, anh chỉ cần một nô lệ mặc anh bài bố mà thôi !”

Đằng Nguyên nghe xong liền trầm mặc một hồi, rốt cục nói, “Thì ra mọi chuyện là như vậy. Là tại ta không điều tra kỹ, thực xin lỗi, Thần, để cậu phải ủy khuất rồi, nhưng ta thực sự yêu cậu, chỉ là không chịu được khi thấy cậu thân cận cùng người khác. Được rồi, vừa nãy là ta không tốt, đã thương ân nhân của cậu. Ân nhân của cậu cũng là ân nhân của ta, ta sẽ thay cậu báo đáp.”

Sau đó gã rút từ trong túi áo ra một tấm thẻ tín dụng, trên đó khắc một hàng dài những con số, đưa cho ác ma đại nhân, “Số tiền này có đủ đền bù nửa đời còn lại cho anh không ?”

Ác ma đại nhân cầm lấy tấm thẻ, nhìn nhìn một lúc, khinh thường nói, “Một triệu Yên ? Dùng cái này để mua chuộc ta ? Nói cho ngươi biết, ta căn bản không cần tiền của ngươi !”

“Còn chê ít ?” Đằng Nguyên cười lạnh, xé thêm một tấm chi phiếu nữa, “Thêm hai triệu Yên nữa, thế nào ?”

Quân Tư Vũ cầm lấy tờ chi phiếu, [xoẹt xoẹt] hai tiếng xé bỏ, sau đó rất có cốt khí lên tiếng, “Tôn nghiêm không phải là thứ dùng tiền mua được. Ngươi đừng nghĩ có tiền là mua được tất cả !”

“Hừ, muốn cầm hay không là việc của ngươi, Thần, cậu thấy đấy, không phải là ta không muốn báo đáp, mà là anh ta không chịu nhận a. Được rồi, ta thấy giờ cậu không còn gì lưu luyến nữa, vậy hãy theo ta về khách sạn, ngày mai chúng ta sẽ đáp máy bay về Nhật.” Đằng Nguyên phát tay ý bảo gã kia đưa Quân Tư Vũ đi, còn mình thì sửa sang lại quần áo.

Liêu Thần trong mắt nhòa lệ nhìn theo ác ma đại nhân, miệng lầm bầm, “Quân Tư Vũ, là tôi hiểu lầm anh ... thực xin lỗi ... cho đến hôm nay tôi mới biết được, anh là người tốt ...”

“Liêu tổng, đáng tiếc là tôi không đợi được đến ngày ngài tăng lương cho tôi rồi.” Quân Tư Vũ cười buồn. Hai người bỗng dưng sâu sắc cảm nhận được bi kịch của Romeo và Juliet.

Đằng Nguyên kiên nhẫn không nổi, kéo Liêu Thần lại, phát tay bảo gã kia mau đưa Quân Tư Vũ đi, sau đó liền khóa trái cửa, định tiếp tục chuyện vừa nãy còn dang dở. Liêu Thần thống khổ nói, “Sớm muộn cũng là người của anh, không thể cho tôi giữ lại một chút tôn nghiêm cuối cùng ở công ty này sao ?”

“Được rồi, ta cho cậu nửa ngày thu xếp công việc, đúng 8 giờ tối nay đến quán bar Đế Vương 808 tìm ta, bằng không, cậu tự hiểu.” Đằng Nguyên nói.

Đằng Nguyên đi rồi.

Liêu Thần thẫn thờ ngồi trong phòng làm việc suốt hai tiếng đồng hồ. Sau một hồi thống khổ dằn vặt, y lấy từ trong ngăn kéo cuối cùng ra một chiếc hộp gỗ tinh xảo, run rẩy cầm chìa khóa mở nắp hộp, cầm lấy con dao nhỏ trong hộp.

Y biết rõ cuồng vọng của Đằng Nguyên, một khi ở cùng gã, chắc chắn sẽ bị giày vò đến chết đi sống lại, tuyệt không bỏ qua. Thời gian sống trong địa ngục kia, y chịu đủ rồi, hiện tại y tuyệt đối không muốn lại phải sống trong những ngày đau khổ đó nữa. Cho dù đã bị kéo xuống bùn đen, y vẫn muốn giữ lấy một chút tôn nghiêm cuối cùng của bản thân. Về điểm này, y và Quân Tư Vũ đều nghĩ giống nhau.

Ở nơi này, ngoại trừ em gái, y không còn ai thân thích, ấn tượng sâu đậm trong tâm trí chỉ có người kia, giống như số mệnh đưa đẩy phải cùng y đây đưa không dứt, cũng bởi vì y mà chịu lấy thương tật suốt đời, Quân Tư Vũ. Nghĩ tới đó, y không khỏi cười khổ. Thật xin lỗi, Xuyên Xuyên, Quân Tư Vũ, cả đời này tôi đành mắc nợ hai người.

Món nợ này, xin để kiếp sau báo đáp.

Y muốn dùng cái chết của mình để trả thù Đằng Nguyên !

Hết chương 23

24. Chương 24: Kế Hoạch Cứu Viện Của Ác Ma Đại Nhân

Chuyện kể rằng Quân Tư Vũ bị gã vệ sĩ kia đưa xuống đến lầu một liền thẳng tay ném hán nằm lăn lóc trên đại sảnh, sau đó nghênh ngang rời đi. Mất thấy đoàn thanh tra đã ra về, một đám viên chức giỏi hóng chuyện mới chạy tới, vây quanh người hiện được cấp trên tính nhiệm nhất – Quân Tư Vũ để tìm hiểu tin tức. Quân Tư Vũ một câu cũng không nói, lồm cồm ngồi vào xe lăn, đột nhiên [rắc] một tiếng, chiếc xe lăn đổ sập khiến cho hán cũng ngã lăn xuống theo chiếc xe. Thì ra hàng second-hand giá ba trăm đồng cũng chẳng chịu nổi sự chà đạp của Đằng Nguyên, toi rồi.

“Tổ trưởng, anh có sao không ?” Mấy người trong tổ hậu cần vội vàng chạy tới đỡ Quân Tư Vũ dậy, dìu hán ngồi xuống ghế. Quân Tư Vũ nói, “Phiền mọi người nhờ ai đó đưa tôi về được không ?”

“Sếp, để em.” Tiểu Trương hăng hái xung phong công ác ma đại nhân lên, những người khác thì chạy ra cửa bắt xe. Vất vả lắm mới có một chiếc taxi đỗ lại, lái xe có chút lo lắng hỏi, “Anh ta bị làm sao vậy ? Chắc không phải là bệnh cấp tính chứ ?”

“Không phải, không phải, là bị trặc chân thôi, giờ đưa anh ấy về nghỉ ngơi.” Tiểu Trương vội vàng giải thích, không dám nói là ác ma đại nhân bị liệt. Mấy gã lái xe sợ nhất là gặp phải trường hợp mắc chứng đại tiểu tiện không khống chế, thà không bắt khách còn hơn.

Ngồi vào xe, Tiểu Trương quan tâm hỏi ác ma đại nhân, “Tổ trưởng, xe lăn của anh hỏng rồi, sau này đi làm thế nào đây ?”

“Ở nhà vẫn còn một đôi nạng gỗ.” Quân Tư Vũ nói.

“Tổ trưởng à, anh chống nạng đi có được không đó ?” Tiểu Trương hỏi.

“Không thành vấn đề.” Quân Tư Vũ vừa nói vừa đưa địa chỉ cho lái xe, Tiểu Trương nhìn qua liền không nén nổi tò mò, “Tổ trưởng, sao địa chỉ nhà anh bây giờ khác với hồi trước a ?”

“Tôi chuyển nhà.” Quân Tư Vũ tỉnh bơ đáp lời.

Tiểu Trương tốt bụng đưa hán về tới chung cư, còn dìu lên tận nhà, đến lúc đó mới phát hiện người ra mở cửa chính là em gái tổng giám đốc — Liêu Xuyên Xuyên.

“Tổ trưởng, hình như đây là nhà của Liêu tổng a !” Tiểu Trương kinh ngạc vô cùng.

“Đúng vậy, anh Quân hiện giờ đang chung sống với anh hai em đó nha !” Liêu Xuyến Xuyến cố ý nói thật mập mờ. Tiểu Trương không dám hỏi nhiều, mang theo một bụng đầy nghi vấn cùng suy diễn ra về.

Đã hơn 7 giờ tối, Liêu Thần vẫn chưa về, Liêu Xuyến Xuyến nhận được điện thoại của y, ngữ khí nghe vẫn tỉnh táo minh mẫn, dặn dò Liêu Xuyến Xuyến cẩn thận. Y nói trong ngăn tủ cuối cùng ở đầu giường có giấu sổ tiết kiệm, đại khái có hơn mười vạn gửi ngân hàng, bảo Liêu Xuyến Xuyến ngày mai mang hết sổ tiết kiệm cùng thẻ tín dụng rời khỏi nơi này, tới ở nhờ nhà người thân tại thành phố C.

Liêu Xuyến Xuyến có dự cảm không tốt, vội vã hỏi thăm tình hình, thế nhưng Liêu Thần đã gác máy, chỉ còn nghe thấy từng tiếng [tút tut] vang dài trong điện thoại.

“Anh hai rốt cục đã xảy ra chuyện gì vậy !” Liêu Xuyến Xuyến quay sang hỏi Quân Tư Vũ, trên mặt tràn đầy lo lắng.

“Thật ra anh của nhóc ...” Ác ma đại nhân đem hết mọi chuyện vừa xảy ra kể lại cho con bé.

Liêu Xuyến Xuyến nghe xong giống như bị sét đánh ngang tai, không thể tưởng tượng được chuyện như vậy lại có thể xảy ra !!! Cứ nghĩ mấy tình huống này chỉ xuất hiện trong đam mỹ tiểu thuyết, không ngờ giờ diễn ra rành rành trước mắt luôn nè !! Lại càng khó tin hơn chính là, anh hai bình thường nhìn qua luôn có vẻ tinh anh lạnh lùng, vậy mà lại sắm vai tiểu thụ bị ngược đãi mới ghê a !!

“Ác ma đại nhân ! Gã Đổng Nguyên nhất định sẽ hành hạ tra tấn anh hai ! Vừa rồi anh hai nói chuyện giống như muốn đi tìm cái chết vậy ! Cầu ngài cứu anh ấy đi !” Liêu Xuyến Xuyến quỳ rạp xuống trước xe lăn của ác ma đại nhân.

“Muốn cứu hần cũng được, nhưng nhóc con người quên rồi sao, cùng ác ma giao dịch sẽ phải trả một cái giá rất lớn, Liêu Xuyến Xuyến, người thật sự đã chuẩn bị tinh thần ?” Ác ma đại nhân cho đến bây giờ vẫn duy trì vẻ mặt bình thản.

“Ta có thể đánh đổi hết cả ! Cái gì cũng được ! Kể cả là tính mạng của ta ! Ngài mau lấy đi ! Chỉ cần đi cứu anh hai !” Liêu Xuyến Xuyến quỳ trên mặt đất, ôm lấy ống quần Quân Tư Vũ, khóc ròng van xin.

“Điều kiện của ta chính là ... thu hồi lại ma lực của người, hơn nữa sau này không được bám theo ta đòi xin mấy thứ năng lực như vậy nữa !” Ác ma đại nhân mỉm cười, với hần dùng mạng người để trao đổi cũng chỉ rẻ mạt vậy thôi.

“Được được được ! Ta hứa sẽ không bao giờ nói chuyện đó nữa ! Cầu xin ngài ! Cầu xin ngài !” Liêu Xuyến Xuyến vẫn quỳ rạp trên mặt đất, giờ phút này con bé mới nhận ra, ác ma đại nhân thật sự rất khủng bố ! Thì ra trong lòng hần, mấy vụ liên quan đến mạng người cũng chẳng khác nào chuyện phiếm qua ngày.

“Được rồi, vừa vặn đến buổi tối, sẽ không làm người ta chú ý !” Ác ma đại nhân cuối cùng cũng đứng dậy bước ra khỏi xe lăn.

“Dẫn ta cùng đi ! Ta muốn nhìn xem tên hồn đản dám khi dễ anh hai ta sẽ bị đập tới tã thế nào !” Liêu Xuyến Xuyến đầy căm phẫn nói.

“Tùy người.” Ác ma đại nhân lạnh lùng nói. Sau đó hần liền mặc áo khoác dài, đội mũ, mang khẩu trang, Liêu Xuyến Xuyến cũng nghe theo lời hần mà ăn mặc kín mít, thiếu điều đeo thêm kính đen nếu không phải bên ngoài trời đã tối mịt.

Dưới sự dẫn dắt của ác ma đại nhân, kế hoạch giải cứu Liêu Thần bắt đầu !!!

Bảy rưỡi tối, ác ma đại nhân cùng Liêu Xuyến Xuyến an tọa trên tuyến xe bus số 2.

Liêu Xuyến Xuyến khấn trương cõi áo mưa, ngồi ở ghế đằng sau ôm theo đôi nạng gỗ của ác ma đại nhân, cẩn thận nói, “Ác ma đại nhân, chúng ta ngồi xe bus làm gì ! Sao không bay luôn cho nhanh !”

“Ta muốn đến nơi này một chút.” Ác ma đại nhân dán mắt vào tờ báo, vừa đọc vừa nói.

“Còn đi đâu nữa ? Anh hai không phải là tới quán bar Để Vương rồi sao ?”

“Đi lấy xe điện của ta !” Câu trả lời của ác ma đại nhân làm Liêu Xuyên Xuyên muốn ngã rạp ra luôn.

.
. .

Tám giờ tối, ác ma đại nhân đem xe điện ba bánh ra khỏi bãi gửi xe, Liêu Xuyên Xuyên ngồi ghế đằng sau, vẫn ôm khư khư bộ nạng gỗ, cùng ác ma đại nhân phóng như bay trên quốc lộ.

Con bé đột nhiên nổi lên cảm giác giống như trứng sứt anh hùng sắp liều chết xông vào sào huyệt của địch, mặc dù cả hai đang cưỡi xe điện mà đi, kích động trong lòng vẫn là khó nén nổi.

“Có cần gọi bọn Ngải Dịch và Lục Y đến giúp không ?” Cứ nghĩ đến đối phương là một tay tài phiệt trong giới tài chính, nhất định thế lực rất lớn, theo ngôn ngữ cổ trang chính là cao thủ dưới trướng nhiều như mây.

“Không cần hai tên phế vật kia.” Vừa ra khỏi nội thành, ác ma đại nhân liền nhấn ga tăng tốc, phóng còn nhanh hơn tốc độ hạn định của xe điện, vượt luôn mấy cái đèn đỏ.

.
. .

Chín giờ tối, ác ma đại nhân dẫn theo Liêu Xuyên Xuyên tới trước cửa quán bar Đế Vương.

Tiến vào đại sảnh xa hoa đèn đuốc sang trọng ở lầu một, cô nàng tiếp viên xinh đẹp nhiệt tình đi tới, hỏi hai người có cần phục vụ gì không. Ác ma đại nhân nói, “Tôi có đặt chỗ trước rồi.” Nói xong liền móc từ túi áo lấy ra CMND cùng thẻ tín dụng, tiến về phía quầy tiếp tân.

Trong lúc đó, Liêu Thần đã ở trong thang máy, đi lên phòng VIP trên tầng cao nhất.

Ác ma đại nhân không nhanh không chậm kéo Liêu Xuyên Xuyên đi theo sự chỉ dẫn của tiếp tân vào phòng đã đặt từ trước đó, đến khi xác định bên ngoài không còn ai, hắn mới tuyên bố kế hoạch cứu viện toàn diện triển khai !!!

Từ trong phòng VIP ở trên tầng cao nhất có thể nhìn ra bể bơi bên ngoài cùng khu vườn nho nhỏ được cắt tỉa kỹ lưỡng, cửa sổ bằng thủy tinh cực lớn phản chiếu lại lớp màng sáng rung động từ mặt bể bơi, cùng với những ngọn đèn hình thù kì lạ điểm xuyết ánh sáng khiến cho khung cảnh càng thêm rực rỡ, mang hơi hướm phong cách Châu Âu rộng rãi xa hoa.

Căn phòng này, dù khiêm tốn nhận xét cũng có thể xếp vào hàng một trong những khách phòng xa xỉ nhất thế giới.

Một đêm ở đây có khi tốn tới hàng vạn đồng, không hổ danh [tòa kim ốc] dành cho giới thượng lưu vùng tiền như rác.

Đằng Nguyên Tông Giới – kẻ được xưng là thái tử trong thế giới ngầm Nhật Bản, lúc này đang khoác hồ bộ đồ ngủ thuần trắng, những đường cong kiêu mỹ như ẩn như hiện dưới lớp vải bông mềm mại. Gã nằm dài trên ghế dựa bên thành bể bơi, chậm rãi nhắm nháp hương vị rượu nho thượng hạng của Pháp từ thế kỷ 18, thanh thoi chờ [con mồi] tới.

Liêu Thần, tuyệt đối sẽ không không có chuyện để cậu rời đi, cậu là của ta.

Khẽ vươn lưỡi liếm đi giọt rượu còn vương bên khóe miệng, Đằng Nguyên lộ ra nụ cười quỷ dị mê người, tựa như dã thú đang chuẩn bị đi săn.

Bên dưới áo ngủ của gã, cái gì cũng không mặc.

Lúc sau, một gã bảo tiêu tiến tới báo tin, Liêu Thần đã tới.

“Dẫn vào đi !” Đàng Nguyên đem chén rượu đặt lên bàn, hai tay đưa tới trước ngực, hít một hơi thật sâu, chờ đợi thời khắc tuyệt vời sắp đến.

Thời khắc của sự hưởng thụ.

Nhưng đối với Liêu Thần mà nói, đây chính là lúc y phải giải quyết dứt điểm mọi việc.

Y đã không còn đường lui.

Muốn vào được căn phòng này phải trải qua mấy vòng kiểm soát bên ngoài. Tính mệnh của Đàng Nguyên rất đáng giá, không chỉ đối với thế lực ngầm Nhật Bản mà còn là với cả giới lãnh đạo tài chính trên toàn thế giới, bởi vậy bên cạnh gã luôn có một đám bảo tiêu thân thủ hơn người, còn có vệ sĩ ngầm được gia tộc huấn luyện, đảm bảo an toàn tuyệt đối.

Chính vì thế nên trưa nay, Liêu Thần đã không tiếc bản thân mà cắt đi một mảng tóc, dùng tóc giả che lại, bên dưới lén giấu theo lưỡi dao mỏng dính.

Nhờ vào cách này, y thuận lợi qua mắt đám bảo tiêu, bị dẫn tới trước mặt Đàng Nguyên.

Đàng Nguyên giống như tướng quân thắng trận, nhìn thấy Liêu Thần bị dẫn tới liền cao hứng vỗ tay hai cái, gã bảo tiêu từ đằng sau khiêng tới một chiếc rượu nhỏ được trạm khắc tinh xảo, mở ra bên trong là những dụng cụ tra tấn nạm đầy vàng bạc và đá quý. Chỉ riêng đám đồ chơi SM đó thôi đã đáng giá cả vạn đồng rồi.

“Thần, đêm nay hai chúng ta phải ‘chơi’ trò gì đó để chúc mừng cuộc hội ngộ này mới được.” Đàng Nguyên đắc ý cười nói, tiếng cười ha hả vang khắp sân phòng.

“Tôi muốn anh đầu tiên phải cam đoan đảm bảo an toàn cho em gái tôi.” Liêu Thần nói, mặt vô biểu tình.

“Yên tâm, Đàng Nguyên Tông Giới ta đã nói tuyệt sẽ không nuốt lời.” Đàng Nguyên ngồi bắt chéo hai chân, nheo mắt nhìn y, “Bây giờ nghe lời ta, cởi bỏ quần áo, giống như trước kia chúng ta đã từng làm ! Khi đó trông cậu cũng thật hưng phấn”

“Đừng nói nữa !!!” Liêu Thần run run môi, mặt mũi xanh mét.

Hết chương 24

25. Chương 25: Cuộc Giải Cứu Của Ác Ma Đại Nhân

Ác ma đại nhân cùng Liêu Xuyên Xuyên lén lút tới gần phòng thang máy, thế nhưng trước cửa thang máy lại có hai gã vệ sĩ cao to đứng chắn giữ không cho ai tiếp cận.

Vì vậy hai người đành nấp vào góc rẽ hành lang, nhỏ giọng bàn bạc.

“Ác ma đại nhân, chúng ta phải làm sao bây giờ ?” Liêu Xuyên Xuyên sợ hãi hỏi.

“Nhóc con này, chưa xem qua phim hành động của Mĩ sao ? Còn không biết mấy diễn viên kia làm thế nào ? Hả ?” Ác ma đại nhân tháo mũ cùng khẩu trang, cả áo khoác bên ngoài cũng cởi xuống luôn, lộ ra lớp áo len lông cừu bên trong. Mặc dù đồ của ác đại nhân toàn là hàng đại hạ giá rẻ tiền, thế nhưng trông lên người hẳn lại có cảm giác khác hẳn, giống như người mẫu chụp hình quảng cáo cho mấy hãng thời trang nổi tiếng. Chỉ là, có anh hùng đơn độc nào lại mặc áo len lông cừu đi xả thân cứu đời không ? Hả ? Như trong truyện tranh á, ít nhất cũng phải khoác một cái áo choàng đen dài trông cho thật ngầu chứ ...

Liêu Xuyên Xuyên nhìn trang phục của ác ma đại nhân mà không thốt được lời nào.

Lúc này, ác ma đại nhân đã chống nạng tới gần hai gã vệ sĩ kia.

“Mày là ai ?” Một gã cảnh giác đưa tay chặn lại.

“Ta tới tìm người.” Đối mặt với mấy tên mặt mũi hung ác như vậy mà tâm không hoảng loạn, ác ma đại nhân cũng thật không tầm thường.

“Biến đi ! Đừng có kiếm chuyện !” Gã vệ sĩ đẩy mạnh một cái, vậy mà ác ma đại nhân một phen cũng không bị di chuyển, đứng vững như tượng đá.

“Ê !” Đường như phát hiện ra chuyện gì khác lạ, hai gã vệ sĩ lập tức rút súng chĩa về phía ác ma đại nhân, “Rốt cuộc mày là ai ?”

Liêu Thần đứng trước mặt Đằng Nguyên, chậm rãi cởi bỏ quần áo, từng chiếc lại từng chiếc rơi xuống.

Đến khi y bắt đầu mở từng nút cúc trên áo sơmi, Đằng Nguyên đột nhiên chồm tới, như con báo lao lên vỗ mồi, ôm lấy Liêu Thần cùng ngã vào bể bơi.

Nước bể làm áo của Liêu Thần ướt sũng, dán sát vào da thịt. Sơ mi màu trắng bị nhúng nước liền trở nên trong suốt, khiến cho hai hạt thù du trước ngực y ẩn ẩn hiện hiện. Đằng Nguyên thấy thế liền nổi lên thú tính, đem y phục trên người Liêu Thần xé thành từng mảnh nhỏ, thả trôi bồng bềnh trên mặt nước, mà gã thì đưa tay túm lấy gáy Liêu Thần, đẩy y chìm sâu vào trong bể, thật sâu hôn xuống.

Vào lúc này, Liêu Thần thừa dịp y cùng Đằng Nguyên thân cận một chỗ, lén vươn tay kéo mớ tóc giả, cầm thật chắc lấy dao nhỏ, bất chấp lưỡi dao cứa vào da thịt, một mực nhằm vào động mạch cổ của Đằng Nguyên đâm xuống !

Đằng Nguyên không hổ là được huấn luyện từ nhỏ, vung tay một phát bắt được cổ tay Liêu Thần. Gã dùng sức vận nhẹ, Liêu Thần bị đau liền buông dao ra, lưỡi dao cùng máu tươi tí tách nhỏ xuống hồ. Đằng Nguyên hung hăng nói, “Thần, chiêu này cũ quá rồi ! Cậu cho rằng chỉ một mình cậu là có thể giết ta sao ?” Dứt lời, gã lập tức kéo Liêu Thần từ trong nước lên bờ, đưa y áp đảo bên bờ đá cẩm thạch, càng thêm điên cuồng ôm hôn cùng ve vuốt.

Đang dở dang làm “chính sự”, đột nhiên bên ngoài có tiếng hét thảm, Đằng Nguyên cảnh giác ngẩng đầu lên, còn tưởng là kẻ thù tìm tới, thế nhưng gã thật nghĩ không ra có tên nào to gan tìm được đến tận đây a. Ra lệnh một câu bằng tiếng Nhật, ngay lập tức, từ trong chỗ tối có năm, sáu ninja bật mặt nhảy vọt ra — những người này đều là vệ sĩ riêng của Đằng Nguyên, được lựa chọn từ những người xuất sắc nhất trong gia tộc ninja, lợi hại không kém bộ đội đặc chủng của Mỹ luôn !

Đám ninja lập tức thi triển đội hình bảo vệ Đằng Nguyên, có tên đằng sau còn đeo nguyên một khẩu bazooka to bự. Cả đám nhìn chăm chăm về hướng có tiếng thét vang lên, vũ khí nắm chặt trong tay.

Trong bóng tối, “kẻ đánh lén” chậm rãi bước tới. Thấy người nọ tập tễnh xuất hiện trong tầm mắt, Đằng Nguyên không khỏi kêu lên, “Thằng cha tàn phế !!!”

Thì ra người đang chống nạng đi tới kia chính là Quân Tư Vũ !!

Thật khó tin, một kẻ tàn tật, tay không tác sát lại có thể hạ gục cả đám vệ sĩ bên ngoài, còn nghênh ngang tới đây !

Hết thấy đều hoang đường !!

“Đằng Nguyên, chúng ta lại gặp nhau a !” Quân Tư Vũ ngược lại mở miệng lên tiếng trước.

“Thật nghĩ không ra là ngươi, hừ, ta thấy ngươi khỏi cần nguy trang đi. Ngươi căn bản không có tàn phế què quặt gì a !” Đằng Nguyên đứng giữa vòng vây của ninja, gằn giọng.

“Nhiều lời nói nhằm làm gì, ta tới đón Liêu Thần.” Trong mắt Quân Tư Vũ ánh lên vẻ lạnh lùng, mấy ninja kia theo bản năng đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

“Đại ca ! Người này không đơn giản !” Một ninja lên tiếng cảnh báo.

“Xử hấn !” Đằng Nguyên dứt khoát ra lệnh. Ngay cả đám ninja này cũng nhận định như vậy, Quân Tư Vũ quả nhiên không phải người bình thường ! Vậy mà lúc trước gã lại không phát hiện ra, khá khen cho hần cũng giỏi che giấu đi !

Hai tên ninja cùng lúc xông lên tấn công, kiếm ánh sáng lóa chia thành hai hướng bỏ về phía Quân Tư Vũ. Vậy mà trong nháy mắt, còn chưa kịp nhìn thấy động tác của hần, cả hai đã ôm trần ngã xuống.

Chỉ trong nháy mắt đã xử lý gọn hai tên ninja ! Đằng Nguyên sợ tới ngây người !

“Đại ca ! Tên này chắc chắn là người nhân bản của tổ chức sát thủ N.C !” Một tên ninja trên mặt có đeo kính đo chỉ số sức mạnh, trong nháy mắt đem ác ma đại nhân ra mổ xẻ đo đạc, thế nhưng đến khi kết quả phân tích hiện ra, chỉ số đều là vượt quá giới hạn của con người a !

Mà Liêu Thần lúc này nằm hôn mê trên mặt đất, không hay biết chuyện gì đang xảy ra.

“Người nhân bản ? Các người cũng thật giỏi tưởng tượng !” Ác ma đại nhân phát dương thần uy, ma tính dần dần hiển lộ, trong bóng tối, đôi mắt lóe lên sắc u lam quỷ dị khiến người ta không khỏi sợ hãi !

“Nổ súng !” Đằng Nguyên kêu to ————— gã không ngờ khi tới thành phố này lại gặp phải một kẻ có khả năng đe dọa tính mạng lớn đến như vậy ! Từ trước đến giờ chưa từng có sát thủ nào tiếp cận được gã quá trăm bước chân !

Theo lệnh của Đằng Nguyên, một tên ninja khiêng bazooka lên, bóp cò —————

[RẦM —————!!]

Tiếng nổ cực lớn vang lên, đầu đạn hỏa tiễn phóng bay ra, tên ninja kia chịu không nổi sức giạt phản lại, bị hất bay qua một bên.

Vì vậy, Đằng Nguyên được chứng kiến cảnh tượng khó tin nhất trên đời — đầu đạn hỏa tiễn kia vừa phóng tới, ác ma đại nhân vươn tay đỡ lấy, nắm trong tay tung qua tung lại như một món đồ chơi.

Ngồi xổm xuống, ác ma đại nhân nhẹ nhàng đem đầu đạn hỏa tiễn kia đặt cạnh thành bể bơi, sau đó ngẩng đầu nói, “Nhân mạng là thứ rất yếu ớt, nếu không biết cách giữ gìn, nó sẽ rất dễ dàng tan vỡ. Giống như thứ hỏa tiễn dễ phát nổ này. Đám nhân loại ngu xuẩn các người muốn lựa chọn thế nào đây ? Muốn ta cho đầu đạn này im lìm tắt ngúm ? Hay là ở khoảng cách này phát nổ, cho các người tan thành mây khói ?”

“Dừng tay !” Đằng Nguyên khản trương vô cùng, vội vàng xua tay, hét lớn, “Được rồi ! Rốt cục người muốn gì ?”

“Trả Liêu Thần lại cho ta.” Ác ma đại nhân khí thế áp đảo khiến cho những người ở đó đều dựng tóc gáy, hần lạnh lạnh cười, nâng một ngón tay, nói, “Tuân theo quy luật tuần hoàn của nhân loại, dung nhập vào hệ thống yếu ớt mà loài người hèn mọn xây dựng lên — ta nghĩ, chỉ cần một thứ nào đó mà nhân loại các người coi trọng, các người không cần giải thích, cũng không có tư cách giải thích, chỉ cần hiểu rằng — phần là thứ ác ma muốn có được, thì bất luận kẻ nào cũng không thể cướp đi, thần không thể, số mệnh không thể, người, cũng không thể !”

Vừa dứt lời, ma khí đột nhiên tăng vọt, mấy ngọn đèn treo trên tường giống như bị bóng đêm nuốt chửng, một tia sáng cũng không thể lọt qua. Đám người Đằng Nguyên giống như bị cảm giác tuyệt vọng khủng bố xâm lấn tâm hồn, so với kiếm đâm dao cắt còn đau đớn hơn nhiều, toàn thân cứng ngắc không thể cử động. Ác ma đại nhân ưu nhã bước tới, vậy mà lại giống như ác thú lướt qua, sát khí đem Đằng Nguyên nhấn chìm.

Đây là

Ma !!!

Ma ... ma ...ma ... !!! Loại cảm giác khó nói lên lời ! Cấm kỵ ! Giết chóc ! Diên cuồng ! Bị nhấn chìm đến chết !

Đủ loại cảm thụ cực đoan hội tụ tại một điểm, đó chính là sự trùng kích của ác ma !!

Đó mới thực sự là diện mục của ác ma !

Thẳng đến khi Liêu Thần bị Quân Tư Vũ đưa đi, rất lâu sau, Đằng Nguyên bị dọa cho cứng người mới dần hoàn hồn lại, mồ hôi lạnh toát ra như tắm. Gã ngã ngồi xuống đất, toàn thân phát run. Vừa rồi gã mới xác nhận, người kia – kẻ tàn phế đã từng bị gã đánh cho bầm dập ở công ty, căn bản không phải là [con người] !!!

Hắn so với cái gọi là hồn ma xác ướp gì đó còn đáng sợ hơn ! Là thứ tuyệt đối không nên xuất hiện trên cõi đời này !!

Liêu Thần bị thứ đó đưa đi !

Nếu như phải định nghĩa rõ ràng Quân Tư Vũ là thứ gì đó, trong đầu Đằng Nguyên chỉ hiện lên hai chữ

Ác ma !!!

Rốt cuộc, ma khí cực mạnh sau một hồi phát động đã tác động mạnh mẽ tới đại não của nhân loại, kích thích quá trình trao đổi và nhận thức thông tin rất là nhanh !

Ngày hôm sau, Liêu Thần tỉnh lại, phát hiện bản thân đang nằm trên giường của mình.

Liêu Xuyên Xuyên cùng ác ma đại nhân thông đồng với nhau, dựng chuyện kể rằng đích thân Đằng Nguyên đưa y về, còn nói sau này gã sẽ không quấy rầy cuộc sống của y nữa.

Liêu Thần ù ù cạc cạc, không biết rốt cuộc hôm qua đã xảy ra chuyện gì, chỉ nhớ mang máng là y có tới tìm Đằng Nguyên, sau đó thì hôn mê bất tỉnh.

Buổi chiều, y nhận được điện thoại của Đằng Nguyên gọi tới, thái độ đột nhiên rất khách khí, nói gì mà ở bên Nhật có việc phải về gấp, thời gian sắp tới sẽ không qua gặp y được. Liêu Thần nghe xong liền nhẹ nhõm thở dài một hơi.

Chuyện của Đằng Nguyên tạm thời đã giải quyết xong. Nghỉ ngơi một ngày, Liêu Thần rốt cục hồi phục như cũ, lại chuyên tâm vào đầu vào công việc để quên đi những chuyện không thoải mái.

Thế nhưng đám người Đằng Nguyên sau khi bị ác ma đại nhân dọa cho một chập, với bản tính đeo bám cố chấp, gã không hề rời đi mà lặng lẽ ẩn thân tại thành phố này, còn mời một âm dương sư người Nhật pháp lực cao cường tới trừ ma — dù sao cũng đã nhận định ác ma đại nhân không phải là người, thế nhưng Đằng Nguyên không biết phải làm sao, thôi thì mời thầy trừ ma tới thử xem.

Cho nên vào một buổi sáng đẹp trời nào đó, Liêu Thần lo xong công việc buổi sáng liền tất tả đi làm, ác ma đại nhân nhàn nhã ở nhà giải quyết nốt bữa ăn. Bất chợt, chuông cửa vang lên.

Ác ma đại nhân ngồi xe lăn ra mở cửa cho khách, nào ngờ vừa thò đầu ra liền ăn nguyên một vốc muối vào mặt.

Ngoài cửa là một người Nhật mặc đồ âm dương sư, trong tay cầm pháp trượng, miệng lầm rầm chú ngữ tiếng Nhật đang dùng dây thừng buộc thành kết giới trước cửa nhà bọn họ, trên tường thì dán đầy phù chú, không những thế còn kê đệm ngồi chồm hổm tại cửa ra vào, nói lầm bầm đủ thứ trừ ma diệt quỷ gì đó.

Có điều, ác ma cấp cao Đại quý tộc Vũ Uyên công tước căn bản không thèm ra tay, lập tức quay vào nhà cầm điện thoại quay số 110, lại gọi cho cả tòa soạn nhật báo cùng quản lý khu nhà.

Ngày hôm sau, nhật báo đưa tin :

“Ngày XX, có một du khách người Nhật mắc hội chứng tâm thần phân liệt đột nhập vào nhà dân, tự nhận mình là thầy trừ tà. Sau đó, du khách này đã được cảnh sát tiến hành tạm giam quản lý, chờ ngày trực xuất về nước — tin tức do anh Quân ở số điện thoại xx xxxx xxxx cung cấp.”

Hôm đó, ác ma đại nhân được thưởng một trăm đồng tiền bán tin tức.

Hết chương 25

26. Chương 26: Ác Ma Đại Nhân Mở Shop Bán Hàng Online

Cuộc sống của ác ma đại nhân rốt cuộc cũng trở lại bình thường. Có điều, gần đây thường xuyên có những người quái đản nhân lúc Liêu Thần vắng nhà mà đến tìm ác ma đại nhân.

Ví dụ như vụ âm dương sư đến nhà hấn lần trước, không lâu sau đó lại xuất hiện một hòa thượng.

Hòa thượng này vừa thấy mặt ác ma đại nhân liền vung gạo muối ném tía lia, sau đó lăm bằm tụng kinh. Ác ma đại nhân hỏi, “Người của Thiếu Lâm Tự hả ?”

Hòa thượng cầm pháp trượng trong tay, trừng mắt nhìn hấn, xổ ra một tràng tiếng Nhật, ý nói là “Không phải.”

“Hả ?” Ác ma đại nhân thộn mặt không hiểu.

Đúng lúc Liễu Xuyên Xuyên đang chuẩn bị đi học, đi qua thấy thế liền hảo tâm giải thích, “Ông ấy bảo ông không phải người của Thiếu Lâm Tự.”

“Vậy là hòa thượng của Phổ Đà Sơn ? Lạt Ma ? Thiền Tông ? Mật Tông ? Thiên Đạo Tông ?” Ác ma đại nhân xổ ra một tràng dài không kém, ra vẻ ta đây cũng có hiểu biết không ít về đạo Phật.

“!@#\$\$%^&*() !” Hòa thượng hừ lạnh nói, vẫn là tiếng Nhật.

“Ông ấy bảo ông là đệ tử của Nhật Bản Phật môn.” Liễu Xuyên Xuyên tiếp tục vai trò phiên dịch viên bất đắc dĩ.

“Nhật Bản Phật môn ? Vậy cho ta gửi lời hỏi thăm Giám Chân đại sư nha.” Ác ma đại nhân đóng rầm cửa lại.

Mấy ngày sau.

“Thái Thượng Lão Quân cấp cấp tuân lệnh !! Tam Thanh Lão Quân hạ thế hàng thân !! Cửu Thiên Tiên Tôn hạ phàm tái thế !!”

Ác ma đại nhân vừa mới thò mặt ra đã bị dán ngay một lá bùa trước trán, không những thế, cả bức tường bên ngoài nhà bọn họ cũng bị dán bùa chi chít như dán lệnh truy nã. Một đạo sĩ tay cầm kiếm gỗ đào, tay kia cầm chuông rung lắc liên hồi, bên cạnh là chậu vàng mã cháy mù mịt.

“Đừng để ta gọi cảnh sát gõ cổ lại vì tôi tuyên truyền tà giáo a ! Có biết chiếu theo điều X khoản Y, tội tuyên truyền tà giáo là tù bao nhiêu năm không hả ?” Ác ma đại nhân lạnh lùng giật lấy kiếm gỗ, dậm dậm chọt chọt lên người đạo sĩ kia.

“Ấy, chú đừng có nóng như vậy a ! Tà chỉ giúp chú trừ bớt tà ma thôi à, không muốn thì thôi vậy !” Đạo sĩ vỗ vai ác ma đại nhân, cười cầu hòa, “Kỳ thật ai dám đắc tội với các chú chứ.”

Lại qua vài ngày.

“Lạy Chúa ! Xin Người hãy trừng phạt ác ma tràn ngập tội lỗi này đi !” Một ma sơ cầm cây thánh giá dí sát vào mặt ác ma đại nhân, trên cổ treo đầy một xâu tỏi.

“.....Vừa may gần đây tỏi lên giá.” Liễu Xuyên Xuyên nói, khoe môi vẫn đang giật giật.

Ác ma đại nhân nhắc lấy xâu tỏi, sau đó đóng sầm cửa lại.

Lại mấy ngày sau nữa.

Ác ma đại nhân cùng Liễu Xuyên Xuyên từ sớm đã đứng ngóng ở cửa, chờ xem lần này Đàng Nguyên lại mời vị cao nhân nào đến trừ ma.

Quả nhiên, chờ đến đúng giờ liền xuất hiện một đám người, vừa nhìn thấy ác ma đại nhân liền nhiệt tình chào đón, vỗ tay đồng thanh hô to khẩu hiệu, “Tương lai của chúng ta không phải là mơ ! Tương lai của chúng ta không phải là mơ ! Phú quý tài lộc không phải là mơ ! Nếu muốn làm giàu hãy gia nhập cùng với chúng tôi !”

Ác ma đại nhân hỏi, “Mấy người là ai vậy ?”

Một người đàn ông bước tới, mở cặp đưa cho ác ma đại nhân một tập tài liệu, sau đó bắt đầu thao thao bất tuyệt, “Sản phẩm của công ty chúng tôi là blah blah blah Hình thức kinh doanh cũng rất là blah blah blah Chỉ cần gia nhập cùng chúng tôi Thu về lợi nhuận kéké xừ nhờ doanh số đó a”

“Nói luôn là bán hàng đa cấp đi.” Ác ma đại nhân một câu nói toạc ra luôn.

“Chúng tôi không phải bán hàng đa cấp, mà là công ty kinh doanh có đăng ký giấy phép đăng hoàng a” Người đàn ông kia vẫn nói đến tràng giang đại hải, không dừng lại được.

Ác ma đại nhân lại sập cửa vào. Kỳ quái, sao lại gọi đám nhân viên bán hàng đa cấp đến trừ ma nhĩ ? Khó hiểu—ing.

Thật ra Đảng Nguyên cũng đâu có biết mấy người đó là bán hàng đa cấp đâu, cứ thấy rào rào hô khẩu hiệu như giáo phái bí ẩn nào đó, tưởng là một đám biết trừ ma nên gọi đến thôi à.

Nhưng nói gì thì nói, một tháng sau, cuối cùng chẳng còn người nào đến quấy rầy ác ma đại nhân nữa, bởi vì hắn lại đi dọa cho Đảng Nguyên một chập. Khổ thân con người đã từng ném trái kinh nghiệm đau thương, lặn một hơi mất tăm.

Ác ma đại nhân được lĩnh lương !!

Đây là lương tháng đầu tiên kể từ khi hắn thăng chức đó nha !!

Nhưng đến khi mở bao đựng tiền ra, dốc hết lên bàn, đếm đi đếm lại, hắn không khỏi nghi vấn nhìn sang phía Liêu Thần, “Sao lương tháng này vẫn chỉ có tám trăm thôi vậy ? Không phải đã hứa tăng lương cho người ta rồi sao ?”

Liêu Thần dường như đã sớm kiểm được lý do thoái thác, thản nhiên nói, “Bạc lương theo công việc của anh thực tế đã tăng lên rất nhiều. Nhưng hơn một nửa số đó đã được công ty trích ra để chi trả cho khóa luyện phục hồi chức năng dành cho anh. Trừ hết tất cả mấy khoản chi phí kia, tiền lương còn lại là tám trăm đồng. Nếu anh muốn biết chi tiết cụ thể, thì tôi cũng nói luôn là khóa luyện phục hồi chức năng của bệnh viện một tháng tốn hơn ba ngàn đồng a !”

“Sao tôi không hay biết gì về cái gọi là khóa luyện hồi phục chức năng kia vậy ?” Ác ma đại nhân hỏi.

“Tôi đã đem tài liệu gửi sang bên văn phòng kế toán, tiền tháng này thanh toán xong rồi. Anh xem, như vậy đã đủ chứng minh khi nhân viên xảy ra sự cố, công ty vẫn rất quan tâm.” Liêu Thần nghiêng mặt nhìn hắn.

“Vậy có thể nào rút lại cái khóa luyện kia rồi đem tiền cho tôi vay được không ?” Ác đại nhân kì kèo.

“Không được, công ty đã ký hợp đồng 15 năm với bệnh viện, trong vòng 15 năm này bệnh viện cam đoan sẽ phục hồi chức năng và chăm sóc sức khỏe toàn diện cho anh. Anh thấy đó, đối với một người tàn tật, đây chắc chắn là chuyện tốt.” Liêu Thần nói.

“Hừ, còn không biết là ai ngày đó bị thằng cha người Nhật kia” Ác ma đại nhân bắt mồm lời chuyện cũ ra nhai lại.

Liêu Thần vẫn mỉm cười như trước, có điều mặt mũi tối sầm lại, lời bút ra viết viết ký ký, sau đó giờ một tờ văn kiện ra trước mặt ác ma đại nhân lắc lắc, nói, “Đây là thông báo mới nhất cho toàn công ty, bắt đầu từ ngày mai, nhân viên trong giờ làm việc không được lên mạng tán gẫu, chơi game ăn trộm rau hay đọc truyện. Công ty sẽ thiết lập đơn vị kiểm soát internet, nếu phát hiện ra ai truy cập vào các trang mạng không liên quan đến công việc sẽ lập tức khấu trừ 70% lương tháng !!”

“Ác như phát xít !” Ác ma đại nhân lăm bắm hừ lạnh.

“Ô, chẳng phải cứ đánh vào kinh tế là hình phạt hữu hiệu nhất đó sao !” Liêu Thần cãi thẳng liền đắc ý mỉm cười. Lần này mặc dù xảy ra vụ Đảng Nguyên um sùm một hồi, nhưng công ty vẫn được đoàn thanh tra đánh giá rất cao, bầu chọn danh hiệu doanh nghiệp xuất sắc loại A. Sau đó, tổng công ty gửi công văn khen thưởng, đề bạt thăng chức, tiền lương của nhân viên đều được tăng lên mấy bậc, có điều Liêu Thần lại không nói cho Quân Tư Vũ biết.

Giờ tan tầm, Liêu Thần phải cùng đối tác đi ăn cơm, bởi vậy Quân Tư Vũ đành về nhà một mình. Đang lúc trèo lên xe điện chuẩn bị phóng đi, chợt có mấy người trong tổ hậu cần gọi lại, cười nói, “Tổ trưởng, bọn em vừa mới nghĩ ra cách kiếm tiền rất hay nha. Đang muốn rủ anh gia nhập ! Mình đi ăn cơm đi, vừa ăn vừa bàn chuyện.”

Cả đám kéo nhau đến một nhà hàng chuyên bán đồ cay Tứ Xuyên, gọi mấy món đồ ăn, bắt đầu tùm tùm bàn bạc về “đại sự” kiếm tiền kia.

“Tổ trưởng, anh cũng biết rồi đấy, dựa vào tài cán của anh em mình ở trong công ty thì không biết đời nào mới ngóc đầu lên nổi. Vậy nên tụi em vừa cùng nhau nghĩ cách kiếm thêm chút xít.” Tiểu Trương cười xòa, nhanh nhẹn rót cho ác ma đại nhân một cốc bia đầy.

“Các cậu định kiếm tiền bằng cách nào ?” Ác ma đại nhân hỏi.

“Là vậy nè.” Tiểu Lý đứng lên giải thích, “Tụi em định góp tiền mở một shop bán hàng qua mạng, nhưng mà ban ngày làm việc bận quá, lên online thì lại sợ cấp trên phát hiện, cho nên đã nghĩ, chỉ có công việc của tổ trưởng là rảnh rang nhất, hơn nữa sếp cũng rất là tín nhiệm anh. Hay là tụi em góp tiền nhập hàng, còn anh giúp tụi em quản lý shop, thế nào ? Sếp lớn rộng rãi với anh như vậy, lỡ có bị bắt gặp chắc cũng bỏ qua thôi, cho nên để cho anh làm quản lý là tốt nhất ! Anh yên tâm, nếu buôn bán có lời, tụi em nhất định không quên anh đâu ! Mình ăn chia 5 : 5, cho anh hưởng 50% hoa hồng, thế nào ?”

Quân Tư Vũ suy nghĩ một lúc, nói, “Cái này cũng không phải là không được. Nhưng các cậu định bán đồ gì qua mạng a ?”

Tiểu Mã hềnh hếch cười, “Tụi em có thương lượng qua rồi, hiện tại tiền vốn không nhiều, cho nên cũng chỉ có thể nhập về một ít hàng. Tụi em đã đặt mua năm trăm bộ đồ lót nữ, mấy cái đồ này nha, dễ bán nè, số lượng tiêu thụ cũng không nhỏ a. Nhưng khổ một nỗi, nhà tụi em không tiện để mấy thứ đồ này, hay là tổ trưởng giữ giúp tụi em đi ?”

“Cái này cũng không thành vấn đề.” Ác ma đại nhân nghe nói đến cơ hội làm giàu, lại bị số lợi nhuận 50% kia hút hồn, dứt khoát quyết định mạo hiểm một lần.

Cứ như vậy, ác ma đại nhân bon bon trên xe điện, chở theo một thùng đồ lót nữ về nhà Liêu Thần. Đường nhiên trước đó hắn cũng không có mở ra xem hàng bên trong, về đến nhà liền đem thùng đồ đặt lên bàn, sau đó mở máy tính, lên mạng đăng ký một tài khoản mở shop là [Lãnh chúa ác ma].

“Ế, đại nhân, ngài cũng ‘mốt’ thật nha, còn biết mở shop online cơ đấy.” Liêu Xuyên Xuyên đã ăn cơm xong, mặc áo ngủ đứng sau lưng ác ma đại nhân, tò mò hỏi.

“Xùy xùy, về phòng sáng tác đam mỹ đi, đi chỗ khác chơi cho người lớn làm việc !” Ác ma đại nhân xua như xua gà.

“Xì !” Liêu Xuyên Xuyên mắt húng bỏ đi.

Một lúc sau, Liêu Thần về nhà, một mớ áo ngoài treo lên mắc, nhìn sang thấy Quân Tư Vũ đang cầm mặt vào vi tính liền thuận miệng nói một câu, “Ồ ô, ‘mốt’ ghê nha, bán hàng online kia đấy. Tốt, cũng là một cách giúp người tàn tật khởi nghiệp a.”

“Khỏi phải chọc ngoáy đi, nếu không phải lương tháng được có vài đồng thì đâu đến mức phải nhọc xác như vậy.” Quân Tư Vũ vừa đánh chữ vừa nói, “Coi như giúp người tàn tật khởi nghiệp, ngài cho tôi mượn mấy ảnh rồi chụp mấy mẫu hàng, đưa lên mạng quảng cáo đi.”

“Được rồi.” Liêu Thần rất phối hợp mà đi lấy máy ảnh, sau đó hì hụi mở thùng hàng ra.

Đến khi nhìn rõ đồng hàng trong thùng, y hét rầm lên !

“Quân Tư Vũ ! Anh là đồ biến thái ! Mấy cái này là” Liêu Thần mặt mũi đỏ bừng như cà chua chín.

“Cái gì ?” Quân Tư Vũ quay đầu lại nhìn, năm trăm bộ đồ lót nữ chẳng thấy đâu, chỉ thấy một thùng đầy
———— SEXTOYS !!

Hết chương 26

27. Chương 27: Ác Ma Đại Nhân Đụng Độ Thiên Sứ Trưởng

“Cái này không phải hàng của tôi a.” Ác ma đại nhân vội vàng giải thích với Liêu Thần.

“Anh thật là ham tiền đến phát điên rồi !” Liêu Thần chỉ thẳng vào mặt ác ma đại nhân mà mắng, “Tóm lại là anh lập tức dọn sạch đồ đạc này ra khỏi đây ngay ! Nhà tôi không phải là nơi chứa chấp mấy thứ đồi bại này ! Nếu anh không dọn, tôi sẽ trừ sạch tiền lương tháng sau của anh vì tội làm ảnh hưởng đến thuần phong mỹ tục !”

“Rồi rồi, để ngày mai gọi người đến xử lý là được chứ gì !” Ác ma đại nhân rầu rĩ nói.

Vì vậy, hai người mặt nặng mày nhẹ, dọn dẹp xong xuôi liền đi về phòng mình.

Nửa đêm, Liêu Thần lơ mơ tỉnh dậy đi nhà cầu, chợt cảm thấy bầu không khí nặng nề khó chịu, một thứ mùi lạ nồng đậm len lỏi khắp phòng. Y bỗng nhiên bừng tỉnh, hoảng hốt nhận ra, “Là khí gas !!”

Khí gas bị rò !!

Liêu Thần vội vàng chạy tới đập cửa phòng Xuyên Xuyên, kêu to, “Khí gas bị rò rồi !! Xuyên Xuyên, chạy mau !!”

Sau đó chạy vội xuống trước phòng ác ma đại nhân ở lầu dưới, “Mở cửa mau ! Rò rỉ khí gas rồi !!”

Lúc này, Liêu Xuyên Xuyên còn đang mặc quần áo ngủ, vội vã chạy xuống hét lớn, “Anh hai ! Đừng gọi nữa ! Chúng ta chạy mau !!”

“Xuyên Xuyên, em chạy trước đi ! Anh phải dìu anh ấy ! Nhớ không được bật đèn ! Sẽ gây nổ !” Liêu Thần đầu đầy mồ hôi. Lúc này, khí gas đã tràn tới làm người ta hít thở không thông, chỉ cần một tia lửa nhỏ cũng có thể gây ra một vụ nổ mạnh !

“Anh hai, không cần lo cho anh ấy ! Chúng ta chạy mau !” Liêu Xuyên Xuyên liều mạng kéo tay y, “Anh ấy là ác ma, sẽ không chết được đâu !”

“Mở cửa !! Mau mở cửa ra !!” Liêu Thần một chút cũng không nghe thấy lời của Xuyên Xuyên, chỉ vội vàng đẩy con bé ra, bảo nó mau chạy trước, sau đó dồn sức đập bay cửa phòng, vọt tới bên giường ôm lấy Quân Tư Vũ.

“Chuyện gì vậy ?” Quân Tư Vũ hỏi.

“Bị rò khí gas !!” Liêu Thần vội vàng ôm lấy hán dìu ra phía cửa.

Lúc y chặt vật dìu Quân Tư Vũ ra lối thoát hiểm ở cửa sau, trên nóc toà nhà đối diện có một người mặc áo đen đang chia súng ngắm về phía phòng của Liêu Thần——đúng vậy, kia chính là tên thợ sửa đường ống đã từng tới nhà Liêu Thần, thân phận thật của hắn là sát thủ do anh trai y thuê tới. Lần trước giả danh trà trộn vào nhà Liêu Thần, hắn đã sớm động tay động chân với đường ống dẫn khí gas, định tạo ra vụ rò rỉ khí đốt rồi sau đó cho nổ chết một nhà Liêu Thần.

“Chết tiệt ! Xuống địa ngục đi !!” Tên sát thủ bóp cò. Tiếng súng nổ vang lên, viên đạn mang theo thiết bị gây nổ hẹn giờ bắn thẳng vào căn phòng hiện đang tràn ngập khí gas. [Píp] một tiếng, tia lửa xoẹt ra, lập tức _____

[BÙM _____]

Từ cửa sổ của căn phòng, ánh lửa lóe lên thổi tung mọi thứ, chiếu sáng cả bầu trời đêm.

Liêu Thần bị vây trong luồng lửa nóng rực, cố gắng mở to mắt, chỉ thấy một đôi cánh đen cực lớn đang bao bọc lấy mình, cùng với gương mặt tuấn mỹ mang theo đôi mắt u lam trầm lạnh, trông quen thuộc mà lại xa lạ. Y nhận không được khẽ đưa tay chạm lên khuôn mặt hắn, “Đây là mơ sao ?”

Còn chưa dứt lời đã rơi vào hôn mê.

Liêu Thần đương nhiên không chết, kỳ diệu hơn nữa, vụ nổ mạnh như vậy lại không mấy may tổn thương tới một sợi tóc của y, chỉ là do hoảng sợ quá độ mà ngất đi. Mà Liêu Xuyên Xuyên trước đó cũng đã chạy thoát vào thang máy. Kế hoạch ám sát lần thứ ba tuyên bố thất bại.

Đến khi tỉnh lại, Liêu Thần thấy mình đang nằm trong bệnh viện. Bình tĩnh suy ngẫm sắp xếp lại sự việc, tai nạn xe cộ, rồi đến đường ống rò gas gây nổ, mấy chuyện ngoài ý muốn này thực sự là trùng hợp sao ? Rõ ràng là có người đang đứng trong bóng tối bày mưu hãm hại, nhưng y và Xuyên Xuyên không thể cứ như vậy mà làm bia ngắm tới cho bọn chúng được ! Bằng không chỉ thêm liên lụy tới nhiều người !

Y chống người ngồi dậy, xoay mặt nói với Quân Tư Vũ vẫn đang túc trực bên cạnh giường từ nãy giờ, “Quân Tư Vũ, tốt nhất anh không nên dây dưa cùng một chỗ với tôi nữa. Có người muốn hại tôi, chắc sẽ liên lụy tới anh.”

“Vậy ngài muốn tôi đi đâu chứ ? Tôi bây giờ đâu có thể tự gánh vác cuộc sống cho được ?” Quân Tư Vũ nhìn xuống xe lăn, nói.

“Chẳng lẽ anh muốn cùng tôi chịu chết sao !” Liêu Thần ôm đầu, giọng nói có chút hoang mang hỗn loạn, rồi lại đột nhiên nhớ ra điều gì đó, “Xuyên Xuyên đâu ? Sao tôi không thấy con bé ?”

“Chắc là chạy đi WC rồi.” Quân Tư Vũ nói.

Thế nhưng, mấy tiếng sau, đám đồng nghiệp tới thăm bệnh hết đến rồi đi, vậy mà vẫn chưa thấy bóng dáng Liêu Xuyên Xuyên đâu, Liêu Thần cùng Quân Tư Vũ rốt cuộc nhận ra, có chuyện rồi !

Thực ra, ngay lúc con bé vừa ra khỏi WC, có một người mặc quần áo bác sĩ bỗng nhiên xông tới giữ lấy nó, chụp thuốc mê rồi đưa đi — Liêu Xuyên Xuyên đã bị người ta bắt cóc !!

Liêu Thần vừa nhận được một cuộc điện thoại, không rõ là ai gọi tới, chỉ nói 3 giờ chiều nay y đến kho hàng bỏ hoang ngoài ngoại ô thành phố gặp Xuyên Xuyên, phải đi một mình, tuyệt đối không được báo cảnh sát, nếu không bọn chúng sẽ không đảm bảo an toàn cho con bé. Tên kia vừa nói vừa cố ý cho y nghe thấy tiếng Xuyên Xuyên khóc ở bên cạnh.

Liêu Thần cắn chặt răng, bàn tay nắm chặt điện thoại đến trắng bệch. Y nhắm mắt trầm tư trong chốc lát, rốt cục kiên quyết đứng lên.

“Ngài định đi đâu ?” Quân Tư Vũ đẩy xe lăn theo sau y.

“Không có gì, có chút việc riêng. Chuyện gia đình thôi, anh không cần lo lắng, cứ an tâm tập luyện cho hồi phục thân thể đi. Chân của anh mà không tập luyện sẽ bị phế thật đó.” Về mặt Liêu Thần lúc này lại tỉnh táo khác thường.

“Có phải Xuyên Xuyên xảy ra chuyện rồi không ?” Quân Tư Vũ rất nhanh đã đoán ra.

“Không có việc gì, cũng không liên quan đến anh. Đừng xen vào chuyện của người khác !” Liêu Thần đã mặc xong quần áo, đang bước về hướng cầu thang.

Quân Tư Vũ vẫn theo sau hần, tiếp tục truy vấn, “Ngài cho rằng một mình có thể gánh vác hết mọi việc sao ? Liêu Thần, ngài quá tự đại rồi !”

Liêu Thần vẫn không quay đầu lại, từng bước từng bước xuống cầu thang, lạnh lùng nói, “Nếu anh có bản lĩnh thì đi xuống thử xem.”

Xe lăn đã tới bên mép bậc thang, nhưng với một người tàn tật đương nhiên không có khả năng đi xuống cầu thang rồi.

“Được rồi, cậu sống hay chết, tôi cũng không quan tâm nữa.” Quân Tư Vũ đành phải cho xe lăn lùi lại phía sau. Lại nghe thấy Liêu Thần cười mệt mỏi, “Cố gắng tập luyện, không chừng sau này còn có cơ hội hồi phục.” Dứt lời liền xoay người rời đi.

Nhìn theo bóng dáng Liêu Thần ngày càng khuất xa, Quân Tư Vũ ngồi bên cầu thang im lặng không nói gì.

.

Lúc này.

Một bóng người lặng yên xuất hiện phía sau hắn, khóe miệng nhếch lên nói, “Vũ Uyên đại nhân, thật không ngờ ngài lại nặng tình với một tên nhân loại hèn mọn như vậy, nếu để kẻ thù của ngài biết được, không chừng sẽ là nhược điểm chí mạng a. Ha ha. Nếu không phải vì ta đã thề sẽ thuần phục Thiên quy, ta thực nhịn không được mà muốn dùng những thủ đoạn hèn hạ nhất của Ma tộc để đi trừng trị người, kẻ thù số 1 Thiên giới này !”

Người nói lời này là một bác sĩ khoác áo blouse trắng, gương mặt tuấn mỹ, nhả nhận ẩn dưới gọng kính màu vàng kim làm cho người ta có cảm giác, người này mang một vẻ thanh lệ đến siêu phàm thoát tục.

Thật dễ nhận ra rằng, vị bác sĩ này, có lẽ cũng chỉ là vỏ bề ngoài cải trang, giống như tiểu thiên sứ Ngải Dịch hiện đang ở dưới trần gian vậy ! Nhưng có thể lập tức nhìn ra thân phận thật của Vũ Uyên, có lẽ cấp bậc của người này cũng không tệ ! Phỏng chừng cũng phải là cấp Thiên sứ trưởng đi !

“Anh là ai ?! Anh nói cái gì vậy ??” Để tránh bớt mấy chuyện phiền toái, ác ma đại nhân quyết định giả ngu. Hắn quay xe lẩn, dùng ánh mắt kính ngạc nhìn vị bác sĩ kia.

“A ? Còn muốn giả vờ qua mắt ta sao ? Vũ Uyên đại nhân, thật khác với tác phong mọi khi của người nha !” Vị bác sĩ đưa tay giữ chặt lấy tay vịn xe lăn, nhìn xuống cầu thang thấy không có bóng người qua lại, cười nói, “Giả vờ cũng vô ích. Tuy rằng hiện giờ hai giới đang ký kết hiệp ước hòa bình, không cho phép khai chiến, thế nhưng, ta tuyệt đối không tin là người đang ngụy trang. Hiện nguyên hình đi ! Ác ma sát Thần !!” Đột nhiên đẩy mạnh một cái, Quân Tư Vũ theo đã ngã lộn xuống cầu thang.

“A !!” Hắn kinh hô một tiếng, cả người lẫn xe nằm một đồng trên nền nhà.

Vị bác sĩ bị cảnh tượng này làm cho sợ ngây người, cứ tưởng ác ma đại nhân sẽ nhảy bật lên, lộn vài vòng rồi hiện nguyên hình chứ.

Mất thấy Quân Tư Vũ suy yếu nằm rạp ra trên mặt đất, Thiên sứ bán tín bán nghi túm lấy cổ áo hắn. Quân Tư Vũ đau đớn mở to mắt, yếu ớt nói, “Anh ... rốt cục là ai ...”

Thiên sứ trưởng cắn răng nói, “Không thể nào ! Mau hiện nguyên hình đi !” Vừa dứt lời, trong tay liền hiện lên một dải lông vũ màu sáng bạc, đột nhiên đánh thẳng về phía ngực Quân Tư Vũ.

Quân Tư Vũ kêu lên một tiếng, ngất lịm.

Thiên sứ trưởng cởi bỏ lớp áo blouse, để lộ ra ra đôi cánh lớn sau lưng, ôm lấy Quân Tư Vũ bay ra ngoài cửa sổ, tư thế giống như hoàng tử bé công chúa trong truyện cổ tích.

Hắn đưa Quân Tư Vũ lên tới sân thượng của bệnh viện, đặt ác ma đại nhân nằm xuống rồi xoa cảm tự vấn. Nếu như Vũ Uyên thật sự bị phong ấn ma lực, xóa bỏ trí nhớ thì hiện tại hắn không khác nào một phạm nhân yếu đuối, mà dựa theo Thiên quy, tuyệt đối không được có hành động thương tổn đến nhân loại, thay vào đó, chỉ có thể quản chế giám sát hắn mà thôi. Nhưng Vũ Uyên không phải là một ác ma bình thường, hắn quá nguy hiểm ! Hiện tại chính là cơ hội tốt nhất để giết hắn !

Thiên sứ đưa tay đặt lên cổ Quân Tư Vũ. Hắn vẫn đang hôn mê, so với đám người trần thật chẳng khác là bao. Thiên sứ khẽ siết chặt tay, nghĩ muốn giết hắn. Đột nhiên, từ túi áo của ác ma đại nhân rơi ra một tấm hình. Trong ảnh, Quân Tư Vũ, Liêu Xuyên Xuyên và Liêu Thần đều cùng nhau dí mặt vào ống kính, cả ba đều đang ngoác miệng ra cười, nhìn qua giống như một gia đình hạnh phúc.

Thiên sứ miết nhẹ lên tấm hình, dần dần mềm lòng, khẽ vung tay làm phép cho Quân Tư Vũ tỉnh lại, sau đó lại túm lấy cổ áo hắn, gằn giọng hỏi, “Mặc kệ người có nhớ được thân phận trước kia hay không, nói cho ta biết, người trong tấm hình này là ai ?”

Quân Tư Vũ mơ hồ nói, “Là ... là người thân của ta ... van cầu ngài ... đừng ... ta muốn được sống chung với bọn họ ...”

“Người thân ?!” Thiên sứ thật sự bị dọa cho phát hoảng rồi ! Đại ác ma lãnh huyết vô tình này lại nhận đám người phàm mắt thịt làm người thân !! Chẳng lẽ hẳn thật sự chuyển thể thành người trần luôn rồi sao ?!!

“Ác ma ! Người hiểu được tình thân là thế nào sao ?” Thiên sứ kiên trì hỏi lại.

“Ngài là ai ... khụ khụ ... cứu ... cứu mạng ...” Quân Tư Vũ ý thức mơ hồ, thều thào kêu cứu.

“Ta là Thiên sứ Mặt trăng – Thiên sứ trưởng Farrell ! Thật đáng tiếc, ác ma, tuy rằng không biết nguyên nhân từ đâu mà ngươi lại lĩnh hội được nhân tình quý giá nơi nhân gian. Nhưng dựa vào chút giác ngộ này, ta sẽ tha chết cho ngươi !” Mái tóc nâu ưu nhã nhẹ trôi theo gió, thiên sứ trưởng uy nghiêm cao giọng tuyên bố, sau đó dùng thánh lực điểm nhẹ lên trán ác ma đại nhân một dấu ấn nho nhỏ, nói, “Đây là dấu ấn bảo hộ của ta dành cho ngươi, ác ma, hi vọng ngươi sẽ biết trân trọng thứ tình cảm cao quý đó. Đừng quên những hồi ức về tình thân quý giá này, ta sẽ luôn giám sát ngươi !”

Nói xong liền dang cánh bay vút về phía chân trời.

Ác ma đại nhân bây giờ mới đứng dậy, búng nhẹ lên trán xóa đi dấu ấn của thiên sứ trưởng, phúi phúi quần áo. Nếu không phải tránh để thiên sứ kia kéo đàn kéo lũ đến phá hỏng cuộc sống hiện tại, thì hẳn cũng chẳng muốn cùng một đám dài cánh to mồm này diễn kịch làm gì.

Mà vị thiên sứ đang sải cánh bay đi kia, thực ra chỉ mới bay được lên không trung khoảng 3 ngàn mét rồi lại phải quay về chỗ ở của mình dưới nhân gian. Bởi vì tầng không trung gian giữa Thiên giới và nhân gian đang xuất hiện một cơn bão linh lực cực lớn, vạn năm mới gặp một lần, tất cả mọi liên lạc với Thiên giới đều bị gián đoạn, chỉ có thể đợi chừng 10 năm nữa để cơn bão này qua đi mới có thể trở về.

Kỳ thực, thiên sứ trưởng không biết là chính ác ma đại nhân đã dùng sức mạnh khủng bố của mình tạo nên cơn bão này, nhằm ngăn cách sự giám sát của Thiên giới và Ma giới với nhân gian, để đảm bảo cuộc sống hàng ngày của hắn không bị ai dòm ngó nhiễu loạn.

Hết chương 27

28. Chương 28: Ác Ma Đại Nhân Đi Cứu Người

Bị thiên sứ giữ chân mất nhiều thời gian như vậy, ác ma đại nhân vội vàng nhảy từ trên mái nhà xuống, chạy thẳng ra đường cái. Mấy tay lái xe nghe thấy địa điểm mà hắn muốn đến liền từ chối, xua như xua gà. Thì ra vừa rồi ác ma đại nhân nghe lỏm cuộc điện thoại ẩn định chỗ hẹn của Liêu Thần, thế nhưng chỗ hắn muốn đến quả thực là quá hẻo lánh. Nghe nói hồi chiến tranh, người ta vẫn lấy nơi này để hành quyết tù nhân, rồi lại có lời đồn ở đó thường xuất hiện u hồn oán quỷ quấy phá. Sau này, có người mua lại mảnh đất đó, định xây nhà, nhưng cứ xây dở dang lại xảy ra sự cố, cuối cùng đành bỏ hoang, trở thành vùng đất cấm không ai dám tới gần.

Gặp mấy thằng cha lái xe không ai chịu chở khách, ác ma đại nhân lại lủi thủi đi tìm cửa hàng bán xe đạp, mua một chiếc xe địa hình, lần theo hướng Liêu Thần vừa đi mà lao như bay.

Mà lúc Liêu Thần vừa ra khỏi bệnh viện đã có một chiếc ô tô con tới đón, phóng đi mất hút.

Ác ma đại nhân đuổi theo chiếc ô tô chở Liêu Thần, cứ như vậy ra khỏi nội thành, tới vùng ngoại thành hoang vu đến mức phải dung đến tàu hỏa làm phương tiện đi lại, dân cư thưa thớt, xe cộ trên đường cũng chẳng có. Nguyên một vùng đất hoang trừ bỏ mấy cây cột điện cũng chỉ còn một vài căn nhà nằm trơ trọi cùng những bụi cỏ hoang cao ngất. Nơi này xem ra đã bị bỏ hoang từ rất lâu rồi.

Lúc này, sắc trời đã muộn, ánh hoàng hôn ảm đạm tắt dần, cả căn nhà chỉ có một ngọn đèn leo lét, xem ra chỗ Liêu Thần phải đến chính là đây. Ác ma đại nhân liên tưởng đến cảnh chính mình sau khi bắt cướp

được lên TV nhận khen thưởng, hắn liền hít sâu một hơi, cầm khăn quàng quần quanh cổ, che đi nửa khuôn mặt, sau đó đem xe đạp giấu vào bụi cỏ cao cao gần đó.

Lại nói đến bên trong căn nhà hoang, Liêu Thần bị áp giải vào một căn phòng. Vừa bước vào đã thấy Liêu Xuyên Xuyên bị trói đứng trên cây cột ở giữa nhà, miệng bị nhét khăn, nước mắt giàn dụa khóc không ra tiếng. Liêu Thần lập tức kêu lên, “Thả em gái ta ra !”

Một người mặc đồ đen bước ra từ bóng tối, xem chừng đã đứng đó từ lâu. Hắn khoác một chiếc áo choàng đen dài qua đầu gối, áo trong cao cổ che kín cả nửa khuôn mặt, đeo kính râm, cả giày cũng là loại ủng da đen bóng, bàn tay đeo găng da màu đen chỉ về phía Liêu Thần, “Liêu Thần, thứ chúng tao muốn chính là mạng của mày.”

Liêu Thần nắm chặt tay, cắn răng nói, “Được ! Coi như các người muốn mạng của ta, nhưng tối thiểu cũng phải cho ta biết, là ai muốn giết ta ? Ta chết cũng phải minh bạch mọi chuyện !”

Sát thủ áo đen lạnh lùng cười, “Cho mày biết cũng chẳng sao, xuống suối vàng không đến mức làm oan hồn oán quỷ. Nghe cho rõ, người muốn giết mày, chính là Liêu Nghiêm !”

“Liêu Nghiêm !” Liêu Thần vừa đến cái tên đó liền nhớ tới người anh cùng cha khác mẹ. Y lập tức hiểu ra, nguyên nhân của mọi sự cố xảy ra gần đây, thì ra đều do Liêu Nghiêm bày trò ! Thật đúng là không ngờ tới, chỉ vì muốn cùng y tranh đoạt sản nghiệp mà hắn không từ bất cứ thủ đoạn nào !

“Hừ, giờ thì đã biết ai mới là kẻ thù của mày rồi đấy. Sau này chết đi làm oan hồn, phải nhớ là tìm ai báo thù, chúng ta chỉ là nhận tiền, thay người làm việc mà thôi.” Sát thủ lấy từ trong túi ra một lọ thuốc nhỏ ném về phía Liêu Thần, ý bảo y phải tự sát.

“Nếu như ta chết rồi, các người sẽ thả Xuyên Xuyên ra sao ?” Liêu Thần cúi xuống nhặt lọ thuốc, ngẩng đầu lên nhìn tên sát thủ.

“Hừ, nếu như mày không chết, tao cam đoan sẽ cho mày tận mắt chứng kiến em gái mình chết như thế nào !” Sát thủ nhếch miệng cười, rõ ràng là hắn không có ý định bỏ qua cho Xuyên Xuyên.

Xuyên Xuyên ô ô kêu lên, đối mặt với sự uy hiếp đáng sợ như vậy, nước mắt con bé không thể nào ngừng được, cứ lăn chã rơi ướt nhòa cả khuôn mặt.

Liêu Thần cầm lọ thuốc độc trong tay, chăm chú nhìn một hồi, rồi cuộc ngẩng đầu lên, dứt khoát nói, “Thật sự là quá hèn hạ ! Các người cho rằng chỉ như vậy cũng có thể đưa ta vào chỗ chết sao ?” Y vừa dứt lời, tấm cửa lớn cũ nát đột nhiên bị một người đập vỡ ra !

“Dám đụng đến người mà Đảng Nguyên Tông Giới ta nhìn trúng, chúng mày thật quá coi thường thế lực của yakuza rồi đấy !” Thân hình cao lớn của Đảng Nguyên hiện ra trước cửa, hai tay rút trong túi áo, theo sau là mấy tên ninja. Trên mặt gã hiện lên nụ cười đắc ý, quay sang chu mỏ hôn gió với Liêu Thần, “Thần, lần này chính cậu chủ động liên lạc với ta, ta thật sự là bất ngờ đến phát điên. Đừng quên cậu đã đồng ý điều kiện của ta a !”

“Một lũ vô dụng, bị theo dõi cũng không phát hiện ra sao ?!” Tên sát thủ hừ lạnh một tiếng, nhưng không hề tỏ ra bối rối hoảng sợ, ngược lại còn cười lạnh, nói, “Nhưng mà có thể gặp được quý ngài Đảng Nguyên Tông Giới nổi danh của tập đoàn yakuza Nhật Bản, cũng coi như là vinh hạnh của ta rồi !”

Đảng Nguyên cũng rất có phong độ, khinh khỉnh nói, “Đâu có đâu có, được chơi một trận cùng sát thủ số một của tổ chức N.C – Hắc Phong, đó là may mắn của ta. Trước giờ ta vẫn muốn thử xem, rốt cục là băng đảng của Đảng Nguyên ta so với tổ chức N.C, thực lực bên nào mạnh hơn. Ha ha, xem chừng phải cảm ơn chúng mày đã cho ta cơ hội rồi !”

“Bớt lắm lời vô ích !” Sát thủ Hắc Phong đột nhiên xông tới, trên tay không biết từ lúc nào đã rút ra hai khẩu súng, mà mấy ninja bên phe Đảng Nguyên cũng đã rút kiếm, cùng lao vào bao vây Hắc Phong.

Lúc này, Đảng Nguyên tranh thủ xông tới đỡ lấy Liêu Thần, dìu y tới bên cây cột, tìm cách cởi trói cho Xuyên Xuyên.

Hắc Phong võ công không tệ, nhưng đám ninja kia dường như còn nhanh hơn, ánh kiếm sáng lóa vun vút vây quanh Hắc Phong.

Một mình Hắc Phong địch lại năm người mà động tác không hề nhiều loạn, còn tỏ ra rất thoải mái né tránh đòn tấn công của đám ninja, vung chân một phát đá văng cây kiếm của ninja, sau đó lại mượn lực của cây kiếm mà nhẹ nhàng nhảy lên giống như đang bay khỏi mặt đất. Xem ra, Hắc Phong này còn có thể triển khai loại võ thuật thần bí trong truyền thuyết của phương Đông — chính là khinh công a !!

Vì vậy, ở giữa không trung, Hắc Phong thuận lợi thoát khỏi thế kìm kẹp của đám ninja, lại thuận lợi lách mình, phi thân đến mục tiêu chính — Liêu Thần !

“Nguy hiểm !!” Đàng Nguyên nhìn thấy hiểm nguy cận kề, lao người lên phía trước chắn cho Liêu Thần !!

Đoàng !

Một tiếng súng vang lên, Đàng Nguyên nở nụ cười thỏa mãn, từ từ gục xuống. Trước ngực gã, vết máu đỏ au đang dần loang rộng.

“Đàng Nguyên !”

“Chủ nhân !”

Vài tiếng kinh hô đồng thời vang lên, Hắc Phong nhẹ nhàng đáp xuống đất, nhìn Đàng Nguyên còn đang mỉm cười, khuôn mặt trắng bệch đầy mồ hôi lạnh. Gã nắm lấy tay Liêu Thần, yếu ớt nói, “Thần ... ta ... thật sự yêu cậu ... ta nguyện ý dùng tính mạng để bảo vệ cậu ... Ta rất hạnh phúc ... trước khi ta chết ... chỉ xin cậu ... hãy nhớ kỹ ... phải coi chừng Quân Tư Vũ ... hắc ... là ... ác ma !”

Dứt lời, gã nghiêng đầu sang một bên, ngất đi.

Chú ý, chỉ là ngất đi thôi đó.

Nhưng Liêu Thần lại tưởng là gã đã chết, vô cùng khiếp sợ. Khi y còn chìm đắm trong cơn hoảng loạn, Hắc Phong đột nhiên ra tay, tốc độ sượt với hồi nảy còn nhanh đến kinh hồn ! Động tác quỷ dị đến mức ngay cả đám ninja cũng trở tay không kịp ! Thật không hổ danh là người đứng đầu trong danh sách mười sát thủ giỏi nhất thế giới !

Đoàng !

Đoàng !

Đoàng !

Vài tiếng súng nặng nề liên tiếp vang lên, tựa như báo hiệu một kết thúc bi thảm.

Sau tiếng súng, đám ninja đều ngã gục xuống đất. Hắc Phong cố ý lưu lại mạng của Liêu Thần. Hắn giơ tay, gạt thẳng nòng súng vào ngực y, cười nói, “Liêu Thần, mày cho rằng thằng ngu ngốc Đàng Nguyên đó tới là có thể giải quyết được tao sao ? Rốt cục cũng chỉ là một lũ bị thối !”

Liêu Thần tuyệt vọng ngã quỵ dưới đất, y tuyệt đối không thể tưởng tượng được, thậm chí đến cả Đàng Nguyên cũng không thể làm gì được tên sát thủ này !

“Mau uống thuốc đi !” Hắc Phong nhặt lọ thuốc độc rơi trên mặt đất, ném tới cho y, sau đó bước đến trước mặt Liêu Xuyên Xuyên, dùng họng súng nâng cằm con bé lên.

Mắt thấy ngón tay hắc chậm rãi bóp cò, Liêu Thần hô to, “Không được nổ súng !” Nói xong lập tức bật nắp lọ, một hơi đem thuốc độc uống cạn ! Được tính phát tác làm Liêu Thần nhanh chóng ngã gục trên mặt đất.

“Giao dịch lần này cũng thật vất vả !” Sát thủ hừ lạnh một tiếng, đột nhiên kéo cổ áo xuống, để lộ ra khuôn mặt mỹ lệ ———— Thì ra sát thủ Hắc Phong là một phụ nữ !

Liêu Xuyên Xuyên thấy anh trai mình “chết thảm”, phần hận dâng lên, liếc mắt giương mắt nhìn chăm chăm vào mặt Hắc Phong. Con bé muốn đem khuôn mặt của kẻ đáng chết này khắc thật sâu trong tâm trí. Hắc Phong cũng chỉ thần nhiên cười, giọng nói trầm thấp càng trở nên mơ hồ mỉa mai, “Em gái nhỏ, mày nhìn thấy khuôn mặt thật của tao rồi, cho nên, mày cũng không thể lưu lại trên đời này !”

Cô ả móc ra một tấm khăn tay, chùi lên mặt Xuyên Xuyên, định làm cho con bé ngạt thở mà chết.

Đúng lúc đó, cánh cửa phía sau lưng Hắc Phong đột nhiên phát ra một tiếng [Rầm—————!]

Cánh cửa vốn là cửa sắt dẫn thông với tầng hầm dưới đất, không giống với cửa chính, nó vốn nhiều năm đã không có người sử dụng, giờ lại mở ra khiến Hắc Phong giật mình hoảng hốt. Căn nhà này không có người ở, cánh cửa lại đột nhiên bật mở, giống như có ai đó đã đến đây từ trước, vậy mà ả ta lại không hề phát hiện ra !!

Hắc Phong lập tức quay người lại, Liêu Xuyên Xuyên may mắn thoát khỏi bàn tay của ả. Nhưng khi con bé nhìn thấy bóng đen sau lưng Hắc Phong thì hét to một tiếng rồi nhắm tịt mắt lại !!

29. Chương 29: Yêu Cầu Của Ác Ma Đại Nhân

Căn nhà hoang ở vùng ngoại ô luôn luôn là cơn ác mộng đối với đám tài xế. Người ta đồn rằng, căn nhà đó là nơi trú ngụ của rất nhiều u hồn oán quỷ, bởi vậy mấy tay tài xế mỗi khi phải lái xe qua đây đều tận lực tránh đi qua căn nhà đó càng xa càng tốt, ngay cả những chuyến tàu hỏa mỗi khi đi qua vùng ngoại ô này, tiếp viên trên tàu đều tự động kéo rèm cửa sổ che đi, thậm chí còn cảnh báo hành khách không nên nhìn về phía căn nhà hoang đó.

Mà vào những đêm trăng non, cả tòa nhà giống như được bao bọc trong những đốm sáng lập lờ, không biết là do con người hay ma quỷ làm ra.

Lúc Liêu Xuyên Xuyên ngẩng đầu lên thì thấy được bóng dáng một người phụ nữ.

Người phụ nữ với mái tóc đen dài xõa tung, bộ đồ rách nát nhuộm đỏ như máu, lặng lẽ đứng sau lưng Hắc Phong.

“Thứ đó” đột ngột hiện ra, ngay cả một động tĩnh nhỏ cũng không nghe thấy. Liêu Xuyên Xuyên sợ hãi nhắm chặt mắt lại, cả người run rẩy. Một luồng khí lạnh không biết từ đâu tràn tới bao trùm khắp nơi, con bé nằm co rúm một chỗ, còn nghe thấy tiếng răng mình va vào nhau lập cập, mồ hôi lạnh túa ra ướt đầm cả trán.

Hắc Phong cảm thấy không ổn, vội vàng quay đầu lại, thế nhưng, đằng sau lại chẳng có gì, chỉ là ... một cái bóng đỏ thẫm vừa mới bay vụt qua mắt.

“Là ai ?!!” Hắc Phong giơ súng lên, hành động nhanh như chớp, vậy mà không thể bắt kịp cái bóng mơ hồ kia ! Ả cảnh giác đưa mắt nhìn quanh, vẫn không thể nào xác định được “thứ kia” rốt cục là gì ! Thậm chí ngay cả nét mặt đối phương cũng không thấy được !

Hắc Phong nổi điên ! Không thể nào ! Trên đời này không có kẻ nào mà ả không thể ngắm trúng ! Trừ phi ————!

Trừ phi đối phương không phải người sống !

Loại ý nghĩ này vụt qua làm cho Hắc Phong rung mình sợ hãi, nhưng rất nhanh ả đã trấn tĩnh lại, tự quả quyết trên đời tuyệt đối không có ma quỷ ! Chính nhờ vào ý chí kiên định đó, một cô nhi như ả mới có thể sống sót và tồn tại được trong thế giới tràn ngập chém giết cùng máu tanh như vậy !

Phải tuyệt đối bình tĩnh ! Nhất định tỉnh táo lại ! Chỉ cần sơ sẩy trong nháy mắt, có khi cái mạng cũng không còn !

Hắc Phong cứ việc tự kỉ ám thị bản thân, thế nhưng khi đối mặt với địch nhân là “thứ” không thể nắm bắt, ngón tay ả đã không thể khống chế mà khẽ run lên !

Không biết mới là nỗi sợ hãi lớn nhất !

Hiện giờ, tệ nhất sát thủ Hắc Phong đang phải nếm trải cảm giác sợ hãi đến tột cùng !

Trên bãi đất hoang.

Thấy Quân Tư Vũ đang hí hụi đạp xe, ông cụ nhân viên trông gác đường sắt vẫy tay gọi hẩn lại.

“Này, chàng trai ! Ta khuyên cậu đừng có tới gần tòa nhà hoang kia nha.” Ông cụ cầm đèn pin, dẫn theo con chó đang rúm ró cụp tai đầy sợ sệt.

“Vì sao vậy ?” Quân Tư Vũ dừng lại hỏi, tuy rằng hẩn cũng nhìn ra được tòa nhà kia dường như đang ẩn ẩn bao phủ một tầng quỷ khí.

“Chỗ đó không sạch sẽ, đã có mấy người tới gần nhưng cuối cùng đều gặp chuyện không tốt.” Ông cụ nhìn về phía xa xa, nét mặt khê run lên, “Ta đây đã từng nhiều lần cảnh báo đám thanh niên tò mò, nhưng tội nhóc con đó không nghe, kết quả là chẳng đứa nào có kết cục tốt đẹp. Ai, có tin hay không thì tùy cậu, nhưng tốt nhất là nên nghe lời ta a.”

“Bác à, tôi tin lời bác, nhưng không thể không đi được, hiện tại bạn tôi còn đang ở trong đó chưa ra được.” Quân Tư Vũ nói.

“Xem ra mấy cậu cũng chẳng khác nào đám thanh niên kia, hứng lên là liều bạt mạng. Thế nhưng ta vẫn phải nói, có tin hay không tùy cậu. Tòa nhà kia thực sự rất kỳ quái, ngoại trừ mấy chuyện đã cảnh báo trước, để tôi kể cho cậu nghe một chuyện quái lạ khác nữa, đó là toà nhà không ngừng dịch chuyển về hướng kia. Mười năm trước, nó nằm sát bên đường sắt này nè, vậy mà giờ cậu xem, không hiểu làm thế nào mà nó lại dịch đi xa như vậy, cậu nói có kỳ quái hay không, thế nhưng ta nói lại chẳng ai tin nha.” Ông cụ cằn nhằn liên tu bất tận, xem ra nếu người ta ở đây quá lâu, thần kinh cũng có chút vấn đề.

Ác ma đại nhân chỉ nói, “Công nhận là quái thật.” Sau đó bỏ lại ông lão vẫn đang lải nhải không ngừng, tiếp tục cặm cùi đạp xe về hướng ngôi nhà hoang.

“Ai, lại thêm một thằng nhỏ chán sống.” Ông cụ bất đắc dĩ lắc đầu.

“A a a a ! ! ! !” Lần đầu tiên trong đời Hắc Phong hét lên vì kinh hãi. Rốt cục ả cũng nhìn rõ khuôn mặt của người phụ nữ áo đỏ kia —— mà không, nói đúng hơn là người phụ nữ kia đột nhiên hiện ra trước mặt ả, mái tóc dài xòa tung theo gió !

“Thứ đó” căn bản không mang diện mạo của con người. Khủng khiếp hơn —— thứ được gọi là khuôn mặt kia giống như một đám đầu người chết dính lại một chỗ với nhau, khiến cho người ta nhìn thấy đều rùng mình ghê sợ.

Đúng lúc đó, một bàn tay nhẵn nhúm, khô đét bất chợt vươn tới túm lấy cổ Hắc Phong, quật ngã cô ả. Rồi từ trên mặt đất, những cánh tay chỉ toàn xương trắng mọc ra, giữ chặt lấy Hắc Phong !

“A a a a a !!!” Hắc Phong thảm thiết kêu lên. Liêu Xuyên sợ hãi nhắm chặt mắt lại, không dám động đậy.

.
. .
. .
. .

Ngay lúc nguy cấp, một cọng lông vũ màu đen từ đâu bay vào, lơ lửng giữa không trung rồi xoay tròn, ánh sáng lam sắc dần dần tản ra, nữ quỷ cùng những bàn tay ghê rợn kia liền biến mất tăm. Hắc Phong nằm trên mặt đất thổ phỉ phò, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt không nói được câu nào. Một thân ảnh khác đột nhiên hiện ra, Liêu Xuyên Xuyên ngẩng đầu nhìn, tròn mắt đầy kinh ngạc, hiển nhiên là hắc ám ma thần đỉnh đỉnh đại danh !

Trong nháy mắt, cả đám người giống như bị một luồng sức mạnh nâng lên, cuốn ra khỏi tòa nhà. Dây trời trên người Liêu Xuyên Xuyên đều đã được cởi bỏ, ngó quanh quất một hồi, con bé phát hiện ra mình đang trôi nổi giữa không trung, quanh thân còn có một quang sáng lam sắc nhàn nhạt bao phủ. Mà xung quanh nó còn có Liêu Thần, Đằng Nguyên và Hắc Phong cũng đang phiêu phiêu trôi nổi.

“A

~~ ! A

~ !” Liêu Xuyên Xuyên sợ hãi hét lên, trong khi Hắc Phong lúc này đã bị dọa cho á khẩu, chỉ có thể trợn to mắt nhìn.

Ác ma đại nhân đứng đằng trước, quay lưng về phía bọn họ, khoanh tay nhìn xuống tòa nhà phía dưới —— dưới tòa nhà nổi lên tầng tầng lớp lớp ánh quỷ, có lẽ là do cảm nhận được sức mạnh vừa rồi của ác ma đại nhân mà chấn động, khiến cho cả toàn nhà trở nên vặn vẹo. Liêu Xuyên Xuyên quơ quào chân tay như bơi giữa không trung, nhìn xuống tình hình quỷ dị bên dưới, tựa như hiểu ra điều gì đó —— A, ác ma đại nhân lại bắt đầu trừ tà rồi !

Chỉ thấy ác ma đại nhân chìa một bàn tay, tư thế nắm tay như muốn nhấc lên một vật gì đó. Căn gác trên mặt đất liền bị một sức mạnh vô hình kéo lên, chấn động lan sang cả khu đất bên cạnh, tựa như vừa mới xảy ra một cơn địa chấn, căn gác bị nâng lên cao dần, cao dần, cuối cùng bật tung khỏi mặt đất, không khác nào một củ cải bị người ta nhổ lên —— Mà dưới đáy căn nhà kéo theo vô số những luồng hắc tuyến kì dị, trong bóng đêm thật khó nhận ra những thứ đó đến tột cùng là cái gì.

Tòa nhà bị nâng lên mỗi lúc một cao, những luồng hắc tuyến kéo theo một vật thể rất lớn chui lên từ mặt đất. Liêu Xuyên xuyên cùng Hắc Phong trợn tròn mắt nhìn, thiếu điều muốn lộn tròn —— Nó ! Cư nhiên là ...

Một khối thịt nhầy nhụa cực lớn, hình dạng trông như thi thể của một đứa trẻ !!!

“Đây chỉ là âm khí, nhưng do lâu ngày được đám âm hồn trong nhà hoang tích tụ hóa thành thực thể, rồi dần dần có được ý thức, biến thành quỷ thể —— Ồ, ngoài chuyện kích thước có chút phóng đại thì cũng chẳng có vấn đề gì !” Ác ma đại nhân nhàn nhạp giải thích, liếc mắt sang nhìn Liêu Thần còn đang hôn mê, “Mấy người cũng thật biết chọn chỗ chơi đi.”

“Người rốt cục là ai !” Hắc Phong kinh hô nói ra một câu.

“Là ác ma đại nhân a ...” Liêu Xuyên Xuyên ngơ ngác nhìn ánh sáng xanh lam tỏa ra từ lòng bàn tay của Quân Tư Vũ. Tia sáng tạo hành hình cung tên, một mũi tên ánh sáng từ đó bắn ra, hóa thành một luồng sáng cực lớn quét thẳng xuống đám quái vật dưới đáy tòa nhà, nổ tung. Những tiếng ầm ầm chấn động rộ lên, cả tòa nhà cùng đám quái vật đều bị quét sạch, trong phạm vi bán kính 1 cây số quanh đó, tạo thành một cái hố to sâu hoắm như vừa bị thiên thạch đâm vào.

Đáng tiếc là chỗ này quá mức vắng vẻ, thành ra hành động anh hùng cứu thế của ác ma đại nhân chẳng được mấy ai chứng kiến.

Cũng may, lần nào Liêu Thần cũng biết chọn đúng thời điểm máu chốt mà hôn mê bất tỉnh, vậy nên chỉ có thêm một mình Hắc Phong biết được thân phận thật của ác ma đại nhân. Ồ, cái này cũng chẳng tính là biết được hoàn toàn ! Bởi vì sau khi vừa được thả xuống, Hắc Phong rất nhanh đã bỏ chạy mất dạng, vậy nên ác ma đại nhân cũng không chắc chắn trong đầu cô ả đang nghĩ gì !

Liêu Thần lập tức được đưa đến bệnh viện rửa ruột, Đằng Nguyên cũng đã được cấp cứu kịp thời. Ác ma đại nhân cùng Liêu Xuyên Xuyên đành phải ở tạm trong khách sạn gần đó —— Liêu Xuyên Xuyên nhận ra, càng đi theo ác ma đại nhân, mấy chuyện kỳ quái xảy ra càng nhiều, có khi nào ngày con bé biến thành một tiểu ma nữ thật sự không còn xa nữa ?

Vì vậy, âm mưu bắt cóc ám sát lần này cùng mấy chuyện yêu ma quỷ quái, cứ tạm thời đặt một dấu chấm hết rồi quăng qua một bên đã.

Ba ngày sau, ác ma đại nhân ngồi trên xe lăn, chòng chọc dán mắt qua lớp cửa kính, nhìn vào trong phòng bệnh xem Liêu Thần – cũng đang ngồi xe lăn, cùng Đằng Nguyên nằm trên giường bệnh anh anh tôi tôi. Từ sau vụ Đằng Nguyên anh dũng chấn cho Liêu Thần một phát đạn, quan hệ giữa họ đột nhiên thay đổi rõ rệt. Tuy rằng Liêu Thần còn có chút nhần nhó né tránh, nhưng thỉnh thoảng y vẫn tự mình bóc cam hay đút cháo cho gã !

Hiện tại ác ma đại nhân bắt đầu tính toán, làm thế nào chia rẽ được hai người kia.

Trong phòng bệnh, sau khi dứt cháo cho Đằng Nguyên xong, Liêu Thần chợt nhớ ra liền hỏi, “Rốt cục là làm thế nào mà chúng ta thoát ra được vậy ?”

“Ai biết ? Cô lẽ là tay sát thủ kia đột nhiên cần rút lương tâm, buông tha cho chúng ta a, ha ha. Nói đùa đó, thật ra là sau đó thủ hạ của tôi tìm tới, cứu chúng ta ra.” Đằng Nguyên cố ý pha trò. Thật ra trong lòng gã vẫn rất để ý chuyện này, nghe nói bọn họ là được một nhân vật thần bí cứu ra rồi đưa đến bệnh viện. Gã hoài nghi là do ác ma đại nhân, không, khẳng định chắc chắn chính là hắn ! Đằng Nguyên nghĩ tới liền sợ hãi khẽ run lên, gã biết rõ vị ác ma kia lợi hại đến mức nào !

Vậy nên Đằng Nguyên hỏi dò, “Thần, còn nhớ lời tôi nói trước khi hôn mê không ?”

“Anh nói, coi chừng Quân Tư” Liêu Thần còn chưa nói hết câu, Quân Tư Vũ đã lặn xe đi vào, Đằng Nguyên thấy hắn liền sợ đến mặt mũi trắng bệch.

“Liêu tổng, xem ra sắc mặt ngài cũng không tệ a.” Quân Tư Vũ nói.

“Ừ, khá tốt.” Liêu Thần nói, “Cảm phiền anh trông giúp Xuyên Xuyên, chờ tôi xuất viện, chúng ta sẽ tìm chỗ ở khác an toàn hơn.”

“Ở chỗ của ta tương đối an toàn.” Đằng Nguyên xen vào, “Chỗ của ta còn có đủ các thiết bị bảo hộ ...”

Ác ma đại nhân liếc mắt nhìn gã một cái, Đằng Nguyên lập tức ngậm miệng. Liêu Thần có chút bất ngờ khó hiểu, thế nào mà một kẻ trước giờ vẫn cao ngạo như Đằng Nguyên, đứng trước mặt Quân Tư Vũ lại tỏ ra ngoan ngoãn như vậy.

“Trốn đông trốn tây cũng không phải biện pháp hay. Liêu tổng, tôi có cách này.” Quân Tư Vũ cầm một tập văn kiện đưa cho Liêu Thần. “Đây là giấy báo bên tổng công ty mới gửi tới hôm qua, mới ngài tháng sau tới bên đó báo cáo công tác, tiện thể tham dự một số hội nghị quan trọng nhân dịp kỷ niệm 30 năm thành lập công ty. Nghe nói bọn họ còn tổ chức tiệc mừng trên du thuyền, vậy nên tôi nghĩ đây là cơ hội tốt ...”

Liêu Thần ngẫm nghĩ một lúc, ngẩng đầu lên nói, “Anh nói không sai, Quân Tư Vũ, bây giờ không phải lúc chúng ta trốn chui trốn nhủi !”

Quân Tư Vũ cười cười, “Liêu tổng, để cam đoan kế hoạch của ngài tiến hành thuận lợi, tôi hi vọng ngài có thể đề bạt chức vụ, cho tôi được cùng ngài tham gia chuyến công tác lần này.”

“Anh đi làm gì ? Thân thể của anh ...” Liêu Thần lắc đầu từ chối.

“Tôi nghĩ, nếu ngài muốn kế hoạch thành công, không thể không có trợ thủ bên người, hơn nữa bản thông báo bên tổng công ty cho phép đại biểu chi nhánh được dẫn theo trợ lý. Liêu tổng, nói thật là có nhìn khắp cả công ty, ngài cũng không tìm được ai thích hợp hơn tôi đâu.” Ác ma đại nhân mặt dày tự đề cử chính mình, “Tuy rằng tôi hành động có chút bất tiện, nhưng đầu óc cùng hai tay vẫn còn hữu dụng a. Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, lẽ nào ngài lại không tin tôi ?”

Liêu Thần nghĩ nghĩ, “Dẫn theo anh cũng được, nhưng là vẫn cần thêm một người.”

“Ta sao ?” Đằng Nguyên cố nén lại vết thương đau nhức, cười nói, “Tháng sau ta xuất viện, vừa vặn có thể đi theo bảo vệ cậu.”

“Đây là chuyện riêng của tôi, không phiền anh phải nhúng tay vào, Đằng Nguyên.” Liêu Thần nói, “Chúng ta nên phân rõ giới hạn thì hơn.”

Thấy Liêu Thần đột nhiên tỏ ra lạnh nhạt xa cách, Đằng Nguyên nổi giận, muốn bộc phát bản tính chiếm giữ, nhưng khi nhìn sang bên Quân Tư Vũ, gã không thể không áp chế cơn giận —— Ai ai, muốn giành lại người từ trong tay ác ma đại nhân, còn một a !

Liêu Thần quay sang nói với Quân Tư Vũ, “Dù gì anh vẫn phải tiếp tục khóa tập phục hồi chức năng, cho nên lần này công tác cần có một bác sĩ chuyên khoa đi cùng, tiền mời bác sĩ sẽ trừ dần vào lương của anh. Thế nào, còn muốn đi không ?”

Quân Tư Vũ sắc mặt suy sụp, “Ngài ác vậy.”

“Đâu có, là tôi lo cho anh đó chứ.” Liêu Thần nói.

Vì thế, sau khi Quân Tư Vũ ‘dứt ruột’ đồng ý, Liêu Thần liên hệ mời về một vị bác sĩ chuyên khoa phục hồi chức năng nổi tiếng của thành phố. Khi bác sĩ trò chuyện cùng Liêu Thần, Quân Tư Vũ vĩnh viễn tai lên nghe, biết được thì ra bác sĩ kia chính là vị trưởng thiên sứ Farrell hôm trước mới uy hiếp hắn ! Thật là oan gia ngõ hẹp, hành trình trên du thuyền xa hoa của ác ma đại nhân lần này nguy cơ trùng trùng a !

Hết chương 29

30. Chương 30: Ác Ma Đại Nhân “chập Điện”

Cuộc sống của ác ma đại nhân vẫn như trước trôi dạt về một miền xa xăm không phương hướng.

Cho đến lúc được tung tẩy xách vali theo sếp đi công tác còn hơn hai mươi ngày nữa. Nhịp độ làm việc ở công ty cũng đã bình thường trở lại, không một ai biết được những chuyện kinh thiên động địa vừa xảy ra.

Đã gần đến cuối năm, Liêu Thần đành dẫn Liêu Xuyên Xuyên cùng ác ma đại nhân đến ở tạm trong phòng trọ mới thuê ở khu chung cư. Có điều lần này Liêu Thần coi như chi tiêu “mạnh tay”, điều kiện của căn phòng không tồi, ở cũng rất thoải mái, chỉ tội tiền thuê khá đắt, một tháng mất những ba ngàn tệ.

Hôm nay là Chủ nhật, Liêu Thần tạm gác lại mấy chuyện lặt vặt, dẫn ác ma đại nhân tới trung tâm phục hồi chức năng tìm bác sĩ Sa. Quân Tư Vũ mặt chảy dài ra, bộ dạng phụng phịu mất hứng, Liêu Thần thấy vậy đành an ủi dụ dỗ, “Tôi biết quá trình phục hồi chức năng không dễ chịu, có khi còn rất đau, thế nhưng người ta vẫn nói ‘thuốc đắng dã tật’, anh cố gắng chịu đựng, tập luyện như vậy rất tốt cho thân thể của anh sau này.”

Sau đó y thao thao bất tuyệt lôi ra một đồng dẫn chứng cùng nhân sinh triết lý để giảng giải về ưu điểm của trung tâm phục hồi chức năng. Thật hiếm khi thấy Liêu Thần xuống nước nhường với Quân Tư Vũ như vậy, thế nên ác ma đại nhân sau một hồi được dỗ ngon dỗ ngọt cũng miễn cưỡng gật đầu, với điều kiện sau đó Liêu Thần phải dẫn hắn đến nhà hàng ăn cơm Tây. Liêu Thần rất nhanh đồng ý, trên đường đi còn mua một đồng gói lớn gói nhỏ đồ ăn vặt cho ác ma đại nhân ôm theo ăn dọc đường.

Vượt qua cả một quãng đường dưới trời rét căm căm, cả hai rốt cục cũng tới được trung tâm phục hồi chức năng, y tá dẫn bọn họ tới phòng làm việc của bác sĩ Sa. Lúc này, bác sĩ Sa đang cầm bút viết báo cáo bên bàn viết.

“Bác sĩ Sa, tôi chính là người có đăng ký hẹn từ trước, Liêu Thần.” Liêu Thần vội vàng vươn tay ra bắt tay với vị bác sĩ kia. Bác sĩ thiên sứ trưởng dừng động tác đánh máy, đẩy gọng kính đưa mắt nhìn hai người, khóe miệng nhếch lên lộ ra nụ cười cao thâm ——— Quả nhiên, tên ác ma Vũ Uyên này thật sự không nhớ gì. Cũng may ngày đó trước khi đóng dấu phong ấn đã xóa đi kí ức của hắn về chính mình, vậy nên hiện tại hắn mới không nhận ra, bằng không sẽ phiền toái muốn chết. Vì thế bác sĩ đi tới, nhiệt tình bắt tay Liêu Thần, sau đó lại thân thiết quay sang vỗ vai ác ma đại nhân, cười nói, “Đừng lo lắng, cứ cố gắng tập luyện, cậu còn trẻ, nhất định sẽ hồi phục rất nhanh.”

Ác ma đại nhân giả ngu, ngây ngô gật đầu.

Thiên sứ trưởng lại cứ nghĩ là mình đã xóa được trí nhớ của hắn thật, hí hửng cười thầm. Sau khi làm xong thủ tục, hắn dẫn ác ma đại nhân đến phòng phục hồi chức năng, thấy Liêu Thần vẫn kè kè đi theo bên cạnh liền bảo y ra ngoài cửa ngồi chờ. Liêu Thần đành ngoan ngoãn ngồi bên ngoài, nhìn qua cửa kính xem Quân Tư Vũ tập luyện.

Bác sĩ Sa bảo hai hộ lý lấp khung đỡ vào hai chân Quân Tư Vũ rồi dìu hắn từ từ đứng dậy khỏi xe lăn. Lúc đầu là có người đỡ ác ma đại nhân bước đi từng bước chậm chạp, sau đó mới để hắn tự mình men theo giá ngang bên tường mà di chuyển. Mọi người không ngừng cổ vũ, động viên ác ma đại nhân nhớ lại cảm giác tay chân được tự do cử động, cứ như vậy suốt nửa tiếng đồng hồ, bác sĩ Sa lại yêu cầu hai hộ lý chuyển ác ma đại nhân sang bài tập cơ lưng và cánh tay.

Liêu Thần thấy Quân Tư Vũ bị người ta lấn qua lấn lại, cảm giác hằn là không mấy dễ chịu ... Hơn nữa, thỉnh thoảng có tiếng bệnh nhân từ đâu đó gào lên, kêu la thảm thiết như bị làm thịt, khiến y nghe thấy mà không khỏi rùng mình, quyết định đứng dậy đi đâu đó một lúc rồi trở lại.

“A, ngài Liêu, tôi có chuyện cần trao đổi với ngài.” Bác sĩ Sa thấy Liêu Thần định xoay người bước đi, vội vàng lên tiếng gọi y lại. Hai người đứng bên hành lang thăm thì trao đổi một lúc lâu.

Sau đó, Liêu Thần bước tới bên giường mát-xa, nói với ác ma đại nhân, “Quân Tư Vũ, vừa rồi bác sĩ Sa có đề nghị, tốt nhất là anh nên ở lại đây vài ngày để thực hiện giai đoạn tập luyện cường hóa, tôi thấy ý này không tồi, vậy nên hôm nay anh ở lại luôn đi. Ngày mai tôi sẽ đem quần áo và đồ dùng cá nhân đến cho anh.”

“Tôi không muốn ở đây.” Ác ma đại nhân lại rầu rĩ hờn dỗi nói.

“Đừng bướng nữa, cái này là tốt cho anh thôi.” Liêu Thần vỗ vỗ vai hắc hổ đành, nói, “Quyết định vậy đi, anh cầm lấy điện thoại, cần cái gì cứ gọi cho tôi. Thỉnh thoảng tôi sẽ lại đến thăm.”

Quân Tư Vũ bị phân đến phòng bệnh đã có nhiều người nằm, tất cả đều mang bệnh trạng giống như hắc hổ. Đến buổi tối, đám bệnh nhân nhàn rỗi nằm dài cùng nhau tâm sự, ngoại trừ vài người tuổi đã tầm tầm, còn lại đều là thanh niên mới ngoài hai mươi. Để cho tinh thần tránh khỏi sa sút, mọi người đều cố lòi mấy cái đề tài lập nghiệp này nọ ra mà nói, nói đến kích động không kiềm chế được, nói riết thành nguyền, đến khi tắt đèn rồi vẫn còn nói, rủ rỉ tâm tình suốt một đêm dài, làm ác ma đại nhân phải xé giấy vệ sinh nhét vào lỗ tai.

Thế nhưng, có một số chuyện vẫn cứ đều đều rót vào tai hắc hổ. Tỷ như :

“Uy uy, tôi có cái tin này hay lắm nha.”

“Lại có tin gì thế ?”

“Nghe nói đại hội thể dục thể thao thành phố sắp tới sẽ chọn ra một người làm phát ngôn viên và rước đuốc cho hội thao người khuyết tật đó. Thật là cơ hội hiếm có trở thành người nổi tiếng a !”

“Nhưng tiêu chí tuyển chọn là thế nào vậy ?”

“Đương nhiên là ngoại hình rồi ! Nhất định phải là gương mặt ! Còn có tinh thần tích cực phấn đấu vươn lên nữa ! Này này, đây là tôi nói cho mấy người biết, tin này là do người thân của thị trưởng thành phố kể lại á, chỉ tiếc tướng mạo tôi như vậy, bị loại ngay từ vòng đầu rồi, đành lưu cơ hội lại cho mấy người thôi”

Vì vậy, ngày hôm sau, tin tức này bí mật lan rộng như cháy rừng trong nội bộ đám bệnh nhân, và y như rằng, lúc ác ma đại nhân rời giường đi dạo, phát hiện ra đám bệnh nhân người nào người nấy mặt mũi sáng ngời bừng bừng khí thế, có người nhờ hộ lý thay cho mình bộ đồ thể thao, sau đó ôm quả bóng rổ ngồi trên xe lăn đi tới đi lui, có người thì giả vờ đứng bên cửa kính cần khăn lau dọn, miệng còn lẩm nhẩm hát mấy bài tình ca, còn người khác nữa thì ngồi xe lăn vọng cổ ra ngoài hành lang mà gào, “Thành phố A vô địch ! Thành phố A chiến thắng ! Quyết không chịu thua ! Quyết không từ bỏ !”, sau đó lại cầm điện thoại cố ý nói lớn, “Đúng, tôi muốn quyền góp cho dự án của tổ chức ...blah blah”

Ác ma đối với chuyện này chẳng mấy có hứng thú, cứ nghĩ đến việc lát nữa lại bị bác sĩ Sa kéo đi chụp X – quang làm kiểm tra toàn thân, hắc hổ liền thấy nhức đầu, tính xem phải qua mặt bọn họ bằng cách nào đây ?

Đang lúc cả đám bệnh nhân đang cố gắng phấn đấu vì mục tiêu phát ngôn viên vẻ vang kia, mấy người ở bên phòng tuyên truyền đột nhiên đi tới, chỉ thấy y tá thần bí vác loa kêu mọi người tập hợp lại. Lát sau, toàn bộ bệnh nhân chen chúc nhau đứng đầy trong sân viện, ác ma đại nhân cũng cứ thế mà chìm lặn trong đám người, nghệt mặt ra ngóng lên chỗ mấy nhân viên y tế đang đứng.

Sau đó, có mấy người mặc áo dán logo đài truyền hình đi tới, còn mang theo cả camera máy chụp hình các loại, các bệnh nhân nhất thời xôn xao hắc hổ lên. Lúc này, viện trưởng chấp tay sau mông, uy nghi bước vào, nói với mọi người, “Các vị, hôm nay lãnh đạo đài truyền hình đến trung tâm phục hồi chức năng của chúng ta để chọn ra một người làm phát ngôn viên cho đại hội thể thao người khuyết tật sắp tới của thành phố, hi

vọng mọi người sẽ cùng phối hợp với chúng tôi” Viện trưởng còn chưa nói xong, đột nhiên có một thanh niên lặn xe đi ra từ đám đông, hô to một tiếng rồi cầm quả bóng trong tay đập tới đập lui, hình như là đang muốn thu hút sự chú ý của mọi người để khoe khoang kỹ năng ném bóng của mình, kết quả là vừa mới đập được hai cái, tay chân đã muốn run rẩy như điện giật.

Đám người lại thêm một trận ồn ào.

Y tá vội vàng chạy tới dìu anh chàng kia xuống, nhỏ nhẹ khuyên mọi người không cần miễn cưỡng, cứ từ từ mà phô diễn tài năng.

Vì thế ác ma đại nhân nghiêm nhiên ù ù cạc cạc nhờ chuyện này mà thoát được cuộc kiểm tra X –quang.

Trong lúc mọi người sôi nổi biểu diễn tài nghệ, ca hát rồi phát biểu cảm nghĩ này nọ, đạo diễn bỗng nhiên chỉ về phía Quân Tư Vũ đang đứng lẫn sau hàng người mà ngủ gà ngủ gật, nói, “Chính là anh ta, trong số tất cả mọi người ở đây, diện mạo của anh ta coi được nhất, tuyệt đối thích hợp làm phát ngôn viên a !”

“Cái gì ?!” Mọi người đồng loạt quay sang nhìn về phía ác ma đại nhân vừa mới tỉnh ngủ.

Thật không thể tin được, chuyện tốt như vậy, trùng ai không trùng lại nhầm trùng ác ma đại nhân.

Lúc Liêu Thần đến thăm Quân Tư Vũ, biết được chuyện này liền giơ hai tay đồng ý, còn muốn ác ma đại nhân khi lên phát biểu nhớ mặc áo có in nhãn hiệu của công ty, như vậy để lỡ có được quay phim thì thuận tiện quảng cáo thương hiệu luôn thể.

Quân Tư Vũ thực ra lại phản ứng rất lạnh nhạt, lúc được chọn ra làm phát ngôn viên cũng vậy, mặt mũi tỉnh bơ không biến sắc, quả nhiên là người có tiềm chất idol. Thế nhưng, tối hôm đó, trong toilet của viện, có người vừa bước vào đi WC đã nghe thấy một tràng cười quỷ dị, thiếu chút nữa bị dọa cho sợ chết khiếp. Ày, có ai biết đâu đó là giọng cười đầy đắc ý của ác ma đại nhân ?

Thì đâu phải ai cũng có cơ hội được chọn làm phát ngôn viên đại diện cho cả thành phố, rồi lại được quay lên TV !

Cùng lúc đó, trong phòng trực đêm, bác sĩ Sa một mình bật máy tính cá nhân, mở văn bản bí mật, bắt đầu lạch cạch ngồi gõ báo cáo gửi về Thiên giới, trong đó trình bày tường tận kế hoạch đem ác ma đại nhân làm vật thí nghiệm hành hạ ra sao. Xem ra thiên sứ trưởng đại nhân vẫn chưa dễ dàng buông tha cho ác ma đại nhân a.

Viết xong báo cáo, thiên sứ trưởng tắt máy tính, nâng tách cà phê lên nhấp một ngụm, cười đen tối, “Quân Tư Vũ, chỉ có cách đập đổ mọi hi vọng của người, sau đó xây dựng lại lòng tin kính của người với Thượng đế, như vậy ta mới có thể cứu chuộc được người, hừ hừ”

Hết chương 30

31. Chương 31: Sự Nghiệp Giải Trí Ngắn Ngủi Của Ác Ma Đại Nhân

Sau một thời gian chuẩn bị, công việc với đoàn quay phim rốt cục kết thúc tốt đẹp.

Mười ngày sau.

19 : 45 tối.

Kênh truyền hình phát sóng đoạn phim quảng cáo về hội thao của thành phố A. Liêu Thần, Liêu Xuyên Xuyên, Lục Y và Ngải Dịch, còn thêm cả trưởng thiên sứ đang ở trong văn phòng của bệnh viện cũng chạy

tới, dán mắt vào TV xem đoạn phim dài tới 15' của vị đạo diễn nổi tiếng dàn dựng. Lý do rất đơn giản, diễn viên chính trong đoạn phim này chính là ác ma đại nhân.

Bởi vì đại hội thể dục thể thao lần này còn có cả hội thao cho người khuyết tật, cho nên đoạn phim tuyên truyền dài 15' thì có đến hơn 7' là có mặt ác ma đại nhân. Nhạc nền trữ tình vừa vang lên, hình ảnh ác ma đại nhân ngồi xe lăn, trên tay cầm ngọn đuốc đang cháy sáng rực rỡ

Liêu Thần mở to mắt, nhìn chăm chăm vào bộ quần áo của Quân Tư Vũ, thấy trên đó quả nhiên có in logo và tên của công ty, y liền gật đầu hài lòng.

Một loại hình ảnh về ác ma đại nhân được chiếu lên trong tiếng nhạc du dương. Nào là ác ma đại nhân giúp đỡ mọi người, ác ma đại nhân cùng với người già và trẻ nhỏ tươi cười chụp ảnh, ác ma đại nhân tập ném bóng trong màn mưa tầm tã ... [=.=], còn có ác ma đại nhân đang làm việc trong văn phòng, chỉ đạo công tác cho đồng nghiệp trong công ty ———— Cuối cùng là lời thuyết minh về cuộc sống của ác ma đại nhân chậm rãi cất lên :

[Phát ngôn viên đại diện cho hội thao người khuyết tật : Quân Tư Vũ, 27 tuổi, hiện đang giữ chức phó giám đốc điều hành của một công ty nổi tiếng. Mười năm trước, vụ tai nạn xe cộ thảm khốc đã cướp đi đôi chân của anh. Tuy vậy, anh đã không bỏ cuộc, tiếp tục phấn đấu hoàn thành chương trình đại học, và cũng đã đạt được bằng thạc sĩ. Hiện tại, dưới sự điều hành của anh đã đưa công ty từ một doanh nghiệp nhỏ trở thành một tập đoàn lớn mạnh, đóng góp một phần rất lớn vào nền kinh tế của thành phố A !]

Sau đó là lời bộc bạch cảm nghĩ của ác ma đại nhân. Chỉ thấy hần hướng về phía màn hình, nở nụ cười tỏa sáng động lòng người, “Phải tin tưởng vào bản thân mình, đường đời còn rất rộng. Chỉ cần không bỏ cuộc, chúng ta sẽ cùng nhau cố gắng.” Nói xong liền nâng cao ngọn đuốc đại diện cho hội thao, đoạn phim kết thúc trong tiếng nhạc rộn rã.

“Hừ, đồ mặt dày, đến cả tên công ty cũng không chịu nhắc tới !” Liêu Thần ôm cánh tay tỏ vẻ bất mãn, hơn nữa, tên Quân Tư Vũ này khi nào thăng chức thành phó giám đốc rồi ? Còn cái bằng thạc sĩ kia từ đâu mà ra vậy ? Nói quá sự thật cũng đừng có thổi phồng đến mức này chứ !

Ác ma đại nhân bất động thanh sắc ngồi sau bọn họ, nhàn nhã nâng tách trà lên thưởng thức tư thế oai hùng của mình trên TV.

Không thể không nói, trong thời đại bùng nổ thông tin, tất cả mọi người, kể cả ác ma đại nhân đều không ngờ được rằng đến một ngày nào đó, mình bỗng chốc trở nên nổi tiếng !

Kể từ khi hình tượng hoàn mỹ của hần xuất hiện trên truyền hình, càng ngày càng có nhiều người chú ý đến Quân Tư Vũ. Không chỉ mỗi ngày đều nhận được hàng tá thư của khán giả gửi tới, vài ngày sau, ác ma đại nhân được mời làm khách mời danh dự cho một chương trình talk show phát sóng trực tiếp, thậm chí, bên đài truyền hình còn dự định cho quay một bộ phim phóng sự nói về cuộc đời của ác ma đại nhân ——— [Cuộc sống vô biên], bất quá, nội dung trong đó đều là do đạo diễn viết ra, tình tiết cũng là bịa đặt, khiến cho sự thật trong phim đều bị đánh bóng đến mức giả tạo !

Sau đó, ác ma đại nhân nhận được lời mời đến làm chủ trì cho một tiết mục trò chuyện đêm khuya số đặc biệt trên đài phát thanh, rồi lại làm người mẫu quảng cáo, mỗi ngày đều bận rộn cao hứng không còn lúc nào rảnh rỗi, thời gian có mặt ở công ty cũng ít dần, đến mức mỗi khi Liêu Thần ngẫu nhiên chạm mặt hần lại có cảm giác như đang được nhìn thấy siêu sao tỏa sáng nào đó.

Cho đến khi thanh danh của ác ma đại nhân càng lúc càng lớn, hần cũng đồng thời phát hiện ra ——— Thế quái nào mà một đồng thù lao cũng không nhận được !!!

Vậy nên ác ma đại nhân đã đến hỏi quản lý, “Vì sao đến bây giờ tôi vẫn chưa nhận được thù lao ?”

Gã quản lý đưa ra bản hợp đồng lúc trước lừa ác ma đại nhân ký vào, nói, “Cậu xem, trên này còn ghi rõ rành rành, trong vòng 3 năm cậu gia nhập mọi hoạt động cá nhân đều sẽ do công ty giải trí chúng tôi an bài sắp xếp, mà tất cả các hoạt động cậu tham gia gần đây đều mang tính chất công ích, vốn không có thù lao. Lợi nhuận từ quảng cáo cậu làm đã được quyên góp cho quỹ phúc lợi (thực ra là bị bọn họ ăn chặn cả rồi).”

“Đừng quên thân phận của cậu bây giờ, nếu không có chúng tôi, có khi cậu vẫn còn là một gã què quặt không có tiếng tăm, ngửa tay chờ tiền quyền góp mà thôi ! Biết thân biết phận đi theo chúng tôi, rồi tôi sẽ giúp cậu trở thành thần tượng nổi tiếng khắp cả nước. Dù sao hoàn cảnh của cậu đã là một lợi thế thu hút sự đồng tình của người khác rồi.”

“Được rồi, cuối tuần này cậu còn phải tham gia quay phim cổ trang. Nếu như bộ phim truyền hình lần này gặp may, thu hút được người xem thì cậu sẽ chính thức trở thành nghệ sĩ. Chúng tôi còn có thể giúp cậu thu âm phát hành album, sau này nổi tiếng đừng quên nhờ công chúng tôi lăng-xê a. Nhớ kỹ, chúng tôi có thể đưa cậu lên đỉnh cao vinh quang thì cũng có thể khiến cho cậu thân bại danh liệt.”

“Gi ? Anh nói là muốn tôi gia nhập làng giải trí hả ?” Ác ma đại nhân kinh ngạc hỏi.

“Đương nhiên. Cơ hội này không biết bao nhiêu kẻ ước ao còn chẳng kịp nữa kìa !” Gã quản lý nói, “Ngành giải trí hiện nay quá dư thừa đám chân dài mặt đẹp rồi, có khi một kẻ nghiệp dư khuyết tật như cậu chân ướt chân ráo bước vào lại gây được sự chú ý cũng nên.”

“.....” Quân Tư Vũ bó tay, không còn gì để nói.

Vì vậy, ác ma đại nhân đã dành ra khoảng gần 20 ngày, cùng với nhóm làm phim quay một bộ phim thần tượng cổ trang, bạn diễn trong đoàn có một ngôi sao thần tượng mới nổi, đóng vai đối thủ của ác ma đại nhân. Bộ phim được quay rất nhanh, nội dung cũng rất thiếu muối, đại để là nói về con đường ân oán giang hồ của một thiếu hiệp, trong đó, ác ma đại nhân diễn vai thần y lãnh đạm thanh cao, bạch y như tuyết. Tuy rằng bộ phim quay có chút ẩu, thể nhưng lại rất hấp dẫn các khán giả nữ, kéo theo tỷ lệ người xem không nhỏ. Ngay sau đó, những MV có hint BL giữa thần y và thiếu hiệp rất nhanh chóng được các hủ nữ nhiệt tình cắt ghép và phát tán tràn lan trên mạng.

Kỳ thật sai sót hôm đó của đoàn làm phim đã gây ra một vụ scandal tai tiếng trong làng giải trí.

Tối hôm đó, sau khi cả đoàn giải tán đi ăn cơm, anh chàng thần tượng đóng vai thiếu hiệp kia lặng lẽ tiếp cận ác ma đại nhân, dẫn hắn tới phòng mình, tình tứ cười tà, “Quân Tư Vũ, anh có biết cha tôi là ai không ?”

“Giám đốc công ty giải trí XX chứ gì ? Cậu là con ổng sao ?” Quân Tư Vũ thản nhiên nói.

“Đúng vậy, chính công ty của cha tôi đã quyết định đầu tư lăng-xê cho anh, vì vậy anh cũng nên tỏ chút thái độ biết ơn a !” Anh chàng thần tượng bước tới gần, vươn tay vuốt nhẹ lên gò má ác ma đại nhân, “Thật ra, từ khi bắt đầu bấm máy, tôi đã chú ý tới anh. Anh rất đẹp trai, Tư Vũ, lần đầu tiên nhìn thấy, tôi đã yêu anh mất rồi” Nói xong liền đặt móng ngời lên đùi Quân Tư Vũ, bàn tay mon men luồn xuống cởi thắt lưng của hắn.

“Tôi thấy nửa người dưới của anh không cử động được, nhưng nếu để tôi chủ động một lần, không chừng sẽ là trải nghiệm khó quên nha. Từ trước đến giờ tôi vẫn chưa từng làm với người tàn tật” Thần tượng kia uốn éo thân mình, rõ ràng là một thằng cha “bóng lợ”, lại cảm thấy hình như làm trên xe lăn có hơi bất tiện, liền ôm lấy ác ma đại nhân, dìu lên giường, sau đó nhào tới lột quần của hắn. Chàng ta cứ cần mẫn lột mãi lột mãi, quần dài, quần len, quần đùi, quần “nhỏ” ... rốt cục không kiên nhẫn nổi nữa, ngẩng đầu lên hỏi.

“Anh mặc lăm quần như vậy để làm gì !”

Kiên trì cũng có ngày thành công, sau khi lột sạch được ác ma đại nhân, nhìn thấy đôi chân thon dài của hắn lộ ra, anh chàng thần tượng hai mắt tỏa sáng, lập tức ôm lấy chân Quân Tư Vũ, tham lam hôn dần lên trên, cười vô lại, “Cảm giác giống như một cặp gian tình vậy a, hắc hắc hắc ...”

Trong nháy mắt, ác ma đại nhân co chân, một cước đem anh chàng thần tượng kia đạp lăn xuống dưới giường.

“Sao lại thế này !” Anh chàng kia bùm mũi đứng lên, kinh ngạc nhìn Quân Tư Vũ đang chống tay ngồi dậy. Chỉ thấy ác ma đại nhân nhếch mép cười lạnh, từ trên giường bước xuống, vớ lấy tấm chăn mỏng quần ngang hông.

“Mày không phải là người tàn tật !” Thần tượng rất nhanh đã đổi giọng, kinh ngạc nói, lại lập tức nhào tới, định lần nữa áp đảo Quân Tư Vũ. Mặc kệ hắn có bị liệt thật hay không, đêm nay nhất định phải đè ra ăn sạch sẽ !

“Không phải bị què thì tốt rồi ! Ngược lại càng kích thích ! Thằng khốn, mày tốt nhất nên ngoan ngoãn nghe theo lời tao ! Bằng không tao sẽ khiến cho mày không còn một xu dính túi !” Sau khi chế trụ được ác ma đại nhân rồi mới phát hiện ra hắn còn cao hơn mình tới nửa cái đầu a.

Ác ma đại nhân đột nhiên xoay người, vung tay một phát đã đẩy ngã được người đang đè lên thân mình. Thần tượng kia lập tức bị đè xuống giường, mặt mũi tái xanh không thể động đậy, chỉ cần Quân Tư Vũ vờ rồi mạnh tay một chút, không chừng đem cái cổ yếu ớt của con nhà người ta vặn gãy rồi !

“Đừng có chọc giận ta !” Ác ma đại nhân nói, sau đó buông tay ra. Anh chàng thần tượng vẫn chưa hoàn hồn, bất động nằm trên giường thở hồng hộc.

Quân Tư Vũ sau khi mặc lại quần áo, ngồi lên xe lăn, một mình lặng lẽ rời khỏi phòng.

Ngày hôm sau, cái tên Quân Tư Vũ hoàn toàn bị xóa sổ khỏi công ty giải trí, sự nghiệp thần tượng của ác ma đại nhân cũng vì vậy mà được đặt một dấu chấm hết to đùng.

Thế nhưng, những MV trên mạng của ác ma đại nhân đã trở thành biểu tượng BL bất diệt, vĩnh viễn được cộng đồng hủ nữ [người trước ngã xuống, người sau tiến lên] YY.

“Ô, đại minh tinh rốt cục đã đi làm trở lại.” Liêu Thần vừa mở cửa văn phòng đã nhìn thấy Quân Tư Vũ, buột miệng nói một câu châm chọc.

“Tôi vốn làm việc rất chuyên nghiệp. Liêu tổng, việc bên kia đã giải quyết xong rồi, từ hôm nay trở đi tôi sẽ tiếp tục làm trợ lý cho ngài.” Ác ma đại nhân ngồi trên xe lăn đến trước bàn làm việc của mình, bật máy tính vào mạng thu hoạch củ cải.

“Hừ, tôi biết thừa người như anh sao trụ nổi ở đó.” Liêu Thần bĩu môi, cười nói, “Thế giới nghệ sĩ không phải là chỗ cho dành người thường chúng ta. À, vé máy bay tôi đặt xong rồi, năm ngày nữa chúng ta sẽ khởi hành tới tổng công ty, vừa đúng lúc anh quay lại.”

Có một chuyện mà Liêu Thần không hề hay biết, đó là trên mạng hiện tại đang xôn xao về vụ bê bối *** giữa ác ma đại nhân và một nam thần tượng mới nổi. Thậm chí còn nghe đồn rằng hắn căn bản là giả vờ tật nguyền để tranh thủ sự cảm thông của mọi người, bước chân vào ngành giải trí. Đáng tiếc là Liêu Thần đối với mấy cái tin tức lá cải chụp giật của đám nghệ sĩ không mấy có hứng thú, chỉ toàn chăm chú vào tin tức kinh tế thị trường, cho nên cũng chẳng có cơ sở để vạch trần bộ mặt thật của ác ma đại nhân.

Hết chương 31

32. Chương 32: Ác Ma Đại Nhân Bị Lật Tẩy

Ác ma đại nhân sắp được đi công tác. Cứ nghĩ đến việc lần đầu tiên ra nước ngoài, hân hạo hức đến mức cả đêm không ngủ nổi. 5 giờ sáng mai máy bay sẽ cất cánh, vậy mà giờ ác ma đại nhân vẫn đang lăn qua lăn lại trên giường, nằm hoài vẫn chưa thấy cơn buồn ngủ đâu, hắn đành ôm lấy máy MP3 nghe nhạc cho qua ngày.

Mà Liêu Thần cùng Liêu Xuyên lúc này còn đang bận bịu thu dọn hành lý ngoài phòng khách.

Liêu Thần tiện tay giúp ác ma đại nhân chuẩn bị đồ đạc, quần áo hàng ngày, đồ lót, bàn chải đánh răng cùng khăn mặt, ngay cả tờ giấy và bộ di động cũng mang theo luôn. Liêu Xuyên Xuyên thấy vậy, nhìn không được liền cảm thán, “Anh hai thật là chu đáo quá nha, sau này sẽ chăm lo cho anh Quân rất tốt đó.”

Liêu Thần nghe xong cũng chẳng thấy vui vẻ gì, “Nói nhăng nói cuội ! Chuẩn bị xong đồ rồi đi ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm !”

Liêu Xuyên Xuyên thấy anh trai mặt nhăn mày nhíu, biết là y đang lo lắng về chuyện phải chăm sóc cho Quân Tư Vũ trong suốt chuyến công tác. Rốt cuộc con bé chịu không nổi, kéo tay Liêu Thần ra ban công, ghé vào tai y thì thầm, “Anh hai, em nói cho anh biết một bí mật này.”

“A ?” Liêu Thần ù ù cạc cạc, không biết con bé định nói gì mà ra vẻ thần bí như vậy. Liêu Xuyên Xuyên hít một hơi thật sâu, quyết định nói, “Bí mật này anh hai nhất định phải giữ kín giúp em, bằng không em sẽ không toàn mạng a ! Lần này là em liều mạng vì anh đó !”

“Bí mật gì vậy ? A, nhóc con này, không phải là em có bạn trai rồi chứ ?” Liêu Thần hỏi.

Liêu Xuyên Xuyên quay mặt nhìn vào trong phòng, thấy không có động tĩnh mới nhón chân, ghé đến bên tai Liêu Thần, nói nhỏ, “Anh hai, thật ra anh Quân không phải bị liệt đâu, ảnh giả vờ đó ! Anh ấy không cho em nói, bằng không em sẽ chết a !”

“Cái gì ?” Liêu Thần sững sờ, “Em nói thật không ?”

“Thật mà ! Để em cho anh xem cảnh video em quay được, em sao chép vào điện thoại rồi nè !” Liêu Xuyên Xuyên móc di động ra đưa cho Liêu Thần. Đáng tiếc là ác ma đại nhân lúc này vẫn đang ở trong phòng giậm giậm theo nhạc, hoàn toàn không biết bí mật của mình đã bị lật tẩy.

Liêu Thần xem hết một loạt các đoạn phim trong máy của Xuyên Xuyên, im lặng một lúc, rốt cục lên tiếng, “Xuyên Xuyên, em đã biết hết mọi chuyện, sao lại không nói cho anh ?”

“Bởi vì ... bởi vì anh ấy đe dọa em ...” Liêu Xuyên Xuyên ngập ngừng nói, “Anh hai, anh không biết anh Quân đáng sợ đến mức nào đâu.”

“Tên vô liêm sỉ kia dám uy hiếp em ?” Trong đầu Liêu Thần hiện lên những hành-động-uy-hiếp-không-trong-sáng.

“Không có không có a ! Anh ấy không có làm gì em, chỉ dọa em không được nói chuyện này ra ngoài thôi ... Em cũng muốn kể cho anh hai biết lắm đó, nhưng mà anh Quân đáng sợ quá à !” Liêu Xuyên Xuyên chớp mắt đầy tội nghiệp, “Anh hai đừng có bán đứng em nha, bằng không em sống sẽ rất khổ sở !”

“Yên tâm đi, anh hai sẽ không bán đứng em là được chứ gì !” Liêu Thần vuốt cằm, nhìn về phía cửa phòng ác ma đại nhân, trong đầu tính toán xem nên xử lý tên đối trá Quân Tư Vũ này thế nào đây.

.
. .
.

Ngẫm nghĩ một hồi, Liêu Thần bước tới đẩy cửa phòng ác ma đại nhân, cố ý nói, “Tư Vũ, 4 giờ sáng mai chúng ta ra sân bay, trước khi đi anh có định tắm rửa chút không ?”

Tư Vũ ? Gì mà xưng hô thân mật dữ vậy ? Ác ma đại nhân đang cắm mặt vào MP3, nghe thấy thế liền ngẩng đầu lên, nhìn Liêu Thần bằng ánh mắt kỳ quái, “Được rồi, lát nữa tôi sẽ tự tắm.”

“Vậy thì nhớ tắm nhanh một chút, tôi và Xuyên Xuyên lát nữa cũng muốn dùng phòng tắm.” Liêu Thần ném cho hắn một cái khăn mặt.

“Được rồi được rồi, tắm luôn đây.” Ác ma đại nhân bĩu môi lầm bầm, chống người ngồi dậy, lết ra xe lăn, sau đó cầm khăn, lăn xe vào buồng tắm. Liêu Thần nhìn theo bóng lưng hắn, trong lòng không khỏi nổi giận. Thằng cha này còn muốn giả vờ trước mặt mình ! Để xem anh còn muốn giả vờ đến khi nào !

Ác ma đại nhân bước vào phòng tắm, khóa trái cửa lại. Khoảng 5 phút sau, Liêu Thần xách kìm cùng ghế gỗ ra ngoài hành lang, tìm đúng chỗ lắp hộp cầu dao điện, ngó tới ngó lui thấy không có ai, y liền kê ghế đứng lên, lấy kìm cắt đứt cầu chì.

[Phụt !!] một tiếng, cả tầng nhà rơi vào bóng tối. Liêu Thần nhét kìm vào túi áo, trước khi có tiếng người chửi bới vang lên, y xách ghế chạy vội vào nhà !

Lại nói đến ác ma đại nhân đang thư thái đứng tắm dưới vòi hoa sen, đột nhiên bị cúp điện, nhìn khắp bốn phía đều thấy tối om, sờ sờ sờ sờ khắp buồng tắm cũng không tìm được đèn pin, hắn đành phải vận khởi ma lực tạo ra một bóng lửa nhỏ, sau đó tiếp tục tắm rửa. Không ngờ lúc này lại nghe thấy tiếng gõ cửa, giọng Liêu Thần từ bên ngoài vang lên, “Quân Tư Vũ, anh có sao không ? Cúp điện rồi, anh mau ra ngoài này đi, ở trong đó nguy hiểm lắm !”

“Không cần, tôi vẫn ổn, lát nữa ra.” Quân Tư Vũ vội vàng chạy đến bên xe lăn, nhưng khi hắn đã mặc xong quần áo, lăn xe ra ngoài lại phát hiện ra xung quanh im ắng bất thường. Liêu Thần với Liêu Xuyên Xuyên không biết đã chạy đi đường nào, hắn gọi mấy tiếng mà chẳng thấy ai trả lời.

Ác ma đại nhân thử lăn xe về phía trước, đột nhiên nghe thấy tiếng vật gì đó rơi vỡ trên mặt đất ————
Kỳ quái, không nghe thấy tiếng người, sao lại có đồ rơi vỡ vậy ta ? Ác ma đại nhân trong lòng sinh nghi, lẽ nào lại có sát thủ kéo tới ? Đi qua coi thử xem. Nghĩ là làm, ác ma đại nhân đứng dậy, bước khỏi xe lăn ...

Ngay lúc hắn vừa đặt một chân xuống đất, còn chưa kịp bước đi, đột nhiên có ánh đèn pin lóe lên, giọng Liêu Thần vang lên từ phía ngọn nguồn ánh sáng, “Quân Tư Vũ, không phải là anh đang bị liệt nửa người sao ? Thế nào lại đứng lên dễ dàng vậy ? Xem ra tiền điều trị phục hồi mắt trắng rồi !”

Ác ma đại nhân hừ lạnh một tiếng, hiểu ra mình đã trúng phải quỷ kế của Liêu Thần !

.
. .
.

Mấy phút sau, cầu chì đã được nối lại, điện lại có. Trong phòng khách sáng trưng, ác ma đại nhân thần nhiên bước ra khỏi xe lăn, ngồi vào sofa, “Đường nào cũng đã lộ rồi, tôi cũng chẳng còn gì để nói. Có điều, Liêu Thần ngài phải biết là tôi có đầy đủ bảo hiểm và giấy tờ chứng minh tình trạng sức khỏe của bản thân, hơn nữa người đứng tên đại diện cho tôi trong hợp đồng bảo hiểm là ngài, tiền bảo hiểm hàng tháng của tôi cũng là ngài lãnh, vậy nên hi vọng ngài đừng có chụp cái mũ lừa đảo cho một mình tôi a ! Còn có, vừa rồi tôi được thành phố bầu chọn là thanh niên khuyết tật điển hình, lại được đứng ra làm nhân viên đại diện cho quảng cáo của công ty, tên tôi cũng có trong danh sách tuyên dương công tác gửi tới tổng công ty, cho nên ...”

“Cho nên tôi phải giúp anh bao che, giúp anh tiếp tục lừa gạt người khác ?” Liêu Thần bước tới, ngồi vào xe lăn của ác ma đại nhân, bắt chéo chân bày ra bộ dáng trịnh trọng, “Quân Tư Vũ, lừa tôi thế thâm như vậy có vui không ? Đến hôm nay tôi mới phát hiện ra bộ mặt thật của anh ! Thật phí công tôi trước đó vất vả giúp anh mời bác sĩ ! Anh có biết một khóa tập phục hồi chức năng tốn bao nhiêu tiền không ? Hả ?”

“Dù sao thì bây giờ cũng không thể sa thải vị bác sĩ kia được ! Chi bằng cứ tiếp tục như không có chuyện gì xảy ra đi !” Ác ma đại nhân ngược lại rất bình tĩnh nói.

“Anh nói nghe dễ dàng quá ha ! Nếu như bị người ta phát hiện ra, vậy là toi rồi ! Anh rõ ràng biết là trung tâm phục hồi chức năng kia cũng nằm trong hệ thống của bên bảo hiểm !” Liêu Thần đứng phắt dậy, hùng hổ chỉ vào mặt ác ma đại nhân, nói, “Chuyện đã đến nước này, từ giờ trở đi anh tiếp tục giả vờ triệt để cho tôi !”

“..... Được rồi.” Ác ma đại nhân nói.

“Còn về phần anh lừa gạt tôi.” Liêu Thần vừa nói vừa lôi mấy tính từ trong túi áo ra, cạch cạch bấm bấm một hồi, cuối cùng nói, “Mấy tháng qua anh sử dụng đường truyền internet của công ty để vào mạng chơi nông trại, cộng thêm mấy khoản linh tinh khác nữa, tóm lại, sau khi theo tôi đi công tác trở về, tiền lương trong ba năm tới của anh sẽ bị khấu trừ 75%.”

“Trừ nhiều vậy thì một tháng tôi còn được bao nhiêu a !” Ác ma đại nhân trờm mắt hỏi.

“Đại khái là còn khoảng ba, bốn trăm đồng.” Liêu Thần nhếch miệng nói.

“Sếp à, sếp không định chữa đường sống cho người ta sao ?” Ác ma đại nhân râu rĩ thở dài.

33. Chương 33: Ác Ma Đại Nhân Thám Hiểm Tokyo

Cuối cùng, ác ma đại nhân chớp mắt được có ba tiếng đồng hồ. Trời còn chưa sáng, hắn đã bị Liêu Thần đánh thức rồi lúi đi xềnh xệch. Hai anh em Liêu Thần cộng thêm Quân Tư Vũ nữa là ba người bắt taxi chạy thẳng một mạch ra sân bay. Liêu Xuyên Xuyên nhỏ tuổi nhất nên được ưu tiên cho ngồi ở ghế phụ lái đằng trước, còn Liêu Thần cùng ác ma đại nhân đành phải chen chúc ở băng ghế đằng sau.

Quân Tư Vũ vừa đặt móng vào xe liền ngả người ra sau ngủ o o, bác tài chịu không nổi cảnh im lặng quanh quê này, trên đường đi tận lực lôi kéo Liêu Thần cùng mình tán nhảm, nói đi nói lại cuối cùng vẫn quay về hỏi bọn họ sao lại mang cả xe lăn ra sân bay làm gì ?

Liêu Thần không chút nghĩ ngợi, trả lời, “Bởi vì anh bạn đi cùng tôi đây bị liệt.”

“Vừa rồi lúc lên xe, tôi nhìn thế nào cũng không thấy cậu ấy bị khuyết tật gì nha ?” Bác tài thắc mắc.

Liêu Thần vội giải thích, “Anh ấy đeo chi giả cho nên bác mới nhìn không ra.”

Liêu Xuyên Xuyên ngồi bên cạnh nghe thấy liền che miệng cười rử.

Mà vị bác sĩ Sa kia không hiểu vì lý do cá nhân nào đó mà không bay cùng chuyến với bọn họ. Trước đó hắn cũng đã báo cho Liêu Thần là chuyến bay của mình chậm hơn sáu tiếng, vậy nên sẽ không cùng bọn họ ra sân bay.

Thật ra, nguyên nhân chính là vì thiên sứ đại nhân vô cùng căm ghét thành quả đi ngược lại quy luật tự nhiên của trời đất — máy bay ! Vậy nên nếu bảo hắn ngồi trong máy bay do loài người tạo ra, chi bằng để hắn bay thẳng đến Nhật cho nhanh !

Về sau, hắn đúng là tự mình bay đi thật.

Thật sự là kỳ quái, so với thiên sứ đại nhân, Vũ Uyên đại nhân đường đường là một đại ác ma lại tỏ ra vô cùng phấn khởi với chuyến đi này. Có lẽ một phần là do hắn quá lạm phim truyền hình, thành ra đầu óc cũng mang theo không ít ảo tưởng về máy bay. Trước đó hắn cũng đã lên danh sách những-việc-phải-làm-trên-máy-bay, nào là ăn cơm trên máy bay, đi WC trên máy bay, sau đó tìm cơ hội trò chuyện với mấy cô tiếp viên hàng không, rồi phải chụp lại phong cảnh bên ngoài cửa sổ khi đang bay ... vân vân và mây mây. Mấy việc như vậy phải làm qua một lượt thì hắn mới cảm thấy thỏa mãn phần nào.

Vì vậy, lúc ác ma đại nhân còn đang hờ hững dán mắt vào cửa kính ngắm nghía phong cảnh bên ngoài xe, nhác thấy có bóng người ẩn hiện trong quần mây phía xa xa, ác ma đại nhân neho mắt nhìn kĩ liền phát hiện ra là vị thiên sứ trưởng lắm chuyện – Farrell. Trong đầu chợt nảy lên ý đồ xấu xa, hắn nhếch miệng cười tà, sau đó hướng về phía vị thiên sứ kia, phồng má thổi nhẹ một hơi.

Thiên sứ trưởng khốn khổ đang mải miết bay đột nhiên gặp phải một luồng gió mạnh từ đâu thổi tới, sau đó bị đánh văng đi không biết tới nơi nào.

Ngày hôm sau, thiên sứ đại nhân từ Hàn Quốc gọi điện về cho Liêu Thần, báo là hắn đã đáp máy bay nhưng lại có một số chuyện đột xuất phải làm, do đó không thể đến gặp bọn họ được, bảo mọi người cứ lên du thuyền trước đi, chừng nào đến nơi hắn sẽ đi gặp.

Chạy xe hơn một tiếng đồng hồ mới ra đến sân bay thành phố ở ngoại ô. Ác ma đại nhân lúc này không cần đóng giả người tàn tật nữa, liền đem xe lăn trưng dụng làm xe đẩy, giúp mọi người chở hành lý vào sân bay.

Sau khi làm xong thủ tục, ác ma đại nhân rốt cục đã được bước chân lên máy bay cùng anh em nhà Liêu Thần. Ba người ngồi chung một hàng ghế. Vừa ngồi xuống, Liêu Thần đã thở ra một hơi thật dài, ngửa

đầu về sau bắt đầu ngủ. Ác ma đại nhân ngồi bên cạnh hưng phấn ngoáy ngoáy nhìn xung quanh, chịu không nổi quay sang kéo tay Liêu Thần, lay lay.

“Sao vậy ?” Liêu Thần xoa xoa trán, mệt mỏi hỏi hần.

“Máy bay sắp cất cánh rồi, lăn ra ngủ thật là phí đi.” Ánh mắt ác ma đại nhân tràn ngập vẻ phản kích.

“...” Liêu Thần liếc nhìn hần một cái, lại ngoẹo đầu sang một bên, tiếp tục ngủ.

Ác ma đại nhân không thèm để ý đến ánh mắt khinh bỉ của Liêu Thần, cảm khái nói, “Đây là lần đầu tiên tôi được đi du lịch miễn phí a.”

“Không phải đi du lịch, chúng ta còn việc quan trọng phải làm ! Là đi công tác a !” Liêu Thần nhắm nghiền mắt, miệng lẩm bẩm chỉnh lại lời của ác ma đại nhân.

“Đúng vậy a ! Anh hai, em chờ dịp này lâu lắm rồi đó !” Hai mắt Liêu Xuyên Xuyên lúc này đã sáng lên như đèn pha.

“Em đừng bày trò linh tinh, chúng ta chỉ ở tổng công ty khoảng nửa ngày rồi sẽ lên du thuyền, tới nơi ngủ một giấc là được rồi, căn bản không có thời gian nên cũng không cần đi chơi đâu đó a.” Liêu Thần nói.

Liêu Xuyên Xuyên nắm chặt tay đầy quyết tâm, “Không sao, có ác ma đại nhân ở đây thì mười hai tiếng cũng đi để đi chơi rồi.”

Trải qua một chuyến bay dài, cuối cùng cả ba người đã đặt chân đến thành phốTokyolộng lấy xa hoa, thế nhưng Quân Tư Vũ và Liêu Xuyên Xuyên còn chưa kịp ngắm nghía xung quanh đã bị Liêu Thần vội vã kéo tới tổng công ty báo danh, chạy tới chạy lui một hồi lại kéo nhau về khách sạn. Sau khi đem Liêu Xuyên Xuyên cùng ác ma đại nhân nhét vào trong phòng, Liêu Thần lại hối hả lao tới công ty báo cáo công tác, bận rộn chẳng khác nào đang lên đường đánh trận.

Tạm thời bỏ qua cho Liêu Thần, chìa ống kính sang phía hai người đang an vị trong phòng cái coi.

Ác ma đại nhân và Liêu Xuyên Xuyên ở tít trên tầng 23 của khách sạn, từ trên ban công có thể nhìn thấy rõ cảnh đêm náo nhiệt bên dưới. Liêu Xuyên Xuyên vội chạy sang gõ cửa phòng ác ma đại nhân.

“Anh Quân a ! Ác ma đại nhân a ! Chúng ta đi chơi được không ? Dừng ma lực của ngài, chúng ta cùng ra ngoài chơi đi !” Liêu Xuyên Xuyên đứng bên giường kéo chân Quân Tư Vũ, dài giọng năn nỉ —— mà ác ma đại nhân lúc này đã nằm chết dí trên giường, mở TV xem quảng cáo, hai tay thì ôm chặt lấy menu của khách sạn, chăm chú nghiên cứu xem có món nào đặc sắc cho bữa ăn khuya đây.

“Đừng có nhõng nhẽo,Tokyođông người như vậy, ta không muốn ra ngoài bay tới bay lui cho người ta triển lãm, hơn nữa đám người Nhật lúc nào cũng tò mò, không chừng sẽ coi ta là người ngoài hành tinh mà bắt về mổ xẻ nghiên cứu mất.” Quân Tư Vũ thẳng thừng từ chối, “Rảnh quá thì ngồi xem thực đơn nè, khách sạn này cũng có mấy món truyền thống ngon lắm nha, chúng ta gọi vài món lên ăn thử đi.”

“Nhưng mà người ta không cam tâm a ! Thật vất vả mới có cơ hội đến thăm quê hương của manga và anime, sao lại ở dí một chỗ như vậy chứ ! Ác ma đại nhân ! Cầu ngài a ! Dẫn ta đi dạo phố được không, ngài muốn cái gì ta đều mua cho ngài ! Anh hai có đưa thẻ rút tiền cho ta rồi !” Liêu Xuyên Xuyên ỉ ôi co kéo.

“Được, một lời đã định.” Ác ma đại nhân cuối cùng lăn từ trên giường xuống đất, đứng dậy mặc áo khoác, quần khăn quàng cổ. Liêu Xuyên Xuyên rất thích thời mà chạy ra mở cửa ban công, ngay sau đó, ác ma đại nhân quắp ngang người con bé, vút một cái đã bay ra ngoài.

Liêu Xuyên Xuyên rú lên một tiếng, đến khi hồi phục tinh thần thì thấy mình đang lơ lửng trên không trung ! Ác ma đại nhân một tay giữ lấy nó, từ trên cao nhẹ nhàng linh hoạt đáp xuống mặt đất, rơi vào một con hẻm nhỏ tối om không bóng người qua lại.

“Ai ai ai

rốt cục cũng xuống đến mặt đất rồi !” Liêu Xuyên Xuyên suýt nữa nằm úp sấp trên mặt đất, nhưng con bé rất nhanh đã bật dậy, kéo tay Quân Tư Vũ chạy về phía đường phố đông vui.

Về phương diện khác, Liêu Thần đang khẩn trương mang theo tập tài liệu đến trước tổng công ty, sau đó được nhân viên công tác dẫn đến tận cửa phòng hội nghị.

Lúc này, trong phòng họp đã tập trung đầy đủ mọi người, đều là những người có chức vị điều hành các công ty chi nhánh. Xem ra lần này tổng công ty mời dự họp đại hội tổng kết rõ ràng là có ... mục đích trọng yếu khác. Nhiều người thì nhau đoán già đoán non, có lẽ Liêu tổng tài muốn tuyên bố người thừa kế tài sản và chức nghiệp của ông nên mới cố ý tổ chức cuộc họp này. Bởi vậy mới nói cuộc họp cùng với bữa tiệc chiêu đãi trên du thuyền kia có ý nghĩa quan trọng đến mức nào, có khi còn là lời tuyên bố liên quan đến vận mệnh của cả công ty a.

Về phần ai được chọn làm người thừa kế, trong công ty đã sớm xôn xao mở sòng đánh cược rồi, vậy nhưng người cha thân sinh của Liêu Thần – Tổng tài Liêu Dật Văn đâu phải là con người đơn giản có thể cho người khác đoán biết được tâm tư ? Có người nói ông sẽ đem quyền thừa kế trao cho con trai trưởng, cũng có người nói là cậu thứ, người kia lại khẳng định là cậu ba, tất cả chỉ giống nhau đó là chẳng ai xem trọng Liêu Thần. Dù gì y cũng chỉ là con riêng, vậy nên cho dù có điều hành cả một công ty chi nhánh lớn, nhưng nếu đem so với hai người anh trai đã nổi danh trong giới tài chính quốc tế là cậu cả Liêu Phong và cậu ba Liêu Nghiêm thì chẳng khác nào đem so đom đóm với mặt trời, thật sự là một chút tư cách cạnh tranh cũng không có.

Nói tới nói lui thế nào đi nữa cũng không thể không nhắc tới ba anh em nhà họ Liêu. Sau khi Liêu Dật Văn kết hôn cùng với một tiểu thư con nhà quyền quý, bà ta đã sinh cho ông ba người con trai, người nào người đấy đều là nhân trung long phượng – kiểu mẫu nhân vật nam chính tiêu biểu thường thấy trong hầu hết các bộ đam mỹ hay ngôn tình tiểu thuyết — bề ngoài tuấn mỹ bất phàm, hơn nữa còn thâm tàng bất lộ, hùng tâm tráng trí, năng lực siêu cường, bề nghề thiên hạ Đây là theo đúng ngôn ngữ “chuyên môn” mà nói.

Con trai trưởng Liêu Phong, tác phong trầm ổn, thủ đoạn sắc bén, là một tay cự phách trong giới tài chính. Nghe nói phần lớn cổ phần của tập đoàn Liêu thị đều do hắn nắm giữ điều khiển, ngay cả thị trường tài chính quốc tế nhiều khi cũng bị hắn coi như trò chơi tung hứng. Nói một cách hình tượng thì hắn là kiểu người chỉ cần dậm chân một cái cũng có thể khiến cho thị trường chứng khoán Wall Street liêu xiêu như gặp động đất. Đã nhiều lần được góp mặt trên trang bìa tạp trí doanh nhân thành đạt đẳng cấp quốc tế, tên tuổi lúc nào cũng đứng ở hàng TOP luôn a. [Xin Thượng đế tha thứ cho con vì đã lòi mấy cái tiêu chuẩn đình đám đó ra để so sánh, về phần phóng đại quá mức kia, mọi người cứ cười xòa cho qua là được rồi.]

Con trai thứ Liêu Tinh, từ nhỏ đã không thích theo ngành kinh tế, chỉ là do ham mê tìm hiểu nên mỗi ngành học hỏi một chút, cộng thêm đầu óc thông minh sáng láng, thành ra mới có hai mươi mấy tuổi mà đã cầm trong tay cả tập bằng tiến sĩ của các trường nổi danh. Tính tình vui vẻ sáng khoái, được nhiều người yêu mến. [Đây là hình tượng nhân vật phụ thường thấy trong tiểu thuyết – là người cái gì cũng giỏi, làm cho người ta cảm thấy cực kỳ ranh ma khó hiểu. Sau đó, trong hệ liệt của bộ tiểu thuyết này sẽ có vài cuốn được viết ra, và anh ta đương nhiên sẽ được thủ vai nam chính.]

Liêu Nghiêm là con trai thứ ba trong nhà, giỏi bày mưu tính kế, hơn nữa cũng đã xác định từ trước là sẽ không đại diện đi cạnh tranh cùng với Liêu Phong, kể cả đấu đoạt di sản lần này. Vậy nên hắn đã quay sang thuê sát thủ, tìm cách đẩy Liêu Thần vào chỗ chết.

Còn riêng Liêu Thần – người chưa bao giờ được nhắc tới như một thiếu gia nhà họ Liêu. Thậm chí trong mắt người nhà họ Liêu, y chỉ là một đứa con hoang hèn mọn, không đủ tư cách đứng ngang hàng với ba người anh trai cùng cha khác mẹ kia.

Ngoài ra, nhà họ Liêu còn có một vị tiểu thư nữa được Liêu Dật Văn cưng như ngọc quý. Cô con gái út Liêu Minh Châu – cô tiểu thư xinh đẹp, lại được cha mẹ chiều chuộng từ nhỏ, thành ra tính tình đồng đảnh kiêu ngạo. Hiện tại cô nàng còn đang học đại học, thế nhưng so với những cô tiểu thư nhà giàu hiền dịu khác, Liêu Minh Châu luôn biết cách chơi bởi đập phá, kiểu như nửa đêm uống rượu, đua xe, chơi thuốc ... triệt để sa vào những trò dành cho đám nhóc nhà giàu phá gia chi tử.

Tiện đây cũng giới thiệu sơ qua về mẹ kế của Liêu Thần. Sau khi Liêu Dật Văn kết hôn cùng đại tiểu thư của một gia đình quyền quý – cũng chính là Liêu phu nhân bây giờ, Sở Tư Ninh. Bà ta là một người phụ nữ tâm cao khí ngạo, kể từ khi biết được người phụ nữ mà Liêu Dật Văn thật lòng yêu thương không phải

là mình, bà liền ôm mối oán hận với hai anh em Liêu Thần, nhất quyết không chịu thừa nhận bọn họ là người của họ Liêu. Cũng bởi vậy mà quan hệ giữa bà ta và Liêu Dật Vân ngày càng trở nên xa cách, khắc khẩu. Hai vợ chồng họ đã sống ly thân nhiều năm cũng vì những xung đột trong hôn nhân và thái độ sống bằng mặt không bằng lòng của cả hai người.

Có thể nói, ngay từ đầu, Liêu Dật Vân kết hôn với bà ta cũng chỉ vì tài sản và gia nghiệp bên nhà vợ, vậy nên trước mặt Liêu phu nhân, ông ta mãi mãi vẫn không thể ngẩng đầu lên được. Sự nghiệp của ngày hôm nay một phần cũng là nhờ sự giúp đỡ bên nhà vợ, vậy nên quyền lực của nhà họ Sở trong công ty cũng không nhỏ, kéo theo tình trạng phe phái đấu đá nhau rất phức tạp.

Ai, nói tóm lại, gia đình này cũng thật lằng nhằng.

Hết chương 33

34. Chương 34: Ác Ma Đại Nhân Đụng Độ Mỹ Nữ “bão Xe” Đêm

Quân Tư Vũ dẫn Liêu Xuyên Xuyên đi thăm thú hết các hang cùng ngõ hẻm ở Tokyo. Con bé vốn cũng chỉ là một tay gả mờ về tiếng Nhật, họa may là nhờ “nghiền” nhiều manga với anime nên mới bập bôm nói được vài câu, vậy nên dù có đứng bên đường múa may quay cuồng với chủ quán cả nửa tiếng đồng hồ thì cả hai vẫn không hiểu người kia muốn nói gì. Ác ma đại nhân từ đầu đến cuối im lặng không nói, chỉ chậm rãi đi theo sau con bé, hai tay nhét vào túi áo, mắt lơ đãng nhìn ngắm mấy gian hàng.

Chờ đến khi hết hứng với màn “giao tiếp chân tay”, Liêu Xuyên Xuyên quay sang thì thấy ác ma đại nhân đang thoải mái nói chuyện với nhân viên bán hàng, lại còn nói bằng tiếng Trung mới ghê chứ. Con bé ngạc nhiên đến nỗi không khép nổi miệng. Sau khi ra khỏi cửa hàng, ác ma đại nhân mới từ từ giải thích, “Tiếng nói của người linh giới có mang theo ma lực, loại ma lực này sẽ tác động vào thần kinh của con người, vậy nên dù người có nói thế nào thì người ta nghe vẫn hiểu, giống như dùng tiếng Trung để đọc thơ cho một thằng cha người Ý nghe vậy.”

“Thì ra là thế.” Liêu Xuyên Xuyên nghe xong hai mắt sáng lên, “Nói cách khác là ác ma đại nhân ngài dù có đến Nhật thì lấy bằng IELTS tiếng Anh cũng sẽ không gặp trở ngại gì ha !”

“Đó là đương nhiên. Ta đây có đến cả chục cái giấy chứng nhận Anh ngữ giao tiếp chuyên nghiệp a [Thực ra tấm nào cũng lộn xộn rồi tình rồi mù, ác ma đại nhân à, không phải là ngài dùng ma lực làm giấy tờ giả đấy chứ ?] Nhớ tới hồi ta đi xin việc, dựa vào mấy tấm giấy đó mới được nhận vào công ty của anh trai người đó.” Ác ma đại nhân kể về chuyện xưa, trên mặt không giấu được tự hào.

“Oa a a, làm người Ma giới thật tốt !” Liêu Xuyên Xuyên kêu lên đầy ngưỡng mộ.

Vì vậy, nhờ vào khả năng ngoại ngữ xuất sắc của ác ma đại nhân (?), hai người đi dạo phố mua về rất nhiều đồ lưu niệm, rồi cả đồ ăn vặt ven đường cũng không bỏ qua. Đương nhiên cũng có rất nhiều nữ sinh nhìn thấy ác ma đại nhân liền ríu rít rút điện thoại ra chụp lại. Bất tri bất giác, hai người vui chơi tới tận đêm khuya, Liêu Xuyên Xuyên sức cùng lực kiệt theo ác ma đại nhân bước trên con đường vắng lặng tối đen, chờ tìm một chỗ không người để chuẩn bị bay về.

Đúng lúc này, tiếng động cơ ồn ào vang lên —— Trên con đường không người qua lại bỗng vọt tới một chiếc xe phân khối lớn, hơn nửa lái xe dường như không hề có ý định giảm tốc, cứ nhắm về phía hai người mà phi ! Ngay lúc Liêu Xuyên Xuyên vừa hét lên một tiếng thì tay lái xe đã phanh gấp, lợi dụng quán tính khiến cho cả người lẫn xe đều bay lên, lộn một vòng qua đỉnh đầu ác ma đại nhân !

Oa, y như màn trình diễn đua xe mạo hiểm trên TV nha !

Nếu không phải Liêu Xuyên Xuyên có “kinh nghiệm” cùng ác ma đại nhân trải qua mấy chuyện như vậy, chỉ sợ vừa nhìn thấy đã muốn sồn ra quần.

Người cầm lái mặc bộ đồ liền thân bó sát bằng da bóng màu hồng, sau khi đạp xuống đất còn rất đúng tiêu chuẩn cho xe rê đi một vòng rồi mới dừng lại, bước xuống xe. Khi người kia vừa cởi mũ bảo hiểm, mái tóc suôn mượt như trong quảng cáo liền đổ xuống, thì ra là một mỹ nữ sêch-xy nóng bỏng !

Liêu Xuyên Xuyên ngây dại nhìn người ta đến không há hốc cả mồm. Ngược lại, mỹ nhân dùng ánh mắt khinh bỉ lườm hai người, cao giọng cất lên một tràng tiếng Nhật, “Chán sống à ! Tự đứng lại chương mặt ra giữa đường ! Hai con heo !”

Dứt lời liền đội mũ bảo hiểm lên, định nổ máy vọt đi.

Có điều, đắc tội với ác ma đại công tước là hậu quả nghiêm trọng lắm đó. Chỉ thấy hấn tỉnh bơ ôm tay, lạnh lùng nói, “Bà tám, đừng có ngạo mạn như vậy.”

“Mày muốn chết à !” Mỹ nữ kia nghe thấy lời hấn, lập tức từ trên xe bước xuống, đôi giày cao đến cả chục phân gõ cộp cộp trên đường, khoe ra đôi chân dài thẳng tắp. Bước đến trước mặt ác ma đại nhân, mỹ nhân kiêu sa như nữ vương đột nhiên hét to một tiếng, nhấc chân, bổ thẳng một cước về phía Quân Tư Vũ.

Một cước này là xuất toàn lực mà đá, vậy mà còn chưa kịp chạm vào người, bóng dáng ác ma đại nhân đã biến mất tăm mất tích. Mỹ nữ nhà ta mất đà, loạng choạng ngã lăn ra đất.

“Vô liêm sỉ !” Đau quá hóa giận, mỹ nữ cao giọng chửi ầm lên, sau đó vất vả lồm cồm bò dậy, nghiêng rãnh nghiêng lợi bước về phía xe máy. Ngồi lên xe, ngay cả mũ bảo hiểm cũng không thèm đội, nàng ta nổ máy, hung hăng phóng xe nhằm thẳng về phía ác ma đại nhân.

Lúc mỹ nhân kia nổ máy nhấn ga, còn chưa kịp nhả phanh phóng đi, ác ma đại nhân đã niệm một câu. Trong nháy mắt, hai cái bánh xe rụng ra khỏi thân xe, mỹ nữ lần này ngã còn thê thảm hơn lúc này, cả người lẫn xe đều bị kéo lê một đoạn trên đường.

“Sao lại ... có thể như vậy ... chết ... chết tiệt ... !” Mỹ nhân bây giờ trên trán bê bết máu, gục xuống ngất xỉu.

“ Anh Quân a ! Tai nạn chết người rồi !” Liêu Xuyên Xuyên rớt cục cũng có phản ứng, thất thanh la lên.

“Không sao, ngất xỉu chút thôi !” Quân Tư Vũ đi tới, ngồi xổm xuống mở túi xách của mỹ nữ kia ra xem xét, bên trong có đủ thứ điện thoại di động, ví tiền, đồ trang điểm ... Mở ví tiền, ác ma đại nhân cầm lấy CMND, thấy bên trên đề chữ rõ ràng – Liêu Minh Châu !

Thì ra đây chính là em gái cùng cha khác mẹ của Liêu Thần, thiên kim đại tiểu thư thích ăn chơi và đua xe – Liêu Minh Châu !

Có điều, ác ma đại nhân đâu có biết cô nàng là ai, chỉ nghĩ chắc là đám thanh niên khoái chơi ngông, vậy nên mở máy điện thoại, bấm số gọi cho cảnh sát.

Lát sau, cả xe cảnh sát lẫn cứu thương đều chạy tới hiện trường, còn ác ma đại nhân thì đã mang Liêu Xuyên Xuyên bay về khách sạn từ hồi nào.

Ở tổng công ty, tuy rằng Liêu Thần đã chuẩn bị đầy đủ, thế nhưng khi lên báo cáo vẫn bị phản động những “tinh anh” vui đập chỉ trích. Ai cũng biết mấy người kia thực ra chính là người nhà họ Liêu, mặc dù thường ngày cũng đấu đá cạnh tranh lẫn nhau, nhưng bây giờ mục tiêu chung đều là đả kích Liêu Thần, vậy nên tự đứng bắt tay nhau ăn ý đến lạ. Vừa may, hội nghị lần này không có Liêu Dật Văn cùng ba anh em Liêu Phong tham dự, bằng không sẽ lại có một cuộc giao tranh kịch liệt nảy lửa. Đến khi Liêu Thần mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần, lê thân về được đến khách sạn thì thời gian đã là rạng sáng.

Liêu Thần chuệnh choạng cầm chìa khóa bước lên lầu, còn chưa kịp nhìn rõ số phòng đã vội vã đẩy cửa vào. Cửa phòng không khóa, vừa vặn tay nắm đã bật mở, điều này làm Liêu Thần buồn bực khó hiểu, chẳng lẽ lại có người theo dõi, nạy cửa trà trộn vào rồi sao ?

Y rón rén bước vào xem xét, kết quả là thấy ác ma đại nhân đang quần khăn tắm, nằm dài trên giường xem TV !

“Sao anh lại ở trong phòng của tôi !” Liêu Thần không nghĩ ngợi gì, thẳng tay cầm tập tài liệu ném về phía Quân Tư Vũ.

Tập tài liệu bung ra, rơi lả tả khắp giường. Quân Tư Vũ mặt không biến sắc, ngược mắt lên nhìn Liêu Thần, “Đây là phòng tôi a.”

“Rõ ràng đây là phòng tôi !” Liêu Thần bực tức cầm thẻ chìa khóa giơ lên, sau lại chạy ra nhìn bảng đề số phòng ngoài cửa, phát hiện ra đúng là nhầm phòng !

“Sao anh lại không khóa cửa !” Tự biết là mình đuối lý, thế nhưng y đánh chết cũng không chịu nhận sai, ngữ khí nói chuyện cũng thấp xuống không ít.

“Tôi quên.” Ác ma đại nhân gầy gầy đồng tài liệu trên người mình xuống, “Liêu tổng, đây là thái độ đối đãi với cấp dưới của ngài đó sao ?”

“Tôi chỉ là vào nhầm phòng thôi !” Liêu Thần cứng ngắc cãi lại. Quân Tư Vũ đột nhiên từ trên giường đứng dậy, bước tới trước mặt y —— Đã lâu không thấy ác ma đại nhân đứng dậy, giờ đây thấy hắn đứng trước mặt mình, Liêu Thần chợt cảm thấy con người này đặc biệt cao lớn, khiến y không khỏi chợt dạ, “Anh, anh muốn làm gì ?”

“Không làm gì hết, chỉ là muốn mời Liêu tổng dọn dẹp lại đồng giấy tờ ngài vừa ném loạn ra đây thôi.” Quân Tư Vũ dùng ánh mắt từ trên cao nhìn xuống, hai người đứng sát rạt, dường như còn nghe được từng nhịp thở của đối phương. Liêu Thần hô hấp dần trở nên gấp gáp, mấy năm trước tuy rằng đã trốn thoát khỏi tay Đằng Nguyên, nhưng từ đó y đối với phụ nữ đã không có phản ứng. Trải qua địa ngục khiêu khích của quan hệ đồng giới, y càng trở nên nhạy cảm hơn, mặc dù đã cố kiềm chế bản thân, y vẫn không thể nào thoát khỏi cảnh tim đập chân run khi đối diện với thân hình hoàn mỹ của ác ma đại nhân.

Liêu Thần âm thầm nuốt nước miếng, quát cường nói, “Nực cười, anh là thư kí của tôi, những việc như vậy hẳn là nhiệm vụ của anh mới đúng !”

Dứt lời liền xoay người chạy trốn, một đường ù té về thẳng phòng mình. Y đem mình khóa trái trong phòng, cởi bỏ bộ đồ tây trang vướng víu, xông vào phòng tắm. Đứng dưới vòi sen đắm mình trong làn nước ấm áp, toàn thân Liêu Thần lúc này đều nóng bừng bừng, thời gian qua y đã “kiềm chế” quá lâu, cộng thêm chuyển công tác đầy mệt mỏi và bực bội khiến cho y càng không thể khống chế cảm xúc. Bàn tay trong vô thức trượt xuống bộ vị tư mật, không ngừng vỗ về chơi đùa, cả người cũng dần dần chìm vào mê loạn cuồng tưởng.

Trong cơn cuồng loạn, y tưởng tượng ra mình đang cùng với người đàn ông khác dây dưa, mà tướng mạo của người đàn ông trong cơn ảo mộng kia làm y bất chợt bừng tỉnh, không khống chế được mà phát tiết trong kinh hãi !

Sao lại là anh ta ? Chẳng lẽ vì anh ta là người cuối cùng mình nhìn thấy trước khi “làm” sao ? Nhất định là như vậy ! Liêu Thần vô lực tựa vào bồn tắm, cố gắng xua đi hình ảnh Quân Tư Vũ bán khỏa nằm trên giường, thân hình thon dài kiêu mỹ ... Bí mật lớn nhất và cũng là phức tạp nhất của y, chính là việc khuôn mặt của thằng cha đáng ghét kia lại nghiêm nhiên xuất hiện khi y đang “ấy ấy” ... Mặc dù không biết tại sao lại nghĩ đến anh ta ... Quan trọng là ... nếu như Quân Tư Vũ biết được chuyện này ... Chắc, y không dám nghĩ đến hậu quả nữa !

Tuyệt đối, tuyệt đối không thể để cho người khác biết được chuyện này ! Liêu Thần mặt mũi đỏ bừng, cố đè nén tiếng rên rỉ đầy khoái cảm, một lần nữa chìm vào cơn cuồng tưởng của chính mình.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, Liêu Thần vừa mới ngủ được mấy tiếng đã phải bò ra khỏi giường, dẫn theo Liêu Xuyên Xuyên và ác ma đại nhân tới cảng Tokyo, bắt đầu chuyến du hí trên du thuyền sang trọng.

Chuyện làm y không thể tin vào mắt mình đó là, Quân Tư Vũ hôm qua đi lượn một vòng phố liền vác về một cái xe lăn chạy bằng điện. Khi người ta đưa hàng đến nơi, ác ma đại nhân hí hửng chạy thử quanh phòng, sau đó tỉnh bơ lăn theo Liêu Thần ra khỏi cổng. Đến lúc này, bao nhiêu ảo tưởng nóng bỏng của Liêu Thần về Quân Tư Vũ đêm qua đều bị thay thế bằng một đầu tính toán. Y nghiêng rằng nhầm tính xem ác ma đại nhân tối qua đã tiêu hết bao nhiêu tiền của mình. Sau khi lên xe, y lại hỏi Liêu Xuyên Xuyên

hôm qua đã mua những thứ gì, sau đó lôi máy tính và sổ sách ra ghi lại chi tiết, một đồng cũng không thất thoát được.

Hết chương 34

35. Chương 35: Phiên Ngoại 1

Hôm nay đột nhiên nổi hứng muốn viết phiên ngoại cho ác ma đại nhân.

Vậy nên bên dưới sẽ là phiên ngoại :

[Những ngày còn ở Ma giới của ác ma đại nhân]

Đó là câu chuyện xảy ra từ rất lâu rất lâu trước kia, khi mà cuộc chiến Thiên – Ma đang bước vào giai đoạn ác liệt nhất. Thiên giới lúc đó dùng ưu thế áp đảo đội quân của Ma giới, khiến cho chế độ cai trị nơi này suy tàn sụp đổ, hàng vạn Ma nhân bị đẩy lên Thiên giới làm nô lệ. Đây chính là giai đoạn đen tối và đau thương nhất trong lịch sử Ma giới.

Thời kì này, không kể từ quý tộc Ma nhân cho đến những ma vật hạ đẳng, hết thảy đều phải chịu sự nô dịch, hành hạ đến chết nơi Thiên giới. Ngay cả Thánh địa thiêng liêng của Ma tộc —— Vực Sâu Thống Khổ Vĩnh Hằng cũng bị Đại thiên sứ dùng bí thuật phong ấn. Thiên giới không ngừng mở rộng càn quét, những cuộc thanh trừng đẫm máu nổ ra khiến cho Ma nhân nơi đây đều bị dồn vào bước đường cùng, tử vong vô số. Mà người lãnh đạo tối cao của Ma tộc —— Đệ nhất Ma Hoàng trong trận chiến cuối cùng với Thiên giới, vì không muốn trở thành tù binh đã rút dao tự vẫn. Cả hoàng thất chỉ còn hoàng tử nhỏ tuổi may mắn được đề cử cứu sống, cùng với một đám tướng sĩ trung thành bảo hộ, rút lui về nơi sâu kín nhất của Ma giới.

Đó là những ngày tháng ảm đạm nhất trong cuộc đời của hoàng tử nhỏ. Cuộc trốn chạy ngàn dặm không điểm dừng, phải tận mắt chứng kiến những vệ sĩ trung thành bên mình từng người lại từng người ngã xuống, thẳng đến cuối cùng, chỉ còn lại vị lão sư thân cận cùng y làm bạn, chính là, dưới sự vây đánh của đại quân Thiên giới, lão sư vì yểm hộ cho y mà hi sinh. Trước mắt y là hình ảnh lão sư bị vô số trường mâu xuyên qua, cuối cùng bị xé thành từng khối. Cho đến tận khi nhắm mắt, trên khuôn mặt xinh đẹp của lão sư vẫn nở nụ cười thỏa mãn —— Hoàng tử đã có thể trốn thoát, vậy ta đây cũng không gì để tiếc nuối nữa rồi.

Đầu của lão sư bị trường thiên sứ cắt xuống, vẻ vang đem về như vừa chiếm được một chiến lợi phẩm. Còn y tuổi nhỏ lại bất lực, chỉ có thể gục khóc trong kết giới bí mật mà lão sư đã giăng ra từ trước.

Huyết lệ đã chảy tận, bại cục đã định, Ma giới tương vong, thân là hoàng tử như y sống còn ý nghĩa gì đây ? Hoàng tử nhỏ nắm chặt chủ thủ trong tay, run rẩy kể lên cổ —— Phụ hoàng trước đó dù cũng là tự vẫn, nhưng cái chết của người là cái chết bi tráng anh dũng, còn y, chỉ là sự sỉ nhục !

Cuối cùng, hoàng tử nhỏ vẫn không xuống tay, bởi vì y nhớ đến nguyện vọng của lão sư trước khi người nhắm mắt. Dù có mất mạng cũng phải hoàn thành cho được nhiệm vụ cuối cùng —— xuống được nơi tận cùng của Vực Sâu Thống Khổ, đánh thức ‘hi vọng’ của Ma giới !

Vì vậy, hoàng tử nhỏ đã quyết định đem lời dặn dò của lão sư khắc sâu trong tâm khảm, cho dù phải tốn bao nhiêu thời gian, chịu đựng bao nhiêu khuất nhục, nhất định phải đến được Vực Sâu Thống Khổ – Thánh địa thiêng liêng duy nhất của Ma tộc chưa bị xâm chiếm.

Cứ như vậy, hoàng tử nhỏ nhẫn nhục chờ đợi suốt mấy trăm năm, thẳng đến khi bầu trời đêm thâm thúy của Ma giới bị ánh sáng thần thánh ăn mòn, thẳng đến khi những Ma nhân còn sót lại chết dần trong tuyệt vọng, loạn lạc lầm than, thẳng đến khi y từ một đứa trẻ ngây ngô trở thành một thanh niên cường tráng. Chỉ có chịu đựng cùng nhẫn nhục, hoàng tử trà trộn vào tầng lớp nô lệ hạ đẳng của Ma tộc, chấp nhận để đám Thiên thần kia đóng nô ấn lên người, trở thành nô bộc hầu hạ chúng, tất cả đều vì mục đích cuối cùng – tiếp cận được Vực Sâu Thông Khổ.

Và ngày đó rốt cục cũng tới.

Trải qua bao nhiêu thiên tân vạn khổ, cuối cùng hoàng tử đã xuống được tới đáy Vực Sâu Thống Khổ. Áp lực cường đại dưới đáy vực khiến y thổ huyết không ngừng, chỉ còn lại một ít hơi tàn cùng ý chí kiên định, y cố men theo vách vực tới được nơi chôn dấu di chỉ khổng lồ từ ngàn xưa — Hạch Tâm.

Cũng chính tại nơi này, hoàng tử đã gặp được ‘hắn’ — ‘hi vọng’ còn đang say ngủ của Ma giới. Hắn là Vũ Uyên, lục đục chi ma (ác ma sáu cánh (?)), kẻ duy nhất có thể cứu vớt Ma giới !

Từ đó trở đi, hoàng tử bắt đầu những ngày tháng cùng Vũ Uyên sống chung một chỗ.

Bọn họ âm thầm tập hợp những Ma nhân còn sống sót, một lần nữa dựng cờ nổi dậy, khởi nghĩa chống lại sự áp bức của quân đoàn Thiên giới. Sau khi có thêm Vũ Uyên gia nhập, thế cục của Ma giới đã dần dần thay đổi, uy lực của hắn cường hãn đến mức đám Thiên sứ kia vừa nghe đến tên đã sợ mất mật. Vì vậy nếu nói là hoàng tử, chỉ bằng nên nói là sức mạch của Vũ Uyên đã trở thành trụ cột tinh thần cho đội quân Ma giới. Cái tên ‘Chiến Thần chi ma’ được cả hai phe dùng để xưng gọi Vũ Uyên, có khác chỉ là ở thái độ khi nhắc đến mà thôi.

Tuy nhiên, nói Vũ Uyên là trụ cột tinh thần cũng chưa hẳn là đúng, chính xác hơn thì nên coi hắn như một thứ ‘vũ khí hình người’. Trên gương mặt hắn lúc nào cũng là vẻ lạnh lùng đến đáng sợ, chưa bao giờ người ta nhìn ra một tia cảm xúc nào khác hơn sự băng lãnh đó. Một phần là vì khi vừa thức tỉnh, dù có là một đại ác ma đi chăng nữa, tâm hồn hắn lúc đó vẫn đơn thuần như một đứa trẻ. Hoàng tử nhờ đó mà dễ dàng đem lòng thù hận cùng ý niệm báo thù của mình truyền thụ cho hắn, y muốn biến Vũ Uyên thành công cụ giúp mình báo thù. Đại ác ma sinh ra để chém giết sẽ không cần bất kỳ loại cảm xúc nào khác ... ngay cả cười cũng không.

Nhưng thời gian ở cùng Vũ Uyên càng lâu, hoàng tử đối với hắn lại càng nảy sinh cảm giác sợ hãi. Bởi y phát hiện ra, Vũ Uyên không chỉ vô tình, tâm cơ của hắn so với bất cứ ai khác càng thêm thâm trầm, tuyệt đối không thể coi là loại quái vật chỉ biết giết chóc, tính cách hung ác lạnh liệt như vậy không phải do y bồi dưỡng nên, mà là bản tính trời sinh ! Năm đó, vì muốn tiêu diệt Vũ Uyên, đám quân Thiên giới đã dùng hết các loại thủ đoạn tàn độc, kết quả vẫn thủy chung không nắm được bất kỳ nhược điểm nào từ hắn, càng không nói đến lợi dụng sơ hở, ngược lại còn bị Vũ Uyên ngoan độc tàn sát, đạo quân chết thảm vô số.

Không một ai có thể phán đoán ra được tâm tư của hắn. Tình hình phản công của Ma giới ngày càng mạnh mẽ, nhưng bên cạnh đó, hoàng tử cũng không thể nào kiểm soát được Vũ Uyên như trước. Có đôi khi, y thậm chí mong Vũ Uyên chết dưới tay đám người Thiên giới ! Bởi vì hắn quá mạnh, tâm tư khôn lường, lại quá vô tình độc ác. Một ngày nào đó bị hắn làm phản, y khẳng định sẽ chết không có chỗ chôn !

Bất an cùng dần vật, hoàng tử sau đó đã bày ra âm mưu cực kỳ thâm độc, y bí mật liên thủ cùng Thiên giới để chống lại Vũ Uyên. Quy mô trận chiến này lớn chưa từng có, cơ hồ muốn đem Vũ Uyên đẩy vào tuyệt cảnh, mãnh tướng tinh binh của cả hai phe đều tập trung lại, dựa theo âm mưu đã được dàn xếp từ trước, tìm cách đẩy Vũ Uyên tới gần Vực Sâu Thống Khổ, lợi dụng ma lực của thánh địa cùng năng lực thần thánh mà phản phệ chèn ép hắn, lại gài sẵn một thần tướng đứng chờ, tìm cơ hội đánh lén, định làm cho hắn thần hồn câu diệt. Một mình Vũ Uyên đương nhiên khó chống lại sự tấn công của cả hai phía, bị đánh đến trọng thương.

Hoàng tử dùng năng lực đặc biệt của hoàng tộc để lén vào kết giới trị thương của Vũ Uyên, muốn dùng Ma kiếm kết liễu hắn, lại không nghĩ tới trong thời khắc sống chết đó, vẻ mặt của hắn lại an tĩnh đến lạ thường, không hề có một tia hoảng loạn mà chỉ im lặng nhìn hoàng tử xuống tay, đem Ma kiếm cắm sâu vào ***g ngực của mình.

Khoảnh khắc máu tươi dần nhuộm đỏ lưỡi kiếm, nhỏ thành giọt xuống mặt đất, Vũ Uyên bỗng mở miệng, dùng ngữ khí bi thiết nhàn nhạt, chậm rãi lên tiếng.

“Hơn trăm năm trước, Vũ Uyên vì hoàng tử mà thức tỉnh. Hoàng tử đã ân cần dạy bảo vô số lý lẽ, từ đó ta đã coi người như đáng sinh thành, thề sẽ vĩnh viễn thuần phục theo người. Cho dù là xuất sinh nhập tử, vạn trường chinh chiến, người đã bao giờ thấy Vũ Uyên bất trung ? Mọi người đều nói ta tàn nhẫn ngoan độc, nhưng đã bao giờ người thấy Vũ Uyên bất phục ? Nếu người muốn ta chết, sao không trực tiếp hạ lệnh ? Người biết rõ ràng, ta sẽ không bao giờ làm trái lời người.”

“Hiện tại lâm vào tình trạng như thế này, ta một câu cũng không hề có ý trách người. Chỉ là, ta nhớ đến

chuyện trước kia, không phải người muốn hai chúng ta sẽ cùng nhau đánh bại Thiên giới sao ? Chẳng lẽ người muốn đây lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng, ta phản bội lời thề của ta với người ?” Hắc nói dứt lời liền chậm rãi nhắm mắt, chờ đợi cái chết đang đến gần.

Hoàng tử nghe xong những lời kia, tay liền run rẩy, hai hàng nước mắt lập tức rơi xuống. Trong một khắc đó, y chợt hiểu ra, y sai rồi. Hình ảnh ba người tối quan trọng bỗng hiện ra trong tâm trí, phụ hoàng, lão sư ... còn có Vũ Uyên.

Ma kiếm rơi xuống mặt đất, vang lên một tiếng chói tai. Hoàng tử ôm cổ hắc, rơi lệ nói, “Vũ Uyên ! Người không thể chết được ! Người không thể chết được ! Người đã đáp ứng sẽ làm bạn ta, sẽ đi theo ta mãi mãi !” Y vừa nói vừa gục đầu vào vai Vũ Uyên, nước mắt rơi xuống thấm ướt mái tóc đen dài của hắc —— Y đã tự dè nén chính mình quá lâu, cho đến giờ phút này mới phát giác, thì ra y đã coi Vũ Uyên như người thân của mình !

.
. .

Có điều hoàng tử sẽ không bao giờ biết được, lúc y gục đầu khóc trên vai Vũ Uyên, nét mặt của hắc lúc đấy không phải thương tâm, mà là một nụ cười lạnh lùng —— Hắc là một đại ác ma, sao có thể có được thân tình ?

Trong lòng hắc cười lạnh : Là ác ma phải vô tình, đây không phải là bài học đầu tiên người dạy ta sao ?

.

Nhiều năm sau, hoàng tử giờ đây đã leo lên bảo tọa, trở thành một đại Ma hoàng, sống những ngày tháng yên ổn nhàn chán. Cho đến một ngày đẹp trời, y quyết định đem nhiệt huyết của mình đầu tư vào phát triển khoa học công nghệ, tìm cách câu trộm đường truyền internet từ Nhân giới, lên QQ chat chit giải khuây. Còn đang rón rén vào nông trại của ác ma đại nhân trộm ít củ cải, đột nhiên trong đầu y lại nảy ra ý nghĩ —— Với tâm tư cùng trí tuệ của Vũ Uyên năm đó, làm sao hắc lại không phát hiện ra âm mưu bất chính của mình ? Cho dù lúc đó hai phe dốc toàn lực đột kích, với ma lực của hắc, không thể có chuyện dễ dàng bị đánh đến trọng thương ? Hơn nữa hắc bị thương nặng như vậy, lại có thể tỏ ra vô tình mà cố ý dẫn mình tìm vào kết giới được sao ? Những lời hắc nói khi đó, cho đến bây giờ vẫn làm mình cảm động a !”

Nghĩ đến đây, Ma hoàng đột nhiên cảm thấy chột dạ một cách khó hiểu. Có điều ngay sau đó, hắc bị chó canh trong vườn nhà ác ma đại nhân rượt cho chạy tóe khói, đã không trộm được củ cải còn bị đánh rơi không ít QQ tệ , vì vậy liền đem chuyện xưa quảng đi xa tít mù, quyết tâm quay lại vườn nhà ác ma đại nhân trộm thêm lần nữa, coi như đền bù tổn thất đi.

Có điều, nếu Ma hoàng mà biết được bao nhiêu tâm cơ cùng thủ đoạn của Vũ Uyên năm đó hiện tại lại đem ra áp dụng chỉ để tranh thủ đòi tăng thêm mấy trăm đồng tiền lương, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào đây ?

Hết chương 35

36. Chương 36: Đêm Đầu Tiên Trên Du Thuyền Xa Hoa

Rất cực ác ma đại nhân cùng Liêu Thần cũng đặt chân được lên du thuyền. Con thuyền này vốn là tài sản thuộc quyền sở hữu của Liêu gia, không những thế còn được bầu chọn là một trong những du thuyền sang trọng nhất thế giới. Nhà họ Liêu lần này mở tiệc chiêu đãi, tranh thủ tuyên bố quyền thừa kế gia sản, vậy nên du thuyền sang trọng chính là nơi thích hợp nhất để tổ chức sự kiện, có rất nhiều nhân vật danh tiếng cũng theo đó mà có tên trong danh sách khách mời. Quân Tư Vũ cùng Liêu Xuyên Xuyên ở trên thuyền gặp được không ít danh nhân nổi tiếng, còn thêm cả đám ngôi sao thần tượng, doanh nghiệp, quý tộc này

nọ ... Con bé từ đầu tới cuối cứ háo hức cầm máy ảnh bấm không ngừng, trong khi Quân Tư Vũ cùng Liêu Thần đang kín đáo kéo nhau vào một góc trên boong tàu để thưởng nghì.

Quân Tư Vũ da mặt dày dạn không che dấu vẻ nịnh nọt, “Liêu tổng a, lần này hẳn là ngài cũng được thừa hưởng không ít gia sản đi. Chúc mừng ngài ! Không biết sau này tiền lương của tôi có nhờ đó mà tăng thêm được chút nào không a ?”

“Gia sản tôi được thừa kế thì mắc mớ gì đến tiền lương của anh ? Chuyện lương thưởng là liên quan đến công việc, trong khi bản thân anh vẫn còn đang tham ô tài sản của tôi a, anh đừng có quên !” Liêu Thần cay cú nhìn chòng chọc vào chiếc xe lăn điện đắt tiền của ác ma đại nhân.

“Ày, chờ đến lúc ngài thành đại gia rồi sẽ không để ý đến mấy đồng bạc lẻ tẻ đó nữa đâu.” Quân Tư Vũ cười nói, triệt để đá văng hai chữ ‘liêm sỉ’ đi thật xa.

“Hừ.” Liêu Thần cầm ly champagne lên nhấp một ngụm, nặng nề đưa mắt nhìn về phía mặt biển bao la. Con thuyền càng lúc càng rời xa đất liền, rẽ sóng lướt vào lòng biển mênh mông. Gió biển mát lạnh lùa qua mái tóc y. Màu xanh bát ngát của trời và bể như hòa làm một, vậy mà y lại chẳng có tâm trạng nào thưởng thức cảnh đẹp trước mắt. Liêu Thần biết mục đích của mình khi đặt chân lên con thuyền này, không phải để hưởng thụ, mà là góp một vai trong cuộc tranh giành tàn khốc của gia tộc.

“Quân Tư Vũ này, từ trước đến giờ tôi chưa từng nghe thấy anh nhắc tới gia đình hay bạn bè, thật đáng hoài nghi không biết anh có phải là tội phạm đang bị truy nã, giả danh xin vào công ty tôi để trốn tránh pháp luật không vậy.” Liêu Thần đưa mắt chuyển qua phía Quân Tư Vũ.

“Ày, ngài không phải là tướng tượng hơi quá đấy chứ, Liêu tổng. Trông tôi có chỗ nào giống tội phạm ?” Quân Tư Vũ bật cười.

“Tôi đã xem qua giấy tờ tùy thân của anh rồi, tất cả đều là giả. Ngay cả bằng tốt nghiệp cũng không phải đồ thật. Đừng cho là tôi không biết, Quân Tư Vũ, tư liệu về anh đều đang nằm trong tay tôi.” Liêu Thần khẽ nhếch miệng.

“Xem ra ngài thật sự rất quan tâm đến tôi nha.” Quân Tư Vũ vung vẩy ly rượu trong tay, “Chỉ là mớ giấy tờ kia dù ngài có cầm trong tay cũng chẳng có tác dụng gì, tôi chỉ đơn giản là một công dân thiện lương nghèo rớt mả thơi.”

“Quân Tư Vũ, tốt nhất đừng để lộ cho tôi biết được anh đang âm mưu điều gì.” Liêu Thần ngửa đầu, một hơi dốc cạn ly rượu.

Đương lúc cả hai đang trò chuyện ‘thân mật’, chợt có một bóng người tiếng lại gần, chào họ bằng tiếng Trung, “Rất cực cũng tìm thấy hai người rồi, Liêu tiên sinh, Quân tiên sinh.”

Hai người nhìn lại, thì ra là bác sĩ Sa – thiên sứ trưởng Farrell, người vừa lê lét từ Hàn Quốc trở về.

“Chào, bác sĩ Sa.” Liêu Thần trong đầu cấp tốc nghĩ cách để tránh khỏi cuộc kiểm tra sức khỏe.

Farrell đưa mắt đảo qua phía Quân Tư Vũ, cười nói, “Quân tiên sinh, tôi nghĩ chúng ta hẳn là nên tiến hành đợt trị liệu này càng sớm càng tốt, không biết hôm nay anh có thời gian rảnh hay không ?”

“Ách, thật ra hôm nay chúng tôi phải tham dự một cuộc họp quan trọng, chỉ sợ là không có thời gian, hay là bác sĩ cho lùi lại vài ngày nữa đi, đằng nào chúng ta cũng lên thuyền, sao không tranh thủ thưởng thức một chút hải dương phong tình a !” Liêu Thần vội vàng đỡ lời.

“Được rồi, vậy khi nào rảnh, cậu cứ cho người đến phòng 1327 báo với tôi.” Bác sĩ Sa ôm tay, khóe miệng nhếch lên thành nụ cười đầy bí ẩn.

Tối hôm đó, dạ tiệc bắt đầu. Cả đám người đứng tụ tập trong sảnh lớn, tiếng cười nói, tiếng đàn du dương cùng ánh sáng vàng rực ấm áp, xem ra khách tham dự toàn là nhân vật có tiếng tăm cả. Liêu Xuyên Xuyên cùng ác ma đại nhân kéo nhau vào một góc, dù sao bọn họ cũng chẳng quen biết ai trong đám người nổi tiếng kia, chỉ bằng cứ hì hụi cầm mặt vào mà ăn. Liêu Thần thì ngồi bên cạnh vừa uống rượu vừa suy tư.

Ngay lúc bọn họ đang ăn đến cao hứng, ác ma đại nhân vừa mới bóc một con tôm to sụ nhét vào mồm thì nghe thấy tiếng nhạc nổi lên. Toàn thể tân khách đều tự giác đứng gọn thành hai hàng, dồn sự chú ý về phía sân khấu giữa chính sảnh.

MC từ sau cánh gà bước ra, sau khi cúi chào khán giả liền trình trọng tuyên bố, “Thưa quý vị, xin hãy cùng chào đón gia đình Liêu tiên sinh.”

Tiếng nhạc cùng tiếng vỗ tay rào rào trời dậy. Trên thảm đỏ là sự xuất hiện của bốn anh em nhà họ Liêu cùng vị phu nhân đại diện cho Liêu chủ tịch vì bệnh nặng mà không thể góp mặt – Liêu thái thái. Ác ma đại nhân vừa nhòm nhào nuốt con tôm đang mắc nghẹn ở cổ họng vừa chong mắt lên hóng chuyện, chợt phát hiện ra trong số năm người nhà họ Liêu đang tiến vào giữa chính sảnh kia, có một mỹ nữ mặc đầm dạ hội màu đỏ đầy quyến rũ, dáng vẻ yếu điệu thướt tha, có điều trên trán lại băng một mảnh gạc trắng xóa. Ê ê, đây không phải là con nhỏ đẹp đẹp tối qua đưa xe gây chuyện đó sao ? Thì ra là em gái cùng cha khác mẹ của Liêu Thần, Liêu Minh Châu a !

Miếng bánh chocolate trong mồm Liêu Xuyên Xuyên suýt nữa bị phun ngược trở ra. Con bé nghẹn họng trân trối nhìn người kia, sau đó vội vàng bưng đĩa lên che ngang mặt để tránh bị Liêu Minh Châu nhận ra. Ác ma đại nhân cũng rất nhanh trí mà quay lưng lại, cắm đầu vào bàn tiệc tiếp tục ăn. Thật là trời không thương kẻ xấu, dù bọn họ có nỗ lực che giấu đến mấy, ánh mắt của đám người nhà họ Liêu vẫn hướng về phía Liêu Thần, đặc biệt là Liêu Nghiêm về mặt giống như đang nhìn thấy kẻ thù không đội trời chung, còn Liêu thái thái trong mắt tràn ngập sự khinh bỉ. Ai, xem ra người nhà này đối với Liêu Thần cũng chẳng có mấy tình cảm.

Liêu thái thái bước lên trên lễ đài, mỉm cười đầy quý phái, sau đó cầm lấy micro nói ra một tràng tiếng Anh, “Thưa các vị khách quý, dạ tiệc đêm nay đối với Liêu gia chúng tôi có ý nghĩa vô cùng quan trọng, bởi vậy sự hiện diện của mỗi người trong các vị đều góp phần vào thời khắc trọng đại này. Các vị cũng biết, tập đoàn Liêu thị trải qua mấy chục năm gây dựng sự nghiệp, có được quy mô như ngày hôm nay thật không dễ dàng. Hiện tại, tình trạng sức khỏe của nhà tôi không được tốt, vậy nên ông ấy đã quyết định nghỉ hưu sớm, do đó, đối với quyền thừa kế tài sản cùng gia nghiệp sẽ được phân chia rõ ràng. Mong các vị thông cảm và hiểu rõ, chuyện phân chia cổ phần công ty không có nghĩa là đem tập đoàn Liêu thị phân tán, thay vào đó, tôi tin rằng tập đoàn Liêu thị sẽ trải qua một đợt cải tổ và ngày càng lớn mạnh hơn. Thỉnh các vị khách quý, đặc biệt là những nhà đầu tư đang hợp tác cùng Liêu thị, xin đừng quá lo lắng. Và những lời tôi muốn tuyên bố sau đây, hoàn toàn là dựa theo tâm nguyện của nhà tôi.” Nói xong liền cúi đầu chào, rất đúng chuẩn của một vị mệnh phụ phu nhân cao sang quý phái.

Trong đại sảnh lập tức vang lên tiếng vỗ tay rào rào như sấm. Trong khi đó, ác ma đại nhân tỉnh bơ ngửa đầu đếm bóng đèn trên trần nhà, còn Liêu Thần ngồi bên cạnh vẫn một mực lặng im không lên tiếng, sắc mặt ngưng trọng.

Liêu thái thái sau khi chào hỏi xong liền gọi các con lên đứng thành một hàng sau lưng, rồi bà lấy từ trong túi xách ra một phong thư tinh xảo, quay xuống nói với quan khách, “Các vị, phong thư này là do chính tay nhà tôi viết, trước sự chứng kiến của luật sư, là văn bản có sự ràng buộc về mặt pháp lý và các thủ tục hợp pháp. Sau khi công bố sẽ có hiệu lực thi hành về mặt luật pháp bất kể nội dung.”

Sau đó, bà ta từ từ bóc mở phong bì màu vàng kim, lấy ra tờ giấy viết thư có in hoa văn màu tím nhạt. Nhìn dáng vẻ Liêu thái thái một tay run rẩy cầm tờ giấy, tay kia áp lên ngực thở dốc như thể đang phải chịu một trận kích động ghê gớm, rồi lại đưa mắt nhìn hai cô hầu gái đang đứng bên cạnh mình. Hai cô gái rất nhanh trí bước tới phía sau Liêu thái thái, mỗi người vịn một bên tay làm chỗ dựa cho bà ta. Liêu thái thái sau khi bày ra bộ dáng đau đớn sầu khổ chán chê rồi mới chậm rãi lên tiếng.

“Sau khi đã suy nghĩ kỹ lưỡng, nhà tôi quyết định đem 60% cổ phần của công ty Liêu thị ra phân chia cho các con. Trong đó, con trai trưởng Liêu Phong sẽ nắm giữ 25% cổ phần cùng quyền điều hành các công ty chi nhánh ở Châu Á và Bắc Mỹ.”

“5% số cổ phần cùng quyền sở hữu bất động sản ở Hồng Kông và Nhật Bản sẽ thuộc về con trai thứ, Liêu Tinh.”

“Con trai thứ ba, Liêu Nghiêm, được thừa hưởng 5% cổ phần trong công ty cùng quyền điều hành các công ty chi nhánh ở Nam Á, Hồng Kông và Ma Cao.”

“Còn lại 25% cổ phần cùng quyền điều hành các chi nhánh ở Châu Âu, cộng thêm quyền sở hữu toàn bộ bất động sản ở Châu Âu sẽ giao cho con gái út là Liêu Minh Châu. Sau khi Liêu Minh Châu lập gia đình, có thể chuyển nhượng quyền sở hữu cho vị hôn phu theo đúng quy định của pháp luật.”

“Cuối cùng, về phần con trai của người vợ trước đã qua đời của nhà tôi, sẽ được thừa hưởng 3 triệu USD từ tài sản của tập đoàn Liêu thị.”

“Trước khi nhà tôi qua đời, nếu xảy ra chuyện gì bất trắc, phần tài sản đó sẽ được đem ra phân chia lại theo đúng luật thừa kế.”

Đọc xong di chúc, Liêu thái thái cầm khăn tay chấm nước mắt, nghẹn ngào cất lời, “Cảm tạ các vị đã chứng kiến.”

Tiếng vỗ tay một lần nữa lại đồng loạt vang lên, hai cô hầu gái vội đỡ lấy bà chủ như đang khóc đến muốn lả đi.

Liêu thái thái quay lại nhìn các con, mỉm cười trìu mến rồi lại tiếp tục phát biểu, “Thưa các vị, tôi còn có một chuyện muốn công bố. Đó là con gái tôi, Liêu Minh Châu, từ bây giờ sẽ chính thức là ‘hoa có chủ’, hôm nay cũng chính là lễ đính hôn của con gái tôi cùng vị hôn phu tương lai của nó, bá tước vùng Portland, Zhvania De Kirkland.”

Tiếng nhạc hòa tấu vang lên, từ đầu kia thềm đỏ, một người đàn ông trẻ tuổi thanh lịch đang chậm rãi bước vào. Anh ta khoác trên người bộ lễ phục cung đình Châu Âu, khuôn mặt anh tuấn sắc nét, có điều nước da hơi tái nhợt — Thì ra đây chính là bá tước trẻ tuổi De Kirkland, nhân vật đầy bí ẩn trong xã hội thượng lưu Châu Âu, thành viên của dòng họ quý tộc lâu đời nhất Châu Âu, đồng thời cũng là người âm thầm thao túng mạch máu kinh tế châu Âu bấy lâu nay. Con người này xuất hiện vào đúng thời khắc nhạy cảm, chỉ bằng một cái phẩy tay của anh ta cũng đủ trấn an nhân tâm, ổn định căn cơ cho tập đoàn Liêu thị, Liêu thái thái lại nhân đó tuyên bố lễ đính hôn cho con gái, thực sự là đã có tính toán thâm sâu từ trước.

Bá tước bước lên khán đài, trịnh trọng khoác tay Liêu Minh Châu, ở dưới sảnh, mọi người bắt đầu nhao nhao nói lời chúc mừng, ngoại trừ ác ma đại nhân vẫn đang hí mắt nhìn về phía vị bá tước vừa xuất hiện kia. Ngay từ đầu, chỉ bằng một cái liếc mắt, hắn đã phát hiện ra thân phận thật sự của vị bá tước này. Tên De Kirkland gì đó kia chính là một Ma nhân từ lâu đã nhập cảnh trái phép xuống nhân gian và được người ta kinh sợ đặt cho cái tên “Quỷ hút máu”.

Có lẽ là do vượt biên đã lâu, bá tước Kirkland không nhận ra Vũ Uyên đại nhân, ngược lại còn bị khí tức thần thánh phảng phất đây đó hấp dẫn. Đưa mắt nhìn tới góc sảnh thì thấy thiên sứ trưởng Farrell đang đứng đó, hai người bốn mắt chạm nhau liền lập tức tóe ra lửa hận, tựa như mối quan hệ giữa nước với lửa, rất nhanh đã vận khởi hai cỗ cường lực, tạo thành kết giới, tiện thể đem khoảng không gian trong đại sảnh ‘đóng băng’ lại luôn.

Khấp đại sảnh đột nhiên trở nên yên tĩnh khác thường, mọi người giống như bị đông cứng lại, ngay cả khối thuốc cũng bất động giữa không gian ——— Bá tước Kirkland cùng thiên sứ Farrell điềm nhiên bước tới, bắt đầu nói chuyện phải trái với nhau.

“Thật không ngờ dưới nhân gian vẫn còn sót lại đám cặn bã của Ma giới. Dù sao hôm nay gặp được ta cũng là vinh hạnh của ngươi rồi.” Farrell ôm tay, vênh mặt nói, đồng thời cũng từ từ bay lên không trung, hào quang thần thánh dần tỏa ra xung quanh.

Bá tước Kirkland cũng không kém cạnh mà bay lên, nhếch mép cười lạnh, “Đồ thiên sứ ngu xuẩn, ngươi cho rằng có thể gạt bỏ dòng họ Kirkland cao quý của chúng ta sao ? Ta đây lại muốn ném thử xem máu của đám thiên thần các ngươi có hương vị gì a !”

Vì vậy, hai người ông một câu tôi một câu ở trong kết giới mở màn trận đấu đầu tiên, vô mồm. Thật không may cho ác ma đại nhân vừa rồi mới cắn một miếng thịt bò to bự, còn chưa kịp nhai đã phải phối hợp với bọn họ, giả vờ đứng há hốc mồm không động đậy, miếng thịt cũng theo quán tính từ trong miệng rơi ra. Thừa dịp thiên sứ cùng quỷ hút máu đang chuyên tâm chửi nhau đến nước miếng tung bay, hắn vội thò tay xuống mò miếng thịt bò, nhét vào trong miệng, nhồm nhoàm nhai rồi nuốt xuống. (anh bắn khiếp =.=)

Lúc này, thiên sứ trưởng lên tiếng đề nghị, “Ác ma, ta không muốn làm những người trên thuyền này bị thương. Có bản lĩnh thì người cùng ta quyết đấu trên mặt biển !”

“Hừ, ta cũng không muốn làm lộn xộn mọi thứ.” Bá tướcKirklandtừ trong túi áo lôi ra một bông hồng màu xanh, ưu nhã đặt dưới mũi thường thức.

Dứt lời, hai người liền biến mất khỏi đại sảnh. Nhưng kết giới trên thuyền vẫn còn, xem ra hai tên kia đúng là đám vô trách nhiệm, chỉ lo vật lộn mà không ai chịu nhớ ra giải khai kết giới. Một lúc sau, ác ma đại nhân đuổi đuổi thất lực đã mỗi nhừ, bước ra khỏi xe lăn, chạy đi tìm WC.

Thật không hổ danh là du thuyền xa hoa bậc nhất, ngay cả toilet cũng được lắp đặt sang trọng khác thường luôn, vừa bước vào đã nhìn thấy tấm gương to dùng phủ kín một bức tường, còn có mấy giỏ hoa tươi xinh xắn, thật là một phong cách thiết kế mang đậm chất nhà giàu. Không những thế, trên cánh cửa ở mỗi khoang vệ sinh còn được lắp màn hình TV tinh thể lỏng, bên dưới là bàn phím thuận tiện cho việc lướt net giết thời gian (?). Ác ma đại nhân mừng húp sà vào ôm lấy cái bàn phím, dùng ma lực luồng lách khoét một lỗ trên kết giới, câu trộm đường truyền internet từ đất liền, sau đó vội vàng đăng nhập QQ. Hai ngày nay không lên mạng, có lẽ rau củ trong vườn đến dịp thu hoạch mất rồi.

Avatar của Ma hoàng bất chợt sáng lên, nhảy vào cùng hân tán chuyện.

[Ma hoàng] : Vũ Uyên, người lên QQ rồi a. Hôm trước ta vào vườn nhà người trộm rau, tự dưng lại nhớ tới chuyện ngày xưa.

[Ác ma đại nhân] : Người lại nhớ mấy chuyện tầm xàm bá láp gì vậy ?

[Ma hoàng] : Không có gì. À, người nạp QQ tệ cho ta chưa ?

[Ác ma đại nhân] : Chưa có, ta đang ở nước ngoài a !

[Ma hoàng] : Người đang làm gì vậy ?

[Ác ma đại nhân] : Lên du thuyền lái vòng vòng chút chơi.

[Ma hoàng] : Xem ra ở dưới đó cuộc sống của người cũng thật tốt a. Ta còn quên chưa hỏi, người xuống nhân gian lâu như vậy rồi, rốt cục là làm gì a ?

Sau 10 giây im lặng, ác ma đại nhân trả lời.

[Ác ma đại nhân] : Ta hiện giờ là tổng giám đốc của một tập đoàn lớn nhất nhì thế giới, nắm trong tay huyết mạch kinh tế của nhân gian. Du thuyền này là đồ ta đặt mua từ năm ngoái, hôm nay đưa ra biển chạy thử.

[Ma hoàng] : A, thật không ngờ, dù là ở đâu người vẫn giữ nguyên được phong độ vậy nha. Ta có thể tưởng tượng ra bộ dạng làm lãnh đạo của người đó. Có điều, người nhiều tiền như vậy, sao không nộp cho ta một ít QQ tệ ?

[Ác ma đại nhân] : Ta đi WC cái đã.

Ác ma đại nhân chuyển sang chế độ invisible.

Avatar của Ma hoàng vẫn lập lờ trên màn hình.

[Ma hoàng] : Vũ Uyên này, ta có một tâm nguyện nhỏ nhoi, không biết người có đáp ứng hay không. Nhiều năm như vậy rồi, ta thật muốn chứng kiến bộ dạng thảm hại của người a. Chỉ cần nhìn thấy bản mặt người lộ ra vẻ kinh ngạc đến há hốc mồm, ta đã cảm thấy thỏa mãn rồi, thật đó

37. Chương 37: Ác Ma Đại Nhân Và Cuộc Tranh Gia Tộc

“Kính ngạc cái đầu người.” Ác ma đại nhân gầm hừ một tiếng, sau đó rón rén bước ra khỏi toilet, đứng nép ở bên cửa nhìn vào đại sảnh thì thấy bá tước ma cà rồng Kirkland đang mệt mỏi bay về, trên người chẳng chít vết thương, ngay cả mảng áo trước ngực cũng bị máu tươi nhuộm đỏ. Bá tước vừa đặt chân được xuống đại sảnh thì hết sức chóng đờ, quỵ ngã trên mặt đất, gần giọng tự nhủ, “Đúng là tên nhóc con ương ngạnh ! Hừ hừ, dù sao kẻ chiến thắng cuối cùng vẫn là ta !”

Thì ra vừa rồi hai người đại chiến một trận trên biển, bá tước Kirkland cùng bác sĩ Sa ông đâm tòi đập ngang cơ ngang sức bất phân thắng bại. Cuối cùng, bá tước ma cà rồng đành vận công lực tặng cho thiên sứ trưởng một đòn combo bonus attack, vùi dập con người ta xuống biển, trận chiến mới có được kết thúc thắng lợi nghiêng về phe bá tước.

[Tiện đây cũng nói luôn, tuy rằng thiên sứ Farrell bị đánh rớt xuống biển, nhưng anh ta còn chưa có chết a. Ngược lại còn trôi theo dòng hải lưu, dạt vào bờ biển nào đó bên Hàn Quốc, bị thảm hơn nữa là bị mất trí nhớ, vậy nên một câu chuyện đầy tính phiêu lưu nhưng không kém phần lãng mạn kiểu Hàn Quốc cũng được bắt đầu từ đó.]

Bá tước Kirkland quả không hổ danh là người thuộc dòng dõi quý tộc Châu Âu, vì hình tượng của mình mà cố nén đau đớn lết về phòng thay quần áo, chải chuốt lại đầu tóc gọn gàng, sau đó mới lảo đảo quay về chính sảnh, chuẩn bị giải khai kết giới. Ác ma đại nhân cũng nhân cơ hội này mà chạy về xe lăn của mình, tiếp tục đóng vai tượng đá.

“Hiện tại muốn giải khai kết giới có chút quá sức ... khụ khụ ...” Bá tước Kirkland vội lấy tay che miệng, không ngừng thổ huyết.

“Phải tìm cách bổ sung sinh lực mới được.” Hắn tự nhủ, sau đó đưa mắt đảo một vòng quanh đại sảnh để tìm “mồi” — Đối với quỷ hút máu mà nói, một con mồi ngon sẽ được đánh giá dựa theo diện mạo và năng lực tâm linh. Nhìn khắp cả sảnh này, xem ra kẻ trông có vẻ ngon lành nhất chỉ có gã đang há hốc ngồi trên xe lăn kia — ác ma đại nhân !

Chỉ có trên người hắn mới tản mát ra một loại mùi vị quen thuộc mà rất mê người, hơn nữa diện mạo cũng thật hoàn hảo. Bá tước Kirkland neho mắt lại, lảo đảo bước đến bên cạnh ác ma đại nhân, vươn tay nắm lấy cảm hắn, nâng lên.

“Thật là một mỹ nhân. Chắc hẳn máu của người sẽ có mùi vị rất tuyệt. Aii, ta thật nhịn không nổi, thậm chí còn muốn biến người thành nô lệ, gia nhập dòng tộc của chúng ta. Người sẽ không có quyền từ chối, thay vào đó, người sẽ làm một tên nô lệ trường sinh bất tử, mãi mãi trung thành phục vụ cho dòng tộc của chúng ta ...” Bá tước ma cà rồng trước khi ăn vẫn không quên đem mấy lời lẽ sắc mùi quý tộc ra niệm lại một lần.

Sau một hồi thao thao bất tuyệt, cuối cùng hắn mới nhếch miệng để lộ ra chiếc răng nanh dài sáng lóa, cắn lên cổ ác ma đại nhân.

“Dám tơ tưởng hút máu của ta, người thật sự chán sống rồi sao ?” Ác ma đại nhân đột nhiên vươn tay nắm chặt lấy tóc hắn khiến cho bá tước Kirkland không động đậy được.

“A a a a !” Bá tước ma cà rồng khốn khổ kêu to lên, giãy dụa không thôi. Sau đó, trong nháy mắt, hắn chợt thấy mình bị ác ma đại nhân quật ngã xuống sàn nhà.

Không biết là chuyện gì đang xảy ra, bá tước Kirkland chỉ cảm thấy mình bị chế trụ mà không có sức lực để chống trả, ngay cả động đậy cũng khó khăn, nếu đây thực sự là cuộc chiến sinh tử, xem ra mọi hành động phản kháng để tìm đường sống đều là vô vọng ! Trong đầu hắn lúc này là cả một mảng trống rỗng, bao nhiêu suy nghĩ hỗn độn đều bị ma lực cường đại của đối phương lấn át cả rồi !

Ác ma đại nhân mặt không biến sắc, bước tới túm lấy vạt áo đối phương, lạnh giọng nói, “Thân là Ma tộc, vậy mà người có mắt cũng như không. Đành rằng người sống lưu vong đã lâu, lẽ nào tin tức của Ma giới người lại không cập nhật ?” Vì vậy liền ghé vào tai bá tước Kirkland, nói ra danh hào của mình — ở Ma giới, có ai nghe xong cái tên này mà không phát run lên vì sợ !

Đương nhiên đệ nhất quý tộc Nhân giới – bá tước Kirkland cũng không ngoại lệ, chỉ cảm thấy như vừa nghe thấy tiếng sấm rền bên tai !

Hắn cuống quýt quỳ xuống nhận lỗi, “A, thực xin lỗi ! Ta thực sự không nghĩ tới ... ngài chính là vị đại nhân kia !”

“Tốt nhất là người nên quên chuyện này đi !” Ác ma đại nhân đặt tay lên trán hắn, niệm chú ẩn, giống như thiên sứ trưởng đã từng làm với mình, đem trí nhớ của bá tước ma cà rồng xóa sạch sẽ.

Vì vậy sau khi bá tước Kirkland tỉnh dậy, hắn không còn nhớ gì về chuyện vừa rồi, chỉ biết mình đã đánh thắng thiên sứ trưởng rồi về phòng thay quần áo, hoàn toàn quên đi sự tồn tại của ác ma đại nhân. Có điều, khi vừa nghĩ đến việc tìm một con mèo trong đại sảnh này để bổ sung năng lượng, tự dưng trong đầu hắn nảy lên cảm giác sợ hãi vô cùng, vội vàng gạt bỏ ý định đó đi, sau đó thi triển ma lực giải khai kết giới, làm cho mọi người trở lại trạng thái như bình thường.

Đương nhiên, không một ai biết được chuyện vừa xảy trên thuyền. Liêu Thần còn đang chăm chú dõi theo mẹ con Liêu thái thái đứng trên lễ đài đón nhận lời chúc tụng của mọi người. Y bất chợt đứng dậy. Đến lúc phải hành động rồi.

“Anh hai, anh đi đâu vậy ?” Liêu Xuyên Xuyên thấy vẻ mặt nghiêm trọng của y liền vội vã hỏi han, không để ý đến khuôn mặt dính đầy kem của mình.

“Em cứ ngồi yên một chỗ, đừng hỏi nhiều.” Liêu Thần sửa sang lại quần áo, sắc mặt có chút tái nhợt. Y hít sâu một hơi, trước con mắt kinh ngạc của năm mẹ con nhà Liêu thái thái, chậm rãi cất bước đi đến trước lễ đài. Trong sảnh, mọi người bất chợt lặng im, sát sao dõi theo mọi động thái của y.

“Xin hỏi, ngài là ... ?” MC bước tới gần y lại.

“Tôi chính là ‘con trai của người vợ trước đã qua đời’ của Liêu Dật Văn.” Liêu Thần nói xong liền đẩy MC qua một bên, đi đến giữa lễ đài, mặt đối mặt với đám anh em nhà Liêu gia. Những người kia trong mắt lập tức lộ ra biểu tình đầy chán ghét, nhất là Liêu Nghiêm, bộ dáng giống như chỉ hận không thể lao vào mà cắn chết Liêu Thần.

Liêu Thần ngược lại không để ý tới bọn họ, bước đến bên micro, lưu loát phát biểu bằng tiếng Anh, “Thưa các vị, tôi là Liêu Thần, là con trai người vợ trước của Liêu tổng tài. Liêu Dật Văn chính là cha ruột của tôi. Mặc dù trong di chúc đã tuyên bố tôi được thừa hưởng 3 triệu USD, nhưng sự có mặt của tôi hôm nay không phải là đến để lĩnh nhận phần tiền đó, ngược lại, tôi muốn vạch trần cho các vị biết một màn kịch đầy dối trá của gia đình nhà họ Liêu.”

Y vừa dứt lời, đám người nhà Liêu gia sắc mặt đại biến, khách mời bên dưới cũng bắt đầu ồn ào nhỏ to. Liêu Nghiêm xông tới giật lấy micro từ tay Liêu Thần, gào lên, “Người này cố tình gây rối ! Bảo vệ đâu ! Mau đem tên vô lễ này xuống dưới !”

Tức thì, một đám vệ sĩ mặc đồ bảo vệ xông lên, túm lấy Liêu Thần kéo xuống dưới. Liêu Thần liếc mắt giãy dụa, kêu lên, “Đám hèn nhát ! Các người sợ tôi nói ra sự thật sao !”

“Oh my God ! Cố tình gây sự a ! Con người này thật quá tham lam, còn muốn Liêu gia chúng ta phân thêm tài sản cho hắn sao ! Lạy Chúa tôi, xin hãy tha thứ cho kẻ tội đồ này !” Liêu thái thái ôm ngực làm ra bộ dạng thống khổ đau lòng.

Trong lúc Liêu Thần đang bị hai tên vệ sĩ đồ con chế trụ, một gã phục vụ viên lặng lẽ tiếp cận y. Trong tay gã có giấu một ống tiêm nhỏ chứa đầy thuốc độc, chỉ cần một liều nhỏ cũng có thể khiến cho Liêu Thần vĩnh viễn ngậm miệng. Hiện tại chính là cơ hội tốt để ra tay. Nhưng khi gã đang định âm thầm đem ống tiêm nhắm vào sau lưng Liêu Thần, bàn tay bỗng nhiên bị một người bắt lấy, bẻ ngoặt ra sau !

Phục vụ viên thẫn th thiết kêu lên, hai tên vệ sĩ kia còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã bị một quyền phóng tới, đánh văng ra xa. Chỉ thấy Quân Tư Vũ không biết từ lúc nào đã đứng trước mặt Liêu Thần, ngạo nghễ phỉ tay, lạnh lùng nói, “Thật ngại quá. Ta tên Sebastian Michaelis, là quản gia của Liêu tiên sinh đây. Không được chủ nhân ta cho phép thì bất cứ ai cũng không được động tới ngài.”

Liêu Xuyên Xuyên há hốc mồm ngồi nghe, sau lại không thể kìm nén kích động mà giơ ngón tay cái hướng về phía ác ma đại nhân : Cosplay Kuroshitsuji nha ! Tuyệt !

“Quân Tư Vũ, anh điên rồi sao ! Anh không sợ bị công ty bảo hiểm phát hiện a !” Liêu Thần thấp giọng dùng tiếng Trung nói với ác ma đại nhân.

“Liêu tổng yên tâm đi, bác sĩ Sa kia bị Tào Tháo rượt rồi ! Đừng quên tăng lương cho tôi đó !” Quân Tư Vũ còn cúi người làm ra động tác hành lễ rất chuyên nghiệp, tỏ ý mời Liêu Thần tiếp tục phát biểu.

Anh em Liêu gia đối với sự xuất hiện của tên phá đám Quân Tư Vũ thì không khỏi có chút hoang mang sợ hãi. Liêu Nghiêm nhận ra ác ma đại nhân, bởi vì tên này chính là kẻ đã năm lần bảy lượt phá hỏng kế hoạch ám sát của gã.

Liêu Minh Châu nhận ra ác ma đại nhân, bởi vì tên khốn đem qua hại cô ngã xe chính là hắn !

Liêu Phong nhíu mày, xem như bây giờ mới biết mặt ác ma đại nhân.

Liêu Tinh đối với hành động anh hùng xuất thế vừa rồi của ác ma đại nhân rất có hứng thú, quyết định sau này phải đem người này ra nghiên cứu tỉ mỉ một phen.

Bá tước Kirkland đối với người này bỗng dấy lên cảm giác sợ hãi trong vô thức.

Liêu thái thái thì chỉ còn nước hét ầm lên.

Loạn hết rồi !!!

.
. .
.

Lúc này, Liêu Thần vuốt phẳng lại bộ Tây phục của mình, cầm lấy micro lớn tiếng nói, “Chuyện tôi muốn tuyên bố chính là ...”

“Liêu Thần, đồ con hoang ! Đừng có ở trong này ăn nói bậy bạ !” Liêu Nghiêm phát khùng, chửi ầm lên.

“Tiên sinh, xin ngài đừng ngắt lời chủ nhân của ta.” Quân Tư Vũ bước tới, bày ra vẻ lễ phép trịnh trọng ngăn gã lại. Đôi mắt lam sắc của ác ma đại nhân nhìn chằm chằm vào Liêu Nghiêm như đang thôi miên. Bất chợt, Liêu Nghiêm cảm thấy mồ hôi mình bị đông chặt lại, làm cách nào cũng không mở ra được. Khuôn mặt gã khổ sở đỏ bừng lên, không ngừng lấy tay tát vào miệng mình.

“Ở đây có bác sĩ không, vị tiên sinh này hình như bị bệnh rồi.” Quân Tư Vũ vừa nói xong, quả nhiên có mấy vị bác sĩ trên thuyền vội chạy tới, kéo Liêu Nghiêm đang muốn phát điên xuống.

“A Nghiêm con làm sao vậy ? Ô ô ô ô” Liêu thái thái khóc rống lên, tưởng như sắp lịm đi thì được mấy đứa con trai đỡ lấy.

“Cậu rốt cục muốn nói gì, Liêu Thần ?” Duy chỉ có cậu con trưởng Liêu Phong vẫn giữ thái độ trầm ổn đầy nguy hiểm, nhìn chằm chằm vào Liêu Thần.

Liêu Thần cắn răng hạ quyết tâm, nghênh tiếp ánh mắt sắc bén của Liêu Phong, chậm rãi lên tiếng, “Phần di chúc Liêu thái thái vừa công bố là giả !”

Lời này vừa nói ra đã khiến cho đại sảnh một mảng ồn ào hỗn loạn !

Liêu thái thái cũng vì vậy mà càng lớn tiếng gào khóc, “Ngậm máu phun người ! Oa oa oa ô ô ô Dật Văn ! Ông mau đến mà xem đứa con riêng yêu quý của ông nó đang lấy oán trả ơn Liêu gia chúng ta nè”

“Liêu Thần, cậu nói chuyện phải có chứng cứ rõ ràng !” Liêu Phong vẫn đang chuyên tâm cùng Liêu Thần đối chọi gay gắt.

“Hừ, anh cho rằng tôi không có mười phần chắc chắn cùng bằng chứng mà dám đứng ở chỗ này sao ?” Trong mắt Liêu Thần bùng lên ngọn lửa thù hận sâu sắc. Cuộc chiến này càng lúc càng bước vào hồi căng thẳng !

Hết chương 37

38. Chương 38: Ác Ma Đại Nhân Bị Sa Thải

Lúc Liêu Thần vừa nói rằng y có chứng cứ, Liêu Minh Châu đã giận giữ chỉ vào y.

“Thứ như anh thì có cái chứng cứ chó má gì ?”

“Nhân chứng của tôi hiện đang có mặt trong khách phòng này !” Liêu Thần nói xong liền chỉ về hướng đám tân khách trong sảnh. lát sau, một ông cụ râu tóc bạc trắng từ trong đám người chống gậy bước lên. Đến giữa lễ đài, ông ta bỗng tháo chòm râu cùng mái tóc xuống, đứng thẳng người, biến thành một người đàn ông trung niên !

Người đàn ông kia quay xuống, hắng giọng nói với mọi người, “Thưa các vị, xin tự giới thiệu tôi là Richard Kim, thư ký riêng của Liêu tiên sinh. Lúc trước, khi Liêu tiên sinh cùng luật sư riêng soạn di chúc, tôi là người có mặt chứng kiến. Do đó, tôi có thể khẳng định, nội dung bản di chúc gốc của Liêu tiên sinh cùng với nội dung bản di chúc vừa rồi được Liêu thái thái công bố, hoàn toàn bất đồng !”

Đám người nhà họ Liêu lập tức biến sắc. Liêu thái thái tức giận xông tới, gào lên, “Richard ! Ông là đồ ăn cây táo, rào cây sung ! Bản di chúc chính thức rõ ràng đang ở trên tay tôi ! Ông nói bậy ! Ông nói bậy a !”

Liêu Thần lên tiếng bổ sung, “Mấy tháng trước, cha tôi Liêu Dật Văn đã tự mình bí mật viết di chúc, đồng thời ủy thác Richard tiên sinh đây đem bản di chúc giao cho tôi. Bởi vì ông ấy sợ có người sẽ bóp méo nội dung bản di chúc để trục lợi cho mình. Cũng vì bản di chúc được phó thác đó mà tôi đã bị tam thiếu gia Liêu Nghiêm sai sát thủ ám sát nhiều lần !”

Lời vừa nói ra, Liêu Nghiêm nghe xong thiếu điều muốn nhảy dựng lên, Liêu thái thái thì không ngừng chửi bới nói Liêu Thần bịa đặt, Liêu Tinh nhìn em trai mình bằng vẻ mặt không thể tin nổi, trong khi Liêu Phong vẫn như cũ bình tĩnh đứng đứng.

Trầm mặc một lát, Liêu Phong mở miệng nói, “Liêu Thần, dù cậu có muốn cạnh tranh tài sản với Liêu gia chúng ta thì cũng không nên dựng chuyện đặt điều quá đáng. Dựng tâm như vậy chỉ làm cho người ta cảm thấy cậu rất hèn mọn.”

“Hừ, so ra cũng chỉ ngang ngửa với đám người các anh mà thôi, à không, về độ âm hiểm thì các người thật sự hơn xa.” Liêu Thần dứt lời liền lấy trong túi áo ra một chiếc đĩa CD – ROM đưa cho ác ma đại nhân, bảo hắn bật lên. Trên màn hình TV cực lớn rất nhanh xuất hiện hình ảnh.

Điều làm cho mọi người bất ngờ nhất chính là, người xuất hiện trên màn ảnh không ai khác ngoài Liêu Dật Văn !

Liêu Dật Văn nằm trên giường bệnh, đeo mặt nạ dưỡng khí, hướng về màn hình suy yếu nói, “Ta trong này ... chỉ có Richard Kim chứng kiến ... giao bản di chúc cho con trai ta là Liêu Thần ... Đây là bản di chúc hợp pháp duy nhất, bất kỳ bản di chúc nào lợi dụng tên ta để tuyên bố phân chia tài sản ... đều là giả ... Liêu Thần, ta hi vọng có thể bù đắp được phần nào tội lỗi của ta với con”

“Oa a a ! Ông già đáng ghét này ! Thật là vong ân phụ nghĩa a ! Chẳng lẽ ông quên trước kia ai đã giúp ông lập nghiệp rồi sao ! Ô ô ô ! Sao lại đem hết tài sản giao cho người ngoài như vậy !!!” Liêu thái thái che mặt khóc lớn.

Lúc này, hình ảnh trên đĩa CD vừa chuyển, xuất hiện cảnh một vụ tai nạn giao thông, lại có cảnh một căn phòng nổ tung. Liêu Thần lên tiếng giải thích, “Một loạt những sự cố này đều do Liêu Nghiêm thuê sát thủ tới ám sát tôi gây ra, bởi vì anh ta từ sớm đã biết nội dung của bản di chúc thật ! Đồng thời cũng biết rõ người được ủy thác cất giữ bản di chúc đó là tôi !”

“Nói bậy ! Không có chứng cứ ! Mày đặt điều a !” Liêu thái thái kích động gào lên.

“Về phần có đúng là đặt điều hay không, tên sát thủ sau khi bị bắt đã sớm thú nhận hết rồi.” Liêu Thần lại lấy ra một cuộn băng ghi âm nho nhỏ, “Đây là cuộn băng tôi lấy được từ bên cục điều tra, nội dung trong

này là toàn bộ lời khai của tên sát thủ. Liêu Nghiêm, hẳn là anh sẽ không muốn tôi bật cuộn băng này lên cho toàn bộ khách mời cùng nghe a !”

“Đủ rồi ! Liêu Thần !” Liêu Phong bước tới, định động tay với Liêu Thần, thế nhưng lại bị Quân Tư Vũ đứng ra ngăn lại. Liêu Phong thô bạo muốn đẩy Quân Tư Vũ sang một bên, nhưng kỳ lạ thay, ác ma đại nhân bị đẩy mạnh vậy mà một phen cũng không suy chuyển.

Liêu Thần nhếch miệng cười, cắt cuộn băng vào trong túi, đảo mắt liếc qua đám người nhà Liêu gia sắc mặt lúc này đã xám như màu đất, nói, “Richard tiên sinh, mời ông lên tuyên bố nội dung của bản di chúc thật sự a !”

Richard tiên sinh lập tức lấy tờ di chúc từ trong túi áo ra, chậm rãi đọc to.

“Tôi xin thay mặt Liêu tiên sinh tuyên bố, toàn bộ cổ phần của tập đoàn Liêu thị cùng với các công ty chi nhánh thuộc khu vực Châu Á sẽ thuộc quyền sở hữu của Liêu Thần tiên sinh. Liêu Phong tiên sinh sẽ được trao quyền nắm giữ và điều hành các công ty chi nhánh ở Châu Âu và Châu Mỹ. Ngoài ra, Liêu tiên sinh đã bán toàn bộ cổ phiếu cùng bất động sản đứng tên ông lấy 80 triệu USD tiền mặt, 3 triệu USD trao cho con gái út Liêu Minh Châu cùng vị hôn phu tương lai, 10 triệu USD trao cho Liêu Nghiêm tiên sinh, số tiền còn lại sẽ được ủng hộ cho quỹ từ thiện quốc tế.”

Nội dung bản di chúc này vừa được công bố, khắp đại sảnh liền trợn xè xạo không ngớt. Mà lúc này lại thấy Liêu Thần gơ tay ra hiệu, ý bảo mọi người tạm thời giữ im lặng, chờ y nói tiếp, “Mặt khác, tôi còn muốn tuyên bố một chuyện. Toàn bộ phần tài sản tôi được thừa hưởng sẽ đem ra rao bán cho các doanh nghiệp Trung Quốc, phần tiền thu về sẽ đóng góp hết cho tổ chức từ thiện quốc tế ! Từ nay về sau, tôi cùng gia tộc họ Liêu không còn liên quan !”

“A a a !!! Ông già chết tiệt ! Giờ thì ông đã sáng mắt ra chưa ! Xem thằng con trai phá gia chi tử của ông nó làm gì nè !!!” Liêu thái thái rú lên một chập rồi ngất lịm đi. Mà Liêu Thần sau khi đem hơn phân nửa tài sản của tập đoàn Liêu thị bán đứt, cho gia tộc họ Liêu một võ nặng nề thì cảm thấy vô cùng mỹ mãn. Y nhếch miệng quay sang nhìn Liêu Phong, sau đó về vang bước xuống đài.

Tâm huyết cùng cố gắng của mấy năm qua, rốt cục đã không uổng phí ! Cuối cùng y cũng có thể vì mẹ mà báo thù rồi !

Liêu Phong đứng đằng sau chậm rãi lên tiếng, “Liêu Thần, cậu giỏi lắm. Ta không biết giữa cậu và cha có tư thù gì, đến mức phải xuống tay phá hủy hơn một nửa quy mô của Liêu thị như vậy. Nhưng Liêu Phong ta trong vòng ba năm nữa, tuyệt đối sẽ khiến cho Liêu thị phát triển lớn mạnh gấp ba lần bây giờ ! Còn cậu vĩnh viễn chỉ là một tên vô danh tiểu tốt mà thôi !”

“Vô danh tiểu tốt thì có sao, đối với tôi mà nói, tiền bạc của nhà họ Liêu các người chỉ là thứ cặn bã.” Liêu Thần quay đầu lại cười lạnh.

“Vậy thì ta nói luôn, cậu chính thức bị tập đoàn Liêu thị sa thải.” Liêu Phong dùng ánh mắt khinh khỉnh từ trên cao nhìn xuống.

“Hừ, tôi cũng nói cho các người biết, ba năm nữa, sự nghiệp của tôi sẽ áp đảo Liêu thị !” Liêu Thần về mặt bất khuất nhìn Liêu Phong, hùng dũng tuyên chiến.

“Được, ta sẽ chờ xem cậu như thế nào bước vào thương trường cùng ta quyết chiến !” Liêu Phong làm ra một bộ tình anh phong phạm.

Thật ra người từ nãy giờ vẫn góp phần quạt gió thành bão hiện tại còn đang loay hoay với cái đầu đọc CD — ác ma đại nhân ! Aiii, ác ma ngài còn muốn cắm đầu vào cái dàn video đó đến bao giờ a ? Đường đường một đấng nam nhi thấy cảnh nhiệt huyết tuyên chiến như vậy lại không có cảm tưởng gì sao ?

Còn chưa đợi ác ma đại nhân lên tiếng, Liêu Phong đã chỉ tay về phía hắn, “Anh cũng bị đuổi việc !”

“Quân Tư Vũ, anh được tập đoàn Morning Group tuyển dụng !” Liêu Thần nhất quyết cùng Liêu Phong đối chọi đến cùng.

Morning Group ... Tên gì nghe như hãng sản xuất bút bi ... Ác ma đại nhân bĩu môi nghĩ thầm, nhưng ngoài mặt vẫn nở nụ cười ưu nhã, khẽ cúi người.

“Yes, my Lord.”

Ác ma đại nhân à, tất cái chế độ cosplay đó đi được rồi !

Tóm lại, Quân Tư Vũ cùng Liêu Thần trong nháy mắt từ đại gia biến thành kẻ thất nghiệp !

Vì vậy, đám người ác ma đại nhân ở trên du thuyền còn chưa kịp hưởng thụ đã bị gửi trả về đất liền. Cả ba thất thủ lang thang ngoài bến cảng Tokyo, còn tưởng không có tiền mà quay về, may mắn thay, Liêu Thần trước đó đã khôn khéo đặt sẵn vé máy bay khứ hồi bằng tiền của công ty. Rốt cục cứ như vậy mà trở về với hai bàn tay trắng.

Về nước, Liêu Thần lập tức sắp xếp đồ đạc, bán hết toàn bộ tài sản cá nhân được khoảng gần trăm vạn, dẫn theo Liêu Xuyên Xuyên ra đi. Có điều trong mớ tư trang hành lý của y lúc này có thêm ác ma đại nhân. Bọn họ quyết định rời khỏi thành phố A, tới khu đô thị S đang trên đà phát triển, lên kế hoạch ở đây lập nghiệp. Về phần Đằng Nguyên bởi vì trước đó vướng vào chút chuyện rắc rối trong bang phái, phải tất tả về Nhật giải quyết, không rảnh gây rối cùng đám ác ma đại nhân.

Ngày ba người lên đường xuất phát, trời mưa tầm tã. Ác ma đại nhân ôm túi du lịch đứng ngây ngốc trong sân ga đợi tàu. Liêu Thần từ WC đi tới, nói với hắn, “Tranh thủ giải quyết đi, WC trên tàu vừa đông vừa bất tiện a.”

“Ai, không hiểu sao trong nháy mắt đã gia nhập hàng ngũ công nông dân công rồi.” Ác ma đại nhân có chút hoài niệm về quãng thời gian làm thư ký trong công ty, mấy thằng cha thuộc thành phần tri thức đó thật là nhân nhả mà.

“Đi theo tôi làm tốt, anh sẽ thăng chức rất nhanh.” Liêu Thần vỗ vai hắn, động viên, “Anh xem, hiện tại anh đã là phó tổng giám đốc của tập đoàn Morning Group rồi a.”

“Tập đoàn kiểu gì mà có đúng hai người chúng ta” Ác ma đại nhân nghĩ thôi đã muốn suy sụp rồi.

“Từ nay về sau, chúng ta sẽ dần dần xây dựng nó lớn mạnh hơn.” Liêu Thần ngược lại cảm thấy mười phần tự tin. Y ngồi an ủi ác ma đại nhân một hồi, sau đó chạy đi mua mì gói để dành lên tàu ăn. Liêu Xuyên Xuyên lúc này mới xấp lại, bĩu môi nói, “Đừng tin lời anh hai, đến thành phố A rồi, nhất định anh ấy sẽ mở một cửa hàng photo buôn bán nho nhỏ. Lần trước em có xem qua nhật ký của anh ấy, thấy anh hai rất đáng thương a. Ác ma đại nhân, sao ngài không dùng ma lực biến thành đại ca gangster hay gì đó để giúp đỡ anh hai đi”

“Trẻ con đừng có xen vào chuyện người lớn, về chỗ nằm đọc truyện đi.” Ác ma đại nhân liếc mắt nhìn con bé, xua như xua gà.

Xe lửa khởi hành xuôi xuống phía Nam, ác ma đại nhân cùng Liêu Thần ngồi trên giường gỗ cứng quèo xi xụp húp mì tôm, rồi lại ngây ngốc chờ đến khi khoang tàu tắt đèn. Liêu Xuyên Xuyên nằm ở giường tầng trên đã bắt đầu say ngủ, Liêu Thần ngược lại không hề chớp mắt, chỉ im lặng ngồi đối diện với ác ma đại nhân. Thật lâu sau, y vẫn ngồi thẫn thờ nhìn những giọt mưa đêm tạt qua, đọng lại trên cửa sổ, hai hàng nước mắt khô chảy xuống.

“Rốt cục tôi cũng được giải thoát rồi, Quân Tư Vũ. Trọng trách trên vai đã có thể buông xuống. Từ giờ trở đi, tôi sẽ sống một cuộc sống theo ý mình.” Rõ ràng là y đang cười. Giọt lệ trên má giống như phản chiếu lại ánh đèn leo lét vụt qua bên đường, lấp lánh lấp lánh ...

“Ừ, cứ tiếp tục sống thật tốt. Tôi chờ ngài tăng lương cho tôi a.” Quân Tư Vũ thản nhiên nói.

“A, nhìn không ra anh kiên nhẫn như vậy.” Liêu Thần bật cười. Lúc này, là thật tâm cười.

.
. .
.

Mời các bạn cùng đón xem câu chuyện kể về cuộc sống tương lai —— ác ma đại nhân gây dựng sự nghiệp.

39. Chương 39: Ác Ma Đại Nhân Đi Bán Hoa

Suốt một đêm ngồi trên xe lửa, rốt cục đám người ác ma đại nhân cũng tới được thành phố S.

Lúc này lại đúng vào giờ cao điểm buổi sáng, trong sân ga chật ních toàn người là người. Liêu Thần dẫn Quân Tư Vũ cùng Liêu Xuyên Xuyên lên taxi, tới nhà trọ đã đặt trước, nghỉ lại đó rồi cùng bàn bạc kế hoạch tiếp theo.

Liêu Xuyên Xuyên chuyển này phải chuyển trường, nhưng từ trước khi ba người bọn họ tới đây, Liêu Thần đã lo xong thủ tục nhập học cho con bé rồi. Trường học hiện tại của Liêu Xuyên Xuyên là một ngôi trường công lập chuyên dành cho con em quý tộc, hơn nữa còn có ký túc xá cho học sinh ngụ lại, vậy nên từ lúc trời còn chưa sáng, con bé đã được Liêu Thần đưa đến trường, hoàn tất thủ tục đăng ký phòng ở.

Lúc về nhà, Liêu Thần bàn với Quân Tư Vũ, “Thật ra lúc trước tôi cũng có chút nghiên cứu thành phố này. Có lẽ chúng ta nên mở một cửa hàng bán hoa nho nhỏ cạnh con đường ven rừng.”

“Không phải là mở cửa hàng photo sao ?” Ác ma đại nhân tròn mắt hỏi.

“Đâu phải ngày nào cũng có người đến photo chứ ! Hơn nữa khu vực này chủ yếu là dân lao động sinh sống, cũng không có trường học nào gần đây.” Liêu Thần nói, “Lúc này khi đưa Xuyên Xuyên tới trường, tôi có đi dạo vài vòng quanh khu này, thấy cả vùng cũng chẳng có mấy cửa tiệm bán hoa. Nếu như bây giờ chúng ta mở cửa hàng hoa, sẽ như vậy như vậy như vậy ...” Liêu Thần bắt đầu thao thao bất tuyệt về kế hoạch buôn bán làm giàu.

“Ừ.” Ác ma đại nhân ừ ừ cạc cạc ngồi nghe một hồi, sau mới gộp vào một câu, “Dù sao đến lúc ngài mở tiệm, tôi làm nhân viên bán hàng là tốt rồi. Giờ ngài ứng trước lương tháng cho tôi được không ?”

“Không được, anh ngay cả một ngày công còn chưa làm, sao có thể đòi ứng trước tiền lương. Hơn nữa tiền ăn ở hiện tại đều là tôi trả, ngay từ đầu anh đã thiếu tôi ba tháng tiền thuê nhà rồi.” Liêu Thần lôi bàn tính ra, bắt đầu tính nợ cho ác ma đại nhân.

“Được rồi được rồi, cứ theo lời ngài mà làm đi.” Ác ma đại nhân uể oải nằm ườn ra nhà, nhàn chán bật TV lên xem.

“Bây giờ không phải lúc xem TV a. Đi ! Anh cùng tôi đi thuê mặt bằng cửa hàng !” Liêu Thần nhất quyết kéo hẳn dậy. Ác ma đại nhân cuối cùng đành xụ mặt theo chân Liêu Thần, cả ngày nhong nhong ngoài đường.

Cả một ngày chạy tới chạy lui trên đường, cộng thêm đàm phán giao dịch đủ kiểu, Liêu Thần rốt cục cũng thuê được một ngôi nhà nho nhỏ nằm trên con đường dẫn tới rừng ngoại thành. Mặt bằng đã có, nguồn hàng đầu mối cũng lo xong xuôi, chỉ cần sửa sang lắp thêm một vài thiết bị chuyên dụng là có thể khai trương cửa hàng. Nhưng còn việc quan trọng hơn hết nữa chính là đặt tên cho cửa hàng này a. Lúc đầu, Liêu Thần chỉ đơn giản đặt tên là ‘Cửa hàng hoa Nắng Sớm’, nhưng kết quả là kéo theo Liêu Xuyên Xuyên lặn lội từ ký túc xá về năng nặc phản đối. Ác ma cũng nhân cơ hội này mà đề xuất ý kiến, “Hay gọi là ‘Cửa hàng hoa Thần Vũ’ đi.”

“Nghe không tốt, chữ ‘Vũ’ đó, sao có cảm giác sáng ra đã gặp mưa tầm tã.” Liêu Thần nhăn mặt không đồng ý.

“Anh hai, ‘Cửa hàng hoa Thần Vũ’ nghe cũng được mà, ‘Vũ’ ở đây là lông vũ a.” Liêu Xuyên Xuyên nỗ lực suy diễn, “Quyết định vậy đi, tên này nghe rất có chất thơ nha.”

Vậy là cửa hàng mới chính thức mang tên ‘Cửa hàng hoa Thần Vũ’.

Dưới sự đầu tư của Liêu Thần và tinh thần hợp tác tích cực của ác ma đại nhân, ‘Cửa hàng hoa Thần Vũ’ trịnh trọng khai trương !

Kỳ thực Liêu Thần từ trước đã yêu thích mấy thứ cây cối hoa cỏ, cứ nhìn văn phòng làm việc trước kia của y khắc rõ, bài trí như một khu rừng mưa nhiệt đới thu nhỏ luôn. Hiện tại có thể mở một cửa hàng bán hoa nho nhỏ, coi như tâm nguyện cũng được thỏa mãn rồi. Hôm khai trương, y tỉ mỉ đem cả cửa hàng sắp xếp bố trí đến hài hòa đẹp mắt, kết quả là sau đó mây đen vần vũ kéo đến, mưa tầm tã cả ngày.

Theo yêu cầu của hai anh em nhà Liêu Thần, ác ma đại nhân từ sáng sớm đã đeo tạp dề đứng trước cửa phát đơn quảng cáo. Có ác ma đại nhân làm marketing, lập tức thu hút được rất nhiều thiếu nữ đội mưa đến mua hoa, cộng thêm sự giúp đỡ của Liêu Xuyên Xuyên —— Con bé vừa nhập học được mấy ngày đã kết thân được với rất nhiều đồng đẳng hủ nữ, thành ra một đám lớn kéo nhau tới xem hai anh đẹp trai bán hoa. Vì vậy nhìn chung ngày đầu tiên khai trương cửa hàng cũng coi như không tệ.

Hôm sau, Liêu Thần nhận được cả tá đơn đặt hàng, trong đó có khách hàng đặt mua một bó hồng đỏ chín mười chín bông để cầu hôn với bạn gái, yêu cầu giao hàng tận nhà. Ác ma đại nhân vin vào cơ này, đòi Liêu Thần mua cho một cái xe đạp điện mới, sau đó hí hửng ôm bó hoa hồng đi giao.

Ác ma đại nhân vòng tới vòng lui, rốt cục cũng tìm ra phòng trọ của vị khách kia, không ngờ lại được chứng kiến một màn bi kịch tình yêu —— khách hàng nam chính ôm bó hoa hồng quý xuống trước mặt nữ chính nói lời cầu hôn, nữ chính nghe xong lại rất không khách khí mà cự tuyệt khiến cho bó hoa hồng đắt giá cứ như vậy bị nam chính quăng vào một xô, còn dùng chân đạp thêm hai phát. Ác ma đại nhân đứng một bên nhìn từ đầu tới cuối, trong lòng tiếc rẻ bó hoa đẹp như vậy mà lại bị ném đi, hần bèn cúi xuống nhặt mấy bông hoa còn nguyên vẹn lên, cho vào giỏ xe, chở về.

Trên đường trở về, ác ma đại nhân còn nổi hứng la cà cười xe đi vòng quanh thành phố. Sắc trời lúc này đã tối dần, trên phố lớn, ánh đèn neon bật sáng mang đủ màu sắc, khoác lên vẻ hào nhoáng khác xa với ban ngày. Những cửa hàng trang trí đèn đuốc sáng trưng, chào đón dòng người tấp nập qua lại trên phố. Xem ra thành phố này về đêm cũng thật náo nhiệt.

Chợt ác ma đại nhân chú ý tới hai thanh niên đang đứng trước cửa một nhà hàng sang trọng. Hai người này cũng thật đẹp trai, hơn nữa còn mặc âu phục trông khá đàng hoàng sang trọng, trong tay ôm một bó hoa tươi, thấy có khách tới liền đem tặng họ một bông. Mấy vị khách kia nhận hoa xong liền hào phóng giúi tiền ‘boa’ cho họ. Ác ma đại nhân thấy cách kinh doanh này thật tốt, vì vậy tháo tạp dề xuống, dắt xe điện dựng vào một góc, dùng kết giới khóa lại. Lần đầu tiên thấy có người dùng kết giới làm khóa xe, đảm bảo dân trộm cắp không xớ rớ được gì luôn.

Ác ma đại nhân bắt chước bọn họ ôm hoa trong tay, đứng ở ngã tư đường bắt đầu chào mời. Quả nhiên chỉ chốc lát sau, người ta bu lại nhận hoa của hắn, hơn nữa còn ‘boa’ rất sộp. Ác ma đại nhân cúi đầu nhìn, là một tờ bạc mệnh giá 50 đồng a.

Trong đầu hắn lập tức tính toán, số tiền này đem sung vào ‘quỹ đen’ của mình đi, dù sao bó hoa kia cũng đã bán cho người ta rồi.

Trong lúc còn mê mẩn tìm cách giải quyết số tiền vừa kiếm được, bất chợt có mấy người đàn ông bước tới vây quanh ác ma đại nhân, dữ tợn hầm hừ, “Mày là ai ? Chỗ nào tới ? Ai cho đứng ở đây bán hoa ?”

“Không phải mấy anh cũng đứng đó bán hoa hay sao ? Chỗ này là của riêng các người a ?” Ác ma đại nhân chống nạnh cãi lại.

“Thằng nhà quê này ! Mất mấy mù rồi sao mà không nhìn thấy phù hiệu trên áo ông mày ? Các ông đây chính là nhân viên của quán này a !” Một gã vẻ mặt giận dữ túm lấy cổ áo ác ma đại nhân kéo vào con hẻm nhỏ bên cạnh, định tấn cho hắn một trận.

“Xảy ra chuyện gì vậy ?” Quản lý của quán nghe thấy ồn ào, sợ làm phiền đến khách hàng, vội vàng bước tới can ngăn.

“Quản lý, thằng nhà quê này từ đầu tới dám đứng trước cửa cản trở việc làm ăn của quán chúng ta.” Gã kia nhanh nhẩu bẩm báo lại.

Tay quản lý kia ngấm nghĩa ác ma đại nhân từ trên xuống dưới một lượt, cảm thấy có chút hứng thú, bèn hỏi, “Ê thằng nhóc, chú mày cũng thật là to gan, dám chạy đến trước cửa quán bọn anh quấy rối, xem ra là dân tỉnh lẻ lên thành phố kiếm việc. Có phải là đang thiếu tiền hay không ?”

“Tôi thiếu tiền hay không thì liên quan gì đến các người ?” Ác ma đại nhân vênh mặt lên hỏi lại.

“Đương nhiên là có liên quan rồi, đồ đầu đặc. Đang bày cho chú mày cách kiếm tiền dễ dàng, vậy mà còn vênh vào bất cần. Thằng nhóc thối, nếu không phải trông chú mày có dáng ‘làm tiền’ thì còn lâu anh mới để mắt tới.” Quản lý châm thuốc, rít một hơi, sau đó lại thổi khói lên mặt ác ma đại nhân, chậm rãi nói, “Chú mày có biết có bao nhiêu người mơ được vào làm nhân viên trong nhà hàng ‘Mộng Tuyền’ của anh không ? Tiền lương làm ở đây một đêm còn nhiều hơn tiền lương nửa năm đi làm công nhân.”

“Hừ, không lẽ quán các người kinh doanh mại dâm nam sao ?” Ác ma đại nhân một câu nói toạc ra luôn.

“Vô liêm sỉ ! Ăn nói bậy bạ ! Bọn anh là nhân viên phục vụ cao cấp ! Thằng nhóc vô học này, đã không có hiểu biết thì đừng đánh đồng bọn anh với mấy thứ thô tục như vậy a !” Quản lý một tay vuốt tóc, một tay chọt chọt vào trán ác ma đại nhân, chọt đến mức muốn lủng luôn một lỗ, “Vĩnh tai lên nghe cho rõ đây, muốn kiếm được nhiều tiền thì vào trong kia kí hợp đồng làm nhân viên cho quán của anh, còn không thì hôm nay bọn anh cho chú mày muốn lết về nhà cũng không được !”

Vừa dứt lời, mấy gã tay chân đã đứng vây lại, kỳ này ác ma đại nhân mà không kí giấy ‘bán thân’ là ăn đòn chắc rồi —— Lý do đơn giản là vì tay quản lý kia vừa liếc mắt qua đã biết tên nhà quê bán hoa này đáng được xếp vào hàng ‘thượng phẩm’, bỏ công bồi dưỡng thêm một chút là có thể dễ dàng trở thành ‘hàng’ nổi danh của khu này ! Tự dưng có cái ‘cần câu cơm’ ngon lành như vậy dẫn xác lối, lẽ nào lại để nó chạy mất a !

Chỉ cần ác ma đại nhân đặt bút ký tên vào hợp đồng xong, tay quản lý kia chắc chắn không thiếu thủ đoạn làm cho hắn muốn rời khỏi nơi này cũng không được —— ‘Mộng Tuyền’ nhìn từ bên ngoài vào trông có vẻ giống một nhà hàng cao cấp, thực ra đây là tụ điểm ngầm chuyên cung cấp trai bao cho mấy vị đại gia lắm tiền nhiều của. Ác ma đại nhân lần đầu không lần, lại lần đến trước cửa người ta mà bán hoa, đương nhiên là bị nhầm trúng rồi, không những thế còn khiến cho người ta cháy lên quyết tâm đem hắn huấn luyện thành một money boy huyền thoại.

Vừa đi vừa nói chuyện, ác ma đại nhân bị người ta dẫn đến một căn phòng kín đáo dưới tầng hầm. Tay quản lý ném tập hợp đồng ra trước mặt hắn, tỉnh táo cười nói, “Tuy rằng đem luật pháp ra nói với chú mày cũng bằng thừa, nhưng anh đây vẫn phải nhắc lại rằng nhà hàng ‘Mộng Tuyền’ của bọn anh kinh doanh hợp pháp, cho nên chú mày cứ an tâm mà kí tên. Còn nữa, chỉ cần chú mày kí tên, anh sẽ lập tức ứng trước cho chú mày một vạn đồng, sau này có muốn cảm ơn anh đây thì nhớ thành tâm một chút.” Nói xong liền móc ra một tập tiền, thả xuống trước mặt ác ma đại nhân.

Ác ma đại nhân thông dong đếm tiền rồi cất vào ví, sau đó kí bừa một cái tên giả lên tờ hợp đồng kia. Tay quản lý cũng chẳng so đo đối chứng, coi như giao dịch đã xong, phát tay cho bọn đàn em tới dẫn ‘hàng’ đi thay quần áo, chuẩn bị ra mắt khách.

Không ngờ bọn họ vừa bước vào thang máy liền đụng mặt một vị khách đã say lướt lướt. Vị khách kia nhìn trúng ác ma đại nhân, nhất quyết kêu hắn tới phòng riêng phục vụ. Đám đàn em tay chân nhìn thoáng qua cũng biết vị khách này là một đại gia có tiền có quyền, hơn nữa phòng riêng mà gã đặt trước chính là phòng dành cho VIP, xung quanh đều có bảo vệ đứng canh, vì vậy rất nhanh đem ác ma đại nhân đẩy vào phòng cho vị khách kia.

Ác ma đại nhân bước vào căn phòng xa hoa, thấy người kia đang ngồi trên ghế, hình hếch vừa cười vừa móc trong ví ra cả mớ chi phiếu, mùi rượu trong mồm gã phả ra nồng nặc, “Đến đây, mỹ nhân, ngồi chơi với anh một lát rồi anh cho vài ‘phiếu’.”

“Tôi không cần chi phiếu, tiền mặt là được rồi.” Ác ma đại nhân nói.

“Được, vậy tiền trong ví này cho em hết.” Gã kia đã say đến không phân biệt được xung quanh, mở ví ra, dúm một nắm tiền vào trong áo ác ma đại nhân.

“Được, hoa của ngài đây. Tôi chỉ là người bán hoa, tránh nhiệm phục vụ đến đây là chấm dứt.” Ác ma đại

nhân mỉm cười đầy tà mị, nắm tay lại biến ra một bông hồng màu lam ném cho gã, sau đó ưu nhã mở cửa sổ nhảy ra ngoài. Vị khách kia cầm lấy bông hoa, rất nhanh đã bị hương hoa mê hoặc, phù phù một tiếng rồi té bịch xuống đất, ngủ say như chết.

Heo đất tiết kiệm của ác ma đại nhân hôm nay được cho ‘ăn’ đến no nê luôn rồi.

Hết chương 39

40. Chương 40: Cuộc Sống Thuê Trọ Của Ác Ma Đại Nhân

“Bảo anh đi đưa hoa, sao muộn vậy mới về?” Đến tận giờ cơm tối mới thấy mặt ác ma đại nhân. Liêu Thần lúc này còn đang bận rộn thu dọn hàng quán chuẩn bị đóng cửa, ngẩng đầu lên mới thấy Quân Tư Vũ cười xe đạp điện bò chậm rì rì quay về.

“Vị khách kia tặng hoa cho bạn gái xong liền cãi nhau một chặp, tôi phải can mãi hai người bọn họ mới chịu thôi.” Ác ma đại nhân nói dối không chớp mắt, tuy vậy lại rất biết điều mà dựng xe vào một góc, chạy tới giúp Liêu Thần dọn hàng.

Dọn dẹp đóng cửa xong xuôi, Liêu Thần cùng ác ma đại nhân thông thả cuốc bộ về nhà trọ. Từ cửa hàng về đến nhà trọ cũng khá gần, chỉ cách mấy phút đi bộ là tới, phòng ở cũng lụp xụp cũ nát, được cái giá cả phải chăng nếu không muốn nói là rẻ bèo. Còn nhớ khi bọn họ vừa dọn tới, mấy thím ở quanh đó thường làm mặt thần thần bí bí mà rì tai bọn họ, nào là nói căn phòng đó có nhiều thứ ‘không sạch sẽ’, người nào thuê cũng bị ‘nó’ quấy phá, vậy nên giá thuê mới rẻ như vậy. Nhưng khi bọn ác ma đại nhân thắc mắc rốt cục đã xảy ra chuyện gì, mấy thím kia lại nhất định không chịu nói, bộ dáng như đang kiêng kị đủ điều.

Đến khi Liêu Thần cùng ác ma đại nhân dọn vào ở được vài ngày, ngoại trừ việc trong nhà thỉnh thoảng có cảm giác ớn lạnh thì cũng chẳng có chuyện gì xảy ra. Thế là hai người yên tâm ở lại, còn có cảm giác giống như vừa vớ được một món hời.

Nói đi nói lại, đương nhiên không thể trông mong gì nhiều vào điều kiện sinh hoạt ở khu nhà trọ rẻ tiền như thế này được. Cả khu nhà được xây theo kiến trúc nhà ngang cũ kỹ, mỗi tầng chỉ có một toilet dùng chung, bếp ăn cũng là bếp tập thể. Cuộc sống chung đụng như vậy, nhiều khi có chuyện cần ‘giải quyết’ gấp, chỉ còn cách chạy ra WC công cộng mà thôi.

Sống trong cảnh khốn khó như vậy, Liêu Thần đành phải vỗ vai đỡ dành ác ma đại nhân, nói một ngày nào đó y nhất định sẽ kiếm ra tiền mua một căn nhà riêng đầy đủ tiện nghi, nhưng nói là nói vậy, thật ra số tiền một trăm vạn kia y đã đổ hết vào cửa hàng hoa để làm vốn rồi, hơn nữa còn phải lo học phí cho Liêu Xuyên Xuyên, vậy nên bọn họ hiện giờ trong tay cũng chẳng có nổi đến vài ngàn.

Bởi vậy, cả hai dắt díu nhau trở về nhà trọ chuẩn bị cơm tối. Thật ra cơm tối cũng chỉ có vài món rau dưa đơn giản do ác ma đại nhân tiện đường về ghé vào chợ mua rồi đem tới nhà bếp nấu. Cũng may ở tầng trệt không nhiều hàng xóm cho lắm, bằng không chỉ có một căn bếp ăn nhỏ xíu như vậy mà từng đầy nhà dùng chung, dễ còn phải xếp một hàng dài chờ đến lượt vào nấu ăn.

Đang lúc Quân Tư Vũ hết sức chăm chú bấm bấm chặt chặt, một người hàng xóm bước vào. Cũng là dân lao động thuê trọ ở đây, nhưng khu này lại quen gọi ông ta là thạc sĩ Lưu. Ngày nào ông ta cũng mang bộ dạng lếch thếch quần đùi dép lê bước vào bếp, rồi lại lờ đờ xách nước từ trong bếp ra hành lang đánh răng — Ông ta xưng phong nhận chân gác đêm cho nhà trọ, ngày ngủ đêm thức là chuyện bình thường, lâu dần thành ra về mặt lúc nào cũng như kẻ đối ngủ.

Thạc sĩ Lưu nhìn thấy ác ma đại nhân liền bước tới vỗ vai hân hoan coi như chào hỏi, sau đó ra ngoài hành lang ngồi chồm hổm đánh răng. Đang đánh được một nửa, chợt như nhớ ra điều gì đó, ông ta ngẩng đầu lên hỏi Quân Tư Vũ, “Ê, Tiểu Quân, các cậu thuê phòng ở đây đã từng nghe tin đồn về phòng số 513 chưa?”

“Chưa a.” Quân Tư Vũ lắc đầu. Hiện tại hắn cùng Liêu Thần đang rất yên ổn ở trong phòng 513 đó. Lúc trước đi xem nhà, thấy phòng này giá thuê còn rẻ hơn mấy phòng khác gần một nửa tiền, Liêu Thần khảo giá xong liền hớn hờ cho dọn đến luôn.

“Tôi chuyển đến đây sớm hơn các cậu một chút, nhưng là nghe thấy vài tin hay ho lắm a.” Thạc sĩ Lưu bày ra vẻ mặt bí hiểm, “Người ta đồn trong phòng 513 trước kia có án mạng đó.”

“Sao lại thế được ? Tôi đâu có nghe nói gì ?” Quân Tư Vũ nhất quyết không tin.

“Hừ, cậu không tin cũng được. Hơn nữa người ở khu này rất kiêng kỵ mấy vấn đề đó, vậy nên không ai nói cho cậu nghe cũng đúng. Chẳng qua là lúc tôi đi làm nghe người ta đồn đại xôn xao lên mới biết. Tiểu Quân à, tôi khuyên cậu tốt nhất là nên mua một ít bùa về dán trong nhà để trừ quỷ tránh tà này nọ, bằng không ở đó cũng bất an lắm a.” Thạc sĩ Lưu tử tế dặn dò.

“Ồ, được rồi.” Quân Tư Vũ nấu xong đồ ăn, quay sang thì thấy nồi cơm cũng đã chín, hắn bèn rửa tay rồi quay về phòng gọi Liêu Thần xuống bê cơm lên ăn.

Liêu Thần cùng ác ma đại nhân bưng đồ ăn về phòng, sau đó y kín đáo khóa trái cửa lại, từ trong túi móc ra 50 đồng đưa cho ác ma đại nhân, nói là tiền công bán hoa hôm nay.

Ác ma đại nhân cầm tiền, cất vào túi áo, sau đó ngẩng đầu hỏi Liêu Thần, “Liêu tổng, chừng nào mình mua máy tính ?”

“Chờ bán hàng lãi thêm một chút nữa đã.” Liêu Thần ngồi trước bàn ăn, im lặng ăn cơm. Phòng trọ của hai người rất nhỏ, vậy nên lúc ăn cơm chỉ còn cách kê bàn ăn lên giường, ngồi khoanh chân mà ăn. Không chỉ chật chội mà còn không có nổi một phương tiện giải trí nào ngoài cái TV 20 inches vừa cũ vừa nhiễu do chủ nhà để lại, mỗi lần xem phim là một lần đau tay vì hai người phải thay nhau đập một hồi nó mới lên hình.

Ăn cơm xong, ác ma đại nhân nhàm chán nằm lẩn lộn trên giường đọc báo, còn Liêu Thần đang lúi húi rửa bát dưới bếp. Phòng trọ ở đây không lớn, chỉ đủ kê một giường ngủ, vậy nên Liêu Thần đương nhiên giành quyền chiếm dụng cái giường duy nhất, đẩy ác ma đại nhân xuống đất trải chiếu nằm. Tường phòng vừa mỏng vừa mốc, chỉ được bả qua loa bằng một lớp vôi vữa, cửa sổ ở đây cũng là kiểu cửa ô vuông cũ kỹ, chỉ cần bên ngoài có gió thổi sẽ phát ra thứ âm thanh kéo kẹt đáng sợ. Mấy ngày hôm nay, mỗi lần đi bán hàng về được bao nhiêu tiền, Liêu Thần đều đem cất trong một chiếc hòm sắt có khóa, cẩn thận giấu kỹ dưới gầm giường, không những thế, y còn úp một cái chậu gỗ lên để tránh bị bọn trộm phát hiện. Còn ác ma đại nhân lại chọn cách giấu tiền riêng trong bát tất cũ rồi nhét xuống dưới gối. Giờ thì hắn há mồm cầu cho trời mau sáng để còn vác đồng tiền kia đi mua máy tính về lên mạng chơi, có tiền mà không được tiêu, cứ phải tiết kiệm hoài thật là chán.

Liêu Thần bê mâm bát xuống bếp, lúc này cả khu bếp chỉ có một mình y. Ngoài hành lang tối đen như mực, ba bóng đèn điện thì hỏng mất hai, còn có một bóng huỳnh quang sáng chập chờn như sắp hỏng. Bởi vì cả dãy hành lang rất yên tĩnh, vậy nên khi Liêu Thần rửa bát, thanh âm có vẻ lớn hơn mọi khi, tiếng nước chảy ào ào từ đằng xa còn nghe thấy được.

Rửa bát xong, Liêu Thần vẫn chưa thể lên nhà ngồi nghỉ ngơi nhàn nhã như ác ma đại nhân vì hôm nay đến phiên y giặt quần áo. Đồng quần áo mấy ngày dồn lại, thêm đồ của Quân Tư Vũ vừa thay ra là đủ xếp đầy một chậu giặt. Liêu Thần giặt quần áo rất cẩn thận, trước khi giặt thường đem đồ trong túi quần túi áo lấy ra hết một lượt, đến khi lộn tới lộn lui túi áo của ác ma đại nhân, quả nhiên không ngoài sở liệu, chẳng cha này trong túi áo lúc nào cũng chứa đủ mọi thứ trên đời —— tiền xu lẻ, hóa đơn của khách, bút bi, chìa khóa, hôm nay còn có thêm một tấm danh thiếp màu sắc bắt mắt. Tấm danh thiếp này vốn là của tên khách say kia trong lúc móc tiền đưa cho ác ma đại nhân đã kẹp lẫn vào, ác ma đại nhân cũng thần nhiên nhận tiền của người ta, tiền thì cất riêng vào ví, còn danh thiếp thì nhét bừa vào túi áo rồi quên bẵng đi.

Nhưng là, chính vì tấm danh thiếp nhỏ bé này mà Liêu Thần trong lòng nảy lên cảm giác hoài nghi sâu sắc với ác ma đại nhân —— Đây là tấm danh thiếp nhà hàng ‘Mộng Tuyền’ in ra để phát cho khách, chất giấy dày dặn mát lạnh, mặt thiếp phun màu vàng kim cùng với những hoa văn được in ấn tinh xảo, thậm chí còn được tẩm một mùi thơm nhàn nhạt dễ chịu. Chỉ nhiều đó thôi cũng đủ kết luận tấm danh thiếp này đến từ một nơi rất cao cấp, mà điều Quân Tư Vũ không thể tưởng tượng ra được chính là Liêu Thần lại biết rõ ‘Mộng Tuyền’ là nơi như thế nào !

Năm đó, lúc Liêu Thần còn bị Đổng Nguyên nhốt giữ, y đã từng nghe gã nói đến một nơi được mệnh danh là ‘thánh địa’ của dân gay, vì vậy mà biết được nơi này chính là nhà hàng có tiếng ở vùng Đông Á !

Mà tấm danh thiếp này lại nằm trong túi áo Quân Tư Vũ, thật sự đã làm cho Liêu Thần giật mình không nhỏ. Hiện tại, nếu nói về khả năng kinh tế của Quân Tư Vũ thì y là người rõ hơn ai hết, khẳng định hẳn sẽ không đời nào đủ tiền để mà tới ‘Mộng Tuyền’ ăn chơi đàng ***. Nhưng xét về bản tính tham tiền của hắn mà nói thì ... Liêu Thần kinh hoảng che miệng lại, trong đầu hiện lên đáp án khiến cho y ghê tởm !

Quân Tư Vũ này nói không chừng ... không phải là tới đó làm trai bao chứ !

Nghĩ tới đây, sắc mặt Liêu Thần bỗng trở nên trắng bệch. Y đứng dậy, vút lại đồng quần áo đang giặt dở dang, nện bước quay về phòng —— Y không thể nào chịu được khi thấy cấp dưới của mình có liên quan đến mấy nơi như vậy ! Đặc biệt khi người đó là ... Quân Tư Vũ !

Nghĩ tới cảnh Quân Tư Vũ trước giờ vẫn chung sống dưới một mái nhà với mình nay lại tìm tới quán ‘Mộng Tuyền’, Liêu Thần chợt dấy cảm giác cực kỳ không thoải mái, giống như vừa bị người ta phản bội, khó chịu đến mức ngay cả hít thở cũng khó khăn. Y cần một lời giải thích của Quân Tư Vũ ngay.bây.giờ !

Nắm chặt tấm danh thiếp trong tay, y bước nhanh vào phòng, lên giọng chất vấn kẻ vẫn đang nhàn nhả nằm dài trên giường.

“Quân Tư Vũ ! Hôm nay anh về nhà muộn như vậy, có phải là có phải là” Thấy mặt mũi y đỏ bừng, lấp bắp nói không ra câu, Quân Tư Vũ ù ù cạc cạc chẳng hiểu mô tê ra làm sao.

“Làm sao vậy ?” Quân Tư Vũ gập tờ báo lại, ngẩng đầu lên hỏi.

“Có phải anh đã tới ‘Mộng Tuyền’ hay không ?” Liêu Thần thẳng tay ném tấm danh thiếp vào mặt hắn.

Quân Tư Vũ cầm tấm danh thiếp lên xem xét, trong lòng lập tức minh bạch hơn phân nửa, hắn chống tay ngồi dậy nói, “Đúng là tôi có tới trước cửa quán này a.”

“Anh vào trong đó làm gì ! Không lẽ anh cần tiền tới mức đó sao ? Chỉ vì vài đồng tiền dơ bẩn đó mà anh chấp nhận bán mình ? Tôi nhìn lắm con người anh rồi ! Không ngờ anh lại là kẻ thiếu tự trọng như vậy !” Liêu Thần càng nói càng lớn tiếng, tâm tình cũng kích động hơn hồi nãy.

“Gì ? Đến trước cửa quán này bán hoa cũng không được sao ?” Ác ma đại nhân giả bộ ngây thơ hỏi lại.

“Bán hoa ?” Liêu Thần bỗng chốc ngây ngẩn cả người.

“Ừ, thật ra vị khách đặt mua bó hoa hôm nay bỗng dưng quay sang cãi nhau với bạn gái, sau đó giận dữ ném bó hoa đi. Tôi nhìn thấy tiếc quá nên nhặt về, đi đến trước cửa nhà hàng này thì thấy có rất nhiều khách ra vào, vậy nên tôi đứng đó bán hoa cho người ta. Tấm danh thiếp này là của khách làm rơi, tôi chỉ nhặt lên xem thôi.” Quân Tư Vũ giải thích.

“Tôi không tin ! Anh nhặt gì không nhặt lại đi nhặt mấy thứ này !” Liêu Thần gặng hỏi.

“Tại trông thấy đẹp đẹp, tôi tưởng là phiếu trúng thưởng hay phiếu mua hàng miễn phí gì đó.” Ác ma đại nhân triệt để làm ra bộ mặt ‘nhặt được của rơi, tạm thời dứt túi’.

Liêu Thần ngẫm nghĩ một lúc, sắc mặt cũng dần bình phục lại, “Hừ, tôi tạm thời tin anh lần này. Nói như vậy là hôm nay anh gạt tôi, đem hoa đi bán lấy tiền riêng cho mình ? Mau đưa tiền bán hoa ra đây !”

“Được rồi, chủ quán gì đâu keo kiệt tới nỗi một đồng cũng không thoát được.” Ác ma đại nhân lấy túi tiền ở dưới gối, móc ra hơn mười đồng đưa cho Liêu Thần.

Liêu Thần thở phào, cầm tiền ác ma đại nhân đưa cho, nhưng có một điều y không thể ngờ được, đó là tiền riêng của ác ma đại nhân còn nhiều hơn cả y tưởng tượng a !

Hết chương 40

41. Chương 41: Ác Ma Đại Nhân Và Căn Phòng Ma Ám

Trực giác nói cho Liêu Thần biết, nhất định thằng cha Quân Tư Vũ này có giấu tiền riêng. Mặc dù có ‘quỹ đen’ hay không là chuyện riêng của người ta, biết đâu đó là tiền hẩn tích góp được từ trước. Nhưng cảm giác không thể kiểm soát được cấp dưới của mình vẫn khiến Liêu Thần vô cùng khó chịu —— Đại loại là chúng ta cứ xếp Liêu Thần vào nhóm cuồng-khống-chế mà mấy ông sếp lâu năm vẫn hay mắc phải đi.

Sau sự cố ‘quỹ đen’ vừa rồi, Liêu Thần tiếp tục ngồi trong phòng khách cầm mặt vào sổ thu chi gia đình mà tính toán, rồi lại vẽ vờ nguệch ngoạc ra vài cái kế hoạch làm giàu nào đó. Còn ác ma đại nhân thì nằm ườn ra, dán mắt vào TV xem mấy bộ phim truyền hình suốt mướt đến phát oải. Nằm một hồi lại lim dim ngủ mất từ lúc nào không biết, Liêu Thần ngẩng đầu lên nhìn hẩn, lại nhìn đồng hồ vẫn đang treo trên tường, mới có 8:30 tối a. Y lẩm bầm, “Sớm như vậy đã ngủ, lối sống gì đâu như một ông già !”

Mà Quân Tư Vũ hình như là đang ngủ thật, một chút động đậy phản ứng cũng không có. Liêu Thần đành thở dài, đứng dậy nhón chân bước tới bên giường, lấy tấm chăn đắp lên cho hẩn rồi lại quay về bàn tính toán sổ sách.

Cả một buổi tối cứ như vậy mà chậm chạp trôi qua, yên tĩnh lạ thường, ngay cả tiếng kim đồng hồ nhảy từng giây từng giây cũng vang vọng rõ ràng trong không gian, cho đến khi điểm đúng 9:45 tối, một tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên.

“DING DONG —— DING DONG —— !”

Liêu Thần ngẩng đầu, cầu nhàu vài tiếng, “Mẹ kiếp, thật là đúng giờ, lại thằng nhóc con kia nữa rồi.”

‘Thằng nhóc con’ mà y vừa nhắc tới, chính là kẻ hay bày trò đùa dai, mấy ngày nay cứ luôn căn đúng 9:45 là lại bấm chuông phá phách, hơn nữa hết lần này tới lần khác đều chạy trốn rất nhanh, đợi đến khi Liêu Thần ra mở cửa thì đã chẳng thấy tăm hơi đâu, cho nên nếu không phải ngày nào cũng bị làm phiền thì Liêu Thần cũng chẳng buồn để ý tới đám ranh con phiền phức. Y tặc lưỡi dự định ngày mai nhờ người lắp thêm một cái mắt mèo (lỗ nhìn trên cửa), để xem rốt cục con cái nhà ai mà nghịch ngợm đến vậy.

Ác ma đại nhân thì lại nhỏ giọng lẩm bầm trong khi hai mắt vẫn nhắm nghiền, “Nói không chừng là do quỷ làm đó.”

“Ma quỷ cái đầu anh ! Nhất định là con cái nhà bên cạnh, nếu không thì sao có thể trốn nhanh như vậy được !” Liêu Thần tức giận thầm mắng. ‘Thằng nhóc kia’ tuy rằng tối nào cũng bày trò nghịch ngợm, nhưng chỉ chọc phá người ta một lần rồi thôi, sau đó sẽ không có động tĩnh nào nữa.

“Nếu thật vậy thì đúng là dai như đũa a ! Mỗi ngày đúng giờ chạy đến nhấn chuông cửa, người ta không thấy phiền thì nó cũng phải thấy phiền chứ !” Ác ma đại nhân gật gù cảm thán.

“Mẹ nó, không biết con cái nhà ai, đầu óc đúng là bị nước vào rồi !” Liêu Thần phát cáu, chửi mắng vài câu, tiếp tục vùi đầu vào sổ sách.

Có điều, hình như hôm nay cái kẻ khoái phá làng phá xóm kia còn nổi máu trêu người cao hơn mọi ngày, năm phút sau, lại một tiếng chuông cửa vang lên.

Liêu Thần vẫn như trước không thèm để ý.

Người ngoài cửa như cũng cảm giác được là mình đang bị ‘cho de’, thế là một tràng chuông cửa lại không ngừng vang lên. Hai người trong phòng bị tiếng chuông làm phiền không dứt.

“Thật sự là chịu hết nổi !!” Liêu Thần nổi điên, đập bàn đứng dậy, đi về phía cửa. Ác ma đại nhân cũng lặn xuống giường, xô dép lê chạy theo, “Cẩn thận, không chừng là cướp đó. Đạo này tội nó ‘ăn đêm’ dữ lắm a !”

Liêu Thần nghe xong cũng cảm thấy chùn xuống vài phần, lẩm bầm, “Đúng là nên lắp cửa mắt mèo mà”

“Hay là để tôi ra xem thử.” Quân Tư Vũ phẩy phẩy tay, kéo Liêu Thần ra phía sau mình. Liêu Thần nghĩ nghĩ, lui về đứng sau Quân Tư Vũ, còn tiện tay rút con dao thái trên chạn bếp, thận trọng bước theo ác ma đại nhân.

Hai người rón rén nhón chân tới trước cửa, Quân Tư Vũ đưa tay đặt lên ván cửa gỗ, thăm dò tình hình. Ván cửa này vốn đã cũ kỹ lâu năm, đến lưới chống trộm còn không có, duy chỉ có hai chốt khóa lỏng lẻo rỉ sét, lỗ mà gặp phải thằng cha nào đồ con một chút, nói không chừng chỉ cần nhắc chân đạp nhẹ đã có thể đá văng cả cánh cửa ra rồi.

Liêu Thần còn đang lo tên bại hoại kia phá cửa xông vào, ai ngờ nó bắt đầu phá thật ! Tiếng người đập cửa càng lúc càng vang to, thanh âm lớn đến mức làm cho Liêu Thần run rẩy sợ hãi, những cũng cảm thấy khó hiểu kì lạ. Lẽ nào động tĩnh lớn như vậy mà hàng xóm bên cạnh lại không ai hay biết ? Xem ra kẻ bên ngoài kia không phải là tụi trẻ con đùa dai, mà đúng là bọn cướp thật rồi ! Vậy nên mọi người xung quanh mới sợ hãi không dám đứng ra can thiệp !

Liêu Thần hít sâu một hơi, hướng về phía ngoài cửa quát to, “Còn phá nữa tôi sẽ gọi 110 !”

Y vừa dứt lời, đúng là tiếng động ngoài cửa có dừng lại giây lát, nhưng ngay sau đó lại càng dồn dập vang lên.

Nếu có thể đập cửa mạnh đến thế này, so với bọn cướp chi bằng nói đây là mấy băng nhóm xã hội đen đang đi tìm kẻ thù mà thanh toán thì đúng hơn ! Hơn nữa trong tiếng đập cửa ầm ỉ còn xen lẫn vài tiếng kêu thét quái dị, giống như mấy tiếng gào rú trong chương trình phim kinh dị trên TV, khiến người ta nghe mà muốn dựng tóc gáy !

Quân Tư Vũ vẫn đang đặt tay trên ván cửa, ngưng trọng nhìn ra ngoài. Liêu Thần cầm dao đứng sau hắn nên không thấy được vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng của ác ma đại nhân lúc này, thay vào đó lại chỉ nghe thấy hắn chậm rãi nói nhỏ, “Ma chướng, dám cùng ta tranh giành địa bàn sao ? Thật là cả gan làm loạn !”

“Quân Tư Vũ, anh còn đứng đó làm bầm cái gì” Liêu Thần bỗng dừng lại nhớ tới hồi gặp rắc rối trong khu nhà hoang ọ, không biết vì cái gì, mỗi lần ở bên cạnh Quân Tư Vũ là y như rằng lại gặp phải mấy chuyện kì dị đáng sợ ! Mà Quân Tư Vũ mỗi lần như vậy đều giống như ‘ông đồng’ tự mình nói chuyện với ‘người âm’ vậy a !

“Ô ô ô Tôi chỉ muốn vào phòng mà thôi” Sau khi nghe thấy tiếng ác ma đại nhân, bên ngoài dường như đã bình tĩnh hơn trước, ngược lại còn có tiếng trẻ con khóc thút thít.

“Quả nhiên là bọn trẻ con bày trò nghịch ngợm sao ?” Liêu Thần kỳ quái hỏi.

“Để tôi ra mở cửa, nhưng mà trước đó tôi muốn nói cho ngài biết một điều, Liêu tổng, trên đời này thực sự có tồn tại những thứ người ta không sao giải thích được.” Quân Tư Vũ cười đầy ẩn ý, liếc mắt nhìn Liêu Thần.

“Anh còn nói gì nữa ? Mở cửa thì mở mau đi, để tôi cho ranh con kia một trận !” Liêu Thần tuy rằng nghe xong cũng cảm thấy có chút ớn lạnh, không tự chủ nuốt nước miếng một cái, nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ gan dạ nói cứng.

Ác ma đại nhân cầm tay vặn trên cửa, từ từ mở ra.

Liêu Thần vừa thoáng nhìn thấy cảnh vật ngoài cửa, hồn vía lập tức lên mây. Trong đầu y lúc đấy đã thầm mong ai đó xóa dùm phần trí nhớ này đi được thì tốt. Bởi vì đứng ngoài cửa không phải là một người mà là cái bóng lơ mờ toàn thân đầm máu của một cậu bé, không chỉ có vậy, theo sau đó còn là cả đàn cả lũ những âm hồn đang đứng xếp thành một hàng dài dằng dặc. Mấy quỷ hồn này bộ dạng tên nào tên nấy đều là chết thê thê thảm thảm, nhưng không hiểu sao lại tập trung thành một đám đứng chờ trước cửa nhà hai người làm gì a ?

“Ày, mấy người này to gan không sợ chết, hay là biết rõ đại ác ma ta ở đây mà cố ý tìm tới vậy ?” Ác ma đại nhân một tay đỡ lấy Liêu Thần lúc này đã ngất xỉu, vung nhẹ một cái ném y lên giường.

“Chúng tôi ... chúng tôi muốn nhờ ngài giải oan ! Dù có hồn phi phách tán cũng muốn giải cho được mối oan này !” Hồn ma của cậu bé dần dần gào lên, tiếng gào thét nghe như tiếng kim loại va vào nhau, chói tai đến mức ngay cả mấy tấm kính gắn trên cửa sổ cũng bắt đầu rạn nứt.

“Các người muốn giao dịch cùng ác ma ?” Ác ma đại nhân ngoắc ngoắc ngón tay, cái ghế trong góc nhà lập tức bay tới. Hắn bắt chéo chân ngồi an vị trên ghế, bắt đầu đàm phán.

“Chúng tôi muốn giải oan !” Cậu bé kia vẫn kêu khóc không ngừng.

“Mau đi đầu thai đi, đừng có đến đây làm phiền ta nữa, đó là cách tốt nhất để giúp các người rồi.” Ác ma đại nhân thần nhiên nói.

“Chỉ khi nào báo được thù, chúng tôi mới có thể siêu thoát ! Bằng không oán hận sẽ mãi mãi không thể tiêu tan !” Đám oan hồn bắt đầu lao nhao không ngớt.

“Có muốn báo thù thì cũng phải nói rõ ra là báo thù ai chứ, khóc rống lên tạo hiệu ứng thì có ích gì a ?” Ác ma đại nhân nhưu mày bất mãn.

“Bảy năm trước, chúng tôi đều là dân thuê trọ ở khu này, cho đến khi con bé kia tới giết hết bọn tôi ! Chúng tôi muốn tìm con bé đó báo thù !” Một oan hồn kể lại, giọng đầy căm phẫn, “Là con bé đó giết chúng tôi !”

“Con bé ?” Ác ma đại nhân bắt đầu có chút hứng thú với vụ này, “Một con bé con mà có thể giết chết từng này người sao ?”

“Con bé đó là ác ma ! Là quỷ dữ ! Nó luôn đeo lên bộ mặt vô tội, nhưng sau lưng lại không ngừng tìm cách quấy phá mối quan hệ của chúng tôi ! Có người bị nó giết, có người vì nó mà quay sang sát hại lẫn nhau, cũng có người vì nó mà tự tử, một số khác chết dưới tay nó lại không hề hay biết ! Chúng tôi đều do con bé đó hại chết, vậy mà cho đến bây giờ nó vẫn nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật !” Hồn ma của cậu bé kia hồi tưởng lại, uất hận nắm chặt hai tay, hai hàng huyết lệ từ hốc mắt chảy dài.

Ác ma đại nhân hỏi lại, “Ý các người là khu nhà này trước đây đã từng có một con bé tội phạm thiên tài, và chính nó đã từng bước sắp đặt kế hoạch hãm hại những người sống ở đây ?”

Cả đám oan hồn gật như bầm tỏi.

Ác ma đại nhân híp mắt nhìn, “Có điều, ta vừa rồi có đếm qua một lượt, sao trong đám các người lại có nhiều ma mới quá vậy ? Xem ra các người không phải là vì oán niệm lâu năm mà tụ tập lại, đúng hơn là muốn cùng nhau giăng bẫy để săn mồi a ! Thật là một đám cặn bã không biết điều ! Chỉ bằng các người mà cũng đòi lừa gạt Vũ Uyên ta sao ?”

Bộ mặt hại người của đám oan hồn kia vừa bị vạch trần, bọn chúng liền lộ ra bản tính hung ác, đồng loạt hò nhau xông tới cắn xé ác ma đại nhân. Nhưng ác ma đại nhân không hề có chút bối rối, chỉ khẽ đưa tay lên, búng nhẹ, một bông hồng màu lam bỗng từ từ hiện ra trong không trung.

Bông hoa hồng vẫn đang lơ lửng giữa không khí, nhưng từng đám rễ cây trong nháy mắt đều mọc dài ra từ thân cành, tạo thành một chiếc lưới lớn trời gọn đám oan hồn kia lại. Ác ma đại nhân sau đó thổi nhẹ một hơi, cuồng phong liền nổi lên bốn phía, quét sạch mọi thứ như thể chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.

“Cô bé con, thiên tài tội phạm ? Mấy người thú vị trên đời này đúng là nhiều thật !” Ác ma đại nhân cuối cùng cũng có thể đóng cửa lại. Còn Liêu Thần Thôi thì ngày mai cứ nói dối là do y làm việc mệt mỏi quá mà gặp ác mộng đi.

Mấy ngày sau.

Sau khi đã ‘dọn dẹp’ sạch sẽ đám ác linh trong nhà, lần này, chuông cửa lại reo. May mắn là không phải do ma quỷ chông ghẹo nữa, mà đích thực là có người sống đến gọi cửa a.

Quân Tư Vũ cùng Liêu Thần đều ăn mặc chỉnh tề, phòng ốc cũng đã sắp xếp gọn gàng để chuẩn bị ghênh đón giáo viên chủ nhiệm của Liêu Xuyên Xuyên tới thăm hỏi gia đình và phụ huynh học sinh.

Lại nói đến giáo viên chủ nhiệm của Liêu Xuyên Xuyên, nghe đâu là một cô giáo mới được điều đến trường để giảng dạy. Mà cô giáo này xinh đẹp khôi ngô, đáng người cũng vô cùng sặc-sxy. Liêu Xuyên Xuyên kể rằng cô giáo họ Chu, tên gọi Chu Ái, nghe tên cũng đủ biết đây là một cô gái cực kỳ quyến rũ rồi.

Quả nhiên sau khi tiếp xúc qua một lần, Liêu Thần cùng Quân Tư Vũ đều gật đầu công nhận cô giáo Chu so với lời kể còn xinh đẹp và đoan trang hơn nhiều. Cách nói chuyện lại từ tốn, nhỏ nhẹ, chẳng trách sao Liêu Xuyên Xuyên vừa vào học đã mê tít cô giáo viên xinh đẹp này.

“Liêu tiên sinh sống ở một nơi đơn sơ như thế này mà lại nhất quyết xin cho em gái theo học nội trú tại một ngôi trường đắt giá, ha ha, xem ra là vì tương lai của em gái mà dốc sức làm tròn bổn phận của một người anh trai tốt rồi.” Cô giáo Chu mỉm cười nói.

“Thì cũng giống như giúp con bé có một nền tảng vững chắc cho tương lai mà thôi.” Liêu Thần thành thật trả lời, “Tôi chịu khổ một chút cũng không sao cả.”

“Liêu tiên sinh thật sự là một người anh yêu thương em gái mà. Ai, chỗ này cũng khiến tôi có chút hoài niệm.” Cô giáo Chu trầm tư thở dài, “Thật ra hồi nhỏ tôi đã từng sống ở đây. Lúc ấy so với bây giờ còn náo nhiệt hơn nhiều, ai, vậy mà hàng xóm sau này đều chuyển đi hết, chỗ này cũng trở thành khu nhà chuyên cho thuê.”

“Cô giáo trước kia cũng từng sống ở khu này sao ? Xem ra đúng là duyên phận rồi !” Ác ma đại nhân khách khí mỉm cười, thuận tay rót một chén trà mời cô giáo Chu.

“Đúng vậy, tuy rằng lúc đó cuộc sống còn nghèo khổ, nhưng mọi người cùng nhau chung sống rất hòa hợp. Tôi vốn xuất thân từ cô nhi viện, phải nhờ hàng xóm giúp đỡ rất nhiều mới có thể vượt qua giai đoạn khó khăn đó.” Cô giáo Chu mỉm cười đón lấy chén trà, “Cho đến bây giờ, tôi vẫn hay nhớ về khoảng thời gian đó, những người hàng xóm tốt bụng thân thiện sống quần tụ như người một nhà vậy !”

“Ha ha, nghe cô giáo nói, tôi cảm thấy vừa ngưỡng mộ lại vừa ghen tị a. Nếu là bây giờ, có khi mình chết rũ trong phòng, hàng xóm láng giềng cũng chẳng mấy ai quan tâm.” Liêu Thần thuận miệng nói đùa.

“Đúng vậy, mọi người bây giờ đối xử với nhau lạnh nhạt quá.” Trong mắt cô giáo Chu lóe lên một tia nhìn đầy thâm ý, mà bên cạnh đó, nụ cười của ác ma đại nhân cũng sâu sắc không kém.

.

.

.

Hiện tại, giáo viên chủ nhiệm của Liêu Xuyên Xuyên là một người phụ nữ xinh đẹp giỏi giang, nhưng biết đâu, mười mấy năm trước, cô ta đã từng là một tội phạm giết người hàng loạt ? Cái này không có bằng chứng chính xác thì không thể nói bừa được a.

Xem ra bên cạnh ác ma đại nhân đã xuất hiện thêm một ‘ác ma’ không kém cạnh nữa rồi.

Hết chương 41

42. Chương 42: Đại Chiến Ngày Valentine

Lễ Tình nhân sắp đến, Liêu Thần trở nên tất bật không ngừng, dù sao đây cũng là dịp tốt để kiếm bộn tiền. Có điều, không biết là do trùng hợp hay sao, đối diện với cửa hàng hoa Thần Vũ lại có thêm một cửa hàng hoa nữa mới mở, nhưng quy mô thì lớn hơn nhiều. Hôm khai trương, cửa hàng kia đã bày ra một màn quảng bá đến là hoành tráng. Họ thuê một dàn các em gái xinh tươi đứng bán hàng, còn thêm mấy mấy người đứng phát quà và tờ rơi cho người đi đường, Liêu Thần thấy thế thì rất không phục, quyết định tung ra chiến lược ma-kẹt-ting huyền thoại —— Cho ác ma đại nhân mặc đồ hóa trang gấu trúc đứng phát tờ rơi.

Vì vậy, ác ma đại nhân đành phải khoác bộ đồ hóa trang bằng bông to sụ lại kín mít lên người, biến thành gấu trúc mặt ngọc. Dù sao công việc của hắn cũng không mấy nặng nhọc, chỉ việc đi hết một vòng phố chợ, gặp người nào thì lại rút tờ rơi dúi vào tay người ta là được rồi.

Chủ hàng hoa kia khi được chứng kiến ác ma đại nhân ver.Gấu trúc thì tỏ ra rất không vừa ý, vậy nên quay về sai mấy thằng nhỏ trong nhà chạy ra kiểm soát chèn ép ác ma đại nhân, miễn sao khiến hắn không thể

đứng đó làm trò nữa là được. Thế là mấy thằng nhỏ chạy đi chèn ép ác ma đại nhân theo đúng nghĩa đen luôn – giả bộ đùa nghịch rồi đẩy cho hấn ngã dúi ngã dụi.

Ác ma gấu trúc bị người ta đẩy ngã lăn ra bãi cỏ, chân tay quơ quào dậy không nổi a. Nhìn thằng nhỏ đang ôm bụng cười ngặt nghẽo, ác ma gấu trúc nổi điên. Hấn bật người đứng dậy, sau đó nhảy lên, song phi vào mông thằng bé. Thằng nhỏ bị đập một cái ngã ngồi xuống đất, vừa ngẩng đầu lên nhìn liền sợ đến ngây người, quay sang gào lên với bà mẹ, “Kungfu Panda !!!!”

Cứ như vậy, ác ma gấu trúc ‘hỗn chiến’ một trận tới tận trưa, đánh cho những người kia bò lê bò cào, không những thế còn giành được thế độc quyền quảng cáo ở khu phố chợ, cứ như vậy mà thuận lợi phát hết đồng tờ rơi. Mấy người đi đường cứ tưởng đây là mảnh lời quảng cáo kiểu mới, lại thấy con gấu trúc bông giống như trên phim hoạt hình đang say sưa đánh võ, vậy là kéo nhau bu lại xem, còn vỗ tay cổ vũ ầm ĩ. Xong việc, ác ma đại nhân cởi bỏ ‘lốt gấu’ quay về cửa hàng, thấy Liêu Thần bên này buôn bán cũng rất khá, không hổ là ngày Lễ Tình nhân, mức tiêu thụ hàng cao gấp mấy lần ngày thường luôn. Liêu Thần cầm tiền trên tay vừa đếm vừa cười không khép nổi miệng.

Đến giữa trưa, Liêu Thần hiếm khi mới có dịp hùng hồn nói với ác ma đại nhân, “Trưa nay tôi mời anh đi ăn cơm tiệm.”

“Không phải ăn cơm hộp nữa sao ? Đúng là trời sắp đổ mưa lớn a.” Ác ma đại nhân cười đùa.

Liêu Thần hừ một tiếng, treo tấm biển [Tạm nghỉ trưa] trước cửa, sau đó dẫn ác ma đại nhân đến quán ăn nhỏ ở cuối phố. Thật ra suốt một tháng nay, chỉ vì kế hoạch tiết kiệm chi tiêu của Liêu Thần mà hai người bọn họ ngày nào cũng nhai rau cho qua bữa, muốn có một đĩa thức ăn mặn cũng hiếm hoi. Ác ma đại nhân cũng vì vậy mà mỗi lần ra ngoài đưa hàng đều lút đi ăn tiệm, bao nhiêu tiền riêng kiếm được cũng toàn đổ vào mấy quán ven đường như vậy chứ đâu.

Với một kẻ luôn đề cao tinh thần ‘tặng xin giảm mua’ như Liêu Thần, đừng nói là ra quán sẽ được ăn một bữa thịnh soạn, ngay cả lúc gọi món, y cũng chỉ chọn toàn những thứ rẻ tiền, để ăn lại nhiều dinh dưỡng như khoai tây, cà rốt gì đó mà thôi.

“Liêu tổng này, có khi nào vào một ngày đẹp trời, ngài sẽ sai tôi ra chợ nhặt rau củ người ta bỏ đi để về làm cơm hay không ?” Quân Tư Vũ châm chọc nói.

“Mấy thứ thịt cá hiện nay không nên ăn nhiều, toàn là tẩm ướp chất bảo quản kích thích đủ thứ. Ăn rau vừa an toàn sạch sẽ lại đủ chất, quan trọng nhất là rất rẻ a.” Liêu Thần trả lại thực đơn cho người bán hàng, không chút hoang mang vì tính tiết kiệm của mình mà giải thích.

“Là do ngài keo kiệt mới vậy đó.” Ác ma đại nhân nói thẳng.

“Ai nói tôi keo kiệt ? Tôi keo kiệt mà còn giúp anh trả tiền thuê nhà sao ? Anh có biết giá tiền nhà ở thành phố này cao tới mức nào không ?” Liêu Thần lập tức bác bỏ.

“Liêu tổng, chúng ta mở hàng đã gần một tháng rồi, cũng phải có ngày nghỉ chứ. Ngày nào cũng chạy qua chạy lại từ nhà trọ tới cửa hàng, tôi sắp mệt chết rồi.” Ác ma đại nhân vẽ mặt uể oải nằm dài ra bàn.

“Ồ, vậy thứ Sáu này tạm nghỉ một ngày, tiện thể đi xem mấy cái salon ô tô.” Liêu Thần vẫn cảm thấy tiếc nuối cái xe cũ đã bị người ta đánh nổ, lại phải mua thêm cái mới rồi.

“Được rồi, tùy ngài, còn tôi muốn đi mua máy tính.” Ác ma đại nhân nói.

“Sao anh cả ngày chỉ biết nghĩ ra cách tiêu tiền vậy hả.” Liêu Thần thở dài, móc ví ra đếm tiền, “Chọn cái có cấu hình với nhãn hiệu như cái cũ ấy, miễn sao rẻ tiền là được rồi. Giờ tôi tạm ứng trước cho anh ba ngàn, sau này trừ dần vào lương tháng đó.” Vậy là tiền lãi ngày hôm nay giao cả vào tay ác ma đại nhân. “Nhớ giữ cho kĩ, đừng làm rơi a !”

“Liêu tổng, xem ra con người ngài cũng không tệ nha.” Quân Tư Vũ cảm động nhìn Liêu Thần, ghen ngào nói.

“Hừ, giờ còn nói được câu này. Trước kia hấn là đã mắng thảm tôi rất nhiều lần đi ————— Lát nữa tranh thủ đi mua, đợi đến khi hàng hoa đóng cửa thì người ta cũng dọn hàng mất rồi. Lẽ ra tiền này phải gửi vào ngân hàng mới đúng, giữ ở bên ngoài thật không an tâm chút nào.” Liêu Thần dằn dò.

“Được rồi.” Ác ma đại nhân cất tiền vào trong túi, ngay cả cơm cũng không ăn, đứng dậy nói, “Bây giờ tôi đi mua luôn.”

“Có cần vội vàng như vậy không ? Cơm nước xong xuôi rồi đi mua cũng không muộn.” Liêu Thần nói.

“Không cần.” Ác ma đại nhân kích động chạy thẳng một mạch.

“Sao hành động cứ như trẻ con vậy hả ? Sớm biết vậy tôi đã gọi ít thức ăn. Chậc, đem thức ăn gói về làm cơm tối cũng được.” Liêu Thần nghĩ thầm, sau đó một mình một bàn vừa ngồi ăn vừa tính toán chi tiêu hàng ngày.

Ác ma đại nhân hấp tấp chạy về cửa hàng, dắt xe đạp điện phóng thẳng một mạch tới cửa hàng điện tử, rất nhanh sau đó đã ôm về một cái notebook. Lúc hần hờ quay về lại phát hiện ra trước cửa hàng đang có một đám người tụ tập vây quanh, mà xem ra bọn họ đều không phải là khách mua hoa.

“Xảy ra chuyện gì vậy ?” Ác ma đại nhân ôm máy tính, từ trong đám người chen chúc đi vào, chỉ thấy cửa hàng hoa vốn sạch sẽ gọn gàng giờ chỉ còn là một đồng đồ nát hỗn độn. Cửa kính bị đập vỡ, giàn hoa cũng bị đập đổ, mấy bó hoa vương vãi trên mặt đất, thậm chí còn bị ném ra ngoài cửa. Mà Liêu Thần đang đứng giữa nhà nhìn chăm chăm mọi thứ, im lặng không nói.

“Sao lại xảy ra chuyện này ?” Quân Tư Vũ kéo tay Liêu Thần hỏi han.

“Không biết Giữa trưa quay về đã thấy như vậy Là có người làm chuyện này” Liêu Thần mặt xám như màu đất, rõ ràng là đang cố gắng kìm nén cơn giận cùng cảm giác chán nản trong lòng.

“Không lẽ là do người của cửa hàng hoa đối diện làm ?” Quân Tư Vũ hỏi.

“Không có chứng cứ thì đừng vội kết luận.” Liêu Thần lắc đầu.

Ác ma đại nhân khẽ cắn môi nhìn về phía cửa hàng hoa bên kia đường, thấy gã chủ hàng đang ôm tay nhìn sang, trên mặt còn treo nụ cười hả hê không che giấu. Chuyện này ắt hẳn tám phần là có gã nhúng tay vào.

“Chắc chắn phải có người chứng kiến chứ !”

“Vô ích, chủ quán bên đó là người có thế lực, hôm nhà đó khai trương, mọi người đều mang phong bao phong bì đút lót cho họ, chỉ có chúng ta không đi. Chuyện hôm nay dù có người nhìn thấy thì cũng không có ai dám lên tiếng để chuốc phiền phức vào người đâu.” Liêu Thần dứt lời liền trầm mặc ngồi xuống ghế.

Quân Tư Vũ thở dài, quay sang giải tán đám người hiếu kì ngoài cửa, “Nhìn cái gì nữa ? Mọi người mau về đi ! Hôm nay cửa hàng tạm nghỉ !” Ác ma đại nhân vừa nói vừa kéo cửa cuốn sập xuống, trong nhà chỉ còn lại hần và Liêu Thần.

“Liêu tổng, đừng buồn, cho dù bọn chúng đập phá cửa hàng, chúng ta vẫn có thể dựng lại được. Giờ để tôi đi dọn dẹp. Ngồi yên tâm, có tôi ở đây, từ nay về sau sẽ không để cho bọn chúng làm cản nữa.” Quân Tư Vũ vỗ vai Liêu Thần, nhẹ nhàng an ủi.

“Tôi chỉ là không cam lòng thôi.” Liêu Thần cúi thấp đầu, đưa tay dụi mắt vài cái, sau đó ngẩng đầu dứt khoát nói, “Chỉ có chuyện nhỏ này sao có thể đánh gục được tôi ! Tôi tuyệt đối không để cho đám người kia chèn ép thêm nữa ! Tư Vũ, chúng ta mau dọn dẹp rồi mở hàng, tiếp tục kinh doanh !”

Liêu Thần rốt cục cũng bình tĩnh, quyết tâm lại hùng hực cháy lên. Nói ra cũng thật lạ, rõ ràng vừa rồi y còn cảm thấy chán nản đến mức muốn buông xuôi, vậy mà sau khi thấy Quân Tư Vũ về, mọi chuyện lại chuyển biến nhanh chóng, gánh nặng trên vai cũng nhẹ đi không ít. Đây là vì có bạn bè bên cạnh nên dễ dàng vượt qua khó khăn sao ?

Hai người mải mê dọn dẹp, đến gần cuối giờ chiều thì cửa hàng đã lại tươi tắn như cũ, mấy giàn gỗ treo cũng đã được Quân Tư Vũ sửa lại trông hết như mới. Hai người đứng trước cửa nhìn lại thành quả của mình, mỉm cười. Bên kia đường, ông chủ cửa hàng hoa ‘Hoàng tử bé’ nhìn thấy hai người đứng sòng vai nói cười hỉ hả thì vô cùng tức giận. Mới buổi sáng còn sai người tới đập phá cửa hàng của Liêu Thần, vậy mà buổi chiều đã thấy hai người bọn họ dọn dẹp xong xuôi, còn tràn trề tự tin mở lại cửa hàng, gã tỏ ra ghen tức cũng là điều dễ hiểu.

Mà nói đến ông chủ cửa hàng hoa ‘Hoàng tử bé’, thực ra cũng chỉ là một tên nhóc con mười bảy tuổi, theo học trường cao trung được một thời gian thì bỏ dở. Dù sao gia đình gã cũng thuộc dạng có tiền, lại có bà mẹ quen thói chiều con, vậy nên bà ta đã bỏ tiền ra xây dựng một cửa hàng hoa thật lớn, cho gã đứng tên làm chủ. Hôm khai trương, thấy cửa hàng Thần Vũ ở đối diện làm ăn phát đạt, gom hết khách hàng về bên đó, ông bố của gã đã tức tốc sai mấy ‘thằng đệ’ tới kiểm cố gây sự, lại thêm bà mẹ cũng không chịu kém cạnh mà thuê người tới đập phá cửa hàng nhà người ta.

Cho dù cả hai người có gây sức ép bao nhiêu, bọn Liêu Thần vẫn nhất quyết không bỏ cuộc, như vậy lại càng chọc tức gã chủ hàng. Gã tức tốc bấm điện thoại mách mẹ, “Mẹ, bọn người bên cửa hàng hoa Thần Vũ kia bị giáo huấn như vậy mà vẫn không sợ, làm sao bây giờ ?”

“Cục cưng của mẹ, con ngoan, để mẹ nghĩ cách.” Bà mẹ ngọt ngào dỗ con qua điện thoại, sau đó hỏi, “Con yêu, chuyện bên đó cứ để mẹ dọn dẹp hết cho, con ăn cơm chưa ? Tối nay cùng mẹ đi ăn nhà hàng nha, để mẹ đánh xe qua đón con !”

Vì vậy, âm mưu đập đổ cửa hàng hoa Thần Vũ lại một lần nữa được triển khai.

Hết một ngày làm việc, Quân Tư Vũ lấy xe đạp điện chở Liêu Thần về nhà. Liêu Thần hôm này đã phải dọn dẹp đến mệt nhoài, cả người ướt đầm mồ hôi, y kéo tay áo Quân Tư Vũ, nói, “Bây giờ về nhà tắm rửa lại phải ra nhà tắm chung, lỡ vướng giờ sinh hoạt của mọi người thì thật phiền phức. Hay hôm nay chúng ta ra nhà tắm công cộng đi.”

Quân Tư Vũ gật gù, “Vây cũng tốt, giờ đã muộn rồi, nhà tắm công cộng chắc không còn nhiều người, hơn nữa nhà tắm ở đầu phố kia 11 giờ mới đóng cửa, chúng ta tới đó vẫn kịp a.”

Liêu Thần nhanh chóng chuẩn bị dụng cụ tắm bỏ vào trong chậu nhựa, sau đó cùng Quân Tư Vũ thẳng tiến đến nhà tắm ở đầu phố.

Lại nói tiếp, đây là lần đầu tiên Liêu Thần cùng Quân Tư Vũ tắm chung, tuy rằng trước đó đã từng nhìn qua, nhưng lúc đó ác ma đại nhân đã tắm xong rồi, không tính. Nhớ lại đêm ở khách sạn đã nhìn thấy nửa người trên của ác ma đại nhân, sau đó lại kích động đến mức để xảy ra chuyện đáng xấu hổ kia, Liêu Thần mặt mũi liền đỏ lên, cúi gằm mặt chậm rãi bước về phía trước.

43. Chương 43: Ác Ma Đại Nhân Trong Nhà Tắm Công Cộng

Mặc dù trong phòng tắm mịt mờ hơi nước chỉ còn lại một vài người, nhưng phải cởi đồ trước mặt người lạ vẫn khiến Liêu Thần có cảm giác không được tự nhiên, nhất là khi y còn đang đứng trước mặt Quân Tư Vũ. Tuy rằng đã tận lực di chuyển tầm mắt đi chỗ khác, Liêu Thần vẫn không nhận được mà thỉnh thoảng trộm mắt ngó sang phía ác ma đại nhân — Quân Tư Vũ sau khi ‘thoát y’ lại tỏa ra một loại khí chất khác hẳn bình thường, có lẽ là do thể chất khác xa so với đám viên chức gầy yếu cả ngày ru rú trong văn phòng. Với hần mà nói, lao động chân tay cũng chỉ như một khóa rèn luyện hình thể, trong khi Liêu Thần mới trải qua có hơn một tháng vất vả mà so với trước đã gầy đi rất nhiều.

Quân Tư Vũ thoát hết quần áo xong thì quay sang ngó lom lom vào bộ ngực lép kẹp của Liêu Thần, thở dài, “Liêu tổng, ngài dạo này gầy lắm rồi á, đừng có ăn rau nữa, thỉnh thoảng cũng phải ăn chút thịt cá cải thiện cuộc sống chứ ? Có phải đi tu đâu mà chịu khổ như vậy a ?”

“Hừ, cái đó người ta gọi là ăn uống lành mạnh !” Liêu Thần mạnh miệng phản kháng, ôm chậu nhựa bước vào phòng tắm.

Cả phòng tắm rộng thênh thang được chia thành hai phần, một bên là bồn tắm tập thể, còn một bên là hai khoang tắm vòi sen được ngăn riêng trong góc. Thấy trong bồn tắm có mấy bác trai đang nhàn nhã ngồi ngâm mình, Liêu Thần chần chờ một chút, quyết định tắm vòi sen vẫn hơn, vậy là bước nhanh về phía khoang tắm.

Quân Tư Vũ cũng leo đèo theo sau, chiếm giữ khoang tắm bên cạnh, bắt đầu vẩy nước.

Liêu Thần cầm khăn tắm mãi miết chà tới chà lui, ác ma đại nhân thấy vậy liền nhướn người sang rủ rê, “Liêu tổng, chúng ta giúp nhau chà lưng đi.”

“Được.” Liêu Thần gạt đầu, “Quay lưng ra đây tôi chà giúp cho.”

Ác ma đại nhân nghe vậy liền chống tay lên tường, quay lưng về phía y. Liêu Thần bước tới, cầm khăn tắm nhấp nước, bắt đầu giúp ác ma đại nhân chà lưng.

Công bằng mà nói, không chỉ khuôn mặt, ngay cả tấm lưng của ác ma đại nhân cũng rất đẹp. Làn da bóng loáng căng mịn, khi chạm vào lại có cảm giác dẻo dai rắn chắc, giống như từng tế bào bên dưới đều ẩn chứa sức mạnh nam tính. Liêu Thần thâm nghĩ, Quân Tư Vũ hồi còn đi học nhất định là một kiện tướng thể thao trong trường, nhưng khi cẩn thận nhìn kĩ lại, y mới phát hiện ra trên lưng ác ma đại nhân còn mấy vết hình mờ nhạt giống như là hình xăm — Những hình xăm tựa một loại kí tự của tôn giáo kì lạ nào đó, bên dưới là đường hoa văn chìm nổi uốn lượn — nếu là người bình thường sẽ không tài nào thấy được những tia sáng xanh nhàn nhạt đang tản mát ra từ hình xăm, cũng sẽ không biết được vì sao một hình xăm bình thường lại có thể phát ra ánh sáng như vậy.

“Quân Tư Vũ, anh là lưu manh hay sao mà trên lưng lại có nhiều hình xăm như vậy a !” Liêu Thần nhin không được hung hăng vỗ vài cái lên lưng hắn.

“Không phải hình xăm đâu, là phong ấn đó.” Ác ma đại nhân lăm bầm hừ nhẹ.

“Rõ ràng như vậy mà còn cãi, anh bao nhiêu tuổi rồi hả ? Tưởng mình còn giống mấy thằng ranh con ngỗ nghịch hay sao ? Tôi nói cho anh biết, mấy cái hình xăm này giữ lại trên người không có tốt đâu, người ta nhìn vào sẽ lại dị nghị chê cười rùm beng lên đó. Sau này có tiền thì mau đến bệnh viện xóa đi !” Liêu Thần vừa nói vừa chọt chọt vào sống lưng ác ma đại nhân, “Mà hình xăm này cũng lớn thật a, trải khắp tấm lưng luôn, anh không thấy đau à ? Đúng là đầu óc bị nước vào rồi, thân thể của mình đang lạnh lặn lại chịu nằm đó cho người ta đâm chọc, chặc chặc ...”

“Ừ ừ, sau này tôi tới bệnh viện xóa đi là được.” Ác ma đại nhân ừ hử cho qua chuyện, lại kiểng có đánh trống lảng, “Giờ đến lượt tôi chà lưng cho ngài.”

“Nhớ nhẹ tay một chút.” Liêu Thần do do dự dự quay người lại. Lưng của y so với Quân Tư Vũ vừa gầy lại vừa nhỏ, chạm lên một cái là đụng trúng xương sườn luôn rồi. Ác ma đại nhân dồn hết thù cũ hận mới, vươn tay vỗ nhẹ lên lưng y, cười cợt, “Liêu tổng, coi xương sườn ngài chia ra như vậy nè, hay là mai chúng ta mua sườn heo về ăn tắm bổ một bữa đi.”

“Có định chà lưng không thì mau làm đi ! Đừng dài dòng !” Liêu Thần mặt mũi đỏ bừng, lúc bàn tay Quân Tư Vũ đặt trên lưng y vuốt nhẹ xuống, cảm giác giống như có một dòng điện chạy qua làm cho y trong đầu lập tức nổi lên mấy thứ liên tưởng không trong sáng. Đến khi hai tay Quân Tư Vũ khoát lên hông Liêu Thần, ‘thằng em’ vốn đang yên vị phía trước cũng không chịu thua kém mà bắt đầu có phản ứng.

May mắn là giữa phòng tắm có một bức tường thấp ngăn cách cả hai khu, vậy nên mấy ông cụ đang ngồi ngâm mình giữa bồn kia vẫn không hề hay biết chuyện đang xảy ra trong này, chỉ là do sắc mặt Liêu Thần càng lúc càng đỏ, động tác cũng có phần lúng túng không tự nhiên, Quân Tư Vũ nhìn lướt qua cũng biết là y đang có chuyện khó nói.

“Liêu tổng, có phải gần đây ngài đè nén bản thân quá mức rồi không ?” Quân Tư Vũ dán sát lại, vươn tay vẩy cho vòi nước chảy to hơn.

Liêu Thần cắn môi cúi gầm xuống, mặt đỏ như tôm luộc, lại thêm dòng nước ấm áp đang không ngừng xối lên người cả hai, hơi nước mờ mịt bay lên càng làm cho Liêu Thần cảm máu nóng trong người muốn phun trào. Trong lúc y cố dẫn mình nén nhịn, Quân Tư Vũ thừa dịp vươn tay tới, phủ lên vị trí đang hăng hái nổi dậy đòi quyền bình đẳng kia, nắm nhẹ. Liêu Thần bị động tác đó làm cho bất ngờ, khẽ bật ra một tiếng rên rĩ.

Tiếng rên khe khẽ lập tức bị tiếng nước chảy át đi, Liêu Thần run rẩy tựa đầu vào bức tường men sứ phía trước. Thân thể y lúc này đã bị ngọn lửa dục vọng khổng lồ chế hoàn toàn.

Bàn tay ác ôn của Quân Tư Vũ bắt đầu động đậy. Không biết là do dục vọng bị đè nén quá lâu hay là sao, Liêu Thần rất nhanh đã đạt tới cao trào, toàn bộ đều tiết ra trên bàn tay đang mãi mê chơi đùa vô về của ác ma đại nhân. Mà bản thân y sau đó thì mềm nhũn dựa vào ngực hắn, dưới làn nước vẫn đang chảy rào rào, hai người giống như sắp hòa tan thành một thể.

“Quân ... Tư Vũ ...” Liêu Thần vô lực thở dốc, nhưng một lúc lâu sau vẫn chưa thấy ác ma đại nhân tiến hành bước tiếp theo, ngược lại còn ghé sát vào lỗ tai y thổi nhẹ, thanh âm ma mị nỉ non vang lên, “Liêu tổng, nhà tắm sắp đóng cửa rồi, chúng ta về đi.”

Liêu Thần mặt đỏ tới mang tai, lặng im theo ác ma đại nhân bước vào nhà. Y đã đeo vẻ mặt dần ngốc đó suốt quãng đường về, vào đến nhà rồi cũng chẳng buồn để ý tới chuyện tính toán sổ sách, thả mình nằm phịch lên giường, tiếp tục thả cho tâm trí trôi về thời khắc vừa trải qua trong nhà tắm.

Quân Tư Vũ đối với mình đối với mình làm ra chuyện kia Vẻ mặt của mình lúc đó toàn bộ đều bị hắn chứng kiến

Liêu Thần vùi mặt sâu vào trong gối, không biết sau này nên đối diện với Quân Tư Vũ thế nào. Y cảm thấy bản thân mình đúng là hỏng thật rồi, trước mặt Quân Tư Vũ lại bày ra bộ dáng không không chế được như vậy, khác nào đem hai chữ ‘tôn nghiêm’ đập vỡ không còn một mảnh a.

Cả đêm đó, Liêu Thần dằn vặt bản thân cho chán rồi nhắm mắt ngủ khi lúc nào chẳng rõ, ngay cả khi ác ma đại nhân lấy chăn đắp lên cho y, y còn không hay biết gì.

.
. .

Ngày hôm sau, lần đầu tiên Liêu Thần nằm ‘nướng’ trên giường đến khét lẹt. Mặc dù lúc đụng mặt ác ma đại nhân vẫn cảm thấy có chút bối rối, nhưng khi nhìn đồng hồ trên tường đã điểm hơn 9 giờ, y lập tức khôi phục thái độ như bình thường, gất hỏi, “Hôm nay tôi ngủ quên, sao anh không đánh thức ? Giờ này thì người đưa hàng đi mất rồi còn gì !”

Ác ma đại nhân gất lại còn to hơn, “Không phải là thấy ngài mệt mỏi nên tôi mới để cho ngài ngủ thêm chút nữa hay sao ? Còn bên hàng đầu mối thì tôi đã gọi điện báo cho họ rồi, nói bọn họ chiều nay đưa hàng tới.”

“Được rồi, mau ra mở cửa hàng đi.” Liêu Thần thở dài, quay vào thay quần áo rồi cùng ác ma đại nhân ngồi trên xe đạp điện, bon bon tới cửa hàng.

Tới nơi, Quân Tư Vũ cùng Liêu Thần nhanh chóng mở cửa, dọn hàng. Đến khi treo biển kinh doanh lên trước cửa, Liêu Thần bỗng cảm thấy có điểm kì quặc.

“Quân Tư Vũ, anh lại đây coi.” Liêu Thần vẫy vẫy tay gọi ác ma đại nhân.

“Làm sao vậy ?” Quân Tư Vũ ù ù cạc cạc chạy tới.

“Anh xem, sao trước cửa hàng chúng ta lại có nhiều người già như vậy ? Trước kia đâu có ai kê ghế ra đây hóng nắng đâu ha ?” Liêu Thần dòm ra ngoài cửa, thấy trên vỉa hè tụ tập mười mấy vị phụ lão đang phởn phơ nằm dài trên ghế tựa, có điều sao mặt ai cũng nhăn như muốn gãy gối vậy nè.

“Không biết, chắc chẳng liên quan gì đến mình đâu.” Quân Tư Vũ lại chẳng hề cảm thấy có điểm gì quái lạ ở đây.

Không ngờ, trong lúc hai người còn đang chụm đầu bàn tán, một cụ bà béo tốt bỗng chống gậy đứng lên, đi về phía bọn họ, rồi bất thành lình không nói không rằng, nhổ toẹt một bãi lên cửa kính của tiệm.

Liêu Thần cùng Quân Tư Vũ sợ đến ngây người, không rõ cụ bà này bị làm sao. Hơn nữa hai người cũng không dám đối co với người ta a. Nhìn cụ bà trông cũng phải bảy tám chục tuổi rồi, lẽ chộc cho người ta ‘tăng xông’ rồi nằm vật ra đấy thì biết làm sao ?

“Tư Vũ, anh đi lấy khăn, chúng ta lau cửa kính.” Liêu Thần cắn môi, quyết định nhẫn nhịn một chút.

Đáng nói chính là, sau khi cụ bà kia nhổ một bãi, không thấy Liêu Thần phát giận thì mấy bác còn lại cũng lục đục đứng lên, bu lại trước cửa hàng của bọn họ rồi ai nấy bắt đầu phun phì phì. Trong chốc lát, cả cửa tiệm hoa trở nên dơ bẩn không chịu nổi.

“Mấy ông bà này làm sao vậy hả ?” Liêu Thần tức giận quát tướng lên, thế nhưng khi hai người tưởng như chặn đứng được ‘cơn mưa nước bọt’ kia rồi thì một tràng chửi rửa bắt đầu vang lên. Các cụ cứ thế chỉ tay vào mặt họ mà chửi, hơn nữa còn chửi rất có bài bản, bao nhiêu từ ngữ chửi búa cùng bộ phận cơ thể văng ra cho bằng hết. Nhìn qua liền biết đám người này đang cố ý gây sự, hơn nữa còn có sự chuẩn bị từ trước. Xem ra đây rõ ràng là có người muốn gài bẫy bọn họ rồi !

Ông chủ cửa hàng hoa đối diện ngồi trong nhà nhìn ra thấy hết thấy, chống cằm cười tủm tỉm ra vẻ thỏa mãn. Gã trong lòng thầm bội phục bà mẹ quả là cao kiến. Không hiểu bà tìm được ở đâu về cho gã một tập đoàn chửi thuê, khả năng đi phá đám gây rối cũng đạt mức chuyên nghiệp luôn. Đám người này từ khi thành lập không biết đã đi ‘vùi dập’ bao nhiêu hàng quán, ác nhất chính là không ai dám phản kháng, bởi vì bọn họ đều là những người đã có tuổi, dây dưa vào lỡ xảy ra chuyện không hay thì phiền toái vô cùng a. Chính vì không ai dám làm to chuyện, cho nên cuối cùng chỉ có hai kết cục, hoặc là đóng cửa dẹp hàng, hoặc là khuất phục bọn họ, đưa ra một khoản ‘phí bảo kê’ cho yên chuyện. Vậy nên mới nói, tập đoàn chửi thuê này chính là đội quân vô địch đánh đâu thắng đó, lần này đến phiên cửa hàng hoa Thần Vũ ‘lên thớt’, dẹp tiệm chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Liêu Thần cùng Quân Tư Vũ hiện tại đứng là tiến thoái lưỡng nan. Cả đám người vây quanh chửi bới, khách mua hàng bị dọa cho chạy mất dép, buôn thua bán lỗ đã đành, ngay cả hai người bọn họ cũng không dám thò mặt ra khỏi cửa. Một khi đã bước chân ra ngoài, lập tức sẽ có cà chua trứng thối đủ thứ ‘hầu hạ’ tận mặt. Mà không chỉ có hai người bị ‘áp bức’, ngay cả cậu nhân viên tội nghiệp vẫn thường đưa đồ ăn tới cho hai người cũng bị vạ lây, rồi cả anh trai đưa hoa vừa lỡ ngổ đạp xe tới giao hàng cũng bị túm vào giữa vòng vây, hoa hoét thì bị bẻ vặt, dẫm đạp tới bời. Anh trai khốn khổ mặt mũi tái mét lo tìm đường chạy trốn, Liêu Thần đứng trong tiệm nhìn ra, lo lắng đến mức dậm chân mà không làm gì được.

Tình hình ngày càng cấp bách, Liêu Thần đành bấm số gọi 110. Mắt thấy Liêu Thần cầm điện thoại gọi cứu viện, các cụ già trong nháy mắt đã tản đi hết sạch, đợi đến khi cảnh sát tới nơi thì chỉ còn lại cái cửa tiệm vắng hoe cùng khoảng vỉa hè ngổn ngang như bãi chiến trường. Cảnh sát biết thừa là do đám người già kia gây chuyện, nhưng không bắt được quả tang thì cũng đành chịu, chỉ hỏi han vài câu rồi lại ra về.

Ngày hôm sau, mọi chuyện vẫn y như cũ mà ì xèo huyền ảo.

Liêu Thần cùng ác ma đại nhân trước tình hình này không thể không lên kế hoạch vì miếng cơm manh áo mà ‘nổi dậy phản công’. Tối hôm đó, đến khi đám người kia chửi mệt rồi bỏ về, hai người bọn họ mới dám bước chân ra khỏi cửa. Liêu Thần quyết định đêm nay sẽ thức trắng để bàn bạc kế hoạch tác chiến.

Hết chương 43

44. Chương 44: Ác Ma Đại Nhân Nghênh Đón Ma Hoàng

Liêu Thần cùng Quân Tư Vũ sau khi đóng cửa cũng không vội về nhà, ngược lại còn phải hì hụi xách nước ra tẩy rửa mặt tiền cửa hàng. Đến khi cả vỉa hè trước cửa cũng sạch bóng rồi thì hai người mới có tâm trí bàn bạc kế hoạch. Liêu Thần suy tư một hồi vẫn không nghĩ ra được cách nào hay ho, đành phải nói với Quân Tư Vũ, “Chuyện này chắc chắn là có liên quan đến cửa hàng hoa đối diện. Quân Tư Vũ, tôi muốn đi thương lượng với bọn họ.”

“Liêu tổng, ngài chịu thua sao ?” Quân Tư Vũ hỏi.

“Tôi chỉ muốn cửa hàng của chúng ta có thể yên ổn buôn bán mà thôi.” Liêu Thần ôm đầu thở dài, y chưa từng nghĩ đến có ngày mình lâm vào tình cảnh này. Trước kia y vẫn luôn cho rằng chỉ cần bản thân mình

cố gắng, nhất định có thể đem cửa hàng hoa kinh doanh phát đạt.

“Tôi đi cùng ngài.” Quân Tư Vũ đề nghị.

“Không cần, chuyện này không liên quan đến anh. Tôi là chủ quán, đương nhiên sẽ phải đi gặp bọn họ, anh ở nhà chờ, luôn tiện trông coi cửa hàng. Lỡ như bọn họ trở mặt thì anh sẽ tránh được phần bị liên lụy, hơn nữa nếu thấy tình hình căng thẳng thì còn có thể báo nguy giúp tôi.” Liêu Thần dứt khoát đứng dậy, xách theo túi tiền, hùng dũng bước về phía cửa hàng đối diện.

Quân Tư Vũ ngồi trên ghế trước cửa tiệm, ngây ngốc nhìn theo bóng lưng Liêu Thần, lúc này, điện thoại của hắn đột nhiên đổ chuông.

“Alô, cửa hàng hoa Thần Vũ xin nghe, xin hỏi ngài muốn đặt mua hoa gì ?” Hiện tại, người biết số di động của ác ma đại nhân chỉ có vài người khách quen, cho nên hắn không nghĩ ngợi liền bắt máy, cứ tưởng là khách đặt hàng gọi đến như mọi lần.

“A, xin lỗi, ta gọi nhầm số.” Đầu dây bên kia lúng túng gác máy.

Một lúc sau, chuông điện thoại lại vang lên, Quân Tư Vũ bắt máy, “Xin chào, cửa hàng hoa Thần Vũ nghe, xin hỏi ngài muốn tìm hoa gì ?”

“Kỳ quái, sao lại vẫn là số này ? Không thể nào !” Xem ra người gọi tới không phải là khách hàng rồi.

Nửa phút sau, điện thoại lần thứ ba đổ chuông, vẫn là số máy kia. Quân Tư Vũ trầm nghĩ, vừa nãy đã gọi lộn hai lần rồi, giờ lại tiếp tục gọi tới nữa, người kia bị điên rồi sao !

“Alô, xin chào, tôi nghĩ là ngài lại lộn số nữa rồi a !” Quân Tư Vũ đánh ‘đòn phủ đầu’ trước.

“Chờ một chút ! Ta không có bấm sai mà ! Đợi ta nói hết đã !!!” Lần này đối phương có vẻ gấp gáp, tuôn hết một tràng rồi gào lên, “Người là đại công tước Vũ Uyên !!!”

“.....” Quân Tư Vũ lặng im không nói, nửa ngày sau mới thốt ra một câu, “Người là Ma hoàng ?”

“Đúng ! Chính là ta ! Ngay cả giọng ta mà người cũng quên ! Thằng quỷ !” Người bên kia tức giận đến mức quát lên ầm ầm, “Cái vụ cửa hàng bán hoa vừa rồi là sao hả ?! Ta dùng sóng điện Ma giới dò ra nơi ở của người rồi, giờ ta đang ở gần đó, mau đến đón ta đi !!”

“Người điên rồi sao ? Thân là Ma hoàng mà lại xuống Nhân giới chạy loạn làm gì !” Ác ma đại nhân cũng gào lên không kém.

“Lo cái gì, hiện giờ đang có bão từ, đường truyền liên lạc từ Thiên giới tới Nhân giới bị nhiễu sóng, không liên lạc nổi đâu. Mau tới đón ta đi, ta không biết đường ở đây a.” Ma hoàng thần nhiên ra lệnh.

“Người đang ở đâu ?” Ác ma đại nhân cảm thấy huyết áp tăng dần lên rồi.

“Ta không biết, đường phố dưới Nhân giới loằng ngoằng quá à. Người mau dùng ma lực tới đón ta đi.” Ma hoàng nói xong thì cúp máy cái rụp.

Ác ma đại nhân nhìn Liêu Thần vẫn đang ngồi đàm phán với chủ cửa hàng hoa đối diện, lại nghĩ đến Ma hoàng ngu ngu ngơ ngơ vừa tới Nhân giới, đột nhiên thấu hiểu cái cảm giác ‘đau dạ dày’ mà người ta vẫn nói.

Trong tiệm hoa đối diện, gã chủ quán vênh vênh vào vào nhìn Liêu Thần đang cúi đầu xin mình tha thứ.

Chuyện đã đến nước này, Liêu Thần không thể không nhẫn nhịn mà cầu xin, “Ông chủ Trương, liệu ông có thể dàn xếp cho qua chuyện này được không ? Dù sao cùng là người buôn bán ở phố chợ, ít nhất vẫn nên giúp đỡ nhau một chút, phải không ?”

“Hừ, sao tôi phải quan tâm ? Các anh buôn bán làm ăn rồi gây chuyện rắc rối thì có liên quan gì đến tôi ?” Gã chủ quán ngồi vắt chân trên ghế, vẻ mặt nghênh ngang hất hàm nói.

“Ông chủ Trương, ông có chuyện gì thì cứ nói thẳng. Dù sao tôi cũng đã nói rõ, chúng tôi buôn bán kiếm sống không phải dễ dàng, vậy thì ông cũng nên chừa cho chúng tôi một con đường sống, không phải sao ?” Liêu Thần nói.

“Được, vậy tôi cũng thẳng thắn nói luôn, nếu không đồng ý dẹp tiệm thì đầu quân cho cửa hàng nhà họ Trương chúng tôi đi. Từ nay về sau, cửa hàng của các anh coi như là một chi nhánh của chúng tôi, mỗi tháng nộp lên ba vạn đồng tiền lãi là được rồi.” Gã ngu dốt đến hai chữ ‘kinh doanh’ viết thế nào còn không biết, thuận miệng phát bừa một cái giá.

“Ông chủ Trương, cửa hàng nhà chúng tôi thu nhập không được đến chừng đấy, trừ bỏ tiền thuê mặt bằng rồi tiền điện tiền nước, cả tháng cùng lắm thu về vài ngàn đồng, vậy thì lấy đâu ra nổi ba vạn mà nộp lên a !” Liêu Thần xuống giọng cầu khẩn.

“Trả không nổi, trả không nổi thì cuốn xéo khỏi đây đi !” Gã chủ quán đập bàn quát tháo.

Liêu Thần định xuống nước cầu xin, đúng lúc này, cửa chính đột nhiên bị ác ma đại nhân mở ra. Hắn bước tới bên cạnh Liêu Thần, quay sang nói với gã chủ quán, “Ông chủ Trương, tôi đáp ứng điều kiện của ông. Từ nay về sau mỗi tháng sẽ nộp lên ba vạn đồng, giờ thì mời ông đừng để cho đám người già kia tới quấy rầy cửa hàng của chúng tôi nữa.”

“Ày, nhưng tôi còn chưa nhìn thấy ‘thành ý’ của các anh nha.” Gã nhón tay bốc lấy miếng khoai trên đĩa, bỏ tọt vào mồm nhai ngấu nghiến, “Trước tiên đưa một vạn làm tiền đặt cọc a.”

“Một vạn tiền đặt cọc !” Hiện giờ trong tay Liêu Thần còn đúng bảy ngàn để làm tiền vốn ngày mai lấy hàng, hôm qua lỡ đưa cho Quân Tư Vũ ba ngàn mua máy tính mất rồi, giờ làm sao mà gom đủ một vạn đây ! Hơn nữa, tiền trong sổ tiết kiệm là để lo tiền học cho Xuyên Xuyên, tuyệt đối không thể đụng tới được.

“Được rồi.” Quân Tư Vũ móc thẻ tín dụng từ trong túi áo ra quăng cho gã. Đây chính là khoản tiền hôm đó hắn đi bán hoa ‘ngoài luồng’ kiếm được, mấy ngày trước chỉ tiêu không cũng đã mất hơn một vạn, giờ đem nạp vào thẻ tín dụng để xài dần. “Mã PIN là 123123, trong đó còn hơn một vạn, coi như là tiền đặt cọc của chúng tôi đi.”

Gã chủ quán cầm thẻ trong tay, mặt lập tức giãn ra, cười tươi như hoa mới nở, “Được rồi. Đừng quên cuối tháng nộp thêm tiền đó. Từ mai trở đi các anh cứ việc buôn bán thoải mái a.”

Liêu Thần mặt mày nhăn nhó bị Quân Tư Vũ kéo ra khỏi cửa hàng. Đi đến chỗ vắng người, y ngáp ngừng nửa ngày mới lên tiếng hỏi, “Chỗ tiền kia là”

“Là tiền lương hồi còn đi làm ở công ty dành dụm được.” Quân Tư Vũ trả lời qua loa cho xong chuyện.

“Nhưng ... chúng ta đáp ứng đòi hỏi quá đáng như vậy, sau này biết làm sao ?” Liêu Thần buồn rầu nói.

“Không vội, từ giờ đến cuối tháng sẽ cùng nhau nghĩ cách.” Quân Tư Vũ vỗ vai y an ủi, “Hôm nay tôi có người bà con xa tới thăm, giờ phải ra bến xe đón. lát nữa ngài về nhà một mình được không ?”

“Tôi đi cùng cũng được mà.” Liêu Thần nói, “Chỗ này tôi còn có chút tiền, có thể giúp anh mời người ta một bữa.”

“Không cần, ngài cứ về trước đi.” Quân Tư Vũ đưa chìa khóa xe cho Liêu Thần, nói rằng mình lát nữa ra ngồi xe bus là được. Liêu Thần nghe vậy liền móc năm trăm đồng dúi vào tay hắn làm cho ác ma đại nhân cảm động suýt khóc.

Cứ như vậy, ác ma đại nhân cầm năm trăm đồng đi tìm Ma hoàng bộ hạ.

.
. .
.

Lại nói đến vị Ma hoàng bộ hạ vì lần theo khí tức của ác ma đại nhân mà chân ướt chân ráo chạy xuống Nhân giới, hiện tại đang đứng giữa cảnh người xe như nước của nhân gian mà không biết làm sao. Lần này

y qua mắt cả đám đại thần Ma giới lên chạy ra ngoài, dù biết rằng sau đó sẽ là một trận rối loạn rùm beng nhưng một khi đã quyết định, Ma hoàng bệ hạ đây tuyệt đối sẽ không đổi ý.

May mắn là bên cạnh y còn có một đệ nhất thị vệ, đệ nhất võ tướng của Ma giới theo hầu – Chiến Long tướng quân. Gia tộc Chiến Long đời đời thuần phục Ma hoàng, tuyệt đối trung thành và tận tâm, vậy nên hẳn đối với vị Ma hoàng này dường như ngoại trừ phục tùng cũng chẳng hề biểu lộ bất cứ tình cảm dư thừa nào khác. Cũng chính vì lý do đó mà sau khi ‘bám càng’ Ma hoàng bệ hạ xuống đạo quanh Nhân giới, hẳn đã không do dự rút đao — Thanh thần đao kì dị dài tới ba thước, vừa to vừa nặng — roẹt một nhát bổ ngang chiếc ô tô đang lao về phía bọn họ. Dẫn theo đó là một trận lùm xùm ầm ỹ ngoài ngoại ô thành phố.

Sau khi xử lý xong chuyện ở cửa hàng hoa, ác ma đại nhân dang cánh lướt khắp một vòng phía ngoại ô, thấy xe cảnh sát bắt đầu đổ dồn về một hướng giống như đang huy động lực lượng chống bạo loạn, lúc này hẳn bắt đầu cảm thấy hai bên thái dương âm ỉ đau nhức không thôi.

“Ma hoàng bệ hạ, xin hãy để thần cho đám nhân loại này một bài học, cho chúng nếm trải vinh hạnh được diện kiến hoàng tộc !” Chiến Long tay cầm thần đao, mặc trang phục Ma giới, diện mạo sắc nét cường hãn nhìn đám cảnh sát Nhân giới đang dần bao vây bọn họ, sau lưng hẳn là vị Ma hoàng bệ hạ vẻ mặt tỉnh bơ ngó nghiêng xung quanh. Vị Ma hoàng này nha, bề ngoài trông chẳng khác nào một cậu bé mười bảy tuổi xinh đẹp vậy á.

Các đồng chí cảnh sát đang hết sức chuyên tâm đối chọi trong với hai phần tử khủng bố, bất chợt, một trận gió nổi lên, cuốn theo khói bụi mù mịt. Đến khi gió tan thì ‘khủng bố’ cũng đã theo gió mất tăm mất tích.

Ma hoàng bệ hạ cùng Chiến Long trong nháy mắt đã bị di chuyển lên nóc một tòa nhà cao tầng. Khi cả hai còn đang ngơ ngác ngó quanh, bóng dáng của vị anh hùng trong truyền thuyết bỗng từ đâu hiện ra khiến cho Ma hoàng giật mình hô to, “Vũ Uyên !!! Rốt cục cũng tìm thấy người rồi !!!”

“Vũ Uyên đại nhân !” Chiến Long cung kính gọi một tiếng. Tuy rằng hẳn chưa từng gặp qua, nhưng từ bé đến lớn đã nghe về chiến tích của vị đại công tước này đến thuộc lòng luôn rồi. Giờ lại được trực tiếp gặp gỡ ‘huyền thoại sống’ gần ngay trước mắt, Chiến Long dù không giỏi biểu lộ cảm xúc vẫn khó nén được xúc động.

“Bệ hạ, ngài muốn ta thực hiện điều thứ bảy của ‘Nội quy Ma tộc’ sao ?” Đôi cánh đen sau lưng Vũ Uyên khẽ cựa, dẫn theo một luồng sát khí nồng đậm làm cho Chiến Long nhất thời cảm thấy toàn thân như đang phải gánh chịu một cỗ áp lực cường đại, ngay cả thần kinh cũng bị ép đến căng thẳng vô cùng !

“Điều thứ bảy của ‘Nội quy Ma giới’, nếu Ma hoàng có hành vi gây tổn hại đến Ma giới hoặc phát sinh ra hậu quả bất lợi, người nắm giữ sức mạnh cường đại nhất Ma giới có quyền quyết định sự sống chết của Ma hoàng.” Ma hoàng bệ hạ mỉm cười, tự tin đọc một lèo như trả bài.

“Chỉ cần bệ hạ ra quyết định, Chiến Long sẵn sàng vì ngài mà chiến đấu đến giọt máu cuối cùng !” Chiến Long biết chắc chắn bằng năng lực của bản thân tuyệt đối không thể đấu lại Vũ Uyên, nhưng khi thấy đại công tước động sát khí, hẳn vẫn dừng cảm bước ra đứng chắn trước Ma hoàng.

Ma hoàng bệ hạ xụ mặt lầu bầu, “Vũ Uyên, người nghĩ rằng chỉ cần ta và người rời khỏi Ma giới là nơi đó liền rồi thành một đồng sao. Nếu người mà biết lý do ta tới đây”

“Có lý do nào đáng giá đến mức khiến đích thân Ma hoàng bệ hạ đặt chân tới Nhân giới vậy hả ?” Vũ Uyên mỉm cười đầy ưu nhã.

Ma hoàng bắt đầu kể lể, “Trong trận chiến cuối cùng năm đó, người vì bảo vệ ta mà bị đám thiên thần chém đứt một cánh, sau đó để phong ấn ma lực vừa Vực Sâu Vĩnh Hằng, người lại tự mình hủy đi một cánh khác. Người đường đường là một Ma thần vĩ đại, vậy mà bây giờ chỉ còn lại bốn cánh, trông thật mất hình tượng. Vậy nên lần này ta tới đây, chính là để giúp người sửa cánh á.”

“Cố gắng tìm lý do làm gì, không phải là ngài đơn giản chạy tới đây chỉ để vui đùa thôi sao ?” Ác ma đại nhân đeo vẻ mặt mất hứng, phun một câu nói toạc ra mục đích chân chính của Ma hoàng bệ hạ.

Hết chương 44

45. Chương 45: Ác Ma Đại Nhân Tiếp Đãi Ma Hoàng

“Ta đến giúp người sửa cánh thật mà.” Ma hoàng bệ hạ vẫn ngoan cố bao biện cho chính mình.

“Ồ.” Ác ma đại nhân không thêm nề mặt Ma hoàng, cũng chẳng để ý đến sự hiện diện của Chiến Long, thần nhiên nói, “Ta không cần biết liệu Ma giới có lộn xộn lên vì ngài trốn nhà đi chơi hay không, nhưng đã đến Nhân giới là phải nhập gia tùy tục, không được gây náo loạn, hơn nữa còn phải tuyệt đối nghe lời ta.”

“Vũ Uyên, có phải là người ở dưới Nhân giới rất lợi hại hay không ? Ta muốn đi xem cung điện của người nha.” Ma hoàng bệ hạ hào hứng đề xuất.

“Chỉ có hoàng tộc Nhân giới mới có cung điện.” Ác ma đại nhân nhớ tới lần trước lỡ mồm ‘chém gió thành thần’, khoe khoang rằng mình vừa mới tậu du thuyền.

“Ế, vậy chắc là người cũng phải có dinh thự cho riêng mình chứ !” Ma hoàng nhìn Vũ Uyên đầy kỳ vọng, hạ thấp hình ảnh trong tưởng tượng xuống một chút.

“.....Đi theo ta.” Ác ma đại nhân cái gì cũng chưa nói.

Ma hoàng cùng Chiến Long là hai tên ngố mới từ ‘quê nhà’ tới thăm, vậy nên ác ma đại nhân đành dẫn bọn họ đi mua sắm trước đã, mọi chuyện để từ từ tính sau. Đầu tiên là vấn đề trang phục, lượn một vòng các shop thời trang, cuối cùng, ác ma đại nhân cho ‘ra lò’ hai tên xì-tin quần jeans áo phông. Cả đầu tóc cũng phải chỉnh sửa lại, ác ma đại nhân hạ lệnh tịch thu toàn bộ vũ khí cùng mấy thứ trang sức rườm rà của hai người, sau đó quăng cả hai cho thợ cắt tóc lặn qua lặn lại. Vài tiếng sau, cả hai khoác lên bộ dáng trông như mấy cu choai choai lên phố ôm mộng làm idol.

“Ở lại đây chơi vài ba ngày rồi lập tức về Ma giới ! Lặng nhắng thêm nữa thì đích thân ta sẽ đóng thùng gửi trả các người về tận nơi !” Ở trên xe bus, ác ma đại nhân cứng rắn ra lệnh cho hai tên đang ngó nghiêng trầm trồ không ngớt.

“Không, ta muốn ở lại đây lâu lâu một chút, phải chộc cho mấy lão già ở Ma giới khóc thét lên thì thôi !” Ma hoàng tùy hứng ra quyết định.

Ác ma đại nhân không nói gì thêm, dù sao qua vài ngày nữa hẳn nhất định sẽ thẳng chân đá hai cục phiền phức này về Ma giới. Còn trong mấy ngày này, hay là tranh thủ biến bọn họ thành ‘cần câu cơm’ đi Trong đầu ác ma đại nhân bắt đầu vẽ ra kế hoạch trục lợi cho riêng mình từ hai tên ‘ngố tàu’ kia.

“Vũ Uyên ~ ! Xem kìa, đèn điện ở dưới nhân gian thật là đẹp a !” Ma hoàng bệ hạ đem mặt dán chặt vào cửa kính xe bus, trầm trồ ngắm nghía thành phố về đêm, không để ý tới ác ma đại nhân sau lưng mình đang nhếch mép cười xấu xa.

Chờ đến khi hai người đứng há hốc mồm trước cửa khu chung cư, Ma hoàng bệ hạ lúc này mới vỡ lẽ, thì ra Vũ Uyên ở dưới hạ giới không phải là giám đốc đại gia gì hết, không những thế khu nhà hẳn đang ở vừa xấu vừa cũ lại dột nát. Ma hoàng bệ hạ về mặt == nhìn ác ma đại nhân vẫn đang tỉnh bơ như ruồi, chán nản kết luận.

“Thảo nào có người nhất quyết không chịu nạp QQ tệ cho ta.”

“Câm miệng.” Ác ma đại nhân lạnh lùng nói.

“Người còn dám quát nạt ta sao, Vũ Uyên, ta không sợ người đâu.” Biểu tình trên mặt Ma hoàng bệ hạ trở nên sâu xa khó lường, khước miệng y khẽ nhếch lên thành nụ cười giảo hoạt, “Người không biết rằng trong mấy năm qua, ma lực của ta đã mạnh hơn trước rất nhiều a ! Vũ Uyên, bây giờ ta không còn là thằng nhóc mỗi lần nhìn thấy người đều lấm lét sợ sệt nữa rồi ! Huống chi ta so với người còn lớn tuổi hơn ! Lúc ta đánh thức người từ dưới vực sâu kia, trí óc của người chỉ bằng một đứa trẻ mà thôi ! So với người, ta đây mới là bậc bề trên a !”

“Ngài nói nhiều như vậy là để chứng minh điều gì vậy ? Bệ hạ của ta.” Nụ cười của ác ma đại nhân càng lúc càng âm trầm.

“Đương nhiên là để cười vào cái bộ mặt bần cùng khốn khổ của ngươi rồi.” Ma hoàng bệ hạ không nín cười được nữa, “Còn nói cái gì mà du thuyền hạng sang ! Ai ngờ đầu lại chui rúc trong cái xó này ! Ha ha ha ha ha ha ! Vũ Uyên à, thì ra đây là ước muốn của ngươi sao ! Sẵn sàng bỏ qua mấy trăm cung điện thành trì trên Ma giới chỉ để chạy đến Nhân gian hưởng thụ niềm vui được ở trong cái chòi này sao ? Ha ha ha ha ha ha ha !!!”

Ma hoàng ôm bụng cười không dứt nổi, nằm bò trên đất mà ngoác mồm ra, không ngờ huyền thoại của Ma giới lại có cái sở thích này.

“Nhóc quỷ nhàm chán.” Da mặt của ác ma đại nhân đã đạt đến độ dày khó có đối thủ. Từ đầu đến cuối hắn vẫn đeo lên vẻ mặt lạnh như tiền, kéo tay Ma hoàng bước vào trong nhà, tránh cho hàng xóm đang tụ tập dòm ngó càng lúc càng đông.

Khi ba người bước chân vào ‘căn chòi’ nhỏ bé của ác ma đại nhân liền gặp Liêu Thần niềm nở chạy ra mở cửa, y còn tươi cười chào đón ‘bà con’ của ác ma đại nhân từ quê lên thăm – Ma hoàng bệ hạ và Chiến Long.

“Liêu tổng, đây là em họ tôi, còn đây là bạn học của nó.” Ác ma đại nhân bịa chuyện.

“Cái gì ? Vũ Uyên, từ khi nào chúng ta trở thành thân thích vậy hả ?” Ma hoàng hếch mũi cười khẩy, “Ta mới là bậc bề trên của Vũ Uyên, nhưng chỉ là quan hệ quen biết thôi á.”

“Hử ?” Liêu Thần chẳng hiểu mọi chuyện ra làm sao nữa.

“Nó năm nay mới vào cao trung. Lúc trước ở nhà cũng chỉ biết vui đùa vào truyện tranh với cosplay, giống như Xuyên Xuyên vậy đó.” Ác ma đại nhân lấp liếm rất tài tình.

“À à, thảo nào toàn nói mấy câu người bình thường nghe không hiểu nổi.” Liêu Thần gật gật đầu, “Mà em họ anh lên thành phố làm gì vậy ?”

“Nó lên đây nhập học. Tại các bác ở nhà nghe nói trường học của Xuyên Xuyên rất tốt, vậy nên mới làm thủ tục cho nó chuyển trường.” Xem có kẻ đang nói dối không chớp mắt kìa.

“Đến trường ? Hử, học trò của trăm đều râu mép mọc thành một bó rồi kìa.” Ma hoàng ôm tay hờn dỗi nói.

“Nhóc này bót nói một câu thì chết à ! Mau vào nhà xem lại hồ sơ nhập học đi !” Ác ma đại nhân vội đẩy Ma hoàng vào trong nhà, Chiến Long thì quay sang giơ tay chào Liêu Thần theo đúng kiểu quân đội.

Đêm hôm đó, Ma hoàng cùng Chiến Long chiếm cứ một giường, đẩy cho ác ma đại nhân cùng Liêu Thần chen chúc nằm trên giường khác ngoài phòng khách.

Liêu Thần xấu hổ nằm rụt vào trong, quay mặt vào tường không nhúc nhích. Còn ác ma đại nhân nằm bên ngoài, trợn mắt ngó lom lom vào cánh cửa phòng ngủ, canh chừng hai tên trong kia tránh cho nửa đêm gây chuyện.

Quả nhiên, sau khi tắt đèn một lúc, trong buồng ngủ bắt đầu có tiếng động vang lên. Ác ma đại nhân thính tai hơn người, bao nhiêu động tĩnh là nghe thấy rõ mồn một, hình như là có tiếng người nói đứt quãng.

“Chiến Long, trăm ra lệnh cho ngươi”

“Không, bệ hạ, thần chỉ là một thị vệ”

“Nhanh lên ! Chiến Long ! Ngươi còn do dự cái gì ! Đây cũng không phải là lần đầu tiên !”

“Nhưng mỗi lần làm như vậy, thần đều có cảm giác mình đang phạm thượng !”

“Không phải phạm thượng là trăm cho phép ngươi Chiến Long, mau tới đây !”

“Bệ hạ, người chỉ coi thần là thể thân cho người đó Thần biết trong lòng người vẫn”

“Câm mồm ! Không được nhắc tới hắn nữa Hắn không thuộc về trăm Trăm chưa bao giờ hi vọng hắn là của trăm Chiến Long ... Nhanh, ôm lấy trăm !”

“Bệ hạ ! Rõ ràng người đã nói, ánh mắt của thần rất giống người đó”

“... Đúng vậy là ta đã nói, đôi mắt của hần giống hệt như người đều là màu lam u tốii Nhưng, chỉ trong đôi mắt của người mới có hình bóng ta Người cũng biết, hần vì trốn tránh ta mà sẵn sàng chặt đứt đôi cánh của mình sau đó rời xa Ma giới ! Thậm chí còn không cho ta có cơ hội chuộc tội !”

“Bệ hạ, người đừng khóc”

Tiếp theo đó là mấy thứ tiếng động rất khả nghi, còn có tiếng quần áo sột soạt, một chỗc lại thêm tiếng người nào đó ghen ngào rên rỉ cùng thở dốc.

.
. .
.

“Nửa đêm không ngủ còn diễn trò cho ai xem ! Nếu không muốn ngủ thì mau cút đi cho ta !” Ác ma đại nhân đột nhiên lên tiếng.

“Vũ Uyên người là đồ vô liêm sỉ ! Lẽ ra ta phải biết là dù có lời chuyện ngày xưa ra kể lể, một tên máu lạnh như ngươi cũng không thềm động lòng mà ! Chiến Long, tự chúng ta chơi đi !” Ma hoàng hỗn hển gào lên.

“Vâng, bệ hạ, người muốn thần mát-xa mạnh tay hơn sao ?” Thì ra là bạn Ma hoàng với bạn Chiến Long ở trong phòng thậm thụt mát-xa cho nhau.

Ồn ào như vậy Liêu Thần vẫn nằm ngủ say như chết, không biết có phải đã bị ác ma đại nhân dùng phép rôi hay không.

Hôm sau, ác ma đại nhân làm bánh bao và cháo trắng cho bọn họ ăn sáng. Ma hoàng bệ hạ ăn đến say sưa, sau đó xoa bụng nói, “Ai, lần đầu tiên trong đời được Vũ Uyên nấu cơm hầu hạ, phải ghi nhớ để sau này làm ngày kỉ niệm mới được

”

“Cơm nước xong thì theo ta đi làm việc.” Ác ma đại nhân tỉnh bơ tạt gáo nước lạnh.

“Vũ Uyên, người phải mang ta đi tham quan cảnh đẹp dưới nhân gian mới đúng, sao lại bắt người ta làm việc vậy chứ. Ta muốn đi mua thẻ nạp QQ tệ.” Ma hoàng bệ hạ là đi du lịch chứ không phải đi khổ sai a.

“Ồ trên Ma giới chơi còn chưa chán hay sao, giờ còn đòi xuống nhân gian hưởng thụ nữa hả ? Theo ta đi làm việc là một cách thay đổi không khí rồi đó.” Ác ma đại nhân nói, “Hôm nay cả hai người ra cửa hàng hoa chạy việc giúp ta.”

“Cửa hàng bán hoa ? Người dám sai trẫm đi bán hoa ?” Ma hoàng bệ hạ hừ lạnh, cầm lấy bánh bao ngồi nhấm nháp, “Được rồi, dù sao trẫm cũng chưa từng bán hoa, đi coi thử xem sao. Chiến Long, chúng ta đi.”

“Vâng, bệ hạ.” Chiến Long cung kính tuân lệnh.

Thế là hai người bọn họ nhong nhong theo ác ma đại nhân đến cửa hàng hoa Thần Vũ. Ác ma đại nhân nói với Liêu Thần là để cho hai người đó tới làm chân sai vặt, còn chưa nói xong đã nghe thấy Ma hoàng đứng ngoài cửa hô to, “Mau tới mua hoa đi ! Ma hoàng bệ hạ sẽ ban cho lũ người ngu xuẩn các người một loại hoa thần bí, mỗi cành hoa có thể biến điều ước hèn mọn của các người thành sự thật a

”

“Nhóc đó bị làm sao vậy ?” Liêu Thần nhìn đầy kì thị.

“Kệ nó, đừng để ý. Cứ để nó đứng bán, ba ngày nữa tôi tống cổ cả hai đứa tới trường.” Quân Tư Vũ nhún vai, “Có việc gì nặng nhọc cứ sai tội nó làm.”

“Như vậy có được không, hai đứa nó vẫn còn là học sinh mà ?” Liêu Thần chần chừ hỏi.

“Không sao, cũng không phải trả tiền công đâu.” Quân Tư Vũ phẩy tay.

“Không phải trả công hả ? Vậy tôi không khách khí nữa.” Vì tính keo kiệt của mình mà Liêu Thần dễ dàng bị Quân Tư Vũ mua chuộc.

Liêu Thần sau đó liền bấm điện thoại đặt hàng với số lượng gấp đôi mọi ngày, sai Chiến Long đi theo Quân Tư Vũ nhập hàng, rồi lại cầm xô nước và khăn lau đưa cho Ma hoàng, sai y lau dọn mặt tiền cửa hàng. Tối giữa trưa, Liêu Thần thương tình gọi cơm hộp cho hai đứa nhóc đã phải chạy qua chạy lại suốt buổi sáng.

Ma hoàng nhìn hộp cơm của mình, rồi lại nhìn sang hộp cơm Quân Tư Vũ tự bỏ tiền ra mua. Sao hộp cơm của tên kia có đùi gà còn mình thì không có ? Ma hoàng có chút ganh tị hỏi, “Vũ Uyên, sao người dám ăn đồ cao cấp hơn Ma hoàng vậy ?”

“Đâu có, khoai tây ở dưới nhân gian được xếp vào hàng cao lương mỹ vị đó. Bệ hạ, hộp cơm của ngài so với ta mới là cao cấp a.” Quân Tư Vũ nói.

“Thật không ngờ !” Chiến Long cả ngày im lặng không nói một câu, vừa nghe ác ma đại nhân nói vậy liền vội vàng gấp hết khoai tây trong hộp cơm của mình cho Ma hoàng.

Mà Liêu Thần ngồi một bên rầu rĩ ngay cả cơm cũng không buồn gấp, thờ dài nhìn sang cửa hàng hoa bên kia đường —— Không biết phải đối phó với tên chủ hàng kiêu ngạo kia thế nào đây ?

“Nếu chúng ta không nộp tiền cho bọn chúng, nhất định đến cuối tháng sẽ lại bị đám người già kia tới quấy rối, nói không chừng còn thêm cả đám côn đồ tới đập phá nữa.” Quân Tư Vũ nói. Hắn vừa liếc qua đã nhìn thấu lo lắng trong lòng Liêu Thần.

“Cái chính là chúng ta ít người, thế lực lại càng không có.” Liêu Thần nói.

“Đã như vậy thì nghĩ cách ‘nắm đuôi’ tụi nó đi.” Ác ma đại nhân liếc mắt nhìn Ma hoàng đang rệu rạo cắn khoai tây, trong đầu nảy ra ý tưởng đen tối.

Hết chương 45

46. Chương 46: Ác Ma Đại Nhân Chơi Trò Lừa Đảo Qua Mạng

“Bệ hạ, ngài tới rồi.” Ác ma đại nhân kéo cái mũ lưỡi trai của Ma hoàng sang một bên, cùng y thì thầm to nhỏ.

“Cái gì ? Người để cho ta đi *beep* thằng nhóc kia ! Người ! Người khinh người quá đáng ! Người dám để cho ta đường đường là một Ma hoàng mà lại đi làm loại chuyện này sao !” Ma hoàng bệ hạ nổi giận quát ầm lên.

“Ây, ta đâu phải là nói như vậy.” Quân Tư Vũ tử tế bẻ lại cổ áo cho Ma hoàng, rồi lại vỗ vỗ vai y, nịnh nọt, “Bệ hạ, ngài ngẫm lại coi, thường ngày ngài ở Ma giới uy nghiêm lắm liệt, muốn bao nhiêu oai phong là có bấy nhiêu, nhưng đã bao giờ được trải nghiệm tình huống thú vị như thế này chưa ? Hơn nữa dưới Nhân giới cũng không có ai quen biết, tội gì mình không phóng túng thác loạn một phen, ha ?”

“Nhưng nếu ta nghe lời người ăn mặc giả gái, sau này người chắc chắn sẽ vin vào cớ đó để chọc quê ta ! Vũ Uyên, đừng tưởng ta không biết ý đồ của người !” Ma hoàng phẫn nộ nói.

“Thì có sao ? Ngài nhìn ta xem, hiện tại ở dưới Nhân giới còn không phải là có tên trong hàng ngũ bản cùng cổ nông hay sao ? Hơn nữa ngài đã cười nhạo ta trước rồi, giờ ta chọc quê ngài thì cũng xem như là hòa. Việc đó cũng có gì khó đâu, mọi người làm được, chẳng lẽ chúng ta lại không làm được ? Năm đó ta cùng ngài lên tận Thiên giới chém giết một hồi, có cái gì mà phải e ngại ?” Trình độ ‘hót’ của ác ma đại nhân bây giờ rất nhanh đã lung lạc được ý chí của Ma hoàng.

Ma hoàng suy tư một lúc rồi mới khẽ gật đầu. Quân Tư Vũ lại cười đầy âm hiểm, “Ngài đội mũ nên hẳn không nhận ra được đâu, chỉ cần hóa trang thêm một chút, đảm bảo sẽ quyến rũ không cưỡng được, so với đám hot-girl ở Ma giới còn hơn xa vạn lần đó nha.”

“Người khen kiểu gì mà ta nghe chói tai quá vậy.” Ma hoàng bĩu môi, phụng phịu nói.

“Đi thôi đi thôi, ta dẫn ngài đi hóa trang.” Quân Tư Vũ kể sơ qua kế hoạch của mình cho Liêu Thần, Liêu Thần nghe xong chỉ tặc lưỡi phun ra ba chữ “không đỡ được”, nhưng sau đó lại mắt nhắm mắt mở để mặc Ma hoàng cho Quân Tư Vũ lần qua lần lại, còn mình thì lơ đi coi như không biết.

Quân Tư Vũ kéo Ma hoàng đi một vòng sộp-ping, đem năm trăm đồng hôm trước Liêu Thần đưa cho mua hết quần áo và đồ trang điểm, tiếp đó hắn kéo con nhà người ta vào góc hẻm vắng vẻ rồi tự mình ‘ra tay’. Ma hoàng bệ hạ sau khi bị ác ma đại nhân lần lộn một hồi, vốn đang từ hình dáng của một cậu trai đáng yêu liền biến thành một em gái xinh đẹp.

“Vũ Uyên à, ta thật muốn bẻ rụng luôn mấy cái cánh còn lại của ngươi quá.” Ma hoàng bệ hạ nhìn vào trong gương, vừa thở dài vừa nói.

“Đi nào đi nào, nhớ kĩ kế hoạch ta nói cho ngài rồi cố gắng diễn cho tốt đó.” Ác ma đại nhân cười hả hê, “Đây mới đúng là kỉ niệm đáng nhớ trong chuyến du lịch nhân gian lần này a.”

Bóng tối buông xuống, cả thành phố rực sáng dưới ánh đèn neon, trên làn đường dành cho người đi bộ cũng được ánh đèn cao áp rọi sáng đến từng góc ngách. Sáu giờ tối là giờ tan tầm cao điểm, mấy cửa tiệm bán hoa cũng bắt đầu một ngày buồn bán nhọt nhọt.

Liêu Thần cùng ác ma đại nhân, còn thêm cả Chiến Long đứng trước cửa tiệm mời chào khách, mặt khác lại lặng lẽ quan sát màn kịch sắp diễn ra.

Sáu giờ mười lăm phút, từ phía đầu phố, một cô gái xinh đẹp chậm rãi đi tới. “Cô” mặc một chiếc áo bông màu tím, váy ngắn kẻ xếp li, quần tất lưới và boot cổ cao, nhìn qua làm cho người ta có cảm giác vừa hiện đại lại vừa nữ tính.

Chiến Long thiếu chút nữa muốn rút luôn trông mắt ra ngoài —— Mặc dù dựa vào khí tức cũng đủ chắc chắn mười mười đây là Ma hoàng bệ hạ, nhưng mà thế này thì cũng có hơi quá !!!

Có thể đem Ma hoàng bệ hạ ăn mặc thành cái bộ dạng này, đối với vị đại công tước lừng danh Vũ Uyên kia, trong lòng Chiến Long bỗng nảy ra không ít kính ngưỡng khác thường !

Cô gái xinh đẹp đi tới trước cửa hàng hoa Hoàng Tử Bé, đẩy cửa bước vào, tiếng chuông cửa cũng theo đó leng keng vang lên. Trong cửa hàng, ông chủ trẻ vẫn đang dán mắt vào màn hình vi tính chơi game, thấy có khách vào cũng chẳng buồn ngồi dậy chào đón, chỉ ậm ừ nói một câu, “Mua cái gì ?”

“Đương nhiên là mua hoa a !” Ma hoàng bệ hạ cố ý thanh giọng nhỏ nhẹ trả lời.

“À, vậy cứ chọn đi.” Gã chủ hàng đối với một ‘đại mỹ nhân’ như Ma hoàng còn không thèm đưa mắt liếc nhìn, từ đầu đến cuối vẫn chỉ chăm chăm cắm mặt vào màn hình vi tính không dứt ra được.

“Tiếc là cửa hàng của anh không có loại hoa mà ‘em’ cần.” Ma hoàng cố ý liếc mắt đưa tình, khổ nỗi ‘tình ý’ bay ra đập vào tường rồi lại văng trở lại, rơi rụng đầy trên mặt đất, trong khi gã chủ hàng vẫn không ngẩng đầu lên lấy một cái.

“Không có thì đi chỗ khác tìm.” Xem ra gã này không có hứng thú với gái đẹp nha.

Ma hoàng bệ hạ không ngờ mình lại bị một tên nhóc con đối xử lạnh nhạt như vậy, trong lòng không khỏi nổi giận, bước đến bên bàn làm việc của gã, nhếch miệng xía xói, “Chơi cái gì mà chơi, thằng quỷ này, thấy khách vào còn không biết đứng dậy phục vụ sao ?”

Gã chủ quán lúc này mới ngẩng đầu lên, mắng, “Con nhỏ khùng ! Đứng đây lằng nhằng cái gì ! Coi chừng anh mày gọi người đến tấn cho một trận bây giờ ! Không muốn ôm đôn thì bước nhanh ! Đồ bà chằn !”

Ma hoàng bệ hạ bị dọa cho hết hồn a. Lần đầu tiên bị người khác mắng xối xả như vậy, y giận dữ đập bàn, “Thằng quỷ này, không muốn sống nữa hả ?” Nói xong cầm túi xách vung mạnh một cái, quật thẳng vào mặt gã chủ quán. Gã chủ quán bỗng dưng bị đập cho một cú choáng váng, cúi đến mức nhảy dựng lên, vô lý điện thoại bấm số mách mẹ.

Đám người ác ma đại nhân đứng bên đường trông sang nhìn thấy hết thấy, ai nấy sợ đến ngậy người nhưng sau đó lại vội vàng giả bộ như không biết gì, tiếp tục bán hoa, mà Ma hoàng bệ hạ chỉ hừ lạnh một tiếng, hất tóc bỏ đi, mặc kệ tên nhóc con vẫn đang bù lu ăn vạ với mẹ qua điện thoại.

“Ba ! Mẹ ! Có đứa bắt nạt con ! Là con gái ! Oa oa oa ! Nó chạy mất rồi ! Nhất định là do bọn người của cửa hàng hoa bên kia sai tới gây sự ! Ngày mai mẹ gọi mấy ông bà kia tới phá quán tụi nó đi !” Gã gào lên, lại không biết trong lúc vu vơ trút giận đã đoán trúng tên đầu sỏ rồi.

Liêu Thần ở bên này thì nén giận quay sang lườm ác ma đại nhân, “Anh thấy chưa ! Là chủ ý của anh đó, giờ thì lộ hết rồi ! Ngày mai thế nào cũng có người tới quậy phá cho coi !”

“Không sao, còn phương án hai.” Ác ma đại nhân lại không ngờ bọn trẻ bây giờ thiệt là ‘siêu phàm thoát tục’ nha, ngay cả cửa ải mỹ nhân cũng bước qua cái một.

Lúc này, Ma hoàng bệ hạ khoác áo mưa lén lút bước vào tiệm, ác ma đại nhân kéo y vào trong góc nhà, đưa quần áo cho y thay ra rồi nhỏ giọng hỏi, “Người nhìn thấy rõ tài khoản trò chơi của nó chưa ?”

“Thấy rồi.” Ma hoàng đọc vanh vách tên tài khoản game của gã chủ cửa hàng, ác ma đại nhân cầm giấy bút ra ghi lại rồi nói, “Ta có quen một thằng nhóc thiên sứ rất giỏi về mấy thứ công nghệ thông tin, giờ đưa tài khoản này cho nó để nó lên mạng dụ dỗ tên ngốc kia.” Thằng nhóc thiên sứ mà ác ma đại nhân nhắc đến không ai khác chính là bạn học của Liêu Xuyên Xuyên – Ngải Dịch.

“Sao ngay cả thiên sứ mà người cũng quen vậy ?” Ma hoàng hiếu kỳ hỏi lại.

“Tóm lại là ta sẽ nhờ thằng nhóc thiên sứ kia giúp chúng ta, thông qua mạng internet lừa cho tên ngốc này một vỏ.” Ác ma đại nhân thuận thực mở QQ, click vào biểu tượng avatar của Ngải Dịch.

“Cái gì, Vũ Uyên đại nhân, ngài muốn ta dụ dỗ người ta qua game online rồi lừa đảo sao ? Ta là thiên sứ mà, sao có thể giống như ác ma các ngài làm ra hành vi hại người này được !” Ngải Dịch dù ở trên mạng vẫn đem bản chất thiên sứ ra phát huy đến nhuần nhuyễn.

“Ta có thể giúp người quay về Thiên giới.” Ác ma đại nhân bắt đầu treo thưởng.

[Eddie] : Lỡ có ai biết ta cùng ác ma giao dịch, ta sẽ thê thảm lắm á ! Có quay về Thiên giới cũng phải chịu cực hình a !

[Ác ma đại nhân] : Đây là bí mật của hai chúng ta. Ta và người nói chuyện qua QQ, ngoại trừ tổng đài thì làm gì còn ai biết ? Người nghĩ Thiên giới sẽ cài người vào tổng đài để xem trộm hai người không có gì nổi bật như ta và người chat với nhau sao ?

[Eddie] : Được rồi, vậy ta sẽ vào trò chơi dụ dỗ rồi lừa bán trang bị cho tên kia, tiền thu được sẽ chuyển vào tài khoản cho ngài, còn ngài ở đó tranh thủ viết báo cáo gian lận gửi cho admin của trò chơi kia, để cho người ta xóa hết trang bị của hắn là được.

“Được rồi, cứ theo kế hoạch mà làm, chừng nào xong việc ta sẽ chuyển cho người một phần linh lực đủ để bay về Thiên giới.” Ác ma đại nhân gõ xong mấy lời giao kèo liền quay sang trấn an Liêu Thần, rằng mọi chuyện đều đã dàn xếp xong xuôi.

“Tôi cảm thấy mấy cái trò lừa đảo qua mạng này khó mà dụ được tên kia vào tròng.” Liêu Thần không mấy tin tưởng vào lời khẳng định của ác ma đại nhân.

“Đừng lo, tên chủ quán bên kia là kẻ nghiện game nặng, ngài không thấy bộ dạng vừa rồi của hắn sao ? Cả ngày chơi game như vậy, chắc chắn sẽ lơ đãng thôi.” Ác ma đại nhân nói chắc như đinh đóng cột.

Ngày hôm sau, cửa hàng hoa Thần Vũ lại bị đám người già kia vây quanh đập phá. Liêu Thần và Quân Tư Vũ đã có kinh nghiệm đối phó, nhất quyết chết dí trong nhà không chịu thò mặt ra, cứ để cho đám người ngoài kia chửi đến chán thì thôi, còn bọn họ thì bu đầu vào màn hình máy tính chờ tin tốt.

Bốn giờ chiều, Ngải Dịch gửi tin nhắn báo cáo, “Xong rồi !”

Lúc này, ác ma đại nhân lên mạng kiểm tra tài khoản ngân hàng, phát hiện ra gã chủ hàng kia để mua trang bị cho nhân vật trong game đã chịu ra giá đến năm vạn đồng, thật đúng là chịu chơi mà ! Ngoại trừ

hai vạn đồng gã rút ra từ trước, trong thẻ chỉ còn khoảng vài ngàn tiền dư, vì vậy ác ma đại nhân nói với Ngải Dịch, “Không cần báo cho admin vội, cứ vờn nó thêm mấy lượt nữa đi.”

“Được rồi.” Biết rõ mình không phải là đối thủ của ác ma đại nhân, Ngải Dịch đành ngoan ngoãn nghe theo lời hắn.

Nghe nói nửa tháng sau đó, gã chủ hàng kia vì lọt vào bẫy của Ngải Dịch mà đã bỏ ra gần hai mươi vạn tiền mặt để sắm đồ trên mạng, thậm chí còn lừa gạt bà mẹ đem cửa hàng hoa bán cho người khác lấy tiền. Bố mẹ gã đến khi phát hiện ra thì nổi giận đùng đùng, đá gã ra khỏi cửa, chuộc lại cửa hàng rồi dẹp tiệm. Từ đó trở đi, cửa hàng hoa Thần Vũ bớt được một mối lo lớn.

Sau khi kế hoạch lừa đảo thành công, chủ tổ Ma hoàng quyết định ở lại Nhân giới thêm một thời gian nữa, cùng với hai người ác ma đại nhân chen chúc trong căn nhà thuê bé tẹo. Ác ma đại nhân cảm thấy rất phiền phức, nhưng hai tên kia nói là phải cùng ác ma đại nhân trải nghiệm cuộc sống thú vị của con người dưới nhân gian, nhất định không chịu rời đi. Ác ma đại nhân nghe vậy liền bê về cho bọn họ một chồng tạp chí [Thanh niên ngày nay], [Đời sống hàng ngày] đủ thứ, rồi kể cho bọn họ biết rằng cuộc sống dưới nhân gian cực khổ thế nào, vất vả ra sao, hắn không muốn hai người bọn họ phải chịu khổ sở, vậy nên cả hai hãy mau quay về Ma giới đi. Ma hoàng bệ hạ vừa nghe vừa bày trò ăn uống say sưa, Liêu Thần cũng vui vẻ hòa theo, vì thời buổi này dễ gì kiếm được hai tên chạy việc miễn phí như vậy, cho dù là bốn người chen chúc dưới một mái nhà, y vẫn nhiệt liệt hoan nghênh a.

.
. .
.

Nhận lại được số tiền bị gã chủ hàng kia ăn chặn, tâm nguyện của Liêu Thần cuối cùng cũng được thỏa mãn. Y dùng số tiền đó mua về một cái ô tô gia đình cỡ nhỏ. Mặc dù chỉ là một chiếc ô tô năm chỗ ngồi hạng xoàng, nhưng Liêu Thần lại cảm thấy giống như vừa tìm lại được vinh quang trong cuộc đời, bởi vì đối với một người đàn ông mà nói, chiếc ô tô không chỉ là một phương tiện giao thông bình thường mà còn là một vật biểu thị tôn nghiêm, địa vị của người đó trong xã hội a.

Đương nhiên, để tuyên dương ‘tinh thần vượt khó’ của đám ác ma đại nhân, Liêu Thần quyết định cho bọn họ được nghỉ xả hơi hai ngày cuối tuần. Bốn người sẽ cùng nhau tới trường nội trú thăm Xuyên Xuyên, sau đó thuận tiện lái xe đi tham quan một vòng quanh vùng ngoại ô. Ma hoàng bệ hạ đối với chuyến đi lần này cực kỳ háo hức, y quán quýt lấy ác ma đại nhân đòi hắn dẫn đi mua lều bạt, đồ dùng cắm trại đủ thứ về bày la liệt trong nhà. Tối hôm đó, Ma hoàng bệ hạ nhất quyết không chịu ngủ trên giường nữa mà hưng phấn đòi dựng lều trại ngay giữa phòng khách, rồi cùng Chiến Long xách đèn pin, cơm hộp vào trong lều ngồi ăn. Ác ma đại nhân nhìn thấy ngứa mắt, một cước đá sập luôn cái lều.

Hết chương 46

47. Chương 47: Ác Ma Đại Nhân Và Câu Chuyện Nhỏ Xen Giữa

— Phiên ngoại đặc biệt nhất định phải chen vào —

Mùa đông đến, những ngày thời tiết sáng sủa bỗng trở nên hiếm hoi, bầu trời lúc nào cũng mang vẻ u ám nặng nề. Nhìn đám người đi trên đường ai nấy đều cố gắng bước thật nhanh, giống như đang tìm cách trốn chạy khỏi từng đợt gió lạnh lùa thốc vào tận xương.

Anh đứng bên cửa sổ, nhìn về phía chân trời vẩn vù mây xám, con người màu xanh đậm ánh lên vẻ thâm trầm lạnh lùng — Không, anh không yêu thương bất kỳ ai, cũng chưa từng để lộ ra cảm xúc mong đợi với một người nào khác. Trái tim anh giống như tro tàn của một mảnh phế tích không người cứu rỗi, nhưng anh cũng chẳng lấy làm bận tâm. Ưu tư sầu muộn – những tình cảm đó đối với anh mà nói chỉ là thứ dư thừa không cần thiết. Nhưng mùa đông dù có kéo dài đến đâu cũng có lúc phải nhường bước cho mùa xuân

trần về, con người cũng vậy, cho dù trái tim có băng giá cỡ nào, đến một ngày, ắt hẳn sẽ mở lòng để đón nhận tia sáng tràn ngập, sưởi ấm tâm hồn mình.

“Vũ, anh chuẩn bị xong chưa ?” Một thanh niên gầy yếu đứng phía sau anh nhẹ nhàng cất tiếng gọi.

Anh ngoảnh lại nhìn về phía chủ nhân của giọng nói quen thuộc kia, khẽ gượng cười, vẻ mặt có chút tang thương thống khổ, “Thần, em thực sự muốn đi cùng tôi sao ?”

“Vũ, tôi đã quyết định vứt bỏ hết tất cả, không còn vướng bận, chúng ta có thể cùng nhau tới nơi đó rồi.” Trong mắt thanh niên kia tràn ngập ưu thương, nhưng cậu vẫn cố mỉm cười.

“Vậy chúng ta cùng đi.”

Anh xoay người, bước tới gần bên người kia, bàn tay rắn chắc khẽ lùa vào mái tóc đen mềm của cậu, kéo sát lại. Anh cúi đầu, đặt lên môi cậu nụ hôn bỗng cháy.

Mang theo hơi thở gấp gáp, anh khàn khàn nói, “Thần, chúng ta đã không còn đường lui nữa rồi.”

“Vậy hãy cùng nhau xuống địa ngục.” Trong đôi mắt cậu, một ngọn lửa rực cháy mãnh liệt giống như nhiệt tình đang thiêu đốt trong tim, khác hẳn với vẻ trầm tính lạnh đạm thường ngày.

“Ừ ... chúng ta sẽ mãi mãi cùng nhau, cho dù là xuống địa ngục.” Những ngón tay đan vào nhau, siết chặt, anh đẩy cậu dựa sát vào tường, cùng nhau đắm chìm trong dự vọng

[Đô thành tuyệt vọng] – Tác giả Liêu Xuyến Xuyến | Bài viết xuất hiện lần đầu trên diễn đàn văn học Jinjiang |

Độc giả bình luận :

1 | Thủy Thủy chấm điểm : 2 điểm

Chị ơi, em xúc động quá ! Ngày nào em cũng chờ đọc văn của chị, chỉ mong Thần và Vũ có được kết cục tốt đẹp. Nếu hai người có thể chung sống hạnh phúc bên nhau thì thật tốt, hu hu, em đã vừa xem vừa khóc đó.

Tác giả trả lời : Chu ~ Tiếc quá, ta đã định cho kết thúc BE mất rồi.

2 | Tai Po chấm điểm : 1 điểm

Tàn nhẫn quá, sao nàng không để Thần ca giải thích hiểu lầm cho Vũ ca biết chứ ! Ta không muốn Thần ca phải chết đâu !

Tác giả trả lời : Cái này ...nội dung câu chuyện là bí mật, không thể tiết lộ a.

3 | Bé ZZ chấm điểm : -2 điểm

Thảm quá à ~ Ta đọc chương đầu tiên mà đã khóc suốt buổi rồi, tác giả đại nhân, nàng mua khăn giấy đền cho ta đi ! Hồi ta xem bộ [Ác ma cũng đi làm] còn không khóc đến mức này đâu nha !

Tác giả trả lời : Đây là ngược văn mà

~[Phía trên là trích đoạn tiểu thuyết đam mỹ mà Xuyến Xuyến viết rồi up lên website của trường, phía dưới mới là nội dung chính của câu chuyện]

Mùa đông đến, những ngày thời tiết sáng sủa bỗng trở nên hiếm hoi, bầu trời lúc nào cũng mang vẻ u ám nặng nề. Nhìn đám người đi trên đường ai nấy đều cố gắng bước thật nhanh, giống như đang tìm cách trốn chạy khỏi từng đợt gió lùa lạnh thốc vào tận xương.

Ác ma đại nhân đứng bên cửa sổ, tay bưng chén trà nóng, vừa uống vừa chờ đám người Liêu Thần và Ma hoàng bệ hạ thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi picnic. Hắn đưa mắt liếc nhìn chiếc Chery Liêu Thần vừa mua, khóe môi khẽ nhếch lên thành nụ cười khó hiểu.

“Vũ Uyên, lại giúp một tay coi.” Ma hoàng xách một túi lớn đưa cho Chiến Long, sau đó quay sang phần nàh kẻ lười chấy thấy cái gì cũng không làm.

Ác ma đại nhân giả điếc, không chịu nhúc nhích.

“Vũ Uyên, người lại làm ta nhớ đến hồi Thiên – Địa đại chiến ngày xưa ghê.” Ma hoàng bệ hạ đặt mông xuống, vòng tay ôm lấy thành ghế, kể lể, “Hồi đó, người lười đến mức ngay cả bát tất cũng không chịu giặt, kết quả ta lại phải làm hết. Tính ra người nợ ta nhiều lắm đó.”

“Đừng nói nhảm.” Vũ Uyên sờ sờ tóc y, cố ý nói, “Đừng quên bây giờ người đang là ‘em họ’ của ta. Em trai ngoan, mau xách đồ lên xe đi.”

“Hừ, đồ vong ân phụ nghĩa.” Ma hoàng bĩu môi, “Người nạp QQ tệ cho ta được không ?”

“Sao người không tự đi mà nạp ?” Ác ma đại nhân hỏi.

“Ta mà có tiền nạp thì còn nhờ đến người làm gì.”

“Phải ha, nhưng lỡ ta nạp cho người một lần, sau này người lại quen thói chạy xuống nhân gian vùi vĩnh nữa thì sao ? Riêng chuyện này ta không thể nuông chiều người được.” Ác ma đại nhân tỏ rõ lập trường.

“Ai, chưa từng thấy tên nào vong ân phụ nghĩa như vậy a !” Ma hoàng bệ hạ bất đắc dĩ lắc đầu bỏ đi.

Rốt cục mọi người cũng chuyển xong đồ đạc lên xe. Liêu Thần đương nhiên lãnh trách nhiệm làm tài xế, còn ác ma đại nhân thì quen mùi chiêm cứ vị trí ghế phụ bên cạnh, vắt chân ngồi giở báo ra đọc. Ma hoàng cùng Chiến Long háo hức nhảy ra ghế đằng sau. Bốn người vui vẻ cười nói tiến về ngoại ô.

Ma hoàng bệ hạ ngồi ngáy ra ở ghế sau một hồi, rốt cục lên tiếng.

“Vũ Uyên, ta giúp người làm một việc.”

“Việc gì ? Lại gây chuyện nữa hả ?” Ác ma đại nhân thiếu chút nữa nhảy dựng lên, quay đầu nhìn Ma hoàng, vẻ mặt âm trầm đến đáng sợ.

“Bọn ta đã photo tập hồ sơ xin việc mà người giấu dưới gầm giường, sau đó gửi đi cho rất nhiều công ty giúp người rồi. Vậy nên, người có tiền thì cho ta mua thẻ nạp QQ tệ đi.” Ma hoàng bệ hạ đắc ý khoe công.

“Ý cậu là tôi cho Quân Tư Vũ ít tiền quá hả ?” Liêu Thần nghe thấy, có chút phật ý.

“Đúng là ít quá đó, đến tiền ăn còn không đủ.” Ma hoàng nhanh miệng nói.

“Ngại ít nên không muốn làm ở chỗ tôi nữa chứ gì !” Liêu Thần hỏi lại.

“Cho nên ta mới giúp hắn gửi hồ sơ đi xin việc đó. Người xem mấy công ty kia chỗ nào cũng trả lương tới vài ngàn lậh, trong khi người một tháng mới trả cho hắn có bảy trăm đồng.” Ma hoàng bệ hạ ngáy thơ vô tội nghiễm nhiên cùng Liêu Thần chầm ngời chiến tranh.

“Này, hai người đừng có cãi nhau a !” Ác ma đại nhân vội vàng khuyên can.

“Không phải chuyện của anh. Nếu chề lương ít thì tự đi chỗ khác mà xin việc, sao lại phải bày trò nhờ người nhà đứng ra nói như vậy với tôi ?” Liêu Thần đương nhiên là phát giận.

“Tôi chưa nói gì hết, ngài vừa rồi cũng nghe thấy nó nói mà, là nó gạt tôi đi gửi hồ sơ lung tung đó chứ.” Quân Tư Vũ giải thích.

“Vậy sao anh phải lén lút giấu hồ sơ xin việc dưới gầm giường ? Thật ra là anh có ý định đi xin việc, thấy có nơi nào tốt là chuyển sang ‘ăn máh khác’ phải không ?” Liêu Thần nói.

“Đâu có, Liêu tổng ngài có ơn lớn với tôi như vậy, làm sao tôi bỏ ngài được.” Ác ma đại nhân bắt đầu xuống giọng nịnh nọt.

“Giỏi lắm ! Đường đường là Vũ Uyên đại công tước mà lại bắt chước đám phàm nhân nói ra mấy lời nịnh hót như vậy ! Vũ Uyên, giờ thì ta thấy rõ cái bản chất ‘chân trong dài hơn chân ngoài’ của ngươi rồi ! Mấy ngàn năm qua, đã bao giờ ngươi nói mấy lời nịnh bợ ngọt ngào như vậy với ta đâu !” Ma hoàng bệ hạ oa oa gào lên.

Trong chiếc Chery nhỏ lập tức vang lên tiếng còi vù vù gào thét, ồn ào tới mức Liêu Thần phải cho xe đỗ lại ven đường.

“Đủ rồi !” Ác ma đại nhân đành giương cờ đình chiến, chờ cho Liêu Thần cùng Ma hoàng im lặng rồi mới chậm rãi lên tiếng, “Các người không phải là muốn ra ngoại thành cắm trại sao ? Giờ lại cãi nhau như vậy ? Chỉ là một bộ hồ sơ xin việc thôi mà, đừng có làm mọi người mất hứng chứ ?”

“Như vậy đi, tôi cũng nói thẳng luôn, đúng là tôi cảm thấy tiền lương ở cửa hàng hoa quá ít, vậy nên mới chuẩn bị đi tìm công việc khác ổn định hơn. Nhưng điều đó không có nghĩa là tôi rời bỏ cửa hàng hoa Thần Vũ, dù sao đó cũng là nơi tôi đã góp một phần công sức của mình vào, cho nên cuối tuần tôi vẫn sẽ về phụ việc cho cửa hàng hoa. Mặt khác, tôi sẽ không nhận lương ở cửa hàng hoa nữa, không chỉ có vậy, sau khi kiếm được việc làm, tiền lương hàng tháng tôi sẽ góp vào giúp Liêu tổng trả tiền thuê nhà.”

“Còn ngươi, ngươi trách ta suốt mấy ngàn năm qua không nói được mấy lời ngọt ngào tử tế ? Vậy lát nữa ngươi ngồi ngẫm nghĩ xem, muốn ta nịnh ngươi thế nào thì ghi ra giấy, đợi đến nơi rồi ta đọc cho ngươi nghe, được không ?”

“Tốt, quyết định vậy đi.” Ma hoàng bệ hạ vẫn như mọi lần dễ dàng bị Quân Tư Vũ mua chuộc.

“Cắt.” Liêu Thần không biết vừa rồi mình bị làm sao, khi nghe thấy Quân Tư Vũ nói muốn rời đi, tự dưng cảm thấy kích động lạ lùng. Hiện tại tỉnh táo nghĩ lại thì đúng là bản thân đã phản ứng có chút quá đáng, vậy nên y không định nói thêm gì nữa, chỉ là Sao tự dưng đập nhanh vậy nè ? Tận lực làm cho mình không nghĩ đến nữa, Liêu Thần tiếp tục lái xe, nhưng tâm trí lại trôi đi đâu mất rồi.

.

.

.

“Ngươi rốt cục xin cho ta vào vị trí nào vậy ?” Quân Tư Vũ sau khi bình tĩnh ngồi lại vào xe thì chợt nhớ ra, quay lại hỏi Ma hoàng đang vui đùa vào quyền vờ múa bút thành văn.

“Lao công, thợ trát vôi vữa, nhân viên bán đồ ăn, công nhân cộ WC.” Chiến Long mặt không biểu tình liệt kê ra hết.

“.....” Ác ma đại nhân lại im lặng chăm chú đọc báo.

Hai tiếng sau, xe của bọn họ rốt cục cũng tới được bìa rừng phân cách giữa ngoại ô với thành phố. Sâu trong cánh rừng này là nơi tọa lạc của ngôi trường quý tộc mà Xuyến Xuyến đang theo học. Xét về vị trí thì ngôi trường có phần hơi khép kín, học phí lại cao, Liêu Thần chỉ vì đầu tư cho việc học của Xuyến Xuyến mà đã tiêu tốn không biết bao nhiêu tiền. Lần này bọn họ tới đây, một phần là để thăm Xuyến Xuyến, đồng thời tranh thủ tham dự buổi họp phụ huynh đầu năm do nhà trường tổ chức.

Vì biết trước sẽ có cuộc họp này nên Liêu Thần lúc ra khỏi nhà đã mặc comple chỉnh tề, còn ác ma đại nhân thì lại ra vẻ bề trên nói với Ma hoàng, “Em trai, vào xem thử đi, sau này em sẽ học ở đây a.”

“Bớt nói nhảm đi !” Ma hoàng lấy khuỷu tay huých vào sườn hấn, làu bàu.

Liêu Thần loay hoay tìm chỗ đỗ xe, giữa một rừng Limosine sang trọng, chiếc Chery nhỏ bé bỗng trở nên nổi bật khác thường.

Liêu Xuyến Xuyến đứng đợi ở cổng trường từ lâu, mãi mới thấy anh trai dẫn ác ma đại nhân tới, nhưng sao lần này lại có thêm hai anh đẹp trai nữa theo sau a ? Con bé dụi dụi mắt nhìn kỹ lại một lần, sau đó mừng rỡ quơ tay ríu rít gọi mọi người.

“Liêu Xuyến Xuyến, nhà cậu nghèo thật a. Nhìn cái xe trông như đồng sắt vụn biết chạy vậy đó.” Mấy nữ sinh đứng sau con bé lớn tiếng châm chọc.

“Hừ, thì đã sao ? Nhà tôi nghèo có liên quan gì đến các cậu ?” Liêu Xuyên Xuyên cũng không vừa, mĩa mai đáp trả.

“Không liên quan gì đến chúng tôi, nhưng có kẻ nghèo hèn như vậy đến theo học, học viện này cũng thật mất mặt a.”

“Phải đó, đồ nghèo rớt !” Cả đám nữ sinh bật cười kênh kiệu sau đó ngênh ngang bỏ đi.

”Đồ bà tám chảnh chọe !” Liêu Xuyên Xuyên thầm mắng một tiếng rồi chạy ra đón anh trai. Nếu không phải là học sinh bị nghiêm cấm rời khỏi trường, đến cuối tuần mới cho phép người nhà tới thăm, Liêu Xuyên Xuyên còn nghĩ trường học này so với nhà tù còn giống hơn. Xung quanh đều là rừng núi âm u, có bị nói là nơi khỉ ho cò gáy cũng đúng.

Hết chương 47

48. Chương 48: Ác Ma Đại Nhân Và Con Ghen Đáng Sợ Của Ma Nữ

Ba người Ma giới sau đó phởn phơ đi dạo giữa khuôn viên trường, mà Liêu Thần trước đó đã bị giáo viên của Xuyên Xuyên túm đi, ác ma đại nhân vin vào lí do ‘chúng tôi không phải là phụ huynh của Xuyên Xuyên’ nên được tha bổng, không phải theo Liêu Thần đi dự họp phụ huynh. Hắn cùng Ma hoàng và Chiến Long đi dọc theo hành lang của trường, vừa đi vừa trầm trồ ngắm nghía mấy bài văn tiêu biểu của học sinh, bỗng cả ba phát hiện ra một tờ thông báo được dán cuối hành lang.

[Vì trong nhà có việc đột xuất nên xin nghỉ hai ngày, cần tìm gấp người trực thay, thù lao năm trăm đồng. Ai có nhu cầu xin liên lạc với thầy giáo Trương ở phòng thường trực.]

“Cơ hội kiếm tiền đây rồi !” Ma hoàng và Vũ Uyên không hẹn mà cùng chung ý nghĩ. Hai người đưa mắt liếc nhau một cái, ác ma đại nhân liền bước tới, bóc tờ thông báo xuống rồi kéo nhau đi tìm phòng học số 7 – Phòng thường trực của thầy giáo Trương.

Lúc thầy giáo Trương nhìn thấy ba người thì tỏ vẻ nghi hoặc, “Các anh đâu phải là nhân viên của trường, sao tôi tin tưởng mà thuê các anh được.”

Ác ma đại nhân giải thích, “Tôi vốn là nhận lời đến đây dạy thay một vị giáo viên, nhưng người đó vẫn chưa nói lịch cụ thể. Tôi có thể cho thầy xem CMND của tôi mà. Hơn nữa em gái tôi cũng đang theo học ở đây, không tin thầy cứ thử kiểm tra coi, cô bé tên Liêu Xuyên Xuyên học năm 1 cao trung chính là em gái tôi đó.”

Sau đấy, ác ma đại nhân chìa CMND ra cho thầy Trương xem rồi hai người bắt đầu ngồi tán nhảm, tán từ chuyện nhà ra chuyện chợ, nói đủ thứ trên trời dưới đất khiến cho thầy giáo Trương cao hứng bưng bưng, lập tức móc ra năm trăm đồng đưa cho bọn họ, dặn ba người trực đêm cẩn thận, chỉ cần đứng ngoài cổng canh sao cho không để học sinh trốn ra ngoài là được, sáng hôm sau thầy Trương sẽ quay về sớm.

Dặn dò kỹ lưỡng một hồi xong, thầy Trương vội giao chìa khóa cho Quân Tư Vũ rồi ôm túi hành lý nhảy lên xe đạp điện, phóng thẳng.

“Vũ Uyên, sao ta thấy người kia đáng ngờ thế nào á. Trông có vẻ như không phải trong nhà có việc gấp, mà là có chuyện gì đó không thể nói cho mọi người biết thì đúng hơn.” Ma hoàng ôm tay dựa vào tường, nhìn theo bóng thầy Trương đang khuất dần mà lẩm bẩm nghi hoặc.

“Đúng là trông sắc mặt có chút kì lạ, hơn nữa còn thần nhiên tin tưởng người lạ, đem toàn bộ tiền thù lao ra trả cho người ta trong khi chưa biết người ta làm ăn thế nào, thật đáng nghi mà.” Ác ma đại nhân cười cười, “Chỉ sợ tối nay lại xảy ra mấy chuyện hay ho.”

“Vậy cùng ngồi đợi đi. Chúng ta vừa mới xuống nhân gian đã gặp được mấy chuyện thú vị như vậy, cũng coi như là may mắn ha.” Ma hoàng bệ hạ nở nụ cười nguy hiểm, sau đó chạy một vòng quanh phòng trực ngắm nghía xem xét, “Đêm nay chúng ta phải ngủ ở cái nơi sơ sài này hả ?”

“Ta thấy chỗ này cũng không tệ, có giường chiếu đầy đủ, còn thêm cả TV, điều hòa.” Ác ma đại nhân cầm lấy đèn pin trên mặt bàn, bật thử, thật may là vẫn còn pin.

Ngôi trường quý tộc này có hai cửa chính, cộng thêm mấy phòng trực lớn nhỏ nữa là đủ một tá, cho nên bọn ác ma đại nhân căn bản không nhất thiết phải đi tuần ban đêm, theo lời của thầy Trương thì bọn họ chỉ cần quan sát trông coi cửa ra vào, không cho ai ra ngoài là được. Chính vì cả Ma hoàng lẫn Vũ Uyên đều nhận ra thầy Trương đang giấu diếm chuyện gì đó, cho nên mới bỏ đi vội vàng như vậy.

Có một chuyện bọn họ không hề biết, đó là khi thầy Trương vừa rời khỏi trường học không lâu, đang phóng xe đi trên con đường men theo rìa núi thì gặp tai nạn, nghe đâu là do chiếc xe bỗng dưng gặp trục trặc đâm thẳng vào vách núi.

Mà âm mưu đen tối không tưởng vẫn đang lặng lẽ diễn ra.

“Tức chết đi ! Xuyến Xuyến ! Cái bảng điểm này là sao hả ? Em có biết cô giáo nói gì với anh không ? Thật không còn mặt mũi gì nữa ! Sao điểm thi lại kém thế này ? Lúc bình thường em làm cái gì ? Anh đã nói bao nhiêu lần là phải đặt việc học lên hàng đầu cơ mà ! Sao cứ lơ là đi làm mấy chuyện vớ vẩn như vậy !!! Anh còn nghe cô giáo nói dạo này em hay lên mạng viết truyện, vậy là cả ngày em chỉ biết chúi đầu vào máy vi tính thôi sao ? Anh thấy em bị mấy thứ nhảm nhí trên mạng đó làm cho mù mị rồi !!!” Liêu Thần tay cầm bảng điểm, giận dữ quát mắng Xuyến Xuyến đang cúi đầu khóc thút thít, bộ dạng y lúc này chẳng khác nào mấy tên điên đang lên cơn.

“Từ hôm nay trở đi, cắt toàn bộ tiền tiêu vặt, không cho em dùng tiền đi mua truyện tranh vớ vẩn kia nữa ! Cả mấy thứ tiểu thuyết nhảm nhí trên mạng cũng cắt luôn, không được viết nữa !” Liêu Thần tức giận đem tờ phiếu điểm xé tan tành.

“Nhưng ... nhưng mà còn có rất nhiều bạn chờ xem mà ! Anh hai ác lắm, không chịu hiểu em ! Cũng không thông cảm cho người ta nữa !” Liêu Xuyến Xuyến ôm mặt khóc nức nở.

“Con bé này còn dám cãi lại !!! Chờ đợi cái gì ! Toàn là mấy thứ vô bổ biến người ta thành bại hoại ! Em nhìn lại em xem, không chịu khó học thì sau này có ra đường ăn xin còn không đủ bằng cấp nữa kìa !!!” Liêu Thần vẫn dùng dùng nỗi giận, bắt con bé dẫn về kí túc xá rồi cương quyết tịch thu máy tính làm Xuyến Xuyến khóc đến bù lu bù loa.

Lúc Liêu Thần định bê máy tính ra cửa thì bị Quân Tư Vũ ngăn lại. Ác ma đại nhân khoe chuyện bọn họ vừa kiếm được tiền, vốn là để dỗ cho Liêu Thần bớt giận, nhưng y hiện giờ đang nổi cơn, chẳng mấy để ý đến bọn họ, chỉ nói một câu, “Được, ở lại một đêm cũng tốt, để tôi tranh thủ dạy dỗ con bé này ! Bằng không thể nào cũng đua đòi theo bạn xấu chảnh mắng học hành !”

“Ày, trẻ con mà, mãi chơi quên học, bị điểm kém là chuyện bình thường. Đừng có nóng tính như vậy, lỡ con bé lại càng bị áp lực hơn thì sao ? Hồi còn bé tôi cũng hay bị điểm kém mà.” Ác ma đại nhân an ủi nói.

“Hứ, hồi hấn còn bé a” Ma hoàng ở phía sau bĩu môi.

“Anh biết cái gì, Xuyến Xuyến cũng đâu phải em gái anh mà nói !” Liêu Thần theo hấn tới phòng thường trực, bắt đầu đóng vai phụ huynh đau khổ, kể lể, “Nó là đứa em gái duy nhất của tôi, để đổi lấy hạnh phúc cho nó, dù có phải hi sinh hết tất cả tôi cũng bằng lòng, vậy mà anh xem nó báo đáp tôi thế nào đấy ! Lên lớp cũng không chịu chuyên tâm học hành, chỉ lo đàn đúm với đám bạn ham chơi, còn đua đòi viết tiểu thuyết trên mạng ! Ai, sao nó không chịu hiểu cho nỗi khổ của anh nó mà chú tâm vào học tập chứ !”

Liêu Thần bày ra bộ dạng đau đớn, chỉ còn thiếu nước đầm ngực dậm chân nữa mà thôi.

“Ta hiểu nỗi lòng của anh mà ! Vất vả nuôi nó lớn lên, dạy nó đủ điều, kết quả là nó phui một cái sạch trơn à !” Ma hoàng bệ hạ bỗng thấy đồng cảm sâu sắc.

Ác ma đại nhân trừng mắt liếc hai người rồi nhanh tay lẹ chân rút lấy cái laptop trong lòng Liêu Thần, giấu biến xuống dưới gầm bàn.

Lát sau, Liêu Thần gọi điện cho Liêu Xuyến Xuyến, bảo con bé xuống phòng trực. Con bé vừa đi vừa khóc, theo anh trai vào trong phòng nghe giảng đạo. Suốt hai tiếng đồng hồ, Liêu Thần nói đủ thứ về cuộc sống

thường ngày, khổ đại thù sâu rồi lại đến lý tưởng tương lai. Trong khi đó, ác ma đại nhân tranh thủ ôm laptop ngồi trên giường hí hửng vào mạng.

“Vũ Uyên, ta cũng muốn chơi, cho ta chơi với !” Ma hoàng bệ hạ kéo ghế ngồi xuống bên cạnh ác ma đại nhân, háo hức nín áo hần cầu xin.

“Ngồi bên cạnh xem là được rồi.” Ác ma đại nhân keo kiệt không chịu nhường, ngồi ôm lấy cái máy tính của Xuyên Xuyên, còn mò vào ổ cứng lục lọi, chợt thấy một thư mục chứa mấy file văn bản văn học của trang web Jinjiang, hơn nữa hình như còn có một file do chính Xuyên Xuyên viết ra, đề tên [Đô thành tuyệt vọng]. Ác ma đại nhân tò mò mở ra thì đọc được phần tóm tắt văn vẻ khiến hần suýt học máu.

[Anh, đến từ Ma giới hắc ám, lại đem lòng yêu cậu thanh niên nhân loại.

Cậu, chàng trai trẻ với số phận éo le nhưng vẫn không ngừng đấu tranh chống lại vận mệnh.

Hai con người với hai tâm hồn tưởng như không hề có điểm tương đồng, số phận đã đưa họ đến với nhau, và ngay tại thành phố của sự tuyệt vọng này, họ đã cùng nhau viết nên một câu chuyện tình buồn khiến cho người ta không khỏi rơi lệ trước tình yêu thuần khiết mà đầy đau khổ ...

Nhân vật chính : Quân Tư Vũ (Vũ Uyên), Liêu Thần.]

“A a ! Cái con bé này ! Chẳng lẽ nó không biết đổi tên nhân vật à ? Đem cả tên họ người ta viết lên như vậy ! Lỡ có tên nào trên Thiên giới hay Ma giới đọc được thì ta còn biết giấu mặt vào đâu đây ?” Ác ma đại nhân đột nhiên bạo phát, nhảy dựng dậy quát ầm lên.

Ma hoàng bệ hạ duy trì vẻ mặt (o) hơn một phút, sau đó mới sững sờ hỏi.

“Vũ Uyên hần vừa lên cơn à ? Ta không nghe lầm đấy chứ ? Hần còn nói là không biết giấu mặt vào đâu nữa kìa !”

“Đúng vậy, thưa bệ hạ.” Chiến Long vẫn giữ vẻ mặt lạnh như tiền, gật đầu phụ họa theo.

“Hừ.” Ác ma đại nhân lập tức đeo lên nụ cười ưu nhã, “Các người nghe nhầm thôi.”

“Vũ Uyên, thật ra người rất sợ người khác biết được chuyện tình của mình ở Nhân giới phải không ? Như ta đây chỉ tưởng tượng ra thôi cũng đã muốn bầu chọn nó là chuyện đáng cười nhất trong tam giới rồi ! Ai mà ngờ được Vũ Uyên đại nhân dưới nhân gian lại làm ra mấy chuyện xấu xa như vậy chứ.” Ma hoàng mỉm cười âm hiểm.

“Đâu có đâu có, so với chuyện Ma hoàng bệ hạ mặc đồ con gái thì có thấm thía vào đâu.” Ác ma đại nhân lại chẳng tỏ vẻ lo lắng chút nào, thản nhiên ‘phản pháo’, “Bệ hạ vì thương cấp dưới mà chịu đi chạy việc cho người ta, rồi lại giả trang con gái đi lừa đảo con nhà lành, chuyện như vậy mới là đáng nói chứ ?”

“Vũ Uyên, người thật là giỏi hoạt mà. Người cho rằng đem mấy chuyện đó ra cũng có thể dọa ta được sao ?” Ma hoàng thấp giọng uy hiếp.

“Ta chỉ muốn cùng Ma hoàng bệ hạ hưởng thụ vui thú ở nhân gian thôi mà, đem mấy chuyện nhỏ nhặt như danh dự mặt mũi này nọ ra chấp nhất làm gì. Trên đời này còn nhiều trò thú vị chúng ta không thể bỏ qua, vậy nên, bệ hạ của ta, ngài cứ chuyên tâm mà hưởng thụ khoái lạc dưới nhân gian, còn về phần ân oán giữa hai chúng ta tạm gác sang một bên, đừng bận tâm nữa được không ?” Ác ma đại nhân lại định vòng vo đánh trống lảng.

“Được rồi, Vũ Uyên, người lúc nào cũng giỏi diễn kịch như vậy đó.” Ma hoàng nhếch miệng cười, “Bây giờ người nạp QQ tệ cho ta đi !!!! Ta muốn Q tệ ! Q tệ cơ !”

“Người được lắm.” Ác ma đại nhân xoay nghiêng người, che kín hết màn hình vi tính.

Cùng lúc đó, tại Âm Nguyệt thành của Ma giới, công chúa hắc ám – người vẫn được coi là nhân tình của Ma hoàng – ‘nữ thần ám nguyệt’ Lukyl Diana đang dùng những ngón tay trắng nõn thon dài hung hăng bóp vỡ ly rượu trên tay, bởi vì nàng vừa nghe được ‘tin dữ’ do tai mắt theo dõi Ma hoàng từ dưới nhân gian truyền về — sau khi dùng thuật nghe lén tối cao có thể kết luận, Ma hoàng ở Nhân giới đã đem lòng yêu

cô gái nào đó tên là ‘Colbie’, mà tin này, dù là đối với Ma giới hay đối với ám nguyệt công chúa, đều là sự sỉ nhục lớn nhất !

Nhất định phải xuống Nhân gian dạy cho ả Colbie gì đó một trận mới được !

Lukyl chống tay, từ trên ám tinh bảo tọa đứng dậy. Theo động tác của nàng, những cánh hoa hồng đen từ bộ trường bào tử vân khê rơi xuống, phủ kín bước chân nàng. Đây chính là một trong những bảo vật quý hiếm nhất Ma giới – ám hoa trường bào. Không những thế, chiếc áo choàng xinh đẹp này còn là vũ khí đánh ghen lợi hại mà nàng định dùng để đối phó với ả tình địch nhân loại yếu đuối —— ‘Colbie’ !

Tên của ả kia nhất định phải được khắc thật sâu trong tâm hồn đầy thương tổn của nàng, là mục tiêu trả thù lớn nhất của đời nàng, mà mối hận này chỉ có máu tươi mới có thể gột sạch. Thân là đệ nhất mỹ nữ nơi Ma giới, nàng muốn nhìn xem ả nhân loại hèn mọn kia có điểm nào quyến rũ mà lại khiến cho Ma hoàng vĩ đại mê mẩn đến quên đường về.

.
. .
. .

Nhưng mà ...

.
. .
. .

‘Colbie’ kia chính là đơn vị tiền tệ trên QQ ...

.
. .
. .

Lại thêm một chuyện đáng sợ nữa sắp xảy ra ...

Hết chương 48

49. Chương 49: Ác Ma Đại Nhân Và Khu Vườn Đêm Kinh Hồn

Đêm đã khuya.

Trong phòng trực bé xíu có bốn người đang chen chúc. Chiến Long nằm dài ra mặt bàn chợp mắt. Ác ma đại nhân vừa ngâm chân vừa xem TV, trên tay còn bưng tô mì tôm nóng hổi. Ma hoàng ôm lấy cái vi tính hí hoáy chơi game. Còn Liêu Thần thì nằm lẩn qua lẩn lại trên giường không ngủ được.

Tất cả đều yên tĩnh.

Đồng hồ trên tường mới điểm tám giờ, bầu trời bên ngoài đã là một mảnh đen kịt. Từ xa nhìn vào chỉ thấy ánh đèn hắt hiu từ trong phòng trực phát ra, tựa như ốc đảo nhỏ lẻ loi giữa đại dương đêm tối.

Trong màn đêm yên tĩnh đó, chỉ một bước chân nhỏ cũng trở nên rõ ràng khác thường. Chiến Long lập tức mở to mắt, cảnh giác nói, “Có người đang đến đây.”

Hắn vốn là võ tướng, tai thính hơn người, rất nhanh đã phát hiện ra tiếng động từ xa truyền tới.

Quả nhiên, Chiến Long vừa dứt lời không lâu, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa. Ác ma đại nhân đưa mắt bảo Chiến Long đi mở cửa, vì hắn còn đang bận ngâm chân và ăn mì, không tiện bước ra.

Chiến Long ra mở cửa thì thấy khách đến là một nhóm hai ba nữ sinh đang nơm nớp lo sợ, nhỏ giọng thổ thê, “Thầy ơi, tầng 5 kí túc xá nữ bị hỏng công tắc điện hay sao ấy, cả tầng đều bị cúp điện mất rồi. Thầy đi sửa giúp tụi em được không ?”

Chiến Long chỉ ậm ờ, “Chờ một chút.”, sau đó chạy vào báo lại với ác ma đại nhân.

“Ai, thật là phiền phức.” Ác ma đại nhân quay sang nhìn Liêu Thần, Liêu Thần thờ ơ ngoảnh mặt đi. Lại nhìn sang Ma hoàng, thấy ai kia vẫn đang dán mắt vào màn hình đến không biết trời đất gì nữa, ác ma đại nhân thở dài, xem ra người phải đi sửa công tắc điện ngoài hần ra thì chẳng còn ai khác.

“Đi giúp người ta đi, Vũ Uyên.” Ma hoàng lên tiếng cổ vũ.

Ác ma đại nhân đành vớ lấy cái khăn lau qua loa cho khô nước rồi bước xuống giường, xỏ chân vào đôi dép bông đi trong nhà —— Hồi trước, để tiết kiệm tiền, Liêu Thần đã vác về hai đôi dép bông hình kungfu panda này từ quán bán dép ven đường. Ác ma đại nhân sau đó cũng chẳng so đo lời nào, thản nhiên xỏ dép đi qua đi lại, dù sao bây giờ cũng là buổi tối, có ai dòm xuống chân mình đâu mà lo.

Hần một bên vừa khoác áo vừa hỏi Liêu Thần, “Liêu tổng, chúng ta cùng đi ?”

“Một mình anh đi là được rồi.” Đầu cần nữa đêm rét lạnh lòi người ta ra khỏi chăn làm gì chứ.

“Liêu tổng, Xuyên Xuyên không phải là cũng đang ở tầng 5 đó sao, vừa rồi ngài mắng nó dữ như vậy, không muốn qua xem con bé thể nào à ? Đi thôi !” Quân Tư Vũ nhất quyết thực thi triết lý ‘chết chùm còn hơn sống lẻ’. Liêu Thần bị hần lôi kéo một hồi cũng đành bỏ xuống giường, xỏ chân vào đôi dép bông giống y hệt, lập cập theo hần bước ra ngoài.

Mấy nữ sinh đứng chờ ở cửa, thấy Quân Tư Vũ ôm hòm đồ điện đi ra liền lú rú bước theo. Cả đám người đi xuyên qua lối vòng quanh vườn trường cho đến khi đám nữ sinh kia đột nhiên dừng bước bên mấy bồn hoa rậm rạp.

“Làm sao vậy ?” Liêu Thần khó hiểu hỏi bọn họ.

“Hồi đám người ngoài dơ bẩn, hãy nhận lấy sự trừng phạt của thần thánh đi !” Đám nữ sinh nở nụ cười âm trầm, nói xong rồi lùi về sau mấy bước. Mà ngay lúc đó, từ trong bụi cây lại thêm năm, sáu nam sinh nữa bước ra, trong tay lăm lăm gậy gộc dao kéo, vây lấy Quân Tư Vũ và Liêu Thần.

“Các người làm cái gì vậy ! Ăn cướp à !” Liêu Thần sợ hãi kêu to.

“Cướp sao ? Hừ, chúng ta chỉ muốn quét sạch lũ ruồi bọ dơ bẩn các người ra khỏi đây thôi.” Một nữ sinh ôm tay cười lạnh, “Từ hôm nay trở đi, khu vườn này sẽ thuộc về giáo chủ ! Bất cứ kẻ nào không theo giáo chủ đều phải loại trừ !”

Câu nói của con bé giống như mệnh lệnh, khiến cho đám nam sinh đang hau háu nhìn hai người lại càng trở nên điên cuồng kích thích hơn, xông vào ra tay với Liêu Thần và Quân Tư Vũ !

Thì ra từ nửa năm trước, người được mệnh danh là thiên tài tội phạm – cô giáo Chu đã trốn khỏi khu xóm trọ, trà trộn vào trường học, bí mật xây dựng tà giáo cho riêng mình. Ắ còn lợi dụng học sinh trong trường để phát triển thế lực, biến họ thành tín đồ tận tâm phục vụ cho mình. Trong kế hoạch của ả, đêm nay chính là đêm ‘đại thanh trừng’ —— đem toàn bộ giáo viên và học sinh – những người không chịu gia nhập vào giáo phái, gom lại một chỗ rồi giết sạch, sau đó dàn dựng sự cố hỏa hoạn, thiêu xác phi tang, từ đó trở đi ả có thể đem thế lực của mình vươn xa hơn nữa. Mà thầy Trương chính là nạn nhân xấu số đầu tiên, vì vô tình biết được kế hoạch đáng sợ của cô giáo Chu, ông ta đã lập tức tìm đường chạy trốn, cứ nghĩ rằng mình nhanh chân sẽ thoát được, ai ngờ lại tự đưa đầu vào làm vật tế.

Đêm hôm đó, các tín đồ của cô giáo Chu đồng loạt phát hiệu ‘thanh trừng’. Một lần sóng những học sinh điên cuồng trong phút chốc trở thành hung thủ giết người, suốt đêm lùng sục khắp vườn trường tìm diệt những học sinh vô tội !

Lúc này, Ma hoàng vẫn còn mê mẩn với mấy trò chơi trên vi tính hiển nhiên không biết đến tình hình nghiêm trọng ngoài kia. Khi y đang chơi đến cao hứng, đột nhiên bị tiếng gõ cửa dồn dập vang lên làm cụt

hết cảm xúc.

“Ai đó ?” Ma hoàng còn chưa kịp hỏi xong, một đám nam sinh đã đập cửa xông vào, tay cầm dao gọt trái cây sáng loáng vung lên, liên tiếp đâm về phía Ma hoàng và Chiến Long !

Nhưng khi lưỡi dao sắc lẹm kia còn chưa kịp chạm đến trên người bọn họ, một lưỡi đao cực lớn quét qua khiến cho đám nam sinh giật mình kinh sợ.

Chiến Long cầm đao trong tay, lạnh lùng nói, “Đám ngu xuẩn ! Chỉ bằng các người mà cũng đòi đánh lên bề hạ sao ?”

Dứt lời bèn vung đao lên — một trận cuồng phong từ đâu nổi dậy, đem cả đám nam sinh lẫn bức tường đằng sau bọn họ thổi văng đi một quãng xa.

“Đáng chết, Chiến Long, người chém đứt luôn cả đường truyền internet của ta rồi.” Ma hoàng mất hứng gào lên, nhìn phòng trực bây giờ ngổn ngang như bãi chiến trường, giận dữ nói, “Đồ của nhân gian thật kém chất lượng mà.”

.
. .
.

Cũng lúc đó, ác ma đại nhân tay nắm chân đá, so với hình tượng học sinh lưu manh điển hình lúc đánh nhau còn giống hơn. Liêu Thần đứng một bên há hốc nhìn, đến khi hắn đánh cho cả đám nằm rạp, y mới sực tỉnh, “Chết rồi, Xuyên Xuyên đang gặp nguy ! Chúng ta phải mau đi cứu nó !”

Mấy nữ sinh đứng ở đằng xa chứng kiến, không ngờ tên thợ điện này lại lợi hại đến vậy, cả đám ôm nhau gào thét chói lói. Quân Tư Vũ và Liêu Thần cũng không rảnh đuổi theo bọn họ mà học tốc chạy lên tầng 5 ký túc xá nữ. Lúc cả hai chạy đến nơi lại nghe thấy tiếng la hét và tiếng đồ đạc đổ vỡ làm cho Liêu Thần lo lắng đến không thở nổi.

“Xuyên Xuyên !” Y gấp gáp gọi to.

“Đừng sợ ! Bình tĩnh lại một chút, đi theo sau tôi này.” Ác ma đại nhân cầm cây gậy vừa rồi giật được của đám nam sinh, dừng cảm bước dọc theo hành lang tầng 5. Cả ký túc xá bây giờ cũng là một mảnh hỗn loạn chẳng khác nào vườn trường dưới kia, thậm chí có nơi còn có ánh lửa bắt cháy, xem ra tà giáo này nhất định phải phá sạch mọi thứ mới chịu dừng.

Lúc cầu dao điện ở tầng 5 bị phá, rất nhiều học sinh từ đâu kéo tới, phá cửa xông vào phòng, đập vỡ đồ đạc rồi hành hung người khác. Liêu Xuyên Xuyên nằm trong phòng không biết có chuyện gì xảy ra, chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết từ dưới vọng lên, nó liền bừng tỉnh đánh thức mấy cô bạn cùng phòng, phát hiện ra điện đã bị cúp, trong khi tiếng la hét càng lúc càng nhiều, mấy đứa đành sợ hãi ôm nhau trốn biệt trong phòng, không dám ra ngoài.

Không lâu sau, tiếng đập cửa rầm rầm vang lên, cộng thêm tiếng người ẩu đả, đồ vỡ, mấy đứa sợ quá phải đem bàn ghế trong phòng ra chèn trước cửa rồi nhìn nhau run rẩy không dám khóc.

Ngay trong thời khắc kinh hoàng đó, Liêu Xuyên Xuyên chợt nghe thấy thanh âm quen thuộc — Liêu Thần ở bên ngoài gọi to, ‘Xuyên xuyên ! Mở cửa ra ! Bọn anh tới cứu em đây !’

Xuyên Xuyên mừng rỡ kêu lên, “Mau mở cửa ! Là anh trai tớ tới cứu bọn mình !”

Cánh cửa vừa hé ra, Liêu Thần và Quân Tư Vũ vội chen vào trong. Liêu Thần vừa thở lấy hơi vừa nói với bốn nữ sinh đã bị dọa đến hồn xiêu phách lạc, “Mau khóa cửa lại ! Đám học sinh ngoài kia điên rồi ! Gặp người liền giết !”

“Oa a a a !” Mấy con bé sợ hãi khóc thét lên, Quân Tư Vũ vội dỗ, “Mấy đứa bình tĩnh lại, đừng khóc. Có ai biết rốt cục là đã xảy ra chuyện gì không ? Sao đám người ngoài kia lại tự xưng là giáo đồ của giáo phái nào đó vậy ?”

“Là ... là trong trường học gần đây xuất hiện hội nhóm gì đó ... họ nói là giáo phái của nữ thần chuyển kiếp ... Mấy hôm trước còn có người rủ bọn em nhập nhóm ...nhưng bọn em không đồng ý Là bọn họ đó !” Một nữ sinh đeo kính lấp bắp kể lại.

“Mấy đứa không cần sợ, giờ anh ra ngoài gọi người đến giúp, lát nữa khi nào anh gọi thì mấy đứa mới được mở cửa, rõ chưa ?” Quân Tư Vũ bình tĩnh nói, “Liêu tổng, ngài cũng ở lại cùng bọn trẻ đi.”

“Đừng đi ! Bên ngoài nguy hiểm như vậy !” Liêu Thần bắt lấy cánh tay hắn giữ lại, “Anh đừng ra ngoài đó ! Chúng ta ở trong này gọi điện cầu cứu là được !”

“Vô ích ! Xung quanh trường này không biết làm sao, toàn bộ sóng điện đều mất tín hiệu rồi ! Không gọi ra ngoài được đâu !” Liêu Xuyên Xuyên nói, “Anh hai, anh mau để cho anh Quân đi đi !”

“Làm sao anh có thể để Quân Tư Vũ đi vào chỗ chết được !” Liêu Thần lớn tiếng quát lại con bé, “Anh ấy vì cứu em nên mới tới đây đó !”

“Đừng lo cho tôi, Liêu tổng, ngài nhất định phải tin rằng tôi sẽ cứu được mọi người ra mà.” Quân Tư Vũ mỉm cười rộng lượng đẩy Liêu Thần ra, rồi ngay lập tức hé cửa lách mình ra ngoài. Liêu Thần muốn chạy theo kéo hắn trở về thì Quân Tư Vũ đã khóa trái cửa lại.

“Quân Tư Vũ ! Quân Tư Vũ !” Liêu Thần gấp gấp gọi hai tiếng, nhưng không có ai trả lời.

Ác ma đại nhân bắt đầu từ tầng 5 chạy qua chạy lại một vòng, tới tầng nào liền quét sạch đám học sinh hung hãn ở tầng đó. Mà lúc này, Ma hoàng cùng Chiến Long ở dưới vườn trường cũng đã nháo một trận toí bời, mấy tiếng nổ vỡ liên tiếp nổ ra.

30' sau, hành động khủng bố của đám học sinh kia bị ba người Ma giới dẹp sạch. Mấy phần tử khủng bố bị Chiến Long trói lại thành một chùm, ném ra giữa sân trường, nhưng duy nhất có ‘giáo chủ’ của bọn họ – cô giáo Chu lại không biết đã trốn đi đường nào.

Đang lúc ba người ác ma đại nhân ở sân trường canh giữ đám học sinh kia, chợt nghe thấy tiếng cô giáo Chu vang lên qua loa phát thanh của trường, “Thật không ngờ kẻ hặc mà ta tỉ mỉ sắp đặt lại bị phá hỏng một cách ngớ ngẩn như vậy. Ta cũng tò mò không biết các người là hình cảnh quốc tế hay mật vụ nằm vùng ? Hừ hừ, nhưng mà không sao cả, cho dù bọn ‘cớm’ các người có biết được kế hặc của ta đi chăng nữa cũng đừng hòng bắt được ta. Bởi vì trong vài phút nữa thôi, các người, còn cả ngôi trường này nữa, sẽ cùng đất tay nhau lên Thiên đường. Lại nói, có thể gài người vào đến tận đây, ta không thể không có lời khen cho cảnh sát hình sự các người rồi.”

Thì ra cô giáo Chu vẫn không biết vừa rồi xảy ra chuyện gì, chỉ thấy kế hoạch bạo động của mình bỗng chốc bị mấy người từ đâu chui ra làm hỏng bét. Nhưng cho dù mọi việc đều đổ bể ngoài dự đoán, ả vẫn còn biện pháp đối phó khác, một khi có sự cố sẽ lập tức biến cả ngôi trường này thành tro bụi !

Hết chương 49

50. Chương 50: Ác Ma Đại Nhân Và Chuyến Phiêu Lưu Trường Học

Tại học viện quý tộc hẻo lánh, cô giáo Chu không biết từ khi nào đã giấu một số lượng lớn bom hẹn giờ cực mạnh, chỉ cần ả bấm nút kích hoạt, toàn bộ ngôi trường sẽ bị thổi bay, chôn vùi mọi chứng cứ. Còn ả sau khi để lại lời nhắn trên loa phát thanh của trường đã bí mật lái xe trốn khỏi vườn trường bằng lối cửa sau. ả phải đi tìm căn cứ mới để xây dựng một quốc gia lý tưởng cho riêng mình, bởi vì ả tin rằng bằng trí tuệ trời cho đó, đến một ngày, toàn bộ con người trên thế giới này sẽ phải tôn sùng ả như một vị thánh sống.

“Đáng kiếp, một lũ ngu xuẩn.” Cô giáo Chu nhìn cảnh ngôi trường đang càng lúc càng xa thông qua kính chiếu hậu, khóe môi đỏ chót màu son kẻ câu lên thành nụ cười tàn nhẫn. ả xoa tóc, tháo đôi kính thường

ngày vẫn đeo để nguy trang xuống, lập tức biến thành một con người hoàn toàn khác hẳn. Không biết ả ta định bày ra âm mưu gì hay định dùng bộ mặt như thế nào để hiện diện trước công chúng nữa đây.

Cô giáo Chu vừa lái xe vừa mở hộp đồ trang điểm cá nhân ra, bên trong có một cái nút nhỏ, ả hã hê bấm nút rồi quăng hộp sang một bên, với tay lấy tờ danh thiếp đang kẹp ở kính chắn gió.

“Nhà hàng cao cấp Mộng Tuyền, ha ha, xem ra chỗ đó cũng không tệ.” Ả lăm lăm tính toán.

Lúc cô giáo Chu lái xe trốn khỏi trường không lâu, lời thông báo trên loa phát thanh vừa dứt được vài phút, đám người ác ma đại nhân ở lại chợt nghe thấy tiếng nổ lớn từ bốn phía vang lên, tia lửa hừng hực lóe sáng cả một góc trời. Tro bụi từng lớp lại từng lớp như muốn chôn vùi ngôi trường vào trong biển lửa. Mắt thấy toàn bộ học sinh cùng ngôi trường không thể chống cự qua được kiếp nạn này, ác ma đại nhân đành thở dài vung tay một cái !

Một loạt tiếng nổ thi nhau vang rền, tro bụi khói lửa mờ mịt vây trọn lấy cả khu rừng, vậy mà ngôi trường vẫn sừng sững hiên ngang, không hề có lấy một hư tổn !

“Vũ Uyên, đây đúng là chuyện hoang đường nhất mà ta từng gặp đấy.” Ma hoàng bệ hạ ngẩng đầu nhìn bầu trời sao phía trên, chậm rãi nói. Đúng vậy, y đã từng ngắm nhìn những chòm sao lấp lánh kia không biết bao nhiêu lần từ ban công cung điện của Ma giới. Còn hiện tại, vị trí chính xác nơi bọn họ đang đứng là khu vực núi cao phía tây Ma giới – vùng đất vừa hoang sơ lại vừa phức tạp, cách hoàng thành hơn mười vạn dặm.

Mà ở nơi hoang vu này lại có một ngôi trường vừa mới xuất hiện bên vách núi đồ sộ hiểm trở. Lúc này, trong màn bom rơi đạn lạc nguy hiểm, ác ma đại nhân đã dùng ma lực vô thượng của mình ‘búng’ nguyên cả ngôi trường đến Ma giới lánh nạn. Ngôi trường đã thoát khỏi nguy cơ bị vùi dập trong gang tấc, toàn bộ giáo viên cùng học sinh trong trường cũng vì màn dịch chuyển không gian kịch liệt này mà hôn mê hết loạt. Đây đúng là phiên bản ‘phiêu lưu trường học’ sống sờ sờ ra đó.

“Chờ dưới kia nổ hết rồi lại về.” Ác ma đại nhân nói.

“Nhưng mà, chúng ta bỗng dưng xuất hiện ở nơi này sẽ gây ra khí tức áp lực khiến cho tinh tượng ở Ma giới nảy sinh biến hóa. Rồi sau đó đám quý tộc nhân rồi kia sẽ căn cứ theo tinh tượng mà tìm ra vị trí của chúng ta. Ta không muốn bị phát hiện ra sớm như vậy đâu.” Ma hoàng phụng phịu.

“Tinh tượng à” Ác ma đại nhân ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm mĩ lệ sáng chói — Không biết từ lúc nào, trên bầu trời bỗng xuất hiện một ngôi sao lam sắc khiến cho mọi ngôi sao khác đều bị ánh sáng của nó làm cho lu mờ. Ngôi sao này có tên là ‘Thương Quỷ’, đại diện cho đấng ma vật chí tôn thượng thừa của Ma giới. Theo truyền thuyết kể lại, ‘Thương Quỷ’ là điềm báo tốt lành, sự xuất hiện của nó sẽ bảo hộ cho Ma giới đời đời bình yên. Nhưng suốt 50 năm qua, ‘Thương Quỷ’ vẫn chưa từng một lần xuất hiện trên bầu trời Ma giới.

“Chỉ một lát nữa thôi, cho dù là những người ngưỡng mộ người hay ghen ghét người sẽ thi nhau kéo tới. Đến lúc đó, người đối phó với bọn họ đến thời gian để thở còn không đủ. Mà người cho rằng bọn họ sẽ bỏ qua cho đám nhân loại trong kia sao ?” Ma hoàng bệ hạ lạnh lùng cười rộ lên.

“Thì cứ để cho bọn họ tới đi.” Ác ma đại nhân cũng bắt đầu biến hóa. Mái tóc đen bỗng dài ra như bóng đêm phủ xuống, sau lưng hắn xuất hiện đôi cánh đen cực lớn, ma khí cũng dần ngưng tụ lại xung quanh. Giờ phút này, hắn không còn là tên cà lơ phất phơ Quân Tư Vũ như ở dưới trần gian nữa, mà là đại ác ma khủng bố nhất Ma giới – Vũ Uyên đại công tước.

Hắn nhón chân bay lên đỉnh núi cao nhất, đôi cánh sau lưng khẽ phất một cái, hướng gió giống như lập tức đổi chiều. Vũ Uyên đã đem ma lực của mình thổi vào trong gió, biến nó thành một trận cuồng phong thét gào, bao phủ lấy cả mấy ngọn núi xung quanh, hình thành kết giới.

Những biến động trên bầu trời đã khiến cả Ma giới kinh hoàng. ‘Thương Quỷ’ xuất hiện, so với Ma nguyệt còn sáng hơn, đám quý tộc Ma giới thi nhau tìm hiểu mà vẫn không đoán ra tâm tư của ‘vị đại nhân kia’ — ‘Vị đại nhân kia’ đã ‘thức tỉnh’, không biết sắp tới lại có sự kiện kinh thiên động địa nào đây ?

Toàn bộ Ma tộc kéo nhau đến trước Thần điện Vực Sâu Vĩnh Hằng, bắt đầu đợt cầu nguyện lớn nhất kể từ 50 năm qua, ý định dùng linh lực của bản thân để liên lạc và nắm bắt ý tứ của ‘vị đại nhân kia’. Dù sao có chuẩn bị trước vẫn tốt hơn.

.
. .

Ở góc phố nào đó phía ngoài biên cảnh Ma giới có bốn cậu thiếu niên Ma tộc cấp thấp đang lang thang. Một người trong số họ bỗng nhìn thấy hiện tượng dị thường trên bầu trời, liền quay sang nói với bạn, “Này, Hưu, nhìn ngôi sao màu xanh trên kia thật là sáng. Hồi mẹ tao còn sống đã từng kể rằng khi ngôi sao màu xanh lam xuất hiện, sẽ có một vị thần vĩ đại đến che chở cho thế giới của chúng ta —— Tao muốn được tận mắt nhìn thấy vị thần kia quá !”

“Kaka, mây ngậy thơ quá đáng rồi đó. Đám Ma vật tạp chủng như tội mình đến mặt của mấy vị quý tộc kia còn không được thấy, nói gì đến thần thánh vĩ đại này nọ ? Đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa ! Mây xem, có khi mình tranh thủ lúc vị thần kia bố thí ma lực cho dân chúng thì mình bon chen hấp thụ nhiều một chút, biết đâu còn có thể mạnh lên a ! Cơ hội tốt như vậy không phải dễ gặp đâu !” Cậu bạn tên Hưu dang hai tay nhìn bầu trời, con mắt thứ ba trên trán khê mở như muốn hứng trọn lấy ánh sáng lam sắc từ vì tinh tú trên cao.

“Hưu, trông ngôi sao kia cứ lấp lờ như vậy, có khi nào nó đang muốn nói cho chúng ta biết vị trí của vị thần kia không ? Tao muốn đi gặp thần, muốn được tận mắt nhìn thấy vị anh hùng vĩ đại của Ma giới ! Nếu được nhìn thoáng qua thì dù có phải chết tao cũng cam lòng !” Cậu thiếu niên tên Kaka hạ giọng quyết tâm, trong mắt ánh lên sự tin tưởng tuyệt đối, bỏ lại cậu bạn đang mãi mê hấp thụ ma lực, một mình chạy về hướng ‘Thương Quỷ’ đang chiếu rọi.

“Bao lâu nữa chúng ta mới có thể chuyển trường học về chỗ cũ ?” Ma hoàng nôn nóng ngồi chồm hổm trước cửa lớn trường học, nhìn ác ma đại nhân đang lằng xằng xách ấm nước sôi chạy về.

Ác ma đại nhân khoanh chân ngồi bệt xuống đất, xé gói mì ăn liền cho vào bát, rót nước sôi, nói, “Chờ thêm một ngày nữa đi. Ở dưới đó xung quanh đều là rừng, bây giờ quay về nhất định là rơi vào giữa biển lửa cho coi.”

“Không lẽ cứ để đám người kia nằm ngủ la liệt vậy sao ?” Ma hoàng hỏi.

“Đương nhiên, tuyệt đối không thể để cho bọn họ tỉnh dậy được.” Ác ma đại nhân nhìn chăm chăm vào điện thoại của mình, phát hiện ra màn hình máy tối om.

“Sóng điện ở Ma giới làm di động của ta sập nguồn rồi.” Hắn lăm bằm một câu rồi bắt đầu ngồi đếm nhẩm từ 1 đến 300.

“Người làm gì vậy ?” Ma hoàng khó hiểu hỏi hắn.

“Mì tôm phải đợi đúng năm phút mới ngon.” Ác ma đại nhân tiếp tục đếm.

“Vô liêm sỉ, lên đến Ma giới rồi mà ngươi còn làm ra mấy chuyện mất mặt như vậy !” Ma hoàng bệ hạ thật muốn phát điên, thiếu chút nữa một cước đá bay tô mì ăn liền của ác ma đại nhân.

“Trong phòng trực còn nhiều lắm.” Ác ma đại nhân nói.

Sau đó, Chiến Long và Ma hoàng cũng gia nhập đội ngũ, mỗi người ôm một tô mì ngồi đếm đếm.

Lúc cả ba người đang xì xụp ăn mì, đám quý tộc Ma giới thi nhau cười rống bay, ác quỷ kéo theo chiến thuyền tới vùng núi hoang. Cậu thiếu niên tên Kaka kia cũng nhanh chân bò lên trên một cái phi thuyền, liều chết chịu đựng tốc độ uốn lượn làm người ta muốn ói. Nghe nói chiếc thuyền này chính là phi thuyền dẫn đầu đoàn quân đi nghênh đón Ma thần.

Nhưng khi đoàn người dần tiếp cận được vùng núi kia thì ai nấy đều bị ma lực cùng áp suất gió ép cho thổ huyết mấy lần. Kết giới quá mạnh khiến cho đám quý tộc Ma giới run sợ chùn bước, lui quân tính kế. Sau cùng, tất cả quyết định thu về, chỉ để lại một chiếc bình nhỏ bằng vàng, bên trong đựng một nắm đất của Ma giới coi như là chút quà kỉ niệm của quê hương dành tặng cho Ma thần vĩ đại đi. Còn Kaka lén lút trốn ở lại, mắt thấy đoàn phi thuyền đang kéo nhau rời khỏi vùng núi đá hoang vu, cậu cắn chặt răng, từng bước từng bước tiến về phía bức tường gió lốc trước mặt.

Có lẽ đây chính là trải nghiệm đau đớn nhất trong đời Kaka. Cậu chỉ mới tiếp cận kết giới gió lốc chưa đến vài giây đã bị những luồng gió mãnh liệt như lưỡi dao cứa cho toàn thân đầm máu. Cuối cùng, ma lực thấp kém không thể chống đỡ nổi áp lực của gió, cậu té lăn ra đất, ngất lịm ...

Không biết qua bao lâu sau Kaka mới tỉnh lại. Bên tai vang lên tiếng nói trầm ấm dễ nghe, giống như tia sáng từ trời cao soi xuống dẫn dắt linh hồn cậu, làm cậu có chút mê muội ...

“Ta không nghĩ lại có tên Ma tộc ngu xuẩn nào dám đâm đầu vào kết giới a.” Ngữ khí của người kia cứ bình bình không mang theo một tia cảm xúc, nhưng Kaka lại giống như kẻ chết đuối vớ được cọc, cố gắng đem toàn bộ sức lực nâng hai mí mắt nặng như đeo chì lên để nhìn thấy chủ nhân của thanh âm kia.

Đây chính là ... vị đại nhân cường đại, xinh đẹp, tôn quý, ưu nhã, vô địch trong truyền thuyết đó sao ... Chính người đã cứu ta thoát khỏi kết giới kia Kaka yếu ớt vươn tay, thều thào gọi, “Đại nhân ... Thánh ma đại nhân Van cầu ngài ...”

“Hình tượng của ta không phải để cho đám người cấp thấp các ngươi có tư cách dò xét.” Vũ Uyên đại nhân dùng bàn tay thật lớn che đi hai mắt Kaka, tránh cho cậu nhìn thấy tô mi tôm hắc đang bưng trên tay. Sau đó, hắc dùng thanh âm vô cùng nghiêm túc chậm rãi nói, “Ma vật thấp hèn kia, ta tiếp nhận lòng trung thành của ngươi. Giờ ngươi hãy quay về hoàng thành truyền đạt lời của ta cho mọi người, rằng các quý tộc không cần hoảng loạn, ta thức tỉnh không phải vì dị sự sắp xảy ra. Còn nữa, nói cho bọn họ biết, Ma hoàng hiện tại đang chịu sự bảo hộ che chở của ta, tất cả không cần lo lắng.”

Dứt lời, ác ma đại nhân phất tay, dùng ma lực dịch chuyển không gian, đưa Kaka an toàn quay về đô thị gần nhất, sau đó lại quay sang đánh chén nốt tô mi còn dang dở.

“Đi nhanh đi ! Bằng không lại thêm vài đám nữa kéo tới bây giờ !” Tại khu đất hoang vu khốc liệt, Ma hoàng đã không cần để ý đến mặt mũi mà ‘thoát y’ sạch sẽ, còn chừa lại đúng cái xà lỏn nằm phơi nắng.

Vậy là vị ‘đại nhân vật’ sau khi xuất hiện ở Ma giới gần bảy tiếng đồng hồ đã lại một lần nữa lặn mất tăm, kéo theo ‘Thương Quý’ cũng đột ngột tắt ngúm mà không hề có dấu hiệu báo trước. Nghe nói ‘vị đại nhân kia’ lại ngủ vùi nữa rồi, lần này thức tỉnh chỉ là để lấy hơi ngủ tiếp mà thôi. Sau chuyện đó, duy nhất có một cậu thiếu niên vô danh được Ma thần tin tưởng giao cho trọng trách loan truyền khẩu dụ, mà trong tương lai, cậu bé ấy cũng trở thành một trong những vị anh hùng kiệt xuất làm rạng danh Ma giới.

[Đô thị nhật báo] ————— Một ngôi trường quý tộc nằm giữa rừng sâu bỗng dưng phát nổ, toàn bộ giáo viên cùng học sinh trong trường may mắn thoát chết !

[Trung Hoa thời báo] ————— Tai họa ngấm của học sinh trường quý tộc ?! Tà giáo đã len lỏi vào trường học ?

[xxxx báo] ————— Hồi chuông cảnh tỉnh về sự phát triển tâm sinh lý của thanh thiếu niên hiện nay ! Toàn cảnh huyết án nghiêm trọng trong sân trường !

.....

Tóm lại, trường học của Xuyên Xuyên sau đó đã trở thành điểm nóng thu hút sự chú ý của cả nước, mà con bé cũng bị Liêu Thần xin cho thôi học, chuyển đến một ngôi trường khác bình thường hơn. Một nhà ba người lại dắt díu nhau dọn khỏi khu xóm trọ.

Vì vậy, ác ma đại nhân lại tiếp tục vác hồ sơ cả ngày bon bon trên xe đạp điện đi xin việc.

Hết chương 50

51. Chương 51: Ác Ma Đại Nhân Và Buổi Phỏng Vấn Đây Bao Táp

Ác ma đại nhân cười xe đạp điện chở Ma hoàng, y ngồi đằng sau ôm theo một cái túi nhựa, bên trong đựng hồ sơ xin việc của ác ma đại nhân — Tuy rằng trên danh nghĩa nói là Ma hàng đệ hạ đi theo xem ác ma đại nhân phỏng vấn xin việc, kỳ thực là y muốn nhìn thấy cái bản mặt lúng túng như gà mắc tóc của hắn trước mặt người ta hơn. Bởi vì y nghe người ta đồn rằng đám nhà tuyển dụng dưới nhân giới so với ác quỷ còn ác hơn, lần nào cũng dùng đủ mọi phương pháp để ngược đãi ứng viên ... Y thật muốn nhìn thấy Quân Tư Vũ bị đám ác nhân đó lấn qua lấn lại a.

Tiết trời đầu xuân hơi se lạnh, ác ma đại nhân vòng vèo qua mấy con phố, cuối cùng cũng đến được văn phòng tuyển dụng. Quy mô công ty không nhỏ, nghe nói nó là chi nhánh của một tập đoàn đa quốc gia khá nổi tiếng. Điều này làm cho ác ma đại nhân nhớ lại hồi mình vẫn còn ‘đương chức đương quyền’, đời sống nhân viên văn phòng khi đó thật là nhàn rỗi, vậy mà từ khi Liêu Thần xuất hiện, đời hắn cũng theo đó mà tuột dốc không phanh luôn.

Tám giờ sáng, hai người lò dò bước vào đại sảnh của công ty, chỉ thấy bên trong đã có rất nhiều người đứng đợi từ trước. Lúc Ma hoàng cùng ác ma đại nhân đi vào cổng chính thì thấy một người ăn xin đang ngồi trước cổng hành nghề, bên trong chiếc chén mẻ có đầy những tờ tiền mệnh giá lớn — Thì ra đám ứng viên kia sợ rằng lão ăn xin này chính là một trong những nhà tuyển dụng đóng giả để khảo sát xem bọn họ có lòng nhân ái hay không, vậy nên người nào người nấy cũng nhón tay móc ra một đồng tiền lớn bỏ thí cho lão ăn xin kia.

Ác ma đại nhân liếc mắt nhìn lão ăn xin, lão ăn xin cũng đặc ý nhìn lại hắn, gơ chiếc bát mẻ lên, cố ý hướng về phía hắn đòi tiền.

“Ta còn 5 xu nè.” Ma hoàng lột khắp túi trong túi ngoài ra được vài đồng xu lẻ bỏ vào trong chiếc bát cho lão ăn xin. Hừ, trông mong được gì vào kẻ ‘vắt cổ chày ra nước’ như Quân Tư Vũ chứ.

“Ít quá, không cần.” Lão khát cái khinh thường nói, cầm mấy đồng xu ném trả lại bọn họ.

“Xi.” Ác ma đại nhân bất chấp hình tượng nhặt lại mấy đồng xu, bỏ vào túi đựng hồ sơ rồi nghênh ngang bước vào cổng công ty.

Trong đại sảnh, một đám người lớ nhỏ qua lại, trên mặt đều là vẻ khấn trương hồi hộp chờ đến phiên mình vào phỏng vấn. Ác ma đại nhân ngẫu nhiên bốc được số thứ tự 35, không phải chờ quá lâu mới đến lượt, xem ra hắn cũng may mắn đi. Ma hoàng đệ hạ cũng ham vui bốc đại một số, là số 34, ngay trước ác ma đại nhân.

Mòn mỗi ngồi chờ đến tận trưa mới đến lượt Ma hoàng và ác ma đại nhân bọn họ đi vào phỏng vấn. Lúc người ta gọi đến số 34, Ma hoàng đệ hạ hứng khởi bước vào, ác ma đại nhân ngồi lại nghĩ thầm, thế nào tên này cũng bị một võ mất mặt cho coi, vừa vặn đến lượt mình sẽ tranh thủ nhờ vào ‘đư âm’ đó mà gây ấn tượng tốt với ban lãnh đạo.

Nghĩ đến đây, ác ma đại nhân gian xảo bật cười. Mười phút sau, cửa văn phòng bật mở, Ma hoàng lững thững đi ra, ác ma đại nhân liền tỏ vẻ quan tâm, vồ vập hỏi thăm, “Thế nào ? Bọn họ hỏi về cái gì vậy ?”

“Bọn họ hỏi về mấy chuyện quản lý tương quan gì đó, cái gì mà nên quản lý cấp dưới như thế nào, bố trí các ngành chức trách ra sao, cùng với cách điều tiết cấp dưới trong lúc xảy ra phân tranh mâu thuẫn các loại ...” Ma hoàng nói.

“Ra đề hiểm thật, bất quá bọn họ đang muốn tuyển người vào ngành quản lý, hỏi về mấy chuyện đó là điều đương nhiên. May mà tối hôm trước ta đã kịp ngó qua mấy quyển sách nói về quản lý kinh tế.” Ác ma đại nhân còn cả sách tham khảo theo, tranh thủ giở ra ngồi ‘tụng’ lại.

Ma hoàng vỗ vỗ vai ác ma đại nhân, ra vẻ thâm thía nói, “Vũ Uyên à, mấy cái loại kiến thức quản lý này đâu phải học từ sách vở mà ra được. Nó là rút ra từ kinh nghiệm thực tế, người hiểu không ? Ta lãnh đạo

Ma giới bao nhiêu năm nay rồi, về phương diện này chắc chắn là hơn đứt người a. Người quá tự tin vào bản thân mình, cho nên mới không có ai thèm đi theo người đó.”

“Người nói vậy là ý gì ?” Ác ma đại nhân có dự cảm không tốt.

Ma hoàng bệ hạ nhếch mép cười, “Ta được tuyển rồi. Ngày mai bắt đầu đi làm, lương tháng được vạn rưỡi chưa kể tiền thưởng cuối năm.”

Sau đó, Ma hoàng bệ hạ đắc ý đi theo người ta ký hợp đồng, ác ma đại nhân đứng tại chỗ ngó theo bóng lưng y đang khuất dần. Lát sau, hắn đột nhiên đem quyển sách quản lý trong tay xé tan nát, giận dữ đi lấy xe, ra về.

Kết quả là đêm đó Ma hoàng vác về một đồng đồ, mở tiệc ăn mừng. Thấy vẻ mặt ác ma đại nhân cứ chảy dài chảy xị, Liêu Thần đành vỗ vai an ủi hắn, “Không có gì, mấy loại phỏng vấn tuyển dụng này chưa hẳn là đã đánh giá đúng khả năng của người ta. Đừng nản chí, ngày mai tôi đi cùng anh.”

Ngày hôm sau, ác ma đại nhân chở Liêu Thần tiếp tục xông pha vào chiến trường việc làm. Mọi việc cũng lại xảy ra đúng y như hôm qua, Liêu Thần ngẫu nhiên bốc được số thứ tự ngay trước ác ma đại nhân, nhưng y biết ý, đổi số cho ác ma đại nhân vào phỏng vấn trước.

Sau khi mọi người đã hoàn tất lượt phỏng vấn của mình, danh sách trúng tuyển rất nhanh được công bố. Lần này, Liêu Thần dựa vào những tri thức kinh tế phong phú và kinh nghiệm lãnh đạo lâu năm của bản thân nên nghiêm nhiên có tên ngay đầu danh sách, được tuyển vào vị trí giám đốc kế hoạch của công ty, lương một năm lĩnh hơn năm mươi vạn. Y liên tục khích lệ ác ma đại nhân đã mang đến vận may cho mình, còn hứa khi nào lĩnh lương sẽ thuê hắn một căn nhà trọ cao cấp cho mọi người cùng ở.

Ác ma đại nhân rơi vào vực sâu tuyệt vọng, cả ngày ngồi quay mặt vào tường tự kỉ.

Ba ngày sau, ‘tân công nhân viên chức’ Ma hoàng bệ hạ xán lại an ủi ác ma đại nhân, “Vũ Uyên à, thôi bỏ đi, người không thích hợp với cuộc sống dưới nhân gian này đâu. Trước sau gì người cũng phải quay lại Ma giới thôi. Nghe lời ta, trở lại Ma giới đi, may ra còn cứu vãn được một chút hình tượng.”

“Ta không tin mình không thể tìm được việc làm !” Ác ma đại nhân còn đang ăn dở bữa lẩu chúc mừng của Liêu Thần, đột nhiên bạo phát.

“Vậy, để ngày mai ta cùng Vũ Uyên đại nhân đi kiếm việc làm.” Chiến Long bị Ma hoàng ngồi bên cạnh huých tay ra hiệu, vội xung phong nhận việc.

“Ai cần mấy người đi cùng ! Lúc đầu đều là các người chủ động bám dính lấy ta, tranh thủ thời cơ cướp lấy cơ hội của ta ! Rõ ràng là các người cố ý, lợi dụng ta nhận được giấy mời của công ty rồi sau đó phổng tay trên của ta mà !” Ác ma đại nhân cuối cùng cũng nhìn ra âm mưu hiểm ác của mấy người này rồi.

“Ây, ai bảo thua kém người khác, không có năng lực lại đi trách người ta. Bây giờ là thời đại bùng nổ nhân tài rồi, không có năng lực thì khác nào phế nhân.” Liêu Thần nói.

“Cứ chờ đấy, rồi tôi sẽ kiếm được vị trí làm việc còn tốt hơn các người.” Ác ma đại nhân hùng hồn tuyên bố.

“Người ta sẽ không tuyển công nhân đến xí nghiệp để ăn vụng đồ ăn đâu.” Liêu Thần rất muốn nói ra câu này, nhưng cuối cùng vẫn cố nhịn lại. Y vốn không muốn Quân Tư Vũ đi kiếm việc làm mà định bụng sau khi mình vào công ty làm quản lý được một tháng sẽ tìm cơ hội xin cho hắn một chân làm bảo vệ, trông xe gì đó sẽ chắc chắn hơn nhiều.

Vài ngày sau, ác ma đại nhân vẫn không kiếm được việc nào nên hờn. Tiệm hoa cũ trước bị hắn vứt chổng chơ giờ lại thành nơi ‘đóng đồ’ cuối cùng. Ma hoàng và Liêu Thần ban ngày đều phải đi làm, trong tiệm chỉ còn mỗi Chiến Long cả ngày không nói được nửa câu, chỉ biết cầm chổi lau dọn, còn ác ma đại nhân thì nhàm chán ngồi ôm lấy máy tính, vừa trông hàng vừa tranh thủ lên mạng chat chit.

Ác ma đại nhân cho rằng một tên quen an hưởng như Ma hoàng sớm muộn gì cũng bị đuổi việc, vậy mà cứ vài ngày lại nghe thấy y khoe rằng mình được tăng lương, được sếp khen thưởng này nọ. Cái vẻ mặt hớn hở

của y làm ác ma đại nhân càng lúc càng cảm thấy ghen tỵ, cho đến một hôm, sau khi dọn hàng, hấn quay sang nói với Chiến Long, “Ta ra ngoài vui chơi một chút cho thoải mái đầu óc, đêm nay sẽ không về.”

“Cung kính tiến Vũ Uyên đại công tước.” Chiến Long lễ phép cúi người hành lễ với ác ma đại nhân.

Trên không trung, ác ma đại nhân mở rộng đôi cánh, đứng dưới vầng trăng tròn xuống. Thành phố ở nhân gian về đêm thật đẹp, giống như một khu rừng nhỏ tràn ngập ánh sáng, từng đốm lại từng đốm lấp lánh vượt xa ánh trăng nhu hòa. Những con người phía dưới cũng bận rộn với phòng xoáy nhộn nhịp xa hoa của ban đêm, không ai để ý tới trên bầu trời, Ma thần vĩ đại cùng mặt trăng đang dõi theo bọn họ.

Đột nhiên, một mùi hương hoa nồng đậm từ đâu truyền tới, cuốn theo những cánh hoa hồng đen phát phơ dưới ánh sáng bàng bạc của mặt trăng. Những cánh hoa dần dần tụ lại, giữa bầu trời, từng bậc thang bằng hoa dần dần hiện ra, nâng bước mỹ nhân đang chậm rãi ưu nhã bước vào nhân gian.

“Công chúa cao quý, hoan nghênh người đến với Nhân gian dơ bẩn.” Ác ma đại nhân mỉm cười tà mị.

“Có thể được Thánh ma vĩ đại tự mình nghênh đón, ta thật lấy làm vinh hạnh.” Tiếng nói mỹ diệu chậm rãi vang lên từ làn môi đỏ thắm, tựa như tiếng ca tuyệt vời nhất của Ma giới. Diện mạo chủ nhân của thanh âm mê hồn ấy dần dần hiện ra, sóng tóc đen dài uốn lượn, dung nhan quyến rũ mê người — Tuyệt đại ma nữ đột nhiên có nhã hứng tới thăm nhân gian không ai khác chính là vị hôn thê của Ma hoàng đệ hạ – công chúa Lukyl Diana, hoàng hậu tương lai của Ma giới — Mặc dù người trong hoàng tộc thân phận cao quý khi đối mặt với Thánh ma đại công tước không cần thiết phải tỏ ra sợ hãi, lép vế, nhưng thái độ của Lukyl khi nhìn ác ma đại nhân lại có phần kiêu căng, trịnh thượng, như thể trong mắt nàng, Thánh ma cũng chẳng khác Ma vật bình thường là mấy. Loại thái độ ngạo mạn này nếu bày ra ở Ma giới, chắc chắn mười phần là nàng sẽ bị cả Ma giới lên tiếng trách móc.

“Nói cho ta biết, Vũ Uyên đại công tước, tên Ma hoàng dám phụ lòng ta kia đang ở nơi nào ? Vì sao hấn lại muốn ẩn giấu khí tức của mình để ta không thể tìm thấy ?” Công chúa Lukyl cao giọng hỏi, vẻ ai oán hờn giận không hề che giấu.

“Hồi bẩm công chúa, đó là vì đệ hạ không muốn người phải lo lắng.” Vũ Uyên ra vẻ thực sự tôn kính vị công chúa tâm ngoan thủ lạt này, cúi đầu khách khí nói.

“Lo lắng cho hấn ? Lý do đường hoàng đến nực cười ! Từ ngày đính hôn, có lúc nào hấn không tỏ vẻ bất mãn, khinh miệt tình yêu của ta dành cho hấn ? Hay hấn muốn đem chân tình của ta ra chà đạp làm thú vui ? Thật đáng buồn là dù hấn đối đãi với ta như thế nào, ta vẫn một lòng si mê hấn, không hề có chút oán hờn. Ngược lại, hấn càng coi thường tình yêu của ta, trái tim ta lại càng muốn hướng về hấn nhiều hơn !!”

“Khi hấn trốn khỏi Ma giới, một mình ta phải đứng ra nhận lấy mọi lời chỉ trích của hoàng tộc, lại tự mình đi tìm tung tích của hấn ! Thật đáng giận, nếu không tìm được hấn, ta sẽ không thể nào cảm thấy yên lòng !” Lukyl đau khổ ôm ngực kể lể, từng giọt nước mắt như trân châu lăn dài trên khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng.

“Công chúa Lukyl, tình yêu vĩ đại của người chắc chắn sẽ được truyền đạt tới Ma hoàng. Nhưng hiện tại đúng là đệ hạ đang có nỗi khổ tâm khiến ngài không thể rời đi được.” Vũ Uyên giả hoạt mỉm cười, trong đầu tính toán phải làm thế nào để lợi dụng cơ hội này mới được.

Hết chương 51

52. Chương 52: Ác Ma Đại Nhân Châm Ngòi Thối Gió

“Hừ, người như hấn thì có nỗi khổ nào chứ ! Ta biết hấn rắp tâm làm vậy với ta mà, Thánh ma, hãy nói cho ta biết, có phải đệ hạ bây giờ đang mê mẩn một ả nhân loại nào đó tên là ‘Colbie’ phải không ?” Trong

đôi mắt lục sắc của công chúa Lukyl lóe lên một tia ghen ghét.

“Colbie” Ác ma đại nhân vốn đang có chút tò mò, bỗng đứng ở đâu lại lòi ra một cô bồ nhí của Ma hoàng không biết, ngấm ngấm một lúc, hần chột mình bạch hết thấy. Cái tên Colbie kia chỉ sợ không phải là người thật, mà là đơn vị tiền ảo trên mạng dân mình vẫn ưa dùng —— ‘QQ tệ’ a !

Nhưng về mặt ác ma đại nhân vẫn không hề biến sắc, tỉnh bơ lấp liếm, “Đâu có, công chúa điện hạ, bệ hạ đối với người trước sau vẫn chung tình như một, càng không có chuyện dan díu với cô gái nào dưới trần gian, xin người đừng tin vào mấy lời sàm ngôn ác ý kia.”

“Được lắm, Vũ Uyên đại công, ta biết quan hệ của người và bệ hạ không tầm thường, nhưng nếu người muốn nói đỡ cho hần thì nên dừng lại tại đây. Ta nhờ người về nói cho hần biết, ta sẽ ở trong kết giới ánh trắng chờ hần, nếu sau bảy ngày mà hần vẫn không đến gặp ta, ta sẽ tự sát, sau đó dùng máu của mình nhuộm đỏ mặt trăng dưới nhân gian, nguyên rửa toàn thể nhân loại sẽ phải chịu kiếp nạn tuyệt diệt.” Công chúa chậm rãi nhấn mạnh từng tiếng, sau đó thả người bay lên không trung. Nàng dang hai tay, khẽ phất một cái, những cánh hoa đang bay trong gió lập tức được dây gai cuốn lại xếp thành hình một tòa lâu đài, thân ảnh công chúa cũng dần dần biến mất sau lâu đài. Sau đó, một làn gió thổi qua, cánh hoa hồng đen lại phất phơ tụ thành một bức tường mỏng bao lấy cả lâu đài, những rễ cây từ bên trong bức tường càng lúc càng vươn rài ra, len lỏi cắm xuống mặt đất, giống như một bệ đỡ kì dị nâng bổng cả lâu đài lơ lửng giữa trời đêm.

Ác ma đại nhân nghe xong lời ‘nhờ vả’ của công chúa thì âm thầm bĩu môi. Hần không tin cô công chúa ích kỷ này dám tự sát, nhưng nếu nàng ta nổi cơn lên thì không chừng sẽ đem cả nhân giới khuấy đảo một trận thật a. Ác ma đại nhân thở dài, trước khi ra về còn tiện tay hái xuống một bó hoa hồng đen.

Hôm nay, Ma hoàng bệ hạ vừa sắm được một chiếc xe đạp điện mới toanh. Sau vài ngày chăm chỉ đi làm, y đã được lĩnh tuần lương đầu tiên, khoảng chừng vài ngàn đồng gì đó, vậy nên cả buổi chiều y đã phải vò đầu bứt tai xem nên mua cái gì về để chộc cho Vũ Uyên ghen tức một trận —— Trước tiên y cầm tiền tới siêu thị, ôm ra một đồng bao lớn bao nhỏ ‘chiến lợi phẩm’, vô cùng cao hứng đem về khoe khoang.

Liêu Thần hôm nay phải tăng ca nên gần mười giờ tối mới về nhà, Ma hoàng sau khi khệ nệ ôm đồ về thì giơ chân một cước đá văng cửa phòng, gào toáng lên, “Vũ Uyên, cơm nấu xong chưa ? Ta đi làm mệt mỏi cả ngày, đói sắp chết rồi, mau dọn cơm a !”

“Vũ Uyên đại nhân đã nấu cơm xong rồi.” Chiến Long từ trong bếp bước ra, trên người còn khoác tạp dề, cẩn thận bê đồ ăn nóng hổi bày lên bàn ăn ngoài phòng khách.

“Ồ, biểu hiện không tệ.” Ma hoàng bệ hạ vất chân ngồi lên giường xem TV, gật gù khen ngợi ác ma đại nhân, sau đó móc từ trong túi ra một chiếc hộp nhỏ ném cho hần, “Đây là quà ta dùng tiền lương mua cho người. Ví da hàng hiệu đó nha, cái loại đắt tiền mà người trước kia muốn mua cũng không mua nổi ấy. Tiểu Uyên, sau này ngoan ngoãn ở nhà hầu hạ bọn ta, rồi cuối tháng ta trả lương cho.”

“Ta nói là ta không mua nổi lúc nào ? Người thích ứng với cuộc sống dưới Nhân giới cũng nhanh thật, hừ hừ.” Ác ma đại nhân cười khẩy, “Ta thật muốn chụp lại cái bộ dạng của người lúc này, sau đó in ra cho toàn Ma giới được chiêm ngưỡng quá.”

“Nếu người dám làm vậy, ta sẽ khiến cho người ở Ma giới thân bại danh liệt.” Trong mắt Ma hoàng lóe lên một tia ngoan độc. Nhìn lại y coi, trên người khoác bộ Tây phục cao cấp, đầu tóc thì được cắt tỉa ở một cửa tiệm danh tiếng với giá hai ngàn đồng một lần, tuy rằng gương mặt có hơi trẻ con nhưng nhìn qua cũng có cảm giác doanh nhân trẻ thành đạt lắm chứ.

“Vừa vặn ta cũng có một món quà muốn tặng người. Cho người tưởng nhớ lại hương vị của quê nhà a.” Ác ma đại nhân cười âm hiểm, vỗ tay hai cái, [Biển] một bó hoa hồng đen rơi xuống. Ma hoàng bệ hạ vừa nhìn thấy bó hoa, sắc mặt lập tức chuyển màu.

“Sao nàng ta lại ở Nhân gian ! Không phải là nàng đang ở Ma giới sao ?!” Ma hoàng ghen ngào kêu lên.

“Để tìm người đó, bệ hạ của ta. Hơn nữa thấy thái độ đời sống đời chết của nàng, ta đảm bảo nếu không tìm được người, chắc chắn nàng ta sẽ phá cho cả Nhân giới lẫn Ma giới đại loạn.” Quân Tư Vũ búng tay

một cái, bó hoa hồng kia lập tức tan thành bột phấn.

Ma hoàng buồn rầu phiền não nói, “Con nhỏ ngạo mạn đó, càng ngày càng kỳ cục mà ! Nếu không phải cha nàng là thủ hạ trung thành nhất của phụ hoàng thì còn lâu nàng ta mới được dung túng như vậy Đáng giận ! Con nhỏ đó tưởng mình là hoàng hậu Ma giới chắc ?”

“Thế nào, Ma hoàng bệ hạ, người muốn hủy bỏ hôn ước sao ? Dựa vào thế lực của công chúa Lukyl, nói không chừng sẽ có một trận nội chiến Ma giới lớn nhất từ trước đến giờ a. Đây chính là trận chiến quyền lực đó.” Thấy Ma hoàng lộ vẻ buồn rầu, ác ma đại nhân ôm tay nhếch miệng cười đắc ý.

“Người đã nói với nàng những gì ?” Ma hoàng tra hỏi.

“Ta không có nói gì hết, còn giúp Ma hoàng bệ hạ che giấu nhiều chuyện nữa kìa. Bất quá theo ta thấy thì hình như công chúa Lukyl đang lên cơn ghen vì bệ hạ có ‘bồ mới’ dưới nhân gian đó.” Quân Tư Vũ nhún vai nói.

“Bồ mới ?” Ma hoàng khó hiểu.

“Nàng nói bệ hạ vì mê mẩn nhỏ nào tên Colbie nên mới lè mề không chịu về Ma giới chứ sao.” Quân Tư Vũ nói đến đây, khoe miệng nhin không được mà giương lên, “Không biết công chúa dùng thủ đoạn gì mà lại nắm được hành tung của người, chỉ là nàng không hiểu rõ sự tình bên trong mà thôi.”

Ma hoàng nghiêm mặt chất vấn, “Vậy sao người không giải thích giúp ta ?”

“Người nghĩ giải thích thì hữu dụng sao ? Công chúa lúc đó gần như phát cuồng, còn cho rằng ta đang bịa chuyện lừa gạt nàng. Thực ra chân tướng sự việc cũng làm cho người ta khó mở miệng đi, đường đường là một Ma hoàng mà lại quỳ gối trước ‘sức quyến rũ’ của Q tậ a, ha ha ha ha” Quân Tư Vũ bật cười thành tiếng.

Ma hoàng nặng nề ngồi xuống, vô đầu suy nghĩ phương án đối phó. Công chúa lukyl ở Ma giới nổi tiếng là người ngoan độc, hơn nữa gia tộc nhà nàng cũng đang nắm giữ một phần binh quyền, nói thẳng ra nàng ta chẳng khác nào củ khoai lang nóng bỏng tay. Trước kia y cùng nàng đính hôn chẳng qua là vì mục đích ổn định vị thế và lôi kéo sự ủng hộ của gia tộc nhà nàng, ai ngờ mấy vụ đấu đá quyền lực này lại nhằm ngay lúc y đang hưởng thụ ở Nhân gian mà bùng nổ.

“Đầu đầu a, có cách nào đuổi nàng ta về Ma giới mà không để xảy ra chiến tranh không ta ?” Ma hoàng lăm bằm, “Kỳ thực ta chẳng thích cô công chúa này chút nào, trước kia còn coi nàng như em gái, vậy mà thái độ của nàng ngày càng quá quắt ! Nếu có thể bày kế để cho nàng ‘đá’ ta đi xa tít thì thật tốt !”

“Đáng tiếc, người công chúa yêu chỉ có duy nhất một mình bệ hạ người a.” Quân Tư Vũ cười nói.

“Vũ Uyên, ta hiểu rõ tính người mà. Một khi người nói như vậy, nhất định là đã nghĩ ra biện pháp phải không ? Nói đi ! Lần này lại là ý tưởng chết bằm nào đây ?” Ma hoàng hùng hổ bước tới nắm lấy cổ áo ác ma đại nhân.

“Ý tưởng chết bằm ? Hóa ra bệ hạ coi thường ta đến vậy, uống công ta nghĩ cách cho người” Vũ Uyên cuối cùng cũng nhử cho Ma hoàng phun ra những lời này, sau đó hần chậm rãi nói, “Có điều, ta cần người trả một cái giá rất đắt đó, bệ hạ !”

“Biết ngay là người sẽ không dễ dàng giúp đỡ, kiểu gì cũng phải chiếm tiện nghi của ta mà !” Ma hoàng thở dài, “Được rồi, Vũ Uyên, người nói đi, nếu không phải là yêu cầu gì quá đáng thì ta cũng đành đồng ý vậy.”

“Yêu cầu của ta rất đơn giản. Chỉ cần sau khi chuyện này qua đi, người lập tức quay về Ma giới, không được ở đây nữa để tránh cho công chúa lại một lần nữa tới gây rối. À quên, xin bệ hạ hãy tin rằng ta yêu cầu như vậy cũng là vì lo lắng cho địa vị của người ở Ma giới, không hề có tư thù cá nhân nào đâu a.” Quân Tư Vũ nói.

“Rõ ràng là người đang ghen tị với ta vì ta tìm được việc làm tốt hơn người !” Ma hoàng bắt đầu phát cáu, “Được rồi, ta đồng ý ! Chỉ cần làm cho Lukyl công chúa không sinh sự nữa, ta sẽ lập tức quay về Ma giới, còn vị trí công việc kia nhường lại cho người !”

“Bệ hạ, ngài thật là anh minh !” Quân Tư Vũ cười gian xảo, “Tình hình bây giờ muốn dập tắt cơn ghen của công chúa Lukyl không phải là chuyện dễ dàng. Nhưng vì Ma hoàng bệ hạ, ta sẵn sàng hi sinh thân mình và danh tiết của Thánh ma.”

“Gi ?” Ma hoàng nghe không hiểu.

“A, đây là sự hi sinh lớn nhất rồi đó, bệ hạ của ta. So với việc ‘Colbie’ đáng thương lọt vào tay công chúa khiến cho hàng ngàn người sử dụng QQ sau này không còn được hưởng thụ cảm giác hạnh phúc khi nạp Q tệ nữa thì ... Ma hoàng bệ hạ, người chịu khó chút đi Với một thế giới có tư tưởng tiến bộ như ở Ma giới, trở thành người của Thánh ma cũng không phải là chuyện mất mặt lắm đâu.” Trong lời của ác ma đại nhân có ẩn chứa mùi vị tà ác.

“Nhưng mà, loại chuyện này ... lại để cho ta đi nói cho con nhỏ Lukyl kia thì Chết tiệt !” Sắc mặt Ma hoàng chuyển từ xanh sang đỏ, ấp a ấp úng.

Thì ra kế sách của ác ma đại nhân là định xúi giục Ma hoàng nói cho Lukyl biết rằng người y yêu không phải là cô gái tên Colbie nào hết, mà chính là Thánh ma đại nhân Vũ Uyên, vì muốn đi theo Vũ Uyên nên y mới trốn xuống nhân gian, dựa vào uy danh của Vũ Uyên để đánh bật cơn ghen của Lukyl. Bất quá, cho dù ác ma đại nhân không nghĩ ra cái chủ ý chết bầm này thì mối quan hệ mập mờ của hai người đã sớm thành đề tài tán nhảm trong lúc trà dư tửu hậu của dân tình Ma giới từ lâu rồi.

“Bệ hạ, mấy chuyện này chỉ cần lúc người quay về Ma giới lạm dụng chức quyền một chút là dập tắt mấy hồi à.” Ác ma đại nhân nhỏ giọng dụ dỗ, “Chúng ta chỉ là diễn trò lừa công chúa Lukyl, khiến cho nàng ta mất hết hi vọng là được.”

“Nói thì nói như vậy, nhưng mà Ta vẫn thấy không được tự nhiên ! Trước giờ người vẫn diễn kịch giỏi hơn ta mà ! Người là đứa em trai một tay ta nuôi lớn ! Là em trai đó !” Ma hoàng buồn rầu nói.

“Ai là em trai của người !” Ác ma đại nhân chối bay chối biến, “Ta thấy bộ dạng người ngây thơ xinh đẹp, hợp với ‘vai đó’ lắm a.”

“Ta không muốn diễn vai ‘ở dưới’ ! Ta muốn ‘lên trên’ cơ !” Ma hoàng giãy nảy, “Tại người nói muốn làm cho Lukyl sụp đổ hi vọng nên mới đẩy ta ‘xuống dưới’ diễn trò ! Nhưng so với việc diễn vai ‘ở dưới’ thì ta thà để cho Lukyl phá sập Nhân giới còn hơn !”

“Được rồi, dù sao cũng chỉ là diễn kịch thôi mà. Ta ‘xuống dưới’ cũng được.” Ác ma đại nhân phẩy tay ra vẻ vô-tư-di, thầm nghĩ chỉ cần tổng cổ được Ma hoàng và công chúa Lukyl biến khỏi Nhân giới, ‘trên’ hay ‘dưới’ cũng không thành vấn đề.

[Mời đón đọc chương sau – Ác ma đại nhân đóng vai CƯỜNG THỤ]

Hết chương 52

53. Chương 53: Ác Ma Đại Nhân Mang Thai ?!

Ngày hôm sau, Quân Tư Vũ giao lại chìa khóa cửa hàng cho Chiến Long, dặn dò ở nhà trông hàng, còn mình thì kéo Ma hoàng đi thuê phòng. Hai người hờ hững dắt nhau đến khách sạn sang nhất thành phố – hóa ra đều là ‘chi nhánh’ của nhà hàng Mộng Tuyền nổi tiếng kia cả thôi. Thì ai mà chẳng biết chỗ đó chuyên cung cấp ‘hàng tươi’ mua vui cho mấy cha nhà giàu, giờ mở thêm khách sạn cho mấy chả thậm thụt thuê phòng cũng là lẽ thường tình. Có điều khách sạn phục vụ cho đại gia thì giá cả đương nhiên cũng phải đại gia rồi, thành ra Ma hoàng đại nhân đành phải ra tay ‘thụt két’ công quỹ của công ty mới có đủ tiền mà trả cho căn phòng với giá năm vạn một đêm như vậy a.

Tối hôm đó, bọn họ lấy cớ là việc trong gia đình, tạm thời tránh được ánh mắt của Liêu Thần, sau đấy liền lén lút dắt nhau lên căn phòng sang trọng nhất của khách sạn. Nhưng trước khi lên phòng, ác ma đại nhân vẫn không quên rủ Ma hoàng ghé qua cửa hàng bán ‘đồ chuyên dụng’ ở tầng 15 để sắm một ít ‘đạo cụ’ cần thiết, tỷ như gel bôi trơn có mùi hoa quả, máy massage ... rồi cả cồng tay, dây thừng đủ thứ. Thậm chí hai người còn mang theo cả một bao máu đông lạnh không biết lấy ở đâu ra mà cũng chẳng hiểu là để làm gì nữa.

Sau khi đồ cần mua đã nhét đầy một túi lớn, bữa tối cũng được xử lý xong xuôi, hai người bèn hí hửng kéo nhau vào phòng loay hoay thử nghiệm đồ chơi ‘đồ chơi’ vừa sắm được. Thậm chí còn cố ý bày bữa tạo hiện trường giả như thể nơi đây sắp thành sàn đấu cho cuộc ‘đại chiến’ kinh thiên động địa. Cuối cùng, ác ma đại nhân vào buồng tắm đem chính mình tẩy sạch sẽ từ trong ra ngoài, còn cố ý diện độc một cái ‘quần chíp’ vô cùng sêch-xi lượn tới lượn lui. Ma hoàng đại nhân cũng không kém cạnh, vớ lấy cái quần chữ T đầy gợi cảm từ trong túi rồi hùng dũng bước vào buồng tắm.

“Vũ Uyên, ta thực sự không nén nổi cảm giác hưng phấn nữa rồi.” Ma hoàng bệ hạ bước tới bên giường, cúi đầu nhìn vị Thánh ma đang nằm dài ra xem TV. Mặc dù thể hình của y không được tính là cường tráng, nhưng những đường cong săn chắc trên cơ thể lại mang vẻ kiêu mỹ đến hoàn hảo, làn da mịn màng trơn bóng như một bức tượng cẩm thạch, ẩn chứa bên trong là sức mạnh vô hạn đem đến cho người ta những mỹ cảm khó cưỡng lại. Y cúi người, để thân hình xinh đẹp của mình áp đảo con người cường đại dưới thân, hiển nhiên lại tạo ra một khung cảnh mang tính chinh phục tuyệt đối !

Ma hoàng khê nuốt nước bọt, sốt sắng hỏi, “Vũ Uyên, thời gian cũng không còn sớm, chúng ta bắt đầu được chưa ?”

“Được rồi.” Ác ma đại nhân gật đầu ưng thuận, sau đó rất hợp tác mà bày ra bộ dạng nằm chết dí trên giường. Ở bên cạnh, Ma hoàng vừa cố bình ổn nhịp tim đang đập loạn xạ trong ***g ngực vừa với tay lấy cái còng sắt, đem hai tay của ác ma đại nhân khóa lại trên thanh sắt mạ vàng của chiếc giường đôi mang phong cách Baroque. Chính vì vậy mà bo-đây vốn đã tuyệt đẹp của ác ma đại nhân giờ lại tiếp tục phơi ra trong tư thế bị trói buộc, nhìn thế nào cũng khơi gợi dục vọng của người ta cháy lên ngọn ngục a.

Ma hoàng bệ hạ nở nụ cười vô cùng âm hiểm. Y dùng ngón tay thon dài cố ý vẽ loạn một trận trên ngực ác ma đại nhân, sau đó chậm rãi trượt người xuống, đem chiếc ‘quần xi’ đạt đủ chỉ tiêu dây.nhiều.hơn.vải của ác ma đại nhân xé bỏ. Mấy động tác kiểu này vốn đã được tính sẵn trong kịch bản, nhưng khi Ma hoàng bệ hạ hành động lại không tự chủ được mà khê liếm môi, ma tức trong người cũng dần trở nên hỗn loạn ngoài tầm kiểm soát, xem ra y đã bị tình hình thực tế làm cho ‘nhập vai’ quá đáng rồi.

Theo động tác của Ma hoàng, ánh mắt Vũ Uyên cũng trở nên mê ly gợi tình, con ngươi lam sắc dõi theo từng cử động tà ác của y, khoe môi hân khê nhếch lên thành nụ cười thâm sâu khó dò. Lúc Ma hoàng bệ hạ đang định đem chiếc ‘quần xi’ nhỏ bé của hắn lột xuống, không hiểu vì sao y bỗng dừng lại, vươn tay vuốt dọc theo thân quần, luồn vào bên trong. Vào thời điểm mấu chốt, ác ma đại nhân cũng rất biết phối hợp mà bật ra tiếng rên khe khẽ.

“Vũ Uyên, của ngươi cũng thật là cường tráng nha !” Ma hoàng hí híp mắt cười tà, sau đó cúi đầu áp vào ***g ngực của Vũ Uyên, ngậm lấy hai hạt hồng đậu trước ngực ai kia, khê nhạy cảm. Lực cắn không nặng cũng không nhẹ, dù không đến mức xuất huyết nhưng cũng rất nhanh khiến cho hai điểm nhạy cảm kia trở nên sưng đỏ. Đầu lưỡi nóng rực mềm mại không ngừng đảo quanh trên đầu, làm cho thân thể Vũ Uyên không chịu nổi mà phải run rẩy cong lên. Hắn lúc này vẫn không quên ngả ngón buông một câu, “Kỹ xảo của bệ hạ thật là thuần thực. Không biết ở Ma giới đã thực hành trên người bao nhiêu mỹ nhân rồi !”

“Hừ, người cũng nhiều lời vô nghĩa quá ha !” Ma hoàng đột nhiên ngẩng đầu, rướn người đem môi mình chặn lại lời nói của Vũ Uyên, đầu lưỡi linh hoạt chiếm nhập khoang miệng ác ma đại nhân, đem mật dịch trong miệng mình mạnh mẽ dồn xuống yết hầu của hắn — Thứ này là do thể chất đặc thù của Ma hoàng tạo ra, tác dụng so với mấy thứ viagra kích dục gì đó hơn đứt cả trăm lần, một khi nuốt phải thì cho dù có là thiên thần thánh khiết trong sáng đến đâu cũng sẽ trở nên vô cùng *** dâng.

Ma hoàng bật cười, ngẩng đầu rời khỏi đôi môi của Vũ Uyên, nhẹ nhàng nói, “Nếu không diễn cho thật một chút thì làm sao mà lừa được cô nàng Lukyl lạnh lợi xảo quyệt kia ? Vũ Uyên à, cho dù ngươi có thực sự ‘mở rộng cửa’ chào đón ta thì đó cũng là điều tốt mà, ha ha ha ha”

“Được đón nhận ân trạch của bệ hạ là vinh hạnh của ta.” Vũ Uyên tuy rằng vẫn nở nụ cười tao nhã như trước, nhưng kể từ khi mật dịch lợi hại kia chảy qua cổ họng liền lập tức phát huy tác dụng, khiến cho nhiệt độ trong cơ thể càng lúc càng tăng cao, dục vọng sâu kín cũng bắt đầu kêu gào đòi được thỏa mãn, cộng thêm những cái ve vuốt khiêu tình của Ma hoàng càng làm cho nơi nào đó trên người hắn dần trở nên cứng rắn. Mà ác ma đại nhân cũng chẳng dại gì mà phải kiềm chế bản thân, cứ thần nhiên để cho thứ-đang-nằm-trong-quần từ từ đứng dậy.

“Vũ Uyên ! Người làm trẫm kinh ngạc rồi đó. Không ngờ còn có thể tỏ ra bình tĩnh và tỉnh táo đến vậy. Rõ ràng thân thể đang xao động không ngừng thế kia cơ mà, ha ha !” Ma hoàng lúc này mới cởi bỏ ‘quần chíp’ của mình, trườn người lên quần lầy ác ma đại nhân. ‘Chú em’ của y ở trên người ác ma đại nhân cọ tới cọ lui một hồi cũng bắt đầu ‘thức giấc’. Lúc sau, ‘quần chíp nhỏ’ của Vũ Uyên chính thức bị quăng qua một bên, hần cùng Ma hoàng trực tiếp ‘xáp lá cà’, ngay cả hơi nóng hùng hực trên thân thể đối phương cũng cảm nhận rõ rệt. Giao hữu xong một hiệp, Ma hoàng mới lòi lợ gel bôi trơn ra, chậm rãi tước lên ‘cậu nhỏ’ của mình.

“Trẫm hi vọng mình có thể dễ dàng tiến vào, mặc dù so với đó thì trẫm khoái thấy cảnh người máu me be bét nằm giã dụa dưới thân mình hơn a, ha ha ha ha ...” Ma hoàng phóng túng bật cười, đưa tay tách hai đùi của Vũ Uyên ra xa ... Ngay lúc y đang chuẩn bị tiến vào, cửa sổ phòng ngủ bỗng bị ngoại lực nào đó đánh cho vỡ tan tành.

Luồng ma khí phần nộ cực điểm tràn ngập căn phòng, thanh âm chói tai của Lukyl cũng lạnh lạnh vang lên, “Bệ hạ ! Đây chính là nguyên do khiến ngài đòi ở lại Nhân giới đó sao ?!! Ngài cố ý cho ta nhìn thấy cảnh này phải không ??” — Thì ra nàng công chúa bỏ nhà theo tiếng gọi của tình yêu đã tìm thấy nơi ở của Ma hoàng.

Ma hoàng giật mình kinh sợ nhưng lập tức khôi phục vẻ mặt cười đến vui vẻ, ngoan độc nói, “Lukyl, ta chỉ hy vọng em có thể bình tĩnh đón nhận sự thật này. Dù sao thì người hiện tại đang mang trong mình giọt máu của ta không phải là em, mà là Vũ Uyên đại công tước a.”

“Ế” Ác ma đại nhân thộn mặt ra, không ngờ Ma hoàng lại nhân cơ hội đổ thêm dầu vào lửa, tự biên tự diễn ra một cái lý do làm cho người ta muốn sờ gáy ốc !

[Quả nhiên là xứng danh người bất chấp thủ đoạn đứng đầu Ma giới]

“Cái gì !!!!!!!” Thanh âm của Lukyl đã muốn lên cao đến quãng tám, hai mắt đỏ ngầu long lên sòng sọc, mái tóc dựng đứng lên như hình ảnh nữ quỷ điển hình trong truyện kinh dị.

“Đúng vậy, vợ yêu à, hiện tại trong bụng Vũ Uyên đại công đang mang theo kết tinh tình yêu của bọn ta đó nha.” Ma hoàng kéo Vũ Uyên vào lòng mình ôm ôm ấp ấp, sau đó lại bày ra vẻ cưng chiều vuốt vuốt lên bụng người ta như thể đang âu yếm sinh mệnh nhỏ bé ở trong đó vậy.

“Cho nên em đừng tự mình ôm hi vọng nữa. Ta sẽ không phớt bỏ ngôi vị của em, sau này em vẫn có thể trở thành hoàng hậu quyền quý nơi Ma giới, nhưng trái tim ta mãi mãi thuộc về Vũ Uyên đại công tước.” Ma hoàng nghiêm túc tuyên bố rồi quay sang nhìn ác ma đại nhân với ánh mắt dịu dàng vô hạn, “Để có thể mang thai con của chúng ta, Vũ Uyên đã phải chịu đựng những đau đớn giằng xé đến tận cùng khi tự biến đổi thể chất của chính mình. Lukyl, nếu là em, em có chịu vì ta mà hi sinh nhiều đến vậy không ?”

“Nói dối !!! Tất cả đều không phải là sự thật !!!!! Ta sẽ giết các người !!!” Lukyl đã hóa điên thật rồi.

“Lukyl, em là người thông minh, sao có thể vì những đồ kị xuẩn ngốc đó mà mang lên mình tội hành thích vua ?” Ma hoàng nghiêm khắc chỉ trích.

“Ta sẽ giết hần trước mặt ngươi ! Dem thứ nghiệt chủng trong bụng hần móc ra cho ngươi xem !!!” Lukyl tru lên, để lộ ra răng nanh sắc nhọn mọc dài trong miệng. Nàng phất tay một cái, những cánh hoa hồng đen đang bay lả tả lập tức biến thành một luồng gió lốc bao vây lấy ác ma đại nhân. Ma hoàng giả vờ như trở tay không kịp, kêu to, “Dem Vũ Uyên trả lại cho ta ! Người muốn gì ! Trong bụng hần chính là cốt nhục của ta !”

“Loại nghiệt chủng này không cần giữ lại ! Bệ hạ, nếu ngài không muốn cùng gia tộc Diana phát sinh mâu thuẫn thì hãy để ta đem thứ con hoang kia bóp chết từ trứng nước đi !” Lukyl khôi phục dáng điệu bình thản, khoe miệng nhếch lên thành nụ cười tàn nhẫn — Trong lúc này, cao cao bên cửa sổ, người-đã-phải-hy-sinh-ma-lực-để-biến-đổi-thể-chất ác ma đại nhân như con rối bông bị gió lốc quăng quật lộ vẻ bất lực, mở to mắt nhìn về phía Ma hoàng, rên rỉ cầu xin, “Không Bệ hạ ... con của chúng ta”

Ma hoàng nghe xong thật muốn hộc máu tới ba lần, cố gắng giữ cho bản thân không bò lăn ra cười, liều mạng gào lên, “Không được !!! Đừng tay !!!”

“Tất cả đều đã quá muộn rồi ! Đây là sự trừng phạt vì ngài dám phản bội ta !” Lukyl giơ hai tay lên, một lưỡi giáo bằng cánh hoa dần dần xuất hiện trong không trung. Câu thần chú cuối cùng vừa được Lukyl đọc ra, lưỡi giáo hoa hồng lập tức chuyển hướng, đâm thẳng về phía bụng của ác ma đại nhân, lực đánh rất lớn khiến cho ác ma đại nhân bị đẩy bật về sau, rơi xuống mặt đất cái ‘rầm’.

Ma hoàng vội vã nhảy ra ngoài cửa sổ, bay về phía ác ma đại nhân.

Giữa công viên xanh rợp bóng cây bỗng vang lên tiếng nổ thật lớn. Có một anh đẹp trai từ trên trời rớt xuống làm mặt đất lũng thành một cái hố thật to. Lúc Ma hoàng và Lukyl đuổi đến nơi, ác ma đại nhân đã an an ổn ổn nằm rúm ró giữa hố đất, bịch máu dự trữ cũng được đem ra làm đạo cụ diễn xuất, nhìn vào thế nào cũng thấy ... ồm, một vụ sảy thai.

“A a a a ! Con của ta !!!” Ma hoàng bước tới, ôm lấy Vũ Uyên khóc rống lên, sau đó kích động lay người hấn dậy, “Uyên ! Người tỉnh lại ! Mau tỉnh lại đi ! A a a ! Lukyl ! Người dám ra tay sát hại thánh ma !”

“Thì sao chứ ? Hiện tại Ma giới đã không còn cần đến hấn nữa rồi. Một kẻ cam nguyện đánh đổi ma lực của mình để nằm dưới thân người khác như vậy khác nào phế nhân ? Người như hấn cho dù không bị ta giết thì sớm muộn gì cũng bị người của Ma giới tiêu diệt mà thôi !” Lukyl khinh khỉnh nhìn xuống, cao ngạo nói, “Bệ hạ, ta sẽ giữ bí mật chuyện này cho ngài. Nếu để lộ ra, đây chắc chắn sẽ là xi-căng-đan lớn nhất Ma giới. Thân là hoàng hậu tương lai, vì ngài, ta tuyệt đối sẽ không nói ra đâu. Còn về chuyện hoàng tử, ngài muốn có bao nhiêu ta đều có thể sinh cho ngài bấy nhiêu ! Ngài tưởng ta không biết ý đồ của ngài sao ? Bất quá chỉ là ngài muốn lợi dụng Vũ Uyên, chờ lúc hấn thụ thai sẽ hút lấy toàn bộ ma lực của hấn. Người ích kỷ như ngài có thể yêu ai sâu đậm đến vậy sao, rõ ràng là đóng kịch mà.”

“Hừ, Lukyl, cho dù mọi việc có đúng như vậy cũng không thể lấp liếm được tội danh ám sát hoàng tử của người đâu !” Ma hoàng làm bộ như tuyệt tình bỏ lại ‘thị thể’ của Vũ Uyên, lạnh lùng nói.

“Ma hoàng bệ hạ, ta sẽ cố gắng chiếm được trái tim của ngài. Chỉ cần ngài yêu ta, ta sẽ biến ngài thành người đàn ông hạnh phúc nhất thế gian

” Lukyl nắm lấy cánh tay Ma hoàng, mỉm cười lấy lòng.

Ma hoàng sắc mặt xanh mét đẩy vội nàng ta ra, “Được rồi, hiện tại Vũ Uyên đã chết, có nói gì nữa cũng vô ích. Chuyện này phải tuyệt đối giữ bí mật. Người hãy quay về Ma giới phong tỏa tin tức, ta ở lại lo hậu sự xong xuôi rồi sẽ theo sau.”

“Vâng, thưa bệ hạ của ta.” Lukyl mang theo nụ cười chiến thắng vênh vang rời đi.

.
. .

Sau khi Lukyl rời đi, ác ma đại nhân giống như cương thi bỗng ngồi bật dậy, cười lạnh hai tiếng, nói, ‘Kế sách của bệ hạ thật là cao tay. Tương kế tựu kế làm cho Lukyl yên lòng ra về, bất quá ta cảm thấy trong vụ này mình có hơi chịu thiệt thì phải.’

“Đâu có, chuyện người ‘mang thai’ sẽ được Lukyl giữ kín luôn mà. Không cần lo lắng mấy vụ hao tổn danh tiếng gì đâu.” Ma hoàng đại nhân chợt cảm thấy sau gáy có chút ớn lạnh, dự cảm cho thấy ác ma đại nhân nhất định sẽ làm ra mấy chuyện đáng sợ để trả thù.

Nhưng hấn định giảng bày mình thế nào nhỉ ? Ma hoàng nhìn theo bóng dáng Vũ Uyên chậm rãi rời đi, dường như hấn không hề để bụng mấy chuyện nhỏ nhặt như thế này.

Một tiếng sau, hắc vũ ma lực trong người Ma hoàng – không biết bị ác ma đại nhân hạ độc từ lúc nào – bắt đầu phát tác. Điều đáng sợ chính là tác dụng của nó thậm chí còn vượt xa tầm khống chế của Ma hoàng, khiến cho ý thức đại phát vội vã tìm Chiến Long. Sau đó hai người ở trong rừng giằng co suốt ba ngày ba đêm sau mới lết được về đến nhà.

Còn ác ma đại nhân nhân dịp này đâm đơn tố giác Ma hoàng bệ hạ dùng tiền quỹ của công ty đi thuê nhà nghỉ ăn chơi trụy lạc, cũng tiện thể dựa vào thư giới thiệu của Ma hoàng từ trước đó mà thuận lợi nộp hồ sơ tiến cử chính mình vào công ty. Từ đó, cuộc đời anh lại một lần nữa sang trang.

Hết chương 53

54. Chương 54: Ác Ma Đại Nhân Và Gặt Hái Của Kẻ Thù Không Đội Trời Chung

Một lần nữa, ác ma đại nhân lại được thỏa mãn khát vọng đóng vai thành phần trí thức ngày ngày cười xe đạp điện đi làm, dù rằng thủ đoạn rất không trong sáng.

Về phần Ma hoàng rốt cục cũng đành ôm theo một trời oán hận đối với ác ma đại nhân mà trở về Ma giới. Trước khi quay về, y còn đau đớn phát hiện ra tài khoản QQ mà mình vừa nâng niu nạp vào đó cả ngàn tệ tiền mặt đã bị hacker trộm sạch ! Đợt này nạp tiền là y dốc cạn túi vào tài khoản trên mạng, thực sự là một số tiền lớn lắm, vậy nên mới thu hút sự chú ý của đám hacker trên mạng, click một cú là vào khoảng sạch cái hầu bao yêu quý kia luôn. Đả kích lần này đối với Ma hoàng đại nhân mà nói, trí mạng a !

Mang theo nỗi thống hận vô hạn với Nhân giới, Ma hoàng đại nhân dẫn theo thuộc hạ Chiến Long, bị thương phần hận kết thúc chuyến du ngoạn mà trở về Ma giới. Trông thì có vẻ là như vậy, nhưng thực ra đối với chuyện bị Vũ Uyên hốt tay trên cướp mất chức vụ ở công ty, y ngược lại không hề để trong lòng. Bởi lẽ đối với Ma hoàng đại nhân mà nói, những việc đó chỉ giống như một chút giải trí cho qua ngày nhàm chán mà thôi. Một trò chơi không hơn không kém.

Trước giờ lên đường, Ma hoàng bệ hạ tha thiết muốn ác ma đại nhân giúp y đăng ký một cái mật mã bảo hộ cao cấp. Ác ma đại nhân ngay lập tức ôm một thùng cạc-tông chứa đầy ấp chim cánh cụt xanh nhồi bông tặng cho y, nói rằng có chút quà mọn nơi Nhân giới làm kỷ niệm.

Cuối cùng, ma hoàng bệ hạ ly khai, Liêu Thần cũng nhanh chóng hô hào ác ma đại nhân thu xếp đồ đạc, chuyển nhà tới khu chung cư cao cấp, như đã hứa !

Khu chung cư Liêu Thần chọn thuê lần này nằm sát bên công viên trung tâm, giá thuê khá cao, nhưng là tiền nào của nấy, điều kiện mọi mặt so với trước kia đều như so trời với vực. Nhìn căn hộ sạch sẽ rộng rãi, tinh nhả hiện đại trước mắt, ác ma đại nhân có cảm giác như tên mình lại được viết vào phần dành cho giới thượng lưu rồi. Thì ra so với việc kiếm cả núi tiền rồi cũng sẽ tiêu hết, một căn hộ đi thuê lại có thể cho người ta cảm giác sung sướng như được nhìn thấy mặt trời sau cơn mưa đến vậy a.

Cả căn hộ có bốn phòng riêng, hai phòng khách, ba toilet. Trong phòng ngủ của ác ma đại nhân còn có riêng một buồng vệ sinh khép kín, điều đó đồng nghĩa với việc ... vĩnh biệt cơn ác mộng mang tên nhà vệ sinh công cộng ! Cũng vì lẽ đó mà việc đầu tiên nhất định phải làm sau khi dọn xong phòng ở của ác ma đại nhân chính là phải từ từ hưởng thụ tinh hoa văn minh của nhân loại – ngồi thử bồn cầu. Cuốn gọn tấm màn dài chấm đất bên cửa sổ lên, ngồi trong buồng vệ sinh bốn bề là kính, thưởng thức cảnh quan đô thị về đêm bên ngoài ... Trong thời khắc trữ tình (?) này, ác ma đại nhân chợt thấy xúc động vô cùng. Một ý nghĩ bỗng nảy lên trong hân, nếu ác ma đại nhân là thiên thần thì sẽ ra sao nhỉ ? Được mọi người tôn kính tung hô nè, lại còn có thể đeo cái mặt nạ giả nhân giả nghĩa đi khắp nơi lừa đảo nữa, không cần giống như đám người Ma giới lúc nào cũng phải ‘thượng đội hạ đạp’ hoặc diều vô gương oai tỏ ra ta đây ngầu xì.

Tưởng tượng một chút, nếu hân thực sự là một đại thiên thần, vậy thì hân sẽ đem nụ cười ấm áp tỏa nắng treo trên miệng 24/24, vây xung quanh là một đám tiểu thiên sứ trần truồng bay tới bay lui tung hoa tung phấn, bất luận gặp phải chuyện gì cũng sẽ triệt để giải quyết theo tinh thần bác ái, cộng thêm hai chữ [yêu thương] lúc nào cũng thường trực để vọt ra khỏi cửa miệng Cuộc sống kiểu đó ... Thực sự Thú vị a !

Ác ma đại nhân đột nhiên nổi lên hứng thú với cuộc sống kiểu Thiên giới ! Dù rằng cái kiểu giả nhân giả nghĩa của bọn có cánh ấy vẫn làm hắn phát nôn, nhưng suy nghĩ thoáng ra một chút thì cũng giống như mình đi du lịch đến vùng đất khác lạ nào đó vậy. Tuyệt đối đừng nghĩ rằng hắn đang hướng thiện, chẳng qua là cái xì-tai kiểu đó đặc biệt có hiệu quả giúp hắn thể hiện bản chất xấu xa của mình mà thôi.

Liên sau đó, ác ma đại nhân lại nhớ tới trận đấu oanh liệt nhất mà hắn từng tham gia trong cuộc chiến thiên – Địa. Có thể coi như ngang cơ với hắn chắc chỉ có duy nhất lực đực trưởng thiên sứ – tạo vật hoàn mỹ của thánh thần. Cả hai đánh qua đánh lại, cuối cùng chỉ vì ra chậm một chiêu mà y phải gánh lấy thảm bại, mất mạng. Nghe đâu sau đó linh hồn y đã được chuyển thể xuống Nhân gian, nếu nhằm tính thời gian, nói không chừng cái người mà y gửi hồn đầu thai cho đến bây giờ cũng xấp xỉ tuổi Liêu Thần rồi a. Mà dựa theo hiến pháp tạm thời của hai phe Thiên – Địa, vị trưởng thiên sứ kia sau khi bước sang tuổi 24 sẽ thức tỉnh, được Thánh quang của Thiên giới cứu chuộc, trở lại đầu quân cho ‘đội quân có cánh’ kia.

Có điều, mặc kệ vị trưởng thiên sứ kia có tỉnh lại hay không, ác ma đại nhân cũng chẳng muốn gặp lại y làm gì. Từ hồi cả hai đụng độ lần trước, hắn đã chẳng ưa gì người này rồi, càng không thêm quan tâm xem y gửi hồn cho người nào mà đầu thai nữa.

Lúc ác ma đại nhân còn mãi miên man suy nghĩ thì chợt thấy từ bên ngoài cửa sổ, một thiên sứ đang dang cánh bay lơ lửng, và quan trọng hơn là tên kia còn dán mắt dòm chòng chọc vào WC nhà người ta. Thiên sứ kia cứ nghĩ ác ma đại nhân là người bình thường không thể nhìn thấy gã được, cứ như vậy mà điềm nhiên đáp xuống, đi xuyên qua cửa kính rồi lại đứng giữa WC mà tự làm bầm một mình, “Kì lạ, mấy ngày gần đây dưới Nhân giới cứ xuất hiện luồng ma khí cực đại bành trướng không ngừng, hẳn là có đại ma đầu xuất hiện, thế quái nào mà giờ lại đột nhiên biến mất rồi ta ? Theo như lời Trưởng thiên sứ đại nhân thì tên Vũ Uyên kia phải đang ở gần đây mới đúng ? Sao tìm không thấy ma nào vậy nè ?”

Từng lời từng chữ đều rõ ràng lọt vào tai ác ma đại nhân, lại nhìn đến sắc mặt người kia, hắn chợt ngỡ ngơ ra nguyên nhân khiến cho bạo phong trên Thiên giới gần đây bỗng ngừng lại — Xem ra là do ‘tên kia’ thức tỉnh rồi, cho nên mới có một đám người hò hét kéo đi dập bảo, mà vốn cơn bão kia là do ác ma đại nhân hắn tạo nên chứ đâu. Kết quả là bão tan, con đường nối từ Thiên giới xuống Nhân giới lại thông suốt, một lũ thiên sứ đáng ghét hồng học rủ nhau xuống Nhân gian. Giờ trước mặt hắn lù lù xuất hiện một tên thiên sứ truyền tin, chắc cũng là dân mới ‘ở trên’ xuống.

Thiên sứ truyền lệnh mở bản đồ ra xem, rõ ràng nơi gã đang đứng có hiển thị dấu hiệu của đại ác ma, thế nào một chút ma khí cũng đều không có vậy a ? Vì thế, thiên sứ nhà ta mặt đầy cảnh giác quyết định vào trong nghe ngóng, khi đi xuyên qua cửa kính phòng tắm lại dễ dàng như người ta đi xuyên qua một tấm màn bằng nước, mà gã vốn sử dụng thuật ẩn thân cho nên chắc chắn trong bụng rằng người bình thường chẳng ai có thể nhìn thấy, thậm chí cho dù gã có đứng sát rạt bên người cũng không có cảm giác gì luôn.

Cứ thế, thiên sứ nhà ta thần nhiên bước vào phòng ngủ của ác ma đại nhân. Thực ra, vị trưởng thiên sứ làm ra tấm bản đồ dò yêu khí này khá chính xác, có thể thấy là linh lực khá mạnh, có điều thuộc cấp lĩnh mệnh đi do thám thì thực lực lại không cao được đến vậy a. Thiên sứ truyền lệnh dòm tới ngó lui cũng chẳng phát hiện ra ác ma đại nhân đang ở ngay cạnh bên. Trong mắt gã, Quân Tư Vũ chẳng khác nào mấy thằng cha công nhân viên chức bình thường, ngồi vệ sinh còn một tay giở báo một tay xoa bụng.

Quả thực, nhìn mặt ác ma đại nhân lúc này, có ném hắn vào một đồng người thường thì bối ba ngày cũng không ra.

Thiên sứ truyền lệnh một bên nghĩ một bên liên hành động, bước tới bên cạnh ác ma đại nhân, cúi người sầm soi từng li từng tí.

Ác ma đại nhân tuy rằng nhất cử nhất động của người ta đều thấy rõ ràng nhưng vẫn giả bộ chăm chú đọc báo, triệt để coi thiên sứ nhà người ta như không khí. Thiên sứ truyền tin ghé sát mặt này, thiếu điều muốn ị luôn mặt mình lên mặt ác ma đại nhân, dòm tới ngó lui một hồi lại tự làm bầm, “Nhân loại bây giờ thật là kì quặc, ai lại ngồi ‘giải quyết’ trong cái phòng toàn kính trong suốt vậy chứ ? Tuy rằng trên người người này một chút ma khí cũng không có, những khí chất so với nhân loại bình thường lại có phần vượt trội. Tốt hơn hết là mình vẫn nên chú ý một chút, lỡ mà nhầm lẫn thì đúng là hỏng bét.”

Vì thế lại lững thững rời khỏi nhà vệ sinh, nằm chầu chực một đồng trên giường của ác ma đại nhân.

Ác ma đại nhân xong việc liền tỉnh bơ vỗ bụng bước ra, lẩn dãi trên giường bật TV xem [Bản lĩnh Kỷ Hiểu Lam]. Đối với Quân Tư Vũ mà nói, có thể ngày ngày theo dõi hai lão Kỷ Hiểu Lam và Hòa Thân cùng nhau đấu khẩu thật không biết chán a. Đúng lúc này, thiết bị truyền tin gắn trên cánh thiên sứ kia bỗng vang lên, gã vừa tiếp nhận thì thấy từ đầu kia truyền đến thanh âm đầy quen thuộc, là giọng của trưởng thiên sứ – đối thủ một mất một còn của ác ma đại nhân !

“Mục Tư ! Hiện tại cậu đang gặp phải nguy hiểm cực độ ! Sát thần chi ma đang ở rất gần bên cậu ! Mau rời khỏi đó đi ! Ta đã liên lạc với các đại thiên sứ ở gần đó đến chi viện rồi ! Cậu lập tức nghĩ cách rời khỏi đó ! Tuyệt đối không được rút dây động rừng !” Thanh âm muốn có bao nhiêu lo lắng liền có bấy nhiêu.

“Nhưng mà, sếp ơi, chỗ này đâu có gì nguy hiểm a. Em cũng không tìm thấy Vũ Uyên, chỉ thấy một gã nhân loại bình thường thôi.” Có kẻ vẫn còn ngây ngậy ngô ngô trả lời.

“Ma lực của Vũ Uyên có thể để cho cỡ như cậu đo được sao ! Có thể hắn đang cố ý ẩn thân ! Chỉ có ta mới có thể xác định được vị trí của hắn ! Nhưng hiện tại với khoảng cách của ta không thể hỗ trợ được gì cho cậu, vậy nên hãy mau rời khỏi đó đi !” Chỉ một hơi đã nói ra hết chân tướng của ác ma đại nhân luôn rồi.

“Dạ ?!” Thiên sứ truyền lệnh cả kinh, đúng lúc này, tín hiệu liên lạc bỗng dưng gián đoạn, gã vội ngẩng đầu nhìn về phía ác ma đại nhân vẫn đang dán mắt vào TV xem Kỷ Hiểu Lam diễn trò.

Mồ hôi tí tách theo hai bên thái dương chảy xuống, trái tim trong ***g ngực cũng bình bịch đập liên hồi, gã quay đầu nhìn lại lần nữa, rõ ràng vẫn chỉ là một tên nhân loại bình thường mà thôi, hơn nữa bộ dạng xem TV đến là chăm chú như vậy, không phải là do trưởng thiên sứ mẫn cảm quá mức rồi chứ ?

Loại cảm giác bị theo dõi thế này thật đáng ghét. Ác ma đại nhân cố gắng kìm nén ý muốn ngồi dậy đập thẳng cha thiên sứ kia ra ngoài. Phải nhẫn nại, thật nhẫn nại, nếu không cuộc sống bình yên sau này của mình sẽ bị tên kia làm cho hỏng bét ! Hắn phải làm thế nào mới hoàn toàn tránh khỏi cái mũi thính như cẩu của tên trưởng thiên sứ kia được a ! Đáng giận nhất chính là, hai người bọn họ rõ ràng đứng hai đầu chiến tuyến, vậy mà đối phương lại giống như một nửa linh hồn từ hắn tách ra, ngay cả vị trí của đối phương ở đâu cũng có thể đoán ra chính xác mười phần, thậm chí đến cả thể xác cũng có mối liên hệ đặc biệt, chỉ cần người này bị thương thì người kia cũng phải gánh chịu những đau đớn tương tự. Còn nhớ lúc cả hai lao vào tàn sát nhau đều phải chịu những tra tấn cùng cực, đến tận cùng vẫn không biết phản ứng đó từ đâu mà ra, tựa như cặp song sinh cùng nhau chia sẻ sinh mệnh.

Mắt thấy sắc trời đã không còn sớm, ác ma đại nhân quyết định tắt TV, trùm chăn đi ngủ, không thêm để ý đến tên thiên sứ vô liêm sỉ đang theo dõi mình kia nữa. Vì cuộc sống bình yên sau này, cho dù có bị cả trăm đũa quay vào giám sát, hắn nhất định phải tỏ như không có việc gì xảy ra !

Dựa vào nghị lực bản thân cùng sự tự tin quá đáng, ác ma đại nhân cứ thế mà vù vù ngủ, không những thế giấc ngủ hôm đó còn đặc biệt an ổn — Bởi vì thừa lúc hắn đang ngủ, vị đối thủ đáng kính kia định dốc toàn lực sử dụng di hồn thuật đưa linh hồn hắn cùng y tráo đổi, nhưng dù có cố thế nào cũng không thể kéo được linh hồn ác ma đại nhân ra khỏi thể xác hiện tại. Hơn nữa, ác ma đại nhân thừa biết, dựa vào bản tính trong sáng thánh thiện đến thâm căn cố đế của đám thiên sứ, không thể nào có chuyện kẻ địch nhân lúc hắn ngủ say mà ra tay động thủ.

Thật lâu trước kia, khi cùng ác ma đại nhân giao thủ, trưởng thiên sứ có cơ hội nhìn thấu suốt tâm tư của hắn, khê khằng nói, “Vũ Uyên, linh hồn ngươi lơ lửng đến mức khiến người khác cũng phải khiếp sợ !”

“Thật thú vị ! Người làm thế nào mà thấy được vậy ?” Lúc ác ma đại nhân hỏi lại, chỉ nghe y thấp giọng thì thầm, “Bởi vì tai mắt của ngươi đều bị những thứ lơ lửng đó che kín mất rồi, vậy nên ngươi không thể nghe thấy những điều lẽ ra ngươi có thể nghe được. Vũ Uyên, ngươi không nhận ra sao, linh hồn của chúng ta chính là hình bóng phản chiếu của đối phương ? Vậy mà ngươi lại không thể nhìn thấu tâm tư của ta giống như ta làm với ngươi — Bởi lẽ trái tim ngươi đã hoàn toàn bị tro bụi khuất lấp !”

Mà suy cho cùng, chỉ có lúc ác ma đại nhân say ngủ, trưởng thiên sứ mới không thể nhìn thấu được linh hồn hắn. Ngược lại, khi trưởng thiên sứ đi vào cõi mơ, ác ma đại nhân lại là người duy nhất có thể dò xét tâm tư người kia. Đáng tiếc cái là ... ác ma đại nhân chưa từng chơi trò kiểu như ‘đọc trộm nhật kí’ ấy, bởi vì hắn không có hứng a.

Nực cười ở chỗ, mỗi lần muốn dùng pháp thuật soi thấu tâm hồn ác ma đại nhân là trưởng thiên sứ lại phải một lần hao công tốn sức, thua trận cùng vì do lao lực mà ra.

.
. .

Sáng sớm hôm sau, ác ma đại nhân mở đoạn phim ghi hình mà hắn đã dùng camera mini gắn trên cổ tay để ghi lại, xem ra tên thiên sứ ngốc kia chẳng hề phát hiện ra thiết bị đáng ngờ này.

Đến đoạn trưởng thiên sứ dùng di hồn thuật đến chỗ ác ma đại nhân, thiên sứ truyền lệnh kia mặt tái mét vội vã đón tiếp —— Trưởng thiên sứ đến bên cạnh giường, nhìn Vũ Uyên đang say ngủ thì lộ ra nụ cười bí hiểm, còn khề khàng nói vài câu.

“Vũ Uyên, thật không ngờ chúng ta lại gặp nhau trong tình huống này. Đáng tiếc, đôi cánh mất đi đã khiến người không còn là nước cờ chí mạng với ta nữa rồi. Còn nữa, cho đến bây giờ, ta chưa từng từ bỏ lòng tin của chính mình. Ta tin rằng linh hồn người vẫn có thể được thanh tẩy, người vẫn có thể quay về với cố hương Thiên giới. Vũ Uyên, kỳ thực ta muốn nói với người một câu mà trước kia chưa được trọn lời —— Ta sẽ cứu chuộc người !”

Vậy có nghĩa là y chỉ định ‘cứu’ hắn chứ không phải là muốn gây phiền toái cho hắn ha ? Ác ma đại nhân thở phào một cái, cần mẫn cười xe đạp điện đi làm. Đối với mấy lời dọa sống dọa chết như thế này, hắn từ trước đến giờ vẫn chưa từng bận tâm.

[Chương sau hé mở xuất thân của tiểu thụ Liêu Thần]

Hết chương 54

55. Chương 55: Ác Ma Đại Nhân Dính Bẫy Của Kẻ Thù

Ngày hôm sau, ác ma đại nhân vẫn như trước cười xe đạp điện đi làm, Liêu Thần thì được công ty cấp cho xe riêng, ngay cả tài xế cũng có luôn. Ở cái thời đại cạnh tranh kinh tế khốc liệt thế này, nhân tài như Liêu Thần thực đúng là bảo bối khó tìm a.

Ác ma đại nhân nhìn vẻ mặt Liêu Thần vênh vang tự đắc, vất chân ngồi trong xe nghênh ngang rời đi thì bĩu môi, ra vẻ không cần nói, “Có cái gì hơn người khác chứ, hiện tại cứ ra đường là đụng kẹt xe như vậy, chỉ có xe đạp điện mới đúng là phương tiện giao thông thời thượng a.” Vì vậy, lúc Liêu Thần lên xe rời đi, ác ma đại nhân đằng này cũng từ tốn đội mũ bảo hiểm rồi nhấn ga phóng theo sau —— Công ty của bọn họ đều nằm trên cùng một con phố, không những thế còn mặt đối mặt, ngay cả trong thương nghiệp cũng là đối thủ cạnh tranh đáng gờm của nhau luôn.

Quả nhiên, y như lời ác ma đại nhân vừa nói, chiếc xe con bóng loáng của Liêu Thần vừa lăn bánh ra khỏi đường cái liền vướng ngay một vụ kẹt xe nghiêm trọng, mà ác ma đại nhân vẫn bám đuôi theo sau đã nhẹ nhàng vượt lên. Lúc đi ngang qua cửa xe, hắn còn quay về phía Liêu Thần đưa tay làm dấu OK, sau đó nhanh nhẹn lách giữa các làn xe phóng đi. Liêu Thần nhìn theo bóng mông hắn khuất dần, khinh thường nói, “Có gì hơn người ta chứ, chẳng qua chỉ là một tên công nhân quen. Cỡ như anh đến một vạn năm nữa vẫn chỉ là công nhân mà thôi !”

Ngày đầu tiên đi làm, ác ma đại nhân đã vô cùng may mắn khi đến công ty đúng giờ. Ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao muốn chọc trời, hắn đưa tay chỉnh lại cà-vạt, một tay ôm cặp công văn, bộ dạng trăm phần trăm công nhân viên chức, thẳng lưng hãnh diện tiến vào công ty.

Một vị ứng viên cho chức quản lý công ty năm nay mới ngoài bốn mươi một tý đã rất tận tâm đưa ác ma đại nhân lên văn phòng ở tầng hai mươi một. Căn phòng rộng bài trí theo kiến trúc văn phòng hiện đại, mỗi nhân viên đều có bàn làm việc của riêng mình được ngăn cách bằng tấm ngăn riêng biệt, không những

thế còn được đánh số rõ ràng. Cả văn phòng có gần bốn chục người, đủ để tạo nên bầu không khí bận rộn ào.

Chỗ ngồi của ác ma đại nhân sát rạt bên cửa sổ. Nhân viên chủ quản dẫn hấn đến bàn giao cho trưởng phòng. Vị trưởng phòng này nhìn qua có vẻ không tốt lắm, cứ nhìn thái độ đám nhân viên dưới quyền vừa nơm nớp lo sợ nhìn ông ta vừa nháy mắt ngoác nhau tới xem mặt người mới là biết, chắc lại là kiểu trưởng phòng khoái chèn ép ăn tươi nuốt sống đám nhân viên đây. So với Liêu Thần còn không có nhân tính hơn a.

Cảm giác thoải mái khi còn tại vị ở công ty trước thật khiến ác ma đại nhân hoài niệm mà. Lúc hấn vừa dán mông xuống ghế, ngồi còn chưa ấm chỗ đã bị thư ký giao cho một núi công việc cần phải giải quyết, cái gì mà báo cáo a bảng biểu a số liệu a tính toán a kiểm tra a đối chiếu a ... Một hơi nói ra không dứt được, kèm theo đó là một chồng lại tiếp một chồng công văn dày thật dày chất đống lên bàn hấn. Ác ma đại nhân lơ đãng nghe, đôi mắt tranh thủ liếc về phía vị trưởng phòng đáng kính đang nhàn nhã ngồi sau bàn làm việc ở vị trí tối thượng giữa văn phòng, một tay bưng tách cà phê nghi ngút khói đưa lên miệng nhâm nhi, một tay rê chuột lướt net, nhìn qua muốn bao nhiêu thoải mái là có bấy nhiêu. Vì thế, hấn đã vô cùng bi tráng đưa ra quyết định —— Nhất định phải leo lên làm sếp, bằng không đừng mơ có ngày đến văn phòng mà được ngồi nhàn nhã uống trà !

Muốn thăng chức đầu phải chuyện dễ, nhất là với lính mới như ác ma đại nhân, nhất thiết phải lập được công trạng ! Mà phải là công trạng lớn đủ cho hấn được đề bạt lên chức cao hơn a !

Rệu rạo nhai hết suất cơm văn phòng giá rẻ, ác ma đại nhân ngoan ngoãn trở về chỗ ngồi gặm nhấm nốt thời gian nghỉ trưa trước khi quay lại làm việc. Công ty nào cũng vậy, giờ nghỉ trưa luôn là khoảng thời gian để những nhân viên độc thân không cần về nhà có cơ hội được túm năm tụm ba ngồi tán dóc, nếu không thì cũng là nằm dài ra bàn ngủ khì.

Có mấy đồng nghiệp nữ cố ý kéo nhau đến bàn ác ma đại nhân ngồi nói chuyện, hấn cũng câu được câu chẳng đáp lời, ngược lại càng khiến bọn họ khúc khích cười mãi không thôi. Đối với một tên lính mới vừa đến đã chiếm được cảm tình của chị em phụ nữ như vậy, các đồng nghiệp nam thật hận không thể lườm ác ma đại nhân đến mức khóe mắt cũng muốn rách luôn rồi.

Đúng lúc đó, người đàn ông dù đã có gia đình nhưng vẫn chuyên cần góp chân vào sự nghiệp ‘bà tám’ và hóng chuyện – chú Mã “mồm rộng” đi tới, cười cười bắt chuyện cùng ác ma đại nhân, một bên kể lể hết từ mấy chuyện nóng hổi trong công ty cho đến biệt danh của quản lý là Ngài Cứ-từ-từ, một bên vỗ vai cổ vũ hấn cố gắng làm việc, rồi ngày được thăng chức sẽ đến trong tầm tay.

Vì thế, ác ma đại nhân bắt đầu tự mình xác lập phạm vi xã giao.

Ác ma dù có đủ thế nào thì vẫn cứ là ác ma, cả sinh lực lẫn tinh lực so với người bình thường đều hơn gấp mấy lần, vậy nên khi trưởng phòng cố ý giao cho hấn phần công việc nhiều gấp ba lần người khác, chỉ cần một chút thời gian buổi sáng cũng đủ để ác ma đại nhân giải quyết gọn ghẽ. Sau đó, hấn tự pha cho mình một tách trà Long Tỉnh, nhàn nhã dựa lưng vào ghế, bắt đầu lên mạng vừa thu hoạch củ cải vừa đi đào vàng, còn tiện thể vào QQ kiểm người nói chuyện.

Cùng hấn tán nhảm linh tinh vẫn là Ma hoàng, dù sao cả hai cũng là đồng hội đồng thuyền, thông qua hệ thống vượt tường lửa của Ma giới xâm nhập vào internet dưới nhân gian, lập ra diễn đàn dành riêng cho ác ma, kêu gọi đám đồng hương Ma giới đang sinh sống vật vờ ở khắp nơi trên Nhân giới tụ họp về một chỗ tán gẫu. Đang lúc ác ma đại nhân đăng nhập vào tài khoản cùng một đám ác ma khác trên mạng anh một câu tới một câu chat đến vui vẻ, biểu tượng loa nhỏ trên QQ bỗng lóe sáng, mở phần tin nhắn riêng ra thì chỉ thấy lời mời kết bạn từ một tài khoản có tên là [Gõ cửa trái tim em].

Ác ma đại nhân không nghĩ nhiều liền nhấn nút chấp nhận, thăm nghĩ chắc lại là đám fan bên diễn đàn kịch truyền thanh có cùng sở thích nên phát tin kết bạn, dù sao cũng nên hỏi thăm vài câu cho phải phép.

Ác ma đại nhân : [Bạn cũng ở bên diễn đàn kịch truyền thanh hả ?]

Đối phương : [Không phải]

Ác ma đại nhân : [Tình cờ gửi tin kết bạn ?]

Đối phương : [Không phải]

Ác ma đại nhân : [Diễn đàn “Những người yêu thích xe đạp điện DIY” ?]

Đối phương : [Không phải]

Ác ma đại nhân : [Câu lạc bộ “Ác ma ở Nhân gian” ?]

Đối phương : [Cũng không phải Đoán lại đi.]

Ác ma đại nhân : [VẬY là cậu ở bên “Hiệp hội thăm dò vũ trụ” phải không ? Tôi chẳng đoán được cậu là ai nên nghĩ đại ra mấy cái diễn đàn đó mà.]

Đối phương : [Ta không phải là con người.]

Ác ma đại nhân : [Người ngoài hành tinh ? Từ Sao Hỏa rơi xuống à ?]

Đối phương : [Không phải Sao Hỏa. Thôi được rồi, nói cho người biết, ta là trưởng thiên sứ đây.]

Ác ma đại nhân : [Cái gì ? Nhân vật trong bộ truyện nào thế ?]

Hơn mười giây sau, ác ma đại nhân mới giật mình phản ứng lại, vội vàng gõ chữ, [Ê, là cái tên kia sao ?]

[Đúng, chính là kẻ thù không đội trời chung với người đây. Nói chuyện với người càng ngày càng cảm thấy lao lực. Đừng vội kéo tên ta vào sổ đen, ta biết cách hack tài khoản của người mà, người delete một lần ta lại hack thêm một lần.] Đối phương trả lời.

Ác ma đại nhân : [Người muốn gì ?]

Đối phương : [Cứu rồi người. Xem ra chúng ta phải nghiêm túc nói chuyện. Vũ Uyên, người có muốn cùng ta đánh cược không ? Nếu người thắng, ta sẽ để người quay về Ma giới. Còn nếu ta thắng, người phải theo ta về Thiên giới làm lễ rửa tội.]

Đúng lúc này, ác ma đại nhân bị sếp bắt gặp hắn lên mạng chat nhảm, buông lời đe dọa trừ của hắn một tháng tiền lương, ác ma đại nhân đành vội vã out mạng, nội dung của vụ cá cược kia căn bản còn chưa kịp để mắt nhìn lướt qua.

Đối phương tưởng ác ma đại nhân để chế độ ẩn thân, vẫn cần mẫn gõ chữ gửi tin.

[Chúng ta hãy cùng đánh cược xem, tận sâu trong tâm hồn người có còn tồn tại cảm giác “Yêu” hay không. Vậy chúng ta hãy chọn nhân loại kia —— Cái cậu thanh niên vẫn luôn ở cạnh người ấy, làm mục tiêu cá cược đi. Ha ha hahahaha!]

Kết thúc một ngày làm việc, ác ma đại nhân mặc áo khoác rồi xuống ga-ra công ty lấy xe. Nguyên một tầng hầm để xe chỉ toàn ô tô con xếp hàng, thế nào lại lọt thỏm một chiếc xe đạp điện của ác ma đại nhân làm phá vỡ đội hình. Bỏ qua ánh nhìn khinh bỉ của đồng nghiệp, Quân Tư Vũ rất không biết xấu hổ mà dắt xe nhàn nhả ra về.

Hôm nay đến phiên ác ma đại nhân nấu cơm, vì vậy mà trên đường về hắn còn tranh thủ tạt qua siêu thị mua đồ ăn, về đến nhà lập tức đeo tạp dề lặn vào bếp. So về tài nấu nướng, Liêu Thần không thể nào sánh được với ác ma đại nhân. Bữa ăn hắn nấu lúc nào cũng đúng chuẩn bốn món ăn một món canh. Chẳng thế mà cứ hôm nào ác ma đại nhân xắn tay áo vào bếp, Liêu Thần lại tạm gác cái thái độ cao ngạo qua một bên, không tự giác ăn thêm vài ba bát. Liêu Xuyên Xuyên học nội trú chỉ được về nhà vào cuối tuần, thành ra buổi tối thường chỉ có hai người dùng bữa với nhau.

Thế nhưng, hôm nay đã quá bữa tối mà Liêu Thần vẫn chưa về, không biết có phải là lại làm tăng ca nữa hay không, ác ma đại nhân một mình giải quyết bữa tối, để dành phần cho y cất gọn gàng trong tủ lạnh, sau đó tự mình đi tắm rửa rồi ra phòng khách nằm xem phim.

Một ngày nhàn chán của hắn cứ như vậy mà trôi qua.

Lúc đồng hồ điểm hơn chín giờ, Liêu Thần rốt cục cũng lết thân về đến nhà.

Trông y có chút gì đó không giống với lúc bình thường, hai má ửng đỏ, đôi mắt mê man đờ đẫn, đến gần thêm chút nữa ác ma đại nhân liền phát hiện ra người y nồng nặc mùi rượu.

Nhưng sắc mặt hắn một chút cũng không thay đổi, thản nhiên hỏi.

“Hôm nay phải đi uống rượu tiếp khách à, Liêu tổng ?”

Liêu Thần lẳng lặng đem cặp da ném lên bàn trà, lão đảo đi tới, cổ họng hầm hừ khe khẽ, ngón tay cũng như vô thức nổi lông cà vạt. Sau đó, y mệt mỏi ngã ngồi xuống sofa, thân thể mềm nhũn gục đầu dựa vào người ác ma đại nhân. Đúng là say thật rồi.

“Liêu tổng, hôm nay uống nhiều vậy sao. Để tôi đi lấy cho cậu cốc nước.” Quân Tư Vũ cố ý lấy tay gầy gầy lên mặt người kia.

Liêu Thần không trả lời, ngắt ngừng quãng tay qua cổ hắn kéo lại gần, sau đó ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt mê mang ngập nước nhìn Quân Tư Vũ, hỏi, “Anh rốt cục có thích tôi hay không ?”

“A ? Liêu tổng, say thật rồi sao ?” Quân Tư Vũ bình thản đáp lại ánh nhìn của y, trong mắt không để lộ ra một tia tình cảm khác thường nào.

“Quân Tư Vũ, tôi không thể chịu đựng thêm nữa rồi.” Liêu Thần đột nhiên dành lấy chủ động, rướn người hôn lên môi ác ma đại nhân.

“Liêu tổng, đêm nay cậu cũng nhiệt tình thật ha.” Quân Tư Vũ xoay mặt né tránh, đưa tay bắt lấy cằm Liêu Thần, mỉm cười nói, “Có điều, nhiệt tình thế này thì có phần hơi quá đi ?”

“Vũ Uyên” Liêu Thần đột nhiên nhếch môi mỉm cười. Nụ cười cùng vẻ mặt quỷ dị kia hoàn toàn không giống y, mà tựa như y đang đeo lên khuôn mặt của người khác vậy.

“Không những nhập hồn bám theo mà còn dùng pháp lực thao túng thân thể con người, người định gây ra án mạng sao ? Đường đường là thánh thiên sứ mà lại ngang nhiên phạm vào cấm luật của Thiên giới vậy à ?” Quân Tư Vũ lạnh giọng nói với kẻ thù của mình đang nhập thân trong người Liêu Thần.

“Mấy thứ điều luật gì đó không quan trọng, mấu chốt là ở cuộc đánh cược của chúng ta đây.” Đối phương dùng nét mặt của Liêu Thần vẽ lên nụ cười âm hiểm, đưa tay chỉ vào chính mình, “Ta đã niệm một lời nguyện lên thân thể người thanh niên này, nếu người thực sự không có chút tình cảm nào dành cho hắn, vậy qua đêm nay hắn sẽ chết. Còn nếu người yêu hắn, chỉ có cách đem thân thể hai người kết hợp lại mới cứu nổi tính mạng của hắn. Vũ Uyên, hãy cho ta thấy sự lựa chọn của người. Nếu người quyết định bỏ qua, ta tình nguyện để người quay về Ma giới, luyện hóa trở thành Ma thần. Nhưng nếu người chọn cứu hắn, thánh lực của ta trên người hắn sẽ tiến vào cơ thể người, đem ma khí trong người người thanh tẩy. Vậy ... người chọn thế nào đây ?”

“Người thấy thế này vui lắm hả ?” Ác ma đại nhân hừ lạnh một tiếng.

“Ha ha ha ha ha ha Vũ Uyên, ta chỉ dùng một chút thủ đoạn cũng không được sao ?” Đối phương lợi dụng thân thể Liêu Thần điều khiển y vươn tay ôm lấy khuôn mặt của Quân Tư Vũ, cười nói, “Chúng ta tuy hai mà một, người sinh ra ở Ma giới, ta thành hình nơi Thiên đàng. Người anh em của ta, Ma thần vĩ đại nơi Ma giới —— Vũ Uyên, đây thực đúng là câu chuyện khó tin nhất trên đời, ác ma cùng thiên sứ lại là một thể đồng nhất ! Hãy quên đi thế giới đầy rẫy ma vật u ám, theo ta trở về Thiên giới cực lạc, để Đức thần đáng kính cứu rỗi linh hồn người !”

[Chương sau có thịt ăn, tiểu thụ Liêu Thần lên đĩa.]

Hết chương 55

CẢNH BÁO : chương này có chứa nội dung chỉ phù hợp cho người có độ tuổi từ 18+, các cháu nhỏ chưa đủ thành niên, trẻ em có người lớn xem kèm, những người có vấn đề về thần kinh, tim mạch, huyết áp, gan, phổi, ect ... yêu cầu xin chỉ thị và hướng dẫn của y-bác sĩ trước khi đọc. Mọi tổn thương về mặt tinh thần và thể xác, chúng tôi hoàn toàn không chịu trách nhiệm.

thở dài

Mọi người đừng vội trách tở (giả vờ) nghiêm trọng hóa vấn đề, bởi lẽ thể loại BL đã hứng đủ thị phi rồi, nhà tở cũng không thiếu người vào gây sóng gió, phép nhà tự do, chỉ mong khách vãng lai đừng đem chuyện

xấu trong nhà ra đằm tiều lung tung, cảm tạ.

56. Chương 56: Ác Ma Đại Nhân Có Thịt Ăn Rồi

Lúc này, Liêu Thần không biết là do bản năng kêu gọi hay là bị thiên sứ đại nhân trong thân thể quấy phá, ánh mắt mang đầy dục vọng nóng bỏng cùng tình triêu mãnh liệt, y như con bạch tuộc nhất quyết quấn chặt lấy ác ma đại nhân không chịu buông, thậm chí còn vươn đầu lưỡi liếm lên vành tai Quân Tư Vũ, ý tứ sắc tình khêu gợi rõ ràng. Ác ma đại nhân thuận theo đà đem Liêu Thần đẩy ngã xuống sofa, hai tay giữ lấy bả vai y, gằn giọng nói, “Mặc kệ người là ai, đây đều là do người tự gây ra.”

“Quân Tư Vũ Tôi nóng quá ...” Ý thức Liêu Thần đã hoàn toàn mơ màng, hỗn loạn, chỉ cảm thấy trong người khô nóng khó chịu. Lại thêm cảm giác mê mê như vừa hít phải cần sa, thực thực mơ mơ không sao phân ra được, chỉ biết cơ thể mình đang gào thét đòi hỏi một lần phóng túng đến tột cùng.

Quân Tư Vũ lột bỏ quần áo của y ngay trên sô pha, cúc áo cũng bởi vậy mà bị giật tung, rơi lả tả, theo lớp quần áo từ từ tản ra, phần ngực của Liêu Thần hơi ửng đỏ, hai điểm nhỏ phía trên cũng trở nên rục rỏ, Quân Tư Vũ vươn đầu lưỡi liếm qua nơi mẫn cảm nhất trên ngực y, đồng thời răng nanh không nặng không nhẹ nhay gặm nơi đó, Liêu Thần bắt đầu vận vẹo, miệng phát ra những tiếng rên rỉ không rõ nghĩa, đôi tay hỗn loạn giữ lấy bả vai Quân Tư Vũ, tựa như muốn cự tuyệt mà thân thể lại hòa theo.

Quân Tư Vũ kéo quần y xuống, phần đùi của Liêu Thần lộ ra, loang loáng sáng bóng mê người, vuốt lên còn thấy một lớp mỡ hôi mỏng, nhiệt độ cơ thể cao hơn bình thường rất nhiều, Liêu Thần hé miệng, đáng vẻ tựa như đói khát muốn cắn nuốt một thứ gì đó. Quân Tư Vũ không do dự cúi người, dùng miệng ngậm lấy môi y, đầu lưỡi linh hoạt quấn lấy nhau, một tay nắm lấy nơi nào đó đã sắp không đợi được nữa của Liêu Thần mà xoa nắn.

Ngón tay lạnh như băng của Quân Tư Vũ lướt qua nếp uốn, khiến cổ họng Liêu Thần không ngừng tràn ra tiếng rên rỉ, khoái cảm như thủy triều nhanh chóng đánh sập mọi phòng tuyến bảo hộ lý trí của y, y nương theo sự an ủi của Quân Tư Vũ, bụng không tự chủ được mà ưỡn lên, cuối cùng đem chất lỏng đậm đặc toàn bộ phát tiết trên tay ác ma đại nhân.

Ngay sau đó, Quân Tư Vũ đột nhiên xoay người y lại, để y nằm sấp trên sô pha, sức nặng chột phủ lên — thì ra Quân Tư Vũ đã đè lên người y, cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, muốn đứng lên nhưng cả người không còn chút sức lực, nửa ngày mới có thể cuộn chân lên ở tư thế hơi khụy gối. Nhưng lúc này, eo Liêu Thần lại bị Quân Tư Vũ giữ lấy, bàn tay trơn trượt gò mông vênh cao, ngón tay từ từ trượt vào bên trong khe hở, nương theo cảm giác ẩm ướt trượt sâu vào bên trong.

Cảm giác bị dị vật xâm nhập khiến Liêu Thần thấy khó chịu mà bật rên thành tiếng, chẳng buồn để tâm đến tiếng rên rỉ của y, sau khi đưa ngón tay thứ nhất vào, Quân Tư Vũ bắt đầu gia tăng thêm ngón thứ hai.

“Liêu tổng, cậu chặt quá.” Quân Tư Vũ dán lên lưng y, nói khẽ bên tai Liêu Thần, “Tôi nghĩ cậu cần chút gì đó bôi trơn.”

Vì thế Quân Tư Vũ đột nhiên đứng dậy, từ ngăn kéo tủ của mình lấy ra một lọ tinh dầu quý giá của Ma giới — tinh hoa Nguyệt Lộ mà chỉ có quý tộc của Ma giới mới có quyền sử dụng. Nghe nói chất lỏng màu mật trong lọ thủy tinh này là tinh hoa của ánh trăng được lấy từ thực vật rồi chiết xuất thành tinh dầu, mỗi ba trăm năm mới lấy được một lọ nhỏ bằng móng tay, nhưng chỉ cần một giọt là có thể dưỡng nhan, bôi trơn, thậm chí còn có thể kích thích dục vọng, nhất là khả năng bôi trơn của loại tinh dầu này luôn được hội bàn tròn Ma giới bàn tán xôn xao.

Ác ma đại nhân nâng lọ tinh dầu quý giá đến bên Liêu Thần đang nằm sấp trên sô pha, mỉm cười, “Mặc kệ bây giờ người là ai, vẫn là nên cùng nhau vượt qua một đêm tuyệt vời, ngày mai dù có thế nào, chỉ cần hết mình hưởng thụ giây phút sung sướng này là được rồi !”

Dứt lời, hắn đem một giọt tinh dầu sáng lấp lánh kỳ dị rót lên ngón tay mình, trượt vào khe nhỏ, điều khiển Quân Tư Vũ không thể ngờ đến chính là ngón tay tựa như bị hút vào mà dễ dàng trượt đến nơi sâu nhất, mức độ trơn trượt không khác gì một con cá nhỏ bơi qua sông, hoặc như một bánh xà phòng trượt khỏi tay mình, lại như một sức hút nào đó kéo tuột vào trong. Loại thể nghiệm này đúng thật là kỳ diệu, Quân Tư Vũ một bên tiếp tục mở rộng lối vào một bên đem phân thân đặt tại tiểu huyệt.

“A a” Liêu Thần đột nhiên cảm thấy một thứ gì đó thật lớn tiến vào cơ thể mình, cảm giác đầy trướng khó chịu càng thêm mãnh liệt, cho dù đầu óc y đang bị vây trong sương mù cũng cảm thấy không ổn, bất đầu giây giũa, Quân Tư Vũ đưa tay hơi nâng thân thể y lên, giữ lấy nơi không nghe lời nào đó của y, khiến Liêu Thần toàn thân vô lực, triệt để rơi vào cái lưới dục vọng, chỉ đành xui xẻo mặc người ta điều khiển.

Bão tố dội lên, đột nhiên bị một vật to lớn cứng rắn trượt vào cơ thể khiến hô hấp của Liêu Thần gần như ngừng trệ, mà dị vật trong cơ thể y lại nhanh chóng chạm được đến nơi sâu nhất, y thậm chí còn không kịp cảm nhận, hai người đã chặt chẽ gắn kết với nhau.

Quân Tư Vũ dưới ma lực kỳ dị của tinh dầu tiến vào cơ thể Liêu Thần, giống như nuốt vào một quả táo, chính hắn còn có chút kinh ngạc, thứ này hắn trộm từ chỗ Ma hoàng, trước đây chưa bao giờ dùng thử, vừa thử tiến vào, vụt một cái đã thấy Liêu Thần bao bọc lấy mình, cảm giác ấm áp hưởng thụ đến không nói được thành lời.

Quân Tư Vũ bắt đầu mặc sức làm bừa bên trong, theo từng cử động của hắn, cơ thể của Liêu Thần cũng đón ý hòa theo, hai người kết thành một khối, Liêu Thần chỉ cảm thấy điểm nào đó bên trong thân thể không ngừng bị va chạm, mang đến từng đợt khoái cảm mãnh liệt, hai tai y ù đặc, thậm chí còn không nghe nổi giọng của chính mình, rõ ràng đã hé miệng mà chỉ nghe được tiếng động *** mỹ giữa hai người, không phân rõ được là tiếng cười to hay tiếng rên rỉ, ngay cả thời gian trôi qua dường như cũng không bình thường, mọi thứ chung quanh đều trở nên vụn vụn, mơ hồ, cơ thể y cũng như đang tan ra, trong thế giới của y chỉ còn lại cảm quan kích thích vô cùng vô tận, khiến y một lần lại một lần trầm luân phóng túng, tràn lan điên cuồng vô biên vô hạn, khiến y quên đi hết thảy

Sáng sớm hôm sau, ác ma đại nhân mới từ trên người Liêu Thần bò xuống, tinh lực của Ma nhân với người thường quả nhiên không phải là hai phạm trù có thể đem ra so sánh. Nếu đem qua thực sự để cho hắn chơi tới bến, chắc cái mạng nhỏ của Liêu Thần đã sớm bị vắt khô luôn rồi. Vậy nên ác ma đại nhân còn biết một vừa hai phải, tự giác vào buồng tắm xả nước nóng, ôm Liêu Thần xuống giường bắt đầu công đoạn tắm rửa.

Khắp người Liêu Thần trải đầy dấu hôn, tối hôm qua đại chiến một đêm, đến giữa trận y đã chịu không nổi mà bất tỉnh nhân sự, vậy nên cứ để mặc ác ma đại nhân tùy ý lấn qua lấn lại. Quân Tư Vũ nhẹ nhàng đem y đặt vào trong bồn tắm, cần cần trọng trọng tẩy rửa sạch sẽ từ trong ra ngoài, nhất là phía đằng sau bị tinh dầu bôi đến bóng nhẫy ra kia. Thực ra tác dụng của Nguyệt Lộ chỉ kéo dài được khoảng một ngày một đêm, nhưng đối với người bị tảo bón có thể nói là thần dược, so với thuốc thật còn hiệu quả hơn nhiều.

Tắm rửa sạch sẽ cho Liêu Thần xong, đến lượt ác ma đại nhân đem mình ra chà qua xát lại, theo đúng âm mưu của thiên sứ đại nhân, trải qua một đêm mập mạp, tính mạng của Liêu Thần tuy rằng đã thoát khỏi lời nguyền, nhưng linh khí của thiên sứ đại nhân lại theo nơi kết hợp giữa hai người xâm nhập ngược vào cơ thể ác ma đại nhân.

Quân Tư Vũ tắm xong, chợt nghe thấy trong đầu vang lên một giọng nói.

“Vũ Uyên, người thua, xem ra tâm hồn người bắt đầu có điểm giống với con người rồi.”

“Chỉ dựa vào cách này, người cho là có thể khống chế được thân thể ta sao ?” Quân Tư Vũ cười nhạt, mặc dù quả đúng là thiên sứ đại nhân dựa vào chút linh khí ít ỏi kia xâm nhập vào cơ thể hắn cũng đủ để qua đó thao túng hắn cả về thể xác lẫn tâm hồn.

“Vũ Uyên, mặc kệ người có nguyện ý chịu thua hay không, thể xác này giờ đã nằm trong tay ta rồi. Nhưng người cứ yên tâm, ta sẽ nhân cơ hội này đem người thanh tẩy triệt để.” Giọng lưỡi thiên sứ đại nhân lúc này mới lộ ra vẻ cáo già, “Thậm trí trong đầu người suy nghĩ chuyện gì ta đều có thể biết được, vậy nên, Vũ Uyên a, trước mặt ta người đừng mong giả vờ dối trá.”

“Hừ, đúng là làm cho người ta cảm thấy thú vị đến mức ghê tởm.” Quân Tư Vũ nhìn vào tấm gương treo trên bồn rửa mặt. Trong gương là một khuôn mặt giống hần y hệt, chỉ khác là mái tóc người kia vừa dài lại vừa vàng chói như kim tuyến cùng đôi đồng tử màu tím sẫm hun hút. Đây chẳng phải là khuôn mặt của thiên sứ đại nhân đó sao.

“Vũ Uyên, chờ người đến Thiên giới, người nhất định sẽ trở thành một vị đại thiên sứ tài giỏi, đến lúc đó, ta và người giống nhau rồi. Xem đi, người sẽ trở nên xinh đẹp đến mức nào a.” Thiên sứ đại nhân ở bên tai Quân Tư Vũ nỉ non dụ dỗ, không ngừng mời chào ác ma đại nhân. “Người sẽ có đôi cánh trắng muốt xinh đẹp, trở thành sứ giả quyền lực của đức Thần. Vinh quang mỹ lệ vĩnh viễn thuộc về người, hình ảnh của người sẽ trở nên lấp lánh như những vì sao sáng nhất — Rồi sẽ đến lúc nhân loại lấy tên người đặt tên cho những chòm sao mới, yên tâm đi, không phải là kiểu sao chổi hay sao băng gì đâu, chắc sẽ là một chòm sao mới nổi nào đó thôi. Ma thần của ta, vì tình tứ của ta, anh em của ta, hãy nghe lời ta, vứt bỏ cái tên dơ bẩn của người đi, chúng ta cùng nắm tay nhau bước tới Địa đàng, nha. Cứ thoải mái mà yêu đi, không nên giữ lấy trái tim lại cho riêng mình. Hãy yêu thương con người, yêu thương thánh thần, yêu thương cả thế giới này đi nào !”

“Vậy thì trước hết người yêu ví dụ một lần cho ta coi đi.” Ác ma đại nhân mở vòi nước rửa mặt, sau đó dùng khăn mặt che lại tấm gương trong toilet.

Vừa rồi, lúc thiên sứ đại nhân còn đang thao thao bất tuyệt ra sức tẩy não Quân Tư Vũ thì ác ma đại nhân không biết từ khi nào đã lén lút dùng phép khóa kết giới trong gương lại — Bởi vì muốn hiện thân để thuyết phục ác ma đại nhân, thiên sứ đại nhân đã tự mình tiến vào trong gương, vẽ ra viễn cảnh Thiên đường tươi đẹp cho hần coi, thế là sập bẫy. Từ hôm qua, ác ma đại nhân đã dùng máu điểm vào bốn góc trên gương để tạo thành ma pháp trận, chỉ cần dụ cho con mồi vào tròn, sập khóa, thế là xong. Giờ thì còn ai dám nói ác ma đại nhân đối với đối thủ của mình không có chút hiểu biết nào nữa hả ?

“Vô liêm sỉ ! Vũ Uyên người là đồ đê tiện !” Thiên sứ đại nhân gào lên trong vô vọng. Dù có tốn bao nhiêu sức lực hần cũng không thể nào phá vỡ được kết giới mặt gương kia a.

Ác ma đại nhân dỡ tấm gương từ trên tường xuống, dùng khăn mặt bao lại, vác ra ban công, lại cười nói, “Tạm biệt, thiên sứ đại nhân, hoan nghênh người lần sau tới thăm Ma giới !”

Dứt lời liền thả tay, sau đó quay người, móc từ trong túi quần ra mấy viên phấn vụn, bắt đầu vẽ kết giới khắp nhà ... Hần thực sự không muốn thấy mặt tên phá đám kia thêm một lần nào nữa.

Mọi việc vừa xong xuôi, Liêu thần ở trên giường cũng khẽ rên rỉ một tiếng, xem chừng là vừa tỉnh lại.

Hết chương 56

57. Chương 57: Nữ Thủ Trưởng Của Ác Ma Đại Nhân

Liêu Thần tỉnh lại, cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, y chỉ nhớ hôm qua mình đã uống rất say, sau đó còn mơ thấy những giấc mộng vừa kỳ cục lại điên cuồng. Thế nhưng, khi cố chống tay ngồi dậy, cảm giác đau đớn như bị xé rách truyền đến, nhất là từ phía đằng sau khiến y nhăn mặt chống tay lên trán, miễn cưỡng mở mắt nhìn kỹ lại tình cảnh hiện tại của mình — Khắp người trần trồng trải đầy dấu hôn đỏ thắm. Toàn thân y run lên đầy kinh hãi, y nghĩ là mình biết đêm qua đã xảy ra chuyện gì !

Chuyện này hoàn toàn không phải mơ !

Y và Quân Tư Vũ đã !!!!

“A a a a —” Liêu Thần ôm đầu hét rầm lên.

Đúng lúc này, Quân Tư Vũ bưng khay đẩy cửa bước vào, đưa đến trước mặt Liêu Thần một ly sữa nóng, “Liêu tổng, uống cốc sữa cho tỉnh người.”

“Quân Tư Vũ ! Đêm qua ... đêm qua đã xảy ra chuyện gì ?” Liêu Thần kích động túm lấy vạt áo Quân Tư Vũ kéo mạnh khiến cho ly sữa trên khay nghiêng ngã đổ xuống sàn, mảnh thủy tinh vỡ phút chốc văng tung tóe.

“Chỉ là tối qua ngài uống say thôi.” Ác ma đại nhân cười xấu xa, cố ý ghé xuống tai y nói nhỏ, “Liêu tổng, đêm qua ngài đã rất nhiệt tình đó.”

“Quân Tư Vũ ! Anh ... Anh Anh dám” Liêu Thần luống cuống không biết nói gì cho phải, mặt mũi cũng đã đỏ bừng bừng. Y vội vã cúi mặt, bối rối che đi khuôn mặt lúc này đã tràn ngập xấu hổ, lắp bắp nói, “Hiện ... hiện tại là mấy giờ ? Tôi phải đi làm !” Nói xong liền chật vật bước xuống giường, nhưng đau đớn khắp người khiến cho y ngay cả đứng dậy cũng không còn sức, lại vô lực ngã xuống.

“Liêu tổng, ngài cứ an tâm nghỉ ngơi đi, tôi gọi điện đến công ty xin phép giúp ngài rồi.” Quân Tư Vũ nhẹ nhàng gạt đi lọn tóc rũ trước trán Liêu Thần, lại cúi người đặt môi hôn lên đó. Đây là ấn ký của ác ma, có thể giúp cho Liêu Thần không bị thiên sứ đại nhân chiếm mất thân thể nữa.

“A a a a ! Anh đừng có động tay động chân !” Liêu Thần oa oa kêu lên, vung tay định đâm ác ma đại nhân một cái, nhưng tình trạng của y lúc này đến đuổi muỗi còn không nổi.

“Được rồi, chẳng nào gạo cũng đã nấu thành cơm, Liêu tổng, xin hãy nén bi thương.” Ác ma đại nhân nở nụ cười rất không đành lòng, sau đó đứng dậy, nói, “Trước hết đừng bước xuống giường, để tôi thu dọn hết mảnh vỡ đã. Bữa sáng tôi cũng nấu xong rồi, đợi lát nữa sẽ bưng lên ngay.”

“Tôi không cần anh tỏ vẻ tốt bụng !” Liêu Thần kéo chăn trùm kín khắp người, không nhận ra lúc này bản thân mình giống một đứa trẻ đang hồn dỗi đến mức nào. Nằm một hồi không thấy Quân Tư Vũ có động tĩnh khác, y lại hé chăn lén nhìn xem hắn đang làm gì.

Quân Tư Vũ ngồi xổm bên giường, cẩn thận nhặt từng mảnh ly vỡ để vào khay, động tác tỉ mỉ chậm rãi làm cho Liêu Thần cảm thấy trong lòng có chút rung động.

“Quân Tư Vũ” Liêu Thần không chịu nổi khẽ gọi.

“Hử ?” Quân Tư Vũ ngẩng đầu.

“Không có gì ... Coi chừng mảnh thủy tinh.” Liêu Thần lí nhí nói một câu, sau đó liền xấu hổ im bặt. Tiếp đó nhìn sang thì thấy ác ma đại nhân có chút thất thần, vừa nhíu mày vừa đưa ngón tay lên miệng thổi thối, y vội bật dậy, lo lắng hỏi, “Bị đâm vào tay rồi phải không ? Đã bảo anh cẩn thận một chút ! Đưa tôi xem thử ! Lỡ mảnh thủy tinh cắm sâu vào thịt thì nguy to !”

Quân Tư Vũ bật cười, “Tôi gạt ngài thôi.”

“Vô liêm sỉ” Lần này Liêu Thần nhất quyết lấy chăn làm kén.

Hầu hạ Liêu Thần ăn xong bữa sáng đầy đủ dinh dưỡng theo đúng tiêu chuẩn y tế : Sữa, trứng chần nước sôi, bánh mì, salad rau. Quân Tư Vũ đóng vai gà mẹ cẩn thận dẫn dò y phải ngoan ngoãn nghỉ ngơi, xong đầu vào đây rồi mới vợ lấy cặp tài liệu vội vã đi làm. Hắn hiện tại chỉ là một nhân viên quen, không phải tầng lớp lãnh đạo như Liêu Thần, chuyện nghỉ phép thật không dễ dàng chút nào, muốn nghỉ đồng nghĩa với việc tự đóng gói đồ đạc về hưu non đi là vừa.

Tạm biệt Liêu Thần còn đang đóng kén trên giường với đủ mọi hành động vò đầu bứt tai, Quân Tư Vũ nhảy lên xe đạp điện phóng hết tốc độ tới công ty —— Hiện tại so với giờ làm đã bị muộn mất nửa tiếng rồi, không biết lão quản lý hung tợn kia sẽ càu nhàu hắn trong bao lâu a ?

Đoán y như thật, lúc hắn vác bộ mặt ỉu xiu vào văn phòng, móng còn chưa kịp đặt xuống ghế đã nghe thấy tiếng quát tháo như muốn khắc ra lửa của tay quản lý, “Giờ mới tới ? Anh lại đây cho tôi !”

Mọi người trong phòng triệt để im lặng, có người thầm cầu nguyện cho Quân Tư Vũ bình an sống sót, có người lại tỏ vẻ vui sướng khi thấy người gặp họa, thi thoảng lé mắt liếc sang chờ xem chuyện hay.

“Thật ngại quá, quản lý, hôm nay tôi bị kẹt xe.” Quân Tư Vũ đứng trước bàn làm việc của quản lý, khúm núm nở nụ cười nịnh bợ.

“Kẹt xe ? Anh có óc không vậy ? Ăn thứ gì mà trì độn đến thế ? Ở đâu ra sáng sớm đã có kẹt xe ! Lười như heo thì đúng hơn ! Anh nhìn thứ đồng hồ bấm giờ mà anh làm mấy ngày qua coi ! Rồi tỉnh rồi mù ! Đầu anh chứa đất trồng cây hay bã đậu vậy hả ? Có khi mẹ anh đặt nhầm vị trí đồng hồ với óc anh rồi cũng nên ! Còn cọt nhả gì nữa ? Trông bộ dạng có khác nào mấy thằng vừa bị trụi lông không ?” Tay quản lý này mỗi khi máu xông lên não thì không còn chút khả năng kiềm chế ngôn ngữ nào nữa.

“Ha ha, văn phòng chúng ta lại có thêm người bị trụi lông rồi.” Bên dưới có người thậm thụt truyền tin, thì ra cả phòng ai nấy đều đã quen với vị quản lý cứ mở mồm ra là rửa người khác bị trụi lông, chẳng vậy mà biệt danh của đám nhân viên dành cho lão chính là “Quản lý trụi lông”.

“Nhìn cái gì ? Lũ ngu ngốc các người ! Còn không mau làm việc đi ! Một đám trụi lông !” Thấy ở dưới có mấy cậu nhân viên đang rướn cổ lên hóng chuyện, tay quản lý giận chó mắng mèo lại chửi ầm lên.

Lỗi tai Quân Tư Vũ rốt cục vẫn tiếp tục bị dằn vặt, “Nhóc ranh, nghĩ mình bộ dạng dễ nhìn một chút là oai lắm hả ! Vô phép tắc vô kỷ luật không coi ai ra gì ! Cậu nghĩ cậu là con công đực à ! Không có sự dễ dãi của tôi thì cậu nằm mơ cũng đừng nghĩ đến thăng chức ! Cậu chẳng qua cũng chỉ là một thằng giỏi khoe mẽ, ở trước mặt người ta lượn tới lượn lui ! Trông mắc ói lắm !” Quản lý vừa mắng vừa rút ra điều thuốc đặt lên môi.

“Dạ dạ dạ, quản lý nói đúng, xin anh bớt giận, lần này đều là em sai !” Quân Tư Vũ vội rút bật lửa trong túi ra châm thuốc cho cấp trên, bộ mặt bợ đỡ rất đáng khinh bỉ.

Quản lý mặt đỏ bừng bừng chửi mắng hơn hai mươi phút mới nguôi bớt lửa giận, quyết định dồn cho ác ma đại nhân lượng công việc gấp ba lần bây giờ, tiền thưởng tháng đó đương nhiên bị khấu trừ sạch sẽ. Mọi người trong văn phòng ai nấy đều ném cho Quân Tư Vũ ánh nhìn thương cảm.

Mắng chửi xong, trong người khoan khoái hẳn lên, đám nhân viên cấp dưới rỉ tai nhau, nghe bảo quản lý một ngày mà không được mắng ai thì trong người bứt rứt khó chịu, vậy nên mỗi ngày đều là bầu không khí nơm nớp lo sợ bao trùm, ai cũng lo mình sẽ xui xẻo trở thành đích ngắm của sếp.

Ngay lúc mọi người khẩn trương công tác, quản lý ngồi quay lưng ôm lấy màn hình vi tính, tay rê chuột kích vào diễn đàn đam mỹ để theo dõi nốt câu chuyện hôm qua còn đang xem dở dang. Thật ra, quản lý đáng kính của chúng ta có một sở thích rất chi là thâm kín mà không ai biết được — Đoán trúng rồi, lão đích thực là một fanboy cuồng nhiệt a !

Tuy rằng lão đã kết hôn, con cái cũng đã vào đến tiểu học, hơn nữa lão cũng không hề có cảm giác với đàn ông, hoàn toàn là yêu thích phụ nữ, nhưng cái máu ham mê đam mỹ ngấm vào lão kể từ lúc lỡ tay tịch thu một cuốn tiểu thuyết của cô nhân viên trong văn phòng, đem về nhà đọc thử rồi bị cuốn hút lúc nào không hay. Những câu truyện buồn miên man cùng các màn nhân vật tra tấn nhau thể thắm cả về thể xác lẫn tinh thần làm lão không rời mắt ra được, không những thế, càng đọc nhiều, vốn từ mắng chửi người của lão lại càng trôi chảy, chửi mãi thành quen, giờ cứ mở miệng ra là lão lại rửa người khác “trụi lông” với “bị bạo lực” này nọ đủ thứ.

Gần đây, lão bị lỗi hành văn của một tác giả mới tên là Liêu Xuyên Xuyên trên diễn đàn lời cuốn, bộ đam mỹ [Tuyệt vọng chi đô] của người này thực sự rất hay, tình tiết ngược văn phẩm thiết đến mức quản lý vừa đọc vừa len lén lấy khăn tay chấm nước mắt, nhiều khi xúc động quá đà còn phải giả vờ kêu lên, “Động đất ở Haiti thật là thể thắm quá !”

Đọc đến chương mới nhất, nghe tác giả Liêu Xuyên Xuyên tâm sự kết thúc của câu chuyện có thể là BE, quản lý thiếu điều khóc nức lên. Lão đăng ký gia nhập vào diễn đàn tác giả của Liêu Xuyên Xuyên, vừa lúc trên diễn đàn đang dự tính tổ chức một buổi offline gặp mặt, quản lý thực sự rất muốn được bắt tay trò chuyện với tác giả đam mỹ mà lão sùng bái, vì thế ma xui quỷ khiến liền lanh chanh post bài xin tham gia offline, còn háo hức lên lịch hẹn gặp mặt ở một quán cà phê nào đó trong thành phố.

Trong lúc sơ ý, quản lý không phát hiện ra trên diễn đàn kia có một tài khoản mang tên Quân Tư Vũ, trùng hợp cái là tên cấp dưới vô dụng của lão cũng có tên như vậy. Cũng chẳng trách được, trước giờ lão có bao giờ quan tâm tên gọi của cấp dưới đâu, chỉ cần dưới cơ lão thì tên gọi đều giống nhau hết, kiểu như “Ê ! Này ! Người mới kia ! Cô đó ! Cậu đó !”.

Quân Tư Vũ vui đầu vào làm việc, vẫn như mọi khi chỉ mất một khoảng thời gian ngắn hần đã giải quyết hết ba chồng văn kiện. Hôm nay coi như thuận lợi trôi qua, ít ra lúc hần đăng nhập QQ cũng không hề bị thiên sứ đại nhân nhảy vào dụ dỗ đe dọa, cũng chẳng thấy Ma hoàng hú hét kêu gào đòi tán chuyện.

Ngay lúc mọi người đang chuyên chú với công việc, cả văn phòng chìm ngập trong yên tĩnh, thì thoảng vang lên tiếng sụt sịt hít nước mũi của quản lý, chợt có người nào đó đẩy cửa chạy vào, hét lớn, “Ngôi sao quốc tế Diana đã thu mua phần lớn cổ phần của công ty chúng ta rồi ! Hôm nay sẽ đến công ty ký hợp đồng ! Người ta vào đến đại sảnh rồi kìa ! Mọi người có ai đi ngắm siêu sao không !!!”

Tức thì cả văn phòng vang dội tiếng vỗ tay nồng nhiệt, tất cả nhanh chân chạy rầm rập ra hành lang, mặc kệ quản lý đang vừa quát tháo vừa cầm máy ảnh cố sức chạy theo. Dù sao cơ hội được gặp trực tiếp minh tinh nổi tiếng đầu phải là dễ có !

Ác ma đại nhân đối với ngôi sao nghệ sĩ này nọ chưa từng có hứng thú, mỗi lần bật TV mà thấy có chương trình phỏng vấn mấy diễn viên ca sĩ trang điểm lòe loẹt, cười nói nhún nhảy ra vẻ dễ thương thì hần lập tức chuyển kênh. Nhưng lần này thấy thái độ của mọi người cuồng nhiệt như vậy, hần cũng có chút tò mò mà lên mạng tìm kiếm tin tức về siêu sao Diana gì đó coi sao.

Vừa click chuột một cái liền hiện ra cả ngàn kết quả và ảnh chụp của cô Diana kia, ác ma đại nhân nhìn qua đã thiếu điều muốn sặc cà phê. Khuôn mặt này thật sự muốn hần nói là xa lạ cũng không nổi !

Đây đúng là vị hôn thê của Ma hoàng đại nhân – Lukyl công chúa mà !

Mặc dù đã dùng ma pháp cải trang để giấu đi màu tóc và dung mạo, nhưng mấy luồng yêu khí vây quanh cô ta không thể nào qua được mắt ác ma đại nhân ! Chỉ là hần không thể tin được, trên lý lịch của cô ta có ghi rõ thời gian gia nhập làng giải trí là từ 5 năm trước lận, xem ra cô ta một mình trà trộn xuống nhân gian cũng khá lâu rồi. Nằm mơ cũng không nghĩ tới, vị quốc mẫu cao quý của Ma giới lại xuống trần gian làm ngôi sao, không những thế sắp tới còn trở thành sếp sòng của ác ma đại nhân.

Ma hoàng bệ hạ ngay cả vợ mình làm gì cũng không biết, mắt công hần giúp sức diễn vở tình yêu mù quáng bị kịch thương tâm vỡ vụn. Ác ma đại nhân vuốt cằm suy nghĩ, hần có dự cảm người đàn bà này xuống Nhân giới tuyệt đối không phải để dạo chơi, chắc chắn ả đang ấp ủ âm mưu to lớn nào đó cũng nên.

Lúc này, đám nhân viên không có tiền đồ đang mải miết chen lấn ngoài hành lang, giơ điện thoại ra tí tách thi nhau chụp ảnh – Thực ra nữ minh tinh của lòng họ còn chưa có xuất hiện mà – Dù sao ở vị trí này có thể thấy rõ tình hình trong đại sảnh, vậy nên bọn họ cứ mặc sức mà chen lấn thôi, bao nhiêu háo hức mong chờ đều đổ dồn vào cánh cửa thang máy hiện số điện tử đang ngày càng tới gần.

Hết chương 57

58. Chương 58: Con Đường Thăng Chức Của Ác Ma Đại Nhân

Dưới những tia nhìn hùng hực như lửa của đám viên chức, nữ hoàng làng giải trí quốc tế Diana cuối cùng cũng xuất hiện — Cô nàng đeo kính râm che kín cả nửa khuôn mặt, kiêu hãnh bước đi giữa vòng vây của vệ sĩ và một rừng ánh đèn flash nhấp nháy liên hồi từ đám phóng viên sẵn tin tận tâm. Áo khoác lông chồn, tất da chân gợi cảm, váy ngắn, túi xách đính hạt, Diana kiêu hãnh sải bước, từng nhịp từng nhịp đều lộ ra cặp chân thon dài tuyệt mỹ. Theo tiếng giày cao gót nện trên nền nhà, đám đàn ông lồ nhỏ đứng bên hành lang đã muốn nhử ra hàng vũng nước miếng, thi nhau cầm điện thoại chụp lại hình ảnh của người đẹp.

“Có cái gì đẹp mà ngắm chứ !” Ác ma đại nhân đứng nhìn đám đông chen lấn bĩu môi, còn “Xi” thêm một tiếng rõ dài đầy khinh bỉ, “Bên ngoài nóng bỏng gợi tình, bên trong lạnh lùng lãnh cảm, mấy cậu còn chưa biết người ta nóng hay lạnh nữa mà.”

“Người như chú biết gì mà nói, người ta gọi đây là biểu tượng của sự sếch-xy đó !” Có anh lên tiếng phản đối, nhưng lập tức bị đám nhân viên nữ gạt đi, “Đám đàn ông các anh đúng là không có mắt, người gì đâu trông như hồ ly tinh vậy mà cũng mê, Tiểu Quân đây mới là người biết thưởng thức nè !”

“Bây giờ người ta là sếp tổng của mình, đám con gái các cô to mồm như vậy không sợ người ta nghe thấy sao, ngốc !” Thêm một anh chàng liều mạng bảo vệ hình ảnh “Sếp em là nữ thần”, có điều Diana không phải là nữ thần, mà là nữ quỷ đó cha nội !

Bị đám người đằng sau đẩy dồn lên, hơn nữa cũng không muốn Diana phát hiện ra mình, ác ma đại nhân đành rút điện thoại đóng vai fan cuồng nhào vào hú hét đòi chụp ảnh thần tượng.

Lúc này, Diana đã bước vào trong thang máy, mắt thấy đám viên chức bên ngoài vẫn tung hô không ngớt liền tỏ vẻ quan tâm mà mỉm cười và vẫy tay với bọn họ, đương nhiên, trước khi thang máy kịp đóng cửa.

Nhìn thấy số chỉ buồng thang đã di chuyển lên tầng cao nhất, đám viên chức nhàn rỗi mới tạm bớt cuồng nhiệt, quay sang rôm rả trò chuyện nghị luận.

“Không biết cấp trên có tăng lương cho tụi mình không nhỉ ?”

“Ai biết được ! Chỉ mong người ta nhẹ tay cho chúng ta nhờ”

“Tiểu Quân, tôi thấy cơ hội của cậu tới rồi đấy, đem cái bộ dạng đẹp trai này đi ve vãn cấp trên, biết đâu lại được cất nhắc. Khi nào lên chức thì đừng quên tụi tôi nha !”

“Đừng có đùa, nhân viên quèn như tôi lấy đâu ra tư cách gặp mặt sếp lớn chứ.”

“Cái đám trọc mông này ! Có quay về làm việc không thì bảo ! Muốn tôi trừ hết tiền thưởng của các cô cậu hả ?”

Thế là, cuộc sống văn phòng thanh bình tĩnh lặng lại tiếp tục.

Trông tới ngóng lui đồng hồ mới chịu điểm đúng 5 giờ, chỉ còn chờ tiếng chuông tan tầm nữa thôi, ai dè lại bị quản lý ném cho một bản đề án khó nhằn, ác ma đại nhân thật nuốt cũng không trôi. Bản đề án này vốn là của cậu Trương – đồng nghiệp lúc trước – chịu trách nhiệm, nhưng sau khi cậu ta từ chức thì bản đề án cũng bị xếp xó, căn bản chẳng ai chịu nhận củ khoai nóng về phía mình, nhưng mấy sếp trên ngành cứ giục mãi, kết quả là quản lý quăng ngay sang cho ác ma đại nhân —— Nghe nói vụ này mà không xong là có nguy cơ cuốn gói rất cao, mọi người ai nấy đều tự lo lấy thân, không dám góp ý nhắc nhở Quân Tư Vũ, dù sao cũng có con tốt thí thay mình rồi.

Quân Tư Vũ mở văn kiện ra nhìn lướt, chỉ thấy chi chít số má cùng với tiếng nước ngoài, chính hắn còn không hiểu trong này viết cái gì, vậy mà quản lý đã ra lệnh trong vòng ba ngày phải hoàn thành. Hắn nghĩ nghĩ một lúc rồi cất tập văn kiện vào cặp da, vừa hay chợt nảy ra sáng kiến —— Liều Thần nhà mình chẳng phải là thiên tài trong giới thương nghiệp đó sao, đem về nhờ làm giúp là được rồi.

Vì thế, ác ma đại nhân thanh thoi cười xe đạp điện về nhà.

Liều Thần nhìn bản đề án xong lại quay sang dòm ác ma đại nhân bằng ánh mắt tràn đầy khinh bỉ và xem thường.

Y hỏi ác ma đại nhân, “Tôi giúp anh làm mấy thứ này, sau đó có được lợi ích gì không vậy ?”

“Thì sau này lại đến lượt tôi giúp ngài làm đề án.” Ác ma đại nhân cười đầy chân thành.

“Coi như xong, nhờ anh làm giúp đề án thì tôi cũng nên nộp đơn xin từ chức là vừa. Tôi thấy anh vẫn hợp với công việc cò nhà vệ sinh nhất đấy.” Liều Thần thần nhiên xĩa xối ác ma đại nhân không thương tiếc.

“Dù sao nếu cậu không chịu giúp thì từ mai tôi chắc chắn thất nghiệp.” Ác ma đại nhân bi tráng thừa nhận, mặc cho Liều Thần móc máy đến thế nào cũng quyết không xấu hổ.

“Da mặt thực dày. Như vậy đi, đề án này đổi lấy một tháng tiền thuê nhà, coi như tháng này tiền nhà anh chịu.” Liều Thần phát tay tỏ vẻ khinh bỉ, sau khi được ác ma đại nhân hùa ăn tối ngon lành xong mới cầm tập công văn bước về phòng mình, bật máy tính lên lách cách gõ chữ.

Thời gian chớp mắt đã tới 9 giờ, Liều Thần duỗi lưng duỗi mắt, công việc coi như đã hoàn thành. Y thở dài một hơi, cảm khái không biết mình mắc cái chứng gì mà tự dưng cầm đầu giúp công ty đổi thủ hoàn

thành đề án quan trọng, chợt ngửi thấy hương cà phê đưa lên mũi, Liêu Thần quay đầu lại nhìn thì thấy Quân Tư Vũ đang bung đến tách cà phê thơm nồng nóng hổi.

“Coi như anh thức thơi, Quân Tư Vũ.” Liêu Thần hừ một tiếng.

“Đâu có, Liêu tổng vất vả rồi.” Quân Tư Vũ mỉm cười đặt tách cà phê xuống mặt bàn, sau đó cúi người cẩn nhẹ lên cổ Liêu Thần, làm y bất ngờ giật thót.

“Anh ... anh định làm gì ?” Liêu Thần thất thanh kêu lên.

“Ai dà, không phải cậu bảo đêm qua là do say rượu nên không nhớ gì, vậy giờ tranh thủ lúc cả hai đều đang tỉnh táo ...” Quân Tư Vũ ở trên cổ y thoải mái khiến cho thần kinh Liêu Thần căng thẳng đến cả người đều cứng đờ.

“Bây giờ ... bây giờ không phải Không được !” Liêu Thần còn muốn phản kháng, nhưng Quân Tư Vũ từ phía sau đã nhanh lẹ vòng tay ôm lấy y, bàn tay thò vào trong áo sơ mi bắt đầu ve vuốt.

Liêu Thần hô hấp dồn dập, dục niệm vốn đã yên ổn lại bị khuấy lên — Quân Tư Vũ tựa như ma quỷ, luôn trong lúc lơ đãng lộ ra mị lực nguy hiểm, hấp dẫn người ta đánh mất lý trí. Đầu óc Liêu Thần dần dần trống rỗng, đột nhiên cảm thấy thân thể mình như bay lên, thì ra là bị Quân Tư Vũ bế khỏi chỗ ngồi, đem y thả xuống giường.

“Đừng Đừng ...” Cảm giác thân thể hai người dán sát vào nhau, Liêu Thần vừa nghênh đón vừa chống cự, kết quả là bị Quân Tư Vũ ép tới không cử động nổi, vì những vuốt ve khiêu khích của hắn mà nổi lên phản ứng, rên rỉ không ngừng. Dưới ánh đèn giường nhu hòa, Quân Tư Vũ vạt áo mở rộng lại có sức hút dị thường, Liêu Thần không thể khống chế tâm mình đành rơi vào tay giặc. Cũng chẳng thể nào trách được, về phương diện lừa người này thì nhân loại làm sao so được với đám ma quỷ bọn hắn chứ.

“Chỉ cần nghĩ đến mình tôi là được rồi.” Quân Tư Vũ sau khi khơi dậy trọn vẹn dục vọng của Liêu Thần liền ghé sát vào tai y dụ dỗ nỉ non. Liêu Thần như bị yểm bùa, không tự chủ được mà cùng hắn mường ngón tay đan hòa vào nhau, cũng chẳng thể giải thích nổi vì sao lại đồng ý làm chuyện này ... Nhưng y không muốn nghĩ nữa, tựa như đây là điều hiển nhiên cần phải đến.

Theo từng đợt va chạm dội tới nơi sâu nhất trong tâm hồn khiến Liêu Thần muốn la lên thật lớn, giãy dụa trong vùng giao thoa giữa đau đớn và khoái cảm. Y đã không phân rõ được suy nghĩ hay ngôn ngữ của mình có còn phù hợp hay không, chỉ mặc cho thứ kích thích nguyên thủy của bản thân lan tràn. Ngay cả khi bên tai ừ đặc vì những tiếng rên rỉ kích tình, y đã không nhận ra, trong vô thức, y gọi tên Quân Tư Vũ.

.
. .
.

Vì thế, ngày hôm sau, chuyện vệ sinh tắm rửa và bữa sáng đều được ác ma đại nhân bao thầu. Thật ra, không chỉ hôm nay, hắn đã đảm nhận mấy công việc quản gia này từ lâu rồi.

Đề án của ác ma đại nhân được cấp trên thuận lợi thông qua khiến cho đám đồng nghiệp phải tròn mắt ngưỡng mộ. Rất nhanh sau đó, mấy vị lãnh đạo cấp cao đều nhất trí khen ngợi ác ma đại nhân đã đề xuất ra chiến lược thông minh (rõ ràng hoàn toàn là nhờ Liêu Thần làm hộ), tiền thưởng cuối tháng cứ tăng rồi lại tăng, tiếp đến mấy tình huống sau đó ác ma đại nhân hắn cũng đã ngờ tới. Dù sao ở mấy cái lĩnh vực kinh doanh này thì ác ma đại nhân thật chẳng khác nào một tên gà mờ.

Đang lúc ác ma đại nhân còn mải vênh vênh đắc ý nên không hề hay biết, rằng đề án hoàn mỹ mà thiên tài thương nghiệp Liêu Thần đã viết giúp hắn đang trải qua tầng tầng đề cử, được lãnh đạo tổng công ty tiếp nhận, khen không hết lời rằng đây chính là bản kế hoạch kinh doanh xuất sắc nhất trong những năm vừa qua, các sếp ai ai cũng coi trọng, ngay cả boss tổng Diana khi vừa tiếp nhận đề án, lời vàng ý ngọc tỏ ý rất hài lòng, không chút do dự lập tức kí giấy cho nhân viên triển khai, không những thế còn công bố một tin khiến tất cả mọi người trong công ty đều muốn ghen tị đỏ mắt — Sếp muốn gặp mặt “kì tài” Quân Tư Vũ nhà.

Lời mời từ trên truyền xuống, lúc truyền đến văn phòng ác ma đại nhân, mọi người liền ồ lên kinh ngạc. Người thì vỗ tay chúc mừng, có người ghen tị nói mát, người khác lại bá vai khen ngợi, cũng có người xun xoe nịnh bợ, tin tưởng chắc chắn ác ma đại nhân sẽ được thăng chức trong nay mai.

Tay quản lý nhìn ác ma đại nhân một chút cũng không vừa mắt, không dừng lại đem cơ hội ngàn vàng dâng hai tay cho tên nhân viên quèn vừa mới bước vào công ty kia, biết vậy để gã tự làm cho rồi ! Sau khi thoát khỏi vòng vây của đám đồng nghiệp, ác ma đại nhân giống như anh hùng bị trắng bước vào thang máy thẳng tiến đến văn phòng tổng giám đốc, không ai biết trong lòng hắn lúc này khó chịu tới mức nào, hắn thật không muốn gặp mặt nữ ma đầu kia a.

Mà giờ phút này, ngồi giữa văn phòng trang hoàng thuần một màu trắng, Diana không nén nổi tò mò về hình ảnh tư liệu mà ả vừa tìm kiếm trên máy tính. Thú vị thật, cấp dưới của ả sao lại có bộ dạng giống y hệt Thánh Ma vậy nè. Mái tóc kia dài hơn một chút, màu mắt cũng thay đổi đi mấy phần, quả đúng là hình ảnh của Thánh Ma đây rồi !

Tên này rõ ràng mấy hôm trước đã bị mình giết chết, sao giờ vẫn còn sống nhăn nhó ra vậy ? Mà cho dù hắn còn sống, mình lại không hề phát hiện ra một chút ma khí nào !? Diana cắn nhẹ gọng kính màu hổ phách đắt tiền, vẻ mặt trầm tư suy nghĩ. Ắ chắc chắn đây không phải là Thánh Ma ! Lại càng không thể là hậu thế của hắn ! Rõ ràng khi đó ả đã đem thứ nghiệt chủng trong bụng hắn đánh cho tiêu tan rồi !

Lại nói, nếu người này không phải là Thánh Ma, xét riêng phần ngoại hình đã giống đến kì lạ Hơn nữa, ở Ma Giới, Vũ Uyên vốn là mỹ nam tử hiếm có, nếu người này không phải hắn, thôi thì cứ để làm thể thân cũng được, coi như thỏa mãn sở thích nô dịch Thánh Ma của mình, cũng không tệ đi ?

Diana âm hiểm nở nụ cười, đeo lên cặp kính râm sang trọng, đoạn quay sang cầm điện thoại gọi cho thư kí riêng, cặp môi đỏ mọng không ngừng nhấp máp.

“Cho gọi nhân viên số 5867 Quân Tư Vũ vào văn phòng.”

[Chỉnh sửa BUG : về vấn đề ma nữ Diana ở nhân gian.

Mặc dù thời gian ma nữ xuất hiện ở Nhân giới ít hơn, những cũng giống như mấy minh tinh nổi tiếng, cho dù ả không có mặt cũng sẽ có người giúp ả lăng-xê đánh bóng tên tuổi. Hơn nữa, đám tay sai của ả phần lớn đều là những người có quyền thế ở nhân gian, vì chịu tác động của ma lực mà đứng ra làm người đại diện cho ả. Vậy nên, cả năm mới có thi thoảng một đôi lần Diana xuất hiện ở nhân gian, lúc rảnh rỗi thôi !

Về sau, mọi việc ả đều quăng lại cho đám “người đại diện” giải quyết, cũng chưa từng lên QQ chơi, hoạt động giải trí gì đó đều làm ở nước ngoài, thời gian rảnh cũng chẳng dùng để hưởng thụ thú vui lướt net như bao con người khác, vậy nên mới không biết Ma hoàng đệ hạ có sở thích chơi nông trại và nạp QQ tệ, ha ha]

Hết chương 58

59. Chương 59: Ác Ma Đại Nhân Ra Tay

Ác ma đại nhân mang theo tập công văn tiến vào văn phòng tổng giám đốc. Cả một căn phòng được trang trí lộng lẫy thuần một màu trắng, bàn làm việc hình bán nguyệt đặt giữa phòng, đường kính phải đến gần 3m, thật không biết lắp cái bàn rộng đến vậy làm gì chứ ? Diana mặc váy ngắn hàng hiệu khêu gợi ngồi sau bàn làm việc, cặp kính mắt màu trà choán hết nửa khuôn mặt nhưng vẫn không làm mất đi vẻ quyến rũ, ả ung dung nở nụ cười, “Anh chính là Quân Tư Vũ, người đã đưa ra phương án làm việc này ?”

“Vâng, thưa cô Diana.” Ác ma đại nhân hai tay ôm trước ngực, đầu cúi thật thấp, trông rất có dáng vẻ khiếp đảm của mấy tên dân đen được gặp tổng thống.

“Lãnh đạo công ty cảm thấy rất có hứng thú với đề án của anh, họ nhận định anh đúng là một nhân tài.” Diana vươn ngón tay thon dài hướng ác ma đại nhân ngoắc ngoắc, đôi môi đỏ mọng khẽ nhấp máp, “Có

điều, bản thân tôi lại thấy có hứng thú với anh hơn.”

“Được giám đốc cất nhắc là vinh hạnh của tôi.” Ác ma đại nhân giả ngu.

“Ha ha, nhìn qua có cảm giác là người thành thật. Chàng trai, lại gần đây một chút.” Diana nói như ra lệnh.

Ác ma đại nhân ngoan ngoãn bước tới gần bàn làm việc của Diana, ả thấy vậy liền mỉm cười vừa ý, đưa tay tháo kính râm xuống, để lộ ra khuôn mặt kiều mị, cất tiếng hỏi, “Tôi có đẹp không ?”

“Sắc đẹp của giám đốc vốn đã được cả thế giới biết đến.” Quân Tư Vũ khúm núm trả lời.

“Hừ, tôi thấy anh nghĩ một đằng nói một nẻo kìa !” Diana chăm chú nhìn hắn từ trên xuống dưới đánh giá một hồi, cuối cùng nhin không được lại nói tiếp, “Chắc chắc, nhìn kĩ đúng là giống thật ! Không ngờ trên đời lại có người giống anh ấy đến thế !”

“Giám đốc, ngài đang nói gì vậy ?” Ác ma đại nhân hỏi lại.

Diana thần bí nở nụ cười, “Trông anh rất giống bạn trai đã mất của tôi. Chàng trai, có lẽ đây chính là duyên phận của chúng ta. Hôm nay sau khi tan tầm, anh có muốn cùng tôi đi ăn tối không ?”

Nói xong còn khẽ chớp mắt làm ra biểu tình cực kì mê người, đàn ông chân chính ai có thể chống đỡ lại sự quyến rũ này đây !

“Ai, giám đốc, chỉ sợ sau khi tan tầm tôi phải về ngay, bà xã tôi còn đang ở nhà chờ tôi về dùng cơm.” Ác ma đại nhân dùng vẻ mặt ngây thơ thuần khiết phun ra lời nói dối trắng trợn, người nào không biết còn tưởng hắn là mẫu ông xã hết lòng vì gia đình.

“Ồ ? Nói vậy là anh đã kết hôn rồi ?” Diana trong lòng có chút không vừa ý, khẽ nhướn mày. ả không chấp nhận trên đời có gã đàn ông chống lại sự quyến rũ của mình, điều càng khó tha thứ hơn nữa là gã ngốc đang đứng trước mắt ả lại sẵn sàng từ chối sắc đẹp và quyền thế mà ả trao cho để cấm đầu về nhà cùng bà xã tầm thường của hắn tình cảm ôm ấp.

“Đúng vậy, chúng tôi vừa mới đính hôn.” Ác ma đại nhân ngẩng đầu nở nụ cười hạnh phúc dạt dào, “Tuy rằng hiện tại cuộc sống vẫn chưa dư dả lắm, nhưng tôi nghĩ chỉ cần mình cố gắng hơn một chút, chắc chắn Tiểu Thần nhà tôi sẽ không phải chịu khổ nữa.”

“Vậy thì phải chúc mừng hai vợ chồng anh rồi. Tôi thật ghen tị với bà xã anh nha, có thể kiếm được ông xã tận tụy quan tâm như vậy. Nhưng mà —— Tiểu Quân, hiện tại thu nhập của hàng tháng của anh chắc cũng không thoải mái lắm nhỉ ? Tôi có cơ hội tốt dành cho anh đây.” Diana đứng dậy, nghiêng người rướn đến phía trước, thân mình gần như dán sát vào người ác ma đại nhân, ngón tay ngọc ngà vươn ra vuốt ve cổ áo của hắn, cố ý nói, “Tiểu Quân, tôi có thể giúp anh thăng chức rất nhanh.”

“Giám đốc, tuy rằng được ngài coi trọng khiến tôi rất vui, nhưng tôi muốn tự mình cố gắng, thành công thăng tiến từng bước một, nếu không sẽ cảm thấy lương tâm bất rứt không yên.” Ác ma đại nhân đeo vẻ mặt bí tráng thốt ra câu thoại kinh điển của nam chính khổ tình trong phim kịch tình cảm chiếu vào giờ vàng buổi tối.

“Quân Tư Vũ, anh đang khinh thường tôi sao ?” Diana cau mày hỏi lại, tên này làm ả bắt đầu có hứng thú rồi nha. Kể từ khi xuống Nhân giới “lập nghiệp”, lần đầu tiên ả gặp phải gã đàn ông có thể chống lại sức quyến rũ của mình, mà phàm là thứ mình càng khó khăn chiếm được lại càng khiến cho khoái cảm chinh phục dâng trào. Có điều, tên nhóc con này hoàn toàn khác với những người đàn ông trước kia, ả muốn có được trái tim hắn, nhuộm đen tâm hồn hắn, kéo hắn xuống tận đáy sâu địa ngục, khiến cho hắn vĩnh viễn cũng không thể rời xa được mình ! Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn, rồi cả ánh mắt quật cường không chịu khuất phục kia đã khiến cho Diana khắc sâu ấn tượng về Quân Tư Vũ, coi như ác ma đại nhân đã thành công khuấy đảo tâm trí đại ma nữ.

“Tôi hoàn toàn không có ý như vậy, thưa giám đốc. Tôi rất tôn trọng ngài, vậy nên cũng hi vọng ngài tôn trọng nhân cách của tôi.” Quân Tư Vũ càng nói càng tỏ ra mình là người ngay thẳng.

“Tốt lắm, Quân Tư Vũ, anh đã làm tôi nể trọng thêm vài phần rồi đấy. Như vậy đi, anh đã nóng lòng muốn thể hiện năng lực bản thân thì tôi cũng yên tâm giao cho anh bốn tập đề án quan trọng sắp tới này, anh cầm về nhà nghiên cứu trước, xong ngày mai nộp lại cho tôi, hoặc là thu dọn bàn làm việc của mình cho

gọn gàng để người sau tới đỡ phải bận rộn !” Diana đem chồng văn kiện trên bàn tổng sang cho ác ma đại nhân, nhất quyết tạo áp lực cho hắn một phen.

“Tôi hiểu, thưa giám đốc, tôi sẽ cố gắng hoàn thành thật sớm.” Ác ma đại nhân bê chồng để án, không kiêu ngạo không nịnh hót bước ra khỏi văn phòng.

Không ai nhìn thấy lúc quay lưng bước đi, anh đẹp trai ngây thơ như hoàng tử bạch mã của chúng ta đã nhếch mép cười gian tới mức nào.

Lần này ác ma đại nhân không cần nhờ đến Liêu Thần hỗ trợ, tự mình lên mạng kiếm mấy thứ trông giống như văn kiện để án gì đó, & paste về máy rồi in ra, đóng dấu, ghim lại thành một tập trông như thật. Nếu Diana đã muốn dần mặt dạy cho hắn một bài học, vậy thì hắn tội gì không ra vẻ “học hành nghiêm túc” một chút. Liêu Thần lần đầu tiên thấy ác ma đại nhân dùng máy tính để làm việc thì không còn tin vào hai mắt mình nữa, sau lại quan tâm pha cho hắn tách cà phê nóng, căn dặn đừng làm việc muộn quá mà ảnh hưởng sức khỏe.

Ác ma đại nhân đột nhiên nhớ ra hôm nay là thứ Sáu, vì cái khỉ gì hắn lại thật sự nghiêm túc vì Diana mà giải quyết đồng đề án này vậy ? Thế là hắn chuyển tab, lên QQ mở game thu hoạch củ cải.

Thứ Bảy là ngày Liêu Xuyên Xuyên được “đại xá” tha về nhà, ác ma đại nhân cùng Liêu Thần ngồi trong chiếc Chery bon bon đến trường đón con bé. Xuyên Xuyên nói nó đã nhận lời tham gia một buổi họp mặt với đám bạn trên mạng văn học, vừa vặn muốn cả hai anh giai cùng nó đến tham gia, thế là một nhà ba người thẳng tiến tới công viên trung tâm, kiếm quán cà phê đã được ấn định làm nơi gặp mặt, ngồi xuống chờ đợi.

Rất nhanh sau đó xuất hiện khoảng ba bốn nữ sinh tầm tuổi như Xuyên Xuyên bước tới chào hỏi. Tầm mắt vừa liếc tới hai anh đẹp trai ngồi cạnh —— nghe bảo đây là hình mẫu cho hai nhân vật chính trong [Tuyệt vọng chi đô] thì đám nhóc lập tức hưng phấn hét rầm lên, lôi kéo ác ma đại nhân cùng Liêu Thần đòi chụp ảnh chung. Khổ thân Liêu Thần bị xoay tới xoay lui mà chẳng hiểu vì sao.

Lúc này, Liêu Xuyên Xuyên đếm số thành viên rồi quay sang hỏi cô bé bên cạnh, “Sao ta không thấy nàng Mông Nhỏ Tròn Vo* đến nhỉ ?”

“Ai biết được ! Nàng ấy lúc nào cũng tỏ ra thần thần bí bí ! Khỏi cần chờ, chúng mình ăn trước đi !” Một cô bé khác nói chen vào.

Bạn trẻ Mông Tròn vừa được nhắc đến chính là một bác trai quản lý đang đứng khuất phía xa xa, tay cầm ống nhòm tựa như đang ngắm cảnh nhưng thực chất là dòm không chớp mắt về đám đông đang tụ hội bên này.

“Sao lại là hắn chứ !” Khi quản lý nhìn thấy Quân Tư Vũ ngồi cùng bàn với Liêu Xuyên Xuyên thì há mồm ngạc nhiên đến mức cầm muỗng rụng luôn xuống đất, nhưng lúc nhìn sang cậu thanh niên đẹp trai ngồi bên cạnh hắn thì gã lập tức vỡ lẽ ! Hai người này chính là hình mẫu của nam chính trong truyện mà Xuyên Xuyên viết a ! Ngay cả tên gọi Quân Tư Vũ cũng y hệt luôn ! Vậy là Quân Tư Vũ ngoài đời cũng giống như trong truyện, đều là đồng tính luyến ái sao ?

Trái tim fanboy mềm yếu của quản lý vì kích động mà nhảy nhót không ngừng, nhưng trong đầu gã lại là một âm mưu đang từ từ được nung nấu. Gã phải tìm ra cách khiến cho Quân Tư Vũ thân bại danh liệt ! Phải biến hắn thành vai nam chính bị kịch quần quai như trong truyện BL kinh điển cho hả dạ mới được !

Mang theo oán niệm thật lớn, gã hàm hừ thăm mắng, “Quân Tư Vũ cái đồ mông chọc, hôm nay chú mày cứ việc thể hiện cho đã đi ! Đến công ty vênh vào thật nhiều đi ! Tao cho chú mày biết mặt !” Nói xong còn nhổ ra một ngụm, hung hăng bước đi.

Ngồi tụ tập với bạn của Xuyên Xuyên một lúc, ác ma đại nhân tranh thủ bọn nhỏ mãi ăn uống tán gẫu liền lên đi, không quên kéo theo Liêu Thần. Hai người sống vai lững thững đi dạo trong công viên rợp bóng cây xanh.

Liêu Thần lặng im đi theo Quân Tư Vũ, không để ý tay mình vẫn đang bị hắt nắm lấy kéo đi. Cứ đi một hồi đã tiến vào con đường mòn phía cuối công viên. Con đường này vốn ít người qua lại, cây cối rậm rạp trải trên mặt đất một tầng lá rụng thật dày, ánh mặt trời từ những kẽ lá trên đỉnh đầu thì thoảng lấp ló rọi xuống, vẽ nên những mảng loang lổ sáng tối trên mặt đất, cảm giác yên bình lại tĩnh lặng.

“Nơi này không khí thật tốt.” Liêu Thần hít sâu một hơi, nhắm mắt hưởng thụ, tay lại bị Quân Tư Vũ nắm lấy, kéo y rảo bước về phía trước.

“Quân Tư Vũ ! Bỏ tay tôi ra đi, hai chúng ta” Liêu Thần có chút ngượng ngùng.

“Không sao đâu, dù sao cũng chẳng ai thấy.” Quân Tư Vũ vẫn thoải mái nắm lấy tay y, bước chân đạp lên thảm lá phát ra những tiếng lạo rạo giòn tan.

“Chúng ta đi đâu vậy ?” Liêu Thần hỏi.

“Không biết, chỉ là tản bộ thôi mà.” Bàn tay Quân Tư Vũ vừa lớn vừa ấm áp, bao trọn lấy tay Liêu Thần, nắm thật chặt, chỉ nhiều đó thôi cũng đủ xua tan cảm giác lạnh lẽo trong y.

Liêu Thần cúi đầu nhìn hay bàn tay đan vào nhau, khẽ hỏi, “Quân Tư Vũ, chúng ta cứ như thế này mà cùng một chỗ sao ? Mọi quan hệ này nên coi là gì đây ?”

“Xem như là tình nhân đi !” Quân Tư Vũ quay lại nhìn y.

“Tình nhân ? Nực cười, anh có yêu tôi sao ? Tôi đang muốn nói chuyện nghiêm túc đó.” Liêu Thần cười nhạt.

“Tôi yêu cậu, chắc vậy.” Quân Tư Vũ cười cười nói.

“Anh không hề có chút nghiêm túc nào hết, Quân Tư Vũ. Anh chỉ coi tôi như bạn giường mà thôi !” Khẩu khí Liêu Thần bắt đầu có chút khác nghiệt.

“Tôi không coi cậu chỉ là bạn giường đơn thuần.” Quân Tư Vũ dùng tay kia niết nhẹ lấy cằm y, sau đó cúi đầu hôn lên môi y, vậy mà Liêu Thần lại không chút khách khí cắn mạnh một cái.

“Hung hãn quá đó.” Quân Tư Vũ bật cười, không thể không rời khỏi môi Liêu Thần.

“Tôi không muốn làm đồ chơi cho bọn đàn ông !” Liêu Thần trừng mắt lườm hắt.

“Tôi đã nói rồi, tôi không coi cậu là đối tượng để chơi đùa. Nếu thực sự là người như vậy, tôi sẽ chịu đứng ra chắn vạ tai nạn kia cho cậu, hay là cùng cậu bỏ hết tất cả đến tận nơi này lập nghiệp sao ? Cậu đã gặp qua bạn giường nào đối xử thật tình với cậu đến vậy chưa ?” Ác ma đại nhân biện giải.

“Không phải từ đầu đến cuối đều là do anh liều mạng tự lao đầu ra chịu nạn thay tôi sao ?” Liêu Thần không phục phản bác lại.

“Ha ha, tại tôi thấy thú vị nên làm thôi.” Ác ma đại nhân cười xòa chống chế.

Liêu Thần phụng phịu nói, “Quân Tư Vũ, đến giờ tôi mới phát hiện ra tôi chẳng hiểu gì về anh hết. Quá khứ của anh, xuất thân gia đình, rồi cả những người bạn kị lạ của anh nữa. Thậm chí, đôi lúc tôi còn có ảo giác, anh không giống người bình thường.”

“Vậy tôi là cái gì ?”

“Anh là đồ ma quỷ chết tiệt ! Tên quỷ keo kiệt ăn của tôi, uống của tôi, ở nhà của tôi, còn đem tôi ra” Liêu Thần nói đến đây liền hậm hực không nói nữa.

“Đem cậu ra ăn luôn.” Quân Tư Vũ mỉm cười ranh mãnh, ghé vào tai Liêu Thần bổ sung nốt câu nói còn dang dở khiến y đỏ mặt ngượng ngùng.

“Anh đi chết đi !” Liêu Thần giận dữ giơ chân cho ác ma đại nhân một đạp trúng đầu gối.

“Thực dữ tợn.” Ác ma đại nhân giả bộ bị đau ngã ngồi xuống đất.

“Ê ! Anh sẽ không mảnh mai đến mức bị đạp nhẹ một cái đã đau lặn đau lộn như vậy chứ ?” Liêu Thần thấy ác ma đại nhân ôm chân không đứng dậy nổi thì bắt đầu lo lắng.

“Cậu thử để người ta đá hết sức một cái vào chỗ trọng yếu xem.” Quân Tư Vũ hừ giọng dần dỗi.

“Anh đáng bị vậy !” Liêu Thần ngồi xổm xuống xem hấn, “Đau lắm à ?” Vừa nói vừa vươn tay xoa xoa đầu gối cho hấn.

“Vậy nên cậu phải bồi thường cho tôi đi !” Ác ma đại nhân đột nhiên kéo một cái, đem Liêu Thần áp đảo trên mặt đất khiến y không khỏi giật mình kêu ra tiếng. Đương nhiên ác ma đại nhân chỉ định dọa một chút thôi, coi vậy chứ chưa đến mức vô sỉ giữa ban ngày ban mặt đem con người ta ra xxxx.

Hết chương 59

* Nguyên văn trong QT thì tên đăng kí diễn đàn của bác fanboy quản lý là Trọc Mông Tử, nhưng tớ mạn phép đổi tên thành Mông nhỏ tròn vo cho nó xì-tin, hơn nữa không hiểu bác ấy xưng hô trên mạng kiểu gì mà các em nhỏ gọi bác ấy là (ngôi thứ ba chỉ nữ giới) mà không phải là (ngôi thứ ba dùng cho cả nam lẫn nữ), vậy nên mới dẫn tới màn hô to gọi nhỏ “nàng” nọ “nàng” kia, mà chẳng phải dàn hủ tụi mình vẫn xưng ta – các nàng để gọi nhau đó sao *cười*

60. Chương 60: Bí Thuật Tái Sinh Của Ác Ma Đại Nhân

Sau một hồi trêu chọc Liêu Thần xong, ác ma đại nhân đứng dậy kéo y tiếc tục dạo bước trên con đường vắng tanh — Nơi này càng lúc càng yên tĩnh, chắc đã lâu chẳng có ai đặt chân tới. Công viên trung tâm được coi là nơi có diện tích cây xanh bao phủ lớn nhất thành phố, diện tích đất cũng vô cùng lớn, nghe nói từ trên máy bay trực thăng nhìn xuống thì một phần ba màu xanh của thành phố đều tập trung ở công viên này, thậm chí có người đi vào đây còn bị lạc đường, phải huy động lực lượng cảnh sát đi tìm mấy tiếng đồng hồ mới thấy. Bởi vậy, trong công viên này có rất nhiều lối nhỏ không biết dẫn tới tận đâu, càng đi càng thấy hoang vắng, quả đúng là nơi thích hợp cho mấy cặp đôi ưa thích chơi trò vụng trộm.

Liêu Thần để mặc cho Quân Tư Vũ lôi kéo mình đi đến tận cuối con đường nhỏ. Hiện ra trước mặt hai người là một hồ nước xanh biếc, bóng cây rậm rạp mọc quanh hồ tưởng như muốn vươn cành chạm tới tận mặt nước. Nhìn mặt hồ xanh lục phẳng lặng như gương, hai người cứ ngỡ mình vừa lạc vào nơi tiên cảnh trên trần thế.

“Chỗ này chắc bị người ta bỏ quên lâu rồi, từ giờ sẽ là căn cứ bí mật của hai chúng ta.” Ác ma đại nhân cười nói.

“Cái gì mà căn cứ bí mật, anh là trẻ lên ba sao ?” Liêu Thần thả tay ác ma đại nhân ra, tự mình bước tới đầu cầu gỗ bên bờ hồ. Nơi này trước đây hẳn là chỗ để neo thuyền, mà cách đó không xa quả thật có một con thuyền gỗ nhỏ cũ nát, lòng thuyền phủ đầy lá khô và bụi đất, có lẽ đã rất nhiều năm rồi không được sử dụng đến.

“Này, Quân Tư Vũ, khi nào rảnh chúng ta tới đây chèo thuyền thử một chút coi sao ?” Liêu Thần xoa xoa thắt lưng, đối với một nơi cảnh sắc hài hòa thế này bỗng nổi lên hứng thú dạo chơi, y chỉ vào mặt hồ nói, “Anh xem hồ này hình như là thông với bên ngoài, không biết sẽ dẫn tới đâu, lần sau mang theo thuyền cao su, cùng nhau thám hiểm một chuyến !”

“Nghe có vẻ rất thú vị.” Quân Tư Vũ chỉ về chiếc thuyền cũ kĩ đang đậu bên bờ hồ, “Nếu muốn thì ngay bây giờ chúng ta cũng có thể chèo thuyền, không cần tốn tiền mua thêm làm gì.”

Hai người hợp lực cùng nhau đem chiếc thuyền cũ kia đẩy lại đây. Thành thuyền có chút mục nát, nhưng khi Quân Tư Vũ kiểm tra qua thì thấy đáy thuyền còn nguyên vẹn, chắc vẫn dùng được, thế là cả hai đều không ngại bẩn, dùng tay gạt hết lá khô và bùn đất trong lòng thuyền, sẵn sàng một chuyến thám hiểm.

Lòng hồ sâu thẳm lại kéo dài quanh co, chắc hẳn lúc thiết kế người ta cố tình xây rộng một chút dành cho mục đích chèo thuyền, hai bên bờ hồ rợp đầy bóng cây, thậm chí ở chỗ khúc quanh còn có vòng cây leo theo kiểu châu Âu bắc ngang qua lòng hồ, lơ lơ đầu đó trên thanh khung sắt rỉ sét còn thấy được những dòng

chữ tiếng nước ngoài, chứng tỏ lòng hồ này được kiến thiết xây dựng được ít nhất khoảng vài chục năm có lẽ.

“Chắc đây là công trình của mấy người ngoại quốc ngày xưa tới thiết kế và xây dựng ấy nhỉ ?” Liêu Thần ngẩng đầu thưởng thức khung cảnh xung quanh, nhẹ giọng nhận xét.

“Ồ, nhưng mà xây ở nơi vắng vẻ như thế này thì làm sao đón được nhiều khách chứ, nói không chừng chỗ này trước đây là khu nghỉ dưỡng của đại gia nhà giàu nào đó cũng nên ?” Ác ma đại nhân vừa chèo thuyền vừa đưa mắt nhìn bốn xung quanh, quả nhiên trong lùm cây lấp ló phía bờ xa xa kia có nóc nhà ẩn hiện, tiến lại gần mới thấy là một căn nhà kiểu châu Âu cổ, xem ra nơi này trước kia đúng là có người ngoại quốc đến ở, sau bị cây cối ở trung tâm công viên che khuất đi, thành ra người ta cũng quên luôn sự hiện diện của nó.

Quân Tư Vũ chèo thuyền đổ vào bờ, cùng với Liêu Thần hai người quyết định đi thám hiểm căn biệt thự bị bỏ hoang một chuyến coi sao. Đứng từ xa chẳng bằng tới gần xem xét, cho đến khi cánh cổng bằng đồng cũ kĩ hiện ra trước mắt họ, cùng với bức tường rêu phong cổ kính hoàn toàn bị đám dây leo bọc kín, hai người ngỡ như mình đang lạc bước vào lâu đài nơi giam cầm nàng công chúa đã ngủ quên đến cả trăm năm. Liêu Thần nhìn qua ô cửa sổ đã bị tháo mất kính, chỉ thấy bên trong tối đen như mực, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi, quay sang nói với Quân Tư Vũ, “Hay là chúng ta quay về đi, tự tiện vào nhà người khác thế này, lỡ bị phát hiện sẽ không tốt đâu.”

“Không sao, chỗ này nhìn qua đã biết là không có ai ở rồi, đằng nào cũng mất công đến đây, mình vào trong xem thử coi sao.” Quân Tư Vũ bày ra dáng vẻ anh đây rất can đảm, kéo tay Liêu Thần bước qua hàng rào, lén lút đi về phía sau căn nhà, lén qua lối cửa sau mà vào.

Loáng thoáng nghe như có tiếng người rên rỉ từ trong truyền ra, hơn nữa còn là tiếng của hai người đàn ông. Liêu Thần chợt dạ nghĩ thầm, không lẽ là gặp ma ? Ý nhón chân nhìn qua khe cửa, chỉ thấy giữa phòng là một chiếc giường lớn bài trí xa hoa, và trên giường thì ... rành rành hai tên đàn ông đang “đánh dã chiến”, Liêu Thần trợn mắt há mồm, không cẩn thận bật ra tiếng kêu.

Nghe thấy tiếng động lạ, hai người đàn ông kia lập tức dừng động tác, một người quay về phía cửa sổ gào lên, “Đạo diễn ! Sao ông bảo ở quanh đây không có người lạ cơ mà !”

Lúc này, Liêu Thần mới phát hiện ra trong góc phòng tối tối đằng xa kia còn có mấy người đang cầm camera với microphone quay quay chụp chụp. Nhìn tình hình này cũng lờ mờ đoán được ... đại khái là đang quay phim đi.

“Này ! Mấy thằng kia mau cút đi ! Đừng cản trở bọn tao làm việc !” Lão đạo diễn mang dáng vẻ như hung thần ác sát vọt tới bên cửa, rống lên với hai tên nhìn trộm to gan là Quân Tư Vũ và Liêu Thần, “Muốn ông đánh gãy chân chúng mày luôn không !”

Hai người đành thất thểu rời đi, không nghĩ tới ở nơi hoang vắng thế này cũng có người chọn làm chỗ đóng phim. Liêu Thần đỏ mặt giận dữ ném cho ác ma đại nhân cái lườm nguýt dài đến cả cây số, không đứng lại đua đòi theo tên đàn bà này đi thăm dò với chẳng thám hiểm.

Không ai nghĩ, cuộc gặp gỡ bất ngờ này lại mang đến cho bọn họ không ít phiền toái về sau.

Rất cục ngày nghỉ cuối tuần ngọt ngào với Liêu Thần cũng qua đi, ác ma đại nhân lại ngáp dài, xách theo cặp công văn cùng mớ đề án kế hoạch chết tiệt kia tới văn phòng.

Đến công ty, ác ma đại nhân đem mớ đề án kia bày lên mặt bàn của giám đốc, sau đó nhàn nhã quay về bàn làm việc của mình nhắm nháp li cà phê buổi sáng. Có điều hôm nay hình như không giống với thường ngày, bằng chứng là những ánh nhìn kì lạ của đám đồng nghiệp cứ như dán chặt lên gáy hắn, một đám châu đầu ghé tai, không biết là đang nói chuyện gì.

“Này, Tiểu Quân, biết tin gì chưa ? Sáng nay tự dưng ở đâu xổ ra một mớ tin vịt, nói cậu là đồng tính luyến ái !” Một đồng nghiệp có vẻ hiền lành cười hề hề chạy ra bắt chuyện với hắn.

“Tin đồn nhảm đó.” Quân Tư Vũ trong lòng đã vỡ lẽ ra ngọn nguồn sự việc, ngoài mặt lại vẫn tỏ vẻ bình thường như không.

“Nhưng mà ảnh của cậu đã bị chụp lại rồi đăng lên trang web của công ty rồi kìa ... Tốt hơn là cậu nên nhìn xem ...” Người nọ lên tiếng nhắc nhở, “Nhất định là do cậu đắc tội với người nào rồi.”

Quân Tư Vũ mở máy lên mạng, quả nhiên nhìn thấy hình ảnh trên trang chủ của website là tấm ảnh hân cùng Liêu Thần đang hôn nhau thắm thiết, xét về góc chụp có lẽ là từ trong lùm cây cách đó không xa. Mà người khởi xướng ra vụ này cũng chẳng phải ai xa lạ —— bác già mông trọc đang ngồi ngay ngắn trước bàn làm việc của mình, đặc ý dõi theo phản ứng của Quân Tư Vũ —— Không uống công lão bỏ ra cả ngày cuối tuần để đi theo dõi ác ma đại nhân, loạng quạng thế nào lại chụp ngay được một màn nóng bỏng cuồng nhiệt như vậy. Chỉ một tấm hình này tung lên mạng thôi cũng đủ khiến cho ác ma đại nhân thân bại danh liệt rồi !

“Ồ, đúng rồi, tôi là đồng tính đó.” Quân Tư Vũ rất tự nhiên mà thẳng thắn thừa nhận, một câu nói này vừa phát ra, cả văn phòng lập tức im bật, ai nấy đều quay sang nhìn hắn, trợn mắt há mồm cẩn thận lắng nghe từng lời từng chữ, cứ như thể chỉ cần nghe sót một từ thôi cũng đủ khiến câu chuyện không còn trọn vẹn nữa vậy.

“Không lẽ chỉ vì tôi là người đồng tính mà mọi người cảm thấy kì lạ đến mức phải thì thầm to nhỏ như vậy sao ? Tôi không nghĩ vấn đề giới tính sẽ gây ảnh hưởng tới nhân phẩm và năng lực làm việc của mình, vậy nên hi vọng mọi người đừng đem tư tưởng phân biệt kì thị của bản thân đi đánh giá người khác, được chứ ?” Quân Tư Vũ cao giọng phát biểu, trong lòng tự cảm thấy hình tượng của mình lúc này hoành tráng như mấy nhà truyền giáo vĩ đại nào đấy. [Nhưng ác ma đại nhân ngài thực sự có cái gọi là nhân phẩm và năng lực làm việc sao ?]

“Phải rồi, đồng tính luyến ái thì có làm sao ? Trương Quốc Vinh chẳng phải cũng là đồng tính luyến ái đó sao, trong giới mình tinh nghệ sĩ có thiếu gì người đồng tính đâu, mà dù có là đồng tính cũng đâu có ảnh hưởng gì đến cơm ăn áo mặc của mấy người ? Cái đám nhiều chuyện này, rảnh rồi lôi chuyện đời tư của người khác ra sàm soi vậy, không bằng lê mông về bàn làm việc đi !” Lão quản lý bỗng đứng nổi cơn giận vai người tốt, lên tiếng giúp Quân Tư Vũ hòa giải, sau đó lại quay sang đương sự với vẻ mặt vô cùng quan tâm và thấu hiểu mà hỏi han, “Tiểu Quân, cậu đã đi kiểm tra chưa ? Nghe nói mấy người có quan hệ đồng tính luyến ái dễ bị mắc bệnh này nọ lắm đấy !”

Lời của quản lý chẳng khác nào bom dội giữa chiến trường, làm cho cả văn phòng sợ tới mức ai nấy đều co rúm người lại, lùi xa Quân Tư Vũ ít nhất ba mét, thiếu điều phải tay kinh tởm như thể ác ma đại nhân chính là nguồn bệnh dễ lây.

Quân Tư Vũ chỉ cười cười, “Tôi đã kiểm tra rồi, yên tâm, không hề mắc bệnh lây qua đường ***. Bạn trai tôi cũng hoàn toàn khỏe mạnh.”

Nhưng mà nói ai tin ? Ngay cả cô thư kí vừa rồi tiếp nhận công văn từ tay hắn cũng vội vã bỏ ra ngoài đi rửa tay như sợ bị vi khuẩn ăn mòn.

Chỉ trong một chốc, Quân Tư Vũ đã trở thành nhân vật nổi tiếng nhất trong công ty. Không cần biết hắn đi đến đâu cũng đều có một đám người đứng sau lưng chỉ tỏ xầm xì.

“Xem kìa, anh ta là đồng tính luyến ái đấy !”

“Cậu xem ảnh chụp của anh ta ở trên mạng chưa ! Ghét thế chứ ! Coi vậy mà lại đi mê đàn ông !”

“Cẩn thận đừng nhìn vào mắt nó ! Lỡ mà vừa mắt nó là toi đấy ! Thằng đó trai gái gì cũng đều ăn sạch !”

.....

Cao trào nhất là lúc ác ma đại nhân bước vào toilet, ngay lập tức khiến cho mấy người đang “giải quyết” cũng phải ngạt ngừng, cái người đứng cạnh Quân Tư Vũ còn khấn trương tới mức không sao điều chỉnh được cường độ “xả”, làm ác ma đại nhân nhin không được liếc mắt nhìn sang.

“Nhìn cái gì ! Thằng gay này !” Người kia vội vàng kêu lên, “Đừng có dòm ‘em trai’ nhà người ta chòng chọc như vậy !”

“Anh tốt nhất là nên đi khám lại tuyến tiền liệt đi.” Quân Tư Vũ lạnh lùng nói.

Nói tóm lại, ác ma đại nhân đã trải qua một ngày đáng xấu hổ ở công ty. Đi đâu cũng bị mọi người nhìn ngó như người ngoài hành tinh, nhận lấy sự chê bai dè bỉu và kì thị ra mặt của đám đồng nghiệp, thế nhưng người ta lại chưa thấy ban lãnh đạo của công ty lên tiếng về việc này, tại vì sếp tổng Diana vừa mới quay về Ma giới rồi, vậy nên dù cho dư luận có xôn xao dậy sóng cỡ nào, Quân Tư Vũ hiện giờ vẫn đang là người được lọt vào mắt xanh của sếp, ai dám ra mặt chê trách ? Quân Tư Vũ nhà ta rốt cục vẫn đeo lên bộ mặt dày như áo chống đạn, thản nhiên ngồi trong văn phòng chơi trò nông trại và đi trộm đồ ăn, rất có dáng vẻ anh hùng bất khuất theo kiểu tao là gay tao sợ ai.

Giờ tan tầm, ác ma đại nhân cười xe đạp điện đi mua đồ ăn. Từ lúc chính thức cùng Liêu Thần xác nhận quan hệ, trừ những hôm có tình huống đột xuất, việc cơm nước ở nhà đều một tay ác ma đại nhân lo liệu, Liêu Thần thường đi làm về muộn, về đến nhà là ngồi vào bàn ăn luôn.

Thế mà hôm nay ông trời đi vắng, Liêu Thần lại về nhà trước cả ác ma đại nhân, sau đó nằm bẹp trên sofa xem TV, sắc mặt nhìn qua có vẻ không tốt lắm. Lúc Quân Tư Vũ về đến nhà, thấy thế còn tưởng tâm trạng y đang không tốt, nhưng nhìn kĩ lại mới phát hiện ra mặt y đỏ bừng trong khi môi thì tái lại, thật bất thường. Hắn vội chạy tới vươn tay sờ lên trán Liêu Thần, nóng đến bỏng tay, xem ra là phát sốt.

“Liêu tổng, cậu sốt cao quá, tôi đưa cậu đến bệnh viện.” Quân Tư Vũ vội vàng đỡ y dậy, định công thẳng đến bệnh viện.

“Tôi không đi, uống thuốc là được rồi !” Liêu Thần sợ nhất là đến bệnh viện, tiền nhập viện thăm khám thuốc men tốn muốn chết, mà hơn nữa là y sợ bị tiêm, vậy nên có thể cố gắng tránh xa nơi đó thì y tuyệt đối không đặt chân vào. Liêu Thần liều mạng giãy khỏi lưng ác ma đại nhân, ôm lấy sofa cố thủ ở nhà.

“Được rồi, không đi thì không đi. Để tôi nấu cho cậu chút cháo ăn cho ra mồ hôi.” Quân Tư Vũ hét cách thở dài, đỡ Liêu Thần nằm ngay ngắn lên sofa, phủ chăn lên, sau đó còn đắp thêm khăn lạnh lên trán cho y xong xuôi mới xỏ tay vào tạp dề, xuống bếp tìm đồ nấu cháo giải cảm.

“Tôi không ăn đâu” Liêu Thần thều thào nói, cơn sốt làm cả người y bủn rủn, muốn nhấc tay còn cảm thấy mệt, miệng lưỡi đắng ngắt, cái gì cũng không muốn ăn.

“Đồ tôi nấu, cậu nhất định sẽ muốn ăn.” Quân Tư Vũ từ trong bếp nói vọng ra.

“Tôi mệt lắm” Liêu Thần lẩm nhẩm câu được câu chăng, hai mí mắt nặng trĩu như muốn rũ xuống, mơ màng màng ngủ quên lúc nào không hay.

Một lát sau, Quân Tư Vũ bưng lên bát cháo nóng hổi, bên trong còn đập một quả trứng gà, mang đến bên sofa cho Liêu Thần.

“Liêu tổng, dậy đi, ăn chút cháo nào.” Quân Tư Vũ đặt bát cháo lên bàn trà, vươn tay ôm lấy Liêu Thần đỡ dậy, để y ngồi tựa vào lòng mình.

“Ừm” Liêu Thần hơi mở mắt, xong lại cau mày nhắm lại, “Cả người tôi đều rất mệt”

“Vậy tôi đút cho cậu ăn được không ?” Ác ma đại nhân cứ như vậy mà tỏ thái độ cương chiều, một tay ôm lấy y, một tay xúc cháo đưa lên thổi nguội rồi mới đưa đến miệng Liêu Thần.

“Thật không ngờ lại được người chăm sóc tận tình đến vậy.” Liêu Thần nhin không được thở dài, đột nhiên mở to mắt.

Quân Tư Vũ chưa kịp kinh ngạc, một lưỡi dao sắc ngọt đã đâm sâu vào ***g ngực hắn.

.
. .
.

Vết máu đỏ tươi càng lúc càng loang rộng trên áo sơmi, cảm giác đau buốt cũng ập đến. Ác ma đại nhân ngẩng đầu nhìn lên.

“Lại là người ! Vẫn tiếp tục đi chiếm dụng thân thể của người khác sao !” Ác ma đại nhân vòng tay ôm lấy cổ Liêu Thần – hiển nhiên lúc này y đang bị thánh thiên sứ nhập vào người.

“Không nghĩ là ta có thể đi xuyên qua kết giới của người phải không ? Vũ Uyên ! Trông người có vẻ nhàn nhã hơn ta tưởng đó. Xem ra đã đến lúc chấm dứt sớm chuyện này rồi.” Thánh thiên sứ dùng sức ấn sâu lưỡi dao vào ***g ngực Quân Tư Vũ, cười khinh miệt nói, “Cái chuôi dao này là hàng xuất xứ Thiên giới chính hãng đó, phải mất đến cả nghìn năm mới làm ra được, hơn nữa còn được cho thêm xương cốt của ta, vậy nên người không chống đỡ nổi đâu ! Vũ Uyên à, lần này cái đuôi ác ma của người mất linh rồi ! Chịu chết đi !”

“Liêu Thần” – Lúc này chính là thánh thiên sứ nhập thân, không biết lấy đâu ra sức mạnh, đột ngột đẩy ác ma đại nhân ngã xuống sàn nhà. Chiếc dao sắc nhọn đột nhiên lóe lên ánh sáng vàng kim rồi kéo dài ra, tựa như một sinh vật có sự sống, lạo xạo vung vẩy đâm xuyên qua sau lưng hắn. Y đứng dậy, đưa tay đặt lên trước trán Quân Tư Vũ, đem sức mạnh của mình rót vào cơ thể hắn, miệng lẩm nhẩm, “Hãy hiện nguyên hình của người đi ! Vũ Uyên !”

Hào quang chói lòa tỏa ra bao trùm lấy hai người. Thứ ánh sáng đó cùng với lưỡi dao giống như đang kêu gọi lẫn nhau, Vũ Uyên trong nháy mắt bị đánh bật trở về hình dạng ác ma ban đầu, bốn sải cánh lớn hiện ra. Những tia sáng vàng như sợi chỉ cũng lập tức xuyên qua, quấn lấy cánh chim đen tuyền của hắn. Thánh thiên sứ dùng phép kéo lê ác ma đại nhân dờ dỏng dờ chết phá cửa sổ ra ngoài, cả hai người cứ như vậy mà lơ lửng giữa không trung.

“Cho dù có sức mạnh cường đại đến mức nào cũng không thể thi triển dưới tác dụng của thánh khí đâu ! Vũ Uyên ! Người có biết lúc trước tại sao ta lại để cho người giết không ? Chính là vì chờ đợi thời khắc này đó ! Chỉ có xương cốt của ta mới có thể giam cầm được sức mạnh của người !” Dưới ánh trăng, y vừa lòng nhìn Vũ Uyên toàn thân đều bị những sợi sáng kia đâm thủng rồi quấn quanh, sung sướng nói ra câu mình muốn nói nhất trong suốt một quãng thời gian thật dài, “Ta thắng rồi ! Vũ uyên ! Cuối cùng kẻ bị đánh bại và thanh tẩy lại chính là người ! Nếu lần trước người chịu thức thời sớm một chút thì ta đã không phải dùng đến thủ đoạn tàn nhẫn như thế này ! Vũ Uyên, người thật biết cách phụ lòng tốt của người khác !”

Tuy rằng máu tươi tí tách chảy ra từ miệng vết thương, cánh cũng bị thương nặng, ác ma đại nhân lại không hề biến sắc, vẫn giữ thái độ bình tĩnh lạnh lùng như mọi khi, “Đúng là ta đã xem thường trí tuệ và năng lực của người rồi ! Không ngờ người lại có thể phá vỡ kết giới mà ta đã lập ra ! Xem ra là do ta đối xử với người nhân từ quá rồi !”

“Đó là tại người quá ngu xuẩn mà thôi !” Thánh thiên sứ tàn nhẫn mỉm cười, “Giờ thì đã đến lúc thanh tẩy linh hồn người rồi !”

Dứt lời, y giơ tay, vung lên thật cao rồi làm động tác chém xuống.

Theo động tác quyết liệt của y, những sợi sáng loảng ngoảng kia lập tức chuyển động, có tiếng xương gãy vụn vang lên, bốn sải cánh đen hoàn toàn bị cắt bỏ, đứt rời cả gân cốt. Ngay sau đó, hàng ngàn sợi sáng kia cũng uốn lượn rời khỏi thân thể ác ma đại nhân.

“Thứ tội nghiệt hắc ám này đã bị ta cắt xuống rồi.” Thánh thiên sứ bật cười, đột nhiên thân thể ngã về sau, một luồng hào quang bay ra khỏi cơ thể Liêu Thần, mang theo những sải cánh đã bị đứt lìa kia, biến mất vào thinh không.

“Thế rồi tên đó chặt hết cánh của người luôn hả ?” Ma hoàng đại nhân lúc này đã có mặt tại nhân gian, nhưng là để giúp ác ma đại nhân lau nhà, dọn dẹp đồng máu me đổ vỡ sau trận vật lộn hoành tráng vừa qua. Vũ Uyên trần truồng nằm bên cạnh, trông hắn lúc này chẳng khác nào cái mô hình người vừa trải qua giờ thực tập giải phẫu, trừ bỏ phần đầu còn nguyên vẹn ra toàn bộ đều không có chỗ nào lành lặn, nhất là cả tấm lưng vẫn còn hiện rõ “tàn tích” máu thịt gân cốt lẫn lộn. Cả cái thân bị đâm lỗ chỗ như vậy, Ma hoàng nhìn qua còn muốn ói.

“Sau trận Thiên Địa đại chiến lần trước, chắc hẳn phải “nhớ thương” ta sâu nặng lắm, đến tận bây giờ vẫn còn nghĩ chúng ta là hai linh hồn tách ra từ một thể xác, đúng là thằng ngu mà.” Vũ Uyên đại nhân từ đằng sau bước tới, cùng với tên *** đang nằm cạnh Ma hoàng kia, rõ ràng là hai người giống y hệt nhau.

“Hắn đánh giá thấp người chẳng phải đúng như điều người dự liệu sao ? Hừ, mà người có thể phân thân như vậy rồi, sao không nhân bản thêm một đứa để lại ở Ma giới đi ?” Ma hoàng đeo khẩu trang quay sang hỏi hắn.

“Không, Vũ Uyên chỉ cần một người là đủ rồi.” Ác ma đại nhân kéo cái thân xác giống y hệt mình nhưng là ở phiên bản tồi tàn hơn kia dậy, ném cho Ma hoàng đại nhân, “Cái xác này chết rồi, mà ta cũng chẳng cần dùng đến nữa, cho người mang về đó.”

“Được rồi. Người không sợ ta đem cái thân thể rách nát này của người ra làm mấy trò xằng bậy sao ?” Ma hoàng tà ác hỏi.

“Dù sao cũng vứt đi, đem phơi ngoài nắng mấy hôm là tan rữa ra liền ấy mà.” Ác ma đại nhân liếc nhìn đồng hồ trên tường, “Trời sáng rồi, ta phải đi làm đây, người ở nhà trông Liêu Thần, trước khi y tỉnh lại nhớ dọn dẹp cho sạch sẽ tinh tươm vào.”

“Kì lạ, tên thiên sứ kia không biết đường mà tra tìm ra nơi công tác của người sao, lần nào giở trò cùng xài chiêu mượn xác. Mà có khi biết được địa chỉ công ty của người rồi, hắn lại bị shock một trận cho coi.” Ma hoàng đại nhân thở dài nói.

Cứ thế, ác ma đại nhân lại tiếp tục ngênh ngang cười xe đạp điện đi làm.

Hết chương 60

[Tiểu Lam : Bóp cổ được ổng lè chương mới ra rồi, mọi người hảo hảo mà khen ta đi ~]

61. Chương 61: Ác Ma Đại Nhân Nhận Được Sự Quan Tâm Của Liêu Thần

Tâm thân tàn tạ sau khi ác ma đại nhân vứt bỏ đã bị lợi dụng như thế đấy.

Ác ma đại nhân vẫn thản nhiên cười xe đạp điện đi làm như thể cái người đang bị dính tin đồn lùm xùm về giới tính ở cơ quan chẳng có một tí tẹo nào liên quan đến hắn vậy. Mà hôm nay lão quản lý cũng chẳng buồn đả động gì tới hắn, hình như là do ban lãnh đạo đang chuẩn bị tiến hành xét duyệt đề án thứ hai của ác ma đại nhân, cộng thêm sếp tổng Diana đã đưa ra chỉ thị rõ ràng, đúng mười giờ sáng nay ác ma đại nhân phải lên phòng tổng giám đốc gặp sếp. Hết.

Tạm bỏ qua chuyện ác ma đại nhân đang gác chân ngồi ở văn phòng chờ đến giờ đi gặp sếp, chúng mình quang sang xem Ma hoàng đại nhân đang làm trò gì ha.

Sau khi lau sạch vết máu trong phòng khách, đổi lại bộ sofa mới, vác Liêu Thần về phòng ngủ của y, Ma hoàng đại nhân phải tay nhìn lại thành quả của mình một cách đầy tự hào. Về phần làm sao giải quyết cái xác thể thảm bị ác ma đại nhân vứt bỏ đang nằm ẻo lệt trong góc nhà kia, Ma hoàng đại nhân chống cằm nghĩ nghĩ một lúc rồi móc trong túi quần ra mấy cuộn băng vải mang theo từ Ma giới, đem tấm thân thể rách nát kia băng kín từ đầu đến chân như xác ướp, chỉ để lộ ra khuôn mặt hoàn mỹ tái nhợt như tượng thạch cao. Nhưng dù có làm như vậy thì cũng không thể bảo quản được cái xác quá 72 giờ. Vì vậy nên Ma hoàng đại nhân đã rất từ bi tốt bụng trồng thêm cho cái xác đó bộ quần áo, xong xuôi nhìn lại quả thực giống hệt Vũ Uyên lúc còn sống (?!), chỉ khác chút là tóc dài hơn, khuôn mặt tái nhợt và đôi mắt vẫn luôn nhắm nghiền như đang ngủ.

“Vũ Uyên ơi Vũ Uyên à, những lúc như thế này trông người đáng yêu hết chịu nổi, chỉ tiếc người ta không có hứng thú động tay động chân với xác chết đâu nha.” Ma hoàng đại nhân nhìn cái xác nằm ngay đơ giữa nhà mà thổn thức cảm thán, sau đó vác xác đứng dậy, dự định quay về Ma giới.

Không ngờ lúc Ma hoàng đại nhân vừa mới xốc cái thi thể kia lên lưng, bởi vì động tác quá lớn mà một bên cánh tay lộ bộp rưng xuống. Ma hoàng quay lại nhìn, phát hiện ra tay bên kia cũng lòng thòng như muốn rưng, thế là lại đành đặt cái xác xuống sàn nhà, đem đấm chân tay loằng ngoằng còn dính lại vật cho rưng luôn, sau đó còn rất vô trách nhiệm mà nhét hết xuống gầm ghế sofa của ác ma đại nhân rồi mới an tâm công cái xác chỉ còn mỗi thân mình với cái đầu nguyên vẹn ra về.

.
. .

Ở cung điện hoàng gia Ma giới, Ma hoàng đại nhân bí mật mời một loạt thuật sĩ giỏi nhất đến, ra lệnh cho họ dùng bí thuật cải tạo lại thân xác cho Vũ Uyên. Lúc thuật sĩ nhìn thấy rõ khuôn mặt của người đang nằm trên giường kia thì sợ tới mức cả người phát run, đứng đờ một chỗ không dám động dậy, về sau đích thân Ma hoàng đại nhân xắn tay áo dọa nạt một phen, bắt họ phải làm ăn cho cẩn thận, mà lỡ để chuyện này lộ ra ngoài thì cứ an tâm ngồi đó chờ thưởng thức cực hình.

Vì thế, các thuật sĩ tay nghề thành thạo, kĩ xảo tinh vi cộng thêm Ma hoàng đại nhân tỉ mỉ nghiên cứu cùng nhau hợp tác, sau ba ngày đã thành công đem cái xác tái sinh ra nên tan thành tro bụi của ác ma đại nhân trở lại trạng thái như vừa mới chết, bảo quản cẩn thận chờ làm vật tế phục vụ cho mục đích bí mật của Ma hoàng bộ hạ.

Sâu khuất trong cung điện có một căn phòng luyện kim bí mật, Ma hoàng bộ hạ khi vừa đặt chân về Ma giới đã lập tức cho người dọn dẹp trang hoàng lại làm nơi bảo quản thi hài (?) của ác ma đại nhân. Đủ thứ máy móc dụng cụ, ống dẫn dây chuyền rồi chai lọ hóa chất, thêm cả một dàn thuật sĩ dưới sự chỉ đạo và giám sát của Ma hoàng bộ hạ đã bắt tay vào làm việc, vận dụng toàn bộ ma pháp linh thiêng kết hợp với khoa học kĩ thuật hiện đại để có thể kích thích sự sống, tái tạo tế bào, khiến cho cái xác rũ rượi của Vũ Uyên có thể sống lại. Kì diệu làm sao, sau mọi nỗ lực không ngừng nghỉ đó, trái tim trong ***g ngực Vũ Uyên một lần nữa đã đập trở lại.

“Ma hoàng bộ hạ, như ngài thấy đấy, về cơ bản thì thân xác của Thánh ma đã sống lại rồi.” Vị thuật sĩ già nua kính cẩn bẩm báo với Ma hoàng, “Có điều, khối thân thể này đã mất đi ý thức và linh hồn, tứ chi cũng không còn toàn vẹn, trải qua một cuộc đại phẫu như vừa rồi, trên cơ thể Thánh ma phải dùng đến 50% là bộ phận nhân tạo và tạp huyết. Nói ngắn gọn, cái thân xác này tuy rằng đã có được sự sống, nhưng lại không hề có tư duy hay sức mạnh, xét cho cùng cũng chỉ là một ma vật không trọn vẹn mà thôi.”

“Ha ha ha, vậy là đủ rồi. Giờ ta muốn các người kích hoạt đại não cho hần, giữ cho hần sống qua lễ kỉ niệm hoàng tộc ba ngày sau, ha ha, đến lúc đó đích thân ta sẽ phá bỏ truyền thuyết về vị Thánh ma của thế giới này.” Ma hoàng bộ hạ tà ác nở nụ cười.

“Thật là tội nghiệp cho Thánh ma.” Lão thuật sĩ thở dài cảm thán.

Ma hoàng duỗi lưng đứng dậy, đắc ý nghĩ thầm, giờ thì khỏi phải lo Vũ Uyên không quay về Ma giới nữa ! Hần mà còn không chịu vác mặt về đây, ta sẽ cho hần thân bại danh liệt luôn !

Ác ma đại nhân ngồi ở văn phòng chờ từ tám giờ tới chín giờ, không sao xóa được cảm giác bất an về Ma hoàng bộ hạ. Con người này tính tình thế nào hần đều hiểu rõ, nếu không phải cứ nhằm đúng thời điểm mấu chốt là giờ trò phá đám thì chính là gây loạn xong rồi mới trình báo hậu quả. Vì thế, qua quýt lấy lí do đi WC, ác ma đại nhân vội vàng phóng xe về nhà xem tình hình.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, cái phòng khách đã được Ma hoàng dọn dẹp qua loa giờ ngổn ngang toàn tay với chân. Ác ma đại nhân thấy vậy không khỏi toát mồ hôi hột, vứt vội tập công văn lên bàn rồi ngồi sụp xuống gom mớ tay chân của mình lại.

Đúng lúc ác ma đại nhân đang định ôm cặp giò sọc-xy của mình liệng vô thùng rác thì bắt gặp Liêu Thân mơ mơ màng màng lộ đầu ra khỏi phòng ngủ, uể oải hỏi hần, “Quân Tư Vũ Giờ là mấy giờ rồi ? Đầu tôi đau quá, anh giúp tôi gọi điện đến cơ quan xin nghỉ phép đi Anh đang ôm cái gì vậy ?”

“Không có gì, công ti tôi sắp tới có tổ chức một cuộc triển lãm thời trang, tôi mang ma-nơ-canh về làm người mẫu thôi.” Quân Tư Vũ mặt không biến sắc nói dối trôi chảy.

“À, vậy cố gắng đừng bày bừa ra nhà. Tôi đi ngủ tiếp đây.” Liêu Thần đóng cửa phòng, quay về giường nằm. Ác ma đại nhân ngóng thấy tình hình xuôi rồi mới vác hết đồng tay chân kia về phòng mình, nhét vào túi đựng rác màu đen, canh đến giờ đổ rác để phi tang.

.
. .
.

[Cường chế dời hướng, lia ống kính về phe thiên sứ]

Lại nói, ở căn phòng bí mật trong một tòa nhà cao cấp nào đó ở Nhân giới, nơi cất giấu vô số những thiết bị khoa học đáng kinh ngạc mà người ta hoàn toàn có thể tưởng tượng ra như trong phim khoa học viễn tưởng. Trung tâm của căn phòng là một ***g kính trong suốt thật lớn chứa đầy dung dịch mà bên trong đó, một thanh niên gầy yếu trôi nổi phập phù như đang bay. Phía sau lưng cậu, bốn sợi cánh đen dài cắm đầy dây dẫn cố định, tựa như muốn giúp cho những đôi cánh đó ăn sâu bám rễ vào lưng của thanh niên kia. Bên ngoài ***g kính, một đám thiên sứ đứng vây xung quanh chờ xem thành quả.

“Không ngờ chúng ta lại có thể thuận lợi đem được cánh của tên ác ma đó về đây. Giờ thì chỉ cần làm cho đôi cánh đó cùng với thân xác của trưởng thiên sứ dung hợp vào nhau, làm vậy mới có thể giúp cho thân xác hiện tại là người phạm của ngài ấy đột phá giới hạn được.” Các thiên sứ hào hứng bàn tán, dạt dào mong chờ sự trở lại của vị trưởng thiên sứ thần thánh kia.

Tốc độ vận hành ngày càng nhanh, trong ***g kính bắt đầu tỏa ra thứ ánh sáng chói lòa lấp lánh, đám thiên sứ không ai bảo ai, đồng loạt đeo kính râm chờ mong được nhìn thấy khoảng khắc sống lại kì diệu của trưởng thiên sứ.

Thế nhưng, đồng hồ số liệu gắn trên ***g kính càng lúc càng nhảy loạn, cuối cùng thì hoàn toàn dừng lại, khiến cho thiên sứ đang phụ trách thao tác vận hành phải tức giận gào lên, “Báo cáo ! Cánh của Vũ Uyên hoàn toàn không đo được chỉ số sức mạnh ! Chúng ta trúng kế của đám Ma tộc đó rồi ! Hiện tại cả bốn chiếc cánh này cộng lại không vượt quá được ba mươi điểm linh lực !”

“Cái gì ?” Mọi người ngơ ngẩn hỏi lại.

“Chúng ta bắt được tín hiệu truyền hình trực tiếp lễ hội hoàng gia của Ma giới rồi này !” Một thiên sứ khác lên tiếng, “Tuy hình ảnh không được rõ nét lắm, nhưng có thể xác nhận chắc chắn là Thánh ma Vũ Uyên có xuất hiện trong lễ hội lần này của Ma giới ! Hắn còn chưa chết ! Chỉ sợ phần lớn sức mạnh của hắn đều được phân tán đi rồi !”

Trong khi mọi người còn đang nháo nhào, thanh niên gầy yếu trong ***g thủy tinh kia bất chợt mở mắt, tuy rằng cậu không hề chớp mắt, nhưng vẫn có một giọng nói vang vọng khắp phòng, “Vũ Uyên, quả nhiên ta đã biết hắn là kẻ ương ngạnh sống dai, nhưng cho dù lần này có được Ma hoàng cứu sống, hắn cũng chỉ còn là một phế vật vô dụng mà thôi. Francis, Fernando, ta muốn đến Ma giới một chuyến, các người mau đi tìm một thân xác thích hợp để ta dời hồn.”

“Đại nhân ! Hiện tại ngài không nên đến Ma giới, linh lực sẽ cạn kiệt mất !” Các thiên sứ tranh nhau khuyên nhủ.

“Ngoài ta ra, ai trong các người có thể đi xuyên qua kết giới của Ma giới ? Ta nhất định đi xác nhận thử xem, rốt cục linh lực của Vũ Uyên đã phân tán về đâu. Rõ ràng lúc chặt bỏ đôi cánh của hắn, ta đã cảm nhận được dòng chảy của linh lực đứt rời khỏi thể xác, không thể nào có chuyện cái xác vô dụng không có linh lực mà sống lại được.” Thiên sứ đại nhân quả quyết nói.

“..... Vâng, thưa ngài.” Đám dưới quyền đành ngậm ngùi làm theo lời sắp.

Lúc này, linh hồn vốn đang ngủ say bên trong thiên sứ đại nhân lại bắt đầu gào thét mãnh liệt : Hắn biết rõ một ma vật đã mất đi sức mạnh, chân tay lại không hoàn chỉnh kia sẽ bị đối xử ra sao ở Ma giới ! Không gì khác ngoài việc bị chà đạp và loại bỏ ! Nhất là một tên đại ác ma như Vũ Uyên, đành rằng hắn nổi tiếng

thật, nhưng không có nghĩa là không có kẻ thù. Nếu không phải trước đây hắn bị chặt mất đôi cánh đầu tiên khiến cho linh lực giảm sút, Ma hoàng hiện tại sẽ không có cơ hội lật đổ được hắn, càng đừng nói đến chuyện cướp đi một phần ma lực rồi đá hắn ra khỏi hoàng tộc !

Nhất định là trước khi đem Vũ Uyên về Ma giới, Ma hoàng còn giấu diếm âm mưu đen tối nào đó mà không ai biết được ! Bằng không y sẽ không rảnh tay đến mức kéo thêm một ma vật cận bã nữa về chỉ để làm kiếng !

.
. .
.

[Thiên sứ đại nhân ngài cứ an tâm đi, vị ác ma chân chính mà ngài đang lo đứng lo ngồi đến giờ ngay cả nhà còn lười dọn, vẫn thản nhiên vác xe đi làm kia kìa !]

Rồi, giờ lại chia màn hình về nhân vật chính, coi xem ác ma đại nhân đang định làm gì nào.

Tất bật nấu vài món ăn rồi hâm lại nồi cháo cho Liêu Thần, sau đó gói ghém túi rác đem ra cửa định bụng tiện đường đến công ty thì vớ, ác ma đại nhân luống cuống thế nào mà vấp chân một cái, thiếu chút nữa đem đồng tay chân rụng rời tũn tũn trong túi nhựa kia đổ vung vãi ra nhà. Liêu Thần đang ngồi trên bàn cơm thấy vậy liền chạy ra đỡ hắn lên, “Anh làm sao mà cứ vội vàng như vậy ? Có việc gì thì từ từ làm ! Mà anh muốn làm cái gì vậy chứ ?”

“Không có gì, đi vớt ít rác thôi mà.” Ác ma đại nhân phải quần đống dầy.

“Thùng rác trong phòng tôi cũng gần đầy rồi, tiện đây nhờ anh vớt giúp luôn.” Liêu Thần nói.

“Được rồi.” Ác ma đại nhân lại kéo cái túi rác đi vào buồng trong, đột nhiên không hiểu sao hụt chân ngã chúi đầu về phía trước.

Liêu Thần thấy lạ bèn hỏi, “Sao anh cứ vấp ngã hoài vậy ? Trong người không thoải mái à ?” Y bước tới bên cạnh cửa phòng, tròn mắt nhìn ác ma đại nhân đang lồm cồm bò dậy.

“Không sao.” Từ sáng đến giờ ác ma đại nhân đã ngã đến mười mấy lần rồi.

“Tôi thấy anh có gì đó là lạ.” Liêu Thần quét mắt soi ác ma đại nhân từ trên xuống dưới một lượt, trong lòng thầm nhủ thật ra cũng đâu có chỗ nào khác bình thường cho lắm.

“Tôi đi làm đây, tranh thủ giờ nghỉ về nhà nấu cơm cho cậu thôi !” Quân Tư Vũ nghiêng người né đi ánh nhìn của y, bước nhanh ra khỏi phòng. Lúc đi ngang qua Liêu Thần, thân thể đột nhiên lảo đảo như muốn ngã, may sao kịp lúc Liêu Thần đưa tay đỡ hắn lại. Y nheo mắt khẳng định, “Quân Tư Vũ, chắc chắn là anh có vấn đề gì rồi, theo tôi đến bệnh viện kiểm tra.”

“Đi bệnh viện là sẽ tốn tiền đó.” Quân Tư Vũ từ chối, “Tôi không bị sao hết, chỉ là đột nhiên cảm thấy mất thăng bằng thôi.”

“Một người bình thường khỏe mạnh sao lại tự dưng mất thăng bằng ?” Liêu Thần giữ chặt lấy hắn, “Tôi lo vết thương lần trước của anh tái phát, lỡ đâu ảnh hưởng đến dây thần kinh. Theo tôi đến bệnh viện kiểm tra cho chắc ăn, không thể để bệnh nặng thêm được !”

“Chỉ là bị vấp chân thôi mà.” Quân Tư Vũ đành phải ngồi xuống, không nói cho y biết nguyên nhân thật sự. Chẳng qua là do mấy cái cánh trên lưng mọc ra chậm quá, đến giờ mới ngo ngoe nhú lên một đôi, sức nặng trên lưng bỗng dưng biến mất làm ác ma đại nhân bị mất trọng tâm thăng bằng, cứ thế mà vấp ngã thôi.

Hết chương 61

62. Chương 62: Ác Ma Đại Nhân Đi Ăn Kfc

Rốt cục, dưới sự cưỡng chế của Liêu Thần, ác ma đại nhân đành viết đơn xin nghỉ làm, bị đẩy vào trong ô tô rồi chở thẳng tới bệnh viện. Suốt cả một ngày trời chiếu chụp kiểm tra, bác sĩ vẫn không tìm ra nguyên nhân, qua loa kết luận là hẳn bị chứng co rút dây thần kinh gì gì đó, Liêu Thần ngồi nghe chỉ thấy một tràng dài toàn từ ngữ chuyên môn, tiếp đấy lại kê thêm một ít thuốc bổ này kia, rồi bảo ác ma đại nhân về nhà dưỡng sức.

Liêu Thần lại phải bỏ tiền túi ra mua cho Quân Tư Vũ một chiếc xe lăn gấp.

Tối hôm đó, Liêu Thần tự tay xuống bếp nấu cơm, thỉnh thoảng nói vài câu với Quân Tư Vũ, “Mấy ngày này anh đừng đi làm nữa, ở nhà dưỡng bệnh đi, tôi sẽ đến công ty xin phép giúp anh.”

“Xin nghỉ lâu như vậy, không khéo tôi bị đuổi việc mất.” Quân Tư Vũ thở dài, căn bản là hẳn còn một cửa ải đại ma nữ chưa qua được kia.

“Mất việc cũng chẳng sao, cùng lắm thì chuyển sang công ty tôi mà làm.” Liêu Thần xới cho hẳn một chén cơm thật đầy.

“Tôi không muốn lại đi cọ WC nữa đâu.” Quân Tư Vũ nhe răng cười cợt nhả làm cho Liêu Thần nhìn hẳn hừ lạnh một tiếng.

Vì thế, ngày hôm sau Liêu Thần dùng ô tô chở ác ma đại nhân cùng đi làm, hôm qua cả hai người đã nghe bác sĩ phán rằng ác ma đại nhân bị cái gì mà thoái hóa co rút dây thần kinh vận động, nhất định phải ngồi xe lăn, tránh vận động nhiều. Ác ma đại nhân không còn cách nào khác, đành nghiêm chỉnh ngồi trên xe lăn cho Liêu Thần đẩy tới cửa công ty. Xi-căng-đan giới tính của Quân Tư Vũ vốn đang là chủ đề nóng tại chỗ làm, giờ hai người lại đường hoàng xuất hiện như vậy, dư luận lập tức đoán già đoán non, rằng Liêu Thần chính là người tình đồng tính của ai kia. Lại hóng xem sắp tới có chuyện gì hay để ngồi buồn lúc rảnh rồi không đây ?

Liêu Thần thấy mọi người cứ nhìn chăm chú vào mình bằng ánh nhìn rất khó hiểu, cảm giác không được tự nhiên liền quay sang hỏi nhỏ Quân Tư Vũ, “Sao công ty anh ai cũng biểu hiện kì quái như vậy à ?”

“Ồm, không cần để ý tới họ đâu.” Quân Tư Vũ ôm tập tài liệu, chỉ hướng cho Liêu Thần đến thang máy lên tầng tìm văn phòng của giám đốc.

“Quân Tư Vũ, cậu đến xin thôi việc à ?” Quản lý bất mãn nhìn Quân Tư Vũ ngồi xếp bằng trên xe lăn, lại ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Liêu Thần, lập tức hiểu ra. Cậu này không phải là tiểu thụ của Quân Tư Vũ chứ ? Không, có lẽ là tiểu công ! Chế độ soi hint của chú quản lý fanboy được kích hoạt rồi. Hết soi từ trên xuống dưới lại nhìn ngược từ dưới lên trên, lão nghĩ thầm, tên Quân Tư Vũ này nha, chắc không phải là bị XXOO đến mức đứng không nổi, phải ngồi xe lăn luôn đấy chứ ? Mà câu trai kia cũng thật là Nhìn mặt mũi thanh tú đến thế, không ngờ thú tính nổi lên thì còn cầm thú hơn cả cầm thú nữa Ai da, bao nhiêu tưởng tượng như nước lũ tràn đê, kéo tới không ngừng được nữa rồi.

“Đây là giấy của bệnh viện xác nhận tôi bị hội chứng co rút dây thần kinh.” Quân Tư Vũ đem hết chứng từ liên quan nộp cho quản lý, “Tôi muốn xin nghỉ phép khoảng nửa tháng.”

“Hừ, nửa tháng, nghe đứt khoát ghê nhỉ. Nhân viên bình thường xin nghỉ quá ba ngày đã bị đuổi việc rồi. Nhưng nếu cậu đã nói vậy thì tôi cũng đành phê duyệt. Vừa lúc giám đốc Diana sang Mỹ công tác, cô ấy còn dặn chừng nào về nước sẽ gọi cậu đến văn phòng để bàn việc sau.” Quản lý làu bàu cầm bút kí duyệt đơn phép —— Hiện tại Diana đang đặc biệt chú ý tới Quân Tư Vũ, người trong công ty chẳng ai là không biết chuyện này, mà không cần nói ra lời, người ta cũng nghĩ ác ma đại nhân được cấp trên nâng đỡ, đương nhiên đặc quyền phải hơn hẳn nhân viên bình thường. Chỉ nghỉ thôi quản lý cũng đã thấy ghen tị với tên đồng tính chỉ được cái mặt đẹp này rồi.

Mà bảo Diana đi Mỹ công tác, kỳ thực chính là về quê thăm nhà một chuyến, tiện thể xác nhận lời đồn “Thánh ma Vũ Uyên xuất hiện ở Ma giới” mà thôi.

.

.

Xin nghỉ phép xong, Quân Tư Vũ bỗng nhiên trở thành bệnh nhân nằm rỗi ở nhà dưỡng thương. Liêu Thần tất tả lấy xe chở hắn về, rồi lại vội vàng quay xe đến công ty làm việc, kể cũng lạ, cả ngày trời vắt chân lên cổ chạy theo ác ma đại nhân, cơn sốt của y lui đi từ lúc này y cũng chẳng biết.

Mặt trời chiều ngả dần về phía Tây, Liêu Thần mệt mỏi bước ra khỏi văn phòng công ty, chui vào xe rồi khởi động máy, lái ra khỏi gara, bắt đầu hòa mình vào dòng xe đông đúc trên đường. Không ngoài dự đoán, xe vừa lăn bánh đến ngã tư đã bị tắc đường, dù sao ngày nào cũng phải nếm trải một lần vào giờ cao điểm, Liêu Thần cũng không tỏ ra quá sốt sắng. Y khẽ gục đầu xuống vô-lăng, nhớ lại những chuyện mà bản thân mình và Quân tư Vũ đã cùng trải qua.

Đúng là hai người đã từng gặp biết bao chuyện dở khóc dở cười, trước kia Quân Tư Vũ vì bị thương mà phải ngồi xe lăn một thời gian, cứ nghĩ sau khi hắn bình phục sẽ không để lại di chứng, nào ngờ mới trải qua thời gian chưa đến nửa năm, bệnh tình của hắn lại tái phát tới mức này. Liêu Thần thực sự rất lo lắng, lẽ như bệnh của Quân Tư Vũ ngày càng chuyển biến xấu, thậm chí đến một ngày nào đó còn phải nằm liệt một chỗ không cử động được Có lẽ y nên tranh thủ lúc hắn còn trẻ, còn khỏe, dẫn hắn ra ngoài hưởng thụ cuộc sống nhiều hơn một chút.

Ôm nặng một mớ cảm xúc canh cánh trong lòng, Liêu Thần về đến nhà, chào đón y là cả một bàn thức ăn ngon lành còn đang nóng hổi bốc khói, Quân Tư Vũ di chuyển xe lăn từ phòng bếp đi ra, nhìn thấy y bèn mỉm cười chào đón và thúc giục.

“Đã bảo anh đừng có tự ôm lấy việc như vậy mà ? Trong người đã không khỏe, lẽ như làm nhiều lại khiến bệnh trở nặng thì sao ?” Liêu Thần tỏ vẻ trách móc.

“Không vấn đề gì đâu.” Quân Tư Vũ cởi tạp dề, chống tay từ trên xe lăn đứng dậy, vừa vặn Liêu Thần tiến đến dìu hắn ngồi vào bàn ăn. Y ôm lấy tay hắn từ đằng sau, sợ hắn đứng không vững, lẽ như có vấp chân còn kịp đỡ.

Nhìn một bàn đầy đồ ăn tinh tươm sạch sẽ, trong lòng Liêu Thần dấy lên cảm giác xúc động khó nói khiến y nhìn không được mà thở dài, “Quân Tư Vũ, tôi nhớ trước kia anh từng bảo rất muốn đi du lịch nước ngoài, đợi hôm nào tôi đăng kí một tour du lịch, chúng ta đi Châu Âu chơi một chuyến, thế nào ?”

“Ha ? Sao tự dưng giám đốc Liêu Thần của chúng ta lại hào phóng bất ngờ thế này ?” Quân Tư Vũ hỏi.

“Cứ làm như tôi trước giờ ki bo lắm vậy ?” Liêu Thần bĩu môi hừ một tiếng, nhưng vẻ buồn rầu ngay sau đó lại xuất hiện. Y nhìn ác ma đại nhân, nghiêm túc lên tiếng, “Tư Vũ, tôi muốn cùng anh bàn bạc một chuyện, là về tình hình sức khỏe của anh bây giờ.”

“Sao vậy ? Chẳng phải bác sĩ đã bảo bệnh sẽ mau khỏi đó sao ?” Quân Tư Vũ nhếch mép để lộ ra nụ cười ngây thơ vô hại chưa từng có.

“Đó là bác sĩ cố tình nói để anh yên lòng mà thôi. Thật ra ... ầy, tôi nghĩ anh cũng là một người có ý chí kiên cường, vậy nên mới muốn nói cho anh biết” Liêu Thần ấp a ấp úng, cúi đầu nhìn bát cơm trước mặt mình, “Bác sĩ nói, về sau này, anh có nguy cơ bại liệt hoàn toàn. Mất thăng bằng chính là triệu chứng đầu tiên.”

“Ý cậu là, tôi sẽ trở thành người tàn phế sao ?” Quân Tư Vũ tỏ vẻ hoang mang.

“Ừm, nhưng không phải là không có hi vọng chữa lành. Bên Châu Âu có một bệnh viện tư nhân, nghe bảo bọn họ đã từng chữa trị thành công cho ca bệnh tương tự, hơn nữa tỉ lệ hồi phục khá cao. Tôi muốn bỏ ra một khoản tiền, đưa anh sang đó phẫu thuật chữa trị dứt điểm.” Liêu Thần một hơi nói ra hết những khúc mắc trong lòng.

“Tôi thấy không cần đâu. Sang đó chắc chắn viện phí đắt chết đi được, mà tôi chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là khỏe lại rồi.” Quân Tư Vũ lắc đầu.

“Nhưng mà ... Tư Vũ, tôi không muốn sau này anh phải chịu khổ, cũng không muốn anh sống cùng tôi mà chỉ có thể nằm bất động một chỗ !” Liêu Thần nắm lấy tay hắn, ánh mắt kiên định lạ thường, “Quân Tư

Vũ, anh không được phép từ bỏ hi vọng ! Chỉ cần anh khỏe mạnh trở lại, tốn bao nhiêu tiền tôi cũng đồng ý !”

“Thần, cậu đối với tôi thật tốt.” Quân Tư Vũ cầm lấy tay y, cúi đầu hôn một cái, sau đó xấu xa nở nụ cười, “Vây tranh thủ lúc phần dưới của tôi vẫn cử động được, đêm nay chúng ta làm tới bến luôn ...”

“Anh đúng là đồ quái gở ! Đã bị bệnh như vậy rồi mà còn nổi máu dê nữa !” Liêu Thần đỏ mặt mắng hần.

“Đúng vậy, tôi đã bệnh tật đầy mình rồi mà cậu còn không thương, nhường nhịn tôi được một chút hay sao ?” Quân Tư Vũ ra vẻ vô tội mà làm nũng với Liêu Thần.

“Anh Anh Thật sự là” Liêu Thần hết đường chống đỡ với ánh mắt cầu khẩn của hần rồi.

Vì thế, đêm hôm đó Liêu Thần lại như thường lệ bị ác ma đại nhân ăn sạch sẽ.

Mà điều khiến Liêu Thần đau đầu chính là bệnh viện tư nhân có khả năng chữa bệnh cho Quân Tư Vũ kia lại thuộc quyền sở hữu của tập đoàn nhà họ Liêu. Y đã định cả đời này không bao giờ dây dưa với nhà họ Liêu nữa, thế nhưng số phận thật trớ trêu, vì Quân Tư Vũ y đành vứt bỏ danh dự và định kiến, cúi đầu nhờ xin bọn họ giúp đỡ lần này.

.

.

.

Hôm nay, ác ma đại nhân ở nhà xem TV, thấy KFC phát quảng cáo có món ăn mới, thế là vội vàng nhảy vào xe lăn lên đường đi nếm thử. Lâu lâu không đi ăn tiệm, nên tranh thủ cơ hội bồi bổ cho bản thân một chút, mà biết đâu ăn thịt gà lại giúp cho cánh mọc nhanh hơn thì sao. Còn chuyện ngồi xe lăn chỉ là che mắt thiên hạ, đến cửa tiệm không cần xếp hàng, thẳng một đường dành cho người tàn tật mà dòng xe lên, tiết kiệm được khối thời gian.

Ác ma đại nhân cầm ví tiền, mặc thêm áo khoác, ngồi xe lăn tiến tới chi nhánh KFC gần nhất. Chỉ mất vài phút đồng hồ với sự giúp đỡ nhiệt tình của nhân viên phục vụ, hần đã thản nhiên ngồi yên vị trong chỗ ngồi tiện lợi thoải mái nhất, còn được tặng kèm một suất đồ ăn đặc biệt.

Ác ma đại nhân cầm thực đơn gọi một tràng dài : Gà rán 12 miếng, pepsi cỡ lớn, gà popcorn, khoai tây chiên, hamburger, salad bắp cải trộn ... Một mình một bàn đầy đồ ăn bắt đầu thưởng thức. Bỗng dưng có một thanh niên từ đâu ung dung đi tới trước mặt hần, nói, “Thảnh thơi quá nhỉ, thế mà còn có thời gian đi gọi đồ ăn nhanh. Người có biết Ma giới hiện giờ loạn thành một mớ như thế nào không ?”

“Tại người gây ra cả.” Ác ma đại nhân vừa gặm đùi gà vừa trả lời.

“Hừ, xem ra người cũng phải là hoàn toàn mù tin tức về Ma giới đi.” Ma hoàng bệ hạ đặt chân vào cửa hàng KFC, tìm đến chỗ bên cạnh Quân Tư Vũ, nhìn hần nhếch mép cười lạnh một cái rồi tự mình ngồi xuống, đem mọi chuyện kể lại từ đầu tới đuôi.

Thì ra rắc rối bắt đầu từ ngày đại lễ hôm đó

.

.

.

Đại lễ ma giới là ngày lễ trọng đại nhất trong năm dành để tưởng nhớ các vị ma thần vĩ đại. Trong ngày này, không chỉ toàn bộ Ma giới quý tộc bắt buộc phải tham gia, ngay cả Ma hoàng và Thánh ma đại nhân cũng phải xuất đầu lộ diện, tự mình đứng lên chủ trì buổi lễ.

Nghi lễ long trọng này vẫn luôn được tổ chức trong thánh địa hiển tế của Ma giới — Nguyệt Chi Hoàn Phù Cốc. Nơi này không chỉ là thần điện hiển tế lớn nhất Ma giới, cơ sở vật chất cũng được đầu tư hoàng tráng, đầy đủ nhất. Các quý tộc ở trong này tổ chức yến hội và hành hương, bên cạnh đó là một loạt các nghi thức tế bái và đại hội đấu võ thường niên được tổ chức để chọn ra những tướng tài nắm quyền điều hành quân đội Ma giới.

Nữ hoàng tương lai của Ma giới – công chúa Lukyl cũng có mặt trong buổi lễ, thân vận lễ phục kiêu sa lộ lầy xuất hiện bên vị hôn phu của mình – Ma hoàng đệ hạ uy nghiêm cao quý. Lúc hai người chậm rãi tiến vào thần điện, tất cả mọi người đều đồng loạt quỳ xuống nghênh đón, nhưng ngay sau đó, hết thảy bọn họ đều bàng hoàng kinh ngạc khi thấy rõ người tiếp theo đặt chân vào thần điện Nguyệt Chi Hoàn Phù Cốc – không ai khác chính là vị Thánh ma đại nhân đã rất lâu chưa từng xuất đầu lộ diện !

Khoác lên người bộ giáp phục nặng nề, ngồi trên xe lăn hắc ám được trạm khắc hoa lệ, ác ma đại nhân vẫn mang diện mạo tao nhã tuấn mỹ như vậy, nhưng chỉ nhìn sắc mặt tái nhợt và đôi mắt vô hồn thiếu sức sống của hắn, thậm chí cả việc hắn không thể tự mình đứng dậy bước xuống khỏi xe lăn, ai cũng hiểu được rằng ma lực hiện tại của Thánh ma đại nhân đã cạn kiệt rồi. Giới quý tộc Ma giới cũng vì thấy hình ảnh này của hắn mà kinh hoàng trấn động.

Những ngày tiếp theo đó, tình hình lại càng phát triển theo hướng không ai ngờ tới —— tin tức Thánh ma đại nhân ngày càng suy kiệt lan rộng khắp nơi, khiến cho những kẻ trước giờ vẫn ôm ấp âm mưu lật đổ Thánh ma bắt đầu rục rịch. Cho dù nơi ở hiện tại của Thánh ma đại nhân có dựng lên bao nhiêu hàng phòng thủ nghiêm ngặt cũng đều không chống đỡ nổi với tầng tầng lớp lớp sát thủ ngày đêm thi nhau đột nhập. Có lần, một nhóm sát thủ sau khi thành công đột nhập vào Nguyệt Phù Cốc, sẵn sàng ra tay, cứ nghĩ kế hoạch lần này đã được chuẩn bị hoàn hảo đến mức không có chút sai sót nhỏ nhặt nào, ai ngờ —— không chỉ có kết giới bị phá vỡ, ngay cả bản thân Thánh ma đại nhân cũng mất tâm mất tích. Đêm hôm đó, cuộc chiến tranh đoạt Thánh ma diễn ra âm thầm mà kịch liệt, không chỉ có thế lực ôm tâm làm phản của Ma giới, mà ngay cả nội gián các phe cũng nhiệt tình tham gia ! Đấu đấu đá đá đến mức khói bụi đầy trời, lửa cháy khắp nơi !

Cuối cùng, trong khi ai nấy đều đang đánh đến say sưa, bản thân Thánh ma bị người ta nâng đi lúc nào không biết, đầu mỗi sót lại chỉ là một chút khí tức mỏng manh của Thiên giới. Nhiều đó cũng đủ khẳng định, đám người Thiên giới gài nội gián vào phe ta đã ra tay thành công rồi !

Lúc ma hoàng đệ hạ còn bận giải thích tình hình cho ác ma đại nhân, tại nơi giao nhau giữa Ma giới và Nhân giới, một khoảng không gian độc lập được tạo nên từ thánh lực, ẩn hiện bên trong là vườn hoa đang nở rộ đủ loại hoa cỏ có tác dụng bảo hộ và chữa thương. Một người thanh niên mặc trang phục quân lính Ma tộc, trong vòng tay cậu là thân hình ác ma đại nhân đang ngủ say, cả hai người cứ như vậy mà lặng im ngồi giữa vườn hoa lâu thật lâu.

“Vũ Uyên, hi vọng đóa hoa này có thể giúp ngươi kéo dài sinh mệnh. Thật xin lỗi, tại ta đến quá muộn.” Khuôn mặt của người thanh niên lộ ra vẻ đau đớn thê lương, “Hiện tại ngươi cứ im lặng như vậy, tay chân cũng không còn Sẽ không bao giờ có thể làm ra những việc khiến thánh thần nổi giận nữa ... Vũ Uyên, chúng ta hãy cùng tìm một nơi yên bình trên Thiên giới chung sống đi ... Sẽ không còn phải đấu đá với nhau nữa Kỳ thực sau trận đại chiến lần trước, ta đã không thể rời mắt khỏi ngươi Là lỗi của ta, đến bây giờ mới dám nói thật lòng mình Vũ uyên, từ giờ trở đi, không ai có thể chia cách chúng ta nữa”

Người thanh niên khẽ cúi đầu, kẻ sát đến khuôn mặt lạnh như băng của Thánh ma đại nhân, hôn lên đôi môi đã tái nhợt không chút sức sống. Cuối cùng cũng có thể giành lấy hắn về cho riêng bản thân mình rồi —— Dù rằng đó chỉ là cái xác không hồn bị ác ma đại nhân hàng thật giá thật vứt bỏ mà thôi.

Ác ma và thiên thần, hai phe đối lập lẫn nhau, tranh đấu người sống ta chết như thể số phận đã sắp đặt sẵn con đường mà bọn họ phải đi, liệu có ai nghĩ rằng cũng có ngày bọn họ phải ràng buộc lẫn nhau bằng thứ cảm xúc mãnh liệt đến thế ? Thứ tình yêu vô vọng này đã lấy đi của hai người quá nhiều, nhưng đổi lại kết quả họ nhận được gì ? Cúi đầu nhìn con người đang nhắm mắt nằm trong ***g ngực mình Hắn đã không còn cất tiếng nói, đôi mắt kia cũng không còn chớp mở nhìn ánh mặt trời, không còn đôi tay gây ra thương tổn cho cả hai, cũng không còn đôi chân trốn chạy ra khỏi tầm mắt của mình, hắn hiện tại, tựa như con rối gỗ chỉ biết hô hấp, nhưng ... vậy là tốt rồi. Thiên sứ khẽ cất lời cảm tạ thánh thần, ngỡ rằng mỗi tình này cứ như vậy mà bị chôn vùi trong câm lặng, rốt cục đôi tay này cũng có thể chạm được vào hắn – chạm được vào người mà cả đời này mình sẽ không sao từ bỏ được, từ khóe mắt thiên sứ, từng giọt lệ lặng lẽ rơi xuống, chạm đến khuôn mặt của Thánh ma

Cứ như thế

.

Tuyệt vọng ...

.

Đau thương ...

.

Mối tình này ...

.

Vĩnh viễn không có hồi kết ...

.

Trong cửa hàng KFC, ác ma đại nhân vừa cau có gặm đùi gà vừa nghe ai kia thuật lại tình hình.

Sau đó, hắn chỉ lạnh lùng nói một câu, “Tóm lại là người đã thành công dùng thân thể của ta để vạch trần những thế lực chống đối dưới ma giới, cũng nhân tiện đem mặt mũi thanh danh của ta ra bôi nhọ luôn rồi.”

“Còn mớ rắc rối về sau chờ người tới giải quyết nữa.” Ma hoàng vênh mặt nhìn hắn, cười đến là đắc ý.

“Ta đã sớm đoán ra âm mưu đen tối này của người rồi mà. May sao người như ta lại không ham mấy thứ hư danh phù phiếm đó.” Ác ma đại nhân khinh bỉ cười lạnh.

“Không ham mới là lạ.” Ma hoàng nhăn mặt nhìn hắn, “Để xem người có chịu quay về Ma giới hay không. Còn ngoan cố không về nữa, ta đem thanh danh của người quăng vào sọt rác luôn. Hê hê, ta về đây, người cứ việc ở lại mà xem kịch hay đi.”

63. Chương 63: Ác Ma Đại Nhân Về Thăm Quê Nhà

Liêu Thần dùng tên giả để liên hệ với bệnh viện tư nhân của nhà họ Liêu, cũng lấy luôn danh nghĩa là giám đốc của công ty hiện tại y đang công tác để gửi thư ngỏ sang cho bệnh viên bên Châu Âu kia, tỏ ý muốn được nhập viện chữa trị. Đây rõ ràng là mao danh đơn vị để giải quyết việc riêng, nói căng hơn nữa thì là hành vi phạm pháp lừa dối cấp trên, nếu bị phát hiện, lập tức cuốn gói biến khỏi công ty đã đành, tập đoàn nhà họ Liêu nhất định cũng sẽ không tha cho y. Liêu Thần biết rõ hành động này chẳng khác nào bí quá làm liều, nhưng nghĩ đến bệnh tình của Quân Tư Vũ, y sẵn sàng chấp nhận tất cả rủi ro chỉ để đổi lấy một tia hi vọng mong manh.

Vì phải sang tận Châu Âu khám bệnh, Liêu Thần còn lợi dụng vị trí công tác của mình để sửa đổi danh sách nhân viên được công ty cử đi nước ngoài tu nghiệp, mục đích cũng chỉ vì muốn dẫn theo Quân Tư Vũ tranh thủ thời gian đi phẫu thuật. Kế hoạch đã sắp xếp xong xuôi, nhưng gian lận vẫn là gian lận, Liêu Thần ôm cảm giác bối rối bất an rời khỏi văn phòng.

Thế nhưng, khi y về đến nhà, chào đón Liêu Thần không còn là một bàn cơm nước nóng hổi như mọi ngày, chỉ có một tờ giấy trắng nằm lặng lẽ trên bàn.

Là thư viết tay của ác ma đại nhân.

Thần, có lẽ tôi sẽ rời xa cậu một thời gian, thật xin lỗi, nhưng tôi không muốn liên lụy đến cậu. Tôi biết cậu đã vì bệnh tình của tôi mà hao phí rất nhiều tâm huyết, nhưng tôi không muốn biến mình thành gánh nặng của cậu. Hi vọng khi có cơ hội gặp lại, cả hai chúng ta đều sẽ chín chắn, mạnh mẽ hơn bây giờ.

Quân Tư Vũ

Cả căn nhà lặng ngắt không tiếng động, đồ đạc của Quân Tư Vũ vẫn còn nguyên vẹn như cũ, chỉ có người đã mất tăm mất tích. Sao hẳn có thể bỏ đi như vậy ? Chân tay còn không cử động được, một người ngồi xe lăn thì có thể đi đâu ?

Liêu Thần bỏ lại tờ giấy lên bàn, bỗng như người phát cuồng mà lao ra khỏi cửa. Y không rõ mình định chạy đến đâu, chỉ biết theo bản năng lục tìm hết mọi góc ngách xung quanh khu nhà ở. Bao nhiêu ý nghĩ đáng sợ cứ vụt hiện ra trong đầu, y sợ Quân Tư Vũ gặp phải chuyện chẳng lành, y sợ ... Liệu mạng tìm kiếm đến tận nửa đêm vẫn không có kết quả, hiện tại y đang thần thờ bước đi trên con đường mòn nhỏ trong công viên. Liêu Thần đã đi tìm khắp các nơi mà hai người họ từng đến, nhưng dù có tìm thế nào cũng vẫn không thấy ... không thấy được bóng dáng của hắn !

Tên gốc vô tâm kia, cứ như vậy mà bỏ lại tôi, chỉ vì lý do ngớ ngẩn đó thôi sao ! Anh có biết là tôi đã chuẩn bị xong xuôi thủ tục cho anh nhập viện điều trị rồi không !

Quân Tư Vũ anh đúng là tên chết tiệt ! Chạy đi đâu mất rồi ! Có chịu quay về cho tôi không thì bảo ! Liêu Thần gục đầu đứng trước một gốc cây đại thụ, bàn tay nắm chặt không ngừng đâm lên thân cây, nước mắt cũng lặng lẽ từ khóe mắt rớt xuống.

Đồ gốc ! Đồ gốc ! Anh cho rằng bản thân mình làm liên lụy đến tôi nên anh được phép bỏ đi như vậy sao ! Tôi nhất định sẽ tìm được anh về ! Sẽ cho anh một trận nhớ đời ! Bao nhiêu nợ nần cũng tính toán hết luôn ! Liêu Thần cứ như vậy mà cắn răng khóc nức từng hồi. Ông trời như cũng đồng cảm với y, đem mây đen tích tụ bao ngày qua trút thành mưa rào rào rơi xuống. Liêu Thần để mặc cho mưa ướt xối xả, một mình lặng bước quay về nhà.

Ngồi trong căn phòng im lìm không tiếng người, Liêu Thần gục đầu ôm mặt, chợt phát hiện ra tại sao cảm giác cô độc này lại khó thích ứng đến vậy. Không biết từ lúc nào, y đã quen có người ở bên cạnh, giờ đây khi người ta bỏ đi mất rồi, cảm giác trống rỗng tuyệt vọng cứ đè nặng trong lòng, không thể xua tan.

Y rối loạn cào tóc rồi lại trầm mặc ngồi, căn phòng khách tối om không có ai mở đèn.

Không biết bao lâu sau, y bất chợt đứng dậy, bước về phía phòng của Quân Tư Vũ, mọi thứ vẫn cứ quen thuộc như thế, máy tính, TV, giường ngủ ... hết thảy đều nguyên vẹn như lúc hắn còn ở đây.

Y ngồi xuống trước bàn máy tính mà Quân Tư Vũ vẫn thường dùng, ấn nút mở máy. Màn hình sáng lên, QQ có cài chế độ tự động đăng nhập sau khi khởi động máy, nhìn giao diện vừa mở, Liêu Thần đưa tay ôm miệng nén lại tiếng nức nức nở.

“Không muốn liên lụy đến cậu.” Chỉ vắn vắn một câu như vậy trong phần chữ kí của tài khoản QQ, có lẽ Quân Tư Vũ đã đoán trước là Liêu Thần sẽ mở máy tính của hắn.

Liêu Thần cảm thấy như trái tim mình đang bị cào nát, từng vệt từng vệt rướm máu đau nhói.

Từ khi nào bản thân mình bắt đầu qua lại dây dưa với tên chết tiệt này, cái tên không chịu làm việc chỉ biết vòi tiền, từ trên xuống dưới có mỗi tay nghề nấu nướng là còn dùng được. Cái tên cả ngày cắm mặt vào máy tính nhưng khi mình nằm bệnh thì lại luôn chân luôn tay không ngơi nghỉ, rồi lại cùng mình chạy từ nơi nọ tới chỗ kia Chỉ vì một câu “Không muốn liên lụy đến cậu.” mà đã biết mất tăm hơi Cứ như vậy mà bỏ đi ?

Liêu Thần khẽ lướt tay lên bàn phím, như thể nơi đó còn lưu lại hơi ấm của chủ nhân căn phòng này. Hơi ấm bàn tay ấy, có lẽ Liêu Thần là người rõ ràng hơn ai hết.

Y nhắm mắt lại, tưởng tượng người đó sẽ chậm rãi bước ra từ một góc nào đó đến phía sau y, rồi gãi đầu cười xòa nói rằng mọi chuyện chỉ là đùa thôi.

Nhưng, hắn đã không xuất hiện như vậy.

Thật sự ... đã đi rồi ...

Đến tận khi trời hửng sáng, Liêu Thần ngủ gục bên bàn máy tính mới tỉnh dậy, đưa mắt nhìn ra bầu trời trong vắt ngoài cửa sổ, y chợt nhận ra một điều

Thì ra chính mình vẫn luôn mong ngóng hình ảnh của hần như vậy ...

Thì ra ...

Bản thân mình ...

... đã yêu ...

... yêu hần mất rồi ...

Cốt truyện đi theo hướng đô thị hiện đại ngược luyến tàn tâm mất toi.

Ngay cả tên thiên sứ vẫn chịu trách nhiệm theo dõi Liêu Thần khi nhìn thấy cảnh này cũng phải thở dài thương cảm. “ Ài, rõ ràng Vũ Uyên đã chết rồi, vậy mà sao con người này vẫn nghĩ rằng hần chỉ muốn tránh mặt y vậy chứ. Mà cũng không ngờ, tên đại ác ma như Vũ Uyên cũng có lúc dịu dàng tình cảm đến thế, đến tận lúc chết vẫn cố lấy lý do ‘không muốn liên lụy đến người khác’ để tránh làm tổn thương người này. Tình yêu thật là kì diệu, chẳng cần phân biệt là thần, là ma hay là người. Hay là mình về báo lại với sếp, không cần theo dõi con người đáng thương này nữa.” Thiên sứ này mới chỉ theo dõi Liêu Thần ngày đầu tiên sau khi ác ma đại nhân biến mất, vậy mà đã kết luận một câu chắc chắn đến mức này, nhiều đó thôi đủ lọt vô bấy rồi.

Thiên sứ đơn thuần ngây ngơ thánh thiện sao có thể thắng được sự狡 hoạt của ác ma.

Ác ma đại nhân hiện đang thẳng hướng Ma giới mà tiến lên.

Hần thuê một chiếc xe đạp điện, đầu đội kính chắn gió rõ ngẫu, lưng đeo ba lô chuyên dụng của dân phượt, cứ thế phi bon bon trên đường quốc lộ trong cảnh hoàng hôn đỏ bóng ————— Nếu cứ nhằm lúc giao giờ giữa hoàng hôn và buổi tối mà đi sẽ gặp được giao điểm của tam giới, đó là thời điểm tiến vào Ma giới thuận lợi nhất.

Ác ma đại nhân ngồi trên xe điện loại có bình ắc quy lớn, công suất khủng, gấp rút tranh thủ lúc hoàng hôn mà lên đường. Kể từ khi nghe Ma hoàng kể lại mọi chuyện vừa xảy ra, hần vẫn luôn ở trong trạng thái cố gắng nén giận.

Nửa tiếng sau, một chiếc xe đạp điện công suất lớn ầm ầm từ trong giao điểm tam giới rút xuống giữa ngã tư đường nằm ngay trong trung tâm thủ đô Ma giới. Bởi vì hần vẫn giữ nguyên mái tóc ngắn ngắn như khi còn ở Nhân giới, cộng thêm cái kính chắn gió phong cách ngẫu xị trên trán, chẳng ai nhận ra hần là Thánh ma. Trong mắt đám cư dân Ma giới lúc này chỉ thấy một tên quái đản mặc trang phục kì quặc nhưng trên người lại tản ra từng luồng ma lực mạnh mẽ, còn cười trên thứ phương tiện kì lạ phóng thẳng về phía hoàng cung Ma giới.

Trước cửa hoàng cung, mấy tên vệ sĩ cao lớn uy mãnh mắt thấy ác ma đại nhân đang cưỡi xe điện phóng như bay tới liền vội vàng thủ thế dàn trận, nắm chặt trường kích trong tay sẵn sàng liều mạng. Thế nhưng khi còn cách cổng hoàng cung vài mét, ác ma đại nhân bỗng bóp phanh xe, rẽ một vòng điệu nghệ ngay trước mặt đám vệ sĩ. Tiếng phanh xe rít rít vang muốn chói tai, đám vệ sĩ hai tay ôm tai hai mắt nhìn nhau, kế hoạch công kích bằng âm thanh này hiểm thật !!!

Ác ma đại nhân bày ra bộ dạng hào hoa phong độ bước xuống khỏi xe, tháo kính chắn gió trên trán xuống quăng sang một bên, sau đó cởi quần áo, từ trong ba lô lôi ra một bộ y phục —— là một bộ trường bào đen tuyền của quý tộc Ma giới theo phong cách sêch-xy, còn thêm cả vòng cổ bằng đá trông vô cùng cá tính và bụi bặm. Động tác của hần nhuần nhuyễn lưu loát, vậy nên chưa đầy năm phút sau, trước cổng hoàng cung xuất hiện hình ảnh Thánh ma vĩ đại vừa đi vừa thay quần áo, tóc dài bay bay, oai phong lẫm liệt !!

“Cẩn thận trông xe cho ta !” Thánh ma đại nhân thần nhiên cầm chùm chìa khóa xe nhét vào tay một tên vệ sĩ gần đó, lỡ dùng quá sức chút xíu mà đã đẩy bay tên kia ngã văng ra xa mấy mét.

Tin tức Thánh ma đột nhiên ghé thăm làm cho cả hoàng cung dậy sóng. Ngay lúc này, Ma hoàng và chúng thần còn đang nghị sự trong phòng, nghe thấy người chạy vào báo tin liền cảm thấy có gì đó không ổn.

Gần như trong nháy mắt, sắc mặt Ma hoàng đại biến, hét lớn, “Tất cả tránh ra cho ta !” Y vừa nói vừa đập bàn đứng dậy, thân thể nhoáng cái nhảy sang một bên !

Chỉ nghe chiếc bàn rầm rắc phát ra tiếng rồi gãy đôi. Ngay cả ngai vàng mà Ma hoàng vừa ngồi cùng với bức tranh chân dung áp tường phía sau cũng như bị một lưỡi kiếm vô hình chém xuống, xẽ ra làm đôi. Ngấm lại nếu không phải vừa rồi Ma hoàng nhảy sang một bên né tránh, không chừng hiện tại chính bản thân y cũng bị xẽ ra làm hai rồi.

Thế nhưng, vật hi sinh chưa chỉ dừng lại ở ngai vàng và bức tranh, trong khi mọi người còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, nền đất dưới chân họ bắt đầu xuất hiện vết rạn, dọc theo vết chém khi nãy, cả trần nhà lẫn nền đất đều từ từ tách ra làm hai, như thể trời đất sứt lún, khắp cung điện ngả nghiêng như muốn sụp ! Rõ ràng trong khắp cả Ma giới này, tìm được người trình độ phá hoại cao đến vậy chỉ có duy nhất một trường hợp mà thôi !

“Vũ Uyên !!!!!!!” Ma hoàng hốt hoảng kêu lên.

“Ma giới đạo này an nhàn quá ha.” Âm thanh lạnh lùng của Thánh ma đại nhân vang lên từ phía cửa lớn. Ngay khi vừa thấy hắc oai hùng đập cửa bước vào, đám quý tộc trưởng lão ngạc nhiên đến mức không khép nổi miệng.

“An nhàn đến mức quên luôn cả cách kính sợ người mạnh hơn mình mất rồi.” Vũ Uyên nhếch mép cười lạnh, “Bệ hạ, ta đến giúp ngài đào tạo lại đám người này, để cho bọn chúng nhớ lại cảm giác sợ hãi là như thế nào.”

“Người rốt cục cũng trở lại.” Ma hoàng lên tiếng châm chọc, “Kính sợ ? Sao ta chỉ thấy một tên tàn phế mang theo hư vinh ảo tưởng thôi à !”

“Ảo tưởng hư vinh chính là cảnh giới mà mọi ác ma nên phấn đấu đạt được.” Ác ma đại nhân giơ lên ba ngón tay, “Trong vòng ba ngày, tất cả những kẻ ô mòng khiêu chiến đoạt quyền Thánh ma đều sẽ được thử thách để học lại cách quy phục bề trên vốn có của bọn chúng. Hay là chúng ta nên bắt đầu từ ngài đi, bệ hạ của ta !”

“Người muốn ta thực sự kính nể người sao, thánh ma đại công tước ? Vậy thì xin mời người tận tình đem mầm mống sợ hãi đó gieo bằng máu tanh và giết chóc phủ khắp lãnh thổ của ta đi ! Khiến cho những kẻ bề tôi hèn mọn phủ phục trước quyền uy của người !” Ma hoàng gian trá mỉm cười —— Chỉ cần chọc cho Vũ Uyên tức lên thì đám phản loạn Ma giới kia sẽ không thoát được tên nào !

Vũ Uyên chính là thần binh đáng sợ nhất Ma giới ! Kể nào ngu ngốc mới dám coi thường con át chủ bài này của Ma hoàng bệ hạ !

Đáng tiếc một điều là ngay trước khi ác ma đại nhân quay về Ma giới một ngày, Diana lại đang trên đường trở lại nhân gian, hai người ngược lộ trình lại lệch thời điểm nên chẳng có cơ hội đụng mặt, cứ thế mà cho qua.

Mà càng đáng tiếc hơn nữa, hai ngày trước, Trưởng thiên sứ ôm theo các xác nửa tàn nửa phế của ác ma đại nhân trốn vào vườn hoa bí mật nằm giữa Thiên giới và nhân gian, buồn bã ủ ê ôm cái xác đó diễn ra một màn ngược luyến tàn tâm kinh thiên động địa.

Vậy nên trong ba ngày này, ác ma đại nhân ở Ma giới toàn tâm toàn ý dựng lại uy danh của mình vừa bị Ma hoàng bệ hạ đập đổ mấy hôm trước.

Liêu Thần đã chạy đi tìm Quân Tư Vũ ở tất cả những nơi mà y có thể nghĩ đến, nhưng vẫn không tìm thấy. Ngay lúc y tưởng chừng như bản thân đã hoàn toàn tuyệt vọng thì lại nhớ tới một chỗ.

Dạ Tuyền ! Là quán bar cao cấp đó ! Cái chỗ toàn đàn ông gạ tình bán sắc, còn có cả đồng tính Liêu Thần nhớ rõ lần trước mình đã phát hiện ra tấm card của quán đó giấu trong ví tiền của Quân Tư Vũ. Một ý nghĩ đáng sợ xẹt qua trong đầu y, không lẽ nào Quân Tư Vũ lại tới nơi đó ?

Hiện tại cũng chỉ còn chỗ đó là chưa tìm thôi !

Liêu Thần tiều tụy lo lắng suốt một đêm, cuối cùng quyết định đến Dạ Tuyền tìm người, dù rằng y vẫn nghĩ đây là chuyện chẳng thể nào xảy ra nhưng cũng không còn biện pháp khác, thôi thì thử chữa lợn què thành lợn lành xem sao.

Hết chương 63

64. Chương 64: Ác Ma Đại Nhân Không Có Ở Nhà Thì Tiết Kiệm Tiền Làm Sao

Sau giờ làm việc, Liêu Thần liêu mạng đội mưa lái xe đến khu trung tâm ăn chơi của thành phố. Ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao ngất lấp lánh biển hiệu bằng đèn neon sáng choang, Liêu Thần khẽ nuốt khan một ngụm, trong lòng nhộn nhạo không yên, nhưng chỗ này là hi vọng cuối cùng của y.

Đến khi đặt chân bước tới bậc cầu thang, trong lòng y vẫn gào thét không ngừng, “Mày điên thật rồi ! Những chỗ như thế này cũng muốn tới !”

Mưa nặng nề rơi từng hạt từng hạt lộp bộp trên tán ô màu đen, gió lạnh vù vù thổi qua khiến Liêu Thần run lên, rảo bước tiến vào đại sảnh. Vừa thấy bóng dáng Liêu Thần, nhân viên lễ tân đã nhiệt tình chạy tới giúp y cầm ô che mưa chắn gió.

Dạ Tuyền không hổ là nơi ăn chơi có tiếng cả trong nước lẫn ngoài nước, khung cảnh được trang hoàng tựa như một cung điện. Bằng những thiết kế khác biệt, kỹ thuật xây dựng tiên tiến và nguyên vật liệu cao cấp nhất, giữa đại sảnh của Dạ Tuyền là một thác nước nhân tạo khổng lồ lừng lững hiện ra, nhìn dòng nước hùng vĩ đổ ầm ầm từ trên đỉnh tầng thứ năm mươi xuống, bất kì ai cũng phải thấy rung động choáng ngợp.

“Xin mời quý khách đi lối này.” Dẫn đường cho Liêu Thần là một cô gái xinh đẹp mặc xường xám, cô nhiệt tình dẫn Liêu Thần đến trước cửa thang máy, bên trong lại là một cô gái xinh đẹp chuyên nhận nhiệm vụ đón tiếp khách đi thang máy đã đứng chờ sẵn. Đợi cho Liêu Thần ngồi yên vị trong buồng thang được thiết kế đặc biệt như một căn phòng, cô gái liền cho bấm thang lên thẳng phòng tiếp khách ở tầng ba.

Phòng tiếp khách trên tầng ba là một căn phòng nhỏ được thiết kế khép kín cách biệt với không gian còn lại của cả tầng lầu, bên trong có hệ thống máy tính hiển thị các loại hình dịch vụ cho khách hàng tự do lựa chọn. Liêu Thần vào phòng, chỉ thấy ngoại trừ một bộ sofa cùng một chiếc bàn trà tròn đặt ở giữa phòng cũng chẳng có gì hơn, trên mặt bàn có lắp màn hình vi tính cảm ứng thật lớn, khách hàng chỉ việc lướt tay đã có thể dễ dàng tham khảo các dịch vụ cùng chi tiết giá cả.

Liêu Thần nhập tên Quân Tư Vũ vào phần tìm kiếm, kết quả không thấy gì, sau đó y mới phát hiện ra hầu hết nhân viên ở đây đều dùng tên giả, vậy là không có khả năng Quân Tư Vũ dùng tên thật ở chỗ này rồi ! Thế là Liêu Thần lại phải dựa theo từng đặc điểm của Quân Tư Vũ để tìm kiếm, tìm một hồi thế mà lại ra một danh sách với từ khóa “Các loại tàn tật”. Xem ra chỗ này còn tuyển cả những người tàn tật vào làm nhân viên phục vụ cho một bộ phận sách hàng có sở thích đặc biệt khác nữa ! Cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng Liêu Thần làm ngón tay y cũng run lên.

“Quân Tư Vũ thực sự có ở đây” Cảm giác trong lòng xiết chặt lại, Liêu Thần không muốn tin rằng Quân Tư Vũ đã tự bán thân vào nơi này !

Mặc dù không muốn nhưng y vẫn cắn răng kéo bản danh sách xuống xem hết một lượt ảnh chụp của nhân viên phục vụ, kết quả sau đó cũng có thể làm Liêu Thần thở phào một hơi, không có hình chụp của Quân Tư Vũ trong này ! Vậy đúng là mình nghĩ quá nhiều rồi sao ?

Liêu Thần đưa tay nói cravat cho bản thân dễ thở hơn một chút, nếu đã không tìm thấy Quân Tư Vũ thì y cũng nên về thôi, dù sao chỗ này cũng không phải là nơi thích hợp cho y đặt chân tới, lỡ như sau này để Quân Tư Vũ phát hiện ra y đến đây một mình, đến lúc đó biết lấy lý do gì để bào biện Lúc này Liêu Thần sâu sắc thấu hiểu cảm giác có tật giết mình rồi.

Nhưng khi y vừa kéo cánh cửa kính màu trà để bước ra thì phát hiện thấy có mấy vị khách ở phòng bên đang định lết lút trốn về, chắc là không đủ tiền thanh toán hóa đơn, xui xẻo sao lại bị mấy gã bảo vệ cao to vạm vỡ tóm được, kéo lê xềnh xệch đi khắp hành lang. Trong lòng Liêu Thần lộp bộp run lên, quả nhiên lời đồn chỗ này có xã hội đen làm bảo kê không phải là giả. Nhìn từ ngoài vào thì khách hàng khi đã bước chân vào đây so với Thượng đế còn được phục vụ chu đáo hơn, nhưng nếu anh dám mở miệng nói ra câu tôi không đủ tiền hay đại loại thì xác định đi, nhà anh đêm nay sẽ sáng nhất thành phố. Liêu Thần không muốn bị người ta lôi đi rồi đánh cho thành đầu heo thế kia, nhưng một đêm ở đây thấp nhất cũng đáng giá mấy chục vạn đồng, cả năm trời y làm trầy trật mới kiếm được chừng dăm chục vạn, ngủ một đêm ở Dạ Tuyền chẳng quá bằng ăn hết cả nửa năm tiền sinh hoạt của y rồi sao ? Mà y còn muốn để dành tiền cho Quân Tư Vũ đi phẫu thuật nữa !

Nhưng giờ mà nói không có tiền chắc y sẽ bị đánh chết mất. Liêu Thần đứng trầm ngâm trước cửa, thôi thì đâm lao đành phải theo lao thôi. Sớm biết thế này thì không đời nào y nóng vội dẫn xác đến đây ! Thấy Liêu Thần do dự đứng đó, mấy gã bảo vệ liền biết y không phải dạng khách có tiền, nháy mắt ra hiệu cho nhau cố tình lượn qua lượn lại trước mặt y tỏ ý cảnh cáo. Thực ra bọn chúng đang chờ xem biểu hiện của Liêu Thần, chỉ cần y muốn trốn thì cả bọn sẽ xông tới tấn cho tên xấu số này một trận.

Liêu Thần cũng không phải đồ ngốc mà không biết bản thân mình đang bị theo dõi, y ho khan một tiếng, cố tỏ ra vẻ thản nhiên, “Cho hỏi toilet ở đâu ?”

Cô nhân viên đứng ngoài cửa tươi cười chỉ lối cho y, rằng chỉ việc đi thẳng rồi rẽ trái là tới. Liêu Thần nghe theo lời chỉ dẫn đi vào WC, đóng cửa suy nghĩ. Quả không hổ là nhà hàng cao cấp, ngay cả toilet cũng được thiết kế xa hoa khác lạ, Liêu Thần chống cằm ngồi trên bồn cầu, một ý tưởng mới manh nha hình thành trong óc.

Y hít sâu một hơi, ra khỏi WC quay lại phòng tiếp khách, dứt khoát chỉ tay chọn một nhân viên nam đến phục vụ. Nhân viên này đã hơn ba mươi tuổi, là cái tuổi mất giá trầm trọng rồi, mà khuôn mặt hắn trông cũng có vẻ tiêu tụy khắc khổ, khách hàng nhìn qua chẳng ai muốn chọn, trong danh sách đề giá một đêm phục vụ của hắn chỉ có một vạn đồng, là cái giá rẻ mạt nhất ở Dạ Tuyền này. Lúc Liêu Thần chỉ tên nam nhân viên, cô tiếp tân đã nhìn y bằng ánh mắt như nhìn một kẻ quái lạ, bởi vì khách hàng bước vào đây dù không dư dật tài chính thì cũng chẳng ai chịu chọn bữa lấy mặt hàng kém chất lượng đến thế, quản lý gần đây còn có ý muốn cho nhân viên này thôi việc luôn rồi.

Nói không chừng đây sẽ là vị khách cuối cùng mà hắn còn có cơ hội phục vụ, cô gái vừa nghĩ vừa rút bộ đàm ra điều hành, “Khách gọi nhân viên số 7789 – Minh Nham, yêu cầu cho người dẫn khách lên phòng số 2465b tầng 34. Hết.” Nói xong lại quay sang mỉm cười lễ phép với Liêu Thần, “Mời quý khách đi lối này lên thang máy.”

Liêu Thần cười cười vào thang máy, như vừa nãy lại được một cô nhân viên khác tận tình đưa lên tầng thứ 34.

Đi theo sự chỉ dẫn nhiệt tình của hết người nọ đến người kia, cuối cùng Liêu Thần cũng có thể đến tận cửa phòng số 2465. Bước vào thì thấy căn phòng này được thiết kế theo đúng tiêu chuẩn phòng tổng thống. Liêu Thần ngả người nằm chờ trên chiếc giường rộng thênh thang, lát sau cửa phòng mở ra, một người đàn ông gầy gò tiêu tụy bước vào, khuôn mặt dù trang điểm đậm cũng không che được đôi mắt mệt mỏi trũng sâu, đầu tóc rối bù cộng thêm bộ quần áo rộng thùng thình đang khoác lên người càng tạo thêm cho người ta cảm thấy hắn rất gầy. Lúc hắn ngồi xuống bên cạnh, Liêu Thần còn thấy trên cánh tay hắn lấm tấm vết kim tiêm vô cùng rõ ràng. Không lẽ hắn chích thuốc ? Liêu Thần thầm đoán, nhưng tóm lại là người này vừa bước vào đã tạo cho y cảm giác không rét mà run.

Người đàn ông kia ngồi xuống mép giường, tấm lưng gầy cong lại như một con tôm lớn, hắn ho khan vài tiếng, đủ để biết tình trạng sức khỏe không tốt lắm, nhưng ngay sau đó lại ngẩng đầu lên nhìn Liêu Thần với vẻ mỉa mai chế nhạo, “Nhìn đã biết là dạng chẳng nặn ra được vài cắc ! Vậy mà cũng dám gọi tôi ?”

“Tôi không có tiền.” Liêu Thần thẳng thắn thừa nhận.

“Không có xu nào còn dám bước chân vào đây, đồ tệ hại, còn không bằng đâm cầm thú !” Hắn hừ một tiếng rồi đứng dậy, bắt đầu uốn éo tự lột quần áo trước mặt Liêu Thần, đến khi trên người chỉ còn lại chiếc quần

con duy nhất thì cứ như người không xương đổ vật xuống giường, bày ra tư thế mặc người chà đạp, còn cất giọng thúc giục, “Còn chờ gì nữa, mau tới đi ! Đừng có để phí thời gian quý báu của ông đây !”

“Anh không bị mắc bệnh lây qua đường *** đấy chứ ?” Liêu Thần hỏi.

“Cậu đến đây để gây sự phải không ? Có thể vào làm nhân viên ở Dạ Tuyền này là đủ chứng minh tôi hoàn toàn “sạch sẽ” rồi ! Ở đây mà chớm mang bệnh đã bị cho cuốn gói đi từ sớm !” Người kia lạnh lùng đáp.

“Vậy ở đây có ‘đồ chơi’ trợ hứng không, kiểu như còng tay hay mấy thứ này nọ chẳng hạn ?” Liêu Thần lại hỏi.

“Có đủ cả, trong ngăn kéo bên kia, nhưng đừng chơi mạnh tay quá, tôi không nặng ‘gu’ mấy trò tra tấn kiểu đó.” Người kia trả lời đã có vẻ chán nản.

Liêu Thần mở ngăn kéo tủ, quả nhiên bên trong đồ chơi gì cũng có nhưng y chỉ lấy mỗi cái còng tay rồi đem hai tay người kia xích lại trên đầu giường, tiếp đó cũng chẳng có vẻ sẽ nổi thú tính mà nhào tới, ngược lại y còn đến bên cửa sổ thò đầu ra xem xét địa hình xung quanh.

“Này, đừng nói là định nhảy lầu đấy nhé ?” Nam nhân viên lớn tiếng gọi y.

“Im mồm đi.” Liêu Thần cầm khăn lông phủ lên mặt người kia rồi nhanh chóng thay quần áo của mình ra, đem áo khoác ngoài gói tất cả thành một cuộn tròn, sau đó y đem cả quần áo lẫn cặp công văn ném ra ngoài cửa sổ, tiếp theo là vớ lấy quần áo của người kia tròng lên người, cả tóc cũng phải cố ý vò cho rối tung lên rồi mới lặng lẽ tiến đến bên cửa ra vào. Minh Nham bị trói nằm trên giường, trên mặt lại bị che kín nên không biết chuyện gì đang xảy ra, vẫn đang cố giả vờ la lối, “Làm gì mà chậm như rùa vậy ! Người có vấn đề à ! Có phải bị bắt lực không ‘lên’ được không ? Hay là cậu nghĩ tôi lớn tuổi rồi nên khinh thường ? Năm xưa tôi cũng từng là hàng tuyển của Dạ Tuyền này đó !”

Liêu Thần lặng lẽ mở cửa, ngó dọc hành lang thì ngoại trừ camera theo dõi lắp trên trần nhà cũng chỉ có một cô nhân viên đứng cạnh thang máy làm nhiệm vụ dẫn đường. Hít sâu một hơi, y cúi cúi thấp đầu, học theo dáng đi của người kia, hai tay đút túi quần, lưng cong xuống chậm rãi bước từng bước một về phía thang máy.

Cô gái kia vốn chẳng ưa gì lão nhân viên đã hết thời, cũng lười không thèm nhìn mặt người ta lấy một cái, chỉ lạnh tanh hỏi, “Phục vụ xong rồi sao ? Có làm khách hài lòng không vậy ?”

“Ừm.” Liêu Thần cố đề giọng xuống thật khàn, qua loa đáp lời.

“Vậy thì đi mau đi, lát nữa quản lý cho người lên thanh toán tiền.” Cô gái chỉ tay về phía cầu thang thoát hiểm ở cuối hành lang, “Không phải ai cũng được phép đi thang máy đâu, đi lối kia kia !”

Liêu Thần chỉ chờ nghe được câu này, nhưng vẫn phải giả vờ chậm chạp đi về phía cầu thang thoát hiểm cho đến khi khuất hẳn tầm mắt của cô nhân viên, y lập tức co cẳng chạy xuống, so với thỏ còn nhanh nhẹn hơn. Một vạn đồng ới là một vạn đồng ! Trong lòng Liêu Thần gào thét không ngừng.

Chạy một hơi xuống đến lầu một, phát hiện ra bên cạnh cầu thang là phòng thay đồ của nhân viên dọn vệ sinh, Liêu Thần vội vàng mở cửa chui vào kiểm chỗ nấp, không nghĩ bên trong có mấy người vừa quét dọn xong đang ngồi nghỉ ngơi uống trà, y lập tức chào hỏi lắp lểm, “Tôi là người mới đến ! Hôm nay thử việc ca đêm !”

“Cuối cùng cũng đến, bọn tôi chờ cậu mãi. Hôm nay đến lượt cậu đi cọ WC tầng ba nhé.” Một người lên tiếng, nhưng trên mặt không hề mang vẻ chào đón nhìn y từ đầu đến cuối, “Đồng phục treo sau cánh cửa tủ đó, kiểm bộ nào vừa cỡ người thì mặc vào !”

Khoác lên người bộ đồ màu vàng đất của nhân viên lao công, đội thêm chiếc mũ, vèo một cái Liêu Thần đã hóa thân thành người quét dọn chuyên nghiệp. Một tay cầm chổi một tay cầm xẻng hót, y bước về phía cổng ra vào, nói với nhân viên bảo vệ là hôm nay y đến quét dọn bậc thềm trước cổng. Nhân viên bảo vệ nhìn y một lúc rồi gật đầu để y ra khỏi cổng, Liêu Thần cúi người ra về chăm chỉ quét rác, thực chất là y đang vờ lúi cúi về phía bãi đỗ xe, thỉnh thoảng lại ngẩng lên xem xét biểu hiện của đám bảo vệ, có vẻ như chẳng ai để ý, Liêu Thần đánh bạo đến bên cạnh xe ô tô của mình, nhẹ nhàng tra chìa khóa mở cửa xe.

Đến khi đặt mông ngồi vào ghế lái xe an toàn rồi, y mới thở phào một hơi, vì một vạn đồng, thật không dễ dàng chút nào ! Hiện tại không rảnh để ý tới quần áo và cặp công văn vứt ở sân trái tòa nhà, thoát khỏi đây trước đã ! Liêu Thần đạp chân ga, lập tức rời khỏi ‘thiên đường sung sướng’ Dạ Tuyền —— với y mà nói thì chỗ này chẳng khác nào địa ngục trần gian !

Đương nhiên sau đó y vẫn nhớ đánh xe sang phía bên trái của tòa nhà để lấy lại đồ, tuy quần áo đã bị nước mưa làm cho ướt nhẹp nhưng đem về giặt sạch phơi khô lại lại dùng ngon lành như trước được thôi !

Trong lịch sử kinh doanh của Dạ Tuyền, Liêu Thần là người đầu tiên ăn quýt tiền rồi mà vẫn thành công trốn thoát.

Sau thành công của y, trong mắt đám dân chơi hẻo tiền thì Liêu Thần đã trở thành tượng đài anh hùng đáng để noi gương học tập. Bọn họ còn cẩn thận nghiên cứu từng đường đi nước bước của y lúc đó để viết thành một quyển bí kíp chuyên dạy người cách chạy trốn khi không đủ tiền thanh toán, mà nghe nói sau đó có bao nhiêu người áp dụng thành công, quýt được mấy khoản lớn, khiến cho chuyện kinh doanh của khu nhà hàng khách sạn bị ảnh hưởng nghiêm trọng !

Ba ngày rốt cục cũng qua.

Trong ba ngày đó, Ma giới bị nhấn chìm trong làn sóng khủng bố của ác ma đại nhân. Thủ đoạn của hắn ra tay tàn độc khiến cho những kẻ trước kia có tư tưởng bất kính với Thánh ma lập tức vỡ mộng. Hắn thẳng tay chém giết, đánh đuổi các thế lực phản kháng trong tầng lớp quý tộc phải bỏ chạy về nơi căn cứ hoang vu nhất Ma giới. Chỉ cần ba ngày, một mình Thánh ma đại nhân đã giành được thắng lợi trong cuộc nội chiến Ma giới. Bằng thực lực đáng sợ của mình, hắn dễ dàng di chuyển cả một đô thị của Ma giới mà sau này một phần trong đó tách ra gọi là “Akkad”, chiếm lấy con dân Ma giới làm căn cứ cho mình.

Hết chương 64

=====

Khụ khụ, ba tháng rồi nhỉ, lâu lắm linh hồn TT____TT

Cứ bình tĩnh nghe tớ giải thích, vốn sự tình nó cũng chẳng kéo dài đến thế này đâu. Chuyện là sau khi up xong chương 63 thì bị cuốn vào game, chơi đến nghiện luôn, kết quả sau đó chơi đến hỏng cả máy, lười chẳng buồn sửa, ngâm đến cả tháng trời mới nhờ ông anh hàng xóm bê máy đi sửa hộ, ổng cũng ngâm thêm một tháng nữa, đến lúc đem về thì phần cứng đem về không hoàn chỉnh chưa nói, còn phần mềm và dữ liệu thì cứ phải nói là mất cho bằng sạch, tớ hận, nhen nhóm ý định mua laptop.

Đến đợt vừa rồi, bỗng dưng tìm được cảm hứng bất tận, chỉ hận không thể ôm máy gõ 16/24, chỉ mất 2 buổi tối đã xong một chương, cơ mà ... cái máy trọng sinh không hoàn toàn của tớ nó dở chứng, edit xong xuôi mà ấn save một chút đã đưa thông báo lỗi và mất sạch sành sanh chỉ trong 1 cú click chuột. Gần 4h sáng hôm ấy, tớ ức bật nước mắt, vẫn cố gõ lại 1 đoạn để hôm sau làm tiếp. Đến hơn 2h đêm hôm sau, tớ đã gõ được 4/5 chương 64, lần này dè dặt ấn save, nhưng vẫn mất sạch một.lần.nữa vì lý do quên chưa lại đoạn vừa gõ. Lần này tớ không khóc nữa mà hú dài từng tràng trong đêm đông lạnh giá. Quyết tâm sắm laptop dâng lên như ngọn lửa cách mạng.

Nói đi nói lại, chương 64 lần này làm đặc biệt chặt vật, mà giờ dám chùng tớ gắn thuộc lòng cả chương này rồi, đó là lý do vì sao chương truyện lên ra được up từ 10 ngày trước đến giờ mới có mặt.

Mà nói lại nói đi, ai đã dùng laptop thì review cho tớ xem chất lượng máy của dòng Dell (cụ thể là con Dell 15Z 5523) dùng có được không ? Tớ ngắm con này trong 3 dòng được đề cử là HP, Asus và Dell. Để xem phần hồi thể nào còn chuẩn bị tiền sắm máy, dạo này hứng thú edit đang tăng cao, giờ lần đi ngó chương 65 luôn đây TT v TT

65. Chương 65: Ác Ma Đại Nhân Lại Phải Chịu Khổ Rồi

Ác ma đại nhân dừng lại nghỉ chân ở cung điện của mình thêm vài giờ đồng hồ.

Cung điện của hắc tọa lạc trên một ngọn núi nằm ở nơi hẻo lánh hoang vu nhất Ma giới, cái nơi quanh năm bị bóng tối bao phủ, ngay cả ánh trăng cũng chiếu không tới, là nơi tách biệt hoàn toàn với phần còn lại của Ma giới.

Tòa thành của hắc điện tích cũng không lớn lắm, đủ để bao một vòng quanh cung điện, kiến trúc xây dựng theo phong cách cổ xưa, bởi vì ở đây không có ánh sáng nào chiếu lọt nên đèn đường cao áp lúc nào cũng sáng choang, cái tên “Đăng Thành” cũng từ đó mà ra. Cung điện riêng của ác ma đại nhân nằm chếch về phía tây bắc của thành, mà nói là cung điện thì chỉ bằng lấy hình ảnh một khu biệt thự cấp cao ở Nhân giới cho dễ tưởng tượng. Nơi này luôn có người ở lại để quản lý trông coi, trước kia mỗi lần Quân Tư Vũ về Ma giới đều ghé qua đây thưởng thức một chén hồng trà đặc sản của Đăng Thành, nhấm nháp một miếng bánh ngọt thơm mùi vị mật và hoa lan, nghe thì có vẻ đơn giản chứ thực ra có tìm khắp Ma giới cũng không thấy nơi đâu có được một bữa trà chiều và điểm tâm thơm ngon hơn thế nữa. Mà lần gần đây nhất ác ma đại nhân ghé lại Đăng Thành nhâm nhi chén trà chắc cũng phải cách năm mươi năm có lẽ rồi.

Vào lúc này đây, ác ma đại nhân không chỉ ngồi thưởng thức hương vị quen thuộc đó mà còn ra lệnh cho người hầu gởi thêm một ít bánh xếp vào túi rồi treo ra giỏ xe điện cho hắc, đem về cho Liêu Thần nếm thử, dù sao cũng coi như đi công tác xa nhà một chuyến, lẽ nào không có quà đem về ? Ác ma đại nhân tao nhã dùng khăn ăn có thêu chỉ vàng nhẹ lau đi vụn bánh dính trên khóe miệng, bước vào phòng riêng trút bỏ bộ lễ phục Ma giới, khi đi ra đã là hình tượng Tây trang chỉnh tề rất có mùi công nhân viên chức, ngồi xe đạp điện chuẩn bị quay về Nhân gian.

Khi ác ma đại nhân mòn mỏi cưỡi xe điện phóng về Nhân giới cũng là lúc ở đây đang gió bão ầm ầm, mà cơn bão này có chút kì lạ, giống như không phải hình thành do thời tiết mà là tiếng khóc thương tâm vọng từ Thiên đường trút xuống, cho nên mưa gió cứ từng hạt từng hạt rào rào tuôn rơi trắng xóa đất trời. Ác ma đại nhân tự thấy may mắn khi đã dặn người hầu dùng túi nilon gói bánh trái lại, mà hắc cũng rất kịp thời lôi áo mưa vẫn cất trong cốp xe ra trùm vào, tiếp tục thẳng tiến về nhà Liêu Thần.

Hiện tại là gần mười giờ đêm, ác ma đại nhân vươn vai vặn vẹo một lúc, cũng không về thẳng nhà mà vòng xe tới một cửa hàng trang sức nhỏ ở gần ngã tư đường, dùng kết giới khóa xe đạp điện lại, mặc nguyên áo mưa như thể bước vào cửa hàng nhà người ta để chọn mua một cặp nhẫn đôi — Hắc biết chắc nếu cứ tự nhiên xuất hiện trước mặt Liêu Thần thì không chọc cho y nổi giận rồi dùng đòn tuyệt giao với mình mới là lạ. Vậy nên muốn xây dựng hình ảnh gặp gỡ lãng mạn cảm động thì hắc phải chuẩn bị trước một chút, quyết định kịch bản sẽ là khi vừa gặp mặt Liêu Thần, hắc sẽ đưa đôi nhẫn bạch kim này ra làm mỗi đánh lạc hướng dập tắt lửa giận của y, tiếp đó là trà bánh, cộng thêm lời ngon tiếng ngọt, củi khô lửa bốc, cuối cùng là Chắc chắn, không lo có chuyện y không chịu nghe. Khóe miệng ác ma đại nhân nhếch lên nụ cười thâm thúy.

Ôm trong đầu ảo tưởng về kế hoạch hoa mộng đẹp đẽ, ác ma đại nhân cúi đầu ngắm nghía đôi nhẫn bạch kim đang nằm trong tủ ánh lên những tia lấp lóe bên dưới ngọn đèn nhỏ, cúi thêm chút nữa nhìn xuống bảng giá tiền, ác ma đại nhân lập tức phát hiện ra vấn đề trọng đại — Trong người hắc mang không đủ tiền ! Ác ma đại nhân đứng đó suy nghĩ lâu thật lâu, rốt cục lủi thủi bỏ đi trong ánh nhìn khinh bỉ của cô nhân viên bán hàng. Hắc quyết định dắt xe đạp điện sang tiệm cầm đồ ở gần đó, cầm cố tạm một thời gian lấy tiền mua nhẫn. Rốt cục nhẫn đôi cũng đã mua được, nhưng chiếc xe yêu quý thì lại ra đi mất rồi.

Ác ma đại nhân đành phải khoác áo mưa, một tay xách túi bánh một tay cầm hộp nhẫn, liều mạng đội mưa đi bộ về nhà Liêu Thần.

Mà giờ phút này, cái vị thiên sứ trên trời kia càng khóc càng thảm thiết, khiến cho mưa gió cứ như muốn tưới ngập nhân gian, trong màn mưa trắng xóa không thấy rõ cảnh vật phía trước, người đi bộ bình thường ngay cả khi hít thở cũng cảm thấy chật vật khó khăn, như thể chẳng mấy chốc mặt đất sẽ bị nhấn chìm trong màn mưa.

Đối với Liêu Thần mà nói, đêm nay vẫn là một đêm khó ngủ, sau khi tìm mãi không thấy tung tích của Quân Tư Vũ, y thất vọng tràn trề tự mình buông thả đến một quán bar uống rượu giải sầu, uống một lúc đã say mềm, y lại một mình lảo đảo bước xuống garage, rút chìa khóa mở cửa xe định tự lái về nhà.

Bỗng dưng có một người đàn ông xuất hiện sau lưng Liêu Thần, vươn tay nắm lấy cổ tay y, cúi đầu thì thầm, “Đã muộn thế rồi, cưng còn định đi đâu trong bộ dạng này ? Hay là chúng ta kiếm nơi nào đó có

giường nằm tâm sự cho hết đêm nay đi.” Người vừa nói là một gã đầu tóc bóng lộn trên mặt không hề có ý tốt, vừa rồi trong quán bar gã nhìn trúng Liêu Thần, thấy y đã say đến lảo đảo nên định bám theo tranh thủ giở trò đồi bại.

“Anh thả ra ! Mau thả ra !” Liêu Thần hầm hừ, đầu óc quay mòng mòng đến mức nói cũng không rõ tiếng, mà y hiện tại cũng chẳng biết mình đang ở chỗ nào, chỉ vùng vẫy kháng cự theo bản năng. Gã đầu tóc bóng lộn kia vòng tay túm lấy y kéo tới cạnh xe của mình, nhét người vào trong. Bên trong xe không gian khá rộng, ghế da ngồi cũng thoải mái, là siêu xe chuyên để cho gã trưng làm màu lấy le với thiên hạ.

“Cục cưng à, anh thích cưng lắm, theo anh về rồi anh tặng cưng chiếc Lamborghini này, thế nào ?” Gã hùng hổ đem Liêu Thần đẩy ngã xuống ghế rồi tự mình nhào lên, vùi đầu vào cổ y, hai tay cũng bắt đầu cởi nút áo của người ta.

“Lam cái đầu anh Anh mới là con bò” Liêu Thần mơ mơ màng màng liên tục cầu nhàu chửi rửa đến lú cả lưỡi.

Có điều, đương lúc gã đầu tóc bóng lộn cúi người găm lên cổ của Liêu Thần, chú thuật trước kia ác ma đại nhân đóng dấu lên người y vì bị kích thích mà bắt đầu phát động —— trước trán Liêu Thần nơi từng bị ác ma đại nhân hôn qua chợt lóe lên ánh sáng màu xanh nhạt, bắn ra một tia rồi vụt tắt.

Gã đồi bại kia đang cơn kích động nên không phát hiện ra hiện tượng bất thường này, nhưng chưa kịp để gã tiến thêm bước nữa thì cổ áo phía sau bị một người kéo mạnh rồi ném ra ngoài, lưng đập vào cây cột chống giữa garage, ngất như trong phim.

Ác ma đại nhân tới cũng nhanh thật.

“Liêu tổng này, sao lại không cẩn thận như thế, xem người mềm nhũn thành bộ dạng gì rồi.” Ác ma đại nhân bế Liêu Thần ra khỏi xe, nhẹ nhàng mặc lại áo cho y.

“Tư Vũ Tư Vũ Anh đừng đi ... Xin anh ở lại Tôi đã liên hệ Bệnh viện ... Có thể chữa cho anh Anh mau về đi ...” Hai mặt y ngập nước, cứ nghĩ mình vẫn đang mơ, ôm chặt lấy cổ Quân Tư Vũ không chịu buông tay.

“Ừ, tôi sẽ không đi. Tôi về rồi đây.” Quân Tư Vũ cúi đầu thì thầm an ủi bên tai y, ôm y đặt vào ghế sau của chiếc Cheryl quen thuộc. Liêu Thần vừa nằm xuống ghế liền ngủ ngon lành, như thế mọi bất an trong lòng đều bị tiếng nói của Quân Tư Vũ thổi bay.

Ác ma đại nhân đành phải tự mình lái xe đưa y về nhà —— Có điều ác ma đại nhân đến giờ còn chưa từng một lần lái xe ô tô mà.

Đối với khả năng chạy xe thì hắn vẫn rất tin tưởng vào bản thân —— Chưa ăn thịt heo không có nghĩa là không biết hình dáng con heo ra sao. Vì vậy mà sau khi đâm lủng đèn pha xe và tông gãy rào chắn, ác ma đại nhân đã có thể quay xe ra khỏi garage, phóng vào màn mưa đêm mịt mù.

Đáng thương cho chiếc xe nhỏ chất lượng không được tốt lắm, đến khi ác ma đại nhân đỗ lại trước cổng khu chung cư thì ngay cả cánh cửa xe cũng rụng luôn ra rồi. Quân Tư Vũ đảo mắt nghĩ thầm, giờ thì hay thật, phen này Liêu Thần chắc chắn sẽ liều mạng với hắn ! Vội vàng bế Liêu Thần lên nhà, đặt vào giường đắp chăn tử tế rồi quay lại garage, ác ma đại nhân vắt óc suy nghĩ xem nên xử lý thế nào với cái xe tội nghiệp vì khả năng cầm lái tệ lậu của hắn mà giờ đã rụng cửa, vỡ đèn pha, méo mó rách nát như một đám phế liệu biết đi.

Nhìn cái xe bung nắp capo như con ếch đang há mồm ra cười kia, Quân Tư Vũ nổi lên ác ý, không làm thì thôi, đã làm là phải làm đến cùng. Hắn lại ngồi vào xe lái thẳng tới chân cầu ở gần ngoại ô, nhấn ga phi luôn chiếc Cheryl xấu số xuống dòng nước đang cuộn cuộn không ngừng. Hủy thi diệt tích, thế là xong chuyện.

Nhìn cái xe rách nát chìm dần trong dòng nước tối đen, ác ma đại nhân hạ quyết tâm sau này phải cất lực kiếm tiền mua đèn cho Liêu Thần một con ô tô mới.

Có điều, cơn mưa này trông kiểu gì cũng thấy lạ. Ác ma đại nhân ngẩng đầu nhìn bầu trời, vẻ lo lắng xẹt qua trong mắt, xem ra vẫn chưa định tạnh ráo, cái vị thiên sứ gì kia, muốn khóc đến bao giờ mới chịu ngừng đây ?

.

.

.

Ngày hôm sau vẫn mưa không dứt, cả thành phố ngập trong nước mưa không kịp thông thoát, ban phòng chống lụt bão đưa công điện khẩn, nhiều công ty cũng phải ngừng làm việc. Liêu Thần ôm đầu nhăn nhó tỉnh lại, mệt mỏi tiếp cuộc điện thoại thông báo nghỉ làm từ công ty gọi tới.

Không rõ đêm qua đã uống bao nhiêu ? Hiện tại trong người thế nào ? Liêu Thần cố gắng hồi tưởng trong vô vọng, loạng choạng bước đến bên cửa sổ, vén rèm cửa lên nhìn, chẳng có gì khác ngoài một màn mưa nhạt nhòa, so với đêm hôm qua cũng chẳng khác là bao. Y cào cào tóc, không hiểu rốt cục mình đã làm thế nào mà về được đến nhà. Nguy hiểm thật, lần sau uống rượu rồi tuyệt đối sẽ không lái xe nữa, may mà không bị cảnh sát giao thông chặn lại.

Nghĩ tới nghĩ lui, rốt cục vẫn nhớ tới cái tên Quân Tư Vũ đến giờ còn chưa có tin tức, trong lòng Liêu Thần nhói lên, vội vã bước ra khỏi phòng ngủ.

Mùi thức ăn ấm áp len lỏi tới làm dạ dày Liêu Thần ọt ọt biểu tình, y quay đầu lại nhìn bàn cơm mấy hôm trông trơn giờ đã được bày biện tinh tươm đầy ắp, ngơ ngác ngẩng lên lại thấy ngay cái tên nào đó đang đứng giữa phòng bếp ! Cái tên chết tiệt mất tích mấy hôm làm y lo đứng lo ngồi ! Quân Tư Vũ !!!

“A a a a a a !!!!!” Liêu Thần ngây mặt nhìn Quân Tư Vũ suốt mấy phút đồng hồ không biết phản ứng ra sao, sau đó thì đột nhiên gào lên một tràng đơn âm dài miên man bất tận.

“Không có việc gì, Thần, tất cả đều không việc gì.” Ác ma đại nhân bắt chước nam chính trong phim tình cảm dài tập tiến tới nhẹ nhàng ôm Liêu Thần vào lòng, kết quả là bị y giơ chân đạp cho một cú.

“Quân Tư Vũ ! Anh đi chết đi ! Đi chết đi ! Đồ vô liêm sỉ ! Không phải đã nói sẽ biến mất luôn sao ! Giờ còn vác mặt về làm gì !” Liêu Thần kích động đến mức sắp gây ra án mạng.

“Là tại tôi nhất thời hồ đồ, hơn nữa còn có chuyện quan trọng cần giải quyết” Quân Tư Vũ ôm đầu vội vàng bao biện.

“Có cái chuyện quan trọng chó má gì ! Anh còn không biết mở mồm ra nói cho tôi một tiếng sao ! Hay là có chuyện gì mờ ám đến mức không dám để ai biết !” Liêu Thần tức sùi bọt mép luôn rồi.

“Tôi có nỗi khổ riêng mà Tôi” Ác ma đại nhân bỗng dưng nghẹn lời, không biết nên giải thích thế nào, lại chợt nhớ ra bảo bối giúp dập tắt lửa giận, hẩn bèn móc tay vào túi áo lôi ra hộp nhẫn đôi, mở tới trước mặt cho Liêu thần xem, “Thần, đây là món quà tôi muốn tặng.....”

“Tôi không cần ! Anh đâu có biết mấy ngày nay tôi lo đến mức nào ! Vậy mà anh còn có thời gian đi chọn mua nhẫn ! Rốt cục là anh đã ở đâu ! Có bao giờ anh chịu để ý đến cảm giác của tôi chưa !” Liêu Thần vừa quát vừa vung tay đẩy hộp nhẫn của hẩn ra, “Tôi sẽ không bao giờ thêm lo lắng ... cho anh nữa ! Quân Tư Vũ, giờ thì anh biến ra ngoài cho tôi !”

“Thần, chẳng lẽ cậu không nhớ hồi tình trạng thân thể của tôi”

“Không phải là hiện tại anh vẫn khỏe mạnh lắm sao ? Nhìn anh đi đứng so với người thường còn vững hơn, dù có lăn ra khỏi nhà cũng chẳng vấn đề gì đâu.” Liêu Thần bĩu môi hừ một tiếng, thế mà mấy ngày nay bị tên này làm cho chật vật khổ sở, thật không hiểu nổi bản thân mình nữa. Mà ngấm đi ngấm lại, hẩn què quặt tàn phế cũng có liên quan quái gì đến mình đâu ?

Hết chương 65

66. Chương 66: Ác Ma Đại Nhân Bị Hiếu Lắm

Liêu Thần hạ lệnh đuổi người, không đợi Quân Tư Vũ phản ứng lại đã nhấn điện thoại gọi công ty chuyển nhà đến dọn sạch đồ đạc của ác ma đại nhân hất ra ngoài hành lang.

Quân Tư Vũ bây giờ đến tiền chuộc xe còn chẳng có, lấy đâu ra tiền đi thuê chỗ khác để ở, thế là đành đứng giữa hành lang thay quần áo, cuốc bộ đi làm.

Liêu Thần nằm trong phòng hờn dỗi đến hết ngày, y mặc kệ, Quân Tư Vũ sống chết thế nào cũng chẳng liên quan gì đến y ! Sau này hắn có què quặt liệt lẹo gì đó cũng không quan tâm ! Mấy ngày nay bị hắn quay cho như chong chóng rồi ! Cứ nghĩ đến vẻ mặt Quân Tư Vũ hả hê đắc ý thế nào khi khiến y lo phát sốt là Liêu Thần lại cảm thấy máu nóng dồn về não. Trong khi y mãi miết đi tìm hắn ở khắp nơi thì ai kia còn có thời gian nhàn nhã đi mua trà bánh với trang sức, đã vậy không thành tâm hối cải còn nói ra mấy lời cợt nhả đáng ghét sau đó ra về ta đây không có việc gì mà bỏ đi làm ! Ngẫm lại bản thân mình vì hắn mà nào là lợi dụng chức vụ công ty, giả danh cấp trên sắp xếp danh sách cử người đi tập huấn nghiệp vụ, rồi còn đặt lịch phẫu thuật với bệnh viện bên Châu Âu kia nữa, bao nhiêu phiền toái cũng không ngại chỉ vì nghĩ cho sức khỏe của hắn ! Giờ thì thiệt hại biết kêu ai đền bù đây !

Liêu Thần càng nghĩ càng tức, tranh thủ lúc Quân Tư Vũ đi làm liền gọi thợ sửa khóa tới đổi toàn bộ khóa cửa, thế không bao giờ cho hắn ... bước chân vào nhà nữa, ngay cả mấy túi hành lý của Quân Tư Vũ để ngoài hành lang cũng cho người tới khuân đi luôn, không cần biết trong đồng đó có phải còn lẫn dằm vi tính ác ma đại nhân mới sắm được hay không.

Giờ thì ác ma đại nhân chính thức trở thành kẻ không nhà không cửa rồi.

Đến chỗ làm, ác ma đại nhân đọc được thông báo bởi vì trời mưa cộng thêm ngập lụt, công ty tạm ngừng làm việc trong ba ngày, thế là hắn lại phải xắn quần lội về khu chung cư, nhưng về rồi lại không có cách nào mở cửa vì không tra chìa khóa vào được, đứng ngoài bấm chuông nửa ngày cũng không thấy Liêu Thần ra mở cửa, mấy ba lô hành lý dựng ngoài hành lang cũng không thấy đâu. Hiện tại trên người hắn ngoài cặp công văn cùng với mấy đồng tiền lẻ thì cũng chỉ móc thêm được cái vé đi xe bus tháng, bao nhiêu đồ sắm được ở nhân gian chắc bị dọn đi hết rồi. Mà đáng buồn nhất là hiện tại y vẫn nợ tiền ở quán cầm đồ cùng với chiếc ô tô nhỏ đáng thương của Liêu Thần vừa bị phi tang.

Liêu Thần ngồi trong nhà bật TV, bị Quân Tư Vũ ấn chuông đến phát phiền, cầm chiếc dép ném thẳng về phía cửa, quả nhiên là có hiệu quả, tiếng chuông phiền phức kia đã thôi không vang lên nữa.

Thật ra mà nói, y làm sao có tâm trạng xem TV, sau khi lỡ tai được yên tĩnh một chút, y lại tò mò ngó ra cửa, chẳng còn tiếng động nào nữa, Liêu Thần nhón chân ra mở cửa, bên ngoài đã chẳng còn ai, có lẽ Quân Tư Vũ bỏ đi thật rồi.

“Hắn định đi kiểu gì chứ ? Trời đang mưa to như vậy, trong người thì chẳng còn tiền, lỡ đâu bệnh cũ tái phát” Trong lòng không khỏi lo lắng nhưng Liêu Thần vẫn dứt khoát lắc đầu tự nhủ, “Có tiền đi mua nhẫn chứng tỏ là không lo về chỗ ở, nói không chừng giờ còn đang hưởng phúc ở chỗ nào đó ! Mình bứt rứt làm cái quỷ gì chứ !” Thế là y lại sập cửa, tiếp tục quay vào sofa dòm TV và thả cho tâm hồn lơ lửng.

Chợt nghe thấy điện thoại đổ chuông, Liêu Thần thầm đoán có lẽ là Quân Tư Vũ gọi về, do dự không định bắt máy nhưng cuối cùng vẫn nhắc ông nghe lên, không kiên nhẫn cầu nhậu, “Alo, còn chuyện gì nữa đây !”

“Xin hỏi anh có phải là Liêu Thần không ? Chúng tôi hiện tại trực vớt được xe của anh dưới cầu XX, dựa theo thông tin biển số xe tìm ra được số điện thoại của anh, mời anh đến địa chỉ XX làm thủ tục nhận lãnh” Đầu dây bên kia là tiếng nói đều đều xa lạ.

Liêu Thần đơ người nhận điện thoại, đến khi đại não tiếp nhận toàn bộ thông tin xong rồi, y dậm chân đứng dậy !! Sao xe của y lại chìm dưới sông được chứ ! Đêm qua là Quân Tư Vũ lái xe đưa y về nhà, vậy chứng tỏ là xe của y đã bị tên chết tiệt kia !!!

“A a a a a a !!!” Liêu Thần nổi trận lôi đình tiến vào trạng thái sẵn sàng liều mạng.

Quân Tư Vũ xắn quần lội thủy bước đi giữa ngã tư đường, trên mưa đổ dưới nước ngập. Xem ra phải mấy ngày nữa Liêu Thần mới có thể nguôi giận. Giờ thì ác ma đại nhân chính xác là kẻ không nhà không cửa phải tìm đến trạm tàu điện ngầm để trú tạm, bộ dạng so với mấy người vô gia cư trên phim không khác là bao, cũng cái dáng ngồi co người ôm gối như thế, ánh mắt nhìn lên cũng mong chờ như thế, hi vọng vào ngày công ty quay trở lại làm việc.

Chờ đợi chờ đợi, kết quả chờ liền tù tì hơn ba ngày.

Ác ma đại nhân lúc đến thế nào hiện tại vẫn vậy, giữ nguyên tư thế ngồi ôm gối gục đầu bên một toa xe chờ hàng cũ, không nhúc nhích động đậy dù chỉ một đầu ngón tay trong suốt hai ngày hai đêm vừa qua.

Đến ngày thứ ba, phóng viên mò đến, 110 kéo đến, cả xe cấp cứu cũng lao đến, đưa tin phát hiện ra xác một người đàn ông không rõ danh tính, cơ quan chức năng đang chuẩn bị cho mổ khám nghiệm tử thi để điều tra làm rõ.

Bỗng dưng ác ma đại nhân ngẩng đầu dậy, hừ một tiếng làm mấy người đang định di chuyển xác bị dọa cho suýt vãi ra quần. Thì ra hẳn không phải người chết, chỉ là một tên vô gia cư bình thường thôi à.

Đám phóng viên cụt hứng dẫn nhau ra về, vừa đi vừa bàn tán.

“Chả có tin gì hay để giật tít cả, mà trông tên này còn đẹp trai hơn cả ‘Anh hai điển trai’* lần trước nhỉ, tiếc là sau trào lưu phát cuồng vì ‘anh hai điển trai’ thì giờ hót-boi hót-gon đổ xô đi ăn xin cũng chẳng làm cư dân mạng phát sốt được quá ba ngày nữa đâu.”

“Phải đó, không cần lãng phí vài trang báo cho tên này làm gì ...”

Ác ma đại nhân nhìn đám người ào đến ào đi, định tiếp tục bó gối gục đầu thì bị nhân viên trông coi ga tàu biết tin chạy đến xua đi chỗ khác.

Bên ngoài vẫn rào rào tiếng mưa rơi, so với hôm trước cũng nhỏ hơn chút chút, ác ma đại nhân từng bước từng bước đi trên đường vô mục đích như một kẻ không nhà bất hạnh. Lúc đi qua cửa hàng KFC, nhìn vào bên trong thấy từng nhóm khách hàng đang quây quần cầm đùi gà ăn uống vui vẻ, hẳn nán lại nhìn một lúc rồi quay lưng bỏ đi.

Còn một ngày nữa công ty mới mở cửa làm việc, ác ma đại nhân không có việc gì làm, tới nhà vòm trung tâm trong công viên thiếu nhi ngồi tự kỷ. Một đám trẻ con bên trong nhà vòm chạy nhảy nô đùa, không ai để ý tới ông chú đang ngồi rầu rĩ trông nằm trong góc tường kia, thật đáng thương.

Gần như ba ngày qua Liêu Thần không ăn uống gì, TV bật lên cũng chẳng xem, chỉ nằm co quắp trên sofa mơ màng ngủ, cũng chẳng có ý định đi nhận lãnh cái oto đã bị phá còn ra hình dạng kia nữa. Qua đến ngày thứ ba, đến khi chuẩn bị đi làm rồi, nhìn vào trong gương y mới thấy khuôn mặt mình hốc hác đến mức độ nào, hai tròng mắt thâm đen trũng sâu, người cũng gầy rộc đi.

Y đang nghĩ, có lẽ Quân Tư Vũ sẽ không bao giờ ...quay lại đây nữa. Như vậy cũng tốt, quan hệ của hai người cứ như thế mà cắt đứt cũng được. Vẫn vợ suy nghĩ rồi quên luôn chải đầu, Liêu Thần cứ để nguyên mái tóc rối bời như tổ chim xách cặp công văn ra khỏi nhà.

Công ty của Liêu Thần và công ty của Quân Tư Vũ nằm đối diện với nhau ở hai bên đường, và cái gọi là nhìn cảnh lại nhớ đến người chính là như thế này đây. Một chút quyến luyến lại thêm một chút hi vọng khiến cho Liêu Thần không tự chủ đưa mắt nhìn về phía bên kia đường. Sau khi bước xuống khỏi taxi, y cứ chân chừ đứng bên vệ đường hơn năm phút, sau cùng lý trí vẫn không đấu lại được thân thể, hai chân y đã tự ý bước qua đường, tiến về cửa ra vào của công ty đối thủ.

Y biết phòng làm việc của Quân Tư Vũ ở đâu, vậy nên không cần người dẫn mà cứ cúi đầu đi thẳng một mạch vào trong. Cảnh tượng sau khi ra khỏi thang máy đến gần phòng làm việc của Quân Tư Vũ chính là người người nhốn nháo giải quyết số công việc tồn đọng trong mấy ngày qua, lão quản lý fanboy từ đầu đến cuối vẫn dán mắt vào màn hình vi tính đọc đam mỹ, so với mọi ngày có vẻ nhộn nhịp hơn, có điều ... chỗ làm việc của Quân Tư Vũ trống không.

“Cậu tìm ai ?” Một người đi ngoài hành lang thấy Liêu Thần cứ đứng thập thò trước cửa trông vô cùng khả nghi thì lên tiếng hỏi.

“Tôi, tôi tìm Quân Tư Vũ.” Liêu Thần cuống quýt trả lời.

“À, đến tìm cái cậu đẹp trai tên Quân Tư Vũ đó hả, cậu ta từ sáng sớm đã bị gọi lên văn phòng tổng giám đốc, đến giờ còn chưa thấy ra đó.” Người kia nâng kính nhìn ngó Liêu Thần, “Cậu mới tới hả ?”

“A ... vâng, đúng vậy. Tôi đến tìm anh Vũ lấy tài liệu. Mà sao anh Vũ lại phải lên phòng tổng giám đốc, không phải anh ấy chỉ là một viên chức bình thường thôi sao ?” Liêu Thần tò mò dò hỏi.

“Đúng là người mới đến chẳng biết gì hết, tôi nói cho nghe, cái cậu Quân Tư Vũ kia giờ là cục cưng của giám đốc đó nha, hề hề.” Người kia thần bí ghé sát vào tai Liêu Thần thì thầm, “Sau này khôn ra chịu khó nịnh bợ cậu ta một chút, may ra lại được cất nhắc, dù gì cũng là ‘phi công’ cho tổng giám đốc mà lị.”

“Cái gì, anh nói anh ta là gì của Diana !!!” Liêu Thần nghe như sét đánh ngang tai, trong đầu u ám nghĩ đến mấy cảnh đáng hiểu lầm, mặt y cũng vì kinh hoàng mà trắng bệch, hai chân lảo đảo đứng không vững nữa.

Y không nhớ mình trở về văn phòng bằng cách nào, lúc sực tỉnh ra đã thấy mình ngồi yên vị sau bàn làm việc, y lập tức đứng dậy kéo rèm xuống, khóa cửa lại tự nhốt mình trong phòng. Làm xong hết thấy, y lại thả người xuống ghế sofa, ôm đầu ha ha cười khổ.

Mọi chuyện cũng dễ hiểu thôi mà, Quân Tư Vũ đã tìm được nơi chốn rất tốt ...Làm ‘phi công’ cho tổng giám đốc cơ đấy, Quân Tư Vũ ới là Quân Tư Vũ, anh cũng có trí tiến thủ quá đi chứ ! Khổ cho anh trước đây đứng trước mặt tôi còn phải diễn kịch ! Liêu Thần điên cuồng cười ra tiếng, y không ngờ tình cảm mà mình vất vả trả giá lại nhận được kết cục như thế này. Được rồi được rồi, coi như mình đã được giải thoát, không còn phải ngày đêm khổ sở quan tâm đến người kia nữa ! Y thực sự đã được giải thoát rồi ...

Y càng cười càng khó kìm nén, cười đến mức nước mắt cũng trào ra, mà sao nước mắt càng lúc càng rơi nhiều như vậy ? Không sao dừng lại được, những giọt nước lăn dài trên má, chảy xuống khoe môi nghe vị mặn đắng. Y lúc này mới hiểu, trong cuộc tình này mình đã sớm là kẻ bại trận thua đến không còn manh giáp, rõ ràng người ta chỉ đùa giỡn thôi, chính mình lại như thiêu thân lao đầu vào lửa, không sao dừng lại được, giờ cháy thành tro bụi, gió thổi một cơn là lập tức tan biến không còn dấu vết trong lòng người kia ...

Quân Tư Vũ, chúc anh có thể tìm thấy hạnh phúc cho mình. Từ tận đáy lòng Liêu Thần thầm nhủ, hai bàn tay ôm lấy mặt, nước mắt luồn qua kẽ ngón tay tí tách rơi từng hạt. Càng nhắm chặt mắt, trong đầu lại càng ủa về những khoảnh khắc khi còn ở bên người kia, hình ảnh người đó tươi cười, khổ sở, từng hành động nhỏ nhất, từng lời nói, âm điệu, làn hương nhàn nhạt vương trên người hắn, hơi ấm của hắn ... Tất cả đều rõ ràng đến mức chết tiệt !

Liêu Thần, mày chẳng qua chỉ là ‘món đồ’ người ta chơi chán lại bỏ mà thôi ! Mày ti tiện ! Ti tiện lắm ! Tại sao đến giờ vẫn muốn có hắn ở bên !

Y không ngừng tự sỉ vả mình, rồi đột nhiên ngẩng đầu, cầm gạt tàn thuốc trên bàn ném ra ngoài cửa sổ !

Ác ma đại nhân còn không biết mình đang phải đối mặt với nguy cơ tình yêu tan vỡ, từ sáng sớm đi là, chờ công ty mở cửa, về văn phòng ngồi chưa ấm chỗ đã nghe Diana cho người gọi mình lên gặp mặt.

Y vuốt lại đầu tóc, phui qua bộ Âu phục nhàu nhĩ sau khi bị nước mưa ngấm ướt đã dùng Ma lực để hong khô lại, nhìn qua trông bớt lồi thối rồi mới đi đến phòng tổng giám đốc.

“Lại gặp anh rồi, Quân Tư Vũ.” Dian đứng trước gương tô son môi, không thèm đưa mắt liếc ác ma đại nhân lấy một cái.

“Chúc giám đốc buổi sáng tốt lành, không biết ngài tìm tôi có việc gì ?” Ác ma đại nhân hỏi.

Diana mím môi cho màu son dần đều ra, sau đó quay sang nở nụ cười triu mến với ác ma đại nhân.

“Tôi biết chuyện của anh rồi, vậy nên muốn giúp anh một chút.”

Hết chương 66

67. Chương 67: Ác Ma Đại Nhân Là Hoàng Tử ?!!

“Trông tôi có chỗ nào phải phiền đến tổng giám đốc giúp đỡ sao.” Ác ma đại nhân cười cười đáp trả.

“Gần đây tôi có nghe tin anh mắc phải chứng bệnh co rút thần kinh gì đó rất hiếm gặp, có nguy cơ bại liệt rất cao, hơn nữa hiện tại chắc anh cũng túng thiếu phải không.” Diana chống cằm mỉm cười, “Tôi có thể giúp anh một tay trong lúc khó khăn này, chỉ cần anh đem vài thứ đến đổi lại thôi mà.”

“Thật xin lỗi, tổng giám đốc, đây là việc riêng của tôi, ý tốt của ngài tôi xin ghi nhận nhưng hiện tại mọi chuyện vẫn trong mức độ tôi có thể tự giải quyết được.” Quân Tư Vũ vẫn tỏ ra bản thân đang hoàng không gì mua chuộc được.

“Ha ha, thật là một con người có ý chí kiên định hiếm có, tôi lại thích nhất là những người có tâm hồn vừa kiên định vừa thuần khiết thế này đây, linh hồn càng cứng rắn càng là món khoái khẩu của tôi !” Diana bật cười vui vẻ, “Anh yên tâm, tôi không có ép anh phải đem thân thể ra đổi chác gì đâu, chỉ cần anh chịu ký một bản hợp đồng với tôi thôi, nếu anh đồng ý thì tôi sẽ đáp ứng bất kỳ yêu cầu nào mà anh muốn —— tiền tài, quyền thế, danh vọng, bất cứ thứ gì, chỉ cần anh muốn đều sẽ có ngay lập tức !”

“Ngài đang đùa tôi sao ? Tổng giám đốc !” Quân Tư Vũ giả ngu.

“Tôi không có hứng thú chơi đùa cùng anh !” Chớp mắt nhoáng một cái, Diana đã biến tới sau lưng Quân Tư Vũ. Ác ma đại nhân vỗ như giạt mình kinh ngạc, “Ngài ! Ngài làm như thế nào vậy !”

“Tôi chính là ác ma hàng thật giá thật đó nha !” Diana rướn người tới, vươn đầu lưỡi liếm nhẹ lên vành tai của ác ma đại nhân. Đầu lưỡi của cô ta rất dài, không những thế còn rẽ nhánh làm hai khiến cho người ta liên tưởng tới đầu lưỡi của một con rắn độc.

“Tôi chỉ muốn kí kết một bản hợp đồng thôi, Quân Tư Vũ à, linh hồn của anh rất đẹp, và tôi muốn chiếm được nó. Đồng ý đi, tôi sẽ đem đến cho anh mọi thứ trên thế gian này, chỉ có một ràng buộc duy nhất, anh sẽ không thể nào chiếm được trái tim người anh yêu, một khi anh vi phạm vào điều ràng buộc này, linh hồn của anh sẽ thuộc về tôi, còn thân thể anh sẽ là nô lệ trung thành của tôi !” Diana thì thầm bên tai hắn, từng lời từng lời như có ma lực rót vào tim khiến người khác không thể chống cự.

“Tại sao tôi phải đồng ý với điều kiện này.” Quân Tư Vũ hít sâu một hơi rồi hỏi lại.

“Anh không thể không chấp thuận, vì người anh yêu nhất hiện tại đang gặp nguy hiểm.” Diana giơ tay phất một cái, ác ma đại nhân bỗng cảm thấy như trước mặt mình hiện ra một màn sương, cảnh tượng xung quanh cũng biến đổi, không hiểu sao lại xuất hiện hình ảnh Liêu Thần đang ôm mặt ngồi khóc trong văn phòng ! Quân Tư Vũ thấy y ngồi trên ghế khóc nức nở, vươn tay muốn chạy tới ôm lấy y, thế nhưng hóa ra tất cả chỉ khoảng không, nhìn cánh tay mình xuyên qua người Liêu Thần, Quân Tư Vũ mới phát hiện ra đây là ảo ảnh ?!

“Anh không thể chạm tới cậu ta đâu, Quân Tư Vũ. Người tên Liêu Thần này đã bị tôi hạ lời nguyền rồi, là do cậu ta dám mê hoặc trái tim thuần khiết của anh, nên móng vuốt của ác ma đã sẵn sàng đặt trên cổ cậu ta rồi.” Diana nói xong vươn một ngón tay chỉ về phía Liêu Thần, chỉ thấy sau lưng y bỗng hiện ra một con quỷ dữ tợn, con quỷ kia đang vươn bàn tay chỉ còn xương trắng nhọn hoắt nắm lấy cần cổ của Liêu Thần mà y vẫn không hề hay biết, chỉ lo chìm đắm trong đau thương.

“Dừng ! Dừng lại ! Không được chạm vào cậu ấy !” Quân Tư Vũ hét lên, nhào tới muốn đẩy con quỷ kia ra khỏi người Liêu Thần, thế nhưng con quỷ đó lại quay sang nhìn Quân Tư Vũ cười khằng khặc rồi vùng tay hất hắn ngã bay ra. Thì ra con quỷ đó không phải là ảo ảnh !

Quân Tư Vũ ngã lăn mấy vòng trên mặt đất, cảnh tượng trước mắt nhòe dần rồi biến mất, trở lại nguyên dạng là văn phòng làm việc của Diana.

“Không ! Không được hại cậu ấy !” Quân Tư Vũ nằm trên mặt đất ngẩng đầu thảm thiết gào lên với Diana.

“Ha ha ha ha ha ha ha ha ha !” Diana cười dài từng trận, “Thật không ngờ, người như anh vậy mà lại dùng vẻ mặt như vậy để cầu xin tôi, thật đúng là chuyện cười nhất thiên hạ ! Quân Tư Vũ à, con người tầm thường yếu ớt như anh chắc không biết được đâu, rằng anh đang mang khuôn mặt giống với một kẻ khác đến mức nào ! Tôi cần anh, Quân Tư Vũ, khuôn mặt của anh chính là thứ mà tôi muốn có hơn bất cứ thứ gì !”

“Cầu xin ngài ! Bất cứ điều gì cũng được ! Chỉ cần đừng làm tổn thương cậu ấy ! Ngài muốn tôi làm gì cũng được mà !” Quân Tư Vũ vừa bị hất ngã, xem chừng không còn sức đứng lên, chỉ có thể bò lê trên nền nhà, bất lực vươn tay ra van xin.

“Nói vậy là anh đồng ý ký hợp đồng với tôi ?” Diana mỉm cười xòe tay ra, trên lòng bàn tay ả đột nhiên nhen lên ngọn lửa màu đen kì quái. Ngọn lửa cháy bùng một lúc rồi ngúm dần, ngưng tụ thành một tờ giấy màu đen. Diana đem tờ giấy đến trước mặt Quân Tư Vũ, cầm lấy tay hắn in một dấu vân tay lên bản hợp đồng.

“Có bản hợp đồng này là giao dịch giữa chúng ta đã hoàn thành. Tôi sẽ cho anh quyền lực, sắc đẹp và sự giàu sang, chỉ có duy nhất trái tim của người mình yêu là anh sẽ không bao giờ có được. Quân Tư Vũ, anh phải biết mình là người may mắn cỡ nào, thế giới này có biết bao nhiêu người thèm muốn được như anh, vậy mà khi không anh lại dễ dàng có được tất cả mọi thứ ! Ha ha ha ha !” Diana lại đứng dậy cười to.

Sau khi in dấu vân tay lên hợp đồng, tờ giấy kia bay vù lên không trung hóa thành một luồng khí đen đặc tiến vào cơ thể Quân Tư Vũ, cả người y lung lay gục xuống, miệng vẫn không ngừng nỉ non.

“Liêu Thần ... Liêu Thần ...”

Cuộc sống của Quân Tư Vũ qua nháy mắt đã thay đổi 180 độ.

Không bao lâu sau khi hần bước ra khỏi văn phòng tổng giám đốc, một tin tức sét đánh giáng xuống làm rung động công ty và cả giới giải trí quốc tế, rằng thì là nữ minh tinh nổi danh – nữ doanh nhân thành đạt Diana đã cao giọng tuyên bố đính hôn, mà vị hôn phu của cô nàng là hoàng tử của quốc gia Đông Âu thần bí nào đó —— Người mang trong mình một nửa dòng máu Á Đông, vì muốn đi du học mà đã cải trang đến thành hồ S này – hoàng tử Midlands Rochelle, nghe nói tên tiếng Trung của hần là Quân Tư Vũ.

Ngay tức khắc, Quân Tư Vũ trở thành tiêu điểm bàn luận của giới thượng lưu, cùng với vị hôn thê xinh đẹp nổi tiếng của mình, hai người bọn hần được mệnh danh là cặp đôi Kim Đồng Ngọc Nữ của thời đại, nhưng do được bảo hộ quá mức nghiêm ngặt mà đến giờ vẫn chưa từng có lần nào thấy vị hoàng tử này xuất hiện trước giới truyền thông. Cuối cùng đội ngũ săn tin phải lòi hết mánh khoe nghiệp vụ, quyết tử hi sinh lấy tin giật tít, kiên trì đeo bám mới có thể chụp được một tấm ảnh của hoàng tử Quân Tư Vũ khi bước lên siêu xe dài miên man dưới sự che chắn của phái đoàn vệ sĩ, có điều vị hoàng tử này không biết vì sao phải ngồi xe lăn, nghe đâu chân hần không thể cử động vậy nên sắp tới sẽ sang châu Âu phẫu thuật, ngoài mấy tin tức đó ra thì cái gì cũng kín như bưng.

Liêu Thần ngây mặt nhìn tiêu đề và ảnh chụp to đùng chiếm gần nửa trang báo, rồi thêm mấy mẩu tin tức vụn vặt, liếc mắt qua thôi cũng đủ để y nhận ra người trong ảnh là Quân Tư Vũ rồi. Chính xác là cái tên Quân Tư Vũ luôn mồm đòi tiền mà y biết, nhưng y không tài nào tưởng tượng ra thân phận của hần lại là Hoàng tử !!! Hơn nữa còn là vị hôn phu của ngôi sao điện ảnh nổi tiếng thế giới !!!

Lần này Liêu Thần vượt qua cơn shock nhanh hơn lần trước, mà so với trước đây còn bình tĩnh hơn, y chỉ nghĩ Quân Tư Vũ hiện tại có thể phẫu thuật đúng lúc vậy là tốt rồi, ít nhất là hần sẽ được hưởng thụ điều kiện tốt hơn nhiều so với một kẻ bình dân như y có thể đáp ứng. Rồi cứ như vậy không gặp nhau đến hết đời luôn cũng được !

Cuộc sống của Liêu Thần sau cơn sóng gió cũng đến lúc phải bình lặng trở lại rồi.

Mà Liêu Xuyên Xuyên lúc mở TV xem tin tức, trà trong miệng đều phun hết lên màn hình. Đây là cái tình huống quái gở gì ? Ác ma đại nhân vậy mà lại là hoàng tử ! Không những thế còn bỏ ông anh mình đi đính hôn với nữ siêu sao nào đó ?!!

Chốt lại một câu CẦN LỜI GIẢI THÍCH !!!

Về phía công ty của ác ma đại nhân, mọi người trong văn phòng sau đó đều thay đổi thái độ trở nên e dè cung kính với hắn hơn nhiều. Ngay đến vị quản lý đáng kính kia cũng phải âm thầm vuốt mồ hôi, thì ra cái tên đồng tính luyến ái đó là hoàng tử cơ đấy ! Có khi nào sau này nó cho người tới ám sát mình để trả thù không ta ? Mấy chị em nữ nhân viên thì hận không thể đâm ngực khóc lóc, vậy là vượt mặt cơ hội trở thành vợ của hoàng tử rồi ! Cứ nghĩ cái tình tiết sến rện như thế này chỉ có trong Vườn sao băng phần hai thôi chứ, ai dè nó diễn ra thật kìa ! Mô-típ phim truyện con gái thường dân ra đường là đụng phải hoàng tử với giám đốc là có thật kìa, chị em ơi !

Cái tình tiết vô lý nhất ở đây phải là bản chất của hoàng tử đẹp trai chính là đại ác ma mặt dày hám tiền keo kiệt khoái diễn kịch mới đúng.

Ác ma đại nhân cuối cùng cũng được như nguyện trở thành người có cả địa vị, quyền lực lẫn tiền bạc.

Mà hắn sau khi ngờ ngờ nghếch nghếch bị Diana dùng thủ đoạn mờ ám đóng gói phủ khăn hô biến thành ‘hoàng tử’ đã rất có tinh thần tự giác của kẻ nắm quyền mà đi vay tiền của công ty, đóng vai người giấu mặt gửi tặng cho Liêu Thần một con Lamborghini mới cóng.

.
. .

Ác ma đại nhân sau khi đáp phi cơ bay sang châu Âu phẫu thuật xong sẽ về nước dự lễ kế nhiệm lên ngôi quốc vương, trước khi lên đường, hắn ra hiệu lái xe đến trước cổng khu chung cư của Liêu Thần, để vệ sĩ đỡ ra khỏi xe, đứng dưới tán ô ngẩng đầu nhìn lên ban công đóng kín. Nhớ nhung, dằn vặt, đau khổ, biết bao cảm xúc dậy lên trong lòng Quân Tư Vũ. Hắn muốn gặp Liêu Thần, muốn nhìn thấy khuôn mặt y một lần nữa nhưng không thể, mang theo vẻ tang thương vụn vỡ trong ánh mắt, ác ma đại nhân chỉ đứng đó, ngẩng đầu nhìn một lúc rồi dùng giọng khàn khàn nói với vệ sĩ, “Chúng ta đi thôi.”

Mà Liêu Thần đứng sau bức màn trên ban công yên lặng nhìn ác ma đại nhân, cứ thế che miệng mà lặng lẽ khóc, y thực sự nhìn thấy hắn, người kia đã đến mức bước phải có người đỡ, đi phải vịn xe lăn rồi. Hắn cầm ô đứng dưới mưa to nhìn về hướng này, y không biết, y không biết mình phải làm sao, đúng vậy, y hận hắn, hận hắn giấu mình mọi chuyện ! Thế nhưng, cảm giác kích động lại cứ thế dâng lên trong lòng, khi thấy hắn bị người áo đen đỡ lên xe, Liêu Thần rốt cục cũng nhích bước chân nặng như đeo chì, điên cuồng chạy về phía cầu thang máy.

Cầu thang máy đáng ghét không hiểu sao mãi chẳng chịu trôi lên, cứ dừng lại ở tầng bên dưới, Liêu Thần cắn răng quay về phía cầu thang bộ, một hơi chạy xuống dưới lầu, thế nhưng khi y thở hồng hộc lao mình vào màn mưa tầm tã thì chiếc Limosine kia đã khuất bóng ở đằng xa tít, ánh đèn pha xe nhỏ dần nhỏ dần rồi biến mất trong tầm mắt y

Giờ phút này, vọng lại trong tiếng mưa là lời ca da diết của bản tình ca kinh điển phát ra từ phía cửa hàng nhà đối diện.

Trăm bề sầu thương khó phân giải

Dẫu lòng đã rõ ý tình nồng

Biển tình mênh mông, không bờ không bến

Mối tình si bồng chốc hóa cô liêu

Đã mỗi người mỗi phương trời riêng biệt

Sao vẫn mong có ngày tương phùng

Tiếng gió thê lương, lệ sầu chua xót thấm ướt đầm dưới cơn mưa

Dòng đời truân chuyên phiêu bạt ấy là mộng

Mối tình thâm sâu lưu truyền mãi muôn đời

Dẫu sương buốt giá tuyết hoài rơi

Vẫn mong hoa vện nguyên màu thắm đỏ
Chẳng hề chi mưa gió quẩn đường xa
Ah ~ nhẩn gửi tương tư hòa trong mưa gió
Ah ~ nhẩn gửi tình si bay cùng gió mưa
Ôm lấy vàng trăng hóa gió xuân
Mây bay tìm dấu mộng uyên ương
Oán hận, lòng đau bởi nhân thế hoài trêu đùa
Trăm bề sầu thương khó phân giải
Dẫu lòng đã rõ ý tình nồng
Biển tình mênh mông, không bờ không bến
Mối tình si bỗng chốc hóa cô liêu
Đã mỗi người mỗi phương trời riêng biệt
Nhưng vẫn nguyện sẽ có ngày tương phùng
Đêm dài đằng đẵng, trên đường xa người phải tự bảo trọng ...
“Bảo trọng” Cổ họng Liễu Thần nghẹn đắng, y chỉ có thể rưng rưng nói hai chữ rồi vỡ òa trong tiếng khóc nức nghẹn ngào.
Tình, đau đến thấu tâm.

.
. .
.

Ác ma đại nhân chuẩn bị cất cánh lên đường.

Lần đầu tiên được đặt móng ngồi trong chuyên cơ tư nhân sang trọng hào nhoáng, tâm trạng của ác ma đại nhân lúc này chỉ muốn được gào thét một câu, Diana cô đúng là đồ tư bản lắm tiền chết tiệt ! Cả cái chuyên cơ này chắc dùng tiền lương mấy trăm năm của hần cũng chẳng mua nổi ! Mà trong cabin rộng ngút ngàn chỉ có hai người ác ma đại nhân và Diana cùng ngồi, đồ đạc nội thất lấp đặt bên trong đều là hạng sang, cảm giác ... nói sao nhỉ, cứ y như được gác chân ngồi nghỉ trong phòng tổng thống ấy.

Giờ hai người bọn họ đang xây dựng hình ảnh cặp tình nhân vừa đính hôn, mặt đối mặt cách một cái bàn trà sang chảnh ngồi nhìn nhau thắm thiết, đằng sau là mấy cô tiếp viên hàng không xinh đẹp đang nhẹ nhàng hầu hạ bọn họ dùng trà.

“Mưa lớn như vậy mà cũng cho máy bay cất cánh được sao ?” Quân Tư Vũ hỏi.

“Yên tâm, phi cơ của tôi có ma pháp trận bảo hộ, dùng hẳn loại trận pháp có ma lực và kĩ thuật tiên tiến nhất Ma giới hiện nay đó nha !” Diana nhón một viên chocolate rượu, đưa lên môi cắn một miếng rồi liếc mắt nhìn ác ma đại nhân với vẻ khiêu khích, mỉm cười liếm môi đầy quyến rũ.

Hết chương 67

68. Chương 68: Ác Ma Đại Nhân Trong Kỳ Nghi Phép

Tuy rằng chuyến bay chỉ kéo dài vài tiếng đồng hồ nhưng ác ma đại nhân vẫn có một khoảng không gian riêng trên máy bay. Cả khoang phòng được bài trí theo phong cách hiện đại độc đáo mà Diana thích, nhìn vào có cảm giác như một phi thuyền vũ trụ. Thêm nữa là dù bên ngoài mưa to gió giạt lớn đến cỡ nào, cùng với vẻ vững vàng ẩm cúng trong máy bay là hoàn toàn trái ngược, ngay cả tách hồng trà trên bàn cũng không hề có dấu hiệu bị rung lắc chút xíu nào hết.

Đời người mấy ai có cơ hội được đặt chân lên máy bay tư nhân, vậy nên ác ma đại nhân nhất định phải tranh thủ cơ hội làm vài việc mà hắn đã ấp ủ từ lâu, một trong số đó là được tắm trên máy bay.

Nhanh chóng lột sạch quần áo rồi nằm dài trong bồn tắm rộng thênh thang, ác ma đại nhân vừa ngắm nhìn cảnh mưa gió ầm ầm ngoài cửa sổ vừa thả lỏng cơ thể, thi thoảng với tay sang bàn đá cẩm thạch bên cạnh nhón một miếng điểm tâm ngọt hay cầm ly sâm-nhĩ vài ngụm sâm-panh, nước ấm vừa đủ, còn có chế độ phun sóng mát-xa, trên radio thì đang phát những bản tình ca ngọt ngào du dương, ảiz, cuộc sống của kẻ có tiền thật không tồi chút nào. Ác ma đại nhân gầy gầy đắm bọt bông trên người, thở dài cảm thán.

Ngay lúc ác ma đại nhân đang sung sướng vẫy nước, máy bay đã bay đến vùng giáp ranh cao nguyên Trung Á, bên dưới mặt đất là những dải núi trùng điệp kéo dài bất tận, xuyên qua kết giới được hình thành từ ma pháp trận, vùng đất bí ẩn được che giấu bởi ma lực suốt mấy ngàn năm cuối cùng cũng hiện ra ở nơi giao nhau giữa hai lục địa Á – Âu, đây cũng chính là nơi được mệnh danh vùng đất huyền thoại Shangri-La – vương quốc Teresa Hills. Nơi này vì trận đại chiến Thiên – Ma mấy ngàn năm trước mà hình thành kết giới tự nhiên, người ở bên ngoài chỉ có thể nghe nói đến mà chưa bao giờ đặt chân vào được, lại thêm lối sống và văn hóa truyền thống riêng biệt càng làm nơi này trở nên khác lạ. Ba trăm năm trước, vương tộc TeresaHills nội chiến, chỉ vì muốn đoạt được ngai vàng mà đồng ý giao dịch với ác ma, từ đó về sau chịu sự thao túng của ma quỷ, và quả thực là Diana đã lợi dụng khế ước để nắm giữ toàn bộ TeresaHills.

Ở Teresa Hills, Diana được tôn kính như hoàng hậu, cô ta đã từng được gả cho quốc vương, đáng tiếc cho vị vua trẻ tuổi kia sớm qua đời, ngay cả con nối dõi còn chưa kịp có, thành ra toàn bộ quyền lực đều thu về tay Diana, lần này cô ta lợi dụng quyền thế, trước mặt quần chúng nhân dân đồng loạt tuyên bố đã tìm ra người em mất tích nhiều năm của quốc vương — Quân Tư Vũ, dự định tiếp theo sẽ đưa Quân Tư Vũ lên ngai vua, trở thành tân quốc vương của Teresa Hills.

Có lẽ Teresa Hills hiện tại là nơi duy nhất không bị mưa gió quét qua, lúc phi cơ đáp xuống, bầu trời trong xanh tràn ngập ánh nắng, tuy rằng địa hình cao nguyên nhưng cảnh sắc đẹp chẳng khác nào thiên đường, lẫn trong núi non trùng điệp là lòng hồ màu xanh biếc như bảo thạch phẳng lặng êm đềm, đỉnh núi nhấp nhô phủ trắng màu tuyết, trải xuống sườn núi là một dải xanh mướt của cỏ cây, mà dưới chân núi lại là một mảnh cỏ hoa rực rỡ, cùng với những dải kiến trúc phong cách cổ điển sừng sững dựng lên, dường như ở đây đã dừng lại ở khoảng thời gian của thế kỷ thứ XVI, không có bầu không khí ô nhiễm của thế giới hiện đại, người dân mặc áo vải dài, thân thiện chất phác, lối sống sinh hoạt nhàn nhã thảnh thơi.

Trước khi Quân Tư Vũ bước xuống phi cơ đã kịp thay một bộ trang phục hoàng tộc — Bên trong là áo dài thêu kim tuyến tinh xảo, bên ngoài là áo khoác hoa lệ có in hoa văn dành riêng cho người của hoàng tộc, đai lưng nạm đủ loại đá quý nhiều màu. Đứng bên cạnh hắn là Diana trong trang phục váy dài truyền thống màu tím đầy sang trọng, bờ vai ngọc ngà trắng nõn khoác hồ thêm tấm khăn lụa mỏng trong suốt, đầu đội vương miện đủ để nói lên địa vị của cô ta ở nơi này.

Bên ngoài sân bay là một hàng dài các quý tộc đại thần đang đứng chờ, vừa thấy bóng dáng Diana xuất hiện, tiếng kèn trống chào đón lập tức vang lên, nghi thức đưa rước cứ rộn ràng như thế mà diễn ra.

Quân Tư Vũ ngồi trên xe lăn tận hưởng cảm giác được chào đón nhiệt liệt. Các đại thần quý tộc không cần ai nhắc đều nhất nhất dùng tư thế quỳ một gối, thành kính hôn lên vật tượng trưng cho vương quyền trên bao tay của hắn — chiếc nhẫn gắn mặt bảo thạch màu tím.

Sau khi nghi lễ hoan nghênh kết thúc, hai người ngồi lên xe ngựa nạm vàng tiến về cung điện tráng lệ của TeresaHills. Từ đây trở đi, cuộc sống làm vua của ác ma đại nhân bắt đầu.

Lối sống của một vị vua thông thường đương nhiên là xa hoa, phóng túng khỏi phải bàn. Quân Tư Vũ vừa vào đến tẩm cung, thoải mái lặn lên chiếc giường king-size hoa lệ, còn chưa kịp đánh một giấc thì cánh cửa lớn khắc hình nữ thần hoa sen đã mở ra, hai đội mỹ nữ nối đuôi nhau tiến vào, người nào người đấy phục sức đều lả lơi mỏng manh hết cỡ, cô sau so với cô trước lại càng sêch-xy hơn. Dưới sự điều dắt của người hầu cận, các cô e lệ xếp thành hàng chờ Quân Tư Vũ lựa chọn.

Quân Tư Vũ phát phát tay, ý bảo mình không có hứng. Người hầu cận đành phải dẫn đám người đẹp lùi thối đi ra, sau đó quay lại nói với ác ma đại nhân, “Các đại thần đều hi vọng bệ hạ mau chóng chọn được hậu phi, sớm sinh quý tử kế thừa vương quốc. Xin bệ hạ hãy chọn lấy một người để thị tẩm đêm nay, nếu không các nàng sẽ bị khép vào tội làm bệ hạ mất hứng mà chịu hình phạt chém đầu”

“Thật đúng là tàn khốc.” Quân Tư Vũ ngồi trên giường cảm thán, “Vậy người giúp ta chọn đại lấy một hai người đi.”

Người hầu cận vội quỳ xuống nói, “Tiểu nhân không dám, xin bệ hạ hãy tự mình xem qua.” Nói đoạn lại vỗ tay mấy cái, hai hàng mỹ nữ lại nối đuôi nhau rút rè bước vào, trên mặt mấy cô đều loang loáng vệt nước mắt, xem ra là bị hình phạt chém đầu dọa sợ rồi.

Quân Tư Vũ quét mắt nhìn qua một lượt, sau đó vu vơ chỉ vào cặp chị em song sinh trông có vẻ lạnh lợi, nói, “Để hai người này ở lại là được rồi, những người khác cho lui về đi.”

“Vâng.” Người hầu cận nhận lệnh sau đó quay sang phân phó, “Hong Sa, Tử Sa, hai người đêm nay được chọn làm người hầu hạ quốc vương.”

Cặp chị em song sinh kia đáng vẻ như chỉ vừa bước qua tuổi mười sáu, nghe tin đêm nay được chọn đến thị tẩm đều vui mừng ôm chầm lấy nhau.

Thế là ác ma đại nhân trái ôm phải ấp, một người nũng nịu dựa vào ***g ngực hấn, một người nhẹ nhàng giúp hấn mát-xa. Tội cho hai cô gái nhỏ mới bị hấn thì triển chút mị lực đã mê đến thần hồn điên đảo, mềm nhũn cuộn tròn trong ***g ngực hấn như hai chú mèo con. Ô, nhìn kĩ lại thì đúng là hai con mèo lông xám đang cuộn người nằm thật kìa.

“A ! Sao chúng ta lại hiện nguyên hình rồi ?” Con mèo có tròng mắt đỏ hồng vừa mơ màng nhìn thấy móng vuốt của chính mình thì lập tức kêu lên.

“Chị ! em cũng bị biến thành mèo rồi !” Con mèo mắt màu tím cũng ngao ngao kêu lên. Hai đứa cảnh giác nhìn về phía ác ma đại nhân vẫn đang ngả ngón nằm trên giường, găm gừ, “Quả nhiên người không phải là con người bình thường ! Còn có thể vạch trần thân phận của chúng ta ! Ta nhất định phải báo lại cho Diana đại nhân !”

“Đừng lo ! Trở thành thú cưng của ta chính là niềm vinh hạnh cho các ngươi rồi.” Ác ma đại nhân lười biếng nhắm mắt nghỉ ngơi, ngón tay vươn ra ngoắc ngoắc vài cái trước mặt đám mèo, hai con thú nhỏ liền không lên tiếng được nữa, dù có há mồm cũng không thể phát ra âm thanh.

Đến khi hai con mèo nhỏ cong lưng cảnh giác lui lại phía sau, ác ma đại nhân lúc này mới mở ra đôi mắt màu u lam sâu thẳm, phát tay giải trừ cấm chế trên người nó, hỏi, “Diana định động tay động chân gì ở cái vương quốc thâm sâu cùng cốc thể này vậy ?”

“Người ... người, người không phải là Quân Tư Vũ !” Mèo mắt tím oa oa kêu lên.

“Người là ai ? Ngay cả với Diana đại nhân mà cũng dám giấu diếm thân phận !” Có vẻ như trong hai đứa thì mèo mắt đỏ thông minh già dặn hơn chút.

“Ồ Ma giới, mọi người đều gọi ta là Băng Lam đại công tước.” Ác ma đại nhân nâng tay đỡ cằm, mỉm cười nhìn hai con mèo nhỏ.

“Là Thánh ma !!!!!” Thú nhỏ đáng thương, ngay cả lông đuôi cũng xù lên rồi.

Ác ma đại nhân lúc này mới vươn tay tóm lấy gáy một con nhấc lên, nói, “Nếu ta đoán không lầm thì có lẽ bên dưới tòa lâu đài này là nơi cất giữ công trình bí mật của Diana, còn các ngươi là thuộc hạ thân tín của cô ta phải không ? Giờ dẫn ta đi xem một cái coi !”

“Chúng ta chỉ là ma vật cấp thấp, không hề hay biết chuyện của Diana đại nhân ! Xin Thánh ma tha mạng !” Hai con mèo nhỏ kêu khóc thảm thiết.

“Vậy thì dùng mũi của các người đi, tìm ra nơi bí mật trong cung điện này cho ta. Đừng ép ta phải ra tay san bằng chỗ này.” Ác ma đại nhân thần nhiên uy hiếp.

“Hu hu hu chúng ta cũng đâu phải là chó” Mèo mắt tím nhăn mặt đau khổ, nhưng thoáng nhìn qua nụ cười lạnh lùng của ác ma đại nhân thì theo bản năng lập tức im bật, không dám lên tiếng nữa, đành phải ngoan ngoãn cùng chị gái bắt chước loài chó cúi mũi xuống sàn nhà đánh hơi tìm đường.

Quân Tư Vũ khoác áo bào của quốc vương theo hai con mèo đi ra khỏi phòng ngủ, thủ vệ bên ngoài thấy thế liền bước tới ngăn cản, “Bệ hạ, hiện tại đêm đã khuya, vì sự an toàn, xin ngài không nên tùy ý đi lại.”

“Ta là quốc vương của nơi này, chẳng lẽ không có quyền đi dạo một chút sao ?” Ác ma đại nhân hỏi.

“Đây là mệnh lệnh của hoàng hậu, xin quốc vương thứ tội.” Thủ vệ kia cúi đầu vị của Diana ra làm lá chắn, hiển nhiên chứng tỏ người nắm thực quyền cao nhất ở đây chính là cô ta.

“Thủ vệ ! Mau đi báo cho Diana đại nhân !”

“Hắn chính là Thánh ma đó !” Hai con mèo thi nhau kêu lên, sau đó nhanh như chớp kéo nhau chạy trốn.

“Thánh ma ?!!” Hai gã thủ vệ còn chưa kịp phản ứng lại đã bị ác ma đại nhân dùng tia chớp màu lam đánh xủ, nhưng còn hai con mèo lăm miêng vừa kịp chạy trốn kia vẫn không ngừng loay tin, “Thánh ma đến đây ! Thánh ma đột nhập cung điện !”

Thì ra hầu hết người trong cung điện này đều là Ma tộc thủ hạ dưới quyền Diana !

Mái tóc ngắn của Quân Tư Vũ trong nháy mắt đã biến dài ra, trở về hình hài nguyên dạng của đại ác ma. Trước khi hai con mèo nhỏ kịp loay tin khắp cung điện, ác ma đại nhân nửa khụy chân ngồi xuống, bàn tay áp lên nền nhà cẩm thạch bóng loáng, lăm lăm niệm chú, chỉ một giây sau, toàn bộ cung điện đều bị lớp băng màu lam nhạt bao phủ làm cho đông cứng lại, hai con mèo lúc vừa nhảy lên cũng triệt để biến thành hàng đông lạnh, treo lơ lửng giữa không trung.

Giờ phút này, Diana còn đang bận thực hiện nghi thức thần bí trong căn phòng bí mật nằm sâu bên dưới cung điện vậy nên không hề hay biết gì về rắc rối đang xảy ra bên trên, cô ta đứng đối mặt với tế đàn, miệng lẩm nhẩm cầu nguyện, bàn tay cầm ly đựng máu tươi của chín mươi chín loài sinh vật rải lên bề mặt tấm phù điêu tựa như đang tiến hành nghi thức hồi sinh vật gì đó.

Trung tâm của tế đàn là một cỗ quan tài bằng thủy tinh trong suốt được phủ hoa hồng đen xung quanh, nằm bên trong quan tài là một cỗ thi thể hình thù quái dị, trên khuôn mặt hung tợn bị rách phá chẳng chịt lúc này từ từ mở mắt ra, dùng giọng nói khàn khàn cất tiếng, “Lukyl Đóa hồng kiều diễm của ta Em không nghe thấy tiếng rên rỉ đang vang vọng khắp lâu đài này sao ?”

“Tình yêu của em, nơi này chỉ có em mà thôi, chỉ có em sắp mang đến cho ngài sự hồi sinh. Em đưa tế phẩm của chúng ta đến rồi, linh hồn thuần khiết mà em đã phải tìm kiếm khắp nơi, rồi em sẽ hủy diệt hắn, đẩy hắn xuống vực sâu tuyệt vọng để đổi lấy sự hồi sinh cho ngài !” Diana mặc áo choàng hoa hồng đen dài thướt, nghiêng người dựa tới gần quan tài, dịu dàng thủ thỉ.

“Không ... Em nhầm rồi Lukyl Dao động ma pháp này Ta vô cùng quen thuộc Kẻ đã giết ta hơn một ngàn năm trước Kẻ tà ác ... sa đọa ... ngoan độc Kẻ tráo tráo đó ! Ta biết thứ dao động ma pháp này ! Ta biết hắn ! Kẻ mà ta sẽ không bao giờ muốn nhắc tên ! Vũ Uyên !! Hắn !!! Đến rồi !!!!!” Cỗ thi thể bỗng kích động vùng vẫy, vươn bàn tay đầy móng vuốt cháy đen nắm chặt lấy thành quan tài.

“Đó là ảo giác thôi, tình yêu của em. Ngài đã phải chịu đựng đau khổ lâu quá rồi Tên yếu đuối, vô dụng Vũ Uyên kia thực sự đã chết ! Ngài thậm chí còn không tưởng tượng ra nguyên nhân hắn chết buồn cười tới mức nào đâu ! Em đã tận mắt chứng kiến, cả người hắn đầy máu, vì sinh non mà chết, kẻ ngu xuẩn bị tình cảm che mờ lý trí, cam tâm tình nguyện mang thai cho gã đàn ông khác ! Ha ha ha ha ha” Diana che miệng cười khê, giọng cười không giấu diếm vẻ khinh miệt vô tận.

“Bông hồng ngọc ngà của ta, em nhất định đã bị hắn lừa gạt rồi ! Khi em còn chưa sinh ra thì khắp Ma giới đều biết đến sức mạng và sự xảo trá của hắn ! Hắn đã cướp đi vinh quang của ta ! Địa vị của ta ! Hắn

đã cướp đi tất cả những thứ đáng lẽ phải thuộc về ta !” Cổ thi thể dịu dàng vươn tay vuốt lên khuôn mặt xinh đẹp mềm mại của Diana.

Hết chương 68

69. Chương 69: Ác Ma Đại Nhân Vs Đại Ma Đầu

Để nói về thân phận của cổ thi thể đang nằm trên tể đàn kia thì ngay từ trước khi ác ma đại nhân có mặt, hắn đã nổi danh ở Ma giới, được xưng tụng là kẻ có sức mạnh khủng khiếp nhất, nhưng so với ác ma đại nhân thì cách hắn ‘nổi danh’ lại hoàn toàn khác hẳn. Khát máu và tàn sát là cách khiến cho tên tuổi của hắn trở thành cơn ác mộng dai dẳng và đáng sợ nhất toàn Ma giới. Không ai phủ nhận là hắn đã từng có một thời thống trị huy hoàng, nhưng với một kẻ mang trên mình quá nhiều nợ máu như vậy, ngay sau khi bị ác ma đại nhân đánh bại, Ma giới đã không do dự lập tức xóa tên hắn ra khỏi lịch sử.

Nhưng có một điều không ai nghĩ tới, rằng đại ma đầu khủng bố lẽ ra nên chìm trong quên lãng, ngay cả thân xác cũng bị thiêu rụi này lại có thể chuyển hồn đến Nhân giới, nhờ vào âm mưu của Lukyl mà hồi sinh !

Không còn nghi ngờ gì nữa, Nhân giới sẽ vì lần thức tỉnh này của hắn mà rơi vào nguy cơ bị thảm sát diệt vong !

Đối với đại ma đầu này mà nói, ác ma đại nhân chính là kẻ thù truyền kiếp của hắn, là kẻ đã đoạt đi ngai vàng của hắn, thiêu rụi thân xác biến hắn thành một cỗ xương khô, nhưng may mắn sao hắn vẫn giữ lại được một mảnh linh hồn, tự đưa mình vào trạng thái chết giả, lại nhờ vào sự trợ giúp của Lukyl mà dần dần khôi phục xác thịt.

Thế nhưng, hắn không ngờ ả đàn bà ngu xuẩn này ngay lúc hắn chưa kịp hồi phục hoàn toàn thân xác đã tự ý rước tên khốn kiếp Vũ Uyên kia tới phá đám !

Đại ma đầu phát ra tiếng cười âm hiểm, nhẹ giọng hỏi Lukyl, “Đóa hồng đen xinh đẹp của ta, trên đời này, em có phải là người yêu ta chân thành nhất hay không ?”

“Đương nhiên người em yêu nhất chính là ngài, hồi chiến ma vĩ đại. Khi em tìm thấy ngài trong thần điện bị bỏ hoang, trái tim em đã hoàn toàn thuộc về ngài. Chỉ có ngài mới xứng đáng là người nắm giữ Ma giới, nắm giữ trái tim em !” Lukyl tha thiết hôn lên bàn tay xương xẩu khô đét xám đen, nhiều đó cũng đủ biết mất thắm mỹ của con người này tệ lậu tới mức độ nào.

“Ha ha ha ha ha ha Em đúng là người phụ nữ mà ta cần, người dâng hiến tình yêu vô điều kiện, sẵn sàng vì ta làm bất cứ chuyện gì, ha ha ha ha ha.....Người đẹp của ta Hãy chứng minh cho ta thấy tình yêu của em đi !” Đại ma đầu cười gần từng tiếng, bàn tay bất ngờ vươn tới nắm lấy cổ của Lukyl, dữ tợn nói, “Tình yêu của ta, em có biết kẻ thù lớn nhất của ta đang tới gần đây, mà tất cả đều là do em dẫn lối đưa hắn đến không ? Giờ hãy cho ta thấy lòng trung thành của em đi !”

“A a a a !” Lukyl còn chưa kịp thét lên, móng vuốt của đại ma đầu kia đã cắm ngập vào càn cổ trắng mịn của cô ta, tựa như người ta thọc tay vào một mớ bột mì mềm oặt, khiến cô ả trợn mắt trắng dã, cả người co giật giãy dụa, miệng há to thè ra chiếc lưỡi dài ngoằng, từng luồng sinh lực cùng ma lực không ngừng từ người cô ta chảy sang đại ma đầu. Thì ra hắn không kịp đợi đến khi nghi thức hồi sinh hoàn tất, vậy nên cần một lượng ma lực cực mạnh để lập tức sống lại mới có thể đăng hoàng mà nghênh chiến với Vũ Uyên ! Mà vô tình sao hắn lại nhắm ngay ‘con mồi’ gần mình nhất lúc này là Lukyl. Đáng thương cho đại ma nữ còn chưa kịp cùng tình yêu của mình quân lâm thiên hạ đã toi công đầu tư bị lôi ra ăn sạch.

Một lát sau, Lukyl gục xuống, chỉ còn là một cái xác khô bị rút hết tinh lực, gầy đét, nhăn nhoe trong bộ trang phục dùm dỏ, lộp lộp lẫn xuống bậc thang.

Thân thể đại ma đầu sau khi hấp thu sinh lực của Lukyl đã bắt đầu có biến hóa. Trên cánh tay xương xẩu khô đét sạm đen kia dần dần được bao bọc bởi từng lớp cơ thịt khiến cho bộ xương di động dần hiện ra

hình hài con người, ngay cả tóc cũng mọc ra rất nhanh, trong chốc lát, khi những luồng khói trắng lạnh toát trong quan tài dần tản đi, một người đàn ông tóc đỏ cao lớn chống tay ngồi dậy, trên mặt đều là sát khí, con người này nhìn qua đã biết tuyệt đối không phải mẫu thiện lương gì, nhất là đôi mắt đỏ rực tràn ngập vẻ thù hận và tàn ác kia. Hắn dang hai tay, gầm lên một tiếng khiến cả khu thần điện đều bị chấn động, trong nháy mắt trên lưng hắn mọc ra một đôi cánh dơi cực lớn, đen bóng và nhọn hoắt, toàn thân hắn cũng bắt đầu cháy lên một ngọn lửa đỏ rực. Đại ma đầu đứng trong luồng lửa vỗ cánh một cái, ngay lập tức đã xuyên thủng bức tường thần điện bay ra ngoài, để lại những dải lửa diên cuồng cháy lan ra thiêu rụi mọi thứ xung quanh, nhắm thẳng đến hướng dịch thủ ngàn năm của mình —— Ác ma đại nhân.

Trên mặt đất, một cảnh tượng tương phản vẫn đang diễn ra, theo từng bước chân tao nhã của ác ma đại nhân, màu băng lam càng lan rộng tiến gần tới trung tâm cung điện —— Đài phun nước Mạn Đà La. Sân đình này bởi vì ở chính giữa có một đài phun nước cực lớn nên mới được đặt tên như vậy, mà khéo làm sao vị trí của đài phun nước ấy lại nằm ngay bên trên tế đàn bí mật dưới lòng đất kia. Mặt đất bắt đầu rung chuyển, những tiếng gầm rú từ bên dưới vang lên, nước trong đài phun cũng sục sôi không ngừng, toát ra từng luồng khói trắng, rõ ràng là bị hơi nóng khủng khiếp đun cho bốc hơi. Lúc ác ma đại nhân bước tới đứng nhìn hiện tượng lạ ở đài phun nước, một luồng lửa giống như xuyên thủng mặt đất mà phun trào lên, mặt đất cũng theo đó mà nứt ra rồi sụt xuống. Từ trong cột lửa đang hùng hực phần lộ ra bóng người cao lớn hiên ngang đứng tít trên không trung dưới ánh trăng tròn vàng vạc, đôi mắt đỏ máu lóe lên những tia hận thù mãnh liệt !

“Tên của ngươi ta vẫn nhớ rõ ! Tên ác ma mặt dày vô sỉ ! Vũ Uyên !!!” Đại ma đầu cao lớn uy mãnh nghênh ngang chỉ tay xuống cái chấm nhỏ xíu dưới mặt đất – chính là ác ma đại nhân nhà ta, tiếng rống giận vang cả một góc trời.

“Tiếc quá, đây lại quên mất tên đằng ấy rồi.” Ác ma đại nhân đặt tay trước ngực, tao nhã mỉm cười gật đầu tỏ ý chào hỏi, nhưng khóe miệng kia nhếch lên kiểu gì cũng là nụ cười đầy châm chọc.

“Gừ —— !!!” Đại ma đầu cực giận gào rống, từ trên không trung lao xuống, cặp móng vuốt ngưng tụ ngọn lửa nóng đến ngàn độ, dự định xé nát Vũ Uyên ra thành trăm mảnh. Dưới mặt đất, ác ma đại nhân thẳng lưng ưỡn ngực, bày ra bộ dạng thản nhiên ung dung như chẳng có chuyện gì phải vội.

Khi hai luồng sức mạnh một đỏ một lam lao vào nhau, tức khắc tạo ra một vùng sáng chói mắt, chấn động do va chạm đôi bên khiến cho phạm vi trong vòng cả ngàn dặm quanh đó đều bị ảnh hưởng, hai luồng hào quang vụt bay lên không trung, sức tàn phá mạnh đến mức trong nháy mắt đã san bằng đỉnh núi băng cao cả ngàn mét, những tảng băng vỡ rơi xuống lại bị lửa nóng dưới mặt đất thiêu đến không còn tăm hơi, khối phải nói đến khu dân cư dưới chân núi phải gánh bao nhiêu đau khổ.

Bầu trời xanh thẳm cũng vì sức mạnh của hai đại ác ma làm cho biến màu luôn. Một bên thì đỏ rực như trời chiều, bên kia lại xanh lam một màu như cực quang. Sau một hồi giao chiến, hai đại ma đầu mới tạm tách ra, lúc này trên mặt hai bên đều đã lộ rõ sát khí, mái tóc dài được ánh sáng màu lam bao phủ của ác ma đại nhân tung bay trong gió, hắn giơ tay phải, băng khí trên tay từ từ ngưng kết thành hình, tạo thành một thanh trường kiếm trong suốt hoa lệ —— một thanh trường kiếm sáng lấp lánh, chuôi kiếm là hình nữ thần băng giá với dải cánh dang rộng, tinh thể băng lam kéo dài từ chuôi đến thân kiếm, lưỡi kiếm trong suốt tựa như vô hình trong bóng tối, nhưng chỉ cần vung lên một chút là ánh sáng màu cực quang sẽ bùng tỏa ra, mũi kiếm chưa cần chạm vào con mồi, khí lạnh mà nó tỏa ra đã đủ để đóng băng hết thấy, lưỡi kiếm sắc bén có thể dễ dàng xẻ lá chắn Thiên giới ra làm đôi, được xưng là thần binh đệ nhất của Ma giới.

“Đây chính là thanh băng kiếm đã từng đâm ta trước kia.” Ánh mắt của đại ma đầu hơi nheo lại, nhìn chăm chăm đánh giá thanh kiếm trên tay Vũ Uyên, “Ngươi cho rằng lần này ngươi có thể làm được sao ?” Nói xong liền nhe răng cười, không biết là do ảo giác hay sao lại cảm thấy khuôn mặt của đại ma đầu này có điểm tương tự cô ả ma nữ nham hiểm quen thuộc nào đó. Ác ma đại nhân nheo nheo mắt, một lúc sau mới phát hiện ra nguyên nhân của sự biến hóa nho nhỏ này.

“Thì ra là cùng với cô ta hợp thể sao ?” Vũ Uyên lạnh nhạt hỏi.

“Đàn ông đúng là kẻ bạc tình, đã vậy còn hay hấp tấp. Nhưng dù sao chúng ta vẫn ở chung một chỗ.” Từ đỉnh đầu của đại ác ma kia nhô lên một khối thịt, hay nói đúng hơn là một khuôn mặt khác, mắt mũi miệng nhìn không khác Lukyl chút nào.

“Dù thế nào đi nữa, ta nhất định sẽ giết chết ngươi ! Vũ Uyên ! Chịu chết đi !” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lukyl nhăn nhúm lại, phát ra tiếng rít thê lương, cùng với tiếng gào rống của đại ma đầu ồ ồ vang lên, một cơn lốc xoáy cánh hoa bắt đầu hình thành, cuốn theo lửa cháy xung quanh thân người đại ma đầu, cánh hoa kịch độc bùng cháy trong lửa đỏ tựa như hàng ngàn mũi tên nhất loạt công kích về phía ác ma đại nhân.

“Chúc mừng cặp đôi hoàn hảo các người cùng nắm tay nhau xuống địa ngục.” Vũ Uyên mỉm cười, bằng kiếm hoa lệ vung lên vẽ ra một đường vòng cung trong không trung, tư thế vừa mỹ lệ vừa cao quý lại mang theo sát khí nồng đậm, đường kiếm đâm ra cũng là một nhát chí mạng ! Trong phạm vi cả trăm dặm dưới chân núi đều có thể dễ dàng nhìn thấy trên bầu trời xuất hiện cực quang tỏa ra ánh sáng màu lam lạnh lạnh kéo dài về tận phía đường chân trời, đây quả là một trong những hiện tượng thiên văn kì bí nhất từ trước đến nay !

Cũng giống như cả ngàn năm trước, đại ma đầu vẫn tự giẫm lên vết xe đổ của chính mình, không thể đỡ nổi một nhát kiếm của Vũ Uyên.

Trong nháy mắt, lục phủ ngũ tạng đều bị đông thành băng, đại ma đầu lần này không còn may mắn chỉ bị trúng hàn khí như lần trước, ác ma đại nhân nhấc tay một cái đem khối băng vừa tạo thành đập vỡ tan, kết quả là cơ hội hồi sinh của đại ma đầu lần này có nằm mơ cũng không thấy nữa rồi.

Một đêm loạn lạc của TeresaHills rốt cục cũng qua đi. Về hiện tượng đêm đó, chính phủ đưa ra lời giải thích vô cùng ngắn gọn và súc tích là do động đất, hỏa hoạn là do động đất mà cung điện bị sụp cũng là lỗi của động đất nốt. Những người còn sống sót sau cơn dư chấn không thể không tạm lánh tới chỗ khác, chờ cho cung điện được tu sửa lại.

Hoàng hậu Diana bất hạnh bỏ mình trong cơn địa chấn, đến giờ vẫn chưa tìm thấy thi thể, ác ma đại nhân vì vậy mà trở thành người duy nhất còn nắm giữ huyết mạch hoàng gia, trong mắt các đại thần thì hẳn chính là tia hi vọng cuối cùng có thể phục hưng quốc gia, nhất định phải lôi hắn ra chịu trách nhiệm nắm giữ quyền cai trị đất nước.

Ác ma đại nhân chính thức sống đời làm vua, tuy rằng dân số của Teresa Hills còn chưa tới hai mươi triệu dân nhưng phân cấp chính trị và vấn đề phân biệt giai cấp vẫn vô cùng rõ rệt, không thua gì một quốc gia phong kiến trong sử sách. Ác ma đại nhân không thể không lấy lý do ‘trong thân mang bệnh’, lui về tẩm cung vui đầu nghiên cứu chính sách cải cách và điều hành quốc gia, cũng may là đại ác ma so với người thường lúc nào cũng dư thừa tinh lực cộng thêm bản chất gian manh xảo trá, trong vòng một tháng đã dẹp sạch nội loạn, chỉnh đốn tài chính, phát triển sản xuất, củng cố quân đội, cải cách chế độ đất đai, thậm chí còn sửa lại được cả kết giới bị hấn và đại ma đầu phá hỏng trong trận chiến vừa rồi.

Dần dần ác ma đại nhân cũng mang theo phong thái của một vị minh quân, mặc dù dưới tay hắn cai trị chỉ là một quốc gia phong kiến nhỏ nằm biệt lập với thế giới, so ra có khi còn chưa bằng một trong những siêu đô thị có tiếng trên thế giới, nhưng ít nhất vẫn mang đến cho hắn cái cảm giác giống như trở thành một CEO hàng đầu. Ác ma đại nhân thâm nghĩ, chắc sau này không cần nộp hồ sơ đi làm công nhân viên chức tầm thường nữa, cứ ghi tên ứng cử chức tổng giám đốc hay gì đó cao siêu là dư dả rồi.

Đương lúc uy tín của ác ma đại nhân ngày càng được củng cố, các vị đại thần đối với hắn đều nhất nhất tuân phục thì vị vua thứ ba mươi một của TeresaHills này lại bỗng dưng đổ bệnh, nằm liệt giường không dậy nổi. Các vị đại thần cuống cuống gọi đến một phi công đã được hoàng hậu Diana huấn luyện kĩ càng, lại cử thêm cán bộ ngoại giao và sứ giả đi cùng, đưa ác ma đại nhân lên máy bay riêng, bay ra nước ngoài tìm bệnh viện cấp cứu.

Điểm đến mà ác ma đại nhân chỉ định là bệnh viện quốc tế XXX nằm ở thành phố S của một đất nước phương Đông xa xôi. Cán bộ ngoại giao cũng từng được Diana huấn luyện đương nhiên thông thạo các nghi thức ngoại giao của thế giới hiện đại, còn biết giữ mảnh khỏe liên hệ trước với đại sứ quán ở thành phố S. Tuy rằng từ trước tới nay Teresa Hills vì muốn giữ nguyên truyền thống quốc gia mà tách biệt với thế giới,

bài xích kĩ thuật hiện đại, duy trì chế độ phong kiến cùng lối sống tự sản tự tiêu, nhưng trên trường quốc tế, cũng lại dưới sự thao túng của Diana, không những Teresa Hills có được một ghế trong Liên hiệp quốc mà còn đặt mối quan hệ ngoại giao với không ít các quốc gia khác. Thậm chí họ còn dốc vốn đầu tư vào không ít nơi trên thế giới, nhưng chỉ duy nhất một điều đó là TeresaHills tuyệt đối đóng cửa không cho nước ngoài bước vào, trở thành một trong những quốc gia bí ẩn nhất thế giới. Đoàn phóng viên của kênh truyền hình Discovery bao nhiêu người thi nhau kéo đến, chạy muốn đứt chân tìm cách đột nhập vào nhưng đến giờ vẫn chưa có ai thành công khám phá ra bất cứ điều gì về đất nước này.

Tin tức đức vua TeresaHills tới thành phố S chữa bệnh lập tức bùng nổ trên các trang báo cả trong nước đến ngoài nước. Trong các số báo ra hàng ngày của thành phố S đều tồn không ít giấy mực để cập nhật tình hình sức khỏe của ác ma đại nhân, nhưng chuyện này so với chủ đề cả nước, không, phải là toàn thế giới đang hừng hực khí thế phòng chống lụt bão thì cũng chẳng thấm thía vào đâu. Không ít phóng viên mặc áo mưa lặn lội tới hiện trường mưa gió, khàn giọng tường thuật trực tiếp, quân đội nhân dân hùng dũng oai phong lũ lượt xuất trận, ở đâu có hoạn nạn lập tức tới đó chi viện, đây mới là xu hướng hành động của thời đại !!!

Lúc này, mưa to trên diện rộng đã kéo dài được một tháng.

[Chương sau, ác ma đại nhân đi chống lũ.]

Hết chương 69

70. Chương 70: Gặp Lại Ác Ma Đại Nhân Trong Mưa Gió

Rất cục ác ma đại nhân lại quay về thành phố S, hẩn mặc vào bộ Âu phục công sở, dùng kế ve sầu thoát xác trốn khỏi đại sứ quán, trong khoảng thời gian này, thuộc hạ thân tín sẽ lo dùm hẩn mọi chuyện còn lại, mà hẩn thì chỉ việc an tâm đi tìm Liêu Thần, thuyết phục y hồi tâm chuyển ý. Đương nhiên, nếu đã muốn đi tìm Liêu Thần, có thể nào lại không cười xe đạp điện đi chứ ? Ngồi trên chiếc xe đạp điện lộng lẫy xa hoa đáng giá mấy vạn đồng mà gã thân tín vừa mua giúp, thân khoác áo mưa, trong giỏ xe là hai con mèo long ngắn màu xám đang co ro run rẩy, ác ma đại nhân thẳng một đường đội mưa đội gió phóng ra ngã tư.

Theo như hiểu biết của hẩn về Liêu Thần thì một khi y đã đặt cọc trước nửa năm tiền thuê nhà sẽ tuyệt đối không chuyển chỗ ở khi chưa hết thời hạn, y không muốn mất không một khoản tiền lớn như vậy ! Bởi vì trên hợp đồng thuê nhà đã ghi rõ, nếu y chuyển đi phải tự mình chịu toàn bộ tiền tổn thất đã giao.

Lúc này, Liêu Thần đang cùng mấy ông hàng xóm tập trung dưới tầng một để dựng vách chống nước lũ dâng vào nhà. Khổ nỗi dân đen ít cập nhật tin tức, chẳng ai nhớ thành phố S nằm gần bờ biển, mưa to lâu ngày đã khiến mực nước biển dâng lên chạm mốc báo động, nếu tình hình còn tiếp tục kéo dài, nói không chừng còn gây ra sóng thần thì chết cả làng.

Rất cục Liêu Thần cũng vác xong bao cát cuối cùng chặn trước cửa, y chống tay thở hồng hộc, cả người nhem nhuốc bẩn thỉu làm y chỉ mong sao chạy thật mau về nhà đội nước ấm ngâm mình. Nguyên vọng nhỏ nhoi đó lại chẳng thể thực hiện khi y vừa bước chân lên lầu, đập vào mắt chính là cánh cửa căn hộ vốn nên khóa chặt nay lại mở toang hoang.

Liêu Thần giật mình nhận ra, vậy là có kẻ tranh thủ thời cơ đột nhập vào nhà mình rồi ! Y nhẹ nhàng nhón chân ngó đầu vào xem thử, chỉ thấy trong phòng bếp loáng thoáng có bóng người rất cao, tóc cũng rất dài làm y không xác định được người kia là nam hay nữ. Y muốn báo cảnh sát, nhưng trong người lúc này lại không cầm điện thoại, vậy nên Liêu Thần đánh liều một phen, quơ tay cầm lấy cái móc sắt đặt cạnh cửa mà y vừa dùng để thông cống, rón rén tới gần tên khách không mời kia, nhắm ngay giữa gáy hẩn, phang xuống một nhát !

Bang !

Người kia kêu lên một tiếng rồi gục xuống, Liêu Thần vội lấy chân gầy gầy nhưng không thấy hấn nhúc nhích gì, y liền cố gắng lật người hấn lại, ai dè vừa nhìn rõ mặt người kia đã muốn làm y học máu như trong phim, vị khách không mời mà đến kia không ngờ lại chính là —— Quân Tư Vũ !!!

Hấn để tóc từ khi nào mà dài thượt ra vậy ?!!

Liêu Thần luống cuống quăng cây gậy sắt, ba chân bốn cẳng diu hấn lên sofa, tay run lấy bầy kiểm tra vết thương của ác ma đại nhân. Mặc dù không thấy chảy máu nhưng lúc này hấn gục xuống liền xỉu luôn như vậy, Liêu Thần sợ cú vừa rồi mình đập nặng tay quá không khéo lại gây chấn thương sọ não, nghĩ đến đã thấy rùng mình, y không biết phải phản ứng ra sao, chỉ có thể bất lực ôm lấy khuôn mặt ác ma đại nhân mà lay gọi, “Tư Vũ ! Anh mau tỉnh lại ! Tỉnh lại đi !”

“Tỉnh rồi.” Ác ma đại nhân đột nhiên mở to mắt.

“Á !!” Liêu Thần bị dọa một cú hết hồn nhảy dựng lên, sau đó mới nhận ra mình lại bị hấn lừa.

“Anh ! Anh ! Anh cút đi cho tôi !” Miệng lưỡi Liêu Thần lúc này hoàn toàn nằm ngoài sự chỉ đạo của não bộ, sau đấy y còn cố đeo lên vẻ mặt lạnh lùng đầy xa cách, “Không phải anh trở thành hoàng tử rồi sao, tới tìm dân đen như tôi có việc gì ? Chỗ của tôi không chứa nổi mấy nhân vật trọng đại như anh đâu !”

“Đừng nói vậy, Thần, đầu tôi vẫn còn đau quá.” Ác ma đại nhân ra vẻ suy yếu ôm lấy đầu mình, “Cậu để tôi nghỉ ngơi một chút được không ? Vừa làm phẫu thuật xong, tôi đã phải lén bỏ trốn ra đây tìm cậu.”

“Anh, anh trốn viện ra đây hả ? Sao lại làm bừa vậy chứ !! Tôi phải gọi điện cho người đến đưa anh về !!” Liêu Thần quay người định với lấy điện thoại trên bàn trà.

“Đừng !!” Quân Tư Vũ vội dè tay y lại, “Nếu cậu gọi bọn họ đến, nhất định bọn họ sẽ bắt tôi trở về. Tôi không muốn quay về quốc gia ở Đông Âu kia, Thần, tôi muốn ở bên cạnh cậu.”

“Anh ... anh đúng là đồ bừa bãi !!! Còn định quấy rầy cuộc sống bình yên của tôi nữa sao !! Đến cả sức khỏe của mình anh còn không thèm quan tâm ?!” Liêu Thần nổi cáu.

Quân Tư Vũ lại ra vẻ yếu ớt mỉm cười, “Đây là tại tôi muốn giải thích rõ cho cậu bớt hiểu lầm, thực sự thì tôi và Diana hoàn toàn không có gì với nhau hết, ngay từ đầu tôi cũng không biết thân phận của mình, tại cô ta lợi dụng cưỡng ép tôi làm con cờ chính trị ... Tôi”

“Không nói nữa.” Liêu Thần kéo cổ áo hấn, “Người vừa mới phẫu thuật xong không được nói nhiều ! Ngoan ngoan quay về giường nằm nghỉ ngơi cho tôi !”

“Thần, tôi còn có món quà muốn tặng cậu” Quân Tư Vũ giẫy ra khỏi tay y.

“Tôi cũng không cần mấy thứ vòng nhẫn thô kệch như vậy” Liêu Thần hừ lạnh một tiếng. Lúc này Quân Tư Vũ mới để ý ra trên tay y vẫn chỉ đeo chiếc nhẫn bạch kim mà hấn đã tặng trước lúc ra đi. Xem ra trong lòng Liêu Thần thực sự vẫn có chỗ cho hấn mà.

“Thần, tôi biết là cậu sẽ thích !” Quân Tư Vũ cầm tay y, nhẹ nhàng hôn lên ngón tay đeo nhẫn làm Liêu Thần thẹn quá hóa giận, lập tức tháo nhẫn ra, “Tôi chỉ tiếc giá trị của cái nhẫn nên mới không vứt đi ! Hoàn toàn không phải vì anh !”

“Vậy cái Lamborghini kia đâu ?” Quân Tư Vũ đột nhiên nhớ đến chiếc xe xa hoa mà mình đã tặng Liêu Thần trước khi ra nước ngoài, nhưng vừa rồi đi qua garage đâu có nhìn thấy nhỉ.

Liêu Thần mỉm cười, “Tôi bán rồi, một phần để làm tiền đầu tư, còn lại để sắm một chiếc Chery khác.”

“.....” Ác ma đại nhân đối với bản tính bất trị này của Liêu Thần thật không còn gì để nói.

Sau đó hấn nhờ Liêu Thần đỡ ra chỗ để xe đạp điện, vừa mở giỏ xe liền có hai con mèo lông ngắn màu xám nhảy ra, ngoan ngoãn chạy tới cọ cọ dưới chân Liêu Thần. Vừa nhìn thấy hai con mèo này, Liêu Thần đã phải thốt lên, “Thật đáng yêu !” Nhưng sau đó lại đột nhiên nhớ ra một chuyện, “Ở khu nhà này muốn nuôi thú vật phải trả thêm phí đất lắm !”

“Chúng ta nuôi lén thôi.” Quân Tư Vũ nói, “Hai con mèo này tôi mang từ bên kia về, chúng nó rất khôn, một con là Hồng Sa, con kia là Tử Sa.”

“Hai đứa đều là mèo cái hả ?” Liêu Thần hỏi, sao đó vén đuôi mèo lên xem có ‘chym’ hay không.

“Đúng vậy, còn là mèo sinh đôi luôn đó.” Ác ma đại nhân khoe.

“Vậy phải đem đi triệt sản thôi ! Để đến kì động dục chúng nó gào ục thì phiền lắm.” Liêu Thần nói rất nghiêm túc.

“Méo éo éo eo eo eo !!!” Hai con mèo cứ như nghe hiểu tiếng người, sợ hãi nhao nhao kêu lên.

Quân Tư Vũ phẩy tay, “Yên tâm, cả hai đứa đều triệt sản hết rồi.”

Hai con mèo tội nghiệp lúc này mới thở phào một hơi, dùng ánh mắt cảm kích nhìn về phía chủ nhân mới của mình.

Và thế là, ác ma đại nhân lại cùng Liêu Thần ngọt ngào ở chung một chỗ.

Tình hình mưa gió càng lúc càng nghiêm trọng, hầu hết các công ty xí nghiệp đều phải tạm ngưng sản xuất, đối với đời sống kinh tế gây ra ảnh hưởng không nhỏ. Nhiều nhà khoa học nước ngoài còn cho rằng sự kiện ‘con thuyền Noah’ được nhắc đến trong Kinh Thánh sắp tái hiện lần nữa, mà điềm báo trước chính là sự biến đổi khí hậu toàn cầu. Tình hình bắt đầu rối loạn, hàng ngàn người kéo nhau đến quỳ dưới Thánh đường cầu xin sự thứ tội của Thượng đế, thậm chí còn có lời đồn đại rằng mấy quốc gia lớn trên thế giới đã cùng hợp tác thiết kế ra thuyền cứu nạn Noah thứ thiệt, chỉ có đám nhà giàu mới có thể đặt chân lên thuyền với tấm vé trị giá cả chục triệu Đô-la trong tay, trong khi đó bên phía chính phủ cầm quyền thì nhả mặt bác bỏ, ý bảo dân chúng không nên đem tình tiết trong phim ra trầm trọng hóa vấn đề như vậy.

Mà trong thời tiết mưa gió thế này, ác ma đại nhân mỗi ngày đều bị Liêu Thần bắt nằm trên giường, cơm bưng nước rót tận tình bồi dưỡng. Có điều bên ngoài càng lúc càng hỗn loạn, nhu yếu phẩm cần thiết bắt đầu không đủ nguồn cung cấp, ngay cả đồ ăn thức uống cũng khó mua, Liêu Thần học theo sổ đông lục đục mua đồ về cất trữ, đến mức đồ ăn khô được y vác về đã đủ xếp đầy một căn phòng.

“Ai, hôm nay tôi ra ngoài, nước mưa ngập đến tận đầu gối luôn. Tình hình này chắc tận thế thật rồi.” Liêu Thần cả người ướt sũng như chuột lột, thở dài ca thán.

“Mưa gió thế này đúng là phiền thật.” Quân Tư Vũ nằm dài ở nhà xem TV – mấy hôm nay tín hiệu phát sóng vô cùng tệ lậu.

Liêu Thần thấy hần đập đập cái điều khiển TV thì nhả mặt không vui, “Anh về giường nằm đi, đừng có chạy loạn trong nhà.”

“Nằm đến mức xương cốt muốn mục ra rồi, để tôi giúp cậu nấu cơm đi.” Ác ma đại nhân chủ động đề nghị.

“Không cần, người anh còn yếu, nằm nghỉ nhiều mới tốt.” Liêu Thần phản đối, “Không thì để tôi mang cái bàn gấp lên giường, anh vừa nằm vừa chơi máy tính đi. Cột sống vừa mới phẫu thuật xong, anh không nên vận động nhiều.”

Thế là ác ma đại nhân lại cuộn chăn nằm một đống trên giường nghịch máy tính, nhưng vào mạng chẳng được bao lâu thì đường truyền internet cũng đứt, nghe bảo là do ảnh hưởng của thời tiết, không chỉ có thế, khí gas, điện, nước trong vòng ba ngày nữa chắc cũng không thể tiếp tục cung cấp, đến lúc đó khu chung cư này liền biến thành hòn đảo bị cô lập. Mọi người nghe xong tin báo đều run lên vì sợ, mà để cho Quân Tư Vũ ‘ôm yếu bệnh tật’ không bị lạnh, Liêu Thần đành phải xắn tay áo nhóm bếp than tổ ong cho hần sưởi.

Đương lúc Liêu Thần hì hụi ngồi quạt lửa cho bếp lò, một đám ‘trai đẹp’ mặc áo mưa, tóc sáng màu tiến về phía y, trong đó có một người thanh niên tóc dài khuôn mặt hiền hậu dễ gần mỉm cười với y, dùng thứ tiếng Trung chuẩn mực khách sáo lên tiếng, “Ngài Liêu Thần, xin hỏi đức vua Teresa Hills hiện đang ở chỗ của ngài phải không ?”

“Mấy người là ...?!” Liêu Thần giật mình, suy nghĩ đầu tiên nảy ra trong óc rằng bọn họ chính là người của đất nước kia muốn đến tìm Quân Tư Vũ.

“Chúng tôi là đặc phái viên ngoại giao của công quốc TeresaHills, quốc vương bỏ trốn gây cho đất nước chúng tôi một rắc rối lớn. Hiện tại trong nước có chuyện quan trọng cần mời ngài ấy lập tức quay về. Hơn

nữa điều kiện vật chất ở đây có vẻ không đảm bảo cho một người vừa ốm dậy như ngài ấy dường bệnh.” Người kia vẫn nói vô cùng nhẹ nhàng, còn cúi đầu chào hỏi Liêu Thần theo đúng lễ nghĩa truyền thống.

“Nhưng ... nhưng mà ...!!” Liêu Thần không biết nên nói gì cho phải, khó khăn lắm bọn họ mới gặp lại nhau, thời gian hai người ở chung còn ngắn ngủi như vậy ! Y không muốn để hấn ra đi, nhưng sự thật tàn khốc vẫn rành rành ngay trước mắt, khoảng cách thân phận của hai người giống như bầu trời với vực thẳm, hấn là quốc vương của một nước, còn y chỉ là tên dân đen bình thường ! Y luôn biết ngày này sẽ đến, nhưng không nghĩ nó lại đến nhanh như vậy !

“Ngài cũng có thể đi cùng chúng tôi !” Người thanh niên có khuôn mặt hiền hậu kia bỗng đưa ra một điều kiện vô cùng hấp dẫn, “Chúng tôi đã điều tra qua quan hệ của ngài với quốc vương, đều biết tình cảm giữa hai người không tầm thường, cho nên có ngài đi cùng, chúng tôi không còn lo quốc vương bỏ trốn nữa.”

“A” Liêu Thần ngây ra trong chốc lát, rốt cục mới lên tiếng, “Có thể mang theo người nhà được không ?”

“..... Có thể.” Thanh niên mặt hiền hậu cân nhắc một chút rồi bất đắc dĩ nhún vai, mấy người đằng sau cũng bắt đầu dùng tiếng nước ngoài nói chuyện với nhau.

“Vậy chúng tôi cũng đi theo.” Liêu Thần có chút ngượng ngùng nói, xong liền vội vàng chạy xuống dưới lầu gọi điện thoại cho Liêu Xuyên Xuyên.

Trên lầu, mấy người kia cẩn trọng hỏi người thanh niên tóc dài, “Trưởng thiên sứ, làm vậy có được không ? Chúng ta không chỉ dẫn tên Thánh ma khó giải quyết đó lên Thiên giới, lại còn đem theo hai kẻ nhân loại không hiểu chuyện nữa.”

“Cũng hết cách, nếu cứ để cho Thánh thiên sứ tiếp tục tùy hứng như vậy, thế giới này sẽ bị diệt vong. Ai, nếu không phải ta xuống đây rồi, chắc người kia vẫn ôm tên Vũ Uyên giả mạo mà tự nhốt mình lại, ai khuyên bảo cũng không chịu nghe.” Người thanh niên có khuôn mặt hiền từ kia thở dài cảm thán.

Hết chương 70

71. Chương 71: Ác Ma Đại Nhân Lập Phái Đoàn Lên Thiên Giới

Trên Thiên giới cấp bậc được phân khá rõ ràng, trong đó chức vụ cao nhất là trưởng thiên sứ, tương đương với đại tổng quản Thiên giới, tiếp theo là các cấp đại thiên sứ và thiên sứ. Thế nhưng, trong tất cả các vị nói trên lại có một trường hợp ngoại lệ, là nhân vật có thân phận đặc thù. Vị thiên sứ này không đứng trong hàng phân cấp bậc nào hết, có thể nói địa vị cùng trọng trách đặc biệt trên Thiên giới được lập ra đều vì người này – Thánh thiên sứ Vũ Lan đại nhân. Khái quát sơ lược thì Thánh thiên sứ mang về bề ngoài khá giống ác ma đại nhân nhưng lại là đối thủ một mất một còn đáng gờm của hấn trong suốt mấy ngàn năm qua.

Để dễ hình dung, có thể coi thân phận của Thánh thiên sứ Vũ Lan ở Thiên giới cũng giống như ác ma đại nhân ở Ma giới, đều vì chiến tranh mà sinh ra, vì chiến tranh mà tồn tại. Thế nhưng Vũ Lan hiện tại đang lâm vào tình cảnh bi thương và bế tắc, năng lực cường đại không có cách nào khống chế, gây ra mưa bão lụt lội trút xuống nhân gian, gần như sắp hủy diệt luôn cả Nhân giới.

Mà vị trưởng thiên sứ vừa hạ mình đi mời mọc ác ma đại nhân kia kì thực mới nhậm chức được có mấy trăm năm gần đây. Trước kia khi thời kì Thiên – Ma đại chiến còn chưa kết thúc, y cũng chỉ là một tiểu thiên sứ trong đội tấu nhạc của trưởng thiên sứ tiền nhiệm. Khi lực lượng chủ chiến phe Thiên giới suy yếu, y lập tức nắm lấy thời cơ leo lên vị trí trưởng thiên sứ, trở thành đại tổng quản của toàn Thiên giới, tiếp đó dựa vào cách thức ôn hòa mà quyết liệt khiến cho đại diện hai phe Thiên giới và Ma giới chịu ngồi lại kí kết hiệp ước với nhau, quan hệ hai bên dần hòa hoãn ổn định, mà cuộc sống rối loạn trên Thiên giới cũng từng bước được tái tạo, yên ổn.

Hiện tại trên Thiên giới nghiêm nhiên chia ra làm hai phe, một bên triệt để sống theo chủ trương hòa bình do trưởng thiên sứ dẫn đầu, phần lớn lực lượng đều là dàn thiên sứ mới được đào tạo bổ nhiệm, tích cực đấu tranh xây dựng cuộc sống yên bình ấm no, tự do hạnh phúc; phe còn lại là tập hợp những thành phần trước đây đã từng hoặc tỏ ý ủng hộ chủ chiến, những người này từ trước đến nay luôn coi trọng giá trị truyền thống, đánh giá cao thực lực của bản thân, kiên quyết không cùng Ma giới giảng hòa, hơn nữa phần lớn bọn họ đều có ghế trong hệ thống cầm quyền. Vậy mới nói, tuy rằng hiện tại người lãnh đạo trực tiếp là trưởng thiên sứ Serafu của phe chủ hòa, nhưng tác động của phe chủ chiến vẫn là rất lớn, bọn họ tỏ ý muốn tổ chức một cuộc tổng tuyển cử mới, bầu ra người lãnh đạo chân chính cầm quân đi quét sạch Ma giới.

Lần này trưởng thiên sứ Serafu vì muốn giải quyết chuyện mưa gió dưới hạ giới, không thể không mạo hiểm bất chấp nguy cơ bị phe kia nắm đuôi, tự mình xuống Nhân giới mời Vũ Uyên lên giải quyết chuyện của Vũ Lan.

Serafu có thể coi là vị thiên sứ lãnh đạo tốt tính nhất từ trước đến nay, tuy rằng y còn chưa gặp qua ác ma đại nhân, nhưng Thánh thiên sứ nhà mình bị hấn chơi đùa xoay vòng vòng như thế, lại còn ở dưới Nhân gian hết lần này tới lần khác giờ trò xấu xa đối gạt người khác, bao nhiêu trò quỷ đó đều không qua được mắt Serafu, vậy mà y vẫn thần nhiên tự nhận là người của Teresa Hills, cùng hấn tung hứng diễn cho tròn vai miễn sao đem hậu quả mấy trò hỗn loạn giảm xuống mức thấp nhất. Nếu cả ngàn năm trước đối thủ của ác ma đại nhân chính là vị trưởng thiên sứ hiền hậu mà sâu sắc này, có lẽ mọi chuyện về sau đã phát triển theo một hướng khác hẳn bây giờ. Tuy rằng xét về linh lực trên Thiên giới thì Serafu không phải là kẻ mạnh nhất, nhưng người có thể chơi mấy trò đầu trí cân não này nọ với ác ma đại nhân thì ngoài y ra cũng chẳng thể là ai khác được, mà ngay trên Thiên giới y cũng phải dựa vào bản lĩnh của mình để che giấu bản thân tự bảo vệ trước công kích của phe đối lập, vậy là đủ biết cơ trí của người này có bao nhiêu thâm sâu khó dò.

Các cụ dạy, chẳng ai nỡ đánh người hay cười, ác ma đại nhân hoàn toàn không ghét bỏ vị trưởng thiên sứ Serafu này và ngược lại, y cũng chưa bao giờ tỏ ra khinh khi ác ma đại nhân.

Bởi vì trong mắt Serafu, y tin ác ma đại nhân cũng có phẩm cách và lòng tự tôn của riêng mình, dù hai người rất ít khi tiếp xúc nhưng về mặt nào đó của ác ma đại nhân y lại có những nhận định khá chắc chắn, rằng so với lời đồn đại trước giờ thì ác ma đại nhân không phải kẻ lạt sạt khát máu, mà sự thực cũng đã chứng minh, lúc ác ma đại nhân xuống Nhân giới, không những chẳng gây ra chuyện gì tai tiếng kinh động đến Thiên – Ma hai giới mà còn làm được mấy việc tốt lành – nhiều khi chẳng có mấy thiên sứ hữu dụng được đến thế. Vì vậy sau khi hành tung của Thánh ma bại lộ, không những liên tục đem quan hệ của Thánh ma và Liêu Thần bùng bít che giấu không để người bên phe chủ chiến tìm ra, còn giúp cho bọn họ có được những ngày an ổn sống dưới Nhân gian, vị trưởng thiên sứ này đã phải hao tâm tốn sức không ít.

Y hiểu, chỉ cần mình không mở miệng, sau khi gặp mặt ác ma đại nhân, hấn nhất định sẽ trả lại món nợ nhân tình này. Với bản tính ranh mãnh cùng tính cách sòng phẳng phóng khoáng của ác ma đại nhân, so ra hấn còn được đánh giá cao hơn vị chiến thần Vũ Lan kia gấp mấy lần.

Ác ma đại nhân vắt chân ngồi trên sofa, khoe miệng vẫn treo nụ cười vừa tao nhã lại vừa thâm sâu, nhàn nhạt lên tiếng, “Ta chỉ ra mấy điều kiện, nếu các người đáp ứng được, ta cũng không ngại lên giúp đám thiên sứ các người cứu Nhân giới.”

“Vô cùng vinh hạnh.” Serafu cười nói. Y chưa từng tiếp xúc với Thánh ma gần như vậy, nhưng lần này vừa thấy thì ngoại trừ màu tóc và màu mắt khác nhau, cộng thêm khí chất tà ác tản mát từ người đối phương ra quả thực trông hấn giống y hệt Thánh thiên sứ Vũ Lan !

Serafu lại lên tiếng, “Thánh ma đại nhân, thật ra nạn hồng thủy lần này không chỉ do Vũ Lan đại nhân thương tâm quá độ mà gây ra, một phần còn liên quan đến cả sự mất cân bằng lực lượng trên Thiên giới nữa. Sau khi Vũ Lan đại nhân hồi sinh vẫn chưa chính thức phục chức theo quy củ của Thiên giới, cộng thêm hậu quả của trận thiên tai này càng khiến cho mâu thuẫn hai phe trên Thiên giới càng thêm nặng nề. Nếu Vũ Lan đại nhân vẫn tiếp tục chìm đắm trong ưu thương mà chậm trễ cử hành nghi lễ phục chức, phe chủ chiến sẽ vin vào lý do đó để ghép ngài ấy vào tội danh cấu kết cùng Ma tộc mưu phản lại Thiên giới. Cứ như vậy, chắc chắn đó sẽ là cái cớ rõ ràng nhất để bọn họ một lần nữa phát động chiến tranh giữa hai

giới.”

“Có điều, chỉ sợ Vũ Lan đại nhân hiện tại không thể nào gạt bỏ trần trở trong lòng mà tiến hành nghi lễ phục chức, cho nên, ta muốn mời Thánh ma đại nhân tới giúp một phen”

Dứt lời, Serafu lại nở nụ cười vừa chân thành vừa khẩn thiết.

Ác ma đại nhân sao có thể không hiểu, chỉ nhếch miệng cười lạnh, “Serafu, người đúng là kẻ lớn gan nhất trên Thiên giới mà ta từng biết. Muốn ta giả trang thành Vũ Lan để tham dự cái lễ phục chức gì đó sao ? Đúng là chuyện nực cười nhất trong cả ngàn năm qua đây.”

Serafu nói, “Năng lực của Thánh ma đại nhân ngài đã mạnh đến mức có thể dễ dàng che giấu khí tức mà hoàn toàn không bị phát hiện, nếu đeo thêm bùa thủy tinh thượng thần nữa là hoàn toàn có thể chuyển ma khí trên người thành thánh lực giống như Vũ Lan đại nhân, hơn nữa bề ngoài chỉ cần hóa trang một chút thôi, ta tin tưởng kế hoạch này hoàn hảo không tìm ra kẽ hở.”

“Người nên biết tiếp xúc thánh lực cũng có thể gây ra thương tổn cho người của Ma tộc.” Ác ma đại nhân chống cằm nhàn nhạt nói.

“Đó là đối với Ma tộc bình thường mà thôi, còn với ngài thì ta tương đối nắm rõ, bởi vì suốt mười năm qua ta đều chuyên tâm nghiên cứu đến những số liệu có liên quan tới Thánh ma đại nhân. Hiện tại chỉ có hai người chúng ta, vậy ta cũng không ngại nói rõ.” Serafu thâm trầm nở nụ cười, “Kì thực lúc Thánh ma đại nhân được tạo ra không phải là thời điểm Ma giới bắt đầu trận chiến đầu tiên — Lúc trước quân Thiên giới đã từng tấn công vào Vực Sâu Thống Khổ, nắm được kĩ thuật rồi quay về Thiên giới nghiên cứu cải tiến, tạo ra thánh thể giống hệt Thánh ma – chính là Vũ Lan, nhưng ta lại cho rằng Ma giới đã bỏ ra hàng vạn năm như vậy thì mục đích nghiên cứu tạo ra Thánh ma hẳn là không đơn giản chút nào, nếu bảo bọn họ tạo ra Thánh ma đứng đầu Ma giới thì chi bằng nên nói — bọn họ muốn tạo ra Chúa tể Ma thần.”

“Mà đang mang thần cách trong mình, không lẽ ngài lại không vượt qua nổi giới hạn nhỏ nhỏ của Ma vật tầm thường đó sao ?”

Serafu mặc dù chưa từng tham gia vào cuộc Thiên – Ma đại chiến đình đám trước kia vậy mà vẫn có thể một hơi nói toạc ra bí mật sâu kín nhất của Ma giới — Quả thực ác ma đại nhân không phải được tạo ra phục vụ cho trận chiến đầu tiên đó, mãi đến khi Ma Hoàng đánh thức hắn lại làm tướng hắn là vũ khí bí mật của Ma giới. Trên thực tế, ác ma đại nhân dù bị nhầm tưởng là Ma thần phục vụ cho trận chiến nhưng ý đồ cuối cùng lại là tận thân xuất hiện để chế ngự chính vị thiên thần vừa được tạo ra kia.

“Serafu, người thực sự có tố chất của một vị Trưởng thiên sứ, những bí mật sâu kín như vậy mà cũng có thể dễ dàng đoán ra.” Ác ma đại nhân thần nhiên buông lời ngợi khen.

“Đâu có, ta cũng phải dựa vào vô số nghiên cứu tìm hiểu mới dám phỏng đoán.” Serafu khiêm tốn nói, “Nói thẳng ra thì trước mặt ta không phải Thánh ma, nên gọi là Ma thần đại nhân mới đúng. Hơn một ngàn năm trước trong trận đại chiến kia, nghe đồn ngài là đại nhân vật sát thần thành công, có điều trong những tài liệu khi đó ghi lại thì còn có nhiều lỗ hổng khá đáng ngờ cho thấy việc thúc đẩy kí kết hiệp ước hòa bình giữa Thiên – Ma hai giới lại có quan hệ khá lớn tới Thánh ma đại nhân. Lúc ngài gặp thiên thần chủ trì của phe Thiên giới, trông ngài không giống kiểu người ưa chém giết như lời đồn đại, còn về việc ngài cùng với thiên thần khi đó nói gì, một Trưởng thiên sứ nhỏ nhoi như ta cũng không dám suy đoán nữa, nhưng ta tin rằng một Ma tộc có thể thần nhiên ra vào Thiên giới, đứng nói chuyện ngang hàng với Thánh thiên sứ hẳn là không để ý tới kết giới thần phù mỏng manh kia đâu.”

“Ha ha, vậy thì khỏi phải nói nữa, người còn muốn đem chân tướng gốc gác của ta phơi bày ra cho thiên hạ biết hết sao.” Vũ Uyên khoát tay tỏ vẻ muốn ngưng lại cuộc đối thoại, đứng lên nói, “Điều kiện của ta chính là muốn các người che giấu tốt một chút, đừng để cho Liêu Thần biết chúng ta dẫn người sang không gian khác. Với cậu ta mà nói, cứ coi như đây là một chuyến du lịch nước ngoài bình thường là được rồi.”

“Thật là một vị ma thần dịu dàng, ha ha.” Serafu mỉm cười nói, “Ta sẽ cố gắng hết sức. Ai, có điều Thánh ma đại nhân ngài hao tâm tổn sức dùng mọi lời nói dối để giữ lấy tình yêu của con người kia, làm như vậy có đúng không ?”

“Chẳng lẽ người muốn ta đến trước mặt nói với cậu ta, rằng ta là một ma vật, là sinh vật không xếp cùng

chúng loài với nhân loại sao ? Con người xưa nay vốn tự cao tự đại, nhất quyết không chịu công nhận những sinh vật khác loài với mình, một khi đã vậy, ta cũng không ngại chiều theo cái bản tính tự đại đó một chút.” Ác ma đại nhân đáp lời, “Nếu là ta, ta sẽ mang đến cho cậu ấy một cuộc sống bình thường trọn vẹn, có đôi khi thành thật không có nghĩa là chân thành, mà có thể còn là phá hủy — phá hủy niềm tin của cậu ấy, cuộc sống của cậu ấy, thế giới của cậu ấy. Dù cho tam giới sụp đổ, đổi lấy được một phần hạnh phúc an ổn, với ta cũng không sao hết. Cái định nghĩa ‘cuộc sống yên bình thường ngày’ kia so với cánh ve còn mỏng manh hơn, nhưng nếu là vì cậu ấy, ta đồng ý dùng bàn tay này để bảo vệ.”

“Ai, thật không ngờ có thể khuấy đảo tam giới này, không phải thần cũng chẳng phải ma, cuối cùng lại là một con người hết sức bình thường.” Serafu không khỏi lên tiếng cảm khái.

.

.

Sau khi ác ma đại nhân cùng Trưởng thiên sứ trao đổi đàm phán xong, Serafu ra lệnh cho tùy tùng của mình tiến vào, xách theo một mớ dụng cụ chuyên nghiệp bắt đầu giúp ác ma đại nhân nhuộm tóc.

Liêu Thần đánh xe đến trường học đón Liêu Xuyến Xuyến về, con bé vừa nghe nói bọn họ chuẩn bị xuất ngoại đã hơn hớn nhảy lên reo hò, lại nghe nói ác ma đại nhân là người đứng ra tổ chức thì còn vui mừng phấn khích hơn nữa, vỗ tay kêu lên, “Chúng ta muốn đến Ma giới !!!”

Thật ra là bọn họ sắp lên Thiên giới cơ.

Lúc Liêu Thần dắt theo Liêu Xuyến Xuyến phấn khởi quay về nhà trọ, vừa bước vào cửa đã thấy Quân Tư Vũ đang được một đám người giúp đỡ khoác lên bộ áo choàng dài màu trắng thêu viền vàng, tóc dài màu vàng kim bay bay bay bay. Y nhìn đến ngây dại một lúc lâu sau mới cất tiếng, “Quân Tư Vũ, tóc anh vốn là màu vàng à ?”

“Nhuộm thôi.” Quân Tư Vũ nói. Đây chính là thuốc nhuộm tốt nhất Thiên giới đó, đem cả dầu tóc ác ma đại nhân biến thành một màu vàng kim lấp lánh như những sợi nắng, nhìn tự nhiên hết như màu tóc gốc, không giống như đã nhuộm qua chút nào. Một vị thiên sứ cầm dụng cụ uốn tóc trên tay tỉ mỉ giúp ác ma đại nhân vừa uốn vừa xịt thêm dung dịch dưỡng tóc, không lâu sau, mái tóc bông bồng lượn sóng đúng tiêu chuẩn Thiên giới đã hoàn chỉnh, ác ma đại nhân cũng hoàn tất tạo hình.

“Oa ha ha ha ha ha ha !” Liêu Xuyến Xuyến ôm bụng cười không dứt, nhìn thể này trông ác ma đại nhân y hệt thiên Thần Micheal, chẳng giống Lucifer chút nào hết.

Hết chương 71

72. Chương 72: Ác Ma Đại Nhân Giá Lâm Thiên Giới

Nói đến biểu tượng thiên sứ trên mui xe oto, người ta sẽ lập tức nhớ đến Rolls-Royce – dòng xe siêu sang, siêu đẹp, siêu đắt tiền mà ngay cả đứa tiền đình lụn bại như mình cũng muốn thử lên ngồi một lần rồi ới ra xe cũng thỏa nguyện :v Nhưng thực sự các thiên sứ chọn dòng xe này là do biểu tượng của nó, hay là do đẳng cấp cùng độ dày của ví tiền cho phép bọn họ thừa điều kiện đem xe ra làm taxi đưa đón người ? Đây quả thực là một ẩn số khó có lời giải a

~Biểu tượng bằng bạc trên chiếc Rolls-Royce của Franklin Hines, ông chủ một nhà tang lễ ở South Carolina. Mẫu siêu sang được mua vào năm 2008 và là một thành viên của đoàn xe tang tại đây.

Hiện tại ác ma đại nhân khoác lên người chính là một thân trang phục và đạo cụ hoa lệ kiểu Thiên giới, nhìn vật áo dài trắng tinh rủ xuống cùng với mấy hoa văn kim tuyến tinh xảo, mái tóc dài khẽ bay bay trong gió phản chiếu ánh mặt trời lóe lên như những sợi vàng mềm mại, cộng thêm vẻ mặt nghiêm túc khác hẳn ngày thường làm mọi người ai cũng dễ dàng tin rằng hắn là một đại thiên sứ cao quý hàng thật giá thật.

Liêu Thần kéo vali, dẫn theo Liêu Xuyến Xuyến đi đằng sau ác ma đại nhân đang bị một đám thiên sứ vây quanh, cảm thấy cái tên Quân Tư Vũ này có cái gì đó khó tả —— Rõ ràng bình thường chỉ là một kẻ làm công ăn lương, giờ khoác lên người bộ quần áo hoàng gia, thế là cả người cũng tỏa ra khí chất vương giả của một vị quân vương ngoại quốc như thể đó là điều hiển nhiên.

Còn Liêu Xuyến Xuyến cứ mãi ngó đông ngó tây, thích thú đến mức sắp mê sảng luôn rồi.

Bọn họ cứ như vậy bước lên một chiếc xe ô tô siêu sang, siêu dài, mũi xe còn gắn biểu tượng thiên sứ* làm cho Liêu Xuyến Xuyến đến giờ vẫn hoài nghi có phải nơi mình sắp đến thực sự là Ma giới hay không.

Chiếc ô tô siêu dài kia vượt mưa gió đưa một nhà ba người tới phòng chờ dành cho khách VIP của nhà ga thành phố S. Ác ma đại nhân được người hầu bên cạnh đẩy tới cho một chiếc xe lăn chuyên dụng, trực tiếp đưa hần tới sân ga bí mật nào đó, Liêu Xuyến Xuyến và Liêu Thần đành phải chậm rãi bước theo vì sợ lỡ mất chuyến tàu. Khi bọn họ đặt chân vào sân ga bí mật kia rồi mới phát hiện ra đã có một đoàn tàu nằm chờ sẵn, tàu sơn màu thuần trắng nhìn qua trông có vẻ rất sang trọng, thiên sứ đi cùng lên tiếng giải thích, “Đây là tàu hỏa tư nhân, các vị là khách quý của quốc vương, xin mời đi theo lối dành cho khách.”

“Tàu hỏa tư nhân !!!” Hai anh em nhà Liêu Thần nghe xong đều há hốc mồm, nhà ác ma đại nhân cũng thật nhiều tiền nha ! Một cho hần trước đây còn ngày ngày ca cẩm đòi tăng lương giảm giờ làm đủ thứ nữa chứ.

Dè dặt bất an bước lên tàu, hai người nhà họ Liêu lại một lần nữa ngẩn ngơ trước khoang phòng hoa lệ bài trí theo phong cách châu Âu. Đây mà là không gian toa tàu sao ? Nên nói là phòng nghỉ tổng thống thì đúng hơn. Những chi tiết trang trí tinh xảo kết hợp cùng với hoa tươi càng làm tôn thêm vẻ tráng lệ cho khoang phòng.

“Nếu hai vị không ngại thì xin mời thoải mái sử dụng phòng riêng dành cho khách, chúng tôi đã chuẩn bị tươm tất rồi. Quốc vương bệ hạ còn phải trải qua một đợt kiểm tra sức khỏe và giải quyết một số công vụ cần thiết nên tạm thời chưa có thời gian ở bên tiếp đón hai vị.” Một thiên sứ trong vai người hầu khách khí lên tiếng.

“Không sao, chúng tôi ở chỗ này là tốt rồi.” Liêu Thần vội vã xua tay trong khi Liêu Xuyến Xuyến còn đang nhìn chăm chăm vào khay đựng bánh điểm tâm năm tầng trên chiếc bàn gỗ trắng điêu khắc mà nhỏ nước miếng rùng rùng, thiên sứ người hầu kia cũng thật tâm lý lập tức đi pha trà thơm cho bọn họ, còn giúp họ tìm được chỗ tốt nhất để ngồi xuống nghỉ ngơi.

Thật ra ngay khi hai anh em bọn họ đặt chân lên tàu thì đoàn tàu đã bắt đầu di chuyển tiến vào khe hở không gian, thẳng hướng Thiên giới mà xuất phát, nhưng vì cửa sổ hai bên đều dùng pháp lực che lại nên hai người mới không rõ diễn biến bên ngoài mà thôi.

Liêu Thần và Liêu Xuyến Xuyến uống hết tách trà nhài, dùng vài miếng bánh ngọt, tấm tắc khen ngợi hương vị tuyệt vời trước kia chưa từng được nếm qua. Thế nhưng hai người vừa buông tách trà chẳng được bao lâu đã bắt đầu gục xuống đi tìm mộng đẹp, thiên sứ người hầu chỉ chờ có vậy, cười hì hì đỡ bọn họ lên giường nằm ngay ngắn. Chỉ đầu tư có một ấm trà với vài miếng bánh, chẳng khó khăn lắm đã có thể cho hai anh em nhà họ Liêu trải qua chuyến đi đầy thú vị trong mộng ảo rồi.

Lúc này, ác ma đại nhân đang ở trong khoang hạng nhất, nằm trên giường giở sổ tay nghiên cứu tư liệu về Thiên giới, mấy thứ lễ nghi quy tắc này nọ. Serafu ngồi bên bàn trà cạnh đó, nhàn nhã nhâm nhi một tách trà hoa nhài, cất giọng tán thưởng, “Thật sự là quá giống, nếu Thánh ma đại nhân mà trở thành thiên sứ, chắc chắn sẽ là một cảnh hào quang chói lọi.”

“Không cần, đám thiên sứ các người lắm quy củ nhiều luật lệ, ta sợ đi một bước là nhầm một bước.” Trên tay ác ma đại nhân là quyển sổ tay thiên sứ tập hợp đủ các thông tin cần thiết ngắn gọn, nhưng so với tài liệu ôn thi thăng cấp của nhân viên công vụ còn dày gấp mấy lần.

“Thực ra làm thiên sứ cũng không quá phức tạp như ngài tưởng tượng đâu.” Trong nụ cười của Serafu lộ ra một chút gian manh, “Có những vị thiên sứ cấp cao, không ít thì nhiều đều có vi phạm vào một số luật lệ, vậy nên cũng không tính là chuyện gì lớn lao.”

“Cho nên người nắm trong tay càng nhiều nhược điểm của bọn họ, cái ghế dưới chân mới càng ngồi vững.”
Ác ma đại nhân nói.

“Ha ha.” Serafu chỉ khẽ cười đáp lại.

Đoạn đường từ Nhân gian tới Thiên giới, tính bằng phương tiện tàu hỏa, đại khái là lộ trình cũng phải mất đến tầm bảy tiếng đồng hồ. Ác ma đại nhân như thường lệ tự đi tìm phòng tắm trên tàu hưởng thụ, nhắm nháp đồ ăn, lẩn qua lẩn lại đến khi nhàm chán liền lục chồng tạp chí Thiên giới Serafu đang tặng ra ngồi nghiên cứu.

Cái gọi là tạp chí Thiên giới, thực ra là do chính Serafu chịu trách nhiệm sản xuất, xuất bản một tháng một kì với cái tên ‘Tạp chí Thánh Âm’, nội dung đại khái giống như một văn hóa phẩm cổ vũ tinh thần và định hướng giáo dục, giá trị ngang ngửa tài liệu cơ quan cấp hành chính, hơn nữa cách trình bày sinh động, khi mở sách ra sẽ thấy được hình ảnh lập thể và chữ viết chạy qua, giống như người ta xem phim qua màn ảnh nhỏ ấy. Ác ma đại nhân lúc đầu còn thấy mới mẻ, sau nhần nại nghe truyền thanh kể mấy câu chuyện cổ tích xong, rốt cục không nhịn nổi khi thấy vẽ mặt làm trò của Serafu nữa, phì cười.

Serafu ngồi bên cạnh tuy rằng vẫn mỉm cười, nhưng ánh mắt đã tỏ vẻ phật ý, nhẹ nhàng lên tiếng hỏi, “Ngài cảm thấy tạp chí Thánh Âm số 345 buồn cười lắm sao ?”

“Không có gì, ta chỉ thấy rất thú vị thôi.” Về mặt ác ma đại nhân vẫn là khó nén cười nổi.

“Ồ ? Vậy ngài cảm thấy câu chuyện của vị thiên sứ kia kể về một người hiền dâng linh hồn, sẵn sàng chịu cảnh hồn vía tan nát để xóa đi kí ức của người vợ thân yêu về bản thân mình, cho cô ấy những ngày sống hạnh phúc bình yên bên người khác là chuyện rất đáng cười hay sao ?” Giọng nói của Serafu có chiều hướng nghiêm túc dần.

“Ta chỉ thấy khó hiểu khi hắn không đi cầu cứu ác ma thôi ? Đi theo dục vọng của chính mình không phải là mục đích và ham muốn cơ bản nhất của người ta sao ? Cứ một mực hi sinh như vậy mới được coi là tình yêu à ? Nếu người kia trở nên già nua xấu xí rồi, hắn còn có thể cố chấp được nữa sao ? Con người ai cũng có những ham muốn khó cưỡng lại được, thế nhưng ngược lại đối với ham muốn nào đó mà không thể chối bỏ thì là do bản thân người đó quá mức ngoan cố thôi, đằng nào cũng phải hi sinh cho cái ham muốn đó, sao không tùy ý muốn làm gì thì làm, thỏa mãn bản thân mình trước, đi theo ma đạo chính là cho bản thân mình thoải mái trước tiên.” Rõ ràng ác ma đại nhân đang trong hình dạng thiên sứ thánh thiện, nhưng từng lời từng chữ hắn nói ra lại mang theo sức hấp dẫn mãnh liệt, quả nhiên không hổ danh là đại ác ma nổi tiếng. Giọng nói của hắn trầm trầm có sức quyến rũ kì lạ, lọt vào tai đám thiên sứ cấp thấp, nói không chừng chưa quá ba câu đã khiến bọn họ lập tức xách vali xin đi theo nhập hộ khẩu dưới Ma giới, Serafu rất tức thời lập tức ngậm miệng không cùng hắn tranh luận nữa, để hắn nói thêm, lỡ đâu câu đi một đàn thiên sứ, lúc đó tình hình sẽ không thể xoay chuyển được mất.

Đương nhiên ác ma đại nhân bật cười không phải vì nguyên nhân này, chỉ là lúc này nghe kể chuyện tình cảm bi kịch của thiên sứ kia, từ nội dung đến cốt truyện đều quá mức ưu thương u sầu – nói trắng ra là cầu huyết sến súa, mà ác ma đại nhân thích nhất mấy cái thể loại sến rên lênh láng này. Mặc dù bản thân hắn không hay thể hiện cảm xúc quá đà, nhưng chẳng bao giờ hắn bỏ qua cơ hội được sắm vai nhân vật tiểu thuyết diễm tình trong thực tế, vậy nên cả mấy tiếng đồng hồ sau đó, ác ma đại nhân cảm thấy nhàm chán tiểu thuyết bi tình không sao thoát ra được.

“Ngài thích xem là tốt rồi.” Serafu quyết định trong lúc này không nên tốn tế bào não đi phỏng đoán tâm tư ác ma đại nhân làm gì. Cũng không còn cách nào khác, kể từ khi cố tạo truyền thống định hướng tinh thần cho tầng tầng lớp lớp thiên sứ, kì phát hành nào y cũng phải ép nhân viên cấp dưới vắt hết trí óc viết ra những câu chuyện hoa lệ mà cảm động để lấy bài đăng, quá trình tẩy não trường kì đem lại hiệu quả như ý muốn chính là các thiên sứ giờ đều rất hâm mộ thể loại này.

“Sao ta cảm giác câu chuyện này giống giống bộ tiểu thuyết Hữu Quan Thiên Sứ của tác giả XXX vậy ? Ngay cả tên nhân vật cũng không đổi luôn.” Ác ma đại nhân phát hiện ra BUG rồi.

“..... Chúng ta có một bộ phận nhân viên chuyên đi tìm hiểu thị hiếu độc giả dưới Nhân giới.” Serafu trầm mặc trong chốc lát mới lên tiếng, “Mà sao ngài cũng biết tên cuốn tiểu thuyết kia ? Đó không phải là một trong những tiểu thuyết ngược tâm ngược thân kinh điển rất được các nữ sinh ưa thích sao ?”

“Ha ha.” Có một số chuyện không cần dùng lời cũng có thể thấu hiểu, ác ma đại nhân cùng Serafu trao đổi ánh mắt rồi lên tiếng, “Ta cũng có tham khảo qua cách nhìn của con người dưới đó về mối quan hệ đồng tính một chút, tình cờ đọc được, mà cuốn tiểu thuyết kia đúng là rất nổi tiếng.”

“Còn ta chỉ đơn thuần muốn phục vụ sở thích đọc tiểu thuyết tình yêu cảm động bi thương của các thiên sứ thôi.” Serafu cười cười góp lời.

Rốt cục lộ mặt hai tên trùm sò khoái đọc truyện cầu huyết.

Cuối cùng cũng gần đến lúc đặt chân lên Thiên giới, ác ma đại nhân đứng trước gương luyện tập nụ cười ôn nhu tỏa sáng kiểu thiên thần, tập đi tập lại vẫn khiến Serafu rung mình cảm nhận từng luồng tà khí tỏa ra theo cấp lũy thừa, sau tập thêm vài trăm lần nữa trông cũng có vẻ tự nhiên hơn. Lúc này ác ma đại nhân mới chậm rãi đứng giữa vòng vây của đám thiên sứ hộ vệ tiến về phía cổng thiên đường hào quang sáng lòa. Một rừng mây trắng trước mắt dần hiện ra, những cột kiến trúc hoa lệ trắng thuần cao vút, chim hót hoa thơm, có tiếng đàn ca lanh lảnh vang lên, cảnh đẹp thiên đường đây rồi.

Ác ma đại nhân bắt chước hình tượng thiên sứ trong các tác phẩm nổi tiếng thời Phục hưng, dang hai tay, nhón chân trần nhẹ nhàng bước lên nền mây trắng trắng mềm mềm.

Đám tiểu thiên thần ríu rít bay tới chào đón vị Thánh thiên sứ vừa mới đi xa trở về, ác ma đại nhân cũng rất hào phóng mà mỉm cười chào hỏi từng đứa rồi chậm bước trên lối đi ngập hoa và mây, thẳng tiến đến thần điện. Giờ phút này ác ma đại nhân quả thực so với thiên sứ còn thánh thiện hơn.

“Thánh thiên sứ đường xa mệt mỏi, trước tiên tìm nơi yên tĩnh nghỉ ngơi một chút thì hơn.” Serafu tỏ ra quan tâm ân cần.

Ác ma đại nhân gật đầu, để cho Serafu dẫn đường vào thẳng bên trong thần điện. Đối với Thiên giới mà nói, Thánh thiên sứ trở về chính là sự việc trọng đại lâu lâu mới có một lần.

Thần điện này thuộc sự quản lý của Thánh thiên sứ, kiến trúc hoa mỹ mà trang nghiêm, bên trong lại có sẵn rất nhiều người hầu là thiên sứ nằm vùng của phe chủ chiến, Serafu luôn lách tránh đi tai mắt đưa ác ma đại nhân đến căn phòng bí mật —— là phòng nghỉ riêng của Thánh thiên sứ, đảm bảo tuyệt đối yên tĩnh, lại thêm kết giới mạnh mẽ bảo vệ, người của phe kia sẽ không thể tiến vào.

Serafu ra về sẵn đón đưa ác ma đại nhân đến đây, nguyên nhân nữa là vì ở đây có suối nước thanh tẩy, bốn phía đều có hành lang bao trụ, trang trí hoa tươi vừa đủ càng làm tăng thêm vẻ tao nhã thanh lịch. Mà dòng nước suối kia mang theo linh lực thanh tẩy khá mạnh, ác ma đại nhân vừa bước chân xuống đã giống như thủy vôi sống vào hố vôi, nước ừng ực sủi tăm như sôi trào.

“Thánh lực ở nơi đây là mạnh nhất Thiên giới.” Serafu giải thích, “Vừa lúc có thể lợi dụng kết giới này di chuyển đến chỗ Vũ Lan, Thánh ma đại nhân, ngài đã sẵn sàng chưa ?”

“Ta chỉ muốn mau mau đập cho tên kia một trận.” Ác ma đại nhân cười lạnh.

“Nhờ ngài nhất định phải cứu Vũ Lan ra khỏi mớ cảm tình ngớ ngẩn kia. Chỗ của ngài ấy hiện tại chính là khoảng không kếp giữa hai bức tường ngăn cách Thiên giới, là không gian bí mật nằm ngay bên dưới suối nước này.” Serafu tỏ vẻ giận dữ nói xong liền vươn tay làm kí hiệu, tự mình mở ra một lỗ hổng không gian.

Ác ma đại nhân tiến vào, thân hình nhanh chóng biến mất trong luồng hào quang le lói của lỗ hổng.

Thế nhưng, ngay khi ác ma đại nhân vừa đi, Serafu xoay lưng định ra khỏi thần điện bị đoàn người của Ban chấp hành Thiên giới chặn lại, chiếc còng kim loại nhanh chóng bập xuống cổ tay y, thiên sứ chấp hành lạnh lùng lên tiếng, “Serafu ! Anh đã phạm vào luật cấm tối cao của Thiên giới, tự mình xuống Nhân giới, còn câu kết với Ma giới, đưa người của Ma tộc và nhân loại nhập cảnh trái phép qua cổng thiên đường. Hiện tại toà án tối cao ra lệnh bắt giữ, đưa xuống ngục bằng, hạ lệnh dùng hình phạt cắt cánh !”

Serafu lại rất bình tĩnh biện giải, “Tôi muốn khiếu nại, mong quý tòa cho tôi cơ hội kháng án.”

“Đây là hình phạt cuối cùng mà thẩm phán đưa ra, anh không có quyền khiếu nại !” Thiên sứ chấp hành ngang ngược không nói lý, túm lấy bờ vai y kéo đi.

“Chờ một chút, nếu đã là quyết định tối cao của hội đồng xét xử, có lý nào lại không hỏi qua ý ta đã lập tức thi hành án mà không cho bị cáo được quyền giải thích vậy ?” Thánh thiên sứ bỗng đứng từ trong thần điện chậm rãi đi ra. Hắn vung tay một phát, hai gã chấp hành đoàn viên liền ngã dúi dụi, mà còng sắt trên tay Serafu cũng bị chặt đứt luôn — Thì ra ác ma đại nhân đang đi nửa đường lại đổi ý quay về.

“Vũ Lan đại nhân ! Ngài đang định bao che tội phạm phải không ? Bằng chứng nhân chứng đều có đầy đủ, không lẽ ngài lại muốn chống đối phán quyết của hội đồng xét xử ?” Hai gã chấp hành viên vừa bị phủ đi cổ gượng dậy quát to.

“Chúng cứ là cái gì ?” Thánh thiên sứ giả mạo trăm phần trăm vẫn lạnh mặt nói cứng.

“Chúng tôi phát hiện ra có hai con người trên đoàn tàu ở ga Thiên giới, bên cạnh đó còn có người chịu đứng ra làm nhân chứng lấy lời khai !” Thiên sứ chấp hành đồng loạt nói, đủ để thấy bọn họ còn chưa phát hiện ra chân tướng kế hoạch bí mật của Serafu.

“Chính ta ngồi tàu đó lên đây, vậy mà sao không phát hiện ra có con người nào như người nói vậy ?” Ác ma đại nhân lên giọng khinh thường, “Được rồi, đừng dùng mấy chuyện nhảm chán đó quấy rầy nhả hứng của ta, Serafu, đi theo ta, ta có chuyện quan trọng cần thương lượng cùng người.”

Thế là ác ma đại nhân thần nhiên dẫn người đi mất, vào trong thần điện rồi hắn còn phẩy tay tạo ra một cái kết giới chắn ở bên ngoài, dù là ai cũng đừng mơ xâm nhập vào được.

Serafu vừa bước vào trong đã giận dữ nghiêng răng, “Phòng trước phòng sau, cuối cùng vẫn để đám người của phe kia làm khó dễ. Xem ra lúc này phải cùng bọn chúng lật mặt thật rồi.”

“Chờ ta đem Vũ Lan ra rồi mấy người tự đi thu dọn tàn cục.” Ác ma đại nhân nói xong lại tự mình tiến sâu vào bên trong thần điện. Lúc này, hai anh em nhà Liêu Thần được ác ma đại nhân âm thầm đưa tới đã bắt đầu tỉnh dậy, loạng quạng ngó nghiêng căn phòng rộng ngút ngàn, còn tưởng mình đã thực sự đến thăm đất nước của Quân Tư Vũ. Liêu Xuyên Xuyên lấy con dao rọc giấy vẫn giấu trong túi áo, lên khắc lên vách tường phòng ngủ của Vũ Lan dòng chữ ‘Liêu Xuyên Xuyên đã từng đến đây’.

“Chỗ này đúng là trông vẫn còn phong kiến như mấy quốc gia theo chế độ quân chủ nắm quyền vậy.” Liêu Thần vừa ngắm nghía vừa bình phẩm.

“Anh hai, anh Quân nhờ chúng ta giữ dùm cái này là để làm gì vậy nhỉ ?” Liêu Xuyên Xuyên chỉ vào chiếc xe đạp điện dựng trước cửa phòng ngủ.

“Ai mà biết anh ta định làm gì chứ, chắc là mang về làm quà hoặc lấy phương tiện đi lại gì đó.” Liêu Thần bĩu môi trả lời.

Ác ma đại nhân, âm mưu đem văn hóa xe đạp điện phổ cập cho Thiên giới.

Hết chương 72

73. Chương 73: Ác Ma Đại Nhân Gặp Mặt Thánh Thiên Sứ

Cây Nhân sâm (Mandragera) trong Harry Potter hay Ranma 1/2 đều được miêu tả như hình trên *chỉ chỉ* Trong chương này, mặc dù tên cây được đặt là Appalachia nhưng ngay cả đặc điểm và tác dụng của cây đều được Lililicat miêu tả tương tự như Mandragera, vậy nên cứ mặc kệ bà ấy và tưởng tượng theo ý của chúng ta đi, còn về Appalachia thì hình như đó là tên một dãy núi ở Bắc Mỹ ‘ 3 ‘

~“Mời hai vị xem, đây là dựa theo phong cách nghệ thuật của thế kỉ thứ 18, miêu tả vị chúa cứu thế” Serafu dẫn hai anh em Liêu Thần đi xem một vòng quanh thần điện của Thánh thiên sứ, nghiêm nhiệm kiêm luôn vai hướng dẫn viên du lịch giải thích cặn kẽ từng chi tiết như thể bọn họ không phải đang ở trên Thiên giới mà thực sự là đi du lịch nước ngoài thăm thú vậy.

Liêu Thần đẩy xe đạp điện, vừa đi vừa nhìn còn Liêu Xuyên Xuyên lại rất chăm chú ló máy ảnh kĩ thuật số ra lách tách chụp hình không ngừng.

Serafu dẫn hai anh em bọn họ đi đến đâu lại tỉ mỉ giới thiệu đến đấy, còn tự nhận mình là tổng quản của nơi này, Liêu Xuyên Xuyên nghe xong đột nhiên hỏi, “Ngài Serafu, chỗ này của các ngài còn áp dụng chế độ

hoạn quan không ? Nghe nói trong cung đình thời phong kiến đều áp dụng chế độ này hết, ngoại trừ quốc vương ra, đàn ông trong cung nếu không phải thị vệ thì chính là thái giám, ngài là đại tổng quản, vậy có phải là cũng bị ‘cắt’ rồi không ?”

“A” Sắc mặt Serafu lúc đấy có chút khó tả, cái con bé người địa cầu này thật là

“Xuyến Xuyến, đừng có nói linh tinh.” Liêu Thần vội tìm cách chặn họng con bé lại, “Không được nói lằng nhằng rõ chưa ? Ngài Serafu xin đừng để bụng, con bé này vốn không hiểu chuyện lại hay hỏi nhảm.”

“Không có gì.” Serafu rộng lượng mỉm cười, “Được rồi, chúng ta tiếp tục đi ngắm cảnh, mà hai vị có vẻ đã đói bụng, cũng nên cùng nhau dùng bữa. Phòng ăn ở cách nơi này khá xa, ta đang nghĩ không biết có nên sử dụng phương tiện mà hai vị mang theo kia không.”

Để đưa hai con người kia tránh khỏi tầm ảnh hưởng tâm trạng của Vũ Lan đại nhân, Serafu tự mình ngồi lên xe đạp điện cầm lái, đèo hai anh em Liêu Thần đến phòng ăn cách trung tâm thần điện hơn 1,5 cây số ———— Vậy mới biết diện tích của thần điện này rộng tới mức nào. Mà khi bọn họ rời đi, ngoại trừ có mấy người hầu lúc trước bị sức mạnh từ kết giới của ác ma đại nhân thổi bắn ra thì cả cung điện rộng lớn đó cũng chẳng còn ai.

Nói tóm lại, người đầu tiên lái xe đạp điện chạy vèo vèo trên Thiên giới chẳng phải ác ma đại nhân, mà là Trưởng thiên sứ Serafu, không những thế còn vi phạm luật giao thông chở quá số người quy định

Cùng lúc đó, ác ma đại nhân băng qua con đường bí mật trong lòng kết giới, bước vào băng điện dưới lòng đất. Băng điện hoa lệ này nằm trên vị trí nứt vỡ của trụ cột trống đờ Thiên giới, nhưng bắt đầu vào một ngày xấu trời kia, ai đó không chú ý đến sức mạnh khủng bố của mình, ra sức gào khóc khiến cho nước mắt theo vết nứt chảy xuống trần gian, tạo thành mưa lụt chuốc khổ cho đồng bào hạ giới.

Ác ma đại nhân đã lột hết mấy thứ trang sức rườm rà trên người xuống, chỉ đơn giản khoác bộ áo dài không tay màu trắng, bắp chân thon dài lúc ẩn lúc hiện theo từng bước đi, trong tay kéo lê cái ghế gỗ màu trắng trạm khắc tinh xảo làm hung khí, chậm rãi đi vào băng điện.

Giữa băng điện là một chiếc giường lớn phủ rèm thưa màu trắng ngà, Vũ Lan suy sụp nằm nghiêng trên giường, ôm chặt trong lòng là hình hài một người thanh niên đã không còn tay chân, nước mắt không ngừng theo khóe mắt nhứu chặt mà rơi xuống, nhưng từng giọt lệ lẫn dài trên má vừa rơi xuống đã hóa thành những viên pha lê trong suốt nhỏ xíu, nhìn lại mới phát hiện trên mặt đều đã phủ kín những viên pha lê như vậy, nhiều đến mức chẳng còn chỗ cho người ta đặt chân nữa.

Bởi vì đưa lưng về phía ác ma đại nhân, lại đang chìm đắm trong tâm trạng thương tâm quá độ nên Vũ Lan không thêm để ý người đến là ai, chỉ nghẹn ngào lên tiếng, “Ta không quay về Thiên giới đâu Ta sẽ cùng hân ở chỗ này Vĩnh viễn đều ở lại đây cùng hân”

RẦM !

Có tiếng gãy vỡ giòn tan vang lên giữa không gian vừa im ắng vừa bi thương, chiếc ghế trong tay ác ma đại nhân hoành tráng hóa thành củi vụn sau khi cất lực tiếp xúc thân mật với tấm lưng của Thánh thiên sứ đại nhân.

“Đi chết đi.” Khóe miệng ác ma đại nhân câu lên thành nụ cười âm độc.

Vũ Lan rốt cục ngừng khóc, mưa dưới Nhân gian cũng có dấu hiệu nhỏ lại.

Y cứng ngắc quay đầu, tuy rằng về mặt lúc đó thế nào cũng chỉ có ác ma đại nhân được chứng kiến, nhưng theo lời đương sự thuật lại thì trong khoảng khắc Vũ Lan xoay mặt, lấy hiệu ứng thường thấy trong truyện tranh chính là một màn khung nền tối thui.

Đến tột cùng thì dưới mặt đất hôm đó đã xảy ra hiện tượng gì ? Trong số những người liên quan không ai biết, cũng chẳng dám hỏi. Chỉ có thể xác định được một điều là mưa lũ lâu ngày dưới Nhân gian dần dần ngừng lại, mà trên Thiên giới xảy ra động đất lớn đến mức ai cũng có thể cảm nhận rõ ràng từng đợt dư chấn, may mắn là công tác phòng chống thiên tai trên này khá tốt, phòng ốc đều được giăng kết giới bảo vệ, trừ bỏ đồ đạc dụng cụ do rung lắc mà rơi vỡ thì công trình kiến trúc không hề có hiện tượng nứt sập,

các thiên sứ khi vừa thấy có dấu hiệu động đất cũng đồng loạt tung cánh bay lên cao, không có thống kê thương vong nghiêm trọng về người và của.

Liêu Thần và Liêu Xuyên Xuyên trong lúc nguy cấp đã nhanh chóng kéo nhau chui xuống gầm bàn trú ẩn, đợi cơn địa chấn qua đi, Serafu lấy cơ nên tìm nơi khác an toàn hơn lại phóng xe đạp điện chở bọn họ tới vườn hoa cách xa trung tâm thần điện, tiếp tục bày tiệc trà chiều chiều dài hai anh em, một mình vừa pha trà vừa cắt bánh chạy tới chạy lui đảm đương hết mọi việc, làm cho Liêu Xuyên Xuyên thần phục y thật giống quản gia vạn năng Sebastian.

Thực ra ở nơi sâu xa dưới lòng đất kia, ác ma đại nhân và Vũ Lan đang đánh một trận vô cùng kịch liệt, trong một giây đồng hồ có thể tung ra cả ngàn chiêu vùi dập nhau, may mắn có kết giới cực mạnh chống đỡ mới không thổi bay cả Thiên giới thành bụi.

Cái chúng ta cần chú ý hiện tại chính là kết quả của trận đấu :

Ác ma đại nhân dựa vào ưu thế áp đảo, sau khi khống chế được Vũ Lan thì đem người đẩy ngã trên mặt đất, vặn tay khóa chân khiến cho đối phương không cựa cựa nổi. Nhìn thân xác cũ của ác ma đại nhân vẫn luôn được mình yêu thương ôm ấp nay bị đánh cho vỡ vụn, Vũ Lan tuyệt vọng nở nụ cười, lẳng lẳng nói, “Vũ Uyên, ta thua rồi, dù có đem hết tình cảm ra đánh cược vẫn không có được sự thừa nhận, đó là hậu quả ta phải gánh chịu. Cuối cùng thì ta vẫn không thể khống chế được bóng ma trong lòng, người hãy giết ta đi, tâm hồn ta từ lâu đã bị vấy bẩn rồi.”

“Vũ Lan, dù thế nào cũng không có khả năng khiến ta yêu người.” Ác ma đại nhân chỉ lạnh lùng nói.

“Ta đã sớm biết điều này. Nhưng dù cho mọi chuyện có vô vọng đến đâu, ta vẫn sẽ mù quáng mà yêu người như vậy.” Vũ Lan mệt mỏi nhắm hai mắt lại.

“Người không thực sự yêu ta, đó chỉ là cảm giác do chính người ngộ nhận mà thôi. Ta và người coi như có chung nguồn gốc sinh ra, cảm giác của người có lẽ là một kiểu quyến luyến đồng loại thì đúng hơn.” Ác ma đại nhân vươn tay nâng cằm Vũ Lan, “Về điểm này hẳn người cũng đã nhận ra, sao cứ mãi cố chấp ôm lấy những cảm xúc như vậy, theo đuổi những thứ hư vô không có thực.”

“Cũng không còn cách nào khác, Vũ Uyên, ta thực sự rất cô đơn.” Vũ Lan cười chua chát, “Người biết không, chỉ có người mới có thể khiến nội tâm của ta dao động. Mỗi khi nhìn thấy người, loại cảm giác quen thuộc ảm áp kia khiến ta không thể ngừng níu kéo, tựa như một thứ độc được gây nghiện, trừ người ra, không ai có thể đem đến cho ta cảm xúc mãnh liệt đó ! Ta càng hận người lại càng bị sự tồn tại của người hấp dẫn ! Vũ Uyên, người khiến cho ta khổ sở như vậy, chi bằng hãy dùng chính đôi bàn tay này chấm dứt sự đau khổ đó cho ta đi !”

“Đau khổ ? Bản thân người không cần chạy ăn vãn no bụng, vậy mà còn dám mở miệng than khổ sao ?” Vũ Uyên cười nhạo, “Người căn bản chưa từng nếm trải nỗi khổ thực sự ! Thế gian này có bao nhiêu nỗi tuyệt vọng người biết không, ngày ngày rúc trong vỏ ốc lấy thứ ảo tưởng của bản thân mình vậy mà cũng gọi là khổ sở sao ?”

“Không lẽ người từng trải qua khoảnh khắc đau khổ hơn ta sao ?” Vũ Lan hỏi.

Ác ma đại nhân hùng hồn trả lời, “Người thử trải nghiệm cái cảm giác giá tiêu dùng leo thang từng ngày trong khi lương tháng qua vạn năm không nhích thêm một số chưa ? Đó mới là đỉnh cao của sự khốn khổ, mà cảm giác này giống như món ăn ngon ta chờ đợi từ lâu, cho đến khi toàn thể giới tràn ngập trong đau khổ tuyệt vọng, ta lúc đó sẽ là vị chúa tể nắm giữ vạn vật !”

[Ác ma đại nhân, ý người là muốn tạo ra cảnh địa ngục trần gian khiến cho mọi người đều giống người muôn đời không được tăng lương sao ?]

Có điều Vũ Lan bây giờ căn bản không có chút xíu thấu hiểu nào với nỗi khổ của nhân gian, y chỉ một lòng muốn chết, buồn bã lên tiếng, “Người nói những lời đó thì giải quyết được gì ? Trước khi người đến ta đã tự nuốt nhựa cây Appalachia, chỉ một lát nữa thôi linh hồn ta sẽ hoàn toàn tan biến, ta sẽ không còn ... phải chịu đựng sự thống khổ này nữa.”

“Người mất trí rồi sao, lẽ nào người không biết một điều rằng Serafu yêu người ?” Ác ma đại nhân đem ánh mắt lạnh lùng xen lẫn chút thương hại nhìn y, “Tên kia không tiếc đem cả danh dự và bản thân ra làm điều

kiện trao đổi với hội đồng xét xử của Thiên giới, để cho ta lên đây tìm người. Giờ thì hấn bị cả Thiên giới ghép vào tội danh mưu phản, chuẩn bị bước lên nhận lấy hình phạt khắc nghiệt nhất rồi.”

“Cái gì ? Là Serafu sao ?” Vũ Lan nghe như sét đánh ngang tai.

Thế là trong lúc ác ma đại nhân đem tất cả mọi chuyện thuật lại như kịch bản phim truyền hình bi kịch dài tập kinh điển, Serafu đứng giữa vườn hoa bỗng dưng hắt xì một cái, lẽ nào Thiên sứ cũng có thể bị cảm mạo sao ? Y đột nhiên có dự cảm không hay, chắc là có người đứng sau lưng đặt điều nói xấu ! Mà đối tượng có khả năng nói xấu sau lưng y ngoại trừ đám người của phe kia thì cũng chỉ có thể là ... Thánh ma Vũ Uyên !

Serafu dùng trí tuệ của bản thân nhanh chóng suy luận theo mọi tình huống có thể xảy ra, sau đó rùng mình ớn lạnh —— Vũ Uyên, người muốn đem Vũ Lan đẩy qua cho ta thu dọn tàn cục sao ?

Bởi vì quá mức kinh hãi cho viễn cảnh có thể xảy ra trong tương lai, y không để ý chén trà mình đang rót đã đầy tràn ra từ lúc nào.

“Ngài Serafu ? Ngài Serafu ?” Liêu Thần vội vàng lên tiếng nhắc nhở mới khiến cho Serafu sực tỉnh, nhìn bàn trà đều đã bị mình tưới ướt, y bối rối xin lỗi, “Thật ngại quá !”

Ai, trong lòng y kêu gào than khổ, Vũ Lan kia bướng bỉnh muốn chết, sau này y biết chống đỡ thế nào đây ?

Phật viết, người không vào địa ngục thì ai vào địa ngục ?

Bên dưới băng điện, sự việc vẫn liên tục phát triển theo hướng trật đường rây.

Ác ma đại nhân chắc chắn khẳng định, “Appalachia là một loài ma thảo, khi nhổ khỏi mặt đất sẽ thấy rễ của nó có hình dạng như một đứa trẻ, còn có thể phát ra tiếng kêu thảm thiết, người nào nghe thấy tiếng kêu đó đều sẽ chết. Trong nhựa cây chứa rất nhiều chất độc nguy hiểm có thể khiến cho thân xác nạn nhân tan chảy, nhưng người yên tâm, cho dù là độc của Appalachia ta cũng có cách giải quyết, chỉ cần người ngoan ngoãn phối hợp, ta sẽ giúp người giải độc, để người đi cứu Serafu.”

“Ta không sợ chết, nhưng ta không muốn Serafu vì ta mà gánh lấy tiếng oan !” Vũ Lan nghiêng rằng, mặt cũng bắt đầu đỏ lên, “Vũ Uyên ! Coi như người lợi hại !”

“Đâu có. Mà vừa rồi ta nhìn qua không thấy trong băng điện này có phòng WC.” Ác ma đại nhân hỏi, “Lẽ nào Thiên sứ không cần WC à ?”

“Không mượn người quan tâm !” Vũ Lan vội ôm bụng chạy vào góc băng điện, ngồi xổm xuống phía sau tấm bình phong. Vừa rồi ác ma đại nhân đưa cho y một viên thuốc, nói là thuốc giải độc Appalachia, y uống xong một lúc thì trong bụng bắt đầu ọ ọ đau cuộn lên làm y suýt chút nữa không biết xấu hổ mà ‘bình’ ra tại chỗ.

Ác ma đại nhân coi vậy chứ cũng khá là chu đáo, hấn lấy trong túi ra một gói giấy ướt lau mặt lúc trước tranh thủ ‘thố’ được từ vali của Liêu Thần, ném về phía tấm bình phong. Hình như lúc này để ý ở đây cũng không có giấy vệ sinh nhà.

Hết chương 73

74. Chương 74: Ác Ma Đại Nhân Rời Khỏi Thiên Giới

Rốt cục ác ma đại nhân cũng đưa được Vũ Lan ra.

Cảnh tượng Serafu gặp được Vũ Lan khỏi cần tả cũng đủ biết mức độ cầu huyết ra sao, đại khái là bốn mắt long lanh ngập nước, tay nắm chặt tay, “Người sao lại ngốc như vậy ?”, “Ta chỉ muốn giúp Vũ Lan đại nhân ngài mau thoát khỏi cảnh đau thương cảm giữ”, “Serafu Ta đã tỉnh ngộ rồi Yên tâm, ta

nhất định sẽ rửa sạch oan khuất cho người !”, “Vũ Lan đại nhân, bản thân ta chẳng đáng gì hết, chỉ mong ngài bình an trở về”

Từng lời lại tiếp từng lời, không nhất thiết phải liệt kê toàn bộ.

Ác ma đại nhân đã sớm kéo Liêu Thần và Liêu Xuyên Xuyên ra khỏi chỗ đó, nhường không gian cho hai người kia diễn một màn sướng sướng. Cặp này chắc còn mất thêm cả tiếng đồng hồ nữa mới tâm sự xong, rồi lại tháo bỏ kết giới, dọn dẹp đồng phiến toái của đám người phe kia bày ra, tính sơ sơ cũng mất gần một ngày, vậy hẳn có thể tranh thủ thời gian dẫn anh em Liêu Thần đi tham quan một vòng rồi về vẫn kịp, mấy khi có dịp lên Thiên giới chơi đâu.

“Quân Tư Vũ, đây có thật là vương quốc ở Tây Á không vậy ? Sao tôi thấy bầu không khí có gì đó là lạ.” Liêu Thần ngồi sau yên xe, hai tay bám lấy eo ác ma đại nhân đang cầm lái, nghiêng người nhoài lên hỏi. Ác ma đại nhân đáp, “Yên tâm, chỗ này chính là khu phụ cận cung điện.”

“Vậy sao không thấy anh ở đó xử lý công vụ ?” Liêu Thần lại hỏi.

“Bởi vì mấy ngày nữa trong cung có tổ chức lễ tế thần, mọi người đều ra ngoài lễ bái theo nghi thức rồi. Hơn nữa tôi cũng không có việc gì làm, dẫn hai anh em cậu đi chơi, chơi chán rồi về nhà thôi.” Ác ma đại nhân trả lời tỉnh rụi.

“Vậy còn anh ? Anh có cùng chúng tôi về nhà Về Trung Quốc nữa không ?” Trong lòng Liêu Thần không khỏi đẩy lên một tia mất mát.

“Đương nhiên ! Tôi đang định đưa một người lên tạm nắm quyền điều hành đất nước, sau đó sẽ chuyển hướng phát triển ngành tài chính, tăng vốn đầu tư vào thành phố S ! Liêu Thần, lần này tôi nhất định sẽ lên nắm chức chủ tịch tập đoàn đa quốc gia !” Ác ma đại nhân kiên định tuyên bố, nhưng bởi vì đầu đội mũ bảo hiểm nên nét mặt hoàn toàn bị che khuất, xe đạp điện lại đang phóng với tốc độ khá nhanh, gió lướt qua tai ừ ừ không rõ tiếng, Liêu Thần ngồi phía sau còn bị mái tóc vừa dài vừa dày của hắn quất tấp tới vô mặt.

“Ồ ồ ồ ồ ! Em đang được chứng kiến trực tiếp màn gian tình gì đây !” Liêu Xuyên Xuyên ngồi sau cùng ôm eo anh trai cũng cố chen miệng vào, “Lãng mạn ghê ta ! Bỗng dưng may mắn được xem một màn hẹn ước đầy ôn nhu của tiểu công với tiểu thụ nè !!”

“Con bé này lại nói bậy bạ gì đó !” Liêu Thần quay lại lớn giọng mắng nó.

Đột nhiên ác ma đại nhân vặn ga tăng tốc, trong tiếng hét thất thanh của hai anh em nhà Liêu Thần, chiếc xe đạp điện vọt đi như một ngôi sao băng, ra khỏi khu vực thần điện thẳng tiến tới nơi sâu nhất trên Thiên giới.

Ác ma đại nhân ngài chạy quá tốc độ rồi !

Mà Liêu Thần và Liêu Xuyên Xuyên ngồi sau xe vẫn luôn nhắm tịt mắt lại, chỉ cảm giác bên tai tiếng gió vun vút nên đã bỏ lỡ vô số cảnh đẹp của Thiên giới. Ác ma đại nhân cũng không quen đường trên này, lạng lách một hồi thì lạc vào tòa án tối cao Thiên giới lúc nào không hay, vừa vặn ở đây đang mở cuộc họp hội đồng xem xét đề nghị xử phạt Serafu. Giữa phòng thẩm vấn vừa trang nghiêm vừa yên tĩnh bỗng thành linh nghe tiếng đổ vỡ lớn, một chiếc xe đạp điện lù lù từ trên trời đáp xuống giữa bàn thẩm phán, còn rê tròn một vòng điệu nghệ rồi cứ thế vọt xuống đất, phóng ra lối cửa phụ ở cuối phòng, nghênh ngang mà đi khiến toàn bộ hội đồng Thiên sứ có mặt ở đó không kịp phản ứng !

Cuối cùng, bằng tốc độ đủ để lĩnh một quyển biên lai xử phạt, bọn họ cũng tìm được tới nơi đỗ của đoàn tàu ngày đó đưa ba người lên Thiên giới. Thì ra trên trời có hẳn một ga tàu cao tốc được xây dựng hoành tráng vậy. Vừa đặt chân xuống sân ga, không đợi anh em Liêu Thần kịp thở cho lại nhịp, ác ma đại nhân đã vọt vàng đẩy họ lên tàu, “Đi nhanh lên, nếu không sẽ trễ giờ tàu mất.”

“Như thế này còn không phải là quá nhanh sao, chúng ta tới đây còn chưa đầy một ngày, em cũng chưa kịp ghi lại dấu ấn riêng đâu nha !” Liêu Xuyên Xuyên bất mãn nói, “Chỉ được đi một vòng quanh lâu đài, vậy gọi gì là du lịch nước ngoài chứ, ít ra cũng phải ăn một bàn đặc sản, đi ngắm cảnh đẹp đây đó, rồi ra biển chơi đùa các kiểu nữa chứ !”

“Chỗ này thì có trò gì mà chơi !” Ác ma đại nhân nhăn mặt than thở. Cho xin đi, chỗ này không những chẳng phải địa bàn của hắn mà còn là nơi tử địa đối với Ma tộc đó, trừ khi bị té giéng để não ngâm nước thì may ra hắn mới nghĩ đến chuyện lên Thiên giới để tản bộ ngắm cảnh.

“Quân Tư Vũ, sau này khó có được cơ hội chúng ta đến thăm đất nước của anh lần nữa, ít ra cũng nên có chút đặc sản cầm về chứ.” Liêu Thần chỉ cảm thấy du lịch kiểu chạy tour nửa ngày hết cả đất nước thế này thật mệt.

“Eh, được rồi, vậy hai người ở trên tàu chờ tôi.” Ác ma đại nhân đành đem cửa ga đóng kín lại, sau đó học tốc phóng xe đến thần điện gần đó nhất, đó là nơi các thiên sứ tập trung sinh sống – cuộc sống của đám người trên trời này không xây dựng theo kiểu thành thị lớn mà hầu hết đều sẽ tập trung sống trong một ngôi thần điện, nói nôm na dễ hiểu giống như một tòa thành thời phong kiến ấy, cả một ngôi điện khổng lồ sẽ được xây dựng chia thành nhiều tầng, đương nhiên cũng có chỗ mở cửa hàng bán đồ tạp hóa lưu niệm các loại phục vụ nhu cầu của khách hàng rồi.

Ác ma đại nhân xuống xe, bước vào khu tập trung mấy cửa hàng tạp phẩm, bởi vì hắn vẫn đội khur khur mũ bảo hiểm trên đầu nên mọi người không nhận ra hắn là ai. Dừng lại trước một cửa hàng bày đồ mỹ nghệ, ác ma đại nhân chỉ tay vào mấy món đồ trang sức nhỏ mang đặc phong cách Thiên giới cùng mấy gói đồ ăn vặt linh tinh, hỏi, “Mấy cái này giá bao nhiêu tiền ?”

Thiên sứ đứng quầy trợn mắt nhìn hắn với vẻ tò mò kinh ngạc, “Tiền ? Đó là cái gì ?”

“Ah, mấy cái này trao đổi bằng gì ?” Ác ma đại nhân không thể không đổi sang cách nói chuyện thuần khiết hơn để có thể giao tiếp với thiên sứ kia.

“Tùy anh thôi.” Thiên sứ kia hòa nhã mỉm cười, “Nếu anh thực sự cần thì cứ lấy, nhưng đừng quên để dành lại một phần cho những người khác nữa.”

“Thật đúng là bé ngoan mà.” Ác ma đại nhân vươn tay xoa đầu thiên sứ kia, sau đó rất thẳng thắn tự nhiên mà khoảng sạch cả cửa hàng nhà người ta.

Thiên sứ thở dài, nhìn theo bóng xe đạp điện chồng chất đồ đạc kia mà lắc đầu, “Ai, chắc chắn người này chưa được học lớp giáo dục công dân để trở thành một thiên sứ tốt bụng.”

Tàu điện của Thiên giới là tàu chính quy đỗ ở ga Thiên giới, đây vốn là phương tiện chính dùng để di chuyển đến không gian khác, nhưng hiện tại vì chuyện của Vũ Lan và Serafu mà tình hình quan hệ giữa hai phe đối lập đang leo thang căng thẳng, chỉ cần là thiên sứ có sức chiến đấu đều phải tham dự vào trận chiến này, vậy nên ở ga tàu chẳng có mấy ai trông coi, ác ma đại nhân lợi dụng sơ hở mà thần không biết quỷ không hay ‘bắt cóc’ cả đoàn tàu.

Vì thế, cả một đoàn tàu đồ sộ chỉ có hai anh em Liêu Thần với Liêu Xuyên Xuyên đang mải mê thưởng thức đặc sản cùng với ác ma đại nhân ở trong phòng điều khiển cầm đầu vào nghiên cứu cách vận hành máy lái.

Mây mù hết nửa ngày, ác ma đại nhân phát hiện ra tàu điện của Thiên giới được thiết kế xây dựng quá mức tiên tiến, không nói đến cái bảng điều khiển loằng ngoằng các loại phím nút cần gạt, muốn khởi động máy còn phải đọc thần chú mới được. May sao ác ma đại nhân giỏi mượn gió bẻ măng, lúc còn ở thần điện đã tiện tay thó luôn quyển “Tuyển tập các câu thần chú nhập môn”, tra cứu chán chê thêm một hồi nữa, cuối cùng hắn cũng tìm được câu thần chú vận hành tàu điện. Giở quyển sách dày cộp đặt ra trước mặt, hắn bắt đầu dùng khả năng ngoại ngữ sứt sọ của mình thì thâm vào micro một tràng tiếng Thiên giới :

“Ca Mara — Ola — Ji Erke — Atlantis —” [Rút ngắn đi khoảng một ngàn chữ khó hiểu]

Rốt cục dưới một tràng thần chú của ác ma đại nhân, đoàn tàu chậm rãi lăn bánh !

Nhưng mà, lăn bánh rồi sẽ lăn tới đâu, ác ma đại nhân cũng không để ý, bởi lẽ hắn chỉ tư duy một cách đơn giản rằng tàu chạy rồi thế nào cũng xuống đến Nhân giới thôi, vậy nên cứ cài chế độ để tàu tự động vận hành, còn về phần ác ma đại nhân an tâm thoải mái rời khỏi phòng điều khiển, đi đến toa phòng khách tìm anh em Liêu Thần.

Ba người bọn họ ở trên tàu nhiệt tình hưởng thụ, ác ma đại nhân cũng đã nhanh chóng gỡ đi mái tóc dài thướt, đồng thời tẩy lại màu gốc đen tuyền như hồi còn làm công nhân dưới Thiên giới, nhìn vào thấy tạo cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái hơn nhiều. Sau đó bọn họ thoải mái thay pajama gia đình chạy tới chạy lui trong khoang tàu, một chốc ngồi xếp bằng trên sàn chơi tú lơ khơ, một chốc lại bày đồ ăn vặt la liệt ra đất. Ác ma đại nhân còn khởi xướng tiết mục nấu ăn tập thể, hai tên người lớn phụ trách nấu nướng, còn Liêu Xuyên Xuyên nhận nhiệm vụ làm chân chạy lăng xăng khiến cho cả sàn tàu sạch bóng chẳng mấy chốc lem luốc vết nước đọng cùng dấu chân đen nhem khắp nơi.

Có cả một đoàn tàu cho riêng mình thật là tuyệt !

Liêu Thần ăn xong lăn ra gần đến cửa, vừa nằm vừa vẽ ra ảo tưởng tươi đẹp, y muốn Y muốn cùng với Quân Tư Vũ mãi ở bên nhau, hai người sẽ cùng nhau đi thăm thú khắp nơi trên đoàn tàu của riêng mình, đợi đến khi cả hai đều đã lưng còng tóc bạc vẫn sẽ ngày ngày nắm tay nhau đi đến những nơi chưa từng đến, thoải mái tự do làm những việc mình thích mà không cần lo nghĩ, bận tâm đến thế gian, sống những ngày tháng không chịu sự trói buộc của bất kì ai

Cứ mãi nghĩ về viễn cảnh như hoa như mộng, Liêu Thần ngủ gục lúc nào không hay, cho đến khi Quân Tư Vũ đến bên cạnh bế y lên ôm về giường, đắp chăn tắt đèn cẩn thận mới coi như trả lại sự yên tĩnh cho con tàu.

Ác ma đại nhân ngồi trên giường, lẳng lặng chờ đợi lúc đoàn tàu đến đích. Bởi vì cả đoàn tàu đều được kết giới bao phủ nên người bình thường sẽ không nhìn ra được tình hình bên ngoài, vậy nên ác ma đại nhân chờ cho hai anh em Liêu Thần ngủ say rồi mới đi tới toa hành khách nhìn xem cảnh vật bên ngoài lớp cửa kính — Giờ phút này, bọn họ đã hoàn toàn rời xa địa phận Thiên giới, mà đích đến Nhân gian cũng đang hiện ra trước mắt. Tầng mây trắng dày bao phủ Nhân gian đang dần tan biến, thế nhưng về phía Thiên giới bị bỏ lại đằng sau lại bị những đám mây đen vần vũ che lấp, tựa như sắc màu chiến tranh u ám đang trôi dạt tại nơi kia.

Tuy rằng Serafu đã làm mọi cách để cải thiện mối quan hệ giữa hai phe, thế nhưng sự hòa hoãn ngoài mặt đó chẳng khác nào tấm lưới mỏng che phủ lên miệng núi lửa chỉ trực phun trào, mà hiện tại ngòi lửa đã có lý do để châm lên, đoán chừng trong một khoảng thời gian không ít thì nhiều kéo chân đám Thiên sứ kia chú tâm vào cuộc nội chiến, ác ma đại nhân có thể rảnh rang không lo bị quấy rầy.

Thế nhưng, điều khiến cho ác ma đại nhân không ngờ tới, đó là điểm dừng của đoàn tàu không phải ở thành phố S, mà cũng chẳng biết vấn đề xảy ra từ đâu khiến cho nơi bọn họ đặt chân lại là ở thành phố A – còn cách thành phố S một khoảng rất dài đó !

Rốt cục nghiêng ngả đập xuống một khoảng đất trống trong cánh rừng ở ngoại ô thành phố, buồng máy báo hiệu năng lượng của đoàn tàu đã cạn, có tái khởi động cũng không thể được, Quân Tư Vũ bất đắc dĩ phải đi đánh thức anh em Liêu Thần dậy, báo tin là tàu đã thả neo rồi.

“Tàu điện chạy đường ray mà cũng thả neo sao, đúng là trên đời không thiếu chuyện lạ !” Liêu Xuyên Xuyên ngái ngủ dụi mắt, hiện tới mới có bốn giờ sáng thôi mà !

“Quân Tư Vũ, tôi đã sớm nghi ngờ rồi mà, là anh tự ý trộm lấy đoàn tàu này phải không. Hừ, cũng may là còn chưa bị anh đưa ra giữa biển nữa đó.” Liêu Thần bước ra khỏi toa tàu, ngay lập tức bị cảnh vật trước mắt dọa cho sững sờ. Cái tòa nhà cao chót vót trong thành phố kia không phải là công ty của nhà họ Liêu mà ngày trước y đã từng phụ trách quản lý đó sao !

“A, là chỗ chúng ta từng ở trước kia. Ngải Định và Lục Y cũng ở đây mà, thực hoài niệm !” Liêu Xuyên Xuyên nhớ lại thời thơ ấu (?) tươi đẹp của mình mà reo lên.

“Nếu đã đến đây thì đi hỏi thăm mọi người một chút rồi lên đường vẫn kịp.” Ác ma đại nhân cũng muốn đi thăm mấy người trong tổ hậu cần trước kia hẳn từng quản lý. Nửa năm qua mình chuyển đi, không biết bọn họ sống có ổn không ? Dù sao có ngày vương giả cũng nên nhớ tới thuở hàn vi, đó là chưa tính mấy năm ở đây là khoảng thời gian an nhàn bình yên nhất của ác ma đại nhân.

Hết chương 74

75. Chương 75: Ác Ma Đại Nhân Về Thăm Lại Chốn Xưa

Đoàn tàu Thiên giới dừng lại tại một cánh rừng hoang vu ở ngoại ô thành phố A, nhiên liệu thì hết, điện thoại sập nguồn, xe đạp cũng chẳng còn điện, ác ma đại nhân cùng với anh em Liêu Thần đành phải tay xách nách mang đủ các loại túi tẩm hành lý, men theo ánh đèn pin yếu ớt lặn lội tìm đường ra. Rốt cục vật lộn nửa giờ đồng hồ, ba người cũng thấy được bóng dáng đường cao tốc chạy ngang qua rừng.

Lúc này là hai giờ đêm, trên đường đặc biệt yên tĩnh, không biết có xe nào đi qua vào giờ này không.

Liêu Thần và Liêu Xuyên Xuyên mệt mỏi xụ mặt ngồi bên túi hành lý, trời không đổ mưa nhưng bầu không khí vẫn vũ âm trầm này cũng chẳng có mấy dấu hiệu khả quan, chỉ có Quân Tư Vũ vẫn kiên trì đứng bên vệ đường giơ tay làm dấu xin đi nhờ xe.

“Quân Tư Vũ, anh cẩn thận một chút, đừng đứng gần lề đường như vậy, xe chạy đêm trên đường cao tốc rất nguy hiểm đó !”

“Giữ chứ, anh hai à, anh xem suốt từ nãy giờ có chiếc xe nào chạy qua đây không ? Ai, chúng ta thật là xui xẻo quá đi.” Liêu Xuyên Xuyên thở dài bất đắc dĩ, “Em lạnh quá à ! Cái chỗ quái quỷ này sao lại lạnh vậy chứ ?”

Trong khi nói chuyện, ba người phát hiện ra có đốm sáng nho nhỏ nơi góc rẽ con đường, thì ra là một chiếc xe tải đang trên đường đi chuyển hàng. Ác ma đại nhân vội vàng khua đèn pin trong tay đứng ra giữa đường đón xe.

Lái xe giảm tốc rồi dừng lại từ xa. Vì đồng tiền bát gạo nên bác tài xế phải tranh thủ trời chưa mưa đem hoa quả hàng hóa đi giao cho chủ hàng ở thành phố A, nhưng trên đường cao tốc ban đêm rất ít xe cộ qua lại, ông bác tội nghiệp vừa lái xe vừa nhấp nhòm vì căng thẳng, lỡ như gặp cướp đường thì tiêu. Thói đời nhắc đến Tào Tháo liền thấy Tào Tháo xuất hiện, vừa cho xe chạy qua khúc cua vòng thì gặp ngay một thanh niên đứng hươ tay chặn xe giữa đường, bác tài xế trong lòng thót lên một cái, thầm khen bản thân may mà tỉnh táo cho dừng xe từ xa, tranh thủ lúc thanh niên kia chưa đến gần xe đã vội vàng lột hết tiền bạc tư trang có giá trị giấu vào ngăn bí mật chỗ tay lái, sau đó bất an chờ Quân Tư Vũ tới ‘hỏi thăm’.

“Bác à, bọn tôi đi cắm trại bị lạc đường, bác xem có thể cho bọn tôi đi nhờ một đoạn được không ?” Quân Tư Vũ ghé vào cửa kính hỏi thăm.

Trong lòng bác tài xế lại càng thêm sợ hãi, nơi này là rừng rậm không người ở, đồng thời cũng là địa điểm ưa thích của đám người ham dã ngoại ưa mạo hiểm tìm tới, nhưng sau khi xảy ra sự cố lở đất làm chết không ít người vào năm kia thì nghe nói có vài lái xe hay chạy đường cao tốc đã mấy lần gặp phải hồn ma người bị nạn dừng bên lề đường xin đi nhờ xe, ai mà xui xẻo bị gọi lại thì cũng chờ họ theo xuống địa ngục luôn !

“Các người ngồi xe khác được không ?” Bác lái xe đã sợ đến mức nói không rõ tiếng, không dám nhìn thẳng vào ác ma đại nhân, bàn tay run run nắm lấy miếng ngọc Phật vẫn mang theo bên người rồi run rẩy niệm A di đà Phật.

“Chỗ này trước không nhà, sau không phố, bọn tôi chờ mấy tiếng đồng hồ mới gặp được xe của bác, bác xem như giúp chúng tôi một lần đi ! Tôi sẽ trả tiền cho bác mà !” Ác ma đại nhân xuống giọng dụ dỗ, “Bác yên tâm, chúng tôi là người chứ không phải là quỷ đâu, không tin tôi đưa chứng minh nhân dân cho bác xem.”

Lái xe lúc này mới quay đầu nhìn sang cửa kính, chỉ thấy Quân Tư Vũ đang phe phẩy mấy tờ tiền mệnh giá lớn trước mặt. Bác tài xế nuốt nước bọt, với tay mở cửa xe, nói với hắn, “Tôi chỉ đưa các cậu vào đến phạm vi nội thành thôi.”

“Đi, giờ tôi đưa trước cho bác 300 đồng, đợi vào nội thành, tôi lại ... trả bác thêm 300 đồng nữa.” Tiền đều lấy từ ví của Liêu Thần nên ác ma đại nhân đặc biệt hào phóng.

Bác tài xế thu xếp xong, đón hai anh em Liêu Thần lên xe rồi lại bắt đầu khởi động máy.

Rốt cục ba người ác ma đại nhân cũng vào đến nội thành, nhìn thấy ngã tư đường quen thuộc ngày nào, trên mặt ai nấy đều lộ ra vẻ hoài niệm. Trời gần sáng, anh em Liêu Thần mệt mỏi theo chân ác ma vào

thuê tạm phòng nghỉ, ngủ một giấc rồi dậy tính tiếp.

“Thật sự là quá điên cuồng. Quân Tư Vũ, cẩn thận nghĩ lại thì tôi thấy sau khi ở cùng một chỗ với anh là mấy chuyện kì quặc cứ nối tiếp nhau mà tới.” Liêu Thần nằm vật ra giường, hai mắt trừng trừng nhìn trần nhà buồn lòng cảm thán.

“Có gì mà kêu là mấy chuyện kì quặc cứ nối tiếp nhau ? Cuộc đời phải có bất ngờ mới thú vị chứ !” Ác ma đại nhân vừa bông đùa vừa lột quần áo, vào phòng tắm dội nước một trận cho thoải mái.

Liêu Thần kiệt sức rồi, chỉ qua loa tắm ầm xong liền dán dính lên giường, chết giấc một mạch đến tận khi trời sáng rõ mới mở mắt. Khi tỉnh táo lại y phát hiện ra Quân Tư Vũ chẳng khác nào bạch tuộc đang quấn lấy mình, hèn gì ngủ mơ cũng thấy nặng nề.

“Thần, gả cho tôi đi.” Ác ma đại nhân không những không thả người mà còn dán sát vào tai y thì thầm.

Liêu Thần lập tức đỏ mặt, “Anh ... Anh nói bậy bạ cái gì vậy ... Tôi là đàn ông mà !”

“Không sao cả, chỉ cần chúng ta có thể sống bên nhau là được rồi.” Quân Tư Vũ cắn cắn vành tai y, “Chờ đến khi trở về chúng ta mua nhà đi, không cần ở nhà thuê nữa, cùng nhau xây dựng gia đình của riêng chúng ta.”

“Thực ra tôi đã mua rồi.” Liêu Thần nhẹ nhàng nói, “Lúc anh ra đi, tôi đã dùng tiền bán xe mua một căn nhà nho nhỏ, còn căn nhà đang thuê hiện tại, đợi quay về sẽ đem trả rồi cùng nhau sửa chữa cho nhà mới của chúng ta.”

“Cậu đúng là giỏi tính toán, Thần, có lẽ sắp tới tôi sẽ nhờ cậu làm quản lý cho công ty của mình mới được.” Ác ma đại nhân cúi đầu bật cười.

Thế là, tranh thủ lúc cua đồng kéo ra che mắt độc giả, ác ma đại nhân nhào tới gặm sạch Liêu Thần.

.

.

Đang đoạn cao trào, Liêu Xuyên Xuyên một cước đạp bay cánh cửa khóa điện tử rẻ tiền, xông vào hét lớn, “Anh hai ! Anh Quân ! Hai người mau ra xem TV nè !”

Đoán xem con bé nhìn thấy gì nào ? —— Trên thân ác ma đại nhân chỉ phủ một chiếc chăn mỏng, bên dưới tấm chăn như thấp thoáng dáng người ai đó, hơn nữa sàn nhà vương vãi quần áo. Trong đầu Liêu Xuyên Xuyên bùng nổ.

“...m ...m...m...m...m.....m.....!!!!!!” Ngay cả tiếng người cũng không nói ra được, Liêu Xuyên Xuyên như ăn nhầm thuốc kích động, không lâu sau máu mũi bắt đầu cuồn cuộn phun.

“A a a a !!!!! Quân Tư Vũ chết tiệt ! Chết đi ! Chết đi !” Liêu Thần cũng không giữ nổi bình tĩnh, “Sao anh không khóa cửa ?”

“Tôi khóa rồi mà” Ác ma đại nhân rất vô tội giải thích, khóa gì đâu chất lượng cùi bắp, để đứa nhỏ đạp một cái đã bung ra.

Thực ra Liêu Xuyên Xuyên lúc đầu định chạy qua gọi hai người xem tin tức — cô giáo viên cuồng tín đã từng xuất hiện với âm mưu bẻ cốt truyện theo lối kinh dị – Chu Na, không hiểu sao lại đang xuất hiện trên TV ! Chẳng qua thân phận hiện tại của cô ta không còn là giáo viên nữa, mà là một nữ doanh nghiệp mới nổi thu hút được sự chú ý của dư luận, nắm giữ trong tay khối tài sản khổng lồ. Cả tên gọi cũng không còn là Chu Na, hiện tại là Chu Lệ Tư. Xem ra ngoài đám người ác ma đại nhân thì chắc chẳng có ai biết tiền sử phạm tội của ả ma nữ này, giờ ả không những chẳng lo bị người khác nhận mặt còn ngang nhiên thu hút tầm mắt công chúng, nhiều đó đủ hiểu thế lực chống đỡ sau lưng ả lớn tới mức nào.

Thế nhưng, thành thực mà nói thì tin tức Liêu Xuyên Xuyên mang tới chẳng có tác dụng gì ngoài việc phá hỏng chuyện tốt của ác ma đại nhân. Hiện tại Liêu Thần giận đến mức mặt tím tái như gan heo, nói mình không còn mặt mũi nào đi gặp em gái, đuổi Quân Tư Vũ ra khỏi phòng còn bản thân y ôm gối trốn biệt trong toilet, đến cả giờ cơm cũng không thò mặt ra.

Tóm lại là Liêu Xuyên Xuyên trải qua hơn ba tiếng đồng hồ nói đến sức cùng lực kiệt, cuối cùng cũng dụ được Liêu Thần thò mặt ra khỏi toilet. Xem ra người không buông được rào cản tâm lý trong chuyện này chỉ có mỗi mình y mà thôi.

Trước khi rời thành phố S lên Thiên giới, ác ma đại nhân đã ghé qua đại sứ quán nhận thẻ tín dụng, nhưng chưa kịp tiêu nên hắn cũng chẳng biết trong tài khoản có bao nhiêu tiền, hiện tại tiền mặt trong ví của Liêu Thần cũng không còn nhiều lắm, vậy nên ác ma đại nhân quyết định kiểm tạm cây ATM nào đó rút tiền mặt bù vào.

Ác ma đại nhân rút luôn tám ngàn tệ, ung dung đem mớ tiền dày cộm nhét vào túi da mà không phát hiện mình đã lọt vào tầm ngắm của mấy tên lưu manh chuyên đi trấn lột. Xung quanh con đường yên tĩnh vắng lặng chẳng có mấy ai qua lại, bọn lưu manh bấm nhau nhất định phải ăn được kèo này, lặng lẽ bám theo ác ma đại nhân, còn dùng cả điện thoại nhắn tin ra ám hiệu cho bọn đồng lõa khác nữa.

Thế nhưng, điều khiến cho bọn chúng phải khiếp sợ đó là xe còn chưa đi quá một trăm mét, sau lưng lại có giọng nói lạnh lẽo đến rợn người truyền đến, “Hừ hừ, vẫn ngựa quen đường cũ chơi trò cướp giết sao ?”

Một tiếng đổ vỡ vang lên, tên cầm lái bị cái gì đó đập vào mặt làm cho tay lái loạn choạng, xe motor ngã xuống đường còn rê đi một đoạn dài làm hai tên đằng sau ngã văng ra xa. Ác ma đại nhân đi tới, điềm nhiên nhặt lại túi xách của mình, cũng vừa kịp nhận ra mấy tay lưu manh này chính là mấy tên lần trước bị hắn dạy cho một bài học.

Hết chương 75

76. Chương 76: Ác Ma Đại Nhân Và Nơi Kỷ Niệm Mỗi Tình Đầu

Có dàn xe này đón dâu chắc ngẫu nhất phố =.,=

Ác ma đại nhân đứng một bên khinh thường nói, “Tao có bị ngu đầu mà đứng chờ tụi mày kéo người lên ?”

Tên lưu manh kia thêu thào, “Dù sao bọn tao cũng sẽ không tha cho mày Chỉ cần mày dám bước chân vào thành phố”

“Giờ tao bỏ đi chắc chúng mày sẽ cho đàn em bám theo, tìm hiểu nơi ở, người nhà của tao rồi chơi trò uy hiếp nữa phải không ?” Ác ma đại nhân quay đầu lại hỏi. “Được, vậy tao không đi nữa, ở đây chờ chúng mày kéo đến.”

Nói xong hắn liền cầm lấy túi da, đi đến vệ đường sờ soạng kiếm một tảng đá, chống tay ngồi chồm hổm một bên chờ đợi.

Tên lưu manh vừa lẫn lộn rên rỉ, sợ ác ma đại nhân thực sự lấy mạng hắn, bắt đầu có xu hướng lảm nhảm, “Ông trời ơi Ta đây trên kính già dưới yêu trẻ Ông lại định lấy mạng ta sao Ông trời có mắt ngó xuống mà xem Xem hắn đánh chết đàn em của ta đây này”

Mấy tên đồng bọn của hắn ngã úp mặt dưới đất bất tỉnh từ khi nào, một tiếng kêu cũng không thoát ra.

Khoảng nửa giờ sau, từ con đường đối diện xuất hiện bóng dáng của hơn chục cái máy kéo*, trên mỗi xe cũng có khoảng bốn năm tên mặt mũi bặm trợn, gây gộc cuộc xéng trạng bị tận tay, dẫn đầu đoàn là một cái máy xúc* lớn, rất có khí thế đem ác ma đại nhân ra nghiền thành thịt vụn.

Đến khi khoảng cách đôi bên còn tầm 10m, đoàn xe dừng lại, đám người trên xe lục đục kéo xuống, cầm hung khí tiến đến vây thành vòng quanh ác ma đại nhân. Tên cầm đầu nhỏ điều thuốc trong miệng rồi hung hổ giật lấy cái xẻng trong tay đàn em, lao về phía ác ma đại nhân, xem ra muốn thẳng tay nện cho tên bảnh chọe trước mắt này một trận.

Quân Tư Vũ nghiêng người né sang một bên làm tên kia vung tay đánh vào khoảng không, đòn đầu tiên đã hụt khiến gã vừa ngượng vừa tức, lại càng điên cuồng vác xẻng đánh loạn, nhưng từ đầu đến cuối không có cái nào chạm được đến ác ma đại nhân. Trong đám đàn em chợt có đứa hô lên, “Thằng này chắc luyện võ từ trong Thiếu Lâm Tự ra đó ! Anh em cùng xông lên !”

Theo lời hô vừa dứt, những tên còn lại ngay lập tức hướng về phía ác ma đại nhân mà lao tới. Quân Tư Vũ ý mình có biết qua loa vài đường Thái Cực Quyền, vung tay vung chân múa tới múa lui như cao thủ võ lâm, một chiêu tung ra là có đứa bị đánh bay — chính xác là bị đánh bay ra xa ba vòng, nhưng thực chất là do ma lực thôi, chẳng dính dáng tới nội công quyền cước gì đâu. Chỉ trong chốc lát, khi vừa thu chiêu cũng là lúc đám du côn thi nhau nằm rạp, ác ma đại nhân làm mặt tỉnh bơ, lạnh lùng cười, “Ta nói cho các người biết, sau này ra đường nhớ kỹ lấy tên ta – truyền nhân cuối cùng của phái Thiên Sơn, danh xưng giang hồ Thiên Sơn Băng Ma !”

Dạo này lại có người bị lạm võ hiệp rồi.

Mặc dù nói bừa nói bậy nhưng quả thực hắn cũng dọa sợ không ít người, để tăng thêm tính chân thực cho lời nói của mình, ác ma đại nhân rẽ đoàn người, bước về phía đầu máy xúc, tung một chiêu nữa đánh lệch đầu xe qua một bên. Đám du côn nhìn xong há hốc mồm, không ai dám tiến lên một bước, thậm chí cả đời lần đầu thấy được cao thủ võ lâm hàng thật giá thật đây rồi.

“Mỗi người nộp năm mươi đồng ra đây.” Ác ma đại nhân túm cổ áo một tên gần đó đang có ý định lủi đi.

Du côn cũng cần có đức tính thức thời, không tên nào dám chống cự, thành thật dâng tiền lên cho ác ma đại nhân ngang nhiên đánh cướp, mà nào chỉ có nộp tiền là xong, tên ác nhân thất đức kia còn chần lết luôn cái đầu xe kéo rồi mới thỏa mãn rời đi.

Lần đầu tiên Liêu Thần ngồi máy kéo vào thành phố, buổi xe không có cửa, gió lạnh thông thoáng thổi qua khiến y rụt cổ kéo khóa áo khoác lên cao thật cao.

Ác ma đại nhân ngồi trên đầu xe cầm vô lăng, có cảm giác được hóa thân thành một anh nông dân cường tráng đẹp trai.

Có điều khi xe bắt đầu rẽ vào đường chính trong nội thành, bọn họ bị cảnh sát giao thông đuổi theo bắt xuống xe, thế là đành bỏ lại cái xe kéo, chuyển sang bắt taxi đi tiếp — Lại nói khách sạn trong nội thành tốt hơn nhà nghỉ ở ngoại ô không chỉ là vài chục lần đâu, vậy nên ác ma đại nhân quyết định kiếm chỗ nghỉ lại ba ngày, trong ba ngày này, hắn dẫn Liêu Thần đi mua một chiếc Chery* mới toanh. Liêu Thần nhìn chiếc xe mới mà hai mắt phát sáng còn hơn đèn pha ô tô, hạ quyết định sẽ tự lái xe đưa cả ba người quay về thành phố S.

Sau khi mua xe, không rõ Quân Tư Vũ thông qua đường dây nào mà nhanh chóng đăng ký giấy tờ và biển số xe các loại, Liêu Thần thấy hắn giải quyết mớ thủ tục phiền toái đó chỉ trong một buổi thì có chút lo lắng hỏi thăm, “Lỡ giấy tờ có vấn đề rồi bị giữ xe thì sao ?” Ác ma đại nhân giơ tay cam đoan, “Yên tâm, biển số này là thật, hơn nữa còn là biển nước ngoài, về phía bên ngoại giao thì tự tay tôi kí giấy bảo lãnh cho cậu.”

Dứt lời nói liền ghé sát lại bên tai Liêu Thần, tranh thủ hôn trộm y một cái. Kể từ sau khi bị Liêu Xuyên Xuyên phá hoại chuyện tốt, ác ma đại nhân ngày càng to gan, hành động không thèm kiêng nể ánh mắt người khác, nhưng Liêu Thần thì mãi vẫn không cảm thấy tự nhiên cho được.

“Thần, quay lại thăm chỗ ngày xưa tôi làm nhân viên dọn WC đi. Cũng khá lâu rồi, thật hoài niệm ghê.” Quân Tư Vũ trong lúc cùng Liêu Thần đang lái thử xe bỗng nảy ra ý tưởng lạ.

“Cái chỗ đó có gì hay ho mà xem. Còn không phải là công ty nhà họ Liêu sao ? Tôi không muốn bước chân vào đó.” Liêu Thần rất dứt khoát cự tuyệt.

“Đó là nơi chúng ta gặp nhau lần đầu, đương nhiên là có nhiều kỉ niệm đáng nhớ rồi.” Ác ma đại nhân từ trong túi rút ra một điều thuốc đưa lên miệng, gió từ cửa xe thổi vào, phất nhẹ qua tóc hắn khiến cho không gian xung quanh ác ma đại nhân bỗng dưng tản mát ra thứ mị lực khó cưỡng lại, ngay cả Liêu Thần đang lái xe cũng bị hình tượng của hắn thu hút ánh nhìn đến thất thần.

“Quân Tư Vũ, nhiều lúc tôi có cảm giác tôi không xứng với anh.” Trong giọng nói của y mang theo nét buồn khó giấu.

“Sao lại không xứng ? Tôi chỉ là một tên vô dụng chẳng làm nên việc gì mà thôi.” Ác ma đại nhân ngậm thuốc trên miệng nhưng không hề có ý muốn châm lửa.

“Tôi cảm thấy, hình như anh có năng lực gì đó Tóm lại là không thể nói rõ ràng ra được, nhưng thực sự tôi thấy anh không phải là người đơn giản, bằng không thì biết bao chuyện xảy ra mà anh lại có thể dễ dàng giải quyết hết tất cả, giống như trên đời này không có chuyện gì khiến anh phải bận tâm. Tôi nghĩ có thể làm được như anh thực sự rất tài giỏi.” Liêu Thần nói, “Cho nên, tôi dần thấy mình không tài nào nắm bắt được con người anh. Anh khiến cho người ta luôn cảm thấy khó hiểu. Quân Tư Vũ, thực sự thì anh là ai ?”

“Tôi là ác ma.” Quân Tư Vũ cười cười đáp lời, “Tôi chính là ác ma đến từ Địa ngục, sau lưng tôi là đôi cánh màu đen, trong tay tôi có ma lực có thể rạch trời xé đất.”

“Lại nói linh tinh gì vậy, anh cho rằng anh là thần thánh sao ?” Liêu Thần thở dài.

“Ha ha, cậu không tin vậy thì quên đi.” Ác ma đại nhân búng điều thuốc ra ngoài cửa, nhếch miệng cười nhìn nó hóa thành tro tàn trong không trung.

.
. .

Chiếc Chery nhỏ dừng lại ở nơi công tác trước đây của hai người, Liêu Thần nâng tay nhìn đồng hồ, “Hiện tại đã là năm giờ rưỡi, công ty chắc tan ca rồi, sẽ không gặp được ai quen đâu.”

“Hê.” Ác ma đại nhân khẽ nở nụ cười, Liêu Thần quả nhiên chiều theo ý hắn quay lại đây. Hai người xuống xe, theo lối cửa sau đi vào, Liêu Thần vẫn có chút lo lắng sợ bị người ta bắt gặp nghĩ là kẻ trộm, Quân Tư Vũ liền dứt khoát kéo tay y chạy về phía cầu thang dưới garage để xe, ở đó có cầu thang bộ thông lên tầng trên.

Quả nhiên lúc này người trong công ty đều đã về hết, cá biệt bắt gặp vài người ở lại phòng ban còn đang tăng ca. Quân Tư Vũ dẫn Liêu Thần đi trên hành lang, lúc mở cánh cửa văn phòng khi xưa ra, dường như còn có thể bắt gặp hình ảnh của chính mình năm đó nấp sau màn hình vi tính vừa ăn vụng cơm trưa vừa lên mạng chơi điện tử, hẳn lúc này mới sức nhớ ra, hình như đã vài tháng rồi không lên QQ chơi nông trại.

Nông trại QQ tịch mịch vắng bóng người xưa.

Cuối cùng, trong lúc Liêu Thần còn đang sợ bóng sợ gió vì lo bị vu vạ thành kẻ trộm, hai người bọn họ đã vào thang máy lên phòng quản lý ở tầng cao nhất. Đây chính là nơi bọn họ gặp mặt lần đầu tiên. Quân Tư Vũ kéo Liêu Thần đến trước cửa WC, chỉ thấy trên khung cửa vẫn còn dấu vết cái móc nhỏ là do trước đây ác ma đại nhân lừa lúc Liêu Thần không để ý mà treo lên. Nhìn thấy vậy, Liêu Thần bỗng cảm thấy có cái gì đó thú vị mà bật cười.

“Còn nhớ lúc trước cậu bảo tôi ở trong này mà uống nước bồn cầu không ?” Quân Tư Vũ dẫn Liêu Thần đến trước buồng vệ sinh – nơi mà hắn đã từng chống hông kì cọ đến bóng loáng từng viên gạch, kết quả là vừa mở cửa ra đã thấy chình ình giữa bồn cầu một bãi to tướng, nhân viên vệ sinh bây giờ thật vô trách nhiệm !

Hai người vội vàng bịt mũi bỏ chạy, ác ma đại nhân cười cầu hòa, “Không xem cái này nữa, chúng ta đi ngó qua văn phòng của cậu đi !”

“Anh điên à, hiện tại phòng quản lý khóa cửa rồi !” Liêu Thần cả kinh ngăn cản.

“Không phải là cài khóa điện tử sao, biết mật mã là mở được hết.” Quân Tư Vũ đứng trước cửa văn phòng ra vẻ táy máy một lúc, thực ra là dùng ma lực để phá khóa, cánh cửa rất nhanh bật mở trước mặt hai người.

Bàn làm việc, sofa, tất cả đều quen thuộc như vậy, ở nơi này, ác ma đại nhân và Liêu Thần đã từng cùng chung chiến tuyến so tài cân não với Đằng Nguyên*. Liêu Thần nhớ tới những lúc mình ngẩn ngơ ngồi bên bàn làm việc, không ngờ có ngày y quay lại nơi đây dưới tình huống dở khóc dở cười như thế này.

Đèn neon bên ngoài nhấp nháy xuyên qua cửa kính, chiếu lên mặt hai người, Liêu Thần cúi đầu không nói, tùy ý để hắn xiết chặt vòng tay trên thắt lưng mình. Tại nơi lần đầu gặp nhau này, cả hai cuồng nhiệt ôm hôn, như thể đây là cách bọn họ lưu dấu kỷ niệm cho mối quan hệ khó đoán được diễn biến này.

Có điều một màn nóng bỏng này rất nhanh bị chen ngang, nhân viên bảo vệ trực đêm lúc đi kiểm tra tầng cao nhất thì phát hiện cửa phòng quản lý không khóa, vậy là liền thuận tay mở cửa tuần tra một phen, Liêu Thần và Quân Tư Vũ vội vàng trốn ra đằng sau ghế sofa. Trong lúc khẩn cấp, Quân Tư Vũ té nằm rạp trên đất, còn Liêu Thần ngã đè lên tấm đệm thịt bắt đắc dĩ kia, may sao chút động tĩnh này không làm bảo vệ phát hiện ra. Chỉ cần rọi đèn qua loa đủ để biết không có đồ vật giá trị nào biến mất, sau đó bảo vệ tuần tra lại nhanh chóng khóa cửa, rời đi.

Liêu Thần nằm trên người ác ma đại nhân, cười nói, “Quân Tư Vũ, anh có muốn thử cảm giác ở dưới một lần không ?”

“Không cần.” Ác ma đại nhân lập tức bác bỏ.

“Hừ.” Liêu Thần giật cravat của hắn, đứng dậy, kéo theo ác ma đại nhân, hai người lại mở cửa phòng, lần theo lối cầu thang thoát hiểm đi xuống.

Ngoài trời đã hoàn toàn tối đen, Liêu Thần bấm điện thoại gọi cho Liêu Xuyên Xuyên, nghe con bé xác nhận đã cùng với đám bạn học về khách sạn rồi mới yên tâm. Ác ma đứng dựa ở cửa xe lên tiếng, “Không cần lo lắng cho con bé, giờ chúng ta đến quán bar uống một chén thế nào ?”

“Quán bar ? Anh cũng có vẻ hào hứng quá đó. Quân Tư Vũ, tôi còn chưa đủ hiểu anh hay sao ?” Liêu Thần cất điện thoại, nhìn hắn từ trên xuống dưới, “Anh đã đến quán bar bao giờ chưa đó ?”

Quân Tư Vũ trầm mặc một lúc, “Thật sự là chưa từng. Chẳng qua là tôi nghĩ nơi đó có cảm giác rất sang chảnh nên muốn thử thôi.”

“Vậy cơ đấy, một tên đàn ông độc thân đến cơm hộp cũng tự nấu, ngày ngày ngoại trừ đi làm, đi chợ rồi về nhà thì có thể lên bar làm gì cơ chứ ?” Liêu Thần dựa vào kinh nghiệm mấy lần tìm đến quán bar uống rượu giải sầu của bản thân mà lên mặt cười nhạo tên quê mùa Quân Tư Vũ.

“Cậu nghĩ rằng chúng ta đến quán bar sẽ học cái xấu sao ?” Ác ma đại nhân gian manh nở nụ cười —— Tuy rằng chưa đặt chân đến mấy nơi tiêu tiền như rác đó bao giờ thì vẫn phải cười gian, không được để lộ vẻ mặt ngơ ngác cho thiên hạ khinh mình được.

“Quên đi, dẫn anh đến một lần cho biết.” Liêu Thần nhún vai, “Lên xe đi, tốt xấu gì sau này anh cũng là vua của một nước. Người của tầng lớp thượng lưu mà ngay cả quán bar cũng chưa từng đặt chân tới sẽ bị đám trọc phú kia cười cho chết nhục mất.”

Hết chương 76

=====

Chú thích (với sự góp sức của Google) :

- (1) Máy kéo – dàn xe du côn du đãng bị thằng cha nam chính đẹp-mà-ác trấn lột mất 1 chiếc để lái vào thành phố.
- (2) Máy xúc – xe du côn đầu đàn bị lĩnh một chương làm màu của (vẫn là) thằng nam chính ác-mà-mạnh.
- (3) Chery – một hãng xe nội địa Trung Quốc (trước đây dịch nhầm tên ẻm thành Cheryl, sẽ sửa lại sau).
- (4) Đăng Nguyên : Tên cái anh người Nhật biến thái SM đã từng xuất hiện và biến mất rất nhanh theo tiêu chuẩn của nhân vật phụ (Hình như trước mình để tên ảnh bằng phoeen âm tiếng Nhật hay sao í nhỉ ? Sẽ sửa lại sau :v)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ac-ma-cung-di-lam>